RỪNG TỬ VONG

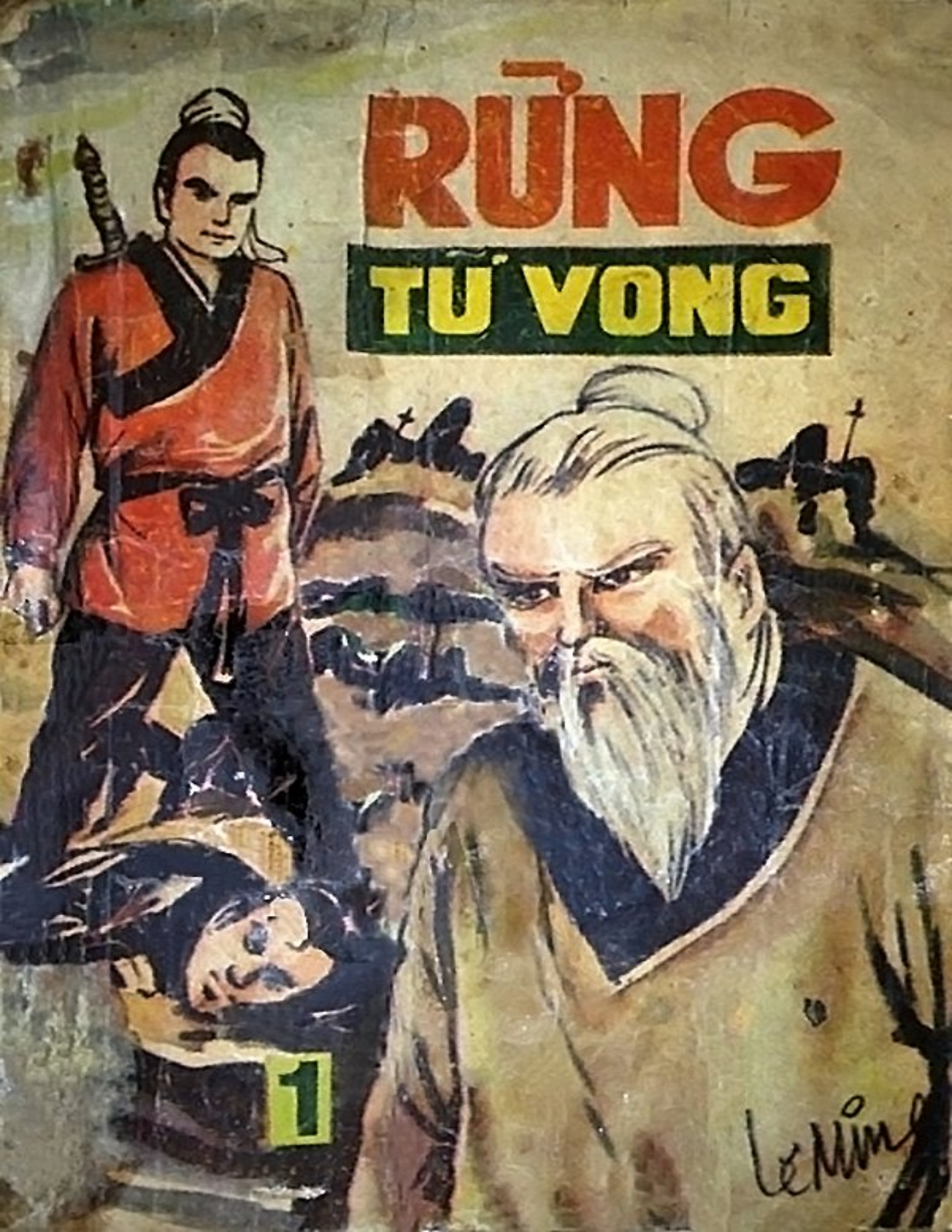

1

Rừng Tử Vong

Nam Kim Thạch

vietmessenger.com

I

Những ngày thê thảm

Màu trời đã khuya lắm, chừng như đã quá nửa đêm thì phải. Vạn vật như chìm sâu trong màn đêm đen kịt, trong giấc ngủ êm đềm...

Gió đêm lạnh buốt từng luồng vi vút như những mũi tên xoi thẳng vào da thịt người.

Trong thung lũng Tử Vong bóng đêm càng dày đặc hơn, xòe bàn tay ra trước mặt không thấy chi cả.

Mùi máu tanh, mùi thịt rữa trộn hòa theo cơn gió bốc lên một mùi nồng nặc, mới ngửi qua đã muốn lợm giọng ngay.

Giữa đêm khuya vắng vẻ, bên ngoài thung lũng khủng bố hiểm trở và rùng rợn ấy, thình lình hiện ra hai bóng người, vùn vụt băng mình tiến về hướng thung lũng khủng bố nọ.

Phải chăng họ định đến để hiến xác thân mình làm cao thêm những đống thi hài đẫm máu kia. Mỗi lúc hai bóng đen lại tiến gần hơn. Và cuối cùng họ đã dấn bước vào trong, chân họ dẫm lên những mảnh xương khô vang lên những tiếng răng rắc rợn người.

Thêm vào đấy tiếng lá cây reo xào xạc trong làn gió bấc, mường tượng như một bản đàn ma quái khiến người nghe phải rởn gáy lạnh mình.

Chừng như đã mệt, hai bóng đen nọ dừng bước ngồi nghỉ trên đống lá khô, một nơi cao nhất trong thung lũng.

Đột nhiên, một tia chớp chạy ngoằn ngoèo trên nền trời, ngời lên vạn vật như một ánh sáng trắng xóa quái đản và tắt phụt trong khoảnh khắc.

Tuy thế cũng đủ chiếu rõ lên hai bóng lạ, cho thấy đó là một già và một trẻ.

Người trẻ dung mạo tuấn tú phong nhã như một chàng thư sinh, đôi nhãn tuyến long lanh sáng quắc như hai ánh tinh cầu, chứng tỏ nội công chàng đã đến độ tuyệt luân.

Người già tuổi tuy đã ngoài tứ tuần, nhưng đôi mắt vẫn sáng lạ lùng, mày kiếm, mũi thẳng, từ dung diện phát ra một khí thế oai vũ khiến người nhìn phải kính nể.

Thiếu niên chợt nhíu chặt đôi mày, giọng cất lên gần như nài nỉ :

- Thưa sư phu, sư phụ không thể bỏ hẳn ý định đi vào rừng Tử Vong được sao?

Người già chầm chậm lắc đầu :

- Không thể bỏ được.

Đột nhiên, một tiếng thét ghê rợn vang dài trong gió, xé tan bầu không khí tĩnh mịch.

Tiếp theo đấy, một bóng đen sì lao thẳng về phía chàng thiếu niên đang ngồi.

Với một thái độ thật trầm tĩnh, chàng thiếu niên khẽ khoát tay phải lên đã xớt gọn vật vừa bay đến.

Thiếu niên mặt liền đổi sắc, khẽ kêu lên :

- Sư phụ! Xác chết là một vị cao tăng thì phải? Lại một nạn nhân của rừng Tử Vong.

Người lớn tuổi gật đầu :

- Đúng thế! Vị này là một trong tám vị Đại hộ pháp của Thiếu Lâm, có đáng sợ chưa?

Thiếu niên nghiến răng căm phẫn :

- Sợ cũng chẳng ích gì! Đáng hận thì đúng hơn!

Chàng ngừng lời vứt xác chết qua một bên, nói tiếp :

- Cho đến nay con vẫn chưa biết ý nghĩa của rừng Tử Vong là thế nào. Sư phụ nhận được vị tăng nhân kia là một trong tám đại hộ

pháp của Thiếu Lâm, chắc hiểu võ công của người ấy so với sư phụ ra sao chứ?

Người già lại nhè nhẹ gật đầu :

- Khác nhau xa lắm!

- Như vậy...

Người già cười khẽ, chặn ngang lời thiếu niên :

- Con khỏi nói. Ta đã biết ý con rồi. Con định nói như vậy có khác gì đưa dê vào miệng cọp, phải thế không? Đúng như vậy con ạ! Ta đang làm một chuyện đưa dê vào miệng cọp đó.

- Như vậy...

Thiếu niên chỉ lắp bắp được hai tiếng, đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn người lớn tuổi như định hỏi gì mà không dám.

Người lớn tuổi buồn buồn tiếp lời :

- Con chớ hỏi. Đêm nay ta sẽ đem hết sự thực ra nói cho con rõ. Con còn nhớ thành ngữ có câu “lá rụng về cội, chim mỏi về tổ” đấy chứ? Tâm tình của ta lúc này là như thế. Con có biết năm nay ta bao nhiêu tuổi rồi không?

Thiêu niên đáp không cần suy nghĩ :

- Lối bốn mươi ngoài.

Người lớn tuổi cười thương hại :

- Con đã lầm. Phải tăng lên gấp đôi mới đúng.

- Tám mươi ngoài? Sư phụ không nói đùa chứ?

Người lớn tuổi lắc đầu, giọng nghiêm nghị :

- Ta không đùa! Sự thật đúng là như vậy! Chắc con còn hoài nghi, vì mặt của ta trông chỉ khoảng độ bốn mươi hơn, phải không? Ta hôm nay nói thật cho con rõ, đó chỉ là mặt giả.

- Mặt giả?

- Phải! Đúng là mặt giả, chắc con lại thắc mắc khó hiểu lắm phải chăng? Sư đồ ta xưa nay thân thích hơn tình cha con, tại sao ta lại mang mặt giả phải không? Ta cho con biết là trong việc này có một đoạn ẩn tình thật bi thảm...

Thốt đến đây, người lớn tuổi đưa tay phải lên mặt kéo “xoạt” một tiếng, chiếc mặt giả lập tức rớt ra, để lộ trước mắt thiếu niên một ông lão hiền lành đầu hói, râu bạc, với một gương mặt ốm xanh.

Người lớn tuổi thở dài tiếp lời :

- Sư đồ ta đêm nay, kể như lần đầu tiên nhìn nhau một cách thành thật, thành thật trên mọi phương diện, ngoài chiếc mặt giả đã rơi trên mặt đất!

Tiếng thở dài áo não của ông, khiến thiếu niên bàng hoàng xúc động :

- Như vậy sư phụ...

Người lớn tuổi đưa ánh mắt hiền từ nhìn chàng một cách trìu mến, giọng cũng thật ôn tồn :

- Chẳng biết con muốn hỏi gì? Để ta trả lời cho con nghe, đúng như ý con muốn hỏi, những điều trước đây ta đã nói với con về thân thế của ta đều hoàn toàn là bịa đặt cả. Vũ nhi, con có trách ta không?

Thiếu niên lộ sắc kinh hoàng, vội đáp :

- Ơn sư phụ giáo dưỡng quá sâu dày, lẽ nào...

Người lớn tuổi lại cắt ngang :

- Con đừng nói nữa. Ta biết rõ lòng dạ của con. Nhưng Vũ nhi có biết tai sao ta lại đối xử với con như thế chăng?

- Bẩm sư phụ con biết! Bởi vì sư phụ đã có một dĩ vãng thật bi thảm...

- Đúng thế! Một dĩ vãng vô cùng bi thảm. Đêm nay, trước khi ta vào trại Chí Tôn, ta sẽ kể rành rọt cho con nghe.

Thiếu niên vội vàng sửa áo ngồi ngay ngắn lại, thần sắc lộ vẻ rất mực cung kính, nghiêng tai chờ đợi...

Người lớn tuổi nhè nhẹ thở dài, giọng buồn buồn như đang chìm vào quá khứ.

- Những chuyện cũ quả thật hết sức thương tâm, Vũ nhi nghe chưa chắc đã tin. Khu rừng được mang danh là Tử Vong này, xưa kia là vật sở hữu của ta. Ý ta muốn nói là, từ nay khu rừng này phải thuộc về con quản trị. Con đã hiểu chưa?

- Nếu con đoán không lầm, trước đây sư phụ là chủ nhân khu Tử Vong lâm này?

- Đúng thế. Nếu bàn về võ công, lúc bấy giờ, ta hơn vị hộ pháp hồi ấy những bốn lần. Về sau... về sau... Ôi! Để ta từ từ kể lại cho con nghe. Chắc con rất thắc mắc tại sao khu rừng này lại mang tên là khu rừng Tử Vong phải không? Việc mới xảy ra từ mười năm nay thôi. Thật ra, khu rừng này chỉ là một cửa ngõ hay một tấm bình phong của mặt trước, không hơn không kém. Ta muốn nói phía sau khu rừng này có một dinh trại lớn, gọi là trại Chí Tôn. Trại ấy truyền đến đời ta là được mười một đời. Xưa kia, trước trại chỉ là một khoảng đất trống. Vị tổ sư sáng lập ra trại mới trồng lên khu rừng sầm uất này đấy.

Thiếu niên chợt hỏi :

- Sư phụ định nói khu rừng này không phải tự nhiên mà có sao?

- Đúng vậy! Rừng này đã được trồng theo phương vị Ngũ Hành, kỳ môn độn giáp. Đến nay đã được mấy trăm năm rồi, cho nên ngày nay mới trở thành sầm uất như thế. Vì ta đi ra ngoài đã lâu, nhân vật giang hồ lại quen gọi ta là Thủy Cảnh tiên sinh, nên ít ai biết được ta chính là Chưởng môn đời thứ mười một của Chí Tôn bảo. Cũng không ai ngờ rằng phía sau khu rừng này lại có một trang trại bao la hùng vĩ. Trong trại chia ra làm năm sảnh, mười hai phòng, tất cả đều vô cùng quan trọng. Nhưng hiện giờ ta chỉ cần giải rõ, tại sao võ công của Chí Tôn bảo lại lấn át cả võ lâm. Chỉ vì tổ sư khi sáng nghiệp đã may mắn gặp được hai bộ võ kinh. Vũ nhi có biết không?

- Có phải bộ Huyền kinh không?

- Phải! Nhưng do đâu Vũ nhi đoán được?

- Bẩm sư phụ rất dễ! Vì trước khi truyền dạy võ công cho Vũ nhi, sư phụ đã trịnh trọng dặn dò rằng trừ khi gặp hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, nếu không thì không được đem ra sử dụng bừa bãi. Thưa sư phụ, có phải vậy không?

- Phải! Vũ nhi quả rất thông minh. Quyển một và hai của bộ Huyền kinh chỉ có Huyền Âm thần công và Lục Âm lục chưởng. Ta đã luyện thành cả hai môn ấy đến mức độ có thể gọi là tinh vi rồi. Vũ nhi có tin lời ta không?

- Bẩm sư phụ, con hoàn toàn tin như thế!

- Tốt lắm! Nhưng theo lời di ngôn của vị tổ sư sáng nghiệp khi đã có âm tất phải có dương. Tại sao vậy? Vũ nhi thử suy luận xem sao?

- Theo chỗ Vũ nhi biết, thiên địa sinh lưỡng nghi gọi là âm dương. Đã có trời, là có đất. Nếu có trời mà không có đất, hoặc có đất mà không có trời, thì làm gì có chúng sinh?

- Đúng! Điều ấy hết sức đúng! Vũ nhi cũng nên hiểu rằng tai sao ta lại mang con đi lưu lạc khắp góc bể chân trời, mục đích để làm gì?

- Vũ nhi biết lắm. Đó là để tìm cho được hai quyển Huyền kinh thứ ba và thứ tư, tức là hai quyển Huyền Dương thần công và Huyền Dương lục chưởng.

- Sự mẫn tiệp của Vũ nhi thật không làm cho ta thất vọng. Nhưng con có biết tại sao ta lại gấp muốn tìm hai quyển Huyền kinh ba và bốn ấy không?

- Thưa biết, tại vì sư phụ có những dĩ vãng thật bi thảm!

- Đúng như vậy! Và bây giờ ta muốn thuật lại những chuyện buồn thảm ấy cho con nghe. Chao ôi, tương lai còn mịt mù như giấc mộng, thì chuyện dĩ vãng càng chẳng khác khói mây. Nhắc tới chỉ thêm đau lòng người kể...

“Năm ấy, khi ta kế nghiệp tiên sư làm Bảo chủ Chí Tôn bảo, ta mới được hai mươi lăm tuổi. Sau một trận ác đấu dữ dội trên ngọn Hoa Sơn, ta diệt được Công Lai lưỡng quái, hai tên hung thần, kẻ thù chung của võ lâm. Do đó, ta được quần hào hắc bạch lưỡng đạo tặng cho mỹ hiệu là Càn Khôn Chưởng Thủy Cảnh tiên sinh. Thật ra, võ công của ta không kém Chưởng môn phái Thiếu Lâm, một môn phái đã lãnh đạo võ lâm từ mấy trăm năm nay. Cũng năm đó, ta kết duyên với Tuyết Lý Hồng, một thiếu nữ tài sắc vẹn toàn và được giới võ lâm công nhận là đệ nhất mỹ nhân.

Đến năm sáu mươi tuổi, vì sư mẫu con qua đời, ta buồn quá, mới rời bảo đi chu du khắp nơi danh lam thắng cảnh trong thiên hạ.

Tình cờ ta gặp được một đứa con gái nhỏ bị bỏ rơi bên vệ đường, mặt mày xinh xắn dễ yêu. Động lòng trắc ẩn, ta mang đứa bé ấy về bảo nuôi dưỡng.

Mười tám năm sau, đứa bé ấy trở thành một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời, da tuyết môi đào, không những có một dung mạo ngư trầm lạc nhạn mà cốt cách phong độ cũng nghiêng nước đổ thành.

Thấy nó đã lớn khôn, trong khi ta ngày lại thêm già nua, ta mới nói hết sự thật về thân thế của nó cho nó nghe. Khoảng hai năm sau, nó yêu cầu ta cho xuất bảo đi du lịch. Vì đã hai mươi năm nó chưa hề bước chân ra khỏi bảo.

Một năm trôi qua, nó y hẹn trở về. Sau ngày về bảo, nó vẫn tiếp tục cuộc sống bình thường như xưa.

Nhưng điều sai lầm lớn của ta là vì quá tin yêu nó mà không tra vấn gì cả về một năm xuất ngoại của nó.

Nửa năm sau, bỗng nhiên có nhiều người kéo đến phá rối khu rừng Tử Vong. Lúc ấy, vì quá giận, ta đã phát lời thề độc, quyết điểm vào huyệt câm của bất cứ kẻ nào xông vào khu rừng Tử Vong rồi đuổi ra ngoài.

Song le những người kéo đến rừng Tử Vong càng lúc càng nhiều khiến cho ta hoang mang không hiểu tại sao cả.

Ta bắt đầu hoài nghi đứa con gái nuôi. Điều đó không có chi lạ, vì trong gần năm mươi năm kế nghiệp làm Bảo chủ Chí Tôn bảo, ta luôn luôn bình an vô sự, chẳng có một sự phiền hà. Từ ngày nó xuất ngoại du lịch trở về, những sự tình rắc rối ấy mới xảy ra, như vậy, chẳng phải nó vì ra ngoài mà tạo nên sao?

Đã mấy lần ta kêu nó đến gạn hỏi, nhưng nó vẫn một mực chối dài. Trong tình thế bất đắc dĩ, ta đành phải ra ngoài một chuyến để tìm hiểu chân tướng của sự tình.

Chẳng ngờ, trước đêm mà ta sắp sửa lên đường, tai họa đã xảy ra...

Ta còn nhớ rõ việc xảy ra đêm ấy và suốt đời ta không sao quên được!

Đó là một đêm trời trong mây đẹp, như thường lệ, ta ngồi tại thư phòng đọc sách. Nó rón rén bước vào, trên tay bưng một bát chè sen. Điều ấy cũng là thường sự, nên ta đón lấy uống cạn và trao bát không lại cho nó.

Nó cầm lấy bát đặt xuống một bên, chưa chịu đi ra. Ta cũng không chú ý đến nó làm gì, tiếp tục đọc đoạn sách bỏ dở.

Nhưng ngay lúc đó, ta cảm thấy tâm thần càng lúc càng bất an, lửa dục tự nhiên phừng phừng xông lên đòi hỏi, lý tính bị dao động dữ dội. Biết là có việc khác thường, ta đứng phắt dậy, lớn tiếng hỏi :

- Liên nhi, con muốn hại cha sao?

Nó lắc đầu mỉm cười. Ôi chao, nụ cười của nó ta vẫn còn hình dung được đến bây giờ, không phải nụ cười ngoan ngoãn của đứa con đối với người cha, mà là nụ cười mê hồn, nụ cười quyến rũ ma quái của giống hồ ly dùng để thu hút tâm thần đối phương.

Giọng của nó cũng trở nên nồng thắm khác thường :

- Thưa không! Thân mẫu con chết đã lâu năm, cha sống một mình cô độc quá. Liên nhi tự biết mình không phải là máu mủ của cha, nên muốn thay mẹ an ủi cha trong một đêm...

Vừa nghe xong, cơn giận của ta bừng sôi lên, ta vung tay quật thẳng về phía nó một chưởng.

Nhưng hỡi ôi, chính ta đã lâm nguy vì một chưởng ấy.

Vì đáng lý ra, ta phải dùng nội công tạm thời tập trung xuân dược vào Đan Điền trước, giả như chẳng có gì lạ và tiếp tục đọc sách. Đợi khi thuốc đã tan hết, bấy giờ mới tìm nó trị tội sau.

Nhưng lúc bấy giờ vì quá giận, chưa kịp nghĩ suy, ta đã dùng sức quá mạnh, do đấy, chất thuốc được dịp xông thẳng vào tim, lửa dục nung đốt ta đến muốn điên người. Lại thêm... lại thêm..."

Thố đến đây, ông nuốt ực nước bọt vào cuống họng, ngập ngừng một lúc mới tiếp lời được :

- "Lại thêm... sau khi nó tránh khỏi thế chưởng của ta thì đồng thời nó đã lẹ làng trút tất cả lớp xiêm y bên ngoài, để lộ ra một thân thể nõn nà như một pho tượng ngọc tinh anh, rừng rực dục tình...

Ta... ta lúc ấy lý trí đã mê muội, chất xuân dược lại nung đốt bản năng, ta phải bặm chặt môi đến rướm máu để đè nén thú tính đang nổi dậy sự đòi hỏi dữ dội. Người ta run lên, chân tay ta lẩy bẩy, ta không hề muốn mà đôi chân ta cứ tự dưng nhích lần tới bên nó.

Nụ cười trên đôi môi nó lúc ấy trông càng quyến rũ lạ thường.

Cuối cùng... cuối cùng..."

Vị lão nhân nói đến nơi đây, chừng như không kềm lòng được nữa, hai hàng nước mắt chảy dài trên đôi má nhăn vết phong sương...

Chàng thiếu niên, trái lại, ánh mắt bừng lên tia giận dữ.

Thật lâu sau, vị lão nhân mới nén được cơn xúc động, tiếp lời :

- Ta đã không tự chủ làm ra một việc không hơn loài cầm thú! Thật không ngờ... không ngờ trong vòng một năm tiếp xúc với bên ngoài, nó lại trở nên như thế ấy. Khi tỉnh dậy, cũng chính tại nơi này, nơi mà sư đồ ta đang ngồi đây, và lúc bấy giờ, ta kịp biết ra là toàn thân tinh lực hoàn toàn mất hết. Sự tủi thẹn xen với lòng căm hận làm cho ta muốn tự hủy mình... Vũ nhi, bây giờ con đã hiểu cả rồi chứ?

Chàng thiếu niên nghiến răng cúi mặt :

- Vâng!

Vị lão nhân lại thở dài :

- Nhưng ta lại không chết được... tại sao? Vũ nhi, con thử đoán xem?

- Vì sư phụ muốn tìm cho ra hai quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền kinh để tru diệt đứa con gái nuôi dâm ác.

- Chỉ đúng được phân nửa!

- Còn phân nửa?

- Còn phân nửa khiến ta chưa chết được là tại vì con!

Chàng thiếu niên trố mắt :

- Tại vì con ư?

- Phải!

Vị lão nhân gục gặt đầu nói tiếp :

- Nhưng có lẽ con không còn nhớ... Vũ nhi, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Dạ đúng mười tám rồi!

- Đúng rồi! Con theo ta đã mười hai năm chẵn. Mười hai năm trước, con chỉ mới sáu tuổi đầu...

Đôi mắt của vị lão nhân nhìn vào khoảng trống xa xa, tâm trí như lùi về dĩ vãng :

- Khi ta tỉnh dậy, sau câu chuyện đồi bại năm xưa, ngoài việc phát giác bản thân tinh lực hoàn toàn tiêu mất. Ta còn thấy một chuyện lạ lùng... chuyện lạ ấy là con...

Như để giải quyết mau cho chàng thiếu niên những điều khúc mắc, lão nhân nói tiếp :

- “Lúc bấy giờ, ta thấy con ở bên ta và khi hỏi, con nói cho ta biết tên con là Tần Quan Vũ. Nhưng khi hỏi tiếp, thì con không hiểu được

thêm điều gì nữa, vì lúc đó con còn bé quá. Cả tên cha mẹ con, con cũng không biết. Con chỉ trỏ vào rừng Tử Vong mà bảo rằng mẹ con theo cha con vào trong ấy và bảo con đợi ở nơi đây.

Thế rồi ta buộc phải chăm sóc cho con và đợi mãi ở đấy luôn ba tháng...

Ba tháng dằng dặc trôi qua, vẫn không thấy một bóng người trở lại, ta biết rằng cha mẹ con không bao giờ ra được khỏi Tử Vong lâm...

Sự tình như đã sẵn an bày, duyên phận sư đồ của chúng ta đeo đẳng suốt mười hai năm..."

Vị lão nhân thoáng vẻ trầm ngâm giây lát, rồi nói :

- Ngày nay, đúng là lúc mà ta cần cho con biết qua lai lịch của con, chỉ tiếc rằng tên cha mẹ của con thì không cách nào biết được.

Qua phút bàng hoàng về thân thế, đôi mắt Tần Quan Vũ vụt long lên một vẻ căm hờn :

- Sư phụ, cha mẹ con nhất định là chết bởi tay con tiện tỳ dâm ác ấy rồi.

Lão nhân điềm đạm lắc đầu :

- Vũ nhi, ta đã từng dạy con về thái độ đối với sự việc trong đời, thái độ ấy là gì con còn nhớ chăng?

Tần Quan Vũ cúi đầu đáp nhỏ :

- Phải thận trọng tìm ra chứng cứ!

- Đúng rồi, và cứ theo đó mà nói, cha mẹ con sống chết thế nào, chính ta cũng chưa dám có luận điệu quyết đoán.

Lòng căm hận tuy sục sôi cực độ, song Tần Quan Vũ cũng đành cúi đầu im lặng.

Lão nhân nói tiếp :

- Vũ nhi, có lẽ con chưa biết rõ dụng ý của ta, thật ra, gặp được con thì ta mới có đủ can đảm để mà sống, bây giờ... bây giờ kiếp sống đã quá đủ rồi và "chim mỏi mệt phải quay về tổ ấm", sư đồ ta đã đến

lúc phải chia tay. Cho nên, muốn cho con theo ta đến đây, nơi hội ngộ đầu tiên biến thành chỗ đối diện sau cùng...

Lão nhân thở dài một tiếng nặng nề, im lặng...

Sự oán hận và bi thương khiến cho Tần Quan Vũ nghẹn ngào :

- Sư phụ...

Lão nhân đưa bàn tay khẳng khiêu vuốt nhẹ lên đầu người đệ tử yêu mến, đôi môi đượm vẻ hiền hòa :

- Con nên biết rằng người trong Chí Tôn bảo của ta không thể dễ dàng rơi lệ. Vũ nhi, ta biết lòng con đau đớn lắm. Nhưng con ạ, trên cõi nhân gian này, không có buổi tiệc nào mãi mãi không tan. Phải, con hãy ngồi xuống đây. Hãy thấm khô giòng lệ thảm, vì trước khi vĩnh biệt, có nhiều trách nhiệm trọng đại mà ta muốn chính con gánh vác... chẳng những con phải hết sức bình tĩnh mà còn phải nghiêm túc thừa hành, nếu không, nếu cứ bi lụy thường tình theo xúc động của tuổi thiếu niên thì làm sao có thể xứng đáng với tư cách vị Chưởng môn đời thứ mười hai của Chí Tôn bảo? Cương quyết dũng cảm, là những điều mà ở dưới suối vàng ta sẽ mỉm cười yên nghỉ, khi thấy nó có đủ trong tâm hồn của ái đồ của ta.

Giọng nói của vị lão nhân trầm trầm mà cứng rắn, đôi mắt sáng của người chứa đầy niềm tin tưởng mai sau...

Gió vẫn vi vu, cành lá vẫn nhẹ đưa theo nhưng không một tiếng khua động mạnh, như lặng lẽ âm thầm chứng giám lời trăn trối.

II

Tử biệt sinh ly

Hơi lạnh khắp trời bàng bạc, mây trắng cúi đầu thấp xuống như ngậm ngùi nỗi chia ly...

Tần Quan Vũ cố nén bi thương, tia mắt rực căm hờn nhìn vào phía Tử Vong lâm mà ngấn lệ long lanh như chực chờ tuôn đổ.

Như cố để cho lòng người thiếu niên lắng dịu lại, thật lâu sau, vị lão nhân mới dịu dàng tiếp lời :

- Vũ nhi, ta biết con vốn là một thiếu niên hiếu nghĩa, nên ta mới yên lòng thổ lộ sự tình. Vũ nhi, khi ta tiến nhập Tử Vong lâm mà nếu con cứ quyết ý theo ta, thì đó quả là một điều đại nghịch, con nhớ lời ta dặn chứ?

- Vâng, sư phụ!

- Không có con đường thứ hai nào khác, con hãy chấp nhận lời yêu cầu của ta trước phút lâm chung.

- Vâng, sư phụ! Con nhất quyết khắc ghi lời sư phụ dạy.

- Tốt lắm!

Lão nhân đặt tay lên vai Tần Quan Vũ, nói như ra lệnh :

- Ngồi xuống, hãy ngồi xuống trước mặt ta... xoay lưng lại. Được, tốt lắm. Bây giờ, con hãy chú ý nghe lời ta dặn, dẹp bỏ bi thương phẫn nộ, khắc chế tất cả để cho lòng mình thanh thản. Đây là phút quan trọng nhất trong đời con, ngay giờ phút này, con đã là Chưởng môn đời thứ mười hai của Chí Tôn bảo và chứng vật duy nhất là viên ngọc Quan Âm, ta sẽ để sẵn vào nơi túi của con... Và bây giờ, con hãy nghe lời di chúc:

“Thứ nhất, Chí Tôn bảo không được bất cứ vì lẽ gì mà thu nhận nữ nhân vào hàng môn đệ.

Thứ hai, nỗ lực tìm kiếm cho kỳ được quyển ba và quyển bốn của bộ Huyền kinh.

Thứ ba, thu hồi Chí Tôn bảo, làm cho Tử Vong lâm và Tử Vong cốc từ nay về sau không còn phải là đất chết của võ lâm nữa.

Thứ tư, chỉnh đốn bản bảo, làm cho thanh danh trong sạch.

Thứ năm, tự tay giết cho được Ngọc Thường Nga Tiêu Phụng Hoàng, một nữ nhân phản sư, dâm loạn".

Ngưng một giây, giọng nói của vị lão nhân như lắng xuống :

- Vũ nhi, trách nhiệm ta đã trao hết cho con. Sau khi vào Tử Vong lâm, ta sẽ yên nghỉ ngàn thu nơi đó. Vũ nhi, con hãy yên lòng, Tiêu Phụng Hoàng, người sư tỷ của con là tên đệ tử đại nghịch ấy, sẽ vùi hộ nắm xương ta vào lòng đất, điều đó không có chi bận tâm. Riêng về Huyền Âm thần công và Huyền Âm lục chưởng, bắt đầu từ đây con có thể đem ra sử dụng. Và phương pháp đi vào Tử Vong lâm ta đã dạy qua, con hãy ghi nhớ kỹ càng. Bây giờ, con hãy xua đuổi những điều tạp niệm, tập trung tư tưởng, ta sẽ đem chân nguyên khôi phục được trong mười hai năm nay, truyền sang cả cho con.

Giọng nói của vị lão nhân vụt trở nên nghiêm khắc lạ lùng, khiến cho Tần Quan Vũ quên phắt cái cảnh sắp lìa tan, sắp phải vĩnh viễn xa người ân sư đã xem chàng như ruột thịt.

Chàng im lìm ngoan ngoãn nhắm mắt định thần, lắng nghe hơi nóng từ lòng bàn tay sư phụ cuồn cuộn truyền sang.

Một sự công phát dị kỳ của nhân điện lực mà Tần Quan Vũ nghe như sét gầm gió xoáy lùng bùng trong óc, và chỉ qua một phút, chàng mê man không còn hay biết sự vật bên ngoài...

- Vũ nhi, hãy gấp rút rời khỏi Tử Vong lâm, và khi chưa học được trọn bộ Huyền kinh thì đừng có bao giờ trở lại nơi đất chết!

Âm thanh như mơ hồ, như rõ rệt phảng phất bên tai, Tần Quan Vũ giật mình tỉnh dậy.

Chung quanh im lặng như tờ.

Đêm trường tịch mịch, gió vẫn nặng nề thổi, bóng dáng của người sư phụ kính yêu đã biến mất từ bao giờ.

Tần Quan Vũ gục đầu xuống bệ đá khóc lên rưng rức...

* * * * *

Phù Lương huyện, Cảnh Đức trấn, nơi sản xuất đồ sứ vang danh trong thiên hạ, nơi tập trung thượng khách dập dìu.

Tần Quan Vũ, người thiếu niên mang nặng sầu tư, lặng lẽ một mình lê gót chân lữ thứ...

Đã bao lần muốn lăn xả vào Tử Vong lâm, dẫm nát ngàn cây, đạp bằng núi đá cho lòng vơi bớt hận thù... Nhưng, lời trăn trối của ân sư, những sứ mạng nặng nề trao gửi trong giờ tử biệt, khiến chàng đành phải nén lòng lìa khỏi khu rừng chết chóc mà ra đi.

Ra đi giữa một đêm mưa gió, và khi đến Cảnh Đức trấn, lại cũng vào một buổi tối trời.

Bước chân vào khách điếm, sau khi căn dặn dọn phòng, Tần Quan Vũ chọn một chiếc bàn con dựa bên cửa sổ, gọi tiểu nhị mang rượu và thức nhắm.

Cùng trong lúc ấy, tửu điếm xuất hiện thêm một gã thiếu niên...

Vóc dáng nhỏ thó mảnh mai, đuôi chân mày bên trái điểm một nốt ruồi đen, làm cho gương mặt rạng rỡ tăng thêm phần duyên dáng như một người con gái.

Tần Quan Vũ trân trối nhìn gã thiếu niên mới tới và nghĩ thầm như thế.

- Nhân huynh, quán đã chật cả rồi, không biết nhân huynh có cho phép tiểu đệ được ngồi ghé chung bàn không nhỉ?

Tiếng nói trong trẻo của gã thiếu niên làm cho Tần Quan Vũ giật mình tỉnh mộng. Chàng vội vàng đứng lên :

- Xin mời. Xin huynh đài cứ tự tiện.

Gã thiếu niên mỉm cười thi lễ và cả hai cùng ngồi xuống.

- Tiểu đệ tên Lâm Tả Minh, dám hỏi huynh đài danh tính là chi?

- Tại hạ tên Tần Quan Vũ.

Tâm sự trùng trùng, Tần Quan Vũ không buồn bắt chuyện, cứ cắm cúi ngồi ăn.

Gã thiếu niên lại mỉm cười hỏi tiếp :

- Huynh đài tư thái thật là phong nhã, chắc hẳn tẩu phu nhân ở nhà cũng là một trang tuyệt sắc phu nhân?

Mới gặp gỡ lần đầu, chưa quá được và ba câu nói, Tần Quan Vũ hơi lấy làm lạ trước thái độ nửa thân nửa cợt của gã họ Lâm. Tuy nhiên, chàng vẫn mỉm cười đáp lại :

- Trăng sáng khắp nơi, song tiểu đệ hiềm vì bóng mình thô lậu nên chưa dám với tay vào một nơi nào.

Cả hai chợt nhìn nhau với nụ cười cảm thông của tuổi trẻ, và nếu đêm chưa phải muộn thì không chừng câu chuyện hãy còn dài...

Thực khách tan dần, người thiếu niên họ Lâm cũng đứng lên cáo từ.

Trở vào phòng trọ, Tần Quan Vũ buông màn yên giấc, vì đã trải qua hơn một ngày mệt mỏi đường xa.

Đêm bên ngoài cơn mưa vẫn dai dẳng rả rít...

Thình lình một tiếng động khẽ khác thường vang lên, Tần Quan Vũ vội vã bước nhẹ xuống giường nghe ngóng...

Cạch!

Cánh cửa sổ vụt bung ra, một bóng trắng lao vào như điện chớp.

Khẽ lách mình qua một bên, Tần Quan Vũ mượn đà lao vút ra ngoài.

Vút!

Tần Quan Vũ còn đang suy nghĩ, chợt một bóng trắng thứ hai lao đến bên mình...

Không một phút chần chừ, Tần Quan Vũ như một mũi tên xé gió, phóng ngay về hướng lao đến của vật vừa lao tới...

Nhưng chung quanh vẫn im lìm không một chiếc lá bay.

Như chợt nhớ ra, Tần Quan Vũ mím miệng lao mình trở lại.

Đã từng theo sư phụ trôi nổi giang hồ, chàng đã thuộc nằm lòng mánh khóe gian hiểm trong chốn võ lâm, những sự việc vừa mới xảy ra nếu không phải ngón đòn "điệu hổ ly sơn" thì còn gì nữa?

Quả nhiên, khi đặt chân vào phòng, sự ước đoán của chàng không sai một mảy, trên giường của chàng là một tử thi nằm sóng sượt.

Một người ăn mặc theo lối đạo sĩ, và bằng vào kinh nghiệm của mình, chàng đoán rằng người này chỉ mới chết cách đây vài phút.

Phải chăng đây là một chuyện vu oan giá họa? Tần Quân Vũ cau mày nhìn kỹ, cứ theo lối trang phục thì kẻ chết hoặc là người của phái Hoa Sơn, hoặc là cao thủ phái Võ Đương và tuổi độ trên dưới bốn mươi.

Tình thế không sao hơn được, sau khi bỏ lại hai nén bạc trả tiền phòng, Tần Quan Vũ quyết định bỏ đi.

Nhưng khi ra đến bên ngoài, chàng cảm thấy làm như thế là hạ sách.

Nhất định thi thể này sẽ bị phát giác, và mình âm thầm bỏ đi như chạy trốn, mặc nhiên tự nhận là hung thủ, mối nghi ngờ này làm sao có thể giải thích với mọi người?

Suy nghĩ cuối cùng, Tần Quan Vũ đành quay lại cõng chiếc thây người đạo sĩ băng mình ra ngoài vùng thị trấn.

Chọn một khu rừng vắng vẻ, Tần Quan Vũ dùng kiếm đào một ngôi huyệt, chuẩn bị chôn lấy tử thi.

- Bằng hữu, hãy dừng tay lại.

Tiếng quát vang dội khắp rừng đêm, Tần Quan Vũ ngây mặt nhìn lên, một vị đạo sĩ đứng sững tự bao giờ, tia mắt lóe lên giận dữ.

Tần Quan Vũ vội vã vòng tay :

- Đạo trưởng có điều chi chỉ giáo?

Vị đạo sĩ cố giữ lời lẽ nhã nhặn nhưng vẫn không giấu được vẻ gay gắt :

- Nửa đêm khuya khoắt, dám hỏi huynh đài về ý định chôn lấp thây người?

Biết đã bị hiềm nghi, Tần Quan Vũ bình tĩnh thuật lại từ đầu đến cuối và khẩn khoản nói thêm :

- Chuyện thật sự đã xảy ra như thế, mong đạo trưởng đừng nghiêng nặng về việc nghi ngờ.

Vị đạo sĩ ấy trầm ngâm giây phút, nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, ôn tồn nói :

- Bần đạo muốn xem xét qua hiện trường.

Tần Quan Vũ mau mắn :

- Xin mời đạo trưởng theo tại hạ.

Đạo sĩ xốc lấy tử thi, rồi cùng với Tần Quan Vũ trở về quán trọ.

Sau khi xem xét kỹ càng nơi cửa số, giường nằm, vị đạo sĩ đó trầm ngâm thật lâu, cuối cùng chiếu tia mắt ngời ngời nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, nói :

- Huynh đài có biết người chết này là ai không?

- Tại hạ chưa được rõ!

- Là sư đệ của bần đạo đấy.

Rồi vị đạo sĩ đó lại nói thêm :

- Huynh đài đã từng nghe tiếng Hoa Sơn ngũ kiếm chứ?

- Vâng, tuy thuộc vào hàng hậu bối, tại hạ cũng đã được nghe đến Hoa Sơn ngũ kiếm danh lừng trong chốn võ lâm.

Vị đạo trưởng kia chỉ vào tử thi nói :

- Đó là Nguyên Minh đạo trưởng, người đứng vào hàng thứ tư trong Hoa Sơn ngũ kiếm.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên trố mắt :

- Vị này là một trong Hoa Sơn ngũ kiếm ư?

Đạo sĩ gật đầu, nói tiếp :

- Huyết án phát sinh, huynh đài là chứng nhân thứ nhất, không làm sao tránh khỏi sự hiềm nghi. Điều đó bần đạo thật hết sức khó xử.

Tần Quan Vũ hơi xẵng giọng :

- Đạo trưởng không tin tại hạ chăng?

- Không hẳn là như thế.

- Như thế nghĩa là sao?

- Câu chuyện nói ra hơi dài, bần đạo chỉ muốn yêu cầu huynh đài một việc...

- Bất luận ra sao, tại hạ vẫn là người ngoại cuộc. Huống chi, tại hạ đã đem hết sự thật mà kể lại, thế đạo trưởng còn muốn gì hơn nữa?

Đạo sĩ vẫn với thái độ trang nghiêm :

- Tốt hơn hết là sau mười ngày tới đây, huynh đài nên đến Hoa Sơn một chuyến.

Tần Quan Vũ không dằn được cơn tức tối, nói :

- Tiếc rằng trong mình tại hạ còn có nhiều nhiệm vụ, không thể tuân theo ý muốn của đạo trưởng được.

Đạo sĩ khẽ cau mày đứng dậy :

- Chẳng lẽ huynh đài quyết đạp lên dư luận hay sao?

Tần Quan Vũ cũng đứng lên theo, cương quyết nói :

- Đối với phái Hoa Sơn, tại hạ vốn sẵn lòng ngưỡng mộ, nhưng mỗi người đều có việc riêng tư, thiết nghĩ, đạo trưởng cũng thừa hiểu lẽ ấy mà không thêm lời nài ép.

Lão đạo sĩ hơi đổi sắc :

- Vướng víu vào cái chết mờ ám, huynh đài cũng phải thấy tự mình dễ bị điều nghi vấn. Bây giờ lại cự tuyệt lời yêu cầu của bần đạo,

sao huynh đài không thấy rằng mối nghi ngờ ấy có thể tăng lên? Bằng vào lời lẽ lạnh lùng ấy, tránh làm sao khỏi bị gán là hung thủ?

Sẵn mang trong mình nhiều việc khó khăn chưa giải quyết mối thù của sư phụ như nung đốt tâm can. Thêm vào sự oan khúc của đêm nay làm cho Tần Quan Vũ mất cả thăng bằng, chàng mím môi hằn học :

- Nếu là hung thủ thì tại sao lại làm vậy chứ?

Lão đạo sĩ tái mặt :

- Các hạ thừa nhận mình là hung thủ à?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Khi tại hạ nói thật tình thì đạo trưởng lại nêu ra những điều nghi vấn. Bây giờ, khi tại hạ thừa nhận thì đạo trưởng lại cũng không tin. Chuyện đời thật là lạ quá.

Như tự thấy mình có hơi thất thố, lão đạo sĩ vội ôn tồn :

- Xin mời các hạ ngồi lại nói chuyện cho được bình tĩnh hơn.

Qua một lúc nói cho hả giận, Tần Quan Vũ gật đầu ngồi xuống, vẻ mặt chàng đượm vẻ buồn buồn.

Lão đạo sĩ thong thả mở lời :

- Bần đạo pháp hiệu là Nguyên Nghĩa, cầm đầu nhóm Hoa Sơn ngũ kiếm, dám hỏi các hạ quý danh là chi?

- Tại hạ tên là Tần Quan Vũ.

- Không biết bần đạo có thể biết được quý sư môn?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Xin đạo trưởng miễn cho tại hạ phải trả lời điều ấy.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng cũng cười theo :

- Bần đạo hãy còn thắc mắc đối với cái chết của tệ sư đệ. Tần huynh đã là người ngoại cuộc nhưng ít ra Tần huynh cũng có mối thù nào đó với hung thủ, nên mới xảy ra việc vu họa hôm nay?

- Tại hạ mới hạ sơn mấy hôm nay thì làm sao lại có thể có điều ân oán với ai chứ?

- Thế thì quả là lạ. Nhưng, căn cứ vào sắc diện, bần đạo đoán chừng Tần huynh có những điều uẩn khuất trong lòng. Không biết bần đạo có thể nghe được chút ít chi chăng?

- Quả thật tại hạ đang mang nặng gia thù và mối hận của sư môn chưa trả được.

- Không phải bần đạo muốn nói cho lớn chuyện, song sự việc xảy ra không phải chỉ riêng về cái chết của tệ sư đệ thôi, mà nó còn có quan hệ đến sự tồn vong của Thất đại môn phái, cho nên chuyện riêng của Tần huynh không biết có dính dáng chi chăng?

Tần Quan Vũ kinh ngạc :

- Chuyện hưng vong của Thất đại môn phái ư?

- Vâng, có thể nói là chuyện an nguy của cả võ lâm.

Và Nguyên Nghĩa e dè nói tiếp :

- Tần huynh, chẳng hay lệnh huyện đường và lệnh sư đều hãy còn mạnh giỏi cả chăng?

Tần Quan Vũ mím miệng lắc đầu :

- Song thân tại hạ đến nay sinh tử chưa rõ, riêng gia sư thì đã quy tiên.

- Thế có nghĩa là mối gia thù của Tần huynh hãy còn chưa rõ?

- Không, rõ như nhìn vào lòng bàn tay.

Nguyên Nghĩa trố mắt :

- Rõ như lòng bàn tay? Thế thì cái việc mà Tần huynh bảo là cấp bách bên mình, tức là việc báo thù ấy chứ?

- Có thể nói như thế!

- Thế thì bao giờ mới bắt tay vào việc?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Ngay bây giờ vẫn chưa đủ sức!

- Sao? Khó khăn lắm ư?

- Phải nói là quá sức khó khăn.

- Bần đạo có thể biết phương hướng của kẻ thù của Tần huynh chăng?

- Nơi đất chết!

Nguyên Nghĩa mở to đôi mắt :

- Tử Vong lâm?

Tần Quan Vũ im lặng gật đầu.

Nguyên Nghĩa thở ra, thấp giọng :

- Quả nhiên bần đạo đoán không sai. Tần huynh quả có điều khó khăn mang nặng trong lòng. Trông vào thần thái, có thể biết Tần huynh võ công không dưới Hoa Sơn, và bằng vào khẩu khí cũng biết rõ không phải hạng tà ác, chỉ có điều...

- Sao?

- Chỉ có điều Tần huynh khó tránh khỏi vòng nghi kỵ!

Tần Quan Vũ nhướng mày :

- Tại làm sao thế?

- Tại vì Tần huynh là chứng nhân duy nhất. Nhưng nếu Tần huynh bằng lòng đến Hoa Sơn một chuyến, bần đạo có thể lấy danh dự của Ngũ kiếm mà bảo đảm cho Tần huynh được an toàn.

- Nhưng tại hạ không sợ chết.

Nguyên Nghĩa lắc đầu :

- Bần đạo biết Tần huynh bị kẻ thù kéo vào vòng dính líu, mà vì tính khẳng khái không chịu làm chuyện thanh minh. Song, nếu sự hiểu lầm càng phút càng sâu, thì chính Tần huynh chịu khổ mà kẻ thù thì được nhởn nhơ.

Tần Quan Vũ lặng thinh suy nghĩ.

Phập!

Tần Quan Vũ giật mình ngẩng mặt, Nguyên Nghĩa rú lên một tiếng, ngã sấp xuống mặt đất, một lưỡi đao cắm ngập trên lưng.

III

Những chuyện lạ lùng

Đột nhiên có biến, Tần Quan Vũ lập tức nhún mình lao vút ra ngoài cửa sổ.

Một tràng phật hiệu nổi lên, ba bóng hồng xẹt tới.

- Xin thí chủ đừng đuổi theo vô ích, hung thủ đã trốn mất rồi.

Thấy ba vị hòa thượng nghiêm trang trước mặt. Tần Quan Vũ vội vòng tay :

- Cảm tạ thiền sư chỉ bảo.

Và chàng lật đật quay trở vào phòng.

Vừa nhìn soát chung quanh, người thiếu niên họ Tần thoắt giật nảy mình.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng vẫn nằm yên với chuôi đao còn ló trên lưng, nhưng thi thể của Nguyên Minh thì đã bị mang đi mất.

Một trong ba vị hòa thượng theo sau Quan Vũ, liếc thấy tình hình nghiêm trọng, vội quay lại dặn dò :

- Tuệ Ân, coi chừng cửa sổ. Tuệ Hải, canh phòng cửa chính để bần tăng trị thương cho Nguyên Nghĩa đạo trưởng.

Và quay lại Tần Quan Vũ, vị hòa thượng cúi đầu :

- Xin tiểu thí chủ giúp hộ một tay.

- Xin đại sư cứ sai bảo.

Vừa nhìn thẳng vào vị thiền sư, Tần Quan Vũ bỗng giật mình.

Ngoài phủ chiếc cà sa kim tuyến, vị thiền sư với dáng sắc tôn nghiêm, trong đôi mắt lim dim hiền từ lúc nào cũng tỏa ra hai luồng sáng xanh như chớp. Đúng là một vị Tuệ Tịnh thiền sư, Chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Là một phái dẫn đầu Thất đại phái, mà Chưởng môn nhân lại lìa chốn thâm nghiêm dấn bước giang hồ, thì nhất định võ lâm đã xảy ra điều nghiêm trọng.

Sự gặp gỡ bất ngờ này làm cho chàng thiếu niên họ Tần hết sức băn khoăn...

Chợt nghe Tuệ Tịnh thiền sư lên tiếng :

- Xin đạo trưởng tự vận khí điều hành, nguyên lực sẽ theo đó mà khôi phục.

Và quay lại Tần Quan Vũ, thiền sư thấp giọng :

- Thí chủ có thể ngồi nghỉ được rồi!

Tần Quan Vũ vòng tay :

- Xin mời đại sư!

Qua mấy giờ sau, Nguyên Nghĩa đạo trưởng uốn mình đứng dậy, bước tới vòng tay trước Tuệ Tịnh thiền sư :

- Ân cứu mạng của đại sư, bần đạo nguyện ghi xương khắc cốt.

Tuệ Tịnh thiền sư đưa tay ra với nụ cười hòa nhã :

- Đạo trưởng hãy ngồi xuống, lúc này hãy tránh bớt những điều khách sáo. Chúng ta có thể xét sơ qua âm mưu của kẻ ác gây ra.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng bèn thuật lại các việc từ đầu.

Tần Quan Vũ nói thêm :

- Ngoài ra, khi ám toán đạo trưởng, kẻ địch còn ném vào mình tại hạ một vật, nhưng lúc nãy ra ngoài theo dõi nên không rõ là vật chi. Bây giờ lại mất luôn thi thể của Nguyên Minh đạo trưởng, sự việc thật hết sức lạ lùng...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng tiếp lời :

- Lúc bấy giờ vì trúng ám khí nên bần đạo không cử động được, chỉ thấy kẻ vào đây mình mặc áo trắng và thuật khinh công chớp nhoáng lạ lùng.

Tuệ Tịnh thiền sư gục gặt đầu :

- Bần tăng cũng chỉ thấy một bóng trắng lướt qua mắt nên vội vàng đuổi theo đến đây. Khi còn cách chừng hai mươi trượng, thấy bóng đó đã ném ra hai luồng sáng vào cửa sổ rồi phóng mình lên nóc nhà mất hút, nên khi tới đây chỉ gặp vị tiểu thí chủ rượt ra...

Tần Quan Vũ vội hỏi :

- Đại sư có thấy rõ vóc dáng người ấy chăng?

Tuệ Tịnh thiền sư lắc đầu :

- Chỉ thấy mặc áo trắng, phủ mặt bằng vuông lụa trắng, thân hình mảnh mai như một thiếu nữ và thuật khinh công thì thật là phi thường.

Im lặng hồi lâu, Nguyên Nghĩa đạo trưởng nói với Tần Quan Vũ :

- Chân tướng của kẻ địch đã lộ, Tần huynh có thể thoát khỏi sự hiềm nghi, tuy nhiên...

Lão đạo trưởng thấp giọng nói tiếp :

- Từ đây trở đi, Tần huynh cố mà giữ sự an nguy cho bản thân mình. Tuy thủ pháp của Tần huynh so với hung phạm có thể gọi là xấp xỉ, nhưng minh thương dễ tránh chứ ám tiễn khó phòng, thêm nữa, cứ theo sự ước đoán của bần đạo thì rất có thể Tần huynh là một trong những mục tiêu nhắm vào của hung phạm, cho nên cũng phải hết sức đề phòng.

Tần Quan Vũ đứng dậy vòng tay :

- Đa tạ đạo trưởng đã có lòng lo lắng. Tại hạ cũng biết rằng mình đã bị lôi kéo vào vòng, tự nhiên không thể đứng ngoài mà nhìn lửa cháy, cho nên trong vòng mười ngày tới đây, tại hạ sẽ xin đến Hoa Sơn bái phỏng, không biết có nên chăng?

- Ồ, thế thì quý hóa biết bao. Sư điệt Chưởng môn của bần đạo nhất định sẽ hết sức hoan nghênh. Và nhân đó, sự tình có thể được cùng nhau bàn rõ hơn nữa.

Và quay sang Tuệ Tịnh thiền sư, Nguyên Nghĩa hỏi thêm :

- Chẳng biết đại sư có cao kiến chi thêm xin cứ dạy bảo.

Tuệ Tịnh thiền sư điềm đạm trả lời :

- Lấy tịnh chế động và phải nắm cho chặt từng mối một, ấy là thượng sách.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng vòng tay :

- Cảm tạ sự chỉ giáo của đại sư! Bần đạo sẽ trình lại với Chưởng môn nhân...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng nói chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng động vang lên, ba người không hẹn mà cùng một lượt phóng ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy Tuệ Ân thiền sư té sụm trên mặt đất, còn bốn bên thì vắng lặng như tờ.

Tần Quan Vũ lật đật phóng vọt lên nóc nhà của tửu quán đảo mắt nhìn quanh bốn phía, nhưng chàng thất vọng lao mình trở xuống, vì hoàn toàn không thấy một bóng khả nghi.

Lúc bấy giờ, Tuệ Ân thiền sư đã đứng được lên, ông nói trong cử chỉ vô cùng sợ sệt :

- Huyền Âm thần công!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặn hỏi :

- Xin đại sư hãy nói rõ hơn tí nữa.

Tuệ Ân thiền sư kể lại :

- Lúc bấy giờ, bần tăng phát hiện một người bao mặt, mặc áo trắng, thân hình mảnh mai từ ngoài năm mươi trượng lao vút tới đây. Bần tăng chưa kịp bẩm báo với Chưởng môn thì hắn đã thi triển thần công... biết không làm sao bẩm báo kịp, bần tăng đành vận thần công chống lại và kết quả là cả hai cùng bị thương, hắn mang thương đào tẩu...

Tuệ Tịnh thiền sư khẽ cau mày.

Tuệ Ân thiền sư lật đật nói thêm :

- Bẩm cáo Chưởng môn, hắn mang thương chạy đi, song thương thế không nặng lắm!

- Sư đệ làm sao biết được?

- Vì lúc chạy, khinh công của hắn cực kỳ mau lẹ, dù không bị thương, sư đệ cũng tự lượng không cách nào đuổi kịp.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng gạn hỏi :

- Có đúng là hắn đã sử dụng Huyền Âm thần công không?

- Bần tăng không thể nào lầm lẫn được.

Tần Quan Vũ cúi đầu suy nghĩ:

“Theo sư phụ chàng thì Huyền Âm thần công là tuyệt kỹ của Chí Tôn bảo, trong võ lâm không một môn phái nào biết nữa, thế mà bây giờ lại xuất hiện nơi đây, phải chăng việc này có dính líu với Chí Tôn bảo?”

Bao nhiêu điều phức tạp dập dồn, làm cho chàng hoang mang không ít.

Canh đã tàn, Nguyên Nghĩa bèn đứng dậy :

- Tần huynh, mười ngày sau chúng ta sẽ gặp lại ở Hoa Sơn.

Và quay qua ba vị hòa thượng Thiếu Lâm, Nguyên Nghĩa đạo trưởng cúi đầu :

- Vì phải gấp rút về bẩm báo với Chưởng môn nhân của tệ phái, bần đạo xin cáo từ trước.

Dứt lời, lão đạo sĩ của phái Hoa Sơn quay mình ra cửa lao đi.

Tuệ Tịnh thiền sư quay lại Tần Quan Vũ :

- Nếu có thời gian, xin mời thí chủ đến Thiếu Lâm một chuyến, bây giờ bọn bần tăng xin từ giã.

Tần Quan Vũ đứng dậy vòng tay thi lễ, ba nhà sư cáo từ ra đi.

Tần Quan Vũ trở vào phòng bứt rứt nằm không yên giấc.

Sáng ngày hôm sau, Tần Quan Vũ còn đang vận công tĩnh dưỡng, chợt nghe tiếng gõ cửa :

- Tần huynh, đêm rồi yên giấc chứ?

Mở mắt ra, thấy Lâm Tả Minh đã vào đến rồi, Tần Quan Vũ lật đật vòng tay :

- Đa tạ, Lâm huynh dậy sớm thế?

Lâm Tả Minh lại hỏi :

- Chẳng hay Tần huynh bây giờ đi về đâu?

- Tại hạ đi Hồ Bắc.

- Thế thì hay biết bao, chúng ta lại cùng một đường.

Rồi không đợi Tần Quan Vũ ưng thuận hay không, Lâm Tả Minh gọi tiểu nhị tính tiền rồi hai cùng ra đi.

Tần Quan Vũ lầm lũi bước đi, trong lòng mang nhiều thắc mắc...

Hung thủ đêm qua mình mặc áo trắng, vóc dáng mảnh mai... bất giác chàng khẽ liếc người bạn đồng hành.

Nhưng đôi mắt trong dáng vô thần thái phát lộ của một con người nội lực đến chỗ cao thâm của họ Lâm lại làm cho chàng thêm suy nghĩ...

Lâm Tả Minh vụt ngó Quan Vũ mỉm cười :

- Huynh đài đang chú ý tìm chi trên con người tiểu đệ thế?

Cảm thấy mình có điều thất thố, Tần Quan Vũ cười theo :

- Không, tại hạ cảm thấy Lâm huynh như mặt trăng sáng rỡ, nên thầm nghĩ rằng mình thật không xứng bóng...

Cả hai cùng bật cười.

Vừa đi vừa nói chuyện, lần hồi đến Hoàng Hải trấn mà không hay.

Lúc bấy giờ bóng chiều gần muốn khuất, tuyết bắt đầu đổ xuống từng hạt trắng xóa.

Vào một tửu điếm lớn của Hoàng Hải trấn, hai người thiếu niên anh tuấn nâng chén mời nhau.

Lâm Tả Minh nói cười không ngớt :

- Cạn!

Cạn hết chén đầu, Lâm Tả Minh nâng lên một chén nữa :

- Hữu duyên thiên lý năng tương hội, vô duyên đối diện bất tương phùng. Tần huynh có cho là đúng thế chăng?

- Vâng, à này, Lâm huynh chắc đã tinh luyện võ công lắm chứ?

- Chỉ qua loa thôi, còn Tần huynh?

- Ồ, chỉ là một hạng võ phu... Này, cạn đi chứ!

Lâm Tả Minh vẫn cười :

- Dù sao Tần huynh vẫn còn mang được chữ "phu", chứ tiểu đệ thì không được rồi.

Tần Quan Vũ cũng cười :

- Không được chữ "phu" thì chắc là chữ "thế" nhỉ?

Lâm Tả Minh cười lớn :

- Cũng không được nốt, chỉ là chữ "nữ" thôi!

Tần Quan Vũ giật mình :

- Thế thì huynh... cô...

Lâm Tả Minh cười xòa :

- Đã đoán biết rồi, Tần huynh còn làm bộ ngạc nhiên chi thế?

Tần Quan Vũ cũng cười :

- Không dám khai à?

- Còn tốt hơn là để Tần huynh đoán này đoán nọ...

Nốc cạn thêm một chén nữa, Tần Quan Vũ bèn hỏi :

- Thế thì bắt đầu phải xưng hô làm sao đây?

- Phượng Hoàng Tiên Nữ!

Tần Quan Vũ gật đầu lia lịa :

- Đúng rồi! Quả là tiên nữ hạ phàm!

- Xí, đồ bỏ của người ta!

Cả hai cùng cười lớn.

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Xin hỏi tiên nữ, cái câu “đoán này đoán nọ” có nghĩa là sao?

- Không nói chuyện đó!

- Thì tiên nữ vừa mới nói đó.

- Thôi bỏ chuyện ấy đi, bây giờ tôi hỏi nhé, với tiên nữ cùng ngồi một bàn, Tần huynh có cảm giác như thế nào?

- Tam sinh hữu hạnh, trọn đời khó quên!

Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi dồn :

- Thế bây giờ đến phòng tôi nói chuyện có được không?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, huống chi...

Phượng Hoàng Tiên Nữ rước nói :

- Huống chi mối hận cừu chưa báo, thì đâu có thời gian trò chuyện với mỹ nhân, phải không?

Cả hai lại cùng cười và chia tay, ai về phòng nấy.

Rạng ngày thứ hai, Tần Quan Vũ vừa mở cửa phòng, đã thấy Phượng Hoàng Tiên Nữ chờ sẵn.

- Tần huynh thật là người giỏi quên quá nhỉ!

- Quên chuyện chi?

- Việc hẹn cùng tôi đi Hồ Bắc!

Tần Quan Vũ thấp giọng :

- Xin tiên nữ thứ cho!

Dọc theo đường đi, Tần Quan Vũ càng thêm thắc mắc.

Nàng theo sát bên mình để làm gì?

Tại sao nàng tự khai với mình là gái giả trai?

Và điều lạ hơn nữa là thái độ của nàng không một chút chi là có vẻ dè dặt thông thường của một nữ nhân, dù rằng kẻ lặn lội giang hồ cũng phải có ít nhiều thận trọng chứ.

Vừa đến Hán Khẩu thì trời đã tối, hai người bèn chọn tửu điếm nghỉ ngơi.

Trong lúc ăn uống, Phượng Hoàng Tiên Nữ chợt nói :

- Sinh ly tử biệt là một chuyện buồn lớn trong đời người. Ngày mai này chúng ta mỗi người một nẻo, không biết Tần huynh có cảm tưởng ra sao?

- Chúng ta bèo nước gặp nhau và trong đời đâu có buổi tiệc nào giữ mãi không tan. Tại hạ chỉ mong cô nương trên lộ trình cố mà bảo trọng lấy mình.

- Thế chúng ta cùng trao đổi vật kỷ niệm có được không?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Hiềm vì tại hạ trong mình không có vật chi xứng đáng!

Mở khăn tay lấy ra một hạt ngọc, Phượng Hoàng Tiên Tử khe khẽ ngâm một câu thi cổ :

- “Tống quân Minh Châu song lệ thùy”.

Giọng ngâm buồn bã mà sắc người lại còn buồn hơn, khiến cho Tần Quan Vũ cảm nghe lòng man mác...

Tuy mới gặp trong vòng ba hôm và luôn luôn còn hay đề phòng, nhưng con người nào phải gỗ đá, làm sao tránh khỏi sự cảm xúc.

Sực nhớ lại viên ngọc, Tần Quan Vũ khẽ lắc đầu :

- Tại hạ mình không có vật chi, thêm nữa, hạt ngọc của cô nương lại quá ư quý giá...

Giọng Phượng Hoàng Tiên Nữ buồn buồn :

- Tần huynh từ chối tình cảm ư?

- Không... chỉ vì tại hạ...

- Thế thì thế này nhé, tôi đã tặng Tần huynh thì hạt ngọc này là của Tần huynh rồi. Tại làm sao Tần huynh không thể tặng lại tôi phân nửa?

Tần Quan Vũ ngơ ngác :

- Phân nửa ư?

- Vâng! Nếu Tần huynh còn nghi ngại, vậy tiểu muội xin mạn phép!

Dứt lời, Phượng Hoàng Tiên Nữ lấy tay ấn nhẹ hạt minh châu.

Tách!

Hạt ngọc bỗng tách làm đôi, nơi lằn nứt ra láng buốt như mặt kiếng.

Tần Quan Vũ tiếp lấy viên ngọc và hết sức kinh ngạc.

Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ hỏi :

- Tần huynh có biết lai lịch của viên ngọc này chăng?

- Xin cô nương cho biết.

- Ngọc này từ ở một con trai ngàn năm sinh ra, nó có công hiệu giải độc. Bằng vào sắc mặt của Tần huynh, tôi e rằng trên đường đời sẽ gặp nhiều nguy hiểm, nên có ý tặng Tần huynh. Thêm vào đó, lại có một điều tâm nguyện...

- Tâm nguyện ấy như thế nào?

- Bây giờ chưa tiện nói ra...

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Còn như câu “Tống quân minh châu song lệ thùy” mà cô nương vừa nói có ý nghĩa ra sao?

- À... à... tôi muốn nói đến lời thề hợp châu!

- Lời thề “hợp châu” ư?

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu :

- Vâng, nguyên hạt minh châu này được tương truyền rằng là của Võ Khúc. Võ Khúc làm ra bộ Huyền kinh gồm năm quyển, nghe nói hạt ngọc này có quan hệ với bộ Huyền kinh nhưng giữ hạt ngọc này đã nhiều năm mà tôi vẫn chưa tìm ra manh mối gì.

- Huyền kinh?

- Vâng, là Huyền kinh!

- Ai nói cho cô nương biết chuyện ấy?

- Là song thân của tôi cho biết.

- Chẳng hay tại hạ có thể được biết đại danh của lệnh huyện đường chăng?

- Vì có chút ẩn tình, xin cho miễn nói ra điều ấy.

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Cô nương bảo bộ Huyền kinh có năm quyển ư?

- Vâng! Bộ thứ nhất và thứ hai là “âm”, thứ ba và thứ tư là “dương”, còn thứ năm là “âm dương tương hợp”. Nghe nói đến nay đã có được ngàn năm

Cảm thấy người con gái này càng phút càng thêm kỳ bí, Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Tại làm sao cô nương có thể biết trên bước đường đời của tại hạ sẽ có lắm nguy cơ?

- Rõ như trở bàn tay.

- Xin nghe lời chỉ giáo!

Phượng Hoàng Tiên Nữ nghiêm sắc mặt :

- Gấp rút đến Hoa Sơn, nếu không thì hàm oan sẽ không bao giờ rửa sạch, sẽ không được một phút yên thân.

- Gấp rút đến Hoa Sơn ư?

- Ngay liền bây giờ, chuyện không còn trì hoãn được nữa. Nhớ nhé, nhớ ghi lấy lời thề “hợp châu” đấy nhé!

IV

Chiếc bóng mập mờ

Hoa Sơn.

“Phù Dung”, “Minh Tinh”, “Ngọc Nữ”... ba đỉnh núi cao chọc thủng tầng mây, nó là một trong vùng Ngũ Nhạc.

Mây trắng luồn ngang sườn núi quanh co, uốn khúc, tạo thành cái thế cực kỳ hiểm trở.

Nghe theo lời của Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ ngày đêm không nghỉ, đi thẳng đến Hoa Sơn.

Một buổi sáng ba ngày sau, chàng đã có mặt dưới chân núi. Rồi vì quá mệt mỏi, chàng ngồi dựa bậc đá tịnh khí dưỡng thần...

Nhưng lòng chàng vẫn không sao yên tĩnh được, bao nhiêu nghi vấn cứ lởn vởn trong trí óc...

Phượng Hoàng Tiên Nữ là một nhân vật ra sao? Tại sao nàng lại rõ chuyện của Huyền kinh như thế?

Nàng có ý gì khi giục mình đến Hoa Sơn? Tại sao nàng lại có thể hiểu rõ về mình và tại sao bảo không đến Hoa Sơn thì hàm oan không giải được?

Vì ý gì nàng lại đề ra “lời thề hợp châu”? Nàng có dụng ý gì khác nữa hay là chỉ trong phạm vi tình ái?

Tần Quan Vũ đứng dậy đi lên núi mà bao nhiêu câu hỏi vẫn không giải được câu nào.

- Bằng hữu, muốn lên núi thì xin cho biết qua danh tính?

Tiếng quát thình lình làm cho Tần Quan Vũ giật mình ngẩng mặt.

Người đạo sĩ lên tiếng hỏi ấy, vừa thấy Tần Quan Vũ đã ngạc nhiên gạn hỏi :

- Tần thiếu hiệp sao lại ở đây?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Thế thì tại hạ phải ở đâu mới được?

Người đạo sĩ như cảm thấy câu hỏi của mình hơi tối nghĩa, lật đật nói lại :

- À... bần đạo muốn nói đêm qua thức khuya, chắc Tần thiếu hiệp hãy còn yên giấc chứ.

Thấy người đạo sĩ chưa từng gặp mặt, lại nói một câu hồ đồ, Tần Quan Vũ biết sự tình đã xảy ra nghiêm trọng nên vội nói :

- Chuyện không thể chậm trễ, xin đạo trưởng mau dẫn tại hạ đi gặp Nguyên Nghĩa đạo trưởng ngay tức khắc.

Người đạo sĩ cũng cảm thấy lạ thường, bèn lật đật dẫn đường đi trước.

Mấy phút sau đã đến am của Nguyên Nghĩa, Tần Quan Vũ vội bước vô thấp giọng nói liền :

- Đạo trưởng, có người giả mạo tại hạ đến đây trước, và tại hạ mãi bây giờ mới đến. Bất luận ra sao, xin đạo trưởng cho người phòng vệ chặt chẽ những nơi trọng yếu như Tàng Kinh lâu hay Chưởng Môn thất... để chờ đợi xem xét kỹ, nếu không e có thể nguy hiểm.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng ngạc nhiên :

- Tần huynh nói như thế là có ý gì?

Tần Quan Vũ chưa kịp trả lời thì một bóng người từ ngoài lao vào, mình mặc áo xanh, mặt mũi khôi ngô tuấn tú. Trước mặt Tần Quan Vũ và Nguyên Nghĩa đạo trưởng lại xuất hiện thêm một “Tần Quan Vũ” nữa.

Hai người Tần Quan Vũ?

Nguyên Nghĩa đạo trưởng trố mắt, thụt lui...

Tần Quan Vũ giận dữ quát lên :

- Ngươi là ai? Dám giả dạng ta đến Hoa Sơn là có ý gì?

Kẻ mới đến lạnh lùng nói :

- Ai giả dạng ai? Ta là Tần Quan Vũ đấy chứ.

Tần Quan Vũ nhìn kỹ lại, người ấy đúng là hình dung tuấn tú, nhưng vóc dáng có vẻ mảnh mai, chàng bèn quay qua nói với Nguyên Nghĩa đạo trưởng :

- Đạo trưởng hãy xem thân hình mảnh mai của hắn. Hãy mau cho tra xét lại xem Hoa Sơn đã có mất vật gì chưa? Không khéo sẽ mắc kế của hắn đấy.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng cười ròn rã :

- Nhị vị huynh đài đã chiếu cố đến đây thật là tam sinh hữu hạnh. Vậy xin mời vào đại sảnh dùng trà.

Tần Quan Vũ đáp lời :

- Thật giả chưa phân, chúng ta sợ gì lại chẳng vào trong đàm đạo?

Kẻ mới đến lạnh lùng gặn lại :

- Thật giả chưa phân à?

- Ai thật ai giả? Cứ cho tại hạ là giả đi, nhưng chúng ta cứ theo lời mời của đạo trưởng rồi hẵng hay.

- Hừ! Thân hình mảnh mai? Hừ, ta đã dám đến Hoa Sơn thì tất phải có cách trở ra chứ.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Chưa đánh đã khai rồi à?

Kẻ mới đến vẫn thản nhiên :

- Như thế cũng chẳng sao!

Nguyên Nghĩa đạo trưởng hai tay vùng chập lại, quát lớn :

- Hãy đền mạng cho sư đệ của ta!

Lồng trong tiếng quát, hai ta tung ra đẩy mạnh vào kẻ mới đến.

- Muốn chết!

Kẻ mới đến cũng quát lên và không tránh né, một tay vẩy lên, chưởng phong cuồn cuộn như sóng vỡ bờ.

Tần Quan Vũ khẽ kêu lên :

- Huyền Âm thần chưởng!

Và lập tức chàng nhấc mình sát đến bên Nguyên Nghĩa đạo trưởng, vừa cản ngay trước mặt vừa vung chưởng đối đầu.

Vì không kịp đề phòng, kẻ lạ mặt rung động đôi vai rồi nhảy lùi lại sau hơn một trượng, nói :

- Hai người đánh một, các ngươi không sợ để tiếng chê cười trong chốn võ lâm hay sao?

Hắn vừa nói mà tia mắt oán độc vẫn đăm đăm như xoi vào mặt Tần Quan Vũ.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng khẽ hỏi :

- Huyền Âm thần chưởng đấy à?

Tần Quan Vũ đáp :

- Đúng là Huyền Âm thần chưởng, xin đạo trưởng tạm lui lại sau, để tại hạ xử trí hắn.

Kẻ mới đến mỉm miệng cười :

- Huynh đài đánh chiêu Kính Hoa Thủy Nguyệt hay lắm, có dịp xin lãnh giáo lại. Bây giờ tại hạ bận lắm, xin đi...

Tiếng đi chưa kịp dứt, bóng áo xanh đã thoát ra xa ngoài mười trượng.

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Đâu có dễ dàng như thế!

Và chàng phóng mình lên một cái thì đã chắn ngang trước mặt đối phương.

- Muốn chết!

Qua một phút hơi sửng sốt trước thân pháp quá nhanh của Tần Quan Vũ, kẻ mới đến thét lên một tiếng, lao tới tấn công ngay.

Thân pháp của đôi bên quá nhanh, nhìn vào có thể tưởng rằng hai người trở thành một.

Bình!

Tiếng động nổi lên, hai bóng người cùng loạng choạng thoái lui, và thuận theo đà đó, kẻ lạ mặt xoay mình như một mũi tên phóng đi mất hút.

Tần Quan Vũ sững lại trầm ngâm.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng quát lên một tiếng, nhấc bổng mình đuổi theo, nhưng kẻ ấy đã vượt ra ngoài năm mươi trượng.

Tần Quan Vũ gọi lại :

- Hãy để cho hắn chạy!

* * * * *

Tịnh thất Chưởng môn phái Hoa Sơn đang có một cuộc hội đàm.

Giữa Tần Quan Vũ và Nguyên Nghĩa đạo trưởng, vị Chưởng môn phái Hoa Sơn là Thanh Thanh đạo trưởng trạc độ ba mươi tuổi, đang ngồi trên ghế trầm tư.

Một vị đạo sĩ áo đen từ ngoài cửa bước vào đến trước Thanh Thanh đạo trưởng, vòng tay nói :

- Bẩm báo Chưởng môn, đã điều tra xong tất cả.

- Hãy nói rõ mọi việc.

- Bẩm báo Chưởng môn, toàn bộ Tổng đàn chỉ có Nguyên Hiếu trưởng lão, người giữ Tịnh Ninh quan bị thương, bộ Kim Long thần cập tuy không mất nhưng hình như có bị lật ra xem và hiện nay Nguyên Hiếu trưởng lão đang đứng ngoài đợi lệnh.

- Mời trưởng lão vào!

Vừa thấy mặt Nguyên Hiếu trưởng lão, vị Chưởng môn phái Hoa Sơn vội đứng lên :

- Xin mời sư thúc an tọa.

Thấy Nguyên Hiếu trưởng lão lộ vẻ ngạc nhiên khi chạm mặt Tần Quan Vũ, Nguyên Nghĩa đạo trưởng vội đứng lên giới thiệu :

- Sư đệ cứ ngồi. Đây mới thật là Tần thiếu hiệp, còn người giao đấu với sư đệ đó là giả mạo.

Đợi Nguyên Hiếu trưởng lão ngồi xong, Tần Quan Vũ nói với Nguyên Nghĩa đạo trưởng :

- Chúng ta nên trở lại câu chuyện xảy ra ở Cảnh Đức trấn.

Nguyên Nghĩa gật đầu, khẽ liếc vị Chưởng môn như hỏi ý và từ từ kể lại :

- Khoảng một tháng trước đây, bản phái có tiếp được một phong thư của Chí Tôn bảo chủ Ngọc Thường Nga Tiêu Phụng Hoàng, đại ý nói rằng hiện đang giữ chiếc Kim Long lệnh của phái Hoa Sơn, muốn đổi bằng một viên Kim Long đơn, địa điểm trao đổi là tại Cảnh Đức trấn, và thời gian ước hẹn là đêm mà bần đạo và Tần thiếu hiệp đã gặp nhau. Kim Long lệnh là tín vật của bản phái, khi được thư, cho điều tra lại thì quả nhiên mất đi một chiếc. Tra lại quyển tạp lục của Chưởng môn bản phái thì chiếc Kim Long lệnh đó là do vị Chưởng môn ba đời trước đây trao tặng cho Chí Tôn bảo, còn nguyên nhân trao tặng thì không thấy ghi chép. Sau khi tra rõ sự thật, Chưởng môn bản phái bèn sai bần đạo và sư đệ Nguyên Minh mang viên Kim Long đơn đến Cảnh Đức trấn ước hội. Tuy nhiên, có điều làm cho bần đạo suy nghĩ là những môn phái thành danh trong võ lâm hiện nay, gồm có Nhất bang, Nhị giáo, Tam bảo, và Thất đại môn phái, thế mà trong ba bảo ấy lại không có tên Chí Tôn bảo. Điều lạ hơn nữa là lúc bần đạo và sư đệ Nguyên Minh đến Cảnh Đức trấn lại gặp đại diện của Thất đại môn phái. Lúc đó mới hay rằng Thất đại môn phái cũng đều nhận được thư và tình trạng cũng y như phái Hoa Sơn. Nghĩa là phải mang bảo đơn là những thứ thuốc quý nhất của mỗi phái, đến đổi lấy tín vật của phái mình. Lúc bấy giờ, riêng phái Thiếu Lâm đặc biệt do Tuệ Tịnh thiền sư thân tự đến đó, nên các phái đề cử thiền sư đại diện cho các phái đến giao thiệp với đối phương.

Tần Quan Vũ chặn hỏi :

- Đạo chưởng nói rằng trong ba bảo thành danh hiện tại không có tên Chí Tôn bảo ư?

Nguyên Nghĩa đạo chưởng gật đầu :

- Cố nhiên là không có. Tuy vậy, khi giao đấu với kẻ giả Tần thiếu hiệp, bần đạo chợt nhớ ra rằng cái tên Chí Tôn bảo là có thật trong lịch sử võ lâm, và võ công chuyên dùng của họ là Huyền Âm thần công và Huyền Âm lục chưởng.

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Sao lại là Huyền kinh?

Nguyên Hiếu trưởng lão tiếp lời :

- Đó là một câu mà Chưởng môn sư phụ của bọn bần đạo tình cờ có nhắc đến, song Huyền kinh là gì thì bọn bần đạo không dám hỏi, và sư phụ cũng không nói rõ.

Rồi Nguyên Nghĩa đạo trưởng vụt hỏi :

- Phải chăng Tần huynh và Chí Tôn bảo có mối liên quan?

- Vâng!

- Thế mối liên quan ấy ra sao? Bọn bần đạo có thể biết được chăng?

Tần Quan Vũ ngần ngừ :

- Với hoàn cảnh hiện nay thì tại hạ chưa tiện nói ra, xin đạo trưởng tiếp tục kể nốt câu chuyện.

Nguyên Nghĩa đạo chưởng gật đầu :

- Khi các phái bầu ra người thủ lĩnh rồi, Tuệ Tịnh thiền sư vui vẻ nhận lời, và trong cuộc phó ước này, ngoài Tuệ Tịnh thiền sư Chưởng môn Thiếu Lâm, còn có Huyền Tú đạo trưởng Chưởng môn phái Võ Đang cũng đến tận nơi họp mặt. Điều làm cho Thất đại môn phái lo sợ hơn hết là nếu bảy hoàn thuốc quý của bảy môn phái hợp lại, nó sẽ thành “Thiên Bảo Thất Đơn”, một món thuốc mà dù

người không biết võ công khi uống vào cũng sẽ trở thành một bậc kỳ nhân trong võ lâm, huống chi kẻ ấy lại là Chí Tôn bảo chủ. Hậu quả của việc hợp thuốc này sẽ là cái may hay cái rủi cho võ lâm giang hồ? Đương nhiên, nếu nàng thuộc nhân vật chính phái thì chúng ta sẽ mừng cho võ lâm có thêm một bậc kỳ tài. Trái lại, nếu nàng thuộc hàng tà môn thì giang hồ trở về sau nhất định không có ngày yên ổn. Lúc bấy giờ, chúng tôi có nghĩ đến việc cự tuyệt không giao bảo đơn, nhưng nếu làm thế thì tín vật của Thất đại môn phái sẽ làm sao giải quyết? Và biết đâu uy tín của các vị Chưởng môn các phái trước kia sẽ không được bảo toàn? Đêm đó, vào khoảng canh hai, đêm tối lờ mờ, một bọn ba mươi người của chúng tôi cùng đến ven rừng xa xa ngoài thị trấn để phó ước, trên sắc mặt mọi người cực kỳ căng thẳng... Đột nhiên, một sự việc xảy ra làm cho đoàn người chúng tôi ngừng lại. Thì ra một trong Võ Lâm tứ tú là Truy Phong Tú Sĩ đang từ xa lảo đảo chạy đến, hay tay khoát lia lịa, miệng thì nói :

- Coi chừng... nữ nhân...

Nói chưa dứt tiếng, Truy Phong Tú Sĩ té sấp lên mặt đất nằm im lìm. Sau khi xem xét kinh mạch, hai vị Chưởng môn Võ Đang và Thiếu Lâm tuyên bố :

- Truy Phong Tú Sĩ đã chết vì bị mất hết cả tinh lực.

- Bị mất tinh lực?

Tất cả mọi người có mặt đều biến sắc. Ai ai cũng biết rằng những kẻ thành danh trong võ lâm không ai hơn nổi Thủy Cảnh tiên sinh, Nhị công, Tam lão, và Tứ tú. Thế mà đột nhiên Truy Phong Tú Sĩ đã phải chết vì mất hết tinh nguyên. Thêm nữa, trước giờ tắt thở, Truy Phong Tú Sĩ lại thốt lên câu “coi chừng nữ nhân” như thế là có ý gì? Nữ nhân... nhưng nữ nhân làm sao? Mọi người bàn luận xôn xao... Phải chăng vì bị nữ nhân đầu độc dâm dược, trong khi giao hợp bị thoát cả tinh nguyên? Tất cả các cao thủ võ lâm bị sự việc ấy xảy ra làm cho hốt hoảng, nghi ngờ... Lúc bấy giờ đã đến canh ba, canh ba... đúng là đến thời gian ước hội.

V

Nhắc chuyện buồn xưa

Trống từ vọng lầu Cảnh Đức trấn văng vẳng điểm canh ba. Giờ phút nghiêm trọng đã đến trong không khí hãi hùng qua cái chết dị kỳ của Truy Phong Tú Sĩ. Riêng bần đạo thì thầm mong cho Chí Tôn bảo chủ là người chính nghĩa để cho võ lâm tránh khỏi tai ương. Lúc bấy giờ, từ xa xa có một đoàn người đi đến, họ không phi thân chạy nhảy, mà mỗi bước đi đều nhanh như nước chảy mây trôi. Lúc đến gần mới nhận rõ ra đó là tám người thiếu nữ cùng mặc sắc phục như nhau, áo trắng, búi tóc trái đào, trong đó có bốn người khiêng một chiếc giường thất bảo. Khi còn cách các cao thủ thất phái chừng hai trượng, chợt thấy người thiếu nữ dẫn đầu phất nhẹ cánh tay, tất cả đều dừng lại. Người thiếu nữ dẫn đầu liền một mình quay lại trước chiếc giường thất bảo, nói :

- Bẩm cáo Bảo chủ, đã đến nơi ước hội và người của Thất đại môn phái thảy đều đủ mặt.

Từ trong chiếc giường màn nhung phủ kín, một giọng oanh ngọt ngào như mật vang lên :

- Người nhiều hay ít?

- Bẩm Bảo chủ, khoảng độ ba mươi người, riêng hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đều có mặt Chưởng môn nhân.

- Cứ để mặc ta.

Chiếc giường lại được nhích lên thêm mấy bước, các thiếu nữ cúi đầu dạt lại phía sau. Từ trong màn nhung, giọng oanh nọ lại nổi lên :

- Dám hỏi chư vị của Thất đại môn phái, phải chăng đến đây đều có đủ vật theo lời ước hẹn?

Tuệ Tịnh thiền sư bước lên rổn rảng đáp lời :

- Đúng theo ước hẹn!

- Thiền sư là đương kim Chưởng môn của phái Thiếu Lâm đấy chứ?

Tuệ Tịnh thiền sư trang nghiêm hỏi lại :

- Đúng, bần tăng là Chưởng môn nhân. Dám hỏi Bảo chủ, chẳng biết chuyện trao đổi hôm nay có ý nghĩa ra sao?

Chí Tôn bảo chủ từ tốn đáp lời :

- Tệ bảo truyền đến tiểu nữ nay đã mười hai đời, gần đây tiểu nữ xem xét kho tàng trong bảo thấy có những tín vật của Thất đại môn phái, nên có ý muốn sai người giao lại, nhưng vì sợ các phái sẽ khó xử với tệ bảo, nên tiểu nữ bất đắc dĩ phải định ra cách trao đổi này cho thỏa mãn được đôi bên.

- A Di Đà Phật! Phàm ai là người giữ chứng vật của các phái tức là ân nhân của các phái. Đó là di mạng của tiên sư. Bây giờ xin nghe theo Bảo chủ.

Chí Tôn bảo chủ cũng tiếp lời với giọng trang nghiêm :

- Vì thế, tiểu nữ đã suy nghĩ cặn kẽ, xin mỗi phái trao cho một viên bảo đơn và thu hồi tín vật, cốt để cho các phái yên lòng. Không biết ý thiền sư nghĩ sao?

Tuệ Tịnh vẫn một mực điềm đạm :

- Đa tạ sự rộng lượng của Bảo chủ, nhưng xin Bảo chủ cho biết cách thức trao đổi ra sao?

Chí Tôn bảo chủ bằng một giọng hết sức ngọt ngào, nói :

- Thất đại môn phái hiện đang ở trên cương vị lãnh đạo võ lâm, điều đó khiến ai ai cũng phải kính trọng. Vậy tiểu nữ xin giao tín vật cho các phái kiểm nhận, rồi sau đó sẽ trao bảo đơn.

Nói đến đó, giọng oanh ấy vụt quát lên :

- Xin thiền sư tiếp lấy!

Tiếp theo đó, một luồng gió bắn ra, một bọc vải nhắm ngay Tuệ Tịnh thiền sư lao tới. Tuệ Tịnh thiền sư phất tay áo rộng đón bắt lấy vật đang phóng tới. Vừa nắm lấy bọc vải, thân ảnh của thiền sư bị chao

qua chao lại mấy lần... Tất cả cao thủ các phái đều sững sờ biến sắc. Trong võ lâm hiện nay, lấy nội lực mà nói, khó có người sánh nổi với Tuệ Tịnh thiền sư. Thế mà khi bắt lấy bọc vải từ tay của một người con gái ném ra, sức dội lại có thể làm cho thiền sư liểng xiểng. Đây quả thật là một điều quá sức tưởng tượng của mọi người.

Coi như không có chuyện gì xảy ra, vị Chưởng môn của phái Thiếu Lâm lặng lẽ mở bọc vải phân phát tín vật cho các phái. Bần đạo nhận Kim Long lệnh xem xét kỹ càng, thấy quả là tín vật của bản phái, không có điểm chi đáng nghi ngờ. Và Tuệ Tịnh thiền sư thu lấy bảo đơn của thất phái trao lại cho Chí Tôn bảo chủ.

Cho đến khi đoàn thiếu nữ khiêng chiếc giường thất bảo đi rồi, tất cả các cao thủ mới nhớ đến lời trăn trối của Truy Phong Tú Sĩ: “Coi chừng... nữ nhân...”.

Phải chăng việc ấy, lời ấy có liên quan đến Chí Tôn bảo chủ?

Không một ai dám quyết đoán và cũng không một ai tiện mở lời.

Xong việc, các phái chia tay. Bần đạo và Nguyên Minh sư đệ trở về khách điếm. Đến nửa đường, sư đệ đột nhiên bảo rằng đi tiểu tiện và bần đạo ở ngoài đường cái đứng chờ. Qua cả một giờ sau cũng không thấy sư đệ trở lại, bần đạo liền mở cuộc tìm kiếm và cuối cùng sự việc xảy ra tại phòng trọ của Tần huynh.

Nghe hết câu chuyện của Nguyên Nghĩa đạo trưởng thuật lại, Tần Quan Vũ cảm nghe máu nóng bừng lên trong huyết quản. Tất cả tấn kịch từ đầu đến cuối, há chẳng phải đều do phản đồ Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng gây nên hay sao?

Ả chính là một nữ nhân đê tiện, đã đem tín vật mà tổ sư có được của các phái đổi lấy “Thiên Bảo Thất Đơn”.

Mối thù của ân sư và mối thù của song thân làm cho Tần Quan Vũ cắn răng mím miệng, không nói một lời.

Hồi lâu, như chợt nhớ ra, chàng vội hỏi :

- Xin lỗi đạo trưởng, nếu uống Thiên Bảo Thất Đơn vào thì về phương diện võ công sẽ tiến đến mức độ nào?

- Kể về nội lực, thì có thể nói là cả một đời người rèn luyện cũng không sánh kịp. Về phương diện khinh công thì lại càng không thể đo lường. Nếu Chí Tôn bảo chủ nghiêng về tà phái, thì hậu quả sẽ vô cùng tai hại.

- Hậu quả sẽ vô cùng tai hại ư?

Tần Quan Vũ lập lại câu nói bằng một sắc thái cực kỳ nghiêm trọng. Phải chăng tai kiếp võ lâm đã đến lúc mở màn? Đối với chuyện đồi bại của người sư tỷ phản nghịch có dính líu đến ân sư, chàng cảm thấy khó lòng mở miệng...

Nhìn dáng sắc của Tần Quan Vũ, Nguyên Hiếu trưởng lão như có hơi ngờ, vội hỏi :

- Dám hỏi Tần huynh, không hiểu sáu mươi năm về trước, người tiêu diệt Công Lai lưỡng quái được tôn xưng là Thủy Cảnh tiên sinh có phải là Chí Tôn bảo chủ hay không?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Vâng!

Nguyên Hiếu trưởng lão lại hỏi :

- Thế thì, hẳn Tần huynh và Chí Tôn bảo có mối quan hệ cực thâm?

- Vâng!

- Thế thì vị đương kim Bảo chủ lại có quan hệ thế nào với Tần huynh?

- Y là sư tỷ của tại hạ!

Thanh Thanh đạo trưởng và Nguyên Nghĩa đạo trưởng thảy đều sửng sốt.

Nguyên Hiếu trưởng lão hỏi thêm :

- Nếu bần đạo đoán không lầm thì Tần huynh đây mới chính là đương kim Bảo chủ của Chí Tôn bảo. Vì sự quan hệ đến hưng vong

của võ lâm, xin Tần huynh nói thẳng cho biết?

Tần Quan Vũ hết sức ngạc nhiên đứng dậy hỏi :

- Trưởng lão căn cứ vào đâu mà biết điều đó?

Nguyên Hiếu trưởng lão mỉm cười :

- Xin tạ lời thất lễ với Bảo chủ. Bảo chủ cứ ngồi, rồi sẽ nói chuyện sau. Thật ra, sở dĩ bần đạo đoán được chút ít là căn cứ vào sắc diện của Tần huynh thôi. Bần đạo đã chú ý theo dõi Tần huynh từ suốt câu chuyện nãy giờ. Khi Nguyên Nghĩa sư huynh kể việc nữ nhân trên giường thất bảo tự xưng là Bảo chủ đời thứ mười hai của Chí Tôn bảo, thì sắc diện của Tần huynh đã lộ rõ sự tức giận rồi...

Tần Quan Vũ gật đầu thừa nhận, và Nguyên Hiếu trưởng lão hỏi tiếp :

- Có phải lệnh sư tỷ đã cưỡng chiếm ngôi vị Bảo chủ của Tần huynh chăng?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không, chuyện kể ra quá dài, tại hạ chỉ có thể nói vắn tắt rằng sư tỷ đã thí sư tự phong, còn tại hạ thì do ân sư truyền vị.

- Lệnh sư vẫn còn mạnh chứ?

- Tiên sư đã quy tiên rồi!

Nguyên Nghĩa đạo trưởng kinh nghi :

- Bị nàng giết à?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Quả có như thế, tuy bị hại nhưng tiên sư chưa chết liền, mãi đến mười hai năm sau mới chết. Tại hạ theo ân sư trong suốt mười hai năm đó và được người truyền vị với nhiệm vụ thu hồi Chí Tôn bảo và thanh lý môn hộ.

VI

Đề chữ thị uy

Nguyên Hiếu trưởng lão gật đầu :

- Thiếu hiệp đã có vào Tử Vong lâm rồi chứ?

- Chưa!

- Nhưng biết phương pháp đi vào chứ?

- Vâng, tiên sư đã có dạy cho!

Nguyên Hiếu trưởng lão thấp giọng :

- Lệnh sư thọ nạn phải chăng cũng vì bị mất tinh nguyên?

Tần Quan Vũ đứng phắt lên, nghiêm sắc mặt :

- Tình hình tuy có đúng như trưởng lão phỏng đoán, nhưng xin đừng vì đó mà làm nhục tiên sư...

Nguyên Hiếu trưởng lão cũng trang nghiêm :

- Tần thiếu hiệp xin đừng nghĩ như thế. Đối với lệnh sư, Nguyên Hiếu này hết sức tôn kính!

Tần Quan Vũ nghe vậy bèn ngồi xuống, và Nguyên Hiếu trưởng lão tiếp lời :

- Bây giờ, không biết thiếu hiệp có thể cho thêm ý kiến?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Thật ra thì chuyện cũng đã khá rõ ràng. Thứ nhất, tiên sư quả đã chết, nhưng nếu không thì Tiêu Phượng Hoàng cũng tin rằng tiên sư sẽ không làm gì ả được, vì người đã bị mất cả tinh nguyên. Tuy nhiên, ít nhiều gì thì ả cũng có phần lo lắng. Nay thì sự lo lắng đó đã hết rồi, tự nhiên ả sẽ tung hoành theo ý muốn. Cái chết của Truy Phong Tú Sĩ nhất định cũng là do ả gây ra chứ không nghi ngờ gì cả. Thứ hai, ả đã lấy tín vật các phái do tổ sư để lại mà đổi lấy Thiên

Bảo Thất Đơn, điều đó chứng minh thêm dã tâm của ả. Thứ ba, môn đệ của ả cải trang làm tại hạ để xâm nhập quý phái, đây rõ ràng là một âm mưu.

Thanh Thanh đạo trưởng vội hỏi :

- Âm mưu chi?

- Thôn tính võ lâm!

Nguyên Hiếu đạo trưởng gật đầu :

- Thiếu hiệp nói đúng, rất hợp với ý của bần đạo.

Tần Quan Vũ hỏi liền :

- Đạo trưởng có thấy thêm điều gì cho vấn đề sáng tỏ hơn chăng?

Nguyên Hiếu đạo trưởng nói trong vẻ trầm ngâm :

- Thật ra, kẻ giả mạo thiếu hiệp đến đây đêm qua, khởi đầu bần đạo đã có chút nghi ngờ bởi vóc dáng mảnh mai của người ấy. Vì thế, khi thình lình y đột nhập tịnh thất, bần đạo đã hết sức chú ý, cho nên với đòn đánh trộm của y, bần đạo đã dễ dàng tránh khỏi. Nhưng qua mấy phút giao đấu, đột nhiên y công xuất một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa...

Thanh Thanh đạo chưởng cau mặt hỏi :

- Đúng là Thiên Nữ Tán Hoa à?

Nguyên Hiếu trưởng lão gật đầu :

- Bẩm báo Chưởng môn, điều đó không sai chút nào cả. Bần đạo xem rất rõ ràng và tránh khỏi, rồi liền theo đó, y sử dụng Huyền Âm thần chưởng làm cho bần đạo bị thương và ngất đi.

Tần Quan Vũ vội hỏi :

- Có lẽ trưởng lão biết được lai lịch của chiêu Thiên Nữ Tán Hoa?

Nguyên Hiếu trưởng lão gật đầu :

- Thiên Nữ Tán Hoa là chiêu thứ mười hai trong Thiên Nữ thập nhị chưởng, uy lực của nó mạnh mẽ vô cùng, mà Thiên Nữ chưởng lại

là tuyệt học của Tiêu Hồn phu nhân, một trong bốn mỹ nhân đẹp nhất của võ lâm.

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Thế thì người ấy phải chăng chính là Tiêu Hồn phu nhân?

Nguyên Nghĩa đạo trưởng xen vào nói :

- Có thể lắm! Người đó rất có thể là Tiêu Hồn phu nhân, nếu sư đệ không nói, có lẽ ta cũng không để ý. Chẳng những riêng về chiêu thế Thiên Nữ Tán Hoa, mà bằng vào vóc dáng của người đó cũng giống y hệt. Chỉ vì lúc giáp mặt lại nhằm vào trời tối, nên không nhìn kỹ được.

Tần Quan Vũ cúi đầu suy nghĩ.

Nguyên Hiếu trưởng lão thở dài :

- Tiêu Hồn phu nhân võ công như thế ấy, mà Chí Tôn bảo chủ thu phục làm môn hạ được, há chẳng làm cho thiên hạ khiếp đảm ư?

Tần Quan Vũ vụt hỏi :

- Không biết tại hạ có thể xem tận nơi đã phát sinh sự việc chăng?

Nguyên Nghĩa đạo trưởng tiếp lời :

- Xin Chưởng môn cho lệnh!

Thanh Thanh đạo trưởng đứng dậy vui vẻ :

- Xin mời Tần thiếu hiệp!

Bốn người bèn đi đến Tịnh Ninh quan, thẳng vào Tàng Kinh thất.

Quan sát qua Tàng Kinh thất một lượt, Tần Quan Vũ cau mày :

- Có lẽ quý phái đã bị mất kinh?

- Mất à?

Là người phụ trách giữ Tàng Kinh thất, vừa nghe lời ấy thì Nguyên Hiếu trưởng lão đã tái mặt, lật đật đi kiểm tra.

Tần Quan Vũ chỉ vào một kệ sách :

- Chỗ đó hình như bị lục lạo.

Nguyên Hiếu trưởng lão lật đật chạy lại, quả đúng là nơi cất giữ Kim Long thần cập, quyển sách ghi tải tuyệt học bất truyền của phái Hoa Sơn.

Biết sự việc nghiêm trọng, Thanh Thanh đạo trưởng vội vàng cầm lấy Kim Long thần cập xem xét kỹ càng, thấy không có điều chi khác lạ. Nhưng khi lật đến trang sau cùng, vị Chưởng môn ấy vụt kêu lên kinh ngạc.

Nguyên Hiếu trưởng lão mặt xanh như chàm đổ, vội quỳ xuống đất :

- Đệ tử tội đáng chết!

Nguyên Nghĩa đạo trưởng liếc qua trang sách, cũng rung rung quỳ xuống :

- Đệ tử phòng vệ không nghiêm, quả là trọng tội...

Tần Quan Vũ bước lại nhìn vào rồi cũng trố mắt hãi hùng.

Thật ra Kim Long thần cập vẫn còn nguyên, nhưng nơi trang sau cùng lại có mấy dòng chữ hiện ra, dấu mực mới rành rành:

“Kẻ tiểu nhân lấy trộm, người quân tử hành sự phải rõ ràng. Ba ngày sau, vào lúc canh ba, tại luyện võ trường của Hoa Sơn, kẻ này xin gặp lại!”

Dưới những dòng chữ đó, ký tên:

“Chí Tôn bảo, Phi Hồ hương chủ, Tiêu Hồn phu nhân”.

Rõ ràng đây là một hành động thị uy.

Tiêu Hồn phu nhân từ trong một kho sách mênh mông mà có thể tìm ra Kim Long bí kíp một cách dễ dàng, nhưng được mà không lấy, lại đề chữ hẹn lại ba ngày sau sẽ đến Hoa Sơn lấy sách một cách công khai. Coi như Tổng đàn Hoa Sơn không có một người.

Thanh Thanh đạo trưởng nhìn Nguyên Hiếu trưởng lão và Nguyên Nghĩa đạo trưởng, nói lớn :

- Kim Long thần cập không mất thì nào có tội gì? Nhị vị sư thúc mời đứng dậy!

Nguyên Hiếu và Nguyên Nghĩa tạ ân đứng lên, Thanh Thanh đạo trưởng quay sang Tần Quan Vũ nói :

- Tần thiếu hiệp, chúng ta hãy trở về Đan Thất thủ bàn mưu đối phó.

* * * * *

Trong Đan thất của Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn, sắc mặt mọi người như trầm hẳn xuống.

Thanh Thanh đạo trưởng mở lời trước nhất :

- Tần thiếu hiệp, chuyện này làm cho bần đạo quá đỗi nghi ngờ. Thử hỏi, Tiêu Hồn phu nhân giả mạo thiếu hiệp đột nhập đến tận Tàng Kinh thất, tìm thấy Kim Long thần cập, thế mà lại không lấy đi, vậy là nghĩa làm sao?

Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu mới nói :

- Thật ra thì chuyện cũng khá rõ ràng, và theo chỗ phỏng đoán của tại hạ thì chuyện đột nhập của Tiêu Hồn phu nhân không phải có mục đích là lấy đi Thần cập của quý phái.

Nguyên Hiếu, Nguyên Nghĩa nhìn nhau ngơ ngác...

Thanh Thanh đạo trưởng gục gặt đầu :

- Bần đạo đầu tiên cũng có nghĩ như thế, song thấy lý không được ổn mà lại hơi mâu thuẫn với nhau. Và cuộc hẹn ba ngày sau lại càng thêm khó hiểu.

Tần Quan Vũ tiếp lời :

- Chưởng môn chắc cũng nhận ra rằng Kim Long thần cập đã có bị lật qua rồi chứ?

- Đúng!

- Và tại hạ cũng đã nói qua hành động thí sư của Tiêu Phượng Hoàng rồi chứ?

- Phải!

- Vậy thì hãy tạm dựa vào hai điểm ấy mà phán đoán. Thứ nhất, Tiêu Hồn phu nhân đã là Phi Hồ hương chủ của Chí Tôn bảo, thì nhất định bà ta đến đây là do lệnh của Tiêu Phượng Hoàng. Mà nữ nhân họ Tiêu ấy đã dám làm chuyện thí sư thì nhất định sẽ không từ chối một chuyện gì nữa cả. Như vậy, không bao giờ thấy được Thần cập mà lại tỏ ra quân tử. Thứ hai, giả như Tiêu Hồn phu nhân vì ý riêng mà đến do thám Hoa Sơn, với mục đích xem Thần cập của quý phái để đâu, thì nhất định không bao giờ để lại dấu vết. Thử nghĩ Kim Long thần cập là vật mang ý nghĩa tồn vong của quý phái, một khi bị hăm cướp đoạt, tự nhiên sẽ dốc toàn lực bảo vệ, vậy thì việc đề chữ thị uy cũng không phải lẽ.

Nguyên Hiếu và Nguyên Nghĩa gục gặt đầu tỏ vẻ đồng ý, riêng Thanh Thanh đạo trưởng thì băn khoăn :

- Thiếu hiệp tuy có lý, nhưng vấn đề cũng chưa sáng tỏ!

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Vâng, đạo trưởng nghi ngờ rất phải, song theo ước đoán của tại hạ, thì vấn đề đặt ra nhất định phải từ nơi Thần cập của quý phái.

- Thiếu hiệp hãy nói rõ hơn một chút.

- Nếu nói Tiêu Hồn phu nhân chỉ vì muốn tra cứu một môn võ công nào đó trong Thần cập của quý phái, thì từ khi vào đây cho đến khi tìm ra Kim Long thần cập, với khoảng thời gian đó, xin hỏi có đủ để đoạt được mục đích chăng?

Nguyên Hiếu đạo trưởng lắc đầu :

- Dù thần thánh cũng không làm kịp chuyện đó!

Tần Quan Vũ gật gật đầu :

- Như thế thì mục đích không phải ở việc tra cứu võ công!

Thanh Thanh đạo trưởng cau mày :

- Như vậy thì họ hành động vì nguyên nhân gì?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Điểm đó thật ra tại hạ cũng đoán được, có lẽ chỉ cần một chữ, một câu trong đó cũng chưa biết chừng.

- Thế thì thật là mơ hồ quá!

- Tuy mơ hồ nhưng trong cái mơ hồ đó, lại tàng ẩn một sự thật đáng sợ vô cùng.

Thanh Thanh đạo trưởng ngạc nhiên hỏi :

- Sự thật đáng sợ là như thế nào?

Tần Quan Vũ hơi do dự :

- Thử nghĩ, trong một kho sách trùng trùng điệp điệp như thế, mà trong một khoảng thời gian rất ngắn lại lấy ngay ra được Kim Long thần cập, đây quả là một việc lạ lùng!

Thanh Thanh đạo trưởng gạn hỏi :

- Chẳng lẽ thiếu hiệp nghi bản phái có nội gian hay sao?

Tần Quan Vũ thấp giọng :

- Đó chỉ là phỏng đoán mà thôi!

Thanh Thanh đạo trưởng gật đầu, suy nghĩ hồi lâu, lại hỏi :

- Đa tạ sự nhắc nhở đề phòng của thiếu hiệp. Bần đạo muốn mời thiếu hiệp nán lại vài hôm, chờ khi ứng phó xong vụ hẹn ước của Tiêu Hồn phu nhân rồi hãy đi, không biết có được chăng?

Tần Quan Vũ gật đầu ưng thuận.

* * * * *

Ba ngày sau, vào lúc canh ba.

Một vành trăng khuyết lững lờ, cảnh vật mờ mờ ảo ảo.

Sương mỏng bao trùm chót núi, cây lá nhẹ đưa, đêm về trên đỉnh Hoa Sơn thật là thanh tịnh.

Lúc bấy giờ, nơi giữa khoảng sân bằng rộng rãi, xuất hiện sáu bóng người.

Đi đầu là một thiếu niên tuấn tú, theo sau là năm vị đạo sĩ y phục chỉnh tề. Bọn họ là Tần Quan Vũ, Thanh Thanh đạo trưởng và bốn người trong Hoa Sơn ngũ kiếm.

Trên sắc mặt từng người, ánh trăng rọi xuống nặng nề, căng thẳng.

Vừa đúng canh ba, thình lình một trận cười rộn lên như oanh yến líu lo từ xa dẫn tới, phá tan bầu trời tĩnh mịch.

Theo sau đó, như một đám rước cực kỳ long trọng, bốn người thiếu nữ khiêng một chiếc giường bát bảo, thoăn thoắt như bay, theo sau là sáu gã đại hán bịt mặt mặc áo đen.

Bốn phía giường có lụa trắng che phủ, nhưng màn lụa mỏng như cánh chuồn, ẩn hiện bóng người trong đó là một thiếu phụ tóc mây lõa xõa bờ vai, ngồi dựa nghiêng trên chiếc gối hồng mềm mại.

Nhìn rõ vóc dáng người thiếu phụ, Tần Quan Vũ nghe lòng hồi hộp lạ lùng.

Chẳng lẽ nữ nhân này chính là Tiêu Hồn phu nhân, là kẻ đã giả mạo mình để đến Hoa Sơn hôm nọ?

Hay người đó là Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng, kẻ dâm loạn thí sư?

Nhưng vì đây là chuyện quan hệ đến phái Hoa Sơn, nên Tần Quan Vũ không thể mang chuyện của mình ra giải quyết được, nên tạm thời im lặng.

Bằng một giọng sang sảng như chuông, Thanh Thanh đạo trưởng mở lời :

- Bọn bần đạo đã đợi khá lâu, xin phu nhân cho biết rõ ý định thăm viếng Hoa Sơn?

Từ trong chiếc giường che lụa mỏng, một tiếng a kéo dài và tiếp theo là một giọng cười như oanh hót :

- Ai là phu nhân? Và căn cứ vào đâu mà chư vị phải chờ đợi?

Câu nói rõ rang từng tiếng, khiến Thanh Thanh đạo trưởng sững sờ.

Tần Quan Vũ thoáng hơi kinh ngạc.

Do tiếng a kéo dài từ trong chiếc giường bát bảo, chứng tỏ câu nói của đối phương có vẻ thật tình. Nhưng câu chuyện sao lại bắt đầu như thế?

Qua phút ngạc nhiên, Thanh Thanh đạo trưởng biết sự tình không phải là đơn giản, ông bèn hỏi lại :

- Xin cô nương cho biết tôn ý đến đây?

Một tiếng cười ngắn ngủn từ trong chiếc giường vang lên, và tiếp theo đó, giọng oanh lại cất lên :

- Chưởng môn phái Hoa Sơn nói năng thật là hay đấy... có thể xoay chuyển từ một sơ thất hết sức dễ dàng. Nhưng tôi xin hỏi, sự sắp đặt nơi đây, chắc hẳn là vì chuyện thăm viếng của tôi đấy chứ?

Thanh Thanh đạo trưởng gật đầu thừa nhận :

- Đúng thế!

Vừa nói, ông vừa khẽ liếc Tần Quan Vũ, chàng hội ý, vội vàng tiến sát đến bên người ông.

Từ trong chiếc giường, nữ nhân nọ lại nói :

- Đạo trưởng quả là người hiểu rộng, nhưng không biết cuộc gặp gỡ này phải chăng chỉ là một trò vui?

Tần Quan Vũ rước hỏi :

- Có phải cô nương là Phi Hồ hương chủ của Chí Tôn bảo?

Câu hỏi của Tần Quan Vũ bên ngoài tuy có vẻ tự nhiên, nhưng chứng tỏ trong lòng chàng hoang mang không ít.

Thật ra, sự thật chung quanh chàng ngày một trở nên thần bí hơn. Trước hết là gặp Phượng Hoàng Tiên Nữ, chàng hết sức chú ý đến người thiếu nữ kỳ lạ này, nhưng đến khi nàng bảo chàng gấp rút đến Hoa Sơn thì sự kỳ bí càng tăng lên dồn dập.

Tiếng cười như tiếng ngọc khua từ trong giường bát bảo và nữ nhân nọ lên tiếng :

- Đúng! Nhưng, người thanh niên kia, ngươi là ai thế?

Tần Quan Vũ vặn lại :

- Thế sao vừa rồi cô nương lại phủ nhận?

- Tôi là một nữ nhân chưa chồng, người ta gọi là Tiêu Hồn Tình Nữ, chứ sao lại có hai chữ "phu nhân"? Còn các hạ, có dám nói rõ danh tính chăng?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, tại hạ là Tần Quan Vũ.

Tiều Hồn Tình Nữ cất giọng cười lơi lã :

- Thật là khí phách biết bao! Nhưng tôi cũng cần nói thẳng, các hạ không phải là người của phái Hoa Sơn, câu chuyện hôm nay các hạ đừng để mình bị lôi cuốn vào. Đó là điều hay hơn hết...

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Tại hạ tuy không phải là người của phái Hoa Sơn, song nếu vì võ lâm mà trừ hại thì đâu phải là người ngoại cuộc?

- Hay! Khẩu khí thật hay! Được, bây giờ ta đã đổi ý. Dù các hạ có muốn đứng ngoài vòng cũng không còn kịp nữa.

Tần Quan Vũ chưa kịp trả lời thì Tiêu Hồn Tình Nữ đã hướng về phía Thanh Thanh đạo trưởng nói luôn :

- Hoa Sơn chưởng môn, tôn giá là người hiểu rộng, tất nhiên ngài đã đoán biết được chủ ý của ta đến đây rồi chứ?

Thanh Thanh đạo chưởng cười nhạt :

- Xin cô nương cứ nói rõ.

- Mặc tình đạo trưởng có biết hay chưa, ta cũng cứ đem ý chỉ của bản Bảo chủ nói ra cho rõ, vậy ngài hãy nghe đây. Bản bảo sáng nghiệp đến nay đã gần năm trăm năm, môn đệ đời đời vì võ lâm mà hiến mình cho chính nghĩa. Như Thủy Cảnh tiên sinh, vị Bảo chủ trước đây, đã cống hiến cho võ lâm ra sao, chắc chắn ai ai cũng biết, và đạo trưởng tự nhiên cũng đã hiểu rõ ràng. Đến nay, bản Bảo

chủ cảm thấy rằng chính đạo ngày một tiêu hao, mà tà ma càng lúc càng bành trướng, tai họa võ lâm sắp sửa mở màn. Nếu các phái võ lâm không sớm liên minh thì e khó mà thoát qua tai ách. Cho nên, bằng vào sự cống hiến của bản bảo đối với võ lâm từ trước, bản Bảo chủ bằng lòng đứng ra đảm nhiệm chức vị Tổng minh chủ và mỗi phái đều có một Phân minh chủ. Thực tế, luận về võ công thì bản bảo đã đủ sức dẫn đầu thiên hạ. Đó là một điều không thể nào phủ nhận. Tuy nhiên, võ công trong thiên hạ cũng cần chú ý, cho nên bản bảo muốn tạm mượn Kim Long thần cập của quý phái một năm. Sau đó, sẽ trả lại và có bồi thường xứng đáng. Hôm nay, vâng lệnh Bảo chủ, ta xin trao tặng một minh kỳ, mời Chưởng môn phái Hoa Sơn, bắt đầu từ đây thiên hạ võ lâm sẽ là một nhà, cùng chung hỗ trợ cho nhau, không biết ý của đạo trưởng ra sao?

Vừa nghe xong những lời ngông cuồng của Tiêu Hồn Tình Nữ, lửa giận của Thanh Thanh đạo trưởng phừng phừng lên mặt, nhưng với tư cách của một vị Chưởng môn, ông vẫn điềm nhiên cười rổn rảng :

- Quý Bảo chủ hùng tài đại lược, kế hoạch đề ra qua thật là lớn lao, dễ làm cho người bội phục, bần đạo hết sức tán đồng. Nhưng... ha ha... ha ha...

Giọng cười của vị Chưởng môn phái Hoa Sơn như chuyển động ngàn cây, đồng thời, ông ngó Tần Quan Vũ khẽ hất hàm ra hiệu.

Tuy máu nóng sôi lên mí mắt, nhưng nghe những lời mỉa mai của Chưởng môn phái Hoa Sơn, Tần Quan Vũ hết sức hài lòng, đứng yên không nói gì.

Tiêu Hồn Tình Nữ gặng hỏi lại :

- Có lẽ nào đạo trưởng có điều chi khó xử, vậy xin cứ nói rõ, kẻ thay mặt cho Bảo chủ này có đủ tư cách giải quyết.

Thanh Thanh đạo trưởng thở dài một cách mỉa mai :

- Vâng, nhưng tiếc rằng tổ sư sáng nghiệp của bản phái sớm đã quy tiên, nếu không, bần đạo nhất định sẽ cùng người thương lượng để gia nhập khối liên minh của quý bảo.

Giọng nói của Tiêu Hồn Tình Nữ vụt nổi lên lanh lãnh :

- Thế thì theo ý của đạo trưởng, là tôn giá không bằng lòng chấp nhận lời đề nghị của Bảo chủ chúng tôi?

Thanh Thanh đạo trưởng cười một cách tự nhiên.

- Xin quý bảo thứ cho, bần đạo rất khó mà vâng mạng.

Tiêu Hồn Tình Nữ quát lên :

- Lục Kim Hổ nghe lệnh. Hãy thừa tiếp năm vị đạo trưởng của phái Hoa Sơn và vị thiếu hiệp kia.

- Hãy khoan!

Tiếng thét của Tần Quan Vũ vang lên như sấm, làm cho sáu gã áo đen bịt mặt vừa nhích mình lên đã vội vàng đứng lại, và Tiêu Hồn Tình Nữ lên tiếng hỏi :

- Người thanh niên kia, muốn nói gì thế?

- Vừa rồi cô nương đã chẳng bảo rằng sẽ cùng tại hạ nói chuyện đó sao?

- Đúng vậy, nhưng bây giờ thì ý đó đã được sửa đổi. Nếu muốn nghe, thì nhân danh một vị Hương chủ, thừa lệnh Bảo chủ, ta mời Tần công tử đến làm Phó bảo chủ của Chí Tôn bảo, chẳng biết ý Tần công tử ra sao?

Tần Quan Vũ cười ha hả :

- Đâu dám, đâu dám...

Tiếng nói chưa dứt, thanh trường kiếm đã tuốt ra, một đạo hào quang cuốn thẳng tới chiếc giường bát bảo, lưỡi thép xé bầu không khí phát ra những tiếng “re... re...”.

VII

Tử vong yến hội

Tiếng gió rộn lên, chiếc giường động đậy...

Từ trong màn lụa mỏng, một ánh hồng vụt nhoáng lên.

Không những tránh khỏi thế công của Tần Quan Vũ, mà lại còn lộn ra phía sau lưng chàng một cách thần tình. Tần Quan Vũ xoay phắt mình qua, tia mắt chàng chợt như đứng lại.

Trước mắt chàng, nữ nhân trong chiếc giường bát bảo đã hiện rõ ngay trước mặt. Chiếc áo chẽn bằng thứ tơ lụa mỏng manh, lồ lộ một thân hình vệ nữ... hai vành môi ươn ướt hé nở nụ cười :

- Tần công tử, bức làm chi lắm thế?

Tuy có chút thảng thốt trước sự bất ngờ này, nhưng khi liên tưởng đến đồng bọn của người sư tỷ dâm ác, ngọn lửa hận thù vụt cháy. Tần Quan Vũ thét lên một tiếng, lưỡi thép xé gió bay thẳng tới đối phương.

- Chuyện chi mà nóng thế!

Tiêu Hồn Tình Nữ đã không những không lùi lại, mà còn tiến thêm lên trước, cánh tay ngọc vươn ra, hai ngón tay như hai búp măng kẹp cứng mũi kiếm của Tần Quan Vũ.

Người thiếu niên họ Tần rúng động, dồn hết kình lực lên tay phải, giật thanh kiếm trở về.

Buông nhẹ hai ngón tay ra, Tiêu Hồn Tình Nữ uốn thân mình tránh qua một bên như làn khói mỏng, và giọng oanh như rắn lại.

- Kẻ thức thời mới gọi là tuấn kiệt. Nếu còn dại dột bức bách người, thì đừng trách ta vô tình.

Nhìn gương mặt uy nghiêm kinh người của Tiêu Hồn Tình Nữ, năm vị đạo nhân của phái Hoa Sơn đều sửng sốt bàng hoàng.

Tần Quan Vũ nghiến răng tra kiếm vào vỏ, dồn chân lực lên hai tay hậm hực nhích lên.

Đôi mày liễu khẽ cau lại, Tiêu Hồn Tình Nữ như cố gắng giữ vẻ ôn tồn :

- Tần công tử, không thể bình tĩnh một chút được sao? Đây là chuyện giữa tệ bảo và phái Hoa Sơn, không can hệ gì đến công tử, và...

Mỹ nhân cười gằn rồi nói tiếp :

- Và chẳng lẽ chuyện của phái mình mà người của phái Hoa Sơn lại phải nhờ tay người khác ư?

Không để cho đối phương kịp trả miếng, Tiêu Hồn Tình Nữ nói luôn :

- Huống chi, Tần công tử, lệnh tôn hiện nay là người của tệ bảo. Vậy tại sao công tử lại cố gây chuyện khó khăn?

Tần Quan Vũ rung lên, hỏi :

- Cô nương muốn dùng lời gạt người ư?

Thật ra, trong khoảng thời gian ngắn, lời nói của ân sư vụt vang lên văng vẳng, khiến cho chàng thiếu niên họ Tần cảm thấy bán tín bán nghi...

“... Cha con đã đi vào Tử Vong lâm, mẹ con để con lại và cũng đi theo...”.

Rồi sau đó, diễn biến xảy ra như thế nào?

Cặp mắt long lanh của Tiêu Hồn Tình Nữ lại đảo qua :

- Đây là một sự thật mà ta muốn nói. Nếu công tử muốn gây sự với Chí Tôn bảo thì nên đến giáp mặt lệnh tôn, rồi sau đó muốn hành động thế nào cũng không phải là muộn.

Ngọn lửa giận dữ trong đầu Tần Quan Vũ gần như tắt rụi, thay vào đó là những chuyện nghi ngờ. Chần chưa kịp mở lời thì vụt nghe một tràng cười sằng sặc từ xa vọng tới.

Theo hướng của giọng cười rung chuyển đó, nơi sân núi Hoa Sơn lại có thêm một người mặc áo choàng màu đỏ, mặt che vải lụa hồng.

Thanh Thanh đạo trưởng lướt tới hỏi :

- Các hạ đến Hoa Sơn xin hỏi có điều chi chỉ giáo?

Hồng y nhân cười sằng sặc :

- Vì Tiêu Hồn Tình Nữ mà đến.

Vẻ mặt rạng rỡ của Tiêu Hồn Tình Nữ chợt như tái lại, nhấc bước tiến đến trước mặt hồng y nhân, lạnh lùng hỏi :

- Hồng Hiệp, đã lâu không gặp! Chủ nhân đâu?

Một giọng cười như xé lụa lại vang lên :

- Gia chủ sắp đến. Hồng Hiệp, Hắc Hiệp vâng lệnh mở đường đây.

Tiếng nói chưa dứt, một bóng người như làn khói vút qua sân núi Hoa Sơn, lại thêm một người mặc áo choàng đen, mặt phủ lụa đen.

Sự kinh dị dồn dập vào tâm tưởng Tần Quan Vũ, chàng khẽ cau mày như nhớ lại...

Cùng với ân sư xuôi ngược giang hồ đúng mười hai năm trời, đối với võ lâm, chàng hiểu biết đã khá nhiều, nhưng Hồng Hiệp và Hắc Hiệp, những cái tên lạ quá...

Và chàng xốc lên, quát lớn :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, câu chuyện giữa chúng ta còn hãy chưa xong kia mà?

Tiêu Hồn Tình Nữ chầm chậm xoay mình, dịu giọng :

- Còn có gì nữa chăng?

Tần Quan Vũ không bỏ qua cơ hội, hỏi dồn :

- Ta muốn biết về gia phụ.

Tiêu Hồn Tình Nữ nhếch môi :

- Ái chà! Tần công tử đừng lo ngại. Lệnh tôn hiện đang đảm nhiệm chức Tổng quản tại Chí Tôn bảo, rất là mạnh khỏe yên vui.

Tần Quan Vũ giận dữ quát lên :

- Ta không cần biết những việc đó!

Chàng nói chưa dứt thì từ xa, một giọng nói âm trầm lạnh lẽo vang lên :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, thật đã quá lâu...

Liền theo đó, như một đạo bạch quang lướt đến, nơi sân núi Hoa Sơn lại xuất hiện một gã thư sinh.

Kẻ mới đến trạc độ hai mươi lăm tuổi, tư thái phong lưu tuấn tú lạ thường, và vừa thấy Tân Quan Vũ, gã lột vẻ ngạc nhiên :

- Các hạ có lẽ là Tần Quan Vũ?

Tần Quan Vũ gật đầu chưa kịp nói thì gã thư sinh đã vội vòng tay :

- Đa tạ các hạ đã báo tin!

- Tại hạ đã báo tin gì?

Lại trò gì thế này? Trong bao nhiêu ngày kế tiếp nhau, Tần Quan Vũ đều gặp những chuyện hết sức kỳ hoặc, làm cho chàng đứng trơ như phỗng đá.

Gã thanh niên quay lại nhìn Tiêu Hồn Tình Nữ cười ngạo nghễ :

- Thật là oan gia ngõ hẹp! Sau khi được tin báo của Tần công tử, ta một đường ráo riết đến Hoa Sơn, và quả nhiên chúng ta đã gặp nhau. Cô nương thật càng ngày càng đẹp, đẹp đến độ Tây Thi phải tránh mặt, Vương Tường phải hổ ngươi.

Tiêu Hồn Tình Nữ cau mày, lạnh lùng nói :

- Dưới mũi kiếm còn trổ tài ăn nói. Ta cho các hạ biết, giờ này và nơi đây, không nên chọc giận bản cô nương.

Gã thư sinh cười nhạt :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, một năm trước đây đối với ta hãy còn cung cung kính kính, rồi chỉ mới một năm không gặp, nàng đã dám buông lời ngang ngạnh thế ư? Hừ, được, tạm thời bản thiếu gia đứng sang một bên, nàng cứ giải quyết chuyện của mình cho xong đi, rồi chúng ta sẽ tính sau.

Nói xong, gã lùi lại một chút, khoanh tay đứng ngó.

Sự việc xảy ra trước mắt, Tần Quan Vũ theo dõi không sót từng cử chỉ. Chàng biết mối ân oán giữa gã thư sinh và Tiêu Hồn Tình Nữ đã có từ lâu. Nhưng điều lạ lùng hơn cả là tại sao gã thư sinh lại tạ ơn mình? Và ai đã đem tin cho hắn? Lại có kẻ giả mạo mình nữa hay sao?

Tuy vậy, giờ đây chàng đã ở trong thể cưỡi lưng cọp, không thể rút lui được nữa. Tần Quan Vũ vội vận chân khí, cử chưởng lên đánh vào Tiêu Hồn Tình Nữ. Chưởng lực phát ra từ ở Huyền kinh có sức đánh như núi băng đá lở, một khi đã đánh thì coi như kết liễu sinh mạng đối phương...

Nhưng, như một con cá nhẹ nhàng lướt đi trong nước, Tiêu Hồn Tình Nữ lượn xuyên qua bức thành chưởng lực, tuy nhiên, không hề có một bước thoái lui.

Đánh hụt mục tiêu, lửa giận như bị chế thêm dầu, Tần Quan Vũ vận dụng cả chân nguyên lên hai cánh tay, đánh luôn một loạt ra tám chưởng.

Lạ làm sao, ngót ba mươi chiêu công, vẫn không chạm được một mảy may đến tà áo lụa của đối phương. Thân ảnh Tiêu Hồn Tình Nữ như một dải lụa mềm, mà chưởng lực không tài nào đụng đến.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, cất giọng như đanh thép :

- Nếu không vị tình Tần tổng quản thì ta không tránh đến phút này. Hừ, Lục Kim Hổ ở đâu?

Sau gã đại hán bao mặt đứng sau giường bát bảo rập lên một tiếng :

- Xin đợi lệnh Hương chủ!

- Lục Kim Hổ nghe lệnh, vi kháng lệnh Bảo chủ, hãy bắt sống họ Tần, và xử tử những đạo sĩ của phái Hoa Sơn.

Sáu gã áo đen bao mặt lại rập lên :

- Tuân lệnh!

Cả đôi bên đều chưa có một cử động gì thì từ xa, một giọng nói lạnh lùng như xé gió vang lên :

- Tại sao Tiêu Hồn Tình Nữ và Tây Bối công tử lại dám đến Hoa Sơn mà lộng hành như thế chứ?

Cùng một lúc với tiếng quát, hai luồng bạch quang bắn thẳng tới Tiêu Hồn Tình Nữ và gã thư sinh.

Hai tiếng động nhỏ vang lên, hai người đưa tay đón bắt và cũng bị sức dội thối lui luôn mấy bước.

Tần Quan Vũ trố mắt ngạc nhiên.

Tiêu Hồn Tình Nữ mím môi biến sắc.

Gã thư sinh a lên một tiếng, lộ vẻ hoang mang.

Nghe như từ trên tàng cây, giọng nói khi nãy vang lên lồng lộng :

- Ai tin rằng có thể đối phó với kẻ này thì cứ ném phăng cái vật hiệu lệnh của ta xuống mặt đất, bằng xét lý ra đáng nhường nhịn thì hãy ném nó lên không trung, rồi ngoan ngoãn nghe lời lui khỏi Hoa Sơn ngay lập tức.

Việc Tiêu Hồn Tình Nữ đến Hoa Sơn, ngoài các vị đạo trưởng phái Hoa Sơn và mình, còn có ai biết nữa? Kẻ giả mạo mình báo tin cho gã thư sinh kia với mục đích gì?

Tần Quan Vũ vụt nhớ đến Phượng Hoàng Tiên Nữ... tại sao nàng cứ bám theo chàng suốt mấy ngày liền? Tại sao nàng biết việc xảy ra ở Hoa Sơn mà hối thúc chàng đến đây?

Bao nhiêu chuyện dồn dập quanh mình, khiến cho Tần Quan Vũ nghi ngờ bên trong có kẻ đã sẵn bày kế hoạch.

Chợt nghe Tiêu Hồn Tình Nữ cất giọng lạnh lùng :

- Quả thật là không tìm mà gặp. Được, ngươi đã tự đem mình vào miệng cọp thì cứ hãy đợi bản cô nương giải quyết xong việc này...

Và bỏ mặc gã thư sinh, Tiêu Hồn Tình Nữ xoay qua Thanh Thanh đạo trưởng :

- Cần phải nói rõ một lần cuối cùng, phàm kẻ nào trái lệnh Chí Tôn bảo chủ, tội chết khó dung. Đạo trưởng nếu thức thời, hãy suy nghĩ lại cho thật kỹ.

Thanh Thanh đạo trưởng ngửa mặt cười lớn :

- Cô nương đã bức người đến đường cùng, xin thứ cho bần đạo những điều vô lễ.

Mối hận đối với Tiêu Hồn Tình Nữ đã sôi lên hừng hực, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, nhắm ngay Tiêu Hồn Tình Nữ bủa mạnh một chiêu Huyền Âm chưởng.

Tiêu Hồn Tình Nữ có vẻ từ tốn :

- Lão tiền bối, tiểu nữ không dám có chi gọi lại chống đối, song muốn yêu cầu...

Người ẩn mặt nổi lên giọng cười khô khốc :

- Ta biết, Tiêu Phượng Hoàng đang muốn tìm ta, đúng không?

- Vâng ạ!

- Được, trong vòng một tháng tới đây, ta sẽ thân hành đến Chí Tôn bảo. Còn Tây Bối công tử, tính đối phó với ta chăng? Vậy hãy ném vật đó xuống đất đi.

Gã thư sinh tuy có phần lễ phép, song giọng điệu bao hàm vẻ cứng rắn :

- Tự nhiên là không dám đối phó với lão tiền bối, song mối thù không đội trời chung này, chẳng lẽ lão tiền bối lại bảo tiểu sinh nhắm mắt làm ngơ sao?

- Ai bảo ngươi nhắm mắt làm ngơ? Nhưng phải ra khỏi Hoa Sơn rồi tại nơi nào không muốn đội trời chung đó thì tùy ý, ta không cần biết.

Gã thư sinh mỉm cười đắc ý, cầm vật vừa bắt lấy ném bổng lên không.

Tiêu Hồn Tình Nữ cũng cầm vật vừa bắt ném theo.

Hai đạo bạch quang bay vút lên không, xoay quanh một vòng và bay luôn ra cách đó ngoài ba mươi trượng.

Càng theo dõi sự tình diễn biến, Tần Quan Vũ càng thêm ngơ ngác, kẻ mới đến là ai mà có nhiều uy lực như thế?

Cùng lúc ấy, Tiêu Hồn Tình Nữ lấy ra một tấm thiếp ném nhẹ về hướng Thanh Thanh đạo trưởng, và nói bằng giọng lạnh lùng :

- Bản Bảo chủ Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng vào đêm trung thu tại Tử Vong lâm sẽ mở một buổi tiệc gọi là Tử Vong yến hội, mời các cao thủ của Thất đại môn phái và Nhị lão, Tam tiên, Tứ tú, cùng những kỳ nhân trong võ lâm hiện nay đến dự. Đặc biết truyền cho Chưởng môn phái Hoa Sơn rằng, nếu xét không đủ đảm lược thì có thể miễn cho.

Và quay sang Tần Quan Vũ, Tiêu Hồn Tình Nữ nở nụ cười thật đẹp :

- Đúng vào ngày đó, Tiêu Hồn Tình Nữ này sẽ thay mặt Bảo chủ đón tiếp công tử, không biết ý Tần công tử ra sao?

Tuy cảm thấy lạ lùng, song Tần Quan Vũ vẫn hiên ngang :

- Dù có phải bể kiếm rừng gươm, hàm rồng hang cọp, Tần Quan Vũ này cũng sẵn sàng đáp ứng lời mời.

Tiêu Hồn Tình Nữ liếc đôi mắt chứa chan tình tứ :

- Hay lắm, tiểu nữ hết lòng trông đợi!

Và quay sang gã thư sinh, Tiêu Hồn Tình Nữ đổi giọng lạnh lùng :

- Đi!

Một mùi hương thoáng tỏa ngạt ngào, tà áo lụa phất lên, Tiêu Hồn Tình Nữ bước lên chiếc giường bát bảo một cách rất khiêu gợi.

Bốn thiếu nữ đi theo vội kề vai nhấc bổng chiết giường lên, rồi phi thân thoăn thoắt như mây bay nước chảy.

Gã thư sinh hất hàm :

- Hồng Hiệp, Hắc Hiệp, đuổi theo!

Và như những ngọn lao lao đi vun vút, ba bóng người bắn hút theo sau.

Tần Quan Vũ cảm thấy bao nhiêu vấn đề phức tạp dính liền theo Tiêu Hồn Tình Nữ và gã thư sinh, kể cả vấn đề cha mình vẫn chưa giải đáp. Chàng bèn quay sang Thanh Thanh đạo trưởng vòng tay nói :

- Chưởng môn nhân, tại hạ xin cáo từ. Hẹn gặp lại vào đêm Trung Thu tại Tử Vong yến hội.

Rồi không đợi đáp lời, chàng lao vút theo hướng của những kẻ vừa rời khỏi.

Chỉ trong thoáng mắt đã ra khỏi khu vực Hoa Sơn.

Bao nhiêu công lực chàng dốc cả vào việc đề khí khinh thân, phóng đi như xé gió.

Chợt nghe một giọng nói nhỏ như muỗi kêu mà rõ từng tiếng một :

- Bé con, hãy dừng lại.

Đã thấy bóng dáng kẻ mà mình đang đuổi theo ở phía trước, Tần Quan Vũ đâu có dễ dàng buông bỏ, cho nên mặc dù nghe rõ tiếng kêu chàng cũng không chịu dừng chân.

Tiếng gọi ấy thét lên :

- Tiểu tử, nghe rõ chưa? Dừng lại, ta có điều muốn nói.

Biết rõ tiếng người đã nói chuyện với Tiêu Hồn Tình Nữ và gã thư sinh khi nãy, nhưng vì sợ mất dấu những người kia, Tần Quan Vũ cứ một mực đuổi theo và nói lớn :

- Tiền bối có chuyện gì xin cứ nói.

- Dừng lại rồi hẵng nói chuyện.

Tần Quan Vũ phát giận, song nghĩ rằng chuyện nhỏ không khéo nhịn thì sẽ hư việc lớn, nên chàng không trả lời, cứ cắm đầu đuổi

thẳng.

VIII

Trung Nguyên tứ quân

Gió hai bên tai chàng thổi ngược ù ù, nhưng tiếng gắt rõ lên mồn một :

- Bảo dừng lại thì dừng lại, ngươi dám chọc giận ta à?

Không còn dằn được nữa, Tần Quan Vũ dừng hẳn lại, quay mặt về sau quát lớn :

- Thấy Tiêu Hồn Tình Nữ và Tây Bối công tử sợ sệt rồi muốn nhón gót dương ngà? Cứ ra mặt nói chuyện, các hạ muốn gì?

Một tràng cười như mũi dùi chọc thẳng từng mây, ngất ngưỡng kéo dài đinh tai điếc óc, tiếp theo giọng nói lạnh băng băng :

- Tiểu tử dám chọc đến ta, ngươi không sợ chết à?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Vậy thì thế nào?

- Nên nhớ rằng ta có ý tốt đấy nhé.

- Ý tốt? Hừ, có trời mới hiểu được.

Lão nhân ẩn mặt chợt đổi giọng ôn hòa :

- Hài tử, tính hay giận dữ, thẳng thắn, tuy có dũng nhưng vô mưu, và hay võ đoán là khó nên đại sự, nghe rõ chưa hài tử?

Giọng nói như trêu của đối phương làm cho Tần Quan Vũ giận đỏ mặt, chàng hầm hầm quát lớn :

- Các hạ lấy tư cách gì mà giáo huấn ta?

Giọng lão nhân vẫn giữ vẻ ôn hòa :

- Lấy tư cách của Trung Nguyên tứ quân tử, lấy tư cách ruột thịt đấy, hài tử, như vậy có xứng đáng dạy dỗ ngươi chăng?

Lời nói của đối phương khiến cho Tần Quan Vũ cảm thấy hơi lạ. Năm chữ Trung Nguyên tứ quân tử hình như cố làm cho mình chú ý, nhưng chàng vẫn mịt mờ không hiểu một tí gì.

Chẳng lẽ Trung Nguyên tứ quân tử có quan hệ đối với mình?

Tần Quan Vũ thoáng có băn khoăn nhưng vẫn phải hỏi :

- Cái gì là Trung Nguyên tứ quân tử?

- Cái gì?

Tiếng kêu ngạc nhiên của đối phương tuy rất khẽ, nhưng Tần Quan Vũ vẫn nghe một cách rõ rang, chàng đoán chừng đối phương ngạc nhiên vì chỗ mình không biết Trung Nguyên tứ quân tử là ai, nên chàng hỏi tiếp bằng một câu hằn học :

- Có cái gì mà lạ? Tại hạ không biết cái gì gọi là “Trung Nguyên tứ quân tử” thì các hạ kinh ngạc lắm à?

Lão nhân vẫn ôn hòa hỏi lại :

- Hài tử xa lệnh tôn từ lúc nào?

Tuy cảm thấy lạ lùng nhưng Tần Quan Vũ vẫn cứ trả lời :

- Từ lúc sáu tuổi.

- Sáu tuổi? Trời ơi, đã mười hai năm rồi, thảo nào qua hai kỳ đại hội của Trung Nguyên tứ quân tử, lệnh tôn đều vắng mặt. Thế còn lệnh đường?

Thấy chuyện lạ càng dồn dập, Tần Quan Vũ đáp mau :

- Cũng xa đã mười hai năm rồi.

- A! Nhưng tại làm sao lệnh huyện đường lại phải xa hài tử?

Rõ ràng đối phương ám chỉ rằng cha mình là một trong Trung Nguyên tứ quân tử, việc mà chưa nghe ân sư nói đến bao giờ.

Trầm ngâm giây phút, Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Thế lão trượng là ai?

- Dương Quân!

- Vì sao lại gọi là Dương Quân?

Vị lão nhân tự xưng là Dương Quân có vẻ ngậm ngùi :

- Hài tử, đây là danh hiệu của Trung Nguyên tứ quân tử, trong đó có bốn người phân ra làm “Dương” “Nguyệt” “Tinh” “Nhân”, và lệnh tôn chính là “Nhân Quân”.

Một cảm xúc lạ lùng làm cho Tần Quan Vũ nghe toàn thân rúng động. Nếu lời nói của người này là giả, thì cũng không thể giả được từ thái độ khoan dung đến sự tình thố lộ, vậy đây quả đúng là bằng hữu của cha mình.

Tần Quan Vũ vội vàng quỳ xuống :

- Bá bá, những lời xúc phạm của Vũ nhi vừa rồi, xin bá bá thứ cho...

Giọng cười giòn tan vang lên, biểu lộ vừa khoan dung vừa mừng rỡ của Dương Quân cắt đứt lời lẽ ngập ngừng của Tần Quan Vũ. Nhưng giọng cười chưa dứt và Tần Quan Vũ cũng chưa kịp tạ ơn thì lại một giọng cười khác nữa vang lên, giọng cười hô hố như mũi nhọn xoáy vào tai từ xa rót tới :

- Dương Quân có gì mà cao hứng thế?

Dương Quân dứt bặt tiếng cười, nhưng mặt không đổi sắc, cất giọng vồn vã đáp lời :

- Bạch Hương Cư Sĩ, lâu quá mới gặp nhỉ!

- Ta bảo các hạ đừng vội cao hứng!

- Nhưng nếu ta cứ cao hứng như thường thì...

- Thì đỡ!

Rồi chợt nghe tiếng giao tranh của hai người.

Tần Quan Vũ hoang mang.

Câu chuyện không ra đầu đuôi ra làm sao hết, rồi đột nhiên chiến trận lại mở màn. Lúc đầu, Tần Quan Vũ định nhảy tránh ra ngoài quan sát, nhưng nghĩ mình đang mang một thứ thần công, mà cho đến nay vẫn chưa dùng đúng mức, tại làm sao không thử xem uy

lực của nó thế nào? Chàng bèn xuống tấn đôi chân, vận chân khí lên song chưởng, đứng yên một chỗ chờ đợi.

Bùng!

Hai luồng chưởng lực của Dương Quân và Bạch Hương Cư Sĩ như hai ngọn kình phong từ hai bên ập lại và chạm vào nhau trên không, ngay trên đỉnh đầu của Tần Quan Vũ.

Chàng cảm nghe như hai thác nước giao đầu, không còn đường đổ nữa, bao nhiêu sức ép đều ập xuống đầu chàng. Tần Quan Vũ cắn răng, hai tay đẩy ngược trở lên...

Bình! Bình!

Nhiều tiếng dội liên tiếp nổi lên, Tần Quan Vũ cố gắng giữ vững đôi chân, nhưng vẫn phải loạng choạng thoái lui luôn mấy bước, hơi tức dồn ứ lên ngực, huyết khí như muốn trào ra...

Bạch Hương Cư Sĩ lạnh lùng hỏi :

- Chỉ có thế thôi à?

Người mang danh hiệu Dương Quân nói như thách thức :

- Chỉ có thế thôi, nhưng cũng quá thừa ứng phó, cần chi hơn nữa!

- Tên tiểu tử kia có phải là nhi tử của Nhân Quân Tần Hán Phách đó không?

- Phải thì sao, mà không phải thì sao?

Bạch Hương Cư Sĩ cười khẩy :

- Hừ, ta đã theo dõi hắn suốt ba tháng rồi đấy.

Dương Quân nheo mắt :

- Chi vậy?

- Các hạ có biết hắn là môn hạ của ai không?

- Ai?

Bạch Hương Cư Sĩ làm một cử chỉ ra tuồng quan trọng :

- Hắn là môn hạ của Thủy Cảnh tiên sinh.

Dương Quân phớt tỉnh như thường :

- Vậy thì đâu có gì là lạ?

- Nhưng vấn đề là từ nơi sư tỷ của hắn, thì tự nhiên là có quan hệ chứ!

- Nghĩa là các hạ nắm chắc điều quan hệ đó?

Bạch Hương Cư Sĩ gằn giọng :

- Chắc mà còn nữa chứ gì? Thử hỏi, Tiêu Phượng Hoàng đã thí sư, với một cái tội đó trời đất không thể nào dung được. Rồi bây giờ lại bày ra cái trò "võ lâm liên minh" và âm mưu mở Tử Vong yến hội, toan tính tận diệt quần hùng, thì những kẻ thức thời sao lại có thể nhắm mắt làm ngơ cho được chứ?

Dương Quân vẫn ung dung điềm đạm :

- Nhưng sự thật thì cũng chưa được rõ ràng kia mà?

- Các hạ... a...

Bạch Hương Cư Sĩ a một tiếng thật dài, và mím miệng gục gặt đầu nói tiếp :

- Té ra Tứ quân tử và Ngọc Thường Nga lại có thể gặp nhau... được, tưởng sao, chứ đã thế thì vấn đề cần thanh toán trước lại quay về Tứ quân tử! Được, được, cứ chờ xem...

Chữ "xem" chưa nói hết, Bạch Hương Cư Sĩ đã phóng mình lên và mất hút tận rừng sâu.

Tần Quan Vũ nhìn theo đầy vẻ thắc mắc.

Tứ quân tử với Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng lại có sự quan hệ ra sao? Phải chăng đó chỉ là lời huyền hoặc?

Dương Quân đến gần bên chàng, ôn tồn khẽ hỏi :

- Vũ nhi, hiền điệt có biết sự sinh tử của lệnh huyện đường hiện nay không?

- Bá bá, song thân tiểu điệt đều đã đi vào Tử Vong lâm.

- Ủa, tại sao lại như thế?

Tần Quan Vũ bùi ngùi đem những chuyện của ân sư thuật lại từ trước đến sau.

Dương Quân lắng nghe chăm chú, vẻ mặt ông lộ đầy nét kinh ngạc, cuối cùng thì nắm lấy tay Tần Quan Vũ dặn dò :

- Vũ nhi, hiền điệt hãy trân trọng bảo vệ lấy mình. Ta sẽ đi tìm song thân của hiền điệt. Nhớ nhé Vũ nhi, đêm trung thu sẽ gặp lại nhau ở Tử Vong lâm. Ta đi đây, hãy ráng cẩn thận.

Tần Quan Vũ ngồi sững im lìm, dư âm tiếng nói của Dương Quân nhỏ dần và mất hẳn theo hình bóng. Chàng ngẩn người suy nghĩ, bao nhiêu sự tình phức tạp dồn dập, xoay vần trong trí của chàng.

Chàng lơ đãng đưa mắt nhìn quanh, bốn phía núi rừng tịch mịch.

Cả bầu trời mênh mông bát ngát, càng lúc càng trải rộng thênh thang, manh mối của cuộc đời như ánh đóm giữa vùng sa mạc.

Thật lâu sau, Tần Quan Vũ chợt nhớ tới Tiêu Hồn Tình Nữ và Tây Bối công tử, chàng bèn đứng lên lao thẳng về hướng họ bỏ đi lúc nãy.

Độ khoảng vài ba khắc, chợt nghe xa xa có tiếng thét và tiếng người huyên náo, chàng bèn thi triển khinh công gấp rút chạy đến nơi đó.

Còn đang lướt mình đi giữa khoảng không trung, thình lình một ngọn chưởng phong quét rạp đầu cây, chụp thẳng tới chàng.

Tần Quan Vũ nghiến răng vận dụng Huyền Âm chân khí bao bọc quanh mình, và lăn trọn một vòng tránh khỏi ngọn chưởng lực của địch nhân khi chân vừa chấm đất.

Khi đứng yên đưa mắt về phía đối phương, thì chàng trông thấy một người áo đen bịt mặt đang vòng tay đứng trước mặt mình.

- Kính xin Tần công tử thứ lỗi cho!

Rồi không đợi trả lời, kẻ đó phi thân lao về phía trước.

Thấy rõ đối phương là một trong Lục Kim Hổ của Tiêu Hồn Tình Nữ, Tần Quan Vũ rất mừng vì đã bắt gặp dấu vết muốn tìm. Chàng bèn vội vã lao theo.

Qua một cánh rừng, trận đấu hiện ra trước mặt.

Tây Bối công tử và Tiêu Hồn Tình Nữ đang quần đấu với nhau, hơi thở dồn dập, chứng tỏ cả hai đều đã sử dụng tất cả bình sinh công lực.

Bắt đầu từ lúc Tần Quan Vũ đến, hơn hai mươi hiệp trôi qua, và người thư sinh mang danh hiệu Tây Bối công tử càng phút càng tỏ ra núng thế.

Tần Quan Vũ cảm nghe nôn nóng lạ thường. Nếu gã thư sinh có mệnh hệ nào thì sự nghi vấn của chàng kể như mất dấu, và vừa lúc đó, hồng y nhân có tên là Hồng Hiệp bước tới sát bên chàng thi lễ, dáng điệu của gã hết sức bối rối :

- Tần công tử, xin giúp cho tệ chủ nhân một tay, Hồng Hiệp này xin trọn đời ghi nhớ đại ân.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Huynh đài muốn dạy bảo điều chi?

Hồng Hiệp thấp giọng :

- Xin Tần công tử ra tay hào hiệp, cứu cho tệ chủ nhân.

Vừa lúc ấy thì trận đấu đã lộ rõ sự thắng bại. Tiêu Hồn Tình Nữ vụt cười lên một tràng cười rờn rợn, và thình lình tấm thân ẻo lả bỗng bốc lên cao gần ba trượng và như một cánh chim cắt đớp mồi, từ trên cao chúi xuống với cả một luồng kình lực như một cơn gió thốc.

Trong khi gã thư sinh loạng choạng đứng không muốn vững thì ngọn kình phong của Tiêu Hồn Tình Nữ đã sát tới bên đầu.

- Dừng tay!

Tần Quan Vũ quát lên một tiếng, và thân hình chàng y như một mũi tên lao vút ra, tay phải vận dụng Huyền Âm với đầy đủ mười hai

thành công lực đối kháng ngọn kình phong của Tiêu Hồn Tình Nữ, đồng thời, tay trái ôm lấy gã thư sinh nhảy tránh sang một bên.

Ứng biến thì nhanh, song vì nằm trong thế ra tay sau, nên vẫn chậm hơn trong tích tắc. Tần Quan Vũ vừa cặp Tây Bối công tử nhảy xéo ra, thì Tiêu Hồn Tình Nữ cũng vừa sà xuống tới, tay phải ả khoa lên ngang mặt họ Tần đánh bằng một chưởng hư hư thực thực, tay trái như một con rắn uốn mình điểm ngay vào Khí Hải huyệt của gã thư sinh.

Nhiều tiếng dội mạnh vì chưởng phong va chạm và một tiếng rú khe khẽ vang lên.

Sau sự va chạm của hai luồng kình lực, Tần Quan Vũ và Tiêu Hồn Tình Nữ đều liểng xiểng, thoái lùi năm sáu bước, và dưới cánh tay họ Tần, Tây Bối công tử bị điểm trúng Khí Hải huyệt nên thân mình mềm nhũn, oặt òa như một tàu chuối héo.

Sau khi trụ mình đứng vững, Tiêu Hồn Tình Nữ cau mày, giọng trầm trầm hẳn lại :

- Tần công tử, sao lại có hành động như thế? Hừ, đừng nhúng tay vào chuyện người khác chứ.

Hình ảnh nửa kín nửa hở của nữ nhân trước mặt đã làm cho Tần Quan Vũ căm hận thấu xương, lại thêm thủ đoạn độc ác của ả đối với gã thư sinh càng khiến cho chàng nổi giận hơn, liền quát :

- Kẻ này chỉ hành sự tùy theo ý muốn, không cần biết chuyện ấy là chuyện của ai cả. Và bây giờ, việc cứu người là chuyện gấp nên ta không có thời gian để đôi co...

Hồng Hiệp và Hắc Hiệp biết Tần Quan Vũ muốn đi, vội lật đật lướt sát tới hỗ trợ hai bên.

Tiêu Hồn Tình Nữ quắc mắt thét lên :

- Lục Kim Hổ, bao vây lại.

Sáu gã hắc y bao mặt đồng dạ lên một tiếng, rồi lao tới vây chặt bọn Tần Quan Vũ vào giữa.

Hồng Hiệp nghiêng đầu nói khẽ :

- Tần công tử, chúng ta mở đường mau...

Vì nghĩ rằng việc thăm dò tin tức của song thân đã có Dương Quân hứa giúp, và biết tình hình này không thể lưu lại lâu được nên Tần Quan Vũ tay trái ôm chặt lấy gã thư sinh, còn tay phải thì vận Huyền Âm chưởng, rồi đột ngột phóng vọt mình lên...

Hồng Hiệp, Hắc Hiệp hai người bám sát hai bên hộ vệ.

Tiêu Hồn Tình Nữ vụt đổi sắc mặt, nhấc mình lùi qua một bên và nói bằng một giọng hết sức ân cần :

- Tần công tử, hãy bảo trọng lấy mình!

Sáu gã hắc y bịt mặt cũng tháo mở vòng vây, trở lại đứng sau lưng của Tiêu Hồn Tình Nữ.

Nghe lời lẽ và thái độ như tiễn khách của đối phương, Tần Quan Vũ quá đỗi ngạc nhiên, nhưng không thể làm cách nào hơn nữa, dù Tiêu Hồn Tình Nữ có bày bố sẵn âm mưu gì, chàng chỉ đành phải theo thế đã định mà lao mình đi thẳng.

Điều ngạc nhiên hơn nữa là Tây Bối công tử đang ngất lịm trong tay chàng, lại có một thân hình nhỏ nhắn y như là của nữ nhân, và một mùi hương ngào ngạt từ cơ thể ấy hắt mạnh vào mũi chàng.

Chẳng lẽ hắn là gái giả trai?

Tần Quan Vũ đi từ sự hoang mang này đến sự hoang mang khác.

Thấy bọn Tiêu Hồn Tình Nữ không đuổi theo, mà cũng không dở trò gì khác, và sau khi thoát khỏi hiểm địa thật xa, Tần Quan Vũ đứng lại nói với Hồng Hiệp :

- Bây giờ đã ra khỏi vòng nguy hiểm rồi, các hạ hãy lo cứu tỉnh quý chủ nhân đi.

Hồng Hiệp lắc đầu, vòng tay nài nỉ :

- Tần công tử, cứu người thì xin cứu cho trót. Gia chủ bị thương và hao tổn tinh lực quá nhiều, phải gấp rút tìm một nơi yên ổn để điều

trị. Việc đó... việc đó chúng tôi không làm được, xin công tử đã giúp thì cố giúp cho luôn.

Ngó sững Hồng Hiệp, Tần Quan Vũ lại thêm một lần ngơ ngác.

Khi lâm trận, gặp lúc chủ nhân bị nạn thì đáng lý họ phải lo cứu mạng chứ, nhưng họ lại không làm thế mà lại đi nhờ mình.

Bây giờ thoát khỏi tay kẻ địch rồi, họ lại van nài mình mang hộ đến nơi yên ổn để trị thương.

Thật là một vấn đề vừa đáng kinh ngạc, vừa đáng đặt nhiều nghi vấn.

Thoáng chút lưỡng lự, Tần Quan Vũ đành gật đầu :

- Cũng được, một trong dãy Ngũ Nhạc cách đây không xa mấy, có thể tìm được chỗ ẩn thân dễ dàng. Vậy nhị vị hãy đi trước mở đường.

Hồng Hiệp và Hắc Hiệp nghe thế thì lộ rõ vẻ mừng rỡ, vội quay mình chạy đi trước, còn Tần Quan Vũ thì ôm gã thư sinh lẽo đẽo đuổi theo phía sau.

Chàng nhất quyết theo dõi manh mối kỳ dị đáng ngờ này.

IX

Một kẻ bị giam

Qua một ngọn núi cao, tìm được một hang đá quanh co uốn khúc khuất sâu dưới tàn cổ thụ, Hồng Hiệp, Hắc Hiệp kẻ trước người sau hộ vệ, Tần Quan Vũ bồng gã thư sinh chầm chậm đi thẳng vào trong.

Đi sâu độ mười trượng, chợt thấy có một gian thạch thất, Hồng Hiệp bằng dáng cách như quen thuộc, không chút e dè đi thẳng vào chỉ chiếc giường đá, nói với Tần Quan Vũ.

- Tần công tử, xin đặt người tỳ nữ của Công chúa chúng tôi nằm lên đó!

Tần Quan Vũ đặt gã thư sinh nằm ngay ngắn lên phiến đá, mà đầu óc chàng hoang mang tột độ.

Lời nói của Hồng Hiệp rõ ràng minh bạch: "Người tỳ nữ của Công chúa chúng tôi". Thật là một chuyện quá sức tưởng tượng. Gã thư sinh có cái tên Tây Bối công tử đã hẳn là nữ nhân rồi, nhưng còn "tỳ nữ của Công chúa"? Sao lại còn thêm những danh từ lạ lùng ấy nữa?

Tần Quan Vũ miên man suy nghĩ, trong khi gã Tây Bối công tử dần dần tỉnh lại, cố gượng ngồi dậy, vẻ mặt xanh xao mất máu, chứng tỏ nội thương trầm trọng.

Gã ngồi lên và đôi mắt từ từ nhắm lại, tự vận công chữa trị thương thế.

Nhìn vào hành động và nghĩ đến sự thay hình đổi dạng, nghĩ đến sự gian xảo của lòng người, Tần Quan Vũ chợt nghe tức giận, mặc dù đối với những kẻ trước mặt vốn không có hận thù gì.

Nhưng, trước khi khám phá ra sự thật, chàng vẫn muốn lưu lại đây để xem họ sẽ ăn nói với mình ra sao?

Đã có chủ ý rồi, Tần Quan Vũ quay lại nói với Hồng Hiệp :

- Nhị vị hãy canh chừng cho lệnh chủ nhân. Tại hạ đi đi lại lại trong này cho có gió thoáng một chút rồi sẽ trở lại.

Hồng Hiệp lật đật vòng tay :

- Đa tạ lòng cứu giúp của công tử, trọn đời bọn tại hạ sẽ không quên đại ân này. Bây giờ đối với bọn tại hạ thì không có chi đe dọa lắm, chỉ riêng với công tử, xin hãy cố tiểu tâm cẩn thận, vì trong động đá này hư thực chưa phân minh.

Tần Quan Vũ gật đầu và quay ra cửa.

Chàng đi bách bộ vào phía trong như một người dạo cảnh. Dần dần càng đi sâu vào, càng thấy trong lòng hang ẩm thấp dị thường, bốn phía tối đen, ngửa bàn tay không thấy ngón. Gió lạnh từ ngách đá thốc ra, những giọt nước rỉ trong đá đóng lại và cách khoảng đều đều nhỏ xuống, đã lạnh mà không khí lại càng u ám vô cùng.

Tần Quan Vũ nội công vốn đã thâm hậu, lại được ân sư dồn cho tất cả mười hai năm chân nguyên đã khôi phục, làm cho công lực của chàng gia tăng hơn nửa đời người luyện tập. Cho nên, chỉ hơi vận dụng là trong lòng hang tối chàng đã thấy được rõ ràng.

Và trước cảnh có vẻ kỳ bí của lòng hang, chàng không dám buông lung, âm thầm vận tỏa Huyền Âm thần công bao bọc quanh mình.

Thình lình, một đạo bạch quang xẹt ngang trước mắt và mất hút vào sâu khiến Tần Quan Vũ giật mình. Phải chăng trong động đá này có người? Nếu không thì làm gì có bóng nhoáng qua rồi mất?

Tự nhiên Tần Quan Vũ hiểu ngay rằng có kẻ trong bóng tối theo dõi hành động của mình, nếu chẳng phải vậy thì họ đã ra mặt chặn hỏi từ lâu rồi.

Càng nghĩ, Tần Quan Vũ càng hết sức đề phòng, chầm chậm tiến lên.

Lại một bóng trắng nữa nhoáng qua. Tần Quan Vũ ấn lẹ gót chân, thân hình nghiêng tới như một mũi tên theo hút.

Thoạt tiên, Tần Quan Vũ định đi qua một vòng, để đợi cái gã mang tên Tây Bối công tử hoàn toàn bình phục rồi sẽ trở lại, nhưng bây giờ thì sự việc đã diễn tiến sang chiều khác. Công việc chính của chàng là theo dõi hai bóng trắng vừa mới nhoáng qua, để tìm hiểu sự thật trong lòng hang đá này.

Vừa đuổi theo kẻ vừa thoáng qua độ hơn vài mươi trượng, chiếc bóng trắng tự nhiên mất tích.

Tần Quan Vũ bất giác nghe ớn lạnh. Rõ ràng, trong động đá này đã có người mật bố, nếu không bằng vào thị lực và khinh công của mình, chiếc bóng lúc nãy làm sao lại mất đi một cách dễ dàng như thế?

Sự việc xảy ra theo chiều nhận xét đó, càng làm cho Tần Quan Vũ thêm thận trọng, chàng dè dặt tiến lên từng bước một.

Độ hơn mười trượng nữa, lòng hang trước mặt như chợt sáng ra. Tần Quan Vũ từ từ bước tới, chàng nhận ra chỗ có ánh sáng đó là một khoảng rộng trong vách đá, có hình mô tròn như một cái mui xe to lớn. Bên trong, ánh sáng màu xanh đậm mù mù, những hình đá bày ra la liệt dị kỳ dưới khung cảnh tranh tối tranh sáng, như ma quỷ hiện hình.

Tần Quan Vũ đảo mắt qua một lượt, biết ngay đây không phải là chỗ tầm thường. Nếu không phải Tổng đàn của một bang phái nào đó thì cũng là chỗ ẩn cư của bậc danh sĩ, kỳ nhân.

Tính hiếu kỳ thúc giục, Tần Quan Vũ mạnh dạn bước lên.

Bỗng nhiên từ một nơi nào đó, phát lên một giọng nói lạnh như băng giá, bén ngót như dao :

- Bước lên nửa bước nữa, lập tức sẽ được ban tội chết!

Giọng nói trầm trầm, ai nghe qua cũng biết ngay là giọng nói đó được phát ra từ một con người đầy dẫy nội lực, dù là kẻ đó thừa can đảm như Tần Quan Vũ cũng cảm thấy ớn lạnh.

Chàng thừa biết câu “minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”, đối phương đang rình rập mà mình thì lộ rõ mục tiêu. Nhưng không thể

vì ở dưới chiều gió mà tỏ ra sợ sệt. Tần Quan Vũ hất mặt, cười gằn :

- Có đủ bản lãnh thì cứ ra mặt đối đầu, kẻ anh hùng đâu có làm chuyện rình mò dọa dẫm?

Một tràng cười như thanh la bể vang lên, âm hưởng dội vào vách đá như muôn ngàn người họa lại, như tiếng cười ma quái cợt đùa. Thêm những vú đá khắp chỗ lồi ra, há hốc như quỷ nhe răng, như những chiếc miệng phát ra tiếng cười dọa nạt.

Tần Quan Vũ bị âm hưởng của tiếng cười đập mạnh vào tai, lùng bùng như xoáy, hơi thở như muốn nghẹn ngang vì huyết khí dồn lên. Chàng nghiến răng, vận dụng chân nguyên rồi hú lên một tiếng thật dài. Công lực phát ra phá nát giọng cười quái dị.

Tiếng cười vùng ngưng bặt, và giọng nói lạnh lùng nối tiếp theo như băng giá, nổi lên rờn rợn :

- Tiểu tử, ta muốn đưa ngươi về cõi khác, nhưng thôi... Nghe ta hỏi đây, Huyền Âm thần công và Huyền Âm thần chưởng của ngươi, có phải là do lão quỷ Thủy Cảnh tiên sinh truyền lại cho ngươi không?

Không ngờ chỉ vừa mới sử dụng chân lực mà đã bị lộ ngay lai lịch, Tần Quan Vũ tuy hơi gờm bản lĩnh của đối phương, nhưng tính ngạo mạn trong trường hợp nào cũng vẫn là ngạo mạn, chàng rùn vai cười nhạt :

- Phải thì sao mà không phải thì sao?

Giọng nói của đối phương gầm lên giận dữ :

- Trói tên tiểu tử bất thức thời vụ này lại cho ta.

Một tiếng dạ vang lên. Sáu gã đại hán hắc y từ trong ghềnh đá xông ra, sáu thanh kiếm trên tay ngời sáng sắc thép xoắn chặt lấy Tần Quan Vũ vào giữa.

Tần Quan Vũ đảo mắt cân phân lực lượng.

Sáu gã hắc y xốc mũi kiếm lên phía trước, từ từ siết nhỏ vòng vây.

Biết rằng một trận huyết chiến sắp kéo đến, dù muốn dù không cũng phải dành lấy quyền chủ động, Tần Quan Vũ gần lên một tiếng, phóng thẳng mình lên như chiếc pháo thăng thiên, chợt nghe tiếng quát :

- Tiểu tử, tại sao dám xông vào động phủ của ta?

Tần Quan Vũ cười ngạo mạn :

- Danh sơn cổ động là phong cảnh thiên nhiên, các hạ tự phong bế không sợ tiếng cười cho thiên hạ ư?

- Không cần biết điều đó, nếu ngươi tiến thêm nửa bước là tự mình đi vào nẻo chết.

Câu nói xem như dưới mắt không người ấy càng như khơi chọc hào khí ngang tàng của Tần Quan Vũ, chàng bĩu môi cười khẩy :

- Đừng nói rằng chỉ nửa bước, bản thiếu gia sẽ còn đi muôn ngàn bước nữa, hãy chống mắt ra mà xem.

Vừa nói, Tần Quan Vũ vừa âm thầm chuyển vận Huyền Âm thần công, từ từ bước tới.

Một tiếng hét lên như núi sập :

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Tiếp theo đó, một luồng kình lực ùn ùn tuôn ra như những ngọn sóng thần nối đuôi nhau không dứt, lồng lộn như muốn vở tung hang đá, ầm ập bổ tới Tần Quan Vũ như thiên binh vạn mã tràn theo...

Biết đã gặp đối thủ lợi hại, Tần Quan Vũ nghiến răng, vận đủ mười hai thành chân lực của Huyền Âm thần chưởng, hai tay ào ào đẩy tới.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội long trời lở đất, bụi đá nát ra bắn tung mù mịt. Tần Quan Vũ bị sức phản chấn phải thoái lui luôn mười bước, da mặt chàng trắng bệch, huyết quản như ngừng lại, lồng ngực muốn vở tung.

Sáu ánh thép khoa lên, sáu gã hắc y đánh vuột vào khoảng trống.

Tần Quan Vũ lộn một vòng vào khoảng không, rút soạt thanh trường kiếm, từ trên vút xuống như một chiếc mống lóe lên giữa lòng hang đá.

Hai tiếng rú vang lên cùng một lúc, hai gã hắc y bật ngửa ra sau, giãy đành đạch như hai con cá bị chặt đầu.

Tần Quan Vũ chân vừa chấm đất thì đã cất Huyền Âm thần chưởng lên...

Nhưng, nhanh hơn trong tích tắc, như một luồng gió nhẹ phớt qua, Tần Quan Vũ nghe giữa lưng tê điếng, và chưa kịp quay mình lại, chàng đã ngã vật xuống đất mê man bất tỉnh.

* * * * *

Không biết trải qua bao lâu, Tần Quan Vũ cựa mình tỉnh dậy. Chàng cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương, chàng đảo mắt nhìn quanh, chợt giật nẩy mình.

Một gian hầm đá rộng gần mười trượng, mùi ẩm ướt và mùi máu hòa trộn xông lên nồng nực. Tần Quan Vũ rùng mình, chàng biết đã bị kẻ địch giam giữ nơi đây.

Trong ánh sáng mập mờ của hầm đá, chàng thấy ngoài mình ra, còn có một lão nhân đầu bạc, đang ngồi xếp bằng trong góc hầm, đôi mắt lim dim trong dáng cách của kẻ tĩnh tọa luyện công.

Không muốn quấy rầy người khác, Tần Quan Vũ cũng ngồi ngay ngắn lại, điều hành chân khí.

Nhưng, bao nhiêu câu hỏi cứ quay quần trong đầu chàng. Đây là đâu? Kẻ địch bắt giam mình là ai? Nhiều nghi vấn dồn lên làm cho chàng bối rối.

Chợt nghe lão nhân tóc bạc cất giọng trầm trầm :

- Hài tử, ngươi có phải là nhi tử của Nhân Quân Tần Hán Phách chăng?

Tần Quan Vũ sững sờ đứng dậy. Chàng ngoảnh mặt lại, bắt gặp trong đôi mắt sâu hoắm của lão nhân đang gắn vào mình như hai tia điện mạnh.

Lại một người nữa, người thứ ba nhận rằng mình là nhi tử của Nhân Quân.

Thật là một chuyện quá tức cười, trong khi người ta xác nhận điều đó thì chính bản thân mình lại không biết phụ thân là ai. Dù sao, đây cũng là thêm một cơ hội tìm hiểu. Tần Quan Vũ vội vã vòng tay :

- Đã có người nói cho tiểu sinh biết như thế, nhưng thật ra với thân thế của bản thân, tiểu sinh cũng chưa hiểu rõ.

Lão nhân tóc bạc thở dài :

- Tội nghiệp! Hài tử, có phải ngươi đang muốn có một chứng minh chăng?

- Chứng minh điều chi ạ?

- Chứng minh rằng ngươi đúng là nhi tử của Nhân Quân.

Tần Quan Vũ kinh ngạc nhìn sững lão nhân. Không lẽ ông ta cùng Tứ quân có sự liên hệ mật thiết với nhau?

Chàng vội vàng hỏi lại :

- Dám hỏi lão tiền bối, chẳng biết cái cách chứng minh ấy ra làm sao?

Lão nhân tóc bạc lại thở dài như thương xót :

- Hài tử, ngươi hãy ngồi lại gần đây. Ngồi đi! Được, được rồi. Ngươi hãy ngó thẳng vào mặt ta. Phải, đúng rồi! Gương mặt, vóc dáng, đối với Tần Hán Phách thật giống y như khuôn đúc. Ngươi tên gọi là gì nhỉ?

- Tần Quan Vũ!

Lão nhân tóc bạc gật gật đầu.

- Đúng rồi! Tần Quan Vũ. Phải, ngươi hãy vạch áo xem dưới vú bên phải, có phải là có một cái bớt son không?

Tần Quan Vũ tuy đã biết rõ cơ thể mình, nhưng chàng cũng lật áo lên.

Quả nhiên, dưới vú bên phải có một bớt son lồ lộ.

Lão nhân tóc bạc chồm mình tới, hai tay run run vịn lấy vai Tần Quan Vũ, giọng ông cũng run run nhỏ lại :

- Quả thật đây rồi! Hiền điệt, ta cuối cùng đã gặp lại cố nhân! A...

Tần Quan Vũ vừa ngạc nhiên, vừa mừng sợ. Chàng vội hỏi :

- Xin hỏi, không biết lão tiền bối danh hiệu là chi, và cùng với gia phụ có mối quan hệ ra sao?

Lão nhân tóc bạc rưng rưng nước mắt, nói :

- Mười hai năm rồi... Vũ nhi, mười hai năm dâu bể đổi đời... thật là không thể tưởng tượng được.

Ngưng một giây như cố nén niềm cảm xúc, lão nhân tóc bạc tiếp với giọng buồn buồn :

- Mười hai năm trước, hiền điệt hãy còn là đứa trẻ lên năm, lên sáu. Vậy mà đến nay đã trở thành một thiếu niên anh tuấn thế này rồi... mà ta, ta bị giam tại nơi này đến nay cũng đã mười hai năm trời.

Lão nhân tóc bạc cúi đầu để mặc cho hai dòng lệ thảm chảy dài trên đôi gò má nhăn nheo.

Tần Quan Vũ cũng ngậm ngùi yên lặng. Chàng không muốn làm kinh động vị lão tiền bối đang đối diện với mình. Chàng muốn để thời gian làm lắng xuống nỗi bi thương...

Bây giờ thì đã rõ ràng rồi. Phụ thân của mình là Tần Hán Phách, một nhân vật trong Trung Nguyên tứ quân tử. Nhưng đồng thời, một ý nghĩ đáng sợ vụt lướt qua...

Trung Nguyên tứ quân tử có mối quan hệ với Tiêu Phượng Hoàng, nếu đúng như lời của Bạch Hương Cư Sĩ thì sự việc rồi sẽ ra sao?

Khi nghe tin song thân mình đều vào Tử Vong lâm, Dương Quân đã gấp rút đi tìm, và chính miệng Dương Quân đã bảo rằng Tiêu

Phượng Hoàng muốn tìm ông. Hơn nữa, lúc ở tại Hoa Sơn, ông bảo sẽ gặp lại trong đêm Tử Vong yến hội. Tất cả những việc đó, không phải đã chứng minh rằng Trung Nguyên tứ quân tử cùng với người sư tỷ dâm ác ấy có mối quan hệ sâu sắc hay sao?

Tiếng thở dài thường thượt của lão nhân cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Quan Vũ, và bằng một giọng nằng nề mệt nhọc, ông nhìn chàng khẽ nói :

- Mười hai năm qua, bao nhiêu hùng khí của ta đã bị tiêu ma gần như mất hẳn. Trong khi đó, một đứa trẻ thơ chưa hiểu biết đã trở thành một thiếu niên ưu tú rồi. Vũ nhi, có phải sự việc thay đổi quá nhiều không?

Tần Quan Vũ khẽ gật đầu, và vụt hỏi :

- Sao lão tiền bối không nghĩ cách thoát khỏi nơi này?

Lão nhân tóc bạc lắc đầu nói :

- Cái động đá này đâu có thể giữ được ta dễ dàng, nếu hai huyệt Đạo Môn và Vi Môn không bị chế ngự. Mà khi hai huyệt đạo sinh tử ấy đã bị phế rồi thì không còn cách gì vận dụng chân lực. Thật là một thủ đoạn hết sức độc ác. Vũ nhi, hiền điệt đến đây, tuy cùng bị nguy khốn, nhưng hiền điệt đã mang lại cho ta một tia ánh sáng.

Tần Quan Vũ hỏi ngay vào ý chính :

- Dám hỏi mối quan hệ giữa lão tiền bối và gia phụ ra sao?

Mắt lão nhân tóc bạc vụt sáng lên, bao nhiêu vẻ u buồn tan mất, ông bật cười ha hả :

- Vũ nhi, ta biết hiền điệt nóng nghe việc ấy lắm. Vì nó là manh mối phăng dần thân thế của ngươi. Được, dù sao ta cũng phải nói cho hiền điệt biết, vì đây là cơ hội may mắn cho ta mà cũng là cho ngươi nữa.

Ngưng một giây, lão nhân tóc bạc nhìn vào khoảng trống như cố sắp xếp cho rõ ràng câu chuyện ngày xưa.

- Vũ nhi, ta và lệnh tôn vốn là bằng hữu thâm giao, đồng sinh cộng tử. Chắc hiền điệt gấp muốn biết xem ta là ai chứ gì? Được, từ từ... Vũ nhi, chắc hiền điệt có nghe câu truyền ngôn trong võ lâm gần đây là "nhất bang, nhị giáo, tam bảo" rồi chứ? Đấy, chính ta là một trong số ấy đấy. Hiền điệt có nghe đến cái tên Trích Huyết giáo chưa? Ta là Cổ Lãnh Vân, người đời tặng cho cái biệt hiệu là Tư Văn Tú Sĩ, và cũng chính là Giáo chủ của Trích Huyết giáo. A... nói đến ta, thật là một chuyện rất thương tâm. Thôi, hãy khoan, để ta kể về hiền điệt đã. Đây là chuyện cũ của mười hai năm về trước. Sở dĩ ta biết rõ hiền điệt có cái bớt son ở dưới vú đó là vì hồi đó, hồi mười mấy năm về trước, song thân của hiền điệt đối với ta là chỗ thân tình, nên thường lui tới Trích Huyết giáo. Nhưng điều làm cho ta thích thú hơn hết là lúc đến thăm ta, lệnh đường thường bế hiền điệt trên tay. Nhìn đứa con nối hậu của bằng hữu mình, ta vui mừng còn hơn cả nỗi vui mừng khi tiếp nhận chức vị Giáo chủ. Do đó, suốt thời gian hơn nửa tháng, song thân của hiền điệt ở chơi tại Trích Huyết giáo, không ngày nào là ta không bồng hiền điệt đi chơi ngoài suối, có lúc ta còn tắm rửa cho ngươi nữa. Sự thương yêu bồng ẵm đó, ta làm sao quên được cái bớt son?

Tần Quan Vũ xúc động quỳ phục xuống, kêu lên :

- Bá bá!

Cổ Lãnh Vân vội đỡ lấy chàng, nói :

- Vũ nhi, hãy ngồi xuống.

Và ông ân cần hỏi tiếp :

- Vũ nhi, lệnh đường bây giờ ở đâu?

Đối diện với người bằng hữu thâm giao của phụ thân mình, gợi nhắc đến thảm cảnh mười hai năm về trước, một sự cảm xúc dâng lên nghèn nghẹn. Tần Quan Vũ úp mặt vào lòng bàn tay, tức tưởi nói không nên lời.

X

kể lại một âm mưu

Thấy dáng sắc thiểu não của Tần Quan Vũ, Cổ Lãnh Vân vội đỡ lấy vai chàng, và chợt như cảm biết gia cảnh không may của bằng hữu, vị Giáo chủ của Trích Huyết giáo hớt hải kêu lên :

- Vũ nhi, chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Sự xúc động của Cổ Lãnh Vân càng làm cho Tần Quan Vũ nghẹn ngào hơn nữa, chàng nhìn sững hình dung tiều tụy của vị bằng hữu của phụ thân mình, mà không làm sao nói được nên lời.

Và sự im lặng của chàng như thêm một lần xác nhận mối nghi ngờ của người đối diện.

Cổ Lãnh Vân lắc mạnh vai chàng :

- Vũ nhi, trời ơi! Hán đệ làm sao rồi? Vũ nhi, hãy bình tĩnh kể lại cho ta nghe. Tại sao? Và tại sao hiền điệt lại bị bắt vào đây?

Tần Quan Vũ cố nén nỗi thương tâm, đem những chuyện của mình thuật lại từ đầu đến cuối.

Cổ Lãnh Vân ngửa mặt thở dài thất vọng :

- Vũ nhi, hiền điệt đến Trích Huyết giáo ngày nay, chẳng những ta không tiếp đãi hiền điệt được, mà lại còn khoanh tay nhìn ngươi bị nguy khốn tại đây, thật là đáng thẹn cho ta biết bao nhiêu.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Bá bá, Tổng đàn của Trích Huyết giáo ở đây sao?

Cổ Lãnh Vân khẽ gật đầu, trông dáng cách vừa buồn vừa thẹn.

Tần Quan Vũ trố mắt sững sờ, chàng không ngờ sự việc lại có thể như thế được.

Là Giáo chủ của Trích Huyết giáo mà lại bị giam cầm ở đây, nếu không phải là một sự biến loạn chưa từng thấy, thì chẳng lẽ Giáo

chủ đã phát điên? Tần Quan Vũ hoang mang ngơ ngác...

Cổ Lãnh Vân nhìn chàng khẽ hỏi :

- Vũ nhi, có phải muốn biết nguyên nhân không?

Tần Quan Vũ ái ngại gật đầu.

Tự nhiên, ngay trong lúc này, việc đó đối với chàng hết sức là cần thiết.

Cổ Lãnh Vân lặng đi một lúc thật lâu, sắc mặt của ông cau lại trong sự đau khổ tột cùng. Chừng như bao nhiêu ký ức bi thảm lần lần diễn ra từng lớp...

Ông thở dài ảo não và từ từ kể lại :

- “Vũ nhi, chuyện bắt đầu phải là lâu lắm. Hồi đó, có một hôm ta có chuyện phải đi xa. Lúc trở về lại lầm đường vì đêm tối. Ta đi mãi, đi mãi đến một cánh rừng đang lúc giữa đêm, và đột nhiên nơi đây phát hỏa. Ngọn lửa vọt khỏi đầu cây, khói đen bốc lên mù mịt... Ta nghĩ rằng khu rừng bốc lửa ấy nhất định phải có nhà cửa, và tinh thần hiệp nghĩa của một kẻ võ lâm đã thúc giục ta xông vào nơi đó. Quả nhiên, bên trong có mấy dãy nhà tranh. Nhưng bên ngoài thi thể ngổn ngang, máu người lênh láng. Ta không thể do dự được, vội băng mình vào gian nhà đang cháy. Lúc bấy giờ, lửa đã đỏ rực khắp nơi, và trong gian nhà cháy đó, có tiếng trẻ con khóc thét lên khủng khiếp. Ta vội xông mình vào lửa, bồng ra một đứa trẻ khoảng chừng bốn tuổi. Ngoài ra, trong gian nhà cháy đó, không còn ai nữa cả.

Sau khi cứu được đứa bé, ta suốt đêm mang nó về Trích Huyết giáo, đến lúc đó ta mới biết nó là một đứa bé gái. Ta vốn không vợ không con, nên quyết định nuôi nó làm nghĩa nữ.

Và để cho mọi người đừng biết, ta phải tạo ra một chuyện xấu, đó là mình đã ái ân vụng trộm với một người con gái rồi sinh ra đứa bé ấy, giờ đây nàng đã chết rồi nên ta phải đem con về nuôi dưỡng. Thế là người trong Trích Huyết giáo xầm xì bàn tán, rồi tin tức truyền đi khắp nơi. Ai ai cũng đinh ninh rằng nó là con ruột của ta.

Cứ theo đà đó, ta nuôi dưỡng và truyền thụ võ công. Mãi cho đến lúc mười tám tuổi, nó đã trở thành một thiếu nữ vừa đẹp vừa ngoan, và tuyệt nhiên không hề hay biết hay nghi ngờ một chút gì về thân thế của mình. Và ta cũng hết sức vui mừng vì đã có người nối nghiệp về sau.

Cùng trong năm ấy, năm nó mười tám tuổi, ta bắt đầu cho nó đi đây đi đó, và một hôm trở về có dẫn theo ba người bạn gái. Trong đó, có một người ta biết, đó là Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng, nghĩa nữ của Thủy Cảnh tiên sinh, vì có lần ta đến Chí Tôn bảo nên mới biết được nha đầu đó.

Ba người bạn của nó đi rồi thì câu chuyện bi thảm xảy ra, và đưa đến cho ta mười hai năm ác vận. Câu chuyện bắt đầu là nó thình lình chất vấn ta về cha mẹ ruột của nó. Ta vô cùng kinh ngạc, vì không hiểu tại sao nó lại biết được một chuyện mà không ai có thể biết.

Không biết tại sao nó lại biết rằng ta vì luyện một môn thần công nên không thể có vợ, vì nếu ta gần gũi nữ nhân thì sự luyện tập của ta sẽ không còn hiệu quả. Nó biết và vịn vào bằng chứng do võ công của ta chưa bao giờ bị hao tổn, đủ nói lên rằng nó không phải là con ruột của ta. Lúc đó, ta bị cứng họng, không trả lời được trước bằng chứng hùng hồn đó, nên đành phải đem hết sự thật nói lại cho nó biết. Sau khi nghe xong, nó không hề tỏ vẻ chi là bất mãn, và hứa là sẽ không nói ra điều ấy, và nó vẫn một mực đối xử cung kính hiếu thảo với ta như trước.

Khoảng mấy tháng sau, một hôm, bỗng dưng nó pha cho ta một chén trà sen. Sự thật mà nói, ta không thích uống thứ đó, nhưng vì thương lòng hiếu thảo của con, ta phải khen ngon và uống cạn. Không ngờ, chén trà sen đó là mầm tai họa.

Sau khi ta uống rồi, nó cứ lởn vởn cạnh ta, không chịu ra khỏi phòng. Ta cũng không chú ý lắm, vẫn cắm cúi đọc sách, nhưng chỉ một phút sau, sự việc khủng khiếp xảy ra...

Một ngọn lửa dục đột nhiên bừng lên trong người ta, một sự đòi hỏi về thể xác hừng hực dị thường...

Thoạt tiên, ta biết ngay là đã bị nó dùng xuân dược đầu độc mình, nhưng tình thương không bờ bến của bậc làm cha mẹ khiến ta không nỡ hành tội nó ngay, ta định vận công làm cho tan chất thuốc rồi sẽ trách mắng nó sau... Nhưng không ngờ, liền ngay trong lúc đó, nó đã tự cởi hết xiêm y. Lúc bấy giờ, chính nó đang ở trong lứa tuổi dậy thì, thân hình đang độ nẩy nở toàn vẹn, mà lửa dục trong người ta thì đang bùng lên như ngọn hỏa diệm sơn... Tất cả lý trí của ta mờ dần, mờ dần... và cuối cùng là không còn kiềm chế được nữa...

Trước làn da trắng ngà của một thân hình vệ nữ, với dục vọng điên cuồng, bản năng cầm thú đã hoàn toàn làm chủ linh hồn, ta đã... đã làm cái chuyện cực kỳ ô nhục...

Ta thiếp dần... thiếp dần trong cái tận cùng của hoan lạc...

Đến khi tỉnh dậy, ta thấy mình đã bị giam tại đây, và cũng kịp phát giác ra rằng tất cả nội lực và chân nguyên của mình đã hoàn toàn thất tán".

Đôi mắt của Tần Quan Vũ đỏ ngầu lại khi nghe xong câu chuyện, một phần cảm thương cho người bằng hữu của phụ thân đã gặp bước không may, một phần căm hận đối với những nữ nhân dâm loạn.

Giáo chủ Trích Huyết giáo và ân sư của chàng đều lâm vào hoàn cảnh như nhau, đều bị nghĩa nữ cho uống "trà sen" và đều bị hút hết toàn thân tinh lực sau khi giao hợp.

Phải chăng đây là một âm mưu thâm độc, hay là một sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Không rõ được tâm sự của Tần Quan Vũ, Cổ Lãnh Vân cúi mặt buồn buồn nói với giọng hối hận :

- Mười hai năm nay, ta sống để tự trách mình. Thủa ấy, chỉ nói về nghị lực không thôi, giữa ta và Chưởng môn phái Thiếu Lâm cũng chưa biết ai hơn ai kém. Thế mà, không hiểu tại sao, trên đời này lại có thứ xuân dược quá mãnh liệt, khiến cho ta không thể giữ được mình.

Tần Quan Vũ vẫn làm thinh, tư lự không nói.

Càng nghĩ, chàng càng thấy thật là ghê sợ. Tính luôn cả việc Tiêu Phượng Hoàng dám sai Tiêu Hồn Tình Nữ đến Hoa Sơn thị chúng, thì quả là một hành động tày trời. Phải chăng bức màn máu của võ lâm đang bắt đầu hé mở?

Cổ Lãnh Vân nói tiếp bằng những lời nặng nhọc :

- Vũ nhi, sau khi câu chuyện đổi bại ấy xảy ra, nỗi thẹn hờn khiến cho ta muốn tự hủy mình... nhưng, rốt cuộc lại phải kéo dài sự sống ê chề này, hiền điệt có biết tại sao chăng?

Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Phải chăng bá bá đã phát giác những gì khúc mắc của vấn đề?

Cổ Lãnh Vân gục gặt đầu :

- Phải, nhưng đó chỉ là một.

- Bá bá có thể cho tiểu điệt biết chăng?

- Ta nghĩ đây là một âm mưu lớn lao. Vì chuyện ta làm thủa trước rất khó có người biết được. Cho nên, nó hại ta có lẽ nhằm vào hai mục đích, vừa tăng gia nội lực cho nó, vừa chiếm đoạt chức vị Giáo chủ Trích Huyết giáo.

- Không!

Tần Quan Vũ lắc đầu không tán thành nhận định đó.

Cổ Lãnh Vân nhướng mắt gạn hỏi :

- Hiền điệt còn thấy gì nữa chăng?

Tần Quan Vũ thoáng vẻ trầm ngâm :

- Phần thứ nhất, về việc làm cho nội lực tăng tiến thì có lẽ đúng, nhưng phần sau, tiểu điệt nghĩ không phải thế.

- Thế có nghĩa là còn nguyên nhân nào khác nữa?

- Tiểu điệt nghĩ rằng ai cũng thấy được là chức vị Giáo chủ trong tương lai tự nhiên phải về tay ả, và thực tế là như thế. Vậy tại sao

phải tranh đoạt làm gì?

Cổ Lãnh Vân trố mắt :

- À... có lý! Thế hiền điệt có biết thêm những nguyên nhân nào nữa chăng?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Ngay bây giờ thì tiểu điệt chưa rõ, nhưng tiểu điệt đoán rằng bên trong phải có người chủ sử, bởi vì sự thọ hại của tiên sư hoàn toàn giống y như bá bá.

Cổ Lãnh Vân tái mặt :

- Giống y nghĩa là sao?

Tần Quan Vũ bèn đem việc Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng hãm hại Thủy Cảnh tiên sinh thuật lại.

Cổ Lãnh Vân mím miệng gật đầu :

- Quả là một âm mưu có sự sắp xếp đàng hoàng.

Tần Quan Vũ hỏi thêm :

- Bá bá có thể nghĩ ra cái âm mưu ấy không?

Cổ Lãnh Vân vùng hỏi lại :

- Cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh hiện nay, trừ lệnh sư là Thủy Cảnh tiên sinh, Nhị lão, Tam tiên, Tứ tú và Tứ quân ra, hiền điệt có nghe còn có Vũ Nội bát kỳ nữa chăng?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không, tiểu điệt chưa nghe.

Cổ Lãnh Vân gục gặt đầu nhè nhẹ, như thoáng mò ra manh mối :

- Theo ta, những người có nhiều mưu kế xảo diệu trong võ lâm thì phải nói đến Vũ Nội bát kỳ trước hết. Hiền điệt nghe qua ngoại hiệu của họ thì cũng có thể phán đoán được phần nào. Người thứ nhất là Kiếm Hài Trúc Trượng Thiên Tửu Cái, người này hiện là một trong năm vị trưởng lão của “trú ban”. Sở dĩ gọi là Thiên Tửu Cái là vì lão

ta xem rượu như mạng sống. Còn đôi giày như mũi kiếm và cây gậy trúc là những vật bất ly thân của lão. Do đó, mà lão có ngoại hiệu là Kiếm Hài Trúc Trượng. Người thứ hai là Kỳ Trang Dị Phục Quái Ảnh Khách. Người này hành tung thật khó hiểu, thoáng ẩn thoáng hiện, không ai biết rõ mặt thật của hắn bao giờ. Do đó, không thể nhận định được gì về hắn. Người thứ ba là Thiên Biến Vạn Ảo Hóa Diện Sĩ. Người này rất giỏi về thuật cải trang. Người thứ tư là Bồi Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân. Người này thì ta không biết. Người thứ năm là Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ. Vấn đề đặt ra là có lẽ nên bắt đầu từ ở con người này. Cứ theo lời đồn đãi thì nữ nhân này rất giỏi về việc dùng mỹ sắc để tấn công kẻ địch, và y thị chuyên dùng phương pháp “lấy dương bổ âm”. Nhân tài trong thiên hạ bị hủy diệt trong sự dâm loạn của ả nghe đâu có đến mấy ngàn người. Trừ nữ nhân ghê gớm này ra, ai có thể có được thứ thuốc kích dâm kinh khủng như thế? Một thứ thuốc đã làm cho ta và Thủy Cảnh tiên sinh đành chịu bó tay?

Cổ Lãnh Vân nói đến đây thì ngừng lại, ý chừng muốn cho Tần Quan Vũ thấy cái móc chính của vấn đề, là ở nơi nữ nhân mang ngoại hiệu Thiên Tiên Nữ này.

Thấy Cổ Lãnh Vân ngưng giữa chừng, Tần Quan Vũ vội hỏi :

- Còn ba người nữa là ai?

Cổ Lãnh Vân kể tiếp :

- Người thứ sau là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi. Người thứ bảy là Hộ Hoa sứ giả Tuấn Thư Sinh, và người thứ tám là Đại Tứ Nhược Ngu Si hòa thượng.

Lẩm nhẩm tám cái tên ngồ ngộ của Vũ Nội bát kỳ một lúc thật lâu, Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Cổ bá bá, hình như việc cố kéo dài sự sống của bá bá còn có một nguyên nhân quan trọng nữa phải không?

Cổ Lãnh Vân lại thở dài :

- Quả thật đây là một vấn đề quan trọng đối với ta, mà cũng là một chuyện rất nên kỳ lạ. Thủy Cảnh tiên sinh nhờ vào quyển Huyền

kinh thứ nhất và thứ hai mà danh vang thiên hạ, võ công cao tuyệt võ lâm. Còn ta, trong một chuyện quá đỗi tình cờ đã phát hiện được quyển thứ ba của bộ Huyền kinh, cho nên...

Két... két...

Tiếng động như sắt nghiến lên mặt đá, cắt ngang câu nói của Cổ Lãnh Vân. Tần Quan Vũ vùng đứng dậy.

Ngay giữa vách hầm đá, theo tiếng động rung rinh, mở ra một cái lỗ thật lớn, rộng hơn một trượng, và từ bên ngoài đi vào một nữ nhân tuổi khoảng ba mươi, nhưng dáng cách thướt tha yểu điệu, và da mặt mịn màn y như một thiếu nữ hai mươi tuổi.

Điều làm cho Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên là Cổ Lãnh Vân không một chút chi tức giận, mà ông lại đứng lên nghiêm chỉnh, ôn tồn nói :

- Xan nhi, con muốn làm gì đây?

Người thiếu phụ vẫn với bước đi ẻo lã, tiến thẳng vào trong nhưng im lặng không trả lời. Theo sau nàng là ba thiếu nữ thật xinh xắn.

Sắc mặt Cổ Lãnh Vân có hơi trầm xuống, và giọng ông xẵng lại :

- Xan nhi, tại sao con không nói?

Người thiếu phụ vẫn không trả lời, quay sang hỏi Tần Quan Vũ :

- Các hạ có phải là Tần Quan Vũ, nhi tử của Nhân Quân không?

Tần Quan Vũ đáp giọng lạnh lùng :

- Phải!

Người thiếu phụ hỏi dồn :

- Và cũng là đệ tử của Thủy Cảnh tiên sinh, tức Bảo chủ đời thứ mười hai của Chí Tôn bảo?

Tần Quan Vũ nhếch môi ngạo nghễ :

- Phải!

Như không thể chịu đựng thái độ khinh miệt của đứa con nuôi được nữa, Cổ Lãnh Vân hầm hầm quát lớn :

- Đồ súc sinh!

Và thân ảnh của ông nhào tới theo sau tiếng quát.

Đã không tránh né, người thiếu phụ lại uốn quặt mình tới mức dẻo như tàu lá chuối, và hai ngón tay như hai búp măng non điểm mạnh vào Khí Hải huyệt của Cổ Lãnh Vân.

Tuy biết đã trễ rồi, nhưng vì quá nóng ruột, Tần Quan Vũ vừa nhảy tới, vừa gầm lên :

- Đồ tiện tỳ dâm ác!

Một tiếng thét lên như ra lệnh, và người thiếu phụ lui lại đằng sau. Hai người thiếu nữ hộ vệ phóng lên và cùng tung chưởng ra một lúc.

Bùng! Bùng!

Chưởng lực chạm vào nhau, cả hai bên đều bị dội ra sau mấy bước.

Cùng một lúc, khi Tần Quan Vũ vừa phát chưởng, Cổ Lãnh Vân bị điểm trúng trọng huyệt, rú lên một tiếng rồi té ngồi dưới đất.

Đôi mắt đẹp của người thiếu phụ vụt quắc lên :

- Chặt đôi chân của lão thất phu ấy cho ta!

Có tiếng dạ vang lên lãnh lót, và ánh thép xanh rờn của thanh trường kiếm vung lên và nhằm ngay hai chân của Cổ Lãnh Vân chém xuống.

Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng như sấm nổ giữ lòng hang, hai tay cùng vung tròn một lượt với toàn thân công lực, quạt thẳng tới thiếu nữ đang sử dụng thanh trường kiếm.

- Tần công tử thật không biết lượng sức mình.

Người thiếu phụ nhếch môi cười, nói một cách thật êm nhưng hai cánh tay nõn nà mềm mại của thị đã phất nhẹ lên trước mặt.

Hai ngọn chưởng phong của Tần Quan Vũ bị cái phất nhẹ của người thiếu phụ dồn thụt lại đằng sau, sức dội của nó đã xô ngược Tần Quan Vũ vào vách đá.

Chàng cảm thấy lỗ tai lùng bùng, và trước mắt như có nhiều tia lửa xẹt ra, chàng cố gắng dựa vào vách đá để khỏi ngã ra bất tỉnh.

Cùng lúc ấy, thanh trường kiếm của thiếu nữa kia nhoáng lên, Cổ Lãnh Vân rú lên một tiếng hãi hùng, thân mình ngã vật xuống nền đá, hai chân đứt tiện ngang một lượt, máu tuôn ướt cả một vùng...

XI

Ngọc Dung La Sát

Tiếng rú như xé nát ruột gan của Cổ Lãnh Vân làm cho Tần Quan Vũ giật mình quay lại.

Trước mắt chàng là một địa ngục trần gian. Cổ Lãnh Vân đứt mất hai chân, đang quằn quại vật mình trên vũng máu.

Đôi mắt của Tần Quan Vũ vụt đỏ ngầu như máu, hét to :

- Tiện tỳ, ngươi quả thật là lòng lang dạ thú.

Và như một mảnh lưu tinh, chàng lao vút vào người thiếu phụ.

Đã không giận dữ mà đầu mày cuối mắt của người thiếp phụ trẻ đẹp còn nghiêng liếc và chan chứa dục tình, nàng khẽ nhích môi hé nụ cười như hoa nở.

- Kẻ nối hậu của Nhân Quân quả thật là anh dũng.

Vừa nói, thị vừa ngửa thân mình mềm mại ra sau, ngón tay ngọc nhẹ búng ra khiến cho Tần Quan Vũ cảm thấy toàn thân tê dại, không sao cử động được nữa.

Bằng những gót sen thoăn thoắt, người thiếu phụ bước đến gần Cổ Lãnh Vân, hất hàm về phía tên tỳ nữ :

- Hãy cứu tỉnh lão thất phu đó.

Hai ả nữ tỳ dạ rập lên một tiếng, rồi cùng ngồi xổm xuống và ấn vào mạch môn nơi tay của Cổ Lãnh Vân, còn ả thứ ba thì hai tay chà xát lên tỉnh huyệt.

Mấy phút trôi qua, Cổ Lãnh Vân dần dần tỉnh dậy, và như khinh thường sự đau đớn, ông lặng lẽ vận khí điều tức.

Người thiếu phụ mặt lạnh như đồng, hất hàm quát mắt :

- Lão thất phu, quyển thứ ba của Huyền kinh giấu ở đâu? Hãy mau ngoan ngoãn nói ra đi, bằng không thì đừng trách ta độc ác.

Do huyệt đạo bị chế, Tần Quan Vũ trợn muốn rách khóe mắt theo lòng căm hận, nhưng toàn thân tê liệt không làm sao được như ý muốn của mình.

Cuối cùng, chàng phải cắn răng nhắm mắt, không đành lòng nhìn thảm cảnh của Cổ Lãnh Vân, người bằng hữu của phụ thân mình, là người đã từng bồng ẵm nâng niu mình từ lúc nhỏ.

Chàng nhắm mắt lại, nhưng óc chàng cứ quay cuồng... Nếu quyển thứ ba của Huyền kinh lọt vào tay của nữ nhân độc ác này thì hổ dữ sẽ thêm cánh. Và theo đó, tương lai của võ lâm sẽ ra sao? Phải chăng rồi đây núi thây sẽ cao lên, sông máu sẽ thành ngập lụt?

Phẫn nộ, oán thù, bừng bừng trong óc chàng, chỉ hận không phanh thây xẻ thịt được kẻ thù, và nghĩa vụ trước mắt cũng vẫn phải đứng trơ bất động.

- Tiện tỳ ác độc!

Thình lình, Cổ Lãnh Vân thét lên như tiếng rú của một con thú đến giờ giãy chết. Tần Quan Vũ rùng mình, nghe lòng như bị muôn mũi đao cắt xé.

Trước mặt đây, người bằng hữu của phụ thân mình bị kẻ thù hành hạ dở sống dở chết, trong khi mình xuôi tay đứng thẳng mà nhìn.

Tiếng của người thiếu phụ chợt quát lên lanh lãnh :

- Lão thất phu, ngươi không chịu nói à? Được, vậy hãy nếm thử mùi vị của phân cân thác cốt xem sao.

Tiếp theo giọng nói âm hiểm của thiếu phụ, Cổ Lãnh Vân lại rú lên... Tiếng rú kéo dài thê thiết, và cuối cùng là khàn khàn lạc giọng, đứt quảng từng hơi.

Tần Quan Vũ cắn môi đến rướm máu, nhắm nghiền đôi mắt lại.

- Buông ta ra... được, ta nói... ta nói...

Bị đối phương dùng thủ pháp phân cân thác cốt làm cho sai chạy khớp xương, Cổ Lãnh Vân không làm sao chịu nổi sự đau đớn đó, cuối cùng phải buộc miệng kêu lên như thế.

Tiếng kêu đứt quảng của Cổ Lãnh Vân làm cho Tần Quan Vũ giật mình mở mắt.

Chàng thấy Cổ Lãnh Vân mặt như tờ giấy trắng, mồ hôi rịn ra ướt đẫm, từng sợi tóc trắng phau đều dựng cả lên, hai hàm răng cắn chặt và thân hình run bắn lên, biểu lộ sự cực kỳ đau đớn.

Tần Quan Vũ nghe lòng thắt lại, chàng thấy như chính mình đang bị cực hình.

Nhưng, cùng một lúc, chàng liên tưởng đến Huyền kinh mà chàng xem như sinh mạng của mình. Trước giờ xâm nhập Tử Vong lâm, ân sư đã dặn dò cẩn thận, bảo phải tìm lấy cho kỳ được quyển ba và quyển bốn của Huyền kinh. Và sau khi luyện xong võ công trong đó, mới có thể báo thù cho ân sư được.

Huống chi, song thân của chàng cũng đều bị thất tung tại Tử Vong lâm cả, sự sinh tử chưa rõ. Bây giờ, vạn nhất mà Cổ Lãnh Vân không chịu nổi sự đau đớn của phân cân thác cốt mà chỉ ra nơi giấu quyển Huyền kinh, để nó lọt vào tay kẻ địch thì hận thù chỉ đành vĩnh viễn không sao trả được.

Nhưng, trước mắt chàng, Cổ Lãnh Vân đang oằn oại, mà mình lại có thể vì một chút ích kỷ mà không muốn cho ông nói, để thân già phải chịu tan nát hay sao?

Bao nhiêu ý nghĩ mâu thuẫn trong tình cảnh thực tại vò xé tâm can Tần Quan Vũ. Chàng căm hận nhìn nữ nhân độc ác kia và có cảm tưởng ả là một con rắn hóa thân. Chàng thề với lòng rằng, sẽ có một ngày nào đó, thân hình của con người dâm ác hung dữ kia sẽ bị chàng nghiền nát ra thành cám. Chàng sẽ làm cho ả muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong, cho con người độc ác ấy nếm đủ sự độc ác của đời.

Người thiếu phụ nghe Cổ Lãnh Vân chịu nói, bèn quay sang bảo tên tỳ nữ :

- Buông lão ra.

Và ngó lại Cỗ Lãnh Vân, nói gằn từng câu :

- Đây là cơ hội cuối cùng, lão thất phu, nghe cho rõ đây. Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan ta không việc gì mà đi nói hai lần. Nếu lão còn kiếm chuyện quanh co, ta sẽ làm cho lão đau đớn tận cùng, và sẽ chết ngay trong cái đau đớn đó, quyển Huyền kinh kia ta cũng không cần.

Cổ Lãnh Vân như cố hết sức hơi tàn, giọng ông trở nên tha thiết :

- Trịnh Như Xan, với chút ân nghĩa của ta đối với ngươi, ngươi hãy để cho ta khỏe lại một chút rồi nói. Ta đã già quá rồi, dù võ công cao bằng trời đi nữa thì ta cũng không có chỗ dùng, ta sẽ nhường lại cho ngươi. Trịnh Như Xan, ta hỏi ngươi một điều, ngươi có thừa nhận rằng ngươi là đệ tử của ta hay không?

Ngọc Dung La Sát quắc đôi mắt dữ dằn nói :

- Mõm chó không mọc được ngà voi. Hãy câm họng ngươi lại.

Vừa nói, Ngọc Dung La Sát vừa khẽ liếc Tần Quan Vũ, và chầm chậm bước lại bên chàng, và nói bằng một giọng buồn buồn :

- Tần công tử, tôi biết công tử căm hận tôi lắm, tuy tôi cũng muốn... nhưng thôi.

Thị bỏ lửng câu nói, mặt hơi cúi xuống liếc chàng thật nhẹ, và bước sát đến bên chàng.

Hai người đau mặt vào nhau, gò ngực phập phồng của ả chạm sát vào ngực của Tần Quan Vũ :

- Trong lòng tôi tàng ẩn không biết bao nhiêu đau khổ, mong công tử thông cảm mà tha thứ cho.

Trong giọng nói đầy u oán, mặt ả khẽ ngẩng lên, tia mắt van lơn nhìn sâu vào mắt Tần Quan Vũ.

- Thật là nữ nhân vô sĩ.

Theo tiếng quát lạnh lùng, đôi mắt đỏ ngầu của Tần Quan Vũ xỉa xói vào mặt ả như mũi đao sắc bén.

Không thể chịu đựng sự sỉ nhục đó được nữa, Ngọc Dung La Sát dựng mày đỏ mặt, và thình lình ả cất tay lên tát thật mạnh vào mặt

chàng.

Chát!

Bị bàn tay ngọc in trọn lên trên má, Tần Quan Vũ chớp mắt như đổ hào quang.

Nhưng, ngay lúc đó, Ngọc Dung La Sát kêu lên một tiếng khe khẽ, rụt tay về và thụt lui luôn mấy bước.

Sắc mặt ả tái lại, vẻ sợ sệt lộ rõ trên mặt, giống như ả vừa mới làm một việc sai lầm đáng sợ...

Và Tần Quan Vũ tuy có phát hiện điều lạ đó, nhưng chàng không cần suy nghĩ gì khác, trước mắt chàng chỉ có hận thù nên quát lên :

- Ngọc Dung La Sát, lòng dạ và thủ đoạn độc ác của ngươi thật là tương xứng đấy. Nhưng ta không phải là hạng người sợ chết. Ngày nay, nếu ngươi không giết được bọn ta, thì e rằng cái họa thảm khốc sẽ dành sẵn cho ngươi ở ngày sau đấy.

Ngọc Dung La Sát dịu giọng :

- Tần công tử, nếu công tử đừng nhục mạ thái quá, thì dù có chết tôi cũng không dám...

Tần Quan Vũ hừ lên một tiếng lạnh lùng, cắt ngang câu nói của ả :

- Đừng có giả bộ van lơn, ngươi đóng kịch cũng rất khéo đấy, nhưng đừng mong qua mắt ta được.

Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng mối nghi vấn trong lòng chàng mỗi phút mỗi tăng...

Tiêu Hồn Tình Nữ không dám đối diện giao đấu với chàng đã là một chuyện lạ. Bây giờ, nữ nhân cực kỳ ác độc này lại đối xử với chàng như thế, sự việc càng dồn dập vào óc chàng thêm không biết bao nhiêu dấu hỏi to tướng mà không sao giải đáp.

Người trong chốn võ lâm chỉ cần hơn thua một tiếng nói là đủ để sống chết với nhau vì vấn đề sĩ diện. Thế mà Ngọc Dung La Sát trong cơn tức giận vì bị chàng nhục mạ, chỉ đánh chàng một tát tai, rồi lại tỏ ra ăn năn sợ sệt. Tại sao lại có chuyện như thế?

Như mặc cho sự xét đoán của Tần Quan Vũ ra sao cũng được, Ngọc Dung La Sát vẫn một giọng van lơn :

- Tần công tử, tôi không phải là đóng kịch, mà sự thật là trong lòng tôi có những điều không thể nói ra. Mong công tử nên thông cảm mà tha thứ cho.

Ả lại khẽ liếc Tần Quan Vũ và quay về phía Cổ Lãnh Vân, giọng nói của ả cũng đổi liền theo sắc mặt đanh ác :

- Lão thất phu, hãy mau nói ra nơi cất giấu Huyền kinh, bằng không ta sẽ cho lão nếm lại cái mùi vị của phân cân thác cốt.

Lửa giận lại ùn ùn bốc cháy, Tần Quan Vũ quát lên :

- Trịnh Như Xan, ngươi còn một chút nhân tính nào chăng?

- Tần công tử, tôi không làm gì có thể gọi là đắc tội với công tử. Tất cả những việc gì khác của tôi, xin công tử đừng nhúng tay vào.

Ngọc Dung La Sát nói chưa dứt tiếng thì Cổ Lãnh Vân đã dùng hết tàn lực, tung mình lao thẳng vào lưng của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ toàn thân rúng động vì sức mạnh lao tới của Cổ Lãnh Vân, nhưng đồng thời, huyệt đạo bị phong bế của chàng từ nãy giờ, lập tức được giải khai.

Sau khi giải huyệt cho Tần Quan Vũ rồi, Cổ Lãnh Vân hầm hầm quát lớn :

- Tiện tỳ, ngươi tưởng ta có thể dễ dàng chỉ chỗ giấu Huyền kinh cho ngươi được ư?

Ngọc Dung La Sát tái mặt, giận đến run người. Ả phóng mình về hướng Cổ Lãnh Vân và quát :

- Lão thất phu muốn chết!

Cổ Lãnh Vân vụt cười khan, giọng cười pha đậm oán hờn :

- Sống không có gì vui, thì chết đâu phải là chuyện đáng sợ? Trịnh Như Xan, tình nghĩa phụ tử kể từ nay hoàn toàn cắt đứt. Việc nuôi dưỡng dạy dỗ ngươi, ta kể như đã làm một việc không công.

Vẻ mặt tái lên vì giận dữ của Ngọc Dung La Sát biến chuyển không ngừng, trong đó có xen lẫn cả oán hờn, độc ác, hối hận, thẹn thùng, và đã làm cho ả đứng lặng thật lâu.

Cuối cùng, giọng nói của ả lại cũng trở nên đanh ác :

- Câm miệng lại! Ai là nhi nữ của ngươi?

Sự đau đớn như tan đi vì giận dữ, Cổ Lãnh Vân thét lên :

- Tiện tỳ, ta sẽ sống chết với ngươi.

Cùng một lượt với tiếng thét, Cổ Lãnh Vân dùng hết tàn lực phóng mình lên dùng chiếc đầu húc vào người của Ngọc Dung La Sát.

Sự liều mạng của ông ta làm cho Tần Quan Vũ hốt hoảng, lúng túng không biết làm sao.

Ngọc Dung La Sát cười nhạt, chờ cho thân hình của Cổ Lãnh Vân lao tới gần rồi ả khẽ uốn mình qua, vươn hai ngón tay nhắm ngay vào huyệt Ngọc Chẩm của đối phương mà điểm tới.

Nhìn thấy lão nhân đáng thương kia sắp bị chết vì độc thủ của nghĩa nữ của chính ông ta, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, rồi vận kình lực vung tay đập thẳng vào Khúc Trì đại huyệt của Ngọc Dung La Sát.

Chưởng lực như ngọn sóng thần của Tần Quan Vũ vừa bủa tới thì ngón tay điểm chưa trúng Cổ Lãnh Vân của Ngọc Dung La Sát buộc phải rút về, và thuận chiều quật mạnh trở qua...

Bùng!

Hai luồng kình lực chạm trúng vào nhau, vang lên một tiếng rợn người. Tần Quan Vũ lắc mình hai ba lượt, lảo đảo thoái lui luôn mấy bước.

Ngọc Dung La Sát vẫn đứng yên bất động.

Tuy giật mình trước công lực của đối phương, nhưng Tần Quan Vũ vẫn bình tĩnh nhảy xéo qua và đưa tay hứng lấy tấm thân của Cổ Lãnh Vân đang trên đà rơi xuống khi phóng hụt Ngọc Dung La Sát.

Và chàng nhìn người bằng hữu của phụ thân mình, thấp giọng :

- Bá phụ, hai chân của bá phụ đã bị thương rồi. Hãy yên tâm vận công để cầm máu, còn mọi việc xin giao cho tiểu điệt đối phó.

- Vũ nhi...

Cổ Lãnh Vân gượng cười đáp lại :

- Ta hết sức hối hận vì năm xưa đã cứu nó và nuôi dưỡng nó nên người...

Giọng nói của ông trở nên cực kỳ chua xót :

- Ta đã thành một phế nhân rồi. Vũ nhi, ta sẽ dùng phép "âm dương hấp lực" để bám vào lưng hiền điệt và vận công cầm máu.

Vừa nói, ông vừa bám vào lưng Tần Quan Vũ. Chàng chợt cảm thấy như nhẹ bổng y như là không có ai bám ở sau lưng mình.

Thấy Tần Quan Vũ cố cứu Cổ Lãnh Vân, Ngọc Dung La Sát nhích tới trước mặt chàng trầm giọng nói :

- Tần công tử, xin công tử đừng gánh lấy việc của thiên hạ, vì hành động đó của công tử làm cho tôi khó xử lắm.

Tần Quan Vũ không buồn để ý đến câu nói của ả, chàng khẽ liếc về phía hang đá và dùng phép truyền âm nhập mật nói với Cổ Lãnh Vân :

- Tiểu điệt sửa soạn phá vây đây. Xin bá phụ hãy cẩn thận!

Và chàng vận lực xuống đôi chân, phóng vút ra phía cửa.

Như một dải lụa kéo đi trong gió, ả thị tỳ của Ngọc Dung La Sát lướt vòng qua chặn đầu Tần Quan Vũ và bàn tay ngọc vung lên...

Nhưng chỉ được nửa chừng thì chưởng thế chợt biến thành chỉ lực, ngón tay búp măng như mũi sắt của ả thị tỳ điểm thẳng vào hai đại huyệt Cự Cốt và Phủ Đài của Tần Quan Vũ.

Thủ pháp của ả vừa nhanh vừa mạnh, quả xứng đáng đứng vào hàng võ lâm cao thủ.

Tần Quan Vũ hừ lên một tiếng lạnh lùng, lách xéo mình qua, cánh tay phải khẽ cất lên nhưng chưởng tâm không nhả kình lực, mà lại dùng khủy tay thúc ngược vào hông trái của ả thị tỳ, đồng thời hai ngón tay của chàng xỉa thẳng vào huyệt Dũng Tuyền của ả.

Một chiêu hai thức phản công cùng một lúc như sấm sét.

Ả thị tỳ thét lên một tiếng, chân trái đá thốc lên, hai tay vung ra một lượt ồ ạt đánh luôn ba chưởng.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao thủ trọn vẹn sáu chiêu.

Tần Quan Vũ càng đánh càng nôn nóng, chỉ mới một ả thị tỳ mà mình đã thấy khó lòng thủ thắng, nếu đối phương tăng thêm lực lượng thì làm sao thoát khỏi vòng vây?

Biết không thể trù trừ được nữa, chàng hú lên một tiếng thật dài, hai cánh tay uốn chéo vào nhau, lập tức có một đạo kình lực tuôn ra xô dạt không khí vào vách đá như sóng bủa lên ghềnh.

Thấy bộ hạ sắp táng mạng dưới Huyền Âm thần chưởng của Tần Quan Vũ, Ngọc Dung La Sát lật đật nhích mình qua, và vung tay đón lại.

Ầm!

Một tiếng dội làm rung rinh vách đá, thân hình Tần Quan Vũ chao đảo thật mạnh, lảo đảo thoái lui.

Biết đối thủ là người nguy hiểm mà nếu không liều sống mái thì không làm sao thoát được. Tần Quan Vũ cắn răng dợm phóng mình lên, nhưng Ngọc Dung La Sát đã gườm gườm sắc mặt, khoát tay làm một cử chỉ ngăn cản :

- Tần công tử, hãy khoan đã.

Lợi dụng cơ hội này, Tần Quan Vũ dừng lại ngầm vận lực và hất mặt lạnh lùng nói :

- Muốn gì thì cứ nói mau, ta không thích lưu lại đây lâu.

Ngọc Dung La Sát gằn giọng :

- Tiện thiếp sẽ cung kính đưa công tử ra khỏi nơi đây. Chỉ xin công tử hãy để lão kia lại.

Tần Quan Vũ quắc mắt lên như hai tia lửa :

- Đỡ!

Cùng một lúc với tiếng thét, chưởng phong của chàng đã phóng ra như một cơn gió thốc.

Thật là tuyệt diệu, y như một cánh én trong sương, Ngọc Dung La Sát uốn nhẹ mình qua, tránh khỏi tầm chưởng lực và nhìn thẳng vào mặt chàng, thấp giọng nói :

- Công tử hãy dừng tay, tiện thiếp có điều muốn nói.

Thế đánh dữ dằn bị rơi vào khoảng không khiến Tần Quan Vũ giật mình, phải dừng lại quát lên :

- Là một con người lòng dạ như rắn độc phản phúc như thế, ngươi còn gì muốn nói nữa?

Giọng nói của Ngọc Dung La Sát trở nên u oán lạ lùng :

- Tần công tử hoàn toàn không hiểu được lòng của tiện thiếp...

Tiếp theo câu nói đượm buồn, Ngọc Dung La Sát chợt mím miệng thở dài sườn sượt.

XII

Khúc ca huyền bí

Thái độ lạ lùng của Ngọc Dung La Sát làm cho Tần Quan Vũ vô cùng thắc mắc.

Đối với quyển thứ ba của bộ Huyền kinh mà ả nhất định muốn lấy cho bằng được, và manh mối của nó đang ở nơi cửa miệng của Cổ Lãnh Vân, mà Cổ Lãnh Vân thì lại đang ở trên lưng mình. Cứ theo như thế, đáng lý ả phải hạ độc thủ đối với mình để đoạt lấy Cổ Lãnh Vân để lấy manh mối dẫn đến món bảo vật mà ả muốn lấy, chuyện đó trong tình hình hiện tại, ả làm dễ như lấy đồ trong túi, thế tại sao ả không làm mà lại thốt ra những lời u oán?

Tần Quan Vũ lại hằn học quát lên, nhưng lời lẽ của chàng vẫn không giấu được điều thắc mắc ấy :

- Ta đang bận việc gấp, không có thời gian đâu đi nói chuyện dài dòng.

Ngọc Dung La Sát hơi giận :

- Tại sao công tử lại buộc tiện thiếp vào cảnh khó xử như thế? Thật ra tiện thiếp chỉ là một kẻ thí sư đại nghịch, trời đất không dung, nhưng tiện thiếp xin nói cạn một lời là nếu công tử nể tình mà để lão thất phu ấy lại, thì ân tình đó tiện thiếp nguyện xin báo đáp.

Nghe Ngọc Dung La Sát nói vậy, Tần Quan Vũ vừa căm hận mà cũng vừa hết sức lạ lùng.

Lạ lùng là vì nữ nhân này đã tự biết việc thí sư đại nghịch của mình là cái tội mà trời đất không thể dung, thế nhưng tại sao ả lại cứ làm chuyện ấy?

Chẳng lẽ sau lưng ả còn có kẻ chủ sử và có cách bắt ép ả làm như thế? Và phải chăng vì sự bắt ép ấy nên dù lòng ả không muốn nhưng vẫn phải làm?

Bao nhiêu nghi vấn dồn dập trong đầu, nhưng Tần Quan Vũ vẫn hằn học quát lên :

- Đừng vọng tưởng điều vô ích. Ta đã nhất tâm cứu người thì phải hoàn tất cho xong.

Ngọc Dung La Sát ngửa mặt thở dài :

- Như thế là tự công tử buộc tiện thiếp phải đắc tội, xin công tử thận trọng tiếp chiêu.

Dứt lời, ả lắc mình tiến lên, chầm chậm cất tay phất qua một chưởng.

Tần Quan Vũ nghiêng mình sang bên trái và phất mạnh cánh tay.

Một bên ra tay trong thế như bị bắt buộc, một bên thì lửa giận đang lúc phừng phừng. Hai luồng chưởng phong ép không khí cọ sát vào vách hang, đá nát bụi bay rào rào, tiếng gió ù ù như bão...

Đột nhiên, Ngọc Dung La Sát thu chưởng trở về nhảy lùi ra sau hơn năm thước, kêu lên :

- Dừng tay lại! Tần công tử...

Không biết đối phương định giở trò gì, Tần Quan Vũ cũng dừng tay lại, hỏi :

- Tại sao phải dừng?

- Tiện thiếp ngày nay gặp được công tử quả thật là tiến thoái lưỡng nan, đánh không được mà không đánh cũng không xong, mềm dẻo không thành mà cứng rắn cũng không thể được. Thôi mong công tử hiểu cho rằng chỉ có cách lưu công tử ở lại đây mà thôi.

Nói xong, ả lại lắc mình nhảy ra ngoài ba trượng.

Tần Quan Vũ rúng động... Nếu quả thật là ả muốn đóng cánh cửa hầm đá lại, vậy thì dù có cánh cũng khó thoát. Hơn nữa, Cổ Lãnh Vân đã bị trọng thương, phải sớm điều trị. Bây giờ chỉ còn có cách là liều chết...

Chàng nghiến răng nhún mình lao vút theo Ngọc Dung La Sát.

Nghe tiếng gió ở đằng sau, biết Tần Quan Vũ đang đuổi theo mình, Ngọc Dung La Sát tức tối xoay ngược thân mình, hai tay tréo lại và đẩy ra một lượt.

- Trở lại!

Tuy nhiên, dù trong lúc nguy khốn, Tần Quan Vũ cũng hết sức tỉnh táo để đề phòng. Khi vừa thấy Ngọc Dung La Sát vừa xoay mình thì hai tay chàng cũng đã đưa lên ngang ngực, tung ra hai chưởng.

Bùng! Bùng!

Cùng một lúc với hai tiếng dội của bốn luồng chưởng lực, Tần Quan Vũ lảo đảo thoái lui.

Sự yếu thế càng làm cho chàng thêm tức tối, chàng cố gượng cho vững lại và hậm hực phóng lên.

Chợt nghe Cổ Lãnh Vân nói với chàng qua phép truyền âm nhập mật :

- Hiền điệt, ta sẽ giúp ngươi.

Tiếng nói của Cổ Lãnh Vân vừa dứt thì Tần Quan Vũ nghe như có một tiềm lực đẩy mình vút một cái đã thoát ra khỏi hầm đá.

Ngọc Dung La Sát sửng sốt một giây, rồi ả vội lắc mình bước ra chặn trước mặt Tần Quan Vũ và quay qua đám tỳ nữ ra lệnh :

- Cản lại!

Ba ả thị tỳ dạ rập lên một tiếng rồi tung mình lên theo thế chân vạc, vây Tần Quan Vũ vào giữa.

Đồng thời, hơn hai mươi gã đại hán che mặt bằng lụa đen từ trong ngách đá túa ra, bao vây xung quanh thêm một vòng nữa.

Tuy không phải là tường đồng vách sắt nhưng trong tình thế đó, Tần Quan Vũ dù muốn thoát khỏi vòng vây cũng là một chuyện khó khăn...

Trong lúc chàng đang bối rối thì Ngọc Dung La Sát tiến đến gần sát bên chàng, ánh mắt ả lóe lên giận dữ :

- Tần công tử, chẳng lẽ công tử muốn liều chết?

Tần Quan Vũ cũng hầm hầm đáp lại :

- Đương nhiên, ngươi có bao nhiêu bản lãnh thì cứ việc thi thố cả ra đi.

Vừa nói, chàng vừa tập trung chưởng lực để chuẩn bị phá vây. Chợt nghe Cổ Lãnh Vân lên tiếng cũng bằng cách truyền âm nhập mật :

- Vũ nhi, ta không còn sống được bao lâu nữa, một mặt hiền điệt hãy vận dụng Huyền Âm thần công chống địch, một mặt hãy nghe kỹ lời ta dặn.

Tần Quan Vũ kinh ngạc, lật đật tập trung công lực vận dụng Huyền Âm công.

Cổ Lãnh Vân nói rõ từng tiếng :

- Bây giờ hãy dùng chỉ lực đánh ngay vào Khí Hải huyệt của con tiện tỳ đó.

Như một cái máy, Tần Quan Vũ vươn tay chỉ tới...

Chàng vụt giật mình, vì sau khi đánh ra mới cảm thấy công lực mình tăng lên một cách lạ lùng, và một luồng khí nóng hừng hực xuyên qua kinh mạch.

Tiếng truyền âm nhập mật của Cổ Lãnh Vân lại nổi lên :

- Vũ nhi, trước giờ nhắm mắt, ta quyết đem nửa đời công lực tặng lại cho hiền điệt.

Cũng như Tần Quan Vũ thấy tiềm lực của đối phương có phần khác hơn trước, Ngọc Dung La Sát không dám chậm trễ, vội lách mình qua một cách lẹ làng, làm cho chỉ lực của Tần Quan Vũ đánh hụt vào khoảng trống, và không đợi Tần Quan Vũ phản ứng, ả đã dùng một thân pháp cực kỳ thần tốc tiến sát tới đánh ngay vào Khúc Trì huyệt của chàng.

Tiếng của Cổ Lãnh Vân lại vọng bên tai :

- Tả Chấn hữu Khảm, lắc qua!

Chiêu thế của kẻ địch chỉ trong đường tơ kẻ tóc, chỉ một chút xíu nữa là Tần Quan Vũ đành buông xuôi đôi tay, nhưng qua câu mách nước của Cổ Lãnh Vân, chàng làm theo y như cái máy, và lạ lùng làm sao, chính Tần Quan Vũ cũng không ngờ rằng mình thoát một cách quá dễ dàng.

Ngọc Dung La Sát tái mặt.

Chiêu thức dữ dằn mang cái tên là Phất Liễu Phân Hoa, ả đã tập trung tất cả sinh lực, bất cứ địch nhân ở nơi nào, phép đánh thảy đều rất chính xác, không biết bao nhiêu võ lâm anh kiệt đã phải bại vong dưới một thủ pháp này, thế mà Tần Quan Vũ trên lưng vướng víu Cổ Lãnh Vân, lại có thể tránh thoát một cách quá dễ dàng... một chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng của ả.

Và Tần Quan Vũ cũng cứ lẩn quẩn trong ý niệm băn khoăn, chàng cũng không ngờ cái thân pháp xem ra tầm thường ấy lại có được một tác dụng cực kỳ linh diệu.

Tiếng nói của Cổ Lãnh Vân lại vang lên :

- Vũ nhi, bằng vào một việc này cũng đủ biết kinh nghiệm của hiền điệt thật chưa đầy đủ. Khi đối địch cần phải bình tĩnh thì mới có thể thoát thân như chơi. Bản thân của hiền điệt đã có được nửa đời công phu của Thủy Cảnh tiên sinh, bây giờ hòa vào đó là công lực của ta tặng cho, nên đã đầy đủ một giáp tử. Chỉ cần phát huy đúng mức thì tự nhiên sẽ trở thành cao thủ. Tuy hiền điệt có Huyền Âm thần công, một môn tuyệt học của võ lâm, nhưng bộ pháp hãy còn yếu lắm.

Ông khẽ thở dài và nói tiếp :

- Huyết mạch của ta hiện đang khô cạn, giờ phút sống còn không thể kéo dài. Hiền điệt hãy nghe cho kỹ và nhớ cho rõ, ta bắt đầu truyền lại bộ pháp cho ngươi. Đây là công phu của ta đã nghiên cứu được trong mười hai năm bị giam nơi đây.

Giữa lúc Cổ Lãnh Vân truyền công thì Ngọc Dung La Sát đã lao mình tới, chưởng lực từ hai tay bủa ra cùng một lúc.

Thấy trước mắt chưởng ảnh trùng trùng, kình lực như sóng bủa vây, Tần Quan Vũ sắp sửa phản công thì tiếng của Cổ Lãnh Vân lại nổi lên :

- Tiên Cấn hậu Khôn, đầu hơi nghiêng qua một chút, mau.

Tần Quan Vũ vội vã làm theo, chân trái đặt lên phương vị Cấn, chân phải bỏ qua phương vị Khôn và đầu khẽ nhích qua...

Chiêu thế thần tốc thứ hai của Ngọc Dung La Sát lại đánh vuột vào khoảng không.

Cổ Lãnh Vân nói tiếp :

- Đây gọi là Thiên Long thần bộ, cộng chung là bảy bước, vừa rồi là tả Chấn, hữu Khảm, tiền Cấn, hậu Khôn, và ba bộ cuối cùng là Tả khoa vi Tốn, Trắc lược Ly, và Trung triển vi Đoài. Tất cả đều là thần bộ, có thể làm cho trong nháy mắt không còn thấy đâu là hình bóng.

Cùng lúc ấy, khi đánh không trúng địch, Ngọc Dung La Sát gần như hoảng hốt, vì từ trước đến nay, ả chưa từng gặp trường hợp như thế bao giờ. Ả ngó thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, gằn giọng :

- Tần công tử, nếu công tử không chịu thả lão thất phu ấy xuống thì đừng trách tiện thiếp sao lại ác độc.

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Ngươi là một nữ nhân lòng dạ rắn rết, còn nói chi đến việc độc ác hay không độc ác.

Và chàng gằn giọng nói tiếp :

- Có gì mà phải nhẫn nại? Có bao nhiêu thủ đoạn thì cứ đem hết ra đi.

Vừa nói, chàng vừa âm thầm vận Huyền Âm thần công, chuẩn bị phá vây.

Nhưng Cổ Lãnh Vân lên tiếng ngăn lại :

- Không nên xung đột, còn một vấn đề trọng yếu là Huyền kinh. Chỗ cất giấu của nó thật ra ta cũng chưa biết rõ, chỉ tình cờ được biết

mấy câu ca dao sau đây, nó là manh mối liên quan đến chỗ cất giấu Huyền kinh, ta nghiền ngẫm mãi mười hai năm nay mà vẫn chưa biết kết quả. Mong rằng hiền điệt có cơ duyên thâm hậu để đạt thành. Đây, hiền điệt hãy nghe và cố nhớ cho kỹ:

Tình tử Vương quốc

Vưu vọng tam phong

Giá hồng hổ tự trì sính

Khoa tuyết lộc dĩ ngao du

Dử tiên hạc du hí

Tùy bạch vân bồi hồi

Cầu đồ hi quả

Vưu tư ái nhử

Nam Ưng đầu thị huyền tam

Nữ cao kết hữu kinh tứ

Nữ cao kết hữu kinh tứ

Tình trụng ái chi lạp

Vinh miễn luân hồi khổ

Ngọc Long tuyết sơn

Bạch tuyết dương sơn

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tụ hô ái thần

Nam cẩu đồ hỉ quả

Nữ Vưu tư ái nhử...

Đó, hiền điệt hãy nhớ cho kỹ, đó là một khúc ca mà ta suy nghĩ suốt mười hai năm nay chỉ hiểu được một phần quá ít. Ta chỉ biết miền Tây bắc tỉnh Vân Nam có Ngọc Long tuyết sơn và trên đó có ba

ngọn cao nhất gọi là Vưu thúy tam phong. Nếu có cơ hội may mắn, biết đâu hiền điệt lại chẳng tìm ra. Hiền điệt cố ghi nhớ cẩn thận.

Tần Quan Vũ đang dốc hết tâm ý nghe lời căn dặn của Cổ Lãnh Vân thì Ngọc Dung La Sát đã tiến sát bên chàng và trầm giọng :

- Tần công tử, khẩn cầu công tử hãy để lão già ấy xuống.

Tần Quan Vũ trừng mắt quát lên :

- Đừng vọng tưởng, đồ tiện nhân vong ân bội nghĩa.

- Vũ nhi... ráng... ráng mà giữ mình... ta xin giã biệt!

Tiếp đó là một tiếng "bịch" khô khan vang lên, Cổ Lãnh Vân rơi mình xuống đất.

Trong hầm đá âm u này, một vị đại hiệp của võ lâm đã trút hơi thở cuối cùng.

Sự bi thương phẫn hận cùng xoáy dội trong đầu óc, Tần Quan Vũ cảm thấy lỗ tai như sét nổ, chàng phục xuống ôm lấy thi thể Cổ Lãnh Vân nức nở kêu lên :

- Cổ bá bá!

Nỗi đau đớn trong lòng cơ hồ tuôn ra theo tiếng kêu thống thiết.

Tần Quan Vũ nghẹn ngào khóc không ra tiếng, nước mắt của chàng đổ ra như xối. Bao nhiêu đau đớn căm hờn cấu xé, làm cho chàng ngất lịm.

Tình thế diễn ra đột ngột, khiến cho Ngọc Dung La Sát tái mặt, toàn thân phát run lên, và loạng choạng thoái lui.

Rõ ràng tâm trạng của ả cũng đã cực kỳ giao động.

Ba ả thị tỳ và đám hắc y bao mặt đang siết chặt vòng vây củng khựng lại im lìm đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt mọi người đều biểu lộ niềm xúc cảm...

Thật lâu sau, Tần Quan Vũ từ từ tỉnh lại, chàng vụt đứng phắt lên, đôi mắt đỏ ngầu, trừng trừng nhìn xoáy vào mặt của Ngọc Dung La Sát và từ từ nhích tới.

Sắc mặt của Ngọc Dung La Sát tái xanh, lộ rõ sự đau thương và sợ sệt.

Tần Quan Vũ nhích lên một bước thì ả lùi lại một bước.

Tần Quan Vũ vụt thét lên :

- Tiện tỳ ác độc, hãy đền mạng cho bá phụ của ta!

Trong tiếng thét gần như lạc giọng, thân ảnh của chàng đã lao tới như bay.

Ngọc Dung La Sát lượn mình qua như con bướm trắng vừa tránh thế công của Tần Quan Vũ, vừa mím miệng ngập ngừng :

- Tần công tử... a...!

Tiếng thở dài thê thiết của ả lại một lần nữa khiến Tần Quan Vũ sững sờ.

Chàng cố trấn tĩnh tinh thần. Trước mắt là phải làm sao tìm cách thoát khỏi nơi đây, rồi sau khi thần công luyện được hoàn toàn thì bấy giờ mới có thể nói đến chuyện phục thù rửa hận.

Ngọc Dung La Sát vẫn đứng yên một chỗ nhìn sững Tần Quan Vũ.

Thình lình, Tần Quan Vũ bước tréo chân qua, nhìn ả bằng đôi mắt hầm hầm :

- Trịnh Như Xan, Tần Quan Vũ này thề cùng ngươi không đội trời chung. Một ngày nào đó, ta sẽ cắt lấy đầu ngươi để tế mộ bá phụ.

Vừa nói, chàng vừa nhảy ra sau toan bồng lấy xác của Cổ Lãnh Vân.

Nhanh hơn một giây, một trong ba ả thị tỳ đã lao vút tới đoạt lấy thi thể, khi Tần Quan Vũ vừa tới thì ả đã ôm Cổ Lãnh Vân nhảy lùi ra sau ba trượng.

Thấy kế của mình thất bại, Tần Quan Vũ quay sang Ngọc Diện La Sát thét lớn :

- Tiện tỳ, ngươi còn muốn làm gì nữa?

Ngọc Dung La Sát khẽ cúi mặt thở dài :

- À... tiện thiếp làm như thế chắc công tử hận tiện thiếp lắm, phải không?

Tần Quan Vũ nghiến răng :

- Đúng, ta hận vì chưa lột da xẻ thịt được ngươi.

Ngọc Dung La Sát vẫn nói với một giọng buồn buồn :

- Tiện thiếp hiểu rõ lòng công tử lắm. Nhưng, lão thất phu này sống ở Trích Huyết giáo, lẽ tự nhiên khi chết thì cũng phải chôn nơi Trích Huyết giáo. Chúng tôi sẽ lấy đại lễ mà mai táng, điều đó, xin công tử hãy yên lòng.

Cổ Lãnh Vân bị ả làm hại mà ả lại có thể chôn cất tử tế cho ông ta sao?

Nữ nhân lòng dạ như lang sói này giữ thi thể lại quyết không phải là có ý tốt.

Càng nghĩ, lửa giận càng bừng lên. Tần Quan Vũ phóng thẳng vào người Trịnh Như Xan, đồng thời cũng nghiến răng vung chưởng ra.

Không lùi lại như lần trước, Ngọc Dung La Sát hất cả hai tay lên. Hai luồng kình lực như sóng thần ập tới Tần Quan Vũ...

Bùng!

Tần Quan Vũ hai tay tê điếng, thoái lui luôn ba bước.

Ngọc Dung La Sát vẫn đứng sững như trồng.

Qua phút trấn tĩnh, Tần Quan Vũ hít mạnh một hơi thanh khí, dồn cả kình lực lên hai tay, trên dưới giao nhau, tiếng gió rít lên ồ ồ trong hang đá...

Ngọc Dung La Sát không đánh trả, chỉ luồn theo chưởng phong của Tần Quan Vũ bằng một thân pháp mềm dẻo lạ thường. Và mãi cho đến lúc Tần Quan Vũ đánh ra chiêu thứ sáu thì ả đã xuyên nhập vào vùng kình lực, hai ngón tay như tia điện xẹt, điểm ngay vào Khí Hải huyệt của chàng.

Đang trong đà công thế, Tần Quan Vũ chợt nghe ngọn chỉ phong xẹt tới nhưng khi vừa phát giác hiểm nguy thì không còn kịp nữa. Chàng thở hắt ra một tiếng rồi ngã ngồi xuống đất, toàn thân không còn cử động.

Ngọc Dung La Sát bồng xốc lấy Tần Quan Vũ lên, buồn bã thở dài :

- Tiện thiếp xin đưa công tử ra khỏi động.

Và ả vẫy tay ra lệnh cho thủ hạ rút lui.

Chờ cho đám bộ hạ đi hết, ả mới chầm chậm bồng Tần Quan Vũ đi ra phía trước.

Tần Quan Vũ trừng trừng đôi mắt tức tối vô cùng, nhưng toàn thân bị tê liệt nên đành để cho Ngọc Dung La Sát làm theo ý muốn.

Song, qua theo nhịp bước của ả, thân thể dịu mềm đụng chạm vào da thịt và một mùi hương ngào ngạt tỏa ra, bất giác Tần Quan Vũ phải nhắm nghiền mắt lại.

Qua một lúc khá lâu, Tần Quan Vũ cảm thấy ả buông mình xuống. Lúc đó chàng mới mở mắt ra, thì thấy mình vẫn còn ở trong cửa động, và Ngọc Dung La Sát hé miệng mỉm cười, nói :

- Tần công tử, tiện thiếp có chuyện muốn nói cùng công tử.

Tần Quan Vũ xẵng giọng :

- Chuyện gì?

- Nói về chuyện công tử từ nay trở đi phải làm sao cho thích ứng...

Ả ngưng lại thở dài và nói tiếp :

- Tiện thiếp nói chắc công tử khó tin. Hoàn cảnh của công tử đang ở vào khoảng giữa của chính tà. Nếu không thận trọng thì cả trong thiên hạ này sẽ không có chỗ cho công tử dung thân.

Tuy huyệt đạo bị phong bế, nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo. Tần Quan Vũ nghe vậy thì nhếch môi cười nhạt :

- Thế thì con người của ngươi là chính hay tà?

Ngọc Dung La Sát không trả lời mà hỏi lại :

- Công tử đã gọi tiện thiếp là “nữ nhân lòng dạ rắn rết”, vậy “lòng rắn” là chính hay tà? Công tử cứ tự mình xét đoán chứ cần gì phải hỏi?

Và ả lại chúm chím cười, nói tiếp :

- Kìa, ý trung nhân của công tử đã đến kia. Tiện thiếp xin cáo biệt!

Dứt tiếng, Ngọc Dung La Sát nhấc mình lên và biến mất dạng vào bóng đêm...

XIII

Sắp bày mưu lược

Cùng lúc ấy, Tần Quan Vũ nghe ngực mình như bị chạm phớt qua, và huyệt đạo lập tức được giải khai. Chàng vội đứng phắt lên, vừa lúc một bóng trắng từ xa lao tới.

Một thiếu nữ mặt như hoa nở vừa chạm chân trước mặt chàng đã mỉm cười khẽ hỏi :

- Tần công tử, từ lúc chia tay đến nay vẫn mạnh chứ?

Tần Quan Vũ ngơ ngác...

Thiếu nữ này là ai? Sao nàng lại biết mình?

Tuy nhiên, người ta đã gọi đích danh mình mà hỏi thì tự nhiên phải có nguyên do, chàng bèn vội vã vòng tay :

- Vâng, đa tạ... xin hỏi, chẳng hay cô nương phương danh là chi và vì sao lại biết tại hạ?

Thiếu nữ hơi khựng lại, nhưng nàng lại mỉm cười :

- Tần công tử đùa đấy à? Sao lại nói là không quen biết?

Tần Quan Vũ lại vòng tay, nghiêm nghị nói :

- Xin cô nương thứ cho, tại hạ đâu dám nói đùa. Chỉ vì tại hạ quá đãng trí nên không biết đã gặp cô nương ở nơi đâu?

Thiếu nữ vội hỏi :

- Công tử đúng là Tần Quan Vũ chứ?

- Vâng!

Thiếu nữ mỉm cười :

- Tiểu nữ biết công tử vào khoảng nửa tháng trước đây. Lúc đó, tiểu nữ cùng gia phụ đang ở tại Cảnh Đức trấn gặp bọn Tứ ác vây khốn,

may nhờ có công tử ra tay cứu trợ, không ngờ công tử lại chóng quên đến thế.

Nhìn thẳng vào gương mặt Tần Quan Vũ, thiếu nữ lại mỉm cười giới thiệu :

- Tiểu nữ tên là Thượng Quan Phượng. Sở dĩ phải vào động này là để tìm một người. Không ngờ trên đường đến đây, lại gặp một vị tỷ tỷ mới quen nhờ chuyển một lời dặn tới công tử rằng xin công tử đừng quên lời thề hợp châu. Và bây giờ thì tiểu nữ xin cáo từ.

Dứt lời, thiếu nữ tự xưng là Thượng Quan Phượng cúi đầu chào, rồi phóng mình vào động.

Tần Quan Vũ giật mình ngơ ngác... lời thề hợp châu?

Tại sao Phượng Hoàng Tiên Nữ biết mình ở tại đây?

Tại sao lại nhắn bảo Thượng Quan Phượng nhắc nhở mình về lời thề hợp châu?

Phải chăng mình đang lẩn quẩn trong vòng mưu lược mà người ta đang bố trí?

Tần Quan Vũ miên man suy nghĩ... Bao nhiêu sự việc đã qua đều lần lượt diễn ra trong trí não chàng.

Đầu tiên là gặp gỡ Phượng Hoàng Tiên Nữ, nàng đã buông một lời khuyên có tính cách cho rằng phải gấp rút đến Hoa Sơn, nếu không thì hàm oan sẽ không bao giờ gỡ được.

Rồi đến Hoa Sơn lại gặp chuyện trà hình và đề chữ thị uy.

Sự việc lại liên tiếp diễn ra, Tiêu Hồn Tình Nữ xuất hiện, rồi Tây Bối công tử có thân thế mơ hồ...

Và cuối cùng là lọt vào Trích Huyết giáo, và cái chết của Cổ Lãnh Vân.

Và tại đây chàng đã bị bại dưới tay của Ngọc Dung La Sát.

Cũng tại nơi đây, chàng gặp Thượng Quan Phượng, thiếu nữ lạ hoắc lạ huơ lại tự nhận là người quen và chuyển lời của Phượng

Hoàng Tiên Nữ.

Tại làm sao?

Tại làm sao lại lẩn quẩn như thế?

Phải chăng một mưu lược đã được sắp bày sẵn.

Lửa giận vụt bùng lên, Tần Quan Vũ lao mình vào động đuổi theo Thượng Quan Phượng.

Nhưng hình bóng thiếu nữ họ Thượng Quan không còn thấy đâu nữa.

Tần Quan Vũ lại dừng chân ngơ ngẩn...

Thượng Quan Phượng đến đây với ý gì? Chẳng lẽ chỉ có mỗi một việc là chuyển lời cho Phượng Hoàng Tiên Nữ?

Nếu quả là một vòng mưu lược, thì Phượng Hoàng Tiên Nữ sắp bày nó ra để làm gì?

Bao nhiêu giả thuyết càng đặt ra, Tần Quan Vũ càng nghe đầu óc mình muốn loạn lên...

Nếu nói Phượng Hoàng Tiên Nữ có ý tốt đối với mình thì nàng sắp bày ra chuyện hư hư ảo ảo để làm gì?

Nhưng dù sao, một trong những manh mối phải chăng là ngay bây giờ phải bắt đầu từ Thượng Quan Phượng?

Tần Quan Vũ vừa đặt xong chú ý, thì trước mắt chàng một bóng trắng chớp lên, thì ra Thượng Quan Phượng đã quay trở lại.

Vừa thấy chàng, Thượng Quan Phượng đã kêu lên :

- Tần công tử, còn một việc mà thiếu chút nữa tiểu nữ đã quên.

Mối nghi ngờ càng dồn dập, Tần Quan Vũ nhóng lời :

- Có điều chi xin cô nương cứ nói.

Thượng Quan Phượng mỉm cười thật đẹp :

- Công tử có quen với một người có ngoại hiệu là Phượng Hoàng Tiên Nữ không?

Vẫn điềm nhiên, Tần Quan Vũ gật đầu :

- Có! Nhưng cô nương muốn nói về việc chi?

- Tần công tử, “lời thề hợp châu” là do Phượng tỷ tỷ bảo tôi nói với công tử đấy. Phượng tỷ tỷ nói rằng, mong công tử sớm tìm được Huyền kinh...

Tuy hơi rúng động, song Tần Quan Vũ vẫn làm tỉnh :

- Phượng Hoàng Tiên Nữ còn nói gì nữa chăng?

- Phượng tỷ tỷ dặn rằng, lúc nào công tử muốn đi thì cứ do cửa này mà ra, khi gặp ngã ba thì phải rẽ, nếu không thì sẽ lẩn quẩn mãi ở trong cái động này.

- Còn dặn điều gì nữa không?

- Không!

Thượng Quan Phượng ngó Tần Quan Vũ mỉm cười ý nhị, tiếp lời :

- Phượng tỷ tỷ lo lắng cho công tử ghê lắm đấy.

Tần Quan Vũ buột miệng hỏi bằng một giọng nghi ngờ :

- Cô nương có liên hệ thế nào với Phượng Hoàng Tiên Nữ?

- Tôi và Phượng tỷ tỷ chỉ là bình thủy tương phùng, nhưng tâm đầu ý hợp, thế thôi.

Tần Quan Vũ bỗng trầm sắc mặt :

- Tại sao cô nương không nói thật?

Thượng Quan Phượng ngạc nhiên :

- Nói thật là sao?

Biết nói ngọt không được, Tần Quan Vũ xẵng giọng :

- Nếu cô nương không chịu nói, thì đừng trách sao tại hạ không khách sáo.

Vừa nói, chàng vừa lắc mình lao tới chụp lấy cổ của Thượng Quan Phượng.

Thượng Quan Phượng kêu lên một tiếng hãi hùng, nhấc bổng thân mình lên, và tà tà tránh ra ngoài năm thước.

Trong lúc nóng nảy, Tần Quan Vũ dùng chiêu thế thần tốc mà Thượng Quan Phượng lại thoát một cách dễ dàng trong lúc bất phòng. Chàng hơi giật mình vì biết nàng cũng chẳng phải hạng tầm thường.

Thượng Quan Phượng nhìn chàng bằng tia mắt trách hờn :

- Tần công tử, chúng ta vốn không thù không oán, tại sao công tử lại đối xử với tôi như thế?

Tần Quan Vũ lạnh lùng nói :

- Đúng! Chúng ta chưa xảy ra thù oán gì, thế tại sao các người lại muốn trêu ta?

- Ai trêu công tử?

Thượng Quan Phượng ngạc nhiên hỏi lại.

Bây giờ thì tới phiên Tần Quan Vũ ngẩn ngơ.

Thái độ của Thượng Quan Phượng đúng là thái độ của một thiếu nữ ngây thơ, lại thêm sắc diện kinh hãi và lời lẽ của nàng, rõ ràng càng chứng tỏ không phải là hạng người gian trá.

Thế thì sự xét đoán của mình chẳng phải là đã lầm lẫn rồi ư?

Qua phút bàng hoàng, giọng Tần Quan Vũ có phần dịu lại :

- Cô nương và Phượng Hoàng Tiên Nữ không phải là đã trêu tại hạ đó sao?

Ngơ ngác hồi lâu, rồi Thượng Quan Phượng mới nói :

- À, thì ra công tử từng bị Phượng tỷ tỷ trêu đùa nên bây giờ nghi ngờ lời của tôi à?

- Nhưng thật tình thì câu chuyện này làm cho tại hạ khó hiểu quá.

Tần Quan Vũ cau mày nói tiếp :

- Nếu không có gì khác, tại sao Phượng Hoàng Tiên Nữ lại tìm cách cho tại hạ đến Hoa Sơn, rồi dần dần gài đến Trích Huyết giáo, và làm ra chuyện giết người thê thảm ở đây? Cuối cùng lại nói đến "lời thề hợp châu", rồi lại nói chuyện cầu mong cho tại hạ lấy được Huyền kinh? Tại sao lại bao vây ràng buộc tại hạ vào những chuyện mơ mơ hồ hồ như thế?

Thượng Quan Phượng thở dài :

- Tiểu nữ và gia phụ nếu không nhờ có công tử giải cứu cho thì nay đã thành oan hồn rồi. Ân nghĩa cao dày đó, trọn đời không làm sao báo đáp, có đâu lại đi làm những chuyện thất lễ với công tử hay sao? Công tử là người hiểu biết, mong công tử rộng xét cho điều ấy.

Khẽ liếc Tần Quan Vũ, Thượng Quan Phượng tiếp lời :

- Chẳng lẽ công tử lại không thể tin được những lời chân thật của tôi sao? Ví dụ như tôi và Phượng Hoàng Tiên Nữ dù có nặng tình bằng hữu đi nữa, thì tôi cũng không vì đó mà dám có điều không phải đối với công tử.

Nhìn rõ vẻ mặt van vỉ đáng thương của Thượng Quan Phượng, Tần Quan Vũ cảm thấy nàng không phải là con ngươi nói dối. Với vẻ mặt thành khẩn của nàng, cũng đủ thấy khác xa với Ngọc Dung La Sát và Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Nhưng tại sao nàng lại chung đụng với Phượng Hoàng Tiên Nữ?

Sự chung đụng ấy, sự tâm đầu ý hợp như nàng đã nói đó thì phải giải thích ra sao?

Chẳng lẽ tất cả đều dính vào vòng mưu lược của Phượng Hoàng Tiên Nữ?

Mà tại sao Phượng Hoàng Tiên Nữ lại biết mình đang ở tại động này?

Tại sao lại phải nhờ Thượng Quan Phượng chuyển lời?

Kỳ lạ hơn nữa là tại sao Phượng Hoàng Tiên Nữ và Ngọc Dung La Sát đều mong cho mình sớm tìm được Huyền kinh?

Bao nhiêu câu hỏi lại xáo trộn trong đầu óc của Tần Quan Vũ, lại làm cho chàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không biết manh mối ra sao.

Thượng Quan Phượng cũng trân trối nhìn chàng và hỏi lại :

- Tần công tử, chẳng lẽ công tử không tin ở lời chân thật của tiểu nữ sao?

Tần Quan Vũ thở dài :

- Bây giờ thì tại hạ tin lắm... Thôi được, nếu cô nương bận việc thì xin cứ tự tiện.

Thượng Quan Phượng nhìn chàng khẽ lắc đầu :

- Tần công tử, hình như công tử đang bị nhiều phiền não lắm phải không?

Không muốn nói dối mà cũng không tiện hết lời, Tần Quanh Vũ chỉ đành thở dài :

- Chuyện phiền não kể ra thì nhiều lắm!

- Công tử có thể tiểu nữ biết những điều ấy chăng? Nếu tiểu nữ có hiểu được chút gì, may ra có thể cùng công tử tìm được phần nào manh mối.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Cô nương có thể cho tại hạ được biết nguyên nhân quen biết với Phượng Hoàng Tiên Nữ chăng?

- Có chi mà không được?

Thượng Quan Phượng khẽ chớp mắt như nhớ lại và nói tiếp :

- Từ lúc phụ tử tiểu nữ lâm nạn và được công tử giải cứu tại Cảnh Đức trấn, và sau khi công tử đi rồi, tiểu nữ và gia phụ vào trọ nơi khách điếm, chợt thấy bên bàn đối diện có một vị cô nương, và vị cô nương ấy lại khẽ cúi đầu chào gia phụ. Gia phụ bèn mời lại ngồi chung bàn, và vị cô nương ấy không từ chối. Sau khi đến ngồi chung bàn, vị cô nương ấy hỏi chúng tôi đến Cảnh Đức trấn làm gì? Gia phụ thật tình nói rõ, đồng thời cũng kể luôn việc bị tập kích và

việc công tử giải cứu cho nàng nghe. Sau khi nghe xong, vị cô nương ấy hết lời tán tụng Tần công tử. Lúc bấy giờ, tôi cũng hơi lấy làm lạ, không biết tại sao người ấy lại biết công tử, nhưng dần dần hiểu rõ. Và cuối cùng thì tôi và người ấy trở nên thân thiết.

- Người ấy là Phượng Hoàng Tiên Nữ?

- Vâng!

Trầm ngâm giây lâu, Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Sau đó lệnh tôn có nói gì với cô nương không?

- Nói điều chi ạ?

- Nói về lai lịch của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

- Có, gia phụ có bảo riêng cho tôi biết, nàng không phải tên Phượng Hoàng Tiên Nữ, mà là một nhân vật trong Vũ Nội bát kỳ, nàng chính là Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ.

Tần Quan Vũ vô cùng kinh ngạc :

- Làm sao lệnh tôn biết được nàng là Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ?

- Gia phụ bảo rằng, mấy năm trước đây đã có gặp qua một lần, cho nên bây giờ thấy nàng giống lắm.

- Thế thì... thì...

Nghe đến tên Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, Tần Quan Vũ vụt nghe rối loạn, ngập ngừng nói không ra tiếng.

- Tần công tử, sự việc ra sao mà công tử có vẻ kinh hoàng như thế?

Nhìn thấy sắc diện của Tần Quan Vũ quá khẩn trương, Thượng Quan Phượng buột miệng hỏi như thế, chứ thật ra nàng làm sao biết được sự rối loạn trong lòng chàng.

Đối với Tần Quan Vũ, nếu quả Phượng Hoàng Tiên Nữ là Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, thì chính mình đã rơi đúng vào cạm bẫy của nàng rồi. Và từ đây, khắp nơi chỗ nào cũng có thể là hiểm địa.

Tần Quan Vũ càng rùng mình... Cổ Lãnh Vân đã chẳng nói như thế sao? Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan và Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng dùng dâm dược thí sư hoàn toàn là do Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ sai khiến.

Nữ nhân ấy lòng dữ hơn rắn độc, đâu có thể có được hành vi tốt đẹp? Nếu đã lọt vào âm mưu của nàng, nhất định lúc nào đó thì sinh mạng của mình cũng sẽ bị diệt vong.

Càng suy nghĩ, Tần Quan Vũ càng bối rối. Chàng lại mong Phượng Hoàng Tiên Nữ không phải là Tâm Lãng Thần Trì, và chàng vụt hỏi Thượng Quan Phượng một câu có vẻ nghi ngờ :

- Cô nương có thể cho biết đại danh của lệnh tôn chăng?

Thượng Quan Phượng trả lời ngay :

- Gia phụ là Nam Man Tú Sĩ Thượng Quan Sùng.

Tần Quan Vũ lại thêm một lần ngạc nhiên nữa.

Chàng không ngờ cha của Thượng Quan Phượng lại là một nhân vật nổi danh trong Tứ tú.

Bằng vào địa vị và kinh nghiệm giang hồ của ông ta, thì việc phán đoán Phượng Hoàng Tiên Nữ là Tâm Lãng Thần Trì nhất định không thể lầm được.

Thấy Tần Quan Vũ ngẩn ngơ, Thượng Quan Phượng vội hỏi :

- Công tử hình như vừa phát giác được điều chi mới lạ phải không?

Tần Quan Vũ lặng thinh không đáp.

Trong vòng mấy ngày nay, bao nhiêu sự việc lạ lùng chung quanh chàng xảy ra không ngớt.

Chàng cứu phụ tử Thượng Quan Phượng bao giờ?

Tại sao nàng lại nói có vẻ thật tình như thế?

Ai đã giả dạng mình để làm chuyện ấy? Nhất định là Phượng Hoàng Tiên Nữ. Nhưng tại sao nàng lại làm như thế?

Gặp nguy phải giải cứu, đó là mục tiêu chính đạo đối với những kẻ hành hiệp giang hồ.

Tại sao nàng lại phải giả mạo kẻ khác để làm việc ấy?

Nếu bảo rằng nàng đem chuyện làm ấy đổ trút cho chàng thì đó đâu phải là việc xấu?

Còn nếu bảo rằng đây là do ý tốt, thì với hạng nữ nhân như thế thì làm gì có được ý tốt?

Hay đó chỉ là một tình riêng đặc biệt đối với mình? Không! Nhất định không phải thế. Hạng nữ nhân dâm ác ấy làm gì có được ý niệm tốt đẹp về tình?

Càng suy nghĩ, tâm trí Tần Quan Vũ càng như cuộn tơ rối.

Hay là... hay là nàng muốn mình có ấn tượng tốt về nàng trước, để rồi sau đó nàng lợi dụng?

Nhưng bản thân mình có gì quý giá để cho nàng lợi dụng đâu?

À... Tần Quan Vũ chợt hiểu ra...

Vấn đề có thể phát khởi từ bộ Huyền kinh!

Rất có thể Phượng Hoàng Tiên Nữ muốn được Huyền kinh, nhưng quyển thứ ba còn ở trong miệng của Cổ Lãnh Vân, và vì không hy vọng có thể cậy miệng ông ta được nên chỉ còn cách lợi dụng chàng.

Vì nàng biết rằng vì mối quan hệ thân thiết, Cổ Lãnh Vân có thể sẽ tiết lộ cho chàng biết.

Thế là nàng bày việc đến Hoa Sơn, dẫn tới Trích Huyết giáo, giam chung chàng vào hang đá với Cổ Lãnh Vân... Nhất định Cổ Lãnh Vân sẽ thố lộ cho chàng biết...

Và khi biết chỗ giấu Huyền kinh ấy, nhất định mình sẽ đi tìm, còn nàng thì sẽ núp trong bóng tối rình mò chờ đợi, và nàng sẽ hớt lấy bảo vật sau khi chàng tìm được...

Đúng! Giả thuyết đó là vững hơn cả!

Và khi đã nghỉ ra lẽ đó, Tần Quan Vũ buộc miệng mắng lên :

- Quả là nữ nhân ác độc.

Thượng Quan Phượng ngơ ngác hỏi :

- Tần công tử, ai là nữ nhân ác độc?

Cảm thấy mình vô ý lỡ lời, Tần Quan Vũ vội nói rõ :

- Tại hạ muốn nói đến Phượng Hoàng Tiên Nữ...

Chàng ngừng một giây và hỏi lại :

- Cô nương vào động này có phải mọi việc đều do Phượng Hoàng Tiên Nữ chỉ bảo đó chăng?

- Vâng!

Nghe tiếng xác nhận của nàng, Tần Quan Vũ cảm thấy lòng ray rứt, tâm trí quay cuồng... một vấn đề mới mẻ lại hiện ra.

XIV

Một ngôi miếu lạ

Nhìn sững vào mặt Thượng Quan Phượng, một vẻ mặt nói lên những gì trong trắng ngây thơ, Tần Quan Vũ bất giác thở dài...

Phải chăng nàng cũng như mình, cũng trong cái vô tình lọt vào vòng mưu lược của Phượng Hoàng Tiên Nữ?

- Cô nương có thể cho tại hạ biết thêm một ít về nguyên nhân nào khác nữa khiến cô nương phải đến đây chăng?

Thượng Quan Phượng gật đầu nhè nhẹ :

- Cũng có thể... nhưng vấn đề này liên quan đến thân thế của tôi, xin công tử giữ kín giùm cho nhé!

- Thôi!

Tần Quan Vũ nói một tiếng "thôi" ngắn ngủn rồi lại nín luôn.

Chàng nghĩ rằng một vấn đề bí mật của gia đình người ta mình không nên thọc mạch, nhưng Thượng Quan Phượng lại sợ chàng phiền nên nàng vội hỏi :

- Công tử không muốn nghe à?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Không, tại hạ muốn biết lắm chứ! Chỉ hiềm vì đó là chuyện riêng của cô nương, nên tại hạ không muốn ép cô nương phải nói.

Thượng Quan Phượng lắc đầu :

- Sao công tử lại nói thế? Thật ra, đây là một vấn đề riêng về thân thế của tôi, nhưng công tử đâu phải là hạng người gian ác mà tôi không thể cho biết được? Chẳng qua, chuyện này còn có dính líu đến vấn đề khác nữa, cho nên tôi nói ra chỉ sợ dấy họa thêm...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại dấy họa?

Sắc mặt của Thượng Quan Phượng có vẻ hơi lo :

- Tần công tử chưa biết đó thôi, trong động này còn nhiều ngõ ngách lắm, ngoài Trích Huyết giáo ra, còn có Tam Quốc miếu nữa.

Tần Quan Vũ càng lấy làm lạ, hỏi dồn :

- Cái chi gọi là Tam Quốc miếu?

Thượng Quan Phượng khẽ lắc đầu :

- Cái gọi là Tam Quốc miếu đó, thật ra tôi cũng không được biết rõ, chỉ nghe gia phụ nói đó là một nơi võ lâm cấm địa.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Võ lâm cấm địa ư?

Thượng Quan Phượng gật đầu nói tiếp :

- Nguyên nhân khiến tôi phải đến động này là để tìm Tư Văn Tú Sĩ Cổ Lãnh Vân. Cổ Lãnh Vân vốn là bằng hữu cũ của gia phụ. Sau, nhân một chuyện hiểu lầm, nên hai người đoạn tuyệt. Cứ theo gia phụ nói, thì Cổ tiền bối biết rõ hoàn cảnh của gia mẫu, vì lòng thương nhớ mẫu thân, nên tôi tìm đến Cổ tiền bối để hỏi thăm về hiện trạng của người.

Tần Quan Vũ ứa nước mắt :

- Nhưng... nhưng Tư Văn Tú Sĩ đã chết rồi!

Như một tiếng sét bưng tai, Thượng Quan Phượng tái mặt, nàng nhìn sững Tần Quan Vũ mà nước mắt tuôn xối xả.

Hồi lâu, nàng mới nói được với một giọng nghẹn ngào :

- Thật là khổ cho tôi! Mẹ ơi... bây giờ con biết tìm mẹ ở đâu?

Và nàng vụt khóc rống lên, thân hình lảo đảo ngã vào lòng Tần Quan Vũ...

Vốn chưa từng đụng chạm với nữ nhân, Tần Quan Vũ quýnh quýu tay chân, và mùi hương dìu dịu từ người nàng tỏa ra càng làm cho

chàng ngây ngất.

Qua cơn tức tưởi, như cảm thấy mình thất thố, Thượng Quan Phượng vụt nhảy ra xa, mặt nàng đỏ bừng vì e thẹn :

- Xin công tử thứ lỗi cho...

Tần Quan Vũ cũng hơi lúng túng nói :

- Không, không... nhưng cô nương đừng quá bi thương. Nếu lệnh đường còn tại thế thì trời cao sẽ vì lòng hiếu thảo của cô nương mà cho ngày gặp lại.

Thượng Quan Phượng thở dài :

- Tần công tử có điều không rõ, sự tình bên trong mờ mịt lắm.

- Tại sao?

- Giữa song thân tôi có một sự hiểu lầm sâu sắc lắm. Nếu tôi không gặp được mẫu thân để nói rõ sự tình để cho gia mẫu thông cảm cho gia phụ, thì e rằng trọn đời này gia phụ sẽ không làm sao gặp được gia mẫu nữa.

Nói đến đây, mi mắt của Thượng Quan Phượng lại đỏ lên, hai hàng nước mắt nhỏ ròng ròng xuống má.

Tần Quan Vũ nhìn sững nàng mà tâm trí cũng nghe xao xuyến.

Nàng càng buồn thì mặt nàng càng tăng vẻ đẹp, một vẻ đẹp đoan trang cao quý và ngây thơ. Tần Quan Vũ chợt nghe một mối cảm tình tha thiết...

Và chàng lựa lời an ủi :

- Nếu có thể, cô nương cứ cho tại hạ biết phương danh của lệnh đường, để sau này trên bước giang hồ, biết đâu tại hạ lại không có dịp may tìm gặp?

Thượng Quan Phượng cảm động nói :

- Gia mẫu có ngoại hiệu là Mai Hoa Tiên Cơ Hạ Hầu Yến.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Vâng, tại hạ sẽ ghi nhớ.

Suy nghĩ một giây, chàng lại hỏi :

- Không biết vì sao lại gọi là Tam Quốc miếu?

Thượng Quan Phượng nhìn vào mặt Tần Quan Vũ, ra chiều cảm kích nói :

- Thịnh tình của công tử, trọn đời tôi không sao quên được. Về việc Tam Quốc miếu, tiểu nữ chỉ biết một phần nào thôi. Cứ theo gia phụ thì đó là một trong ba nơi cấm địa của võ lâm.

- Ba vùng cấm địa?

- Vâng, tôi chỉ biết được có như thế...

Nàng khẽ cau mày suy nghĩ rồi tiếp lời :

- Nghe nói Tam Quốc miếu là do con đường cửa động này, án theo phương thức bát quái mà đi. Khi gặp ngã ba phải quẹo rẽ, từ đó có thể thẳng đến Tam Quốc miếu. Nhưng, nghe rằng sau khi đến đó rồi, không một ai còn sống sót trở ra.

Tần Quan Vũ kinh ngạc :

- Phải chăng Tử Vong lâm cũng là một trong ba vùng cấm địa?

Thượng Quan Phượng lắc đầu :

- Không!

- Không à?

- Điều này thì tiểu nữ không rõ nhưng khi hỏi gia phụ như thế, thì người lắc đầu phủ nhận và bảo rằng rừng Tử Vong không phải thuộc về ba nơi cấm địa của võ lâm.

Trầm ngâm một hồi lâu, Tần Quan Vũ vụt nói :

- Thôi tại hạ xin cáo biệt cô nương.

Thượng Quan Phượng nghi ngại hỏi :

- Bây giờ công tử định đi đâu?

Tần Quan Vũ thản nhiên :

- Đến Tam Quốc miếu!

Thượng Quan Phượng tái mặt, lắc đầu :

- Đừng... đừng... công tử...

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Tại hạ không tin cái gì gọi là “cấm địa”, cấm mà tại hạ cứ vào thế mới vui chứ?

Thượng Quan Phượng khoát tay lia lịa :

- Không được... không được đâu công tử! Công tử đừng làm thế...

Tần Quan Vũ quả quyết :

- Không sao đâu... Thật ra, tại hạ muốn phải được biết rõ hơn những việc lạ lùng đã xảy đến cho tại hạ trong suốt bao ngày nay. Tại hạ không muốn có chuyện úp mở trong võ lâm như thế... Thôi, cô nương về đi!

Thượng Quan Phượng nhăn mặt :

- Không... thôi, tôi đi theo công tử.

Tần Quan Vũ cau mày ngăn cản :

- Như thế sao được? Cô nương...

Thượng Quan Phượng giận dỗi :

- Công tử khinh thường tôi phải không? Đừng xem nhẹ người ta quá chứ? Hôm đó, công tử đã dùng Huyền Âm thần chưởng đánh lui Tứ ác, giải cứu cho phụ tử tôi, sự thật lúc bấy giờ phụ tử chúng tôi tuy có lâm nguy thật đấy, nhưng nếu Tứ ác muốn gây thương tích cho phụ tử tôi cũng chưa phải là chuyện dễ đâu.

Tuy hơi kinh ngạc khi nghe nói người giả mạo mình cũng dùng Huyền Âm thần chưởng nhưng vì thấy Thượng Quan Phượng hơi giận nên Tần Quan Vũ vội nói rõ ý của mình :

- Tại hạ không phải là đánh giá thấp võ công của cô nương, nhưng vì không muốn cho cô nương xông pha mạo hiểm như thế.

Thượng Quan Phượng chu miệng :

- Tôi cũng không muốn công tử xông pha mạo hiểm như thế!

Tần Quan Vũ nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình sâu đậm :

- Thế thì tại hạ không đi!

- Thật chứ?

Thượng Quan Phượng hỏi lại thật mau, và nỗi vui mừng hiện lên sắc mặt.

Tần Quan Vũ cảm động thở dài :

- Cô nương chưa biết đấy thôi, tại hạ một mình đi đó đi đây đã quen rồi, bây giờ nếu cùng đi với cô nương thì tự nhiên tâm trí của tại hạ sẽ khó được tập trung, và nếu thế thì việc đối phó với địch nhân sẽ có điều bất lợi. Việc đến Tam Quốc miếu thật ra không phải chỉ vì hiếu kỳ, mà sự thật là có mục đích cần thiết, mong cô nương thông cảm mà thứ cho.

Thượng Quan Phượng cúi mặt thở dài im lặng...

Thật ra đối với việc xông xáo giang hồ, không phải đây chỉ là lần đầu và cũng không phải là lần thứ nhất quen biết với một người thiếu niên, nhưng sau khi gặp Tần Quan Vũ, Thượng Quan Phượng cảm thấy có một mối cảm tình kỳ lạ. Nàng đã âm thầm gửi gắm ở nơi chàng một mối tình cao đẹp mai sau... Cho nên nàng không muốn cùng chàng chia cách.

Nhưng, dù sao bây giờ cũng không tiện nói ra, và sự thật cũng đâu tiện cùng chàng chung đụng... nàng đành cắn răng nhìn chàng, buồn bã nói :

- Thôi, thế thì tiểu nữ xin đi... mong công tử cố mà trang trọng gìn giữ cho mình.

Dứt lời, nàng vụt quay nhanh như chạy trốn...

Tần Quan Vũ cảm động nhìn theo nói với :

- Mong cô nương cũng cố mà bảo trọng lấy mình...

* * * * *

Nhìn theo bóng nàng mất hút về xa, Tần Quan Vũ thở phào như trút xong gánh nặng, nhưng liền sau đó, chàng cảm thấy một nỗi bâng khuâng, xao xuyến lạ lùng...

Chàng cố xua đuổi những ý nghĩ vướng víu trong óc và xoay mình theo hướng Thượng Quan Phượng vừa vào mà tung mình lao thẳng vào trong...

Trong lòng hang động, bóng tối như bưng, bốn phía im lìm rờn rợn. Tiếng bước chân mình dù nhẹ, Tần Quan Vũ cũng vẫn nghe lên lồng lộng như tiếng đuổi theo của loài ma quái.

Gió lạnh từng cơn, không biết từ đỉnh núi luồn vào khe đá, hay từ lòng đất âm u phần phật thổi lên, Tần Quan Vũ khẽ rùng mình.

Quanh quẩn một lúc thật lâu, thình lình, trước mặt Tần Quan Vũ vụt thấy ánh sáng chớp lên...

Chàng đứng chăm chú mắt nhìn thẳng về phía đó, trong nền đen như mực của lòng hang, những hàng chữ như ánh lân tinh lóe xanh nhấp nháy:

“Võ lâm cấm địa

Ai vào phải chết”

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh, ngạo nghễ đi thẳng tới.

Tình hình vẫn lặng yên một cách đáng sợ.

Cứ như thế, quanh qua lộn lại một lúc thật lâu, quang cảnh đột nhiên biến đổi...

Một con đường bằng phẳng, rộng rãi hiện ra trước mắt Tần Quan Vũ, và lạ làm sao, trên con đường ấy, ánh sáng rọi lên như ban ngày.

Tuy biết sẽ còn nhiều việc lạ nữa, nhưng Tần Quan Vũ nhủ thầm rằng phúc đã không thể mong, lẽ tự nhiên nếu là họa thì cũng không thể tránh, và chàng khẽ nhếch môi, lạnh lùng ngang nhiên bước tới...

Thêm chừng năm trượng nữa, thình lình một giọng nói lạnh như băng giá, như từ trong lòng đá phát ra :

- Tiểu tử, ngươi đi lộn đường đấy chứ?

Đảo nhanh đôi mắt khắp nơi, vẫn không thấy một bóng người nào, Tần Quan Vũ ngạo mạn trả lời :

- Tại hạ muốn đến Tam Quốc miếu, và tin rằng mình không đi lầm đường.

Tiếng nói vừa rồi bật lên cười sằng sặc :

- Gan mật khá đấy! Bản miếu dựng lên ngót một trăm năm nay, chưa từng có kẻ nào ngạo mạn như thế, để ngươi sống có lẽ hơi phiền đấy.

Tần Quan Vũ nhếch môi cười nhạt, ngấm ngầm vận dụng Huyền Âm thần công, và cứ tự nhiên đi tới...

Độ chừng hai mươi trượng nữa, đột nhiên thấy một khối đá thật lớn ngăn chặn giữa đường.

Tần Quan Vũ cau mày đứng lại.

Trò gì thế? Vừa rồi kẻ kia đã nói rõ là “bản miếu”, như thế là tự xưng “Tam Quốc miếu” chứ còn gì nữa?

Thế khối đá cản đường này là ý nghĩa làm sao?

Hay là mình đi không trúng ngõ?

Nhưng, Tần Quan Vũ chợt dán mắt vào khối đá, nơi đây có hai hàng chữ vắt ngang:

“Dừng chân lại nơi đây, ghi rõ tên họ”.

Nét chữ như rồng bay phượng múa, bút lực nhìn qua mạnh mẽ và sắc bén như dao.

Nét chữ ở trên vách không phải được viết bằng mực, cũng không phải bằng mũi đục tầm thường, mà nét chữ khắc sâu vào đá bằng Kim Cương chỉ lực.

Bên dưới hai hàng chữ ấy là một khoảng trống, chưa thấy ghi lại tên ai.

Điều đó chứng tỏ rằng, ngót một trăn năm nay, theo lời kẻ ẩn mình vừa nói, từ khi dựng lên Tam Quốc miếu thì chưa có một ai đặt chân đến chỗ này.

Nguồn máu hào hùng chạy vòng theo huyết quản, Tần Quan Vũ vận thần công đưa ngón tay khắc vào mặt đá:

“Ngày này tháng này, Tần Quan Vũ đơn thân xâm nhập Tam Quốc miếu”.

Nét chữ cuối cùng vừa dứt, thì giọng nói trầm trầm khi nãy lại vang lên.

- Khá lắm! Tiểu tử, té ra ngươi là Tần Quan Vũ?

Tần Quan Vũ thoáng nghe rúng động...

Lại một người nữa nhận biết mình.

Và chàng thấy nên dùng lễ độ, tuy nhiên, giọng chàng vẫn còn nặng nề :

- Đúng, và xin hỏi tiền bối, tại sao lại biết tên tại hạ?

Giọng nói vẫn lạnh lùng :

- Ta đã đọc qua thiệp mời, thì tại sao lại không biết chứ?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Thiệp mời nào?

- Thế ngươi chưa tiếp được thiệp mời à?

Tần Quan Vũ hơi đổi giọng :

- Tại hạ không tiếp được thiệp mời nào cả, không biết tiền bối nhắc đến việc đó là có dụng ý gì?

Giọng đối phương cười như xói vào tai :

- Tiểu tử, ngươi có vẻ tự kiêu đấy. Nên biết rằng, ngót một trăm năm nay, ngươi là người thứ nhất được bản miếu cho gửi thiệp mời đấy nhé.

Tần Quan Vũ khẽ lắc đầu :

- Tại hạ quả chưa tiếp được, chẳng hay thiệp mời đó gửi nơi đâu?

Đối phương cười sằng sặc :

- Tiểu tử, sao mà lơ đễnh thế? Thiệp mời đã gửi đi rồi sao lại nói là chưa nhận được? Phải chăng đã đến trong mình rồi mà vẫn chưa hay biết? Ngươi hãy soát lại thử xem.

Câu nói bất ngờ đầy dẫy huyền hoặc, nhưng phản ứng tự nhiên khiến Tần Quan Vũ cho tay vào túi...

Và chàng đột nhiên tái mặt khi tay chạm phải miếng giấy trong mình.

Tần Quan Vũ móc lẹ ra, chàng bàng hoàng sửng sốt, một tấm thiệp mời.

Bản tính ngạo mạn của chàng trai trẻ chợt như tan biến đi, nhường chỗ cho một sự kinh hoảng lạ lùng.

Ai?

Ai đã bỏ vào túi mình tấm thiệp mời từ bao giờ mà mình không hay biết?

Nhất định kẻ đó phải là người có một thủ pháp phi thường.

Tần Quan Vũ tự nhiên cảm thấy thẹn thùa, tức tối...

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo của đối phương lại vang lên :

- Phàm những ai vào đây cũng đều có ngoại hiệu. Tiểu tử, vậy ngoại hiệu của ngươi là chi? Nói đi, nói mau để ta cho mở cửa đón vào.

Tuy còn đang lúc ngỡ ngàng, song Tần Quan Vũ vẫn rắn giọng :

- Tại hạ không có ngoại hiệu!

Đối phương vẫn với giọng lạnh lùng :

- Thế thì, tiểu tử, ta sẽ vì ngươi mà đặt một ngoại hiệu, phỏng có nên chăng?

- Xin cho nghe cao kiến?

- Văn Khúc Võ Khôi, ngoại hiệu bằng bốn chữ đó có lẽ hợp với ngươi lắm nhỉ?

Tần Quan Vũ không vội trả lời, tâm trí của chàng đang bận rộn với tấm thiệp mời kỳ dị.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã trải qua, sự gần gũi đụng chạm để có thể bỏ thiệp mời vào túi mình, chỉ có ba người...

Phải, chỉ có ba người đó mới có đủ cơ hội mà thôi.

Thứ nhất là Tây Bối công tử. Thứ hai là Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan, và thứ ba là cô bé ngây thơ Thượng Quan Phượng.

Nhưng ai?

Ai đã làm công việc đó?

XV

Võ Lâm cấm địa

Tần Quan Vũ lặng người suy nghĩ...

Tây Bối công tử, người bị trọng thương khi giao đấu với Tiêu Hồn Tình Nữ, và được chàng cứu thoát mang vào động. Lúc bấy giờ, gã đang bị mê man, nhưng nếu đó là một cách giả đò thì người này có thể làm cái việc bỏ thiếp mời vô túi mà mình vô tình không biết.

Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan, sau cái chết của Cổ Lãnh Vân, lúc tấn công ả thì chàng đã bị điểm trúng Khí Hải huyệt, và ả đã ôm chàng đưa ra ngoài cửa động. Trong trường hợp này, ả cũng có thể lén bỏ thiếp mời.

Sau cùng là cô bé ngây thơ, Thượng Quan Phượng. Sau khi nghe nói Cổ Lãnh Vân chết thì nàng đã khóc ngất và ngã vào lòng chàng, nếu thừa cơ hành sự thì cũng có thể nhét thiệp mời vào túi chàng một cách dễ dàng.

Nhưng sự thật là sao? Sự thật thì ai đã làm chuyện đó?

Trong lúc bồng Tây Bối công tử, chàng hết sức chú ý vào mặt hắn để theo dõi phản ứng về thương thế, và vì sự chú ý đó, nếu hắn muốn bỏ thiếp vào túi chàng cũng rất khó.

Còn Trịnh Như Xan? Lúc bồng chàng đưa ra cửa động, cả hai tay ả đều bận cả, nếu muốn thi hành công việc bỏ thiếp mời thì so với trường hợp của Tây Bối công tử, ả lại càng khó ra tay hơn nữa.

Gạt hai người này ra, chỉ còn lại Thượng Quan Phượng là có nhiều cơ hội nhiều hơn hết.

Vì trong lúc chàng luống cuống bởi lần đầu đụng chạm vào mình của một nữ nhân, trong lúc chàng bàng hoàng thảng thốt đó thì nàng rất dễ hành động.

Nhưng, nếu thế thì nàng là người của Tam Quốc miếu sao?

Tam Quốc miếu do chính miệng nàng tiết lộ, nếu không phải nàng thì lại là ai?

Nếu nàng là người đi trao thiếp của Tam Quốc miếu thì sự ngây thơ chân thật của nàng đều là giả tạo cả ư?

Đầu óc của Tần Quan Vũ cứ xoáy mãi trong vòng lẩn quẩn. Chàng nghĩ đến kỳ mưu xảo kế của giang hồ mà phát rùng mình.

Giọng cười của kẻ ẩn mình lại nổi lên khằng khặc :

- Tiểu tử, có nghe ta nói cái ngoại hiệu của ngươi không? Hay là ngươi đã phát sợ rồi?

Tần Quan Vũ giật mình xẵng giọng :

- Sao lại sợ? Từ trước tới nay ta chưa từng biết đến sợ là gì.

- Thế chẳng lẽ ngươi không thích cái ngoại hiệu Văn Khúc Võ Khôi đó?

- Văn Khúc Võ Khôi...

Tần Quan Vũ lập lại nói tiếp :

- Được, nghe cũng được.

Đối phương vụt cười khà :

- Thật là giọng điệu cuồng ngạo... nhưng rốt cuộc cũng rập lại cái của người ta thôi.

Tần Quan Vũ giận dữ quát lên :

- Đừng lắm chuyện, phải chăng các hạ đang muốn chọc giận ta?

Đối phương cất giọng trầm trầm :

- Tiểu tử, ngươi sao lại bảo ta lắm chuyện? Bộ ngươi đi vào Tam Quốc miếu à?

Ngưng một giây như để thăm dò, đối phương nói tiếp :

- Nếu muốn vào Tam Quốc miếu, ngươi phải tiếp nhận ngoại hiệu, bằng không thì không thể vào được.

Biết đối phương muốn ép mình, nhưng thấy vấn đề vô hại nên Tần Quan Vũ ứng tiếng :

- Được, ta bằng lòng!

Dứt tiếng, chàng vận thần công lên bàn tay dùng chỉ lực khắc sâu vào phiến đá phía trên chàng lúc nãy: “Văn Khúc Võ Khôi”.

- Hay lắm! Tiểu tử, thật là xứng đáng. Bây giờ, xin mời vào miếu.

Và tiếp theo là tiếng đá nghiến vào nhau ken két, cả mặt đường như rung động, khối đá cản đường từ từ tụt xuống...

Không một chút do dự, Tần Quan Vũ bước lên.

Giọng nói lạnh lùng lại phát ra :

- Tiểu tử, theo đúng lệ của bản miếu, cửa này chỉ mở ra trong vòng ba ngày. Nếu ngươi không trở ra, nó sẽ tự động đóng lại. Tiểu tử, một lần nữa, ta cho biết miếu này chỉ có vào chứ không có ra. Nếu sợ, ngươi hãy quay lại cũng còn kịp, bằng không... bằng không ngươi sẽ mãi mãi ở trong lòng hang động.

Tần Quan Vũ cười ngạo mạn, bước thẳng lên về phía trước.

Lòng hang động không quá ba thước cao, và không đầy một trượng bề ngang, quanh co uốn khúc, hơi lạnh thấu xương. Hơn nữa, nước như ở từ đỉnh núi cứ lâm râm nhỏ giọt, một mùi ẩm ướt xông lên nghe muốn buồn nôn. Tần Quan Vũ chợt nghe ớn lạnh.

Chàng vận lực hú lên một tiếng thật dài và phóng thẳng vào trong.

Qua vừa khỏi ba khúc quẹo, đột nhiên trước mặt hiện ra một lão nhân gầy ốm, đang ngồi xếp bằng, đầu cúi xuống như tịnh tọa vận công, thanh trường kiếm đeo ngang vai chấm mũi lên mặt đá.

Trước khung cảnh kỳ bí âm u, cuộc biến có thể diễn ra tức khắc, Tần Quan Vũ âm thầm vận thần công và trầm giọng quát lên :

- Lão tiền bối có thể cho tại hạ quan đường?

Tiếng quát dội vào vách đá, trả lài lòng hang âm hưởng rền rền, lão nhân vẫn ngồi yên như không hề nghe thấy...

Nghĩ rằng cuộc diện đã đến hồi diễn biến gay go, ai ra tay trước sẽ hơn được một nước cờ, Tần Quan Vũ hừ lên một tiếng lạnh lùng, nhấc mình lên vung chưởng tấn công...

Ngọn chưởng từ trên đánh xuống, phớt trước ngực lão nhân, tạt trên mặt đá, một làn bụi tỏa ra và tan vào trong gió. Tần Quan Vũ cảm thấy lão nhân có hơi thoáng động nhưng không một cử chỉ chống đối, và vẫn ngồi yên trong tư thế cũ.

Tần Quan Vũ nhích lên một bước, tập trung nhãn lực dò xét, chàng giật mình...

Trước ngực lão nhân, nơi đầu chưởng lực phớt qua đã khoét sâu một lỗ, nhưng da thịt đã mục nát thành tro, lâu ngày đóng khối, và bựng bụi khi nãy là do kình lực đánh vào bể đi một mảng.

Tần Quan Vũ đỏ mặt thẹn thùa...

Đột nhiên, từ trong lòng đá, bốn bên sênh phách vụt nổi lên.

Khúc nhạc dìu dặt như ngọc rót châu khua và hòa theo đó là một giọng ca trầm bổng:

Tình tử vương quốc

Vưu thúy tam phong

Giá hồng hổ tự trì sinh

Khoa tuyết lộc di ngao du,

Dử tiên hạc du hí

Tùy bạch vân bồi hồi...

Cầu đồ hi quả

Vưu tư ái nhử

Nam ưng đầu hữu huyền tam

Nữ cao kết hữu kinh tứ

Tình tụng ái chi lạc

Vĩnh miễn luân hồi khổ...

Ngọc Long Tuyết Sơn

Bạch Vân dương xuân

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tụ hô ái thần

Nam cầu đồ hi quả

Nữ Vưu tư ái nhử.

Lạ chưa? Thật là một chuyện quá lạ kỳ!

Bao nhiêu ngạc nhiên, kinh hãi dồn vào óc Tần Quan Vũ, chàng cảm thấy như sống trong mộng mị.

Khúc ca kỳ bí, ám chỉ chỗ giấu quyển thứ ba của bộ Huyền kinh mà Cổ Lãnh Vân đã truyền lại cho chàng, bây giờ ở đây nó lại lồng lộng vang lên theo tiếng sênh nhịp phách.

Thật là một chuyện lạ không ai tưởng tượng được.

Tần Quan Vũ vận chuyển thần công, nhảy qua đầu lão nhân chết khô và lao mình phóng tới.

Chân vừa chấm đất, trước mặt chàng bỗng có bốn người xuất hiện.

Bốn người lùn tịt, xem chừng bằng đứa trẻ lên mười cùng vận áo màu lục, trên tay mỗi người một thanh trường kiếm, ánh chớp lóe lên rờn rợn. Và trên mặt đều phủ bằng vuông lụa màu lục, chỉ còn chừa đôi mắt tinh anh như luồng điện sáng.

Họ đứng giăng hàng trước mặt Tần Quan Vũ, nổi giọng cười ma quái, giọng cười ghê rợn lồng lộng dội rền động đá.

Tần Quan Vũ còn đang nhìn sững vào bọn họ, thình lình phía sau cũng có một tràng cười y hệt vang lên.

Chàng giật mình quay lại, cũng y như phía trước, ở đằng sau, cũng thanh trường kiếm ngợi ngời, cũng một giọng cười âm hiểm.

Tình tử vương quốc

Vưu thúy tam phong

Dử tiên hạc du hí

Tùy bạch vân bồi hồi

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tụ hô ái thần...

Tiếng sênh nhịp phách vẫn đều đều, giọng ca trầm bổng, khi hùng khi oán...

Trước sau tám người lùn, ánh mắt và ánh thép của tám thanh kiếm chớp ngời, giọng cười như xoi thủng màng tai.

Bốn người trước mặt Tần Quan Vũ lăm lăm mũi kiếm từ từ nhích tới, giọng cười khủng khiếp vẫn liên tục không ngừng.

Trước sau đều có địch, hai bên là vách đá, dù có cánh cũng không bay khỏi. Tần Quan Vũ mím môi đứng sững đợi chờ.

Trận huyết chiến chỉ còn trong giây phút là bùng nổ, không khí căng thẳng tột cùng.

Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng từ trước chợt vang lên :

- Đệ nhất kỳ trong Vũ Nội cửu kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ được mời vào động, đã chấp thuận điều kiện đầu tiên, các vị cứ chiếu y theo phép.

Tiếng nói vừa dứt, điệu nhạc và giọng cười ma quái cũng đột nhiên im lặng.

Khung cảnh im lặng dị thường, im lặng đến độ chiếc kim rơi cũng dễ dàng nghe thấy, một sự im lặng đến rợn người.

Tần Quan Vũ hú lên một tiếng xé tan bầu im lặng, thanh trường kiếm được rút xoẹt ra khỏi vỏ, ngang nhiên bước tới...

Chàng vừa vận lực, vừa quan sát phản ứng của đối phương.

Thật đúng là võ lâm cấm địa, tám người lùn tịt ăn mặc như nhau, trong tia mắt và ánh thép rờn rợn... Thêm vào đó, lời ca huyền bí như tô đậm vẻ thần kỳ cho khung cảnh tại đây.

Phải chăng Tam Quốc miếu cũng đang mò mẫm manh mối Huyền kinh?

Bốn người lùn trước mặt đột nhiên dừng lại, và một người trong bọn quát lên lanh lảnh :

- Tiểu tử, ngươi còn có điều gì chưa xong, hoặc muốn có lời gì để lại?

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Câm miệng, hãy nói chuyện bằng võ học.

Giọng cười như xói tai lại nổi lên, một trong bốn gã lùn hất mũi kiếm về phía Tần Quan Vũ, ánh thép xanh rờn lấp lánh.

Tần Quan Vũ tự biết cái nơi được mệnh danh là võ lâm cấm địa này nhất định phải có võ công đặc biệt hơn người. Hơn nữa, một chọi lại với đông người là một điều yếu thế, nếu đối phương sử dụng xa luân chiến thì theo chàng tính toán, chỉ còn có cách đánh mau và giải quyết cho được nhanh chóng.

Trong khi đó, một vùng ánh thép xanh rờn đã rào rào chụp xuống mình chàng với chiêu thế lạ lùng, thoáng trông qua không biết đâu là công, đâu là thủ...

Tần Quan Vũ cấp tốc thi triển Thiên Long thần bộ của Cổ Lãnh Vân vừa truyền dạy, nhẹ lách mình qua nhưng gã lùn đã thủ thế lùi ra sau, dùng mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, cất giọng cười hăng hắc :

- Tiểu tử, thân pháp đó cũng có thể gọi là kha khá đấy!

Tránh thoát một kiếm trong đường tơ kẻ tóc, Tần Quan Vũ cảm thấy rùng mình. Võ công của môn hạ của Tam Quốc miếu quả thật cao thâm.

Tuy nhiên, thái độ chỉ kiếm vào mặt với lời lẽ kẻ cả của đối phương, đã làm cho máu kẻ sĩ sôi lên sùng sục. Tần Quan Vũ hừ một tiếng lạnh lùng, thanh kiếm nơi tay vụt thẳng tới bằng một thế tấn công chớp nhoáng.

- Quả đúng là khí phách của Văn Khúc Võ Khôi!

Gã lùn tấn công Tần Quan Vũ khi nãy cười lên sằng sặc và hất mạnh thanh trường kiếm.

Keng!

Hai thanh kiếm chạm nhau, tay Tần Quan Vũ dội ngược và cảm thấy nhẹ bổng, thì ra thanh kiếm của chàng đã bị gãy làm đôi, và không làm sao tránh kịp nữa, mũi kiếm của đối phương rọc toạc vào ngực áo của chàng và kéo thẳng một đường rớm máu.

Tần Quan Vũ rùng mình, vội thi triển Thiên Long thần bộ tránh tréo qua ba bước.

Gã lùn không thừa thế tấn công, mà lại thu kiếm về giăng hàng bốn người như trước, chầm chậm nhích lên.

Bốn gã phía sau cất giọng cười sằng sặc và cũng từ từ nhích tới.

Tần Quan Vũ rúng động, nghiến răng...

Không, không thể xuôi tay chịu trói một cách quá dễ dàng như thế được. Có chăng thì cũng chỉ khi nào chàng nhỏ cạn giọt máu cuối cùng.

Tần Quan Vũ lắc mình, hú lên một tiếng thật dài, tập trung tất cả công lực lên đôi tay và cùng vung ra một lúc...

Một trong bốn gã lùn trước mặt sang kiếm qua tay trái, tay phải kéo lên giữa ngực và xô ra...

Đằng sau, cũng y như phía trước, một trong bốn gã cũng nhích lên phát chưởng.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội rung rinh vách đá. Tần Quan Vũ lắc lư thân mình, huyết khí dồn ứ lên lồng ngực.

Giọng cười ma quái lại rập lên, một trong bốn gã lùn trước mặt, như một làn khói xanh vút tới chĩa kiếm ngay yết hầu của Tần Quan Vũ nói :

- Tiểu tử, muốn sống thì phải chấp nhận mệnh lệnh.

Thì đúng là trong tay chỉ còn một tấc sắt. Tần Quan Vũ từ trong trạng thái bàng hoàng tỉnh lại, chàng đảo nhanh đôi mắt, bốn bên không còn một mảnh đất thừa để tính chuyện thoát thân.

Tuy nhiên, con người còn giữa được phần nào cương nghị còn có thể thoát ra từ cửa miệng của mình.

Không chống nổi với người, tất nhiên là phải chết. Nhưng chết thì phải được chết bằng một giá cao. Tần Quan Vũ vận khí Đan Điền, quát lớn :

- Đừng nhiều lời, muốn hành động thế nào thì cứ tùy ý các ngươi.

Tuy nói thế, và với tình hình như thế, song bản năng sinh tồn của con người vẫn bám đến phút cuối cùng, Tần Quan Vũ ngấm ngầm điều vận thần công...

Nhưng, qua trận đấu đầu bằng chưởng lực, nội thương của chàng có phần trầm trọng, nên khi vừa vận đề chân khí, chàng liền cảm thấy một sự khốn đốn của bản thân. Chàng biết rằng chỉ cần một mũi kiếm của đối phương cất nhẹ lên trong lúc này thì sinh mạng của chàng sẽ được định đoạt một cách hết sức dễ dàng.

Nhưng, dù sao đi nữa, đã là người thì vẫn cần phải sống khi mình chưa chết, và trách nhiệm sư môn còn nặng, lại thêm thân thế của mình còn mơ hồ...

Tần Quan Vũ lập tức xua đuổi những ý nghĩ lôi thôi, tập trung tinh lực đề khí ngưng thần và trên môi khẽ nhếch một nụ cười ngạo nghễ.

Một gã lùn trong bọn quát lên lanh lảnh :

- Con chim trong lồng hãy còn tìm cách đập cánh nữa ư?

Tần Quan Vũ im lặng, ngấm ngầm điều hành chân lực.

Đột nhiên, giọng nói kỳ dị ban đầu lại lạnh lẽo vang lên :

- Bát sứ giả nghe lệnh, người giám sự của bản miếu được đặc trách xem xét về con người thứ nhất được mời, tự nhiên phải lấy lễ công

bình làm giám cuộc. Cho nên, truyền cho bát sứ giả lui ra ngoài ba trượng bao vây, chờ khi nào Văn Khúc Võ Khôi điều hành xong công lực, lúc bấy giờ người ấy dùng thanh kiếm vô tình giao đấu lần thứ hai. Ai cãi lệnh sẽ bị trục xuất ra khỏi miếu.

Tám gã lùn rập lên một tiếng :

- Xin tuân lệnh dụ!

Và cùng một lúc, họ chong thẳng mũi kiếm lên, lui ra ngoài ba trượng.

Qua một buổi vận công, Tần Quan Vũ vươn vai mở mắt nhìn quanh, thấy tám gã lùn thủ kiếm đứng cách chàng ba trượng thì rất lấy làm kỳ dị, đồng thời, cũng nghe huyết mạch không những là đã phục hồi thông suốt mà lại còn có phần dào dạt lên.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ...

Phải chăng phần công lực được Cổ Lãnh Vân truyền cho nhờ sự chấn động vừa rồi mới có cơ hội hòa vào cơ thể mình?

Nhưng, đây không phải là lúc cần nghiên cứu kỹ, chàng vận lực lên song chưởng, bước thẳng vào trong.

- Tiểu tử, đứng lại.

Tần Quan Vũ nhìn thẳng tới, trầm giọng :

- Các hạ có gì muốn nói?

Gã lùn lại cười rồi đột nhiên thấp giọng như trêu cợt :

- Tiểu tử này, ngươi chưa qua khỏi cửa ải thứ nhất kia mà.

Cửa ải thứ nhất?

Tần Quan Vũ thoáng hơi nao núng...

Muốn đến Tam Quốc miếu phải qua nhiều cửa ải lắm ư?

Nhưng chàng lại gắt lên :

- Hãy nói thẳng ý định của các ngươi ra đi, kẻ này rất sẵn sàng thừa tiếp.

Mấy gã lùn vụt cười sằng sặc.

Giọng cười như trêu, như khích đối phương.

XVI

Văn khúc võ khôi

Giọng cười kéo dài ra như xoáy vào tai và đột nhiên đứt ngang một lượt.

Một trong các gã lùn gằn lên từng tiếng :

- Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ hãy nghe đây, vâng mệnh Miếu chủ để giữ cho đúng lẽ công bình, Bát sứ giả chúng ta dùng kiếm đối địch, nhưng bây giờ thanh kiếm của ngươi đã gãy. Vì tự trọng, chúng ta không thể tiếp tục ra tay được.

Tần Quan Vũ nghe vậy thì tức giận muốn chửi to lên...

Bọn họ nói tới việc tranh cao thấp bằng lẽ công bình, thế mà lại lấy số đông đàn áp mình. Thật là mở miệng nói ra mà không thẹn với lòng.

Tuy nhiên, chàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng :

- Còn lại phần ngắn của thanh kiếm này, tại hạ vẫn còn có thể thừa tiếp chư vị.

Gã lùn vụt cười ngất ngưỡng :

- Lấy khúc kiếm gãy tận cán để giao đấu với chúng ta ư? Ha... ha... đến nước này mà vẫn còn chưa lượng sức.

Tần Quan Vũ hất mặt hiên ngang :

- Không cần biết có lượng sức hay chưa, ngay bây giờ tại hạ rất bằng lòng giao đấu.

Gã lùn cất giọng trầm trầm :

- Phải thành thật mà nói rằng, khúc sắt vô dụng đó không thể nào dùng được nữa. Nếu quả ngươi muốn qua được cửa ải này thì hãy trở lại khúc quanh khi nãy, nhặt lấy thanh kiếm của lão già chết mục

ấy rồi trở lại đây nói chuyện. Chắc ngươi đã từng nghe đến sự lợi hại của Thu Thủy bát kiếm mà chúng ta đang dùng đây chứ?

Thu Thủy bát kiếm! Vừa thoáng nghe qua, Tần Quan Vũ đã mím môi, tái mặt...

Thì ra những thanh kiếm mà tám gã lùn đang sử dụng đây là những món binh khí lừng danh từ đời thượng cổ, chúng được luyện từ một thứ thép đã trui luyện đến độ chém đá như bùn.

Cứ theo đó mà suy, vào Tam Quốc miếu đúng là đi vào hàm rồng hang cọp.

Nhưng vì đây là võ lâm cấm địa - Tần Quan Vũ nhận xét - một mình chàng đột nhập vào đây thì dù có sao đi nữa cũng không phải là một điều đáng nhục.

Huống chi, họ lấy đông người giàn trận ra thách thức, mình đâu lại có thể tỏ ra yếu kém hay sao?

Nên khi nghe gã lùn đề cập đến lão nhân chết mục, Tần Quan Vũ sực nhớ đến thanh kiếm mà mình có nhìn thấy khi nãy. Chàng bèn quay mình trở lại, ngang nhiên đi qua mặt bốn gã lùn đang đứng xốc kiếm phía sau, thẳng đến chỗ khúc quanh khi nãy.

Những gã lùn vẫn xốc kiếm đứng yên, để cho Tần Quan Vũ đi qua thong thả.

Đến trước mặt lão nhân, nhìn lỗ thủng nơi ngực người chết, lỗ thủng vì chưởng lực của mình, Tần Quan Vũ cảm thấy áy náy không yên.

Trông vào dáng dấp của lão nhân, mặc dù con mắt bên phải bị khuyết mất nhưng ông vẫn còn phảng phất vẻ hiền từ, và Tần Quan Vũ vụt cau mày thắc mắc...

Tại sao ông lại ngồi chết đến mục nát thân xác ở đây?

Tại sao da thịt của ông không bị mục rữa mà lại đóng khối như tro đất?

Phải chăng vị lão nhân này cũng gặp phải hoàn cảnh như mình, là được mời đến đây rồi vì công lực không đủ sức chịu đựng, không đủ

sức điều vận chân nguyên nên phải chết khô trong lòng hang đá?

Tần Quan Vũ vụt nhớ đến giọng nói lạnh lùng trực tiếp ban đầu, giọng nói đó đã nói rằng suốt một trăm năm nay, những kẻ được mời không một ai vào được Tam Quốc miếu.

Không lẽ lão nhân ngồi chết mục ở đây lại là người của Tam Quốc miếu?

Vòng suy nghĩ của Tần Quan Vũ xoay chuyển không ngừng, nhưng vẫn không tìm được một giải đáp nào ổn thỏa.

Dù sao đi nữa, Tần Quan Vũ cảm thấy rằng lão nhân này cũng đã chết rồi, thanh kiếm còn lại đối với người chết kể như vô dụng, nhưng ngay trong trường hợp này, nó lại rất quan trọng đối với chàng.

Nhưng mình dùng tư cách nào để lấy nó?

Một vấn đề khó khăn lại được đặt ra.

Có thể lạy di cốt và nhận làm sư phụ để thọ lãnh việc trao kiếm không?

Không, vì chàng đã có sư phụ!

À... một tia sáng lóe lên trong óc Tần Quan Vũ.

Chỉ có thể tôn làm nghĩa phụ, như vậy, bằng vào danh nghĩa ban cho nghĩa tử di vật, chàng sẽ yên lòng lạy di cốt của lão nhân để tiếp nhận thanh kiếm.

Khi đã quyết định xong vấn đề, Tần Quan Vũ vội quỳ xuống trước di cốt của lão nhân và khấu đầu vái :

- Nghĩa tử Tần Quan Vũ, tuy chưa biết danh tính của nghĩa phụ, nhưng nếu con ra được Tam Quốc miếu, nguyện sẽ truy ra thân thế và ân oán của nghĩa phụ và nguyện sẽ vì nghĩa phụ mà thanh toán cho xong. Bây giờ thanh kiếm này kể như là nghĩa phụ ban cho để nghĩa tử thoát khỏi hiểm cảnh. Nếu còn sống được, con sẽ trở lại an táng di thể của người.

Lạy xong, chàng đứng dậy đi vòng ra phía sau lưng lão nhân, nhẹ tay cởi lấy thanh kiếm và đi lại phía trước di cốt cúi đầu lạy thêm ba lạy :

- Nghĩa tử nguyện sẽ đem hết sức mình đưa hài cốt nghĩa phụ ra khỏi Tam Quốc miếu sau khi phá hết những chướng ngại ở đây.

Khấn xong, Tần Quan Vũ đứng lên mang kiếm lên vai rồi rút ra khỏi vỏ...

Keng! Keng!

Tiếng kim khí ngân lên trong vút, ánh thép xanh rờn lóe rực giữa lòng hang tối âm u.

Giòng máu hào hùng như từ thanh bảo kiếm truyền sang huyết quản, Tần Quan Vũ chiếu thẳng tia mắt sáng, hậm hực bước tới trước.

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, theo ý các hạ thì phải tranh cao thấp như thế nào thì mới đúng lẽ công bình?

Tiếng nói lạnh lùng vừa dứt, Tần Quan Vũ đáp một cách thản nhiên :

- Tại hạ sẵn sàng thù tiếp, công bình hay không cũng chẳng sao.

Gã lùn cười ha hả :

- Thật chẳng hổ danh là Văn Khúc Võ Khôi, dù là một lời nói cũng muốn hơn người. Được, Bát sứ giả này sẽ làm cho các hạ bỏ cái tính ngạo mạn ấy.

Tần Quan Vũ không trả lời, chàng đang bận theo dõi ánh kiếm trên tay tám gã lùn.

Mười hai năm trời theo ân sư xuôi ngược giang hồ, đã nhìn thấy không biết bao nhiêu kiếm quý, nhưng chưa bao giờ thấy ánh thép như của Thu Thủy bát kiếm ở đây...

Và nhìn lại tay mình, tia sáng xanh rờn có hơn chứ không kém, hơn nữa, kiếm ra khỏi vỏ đã bật tiếng ngân trong vắt, do đó cũng đủ biết thanh kiếm của nghĩa phụ quyết không phải là một vật tầm thường.

Nhưng sao người lại phải chịu chết mục tại cửa vào Tam Quốc miếu?

Tần Quan Vũ suy nghĩ viễn vong rồi cũng trở lại mối nghi ngờ khó giải lúc ban đầu...

- Tiểu tử, ngươi băn khoăn gì thế?

Tiếng hỏi của đối phương làm cho Tần Quan Vũ giật mình, trầm giọng nói :

- Đang đợi các vị đấy chứ. Hoặc là cùng nhào vô một lượt, hoặc là cứ dùng xa luân chiến cũng được, tại hạ chẳng nề hà gì đâu.

Gã lùn cười khẩy :

- Hay lắm, khẩu khí thật là hùng! Bây giờ thì Bát sứ giả chúng ta sẽ bố trí Thu Thủy trận, nếu các hạ phá được thì kể như qua lọt cửa ải thứ nhất, bằng không thì kể như là hết sống.

Tần Quan Vũ quát lên :

- Chớ rườm lời nữa, muốn bày trò gì thì cứ việc dở hết ra đi.

Tám gã lùn bật cười sằng sặc, thân ảnh cùng một lúc nhoáng lên nhịp nhàng như gợn nước, án theo phương vị bát quái, giàn thành trận thế.

Sự nghiên cứu võ học của Thủy Cảnh tiên sinh đã đạt đến mức độ tinh thâm, nguồn gốc căn bản lại được truyền lại từ người tiền nhiệm Bảo chủ Chí Tôn bảo.

Khu rừng Tử Vong ở trước Chí Tôn bảo lại căn cứ vào trận pháp mà dựng lên, do đó, nếu không phải là người trong bảo thì không làm sao qua được khu rừng để vào Chí Tôn bảo. Cứ như thế mà suy, đã là môn nhân của Chí Tôn bảo thì trí thức về trận pháp phải siêu việt hơn ai cả.

Thêm vào đó, sự nghiên cứu về trận pháp của Thủy Cảnh tiên sinh còn được phát triển tinh vi hơn nữa. Và Tần Quan Vũ là kẻ trực tiếp được thừa hưởng sự thành tựu đó.

Cho nên, vừa liếc thấy tám gã sứ giả của Tam Quốc miếu bày khai trận thế, Tần Quan Vũ đã giật mình...

Thật ra, đó chỉ là Bát Quái trận đồ, một thứ trận rất thông thường trong binh pháp.

Nhưng, bất cứ một ai có hiểu biết về trận thế, đối với Bát Quái cũng đều phải e dè, vì nó là một trận pháp biến hóa không có mức tận cùng.

Biết sự lợi hại của nó như thế, nên Tần Quan Vũ không dám coi thường.

Muốn phá cho được là phải chờ cho trận thế phát động rồi nhân đó mà định rõ vị trí chính xác rồi mới không bị mắc bẫy cái trận tầm thường mà nguy hiểm này.

Ước lượng cẩn thận xong, Tần Quan Vũ vùng hú lên một tiếng, vung thanh trường kiếm ra, nhằm ngay gã lùn đứng trước mặt mà tấn công tới.

Gã lùn kéo dài giọng cười sằng sặc, xốc xéo mũi kiếm lên giữ thế nhưng vị trí vẫn không rời.

Tần Quan Vũ đánh dứ một chiêu và cũng thu kiếm trở về, đứng lại chỗ cũ.

Thật là lạ lùng, tám gã lùn vẫn đứng yên, cất giọng cười rộ thật kỳ dị, chân không nhúc nhích một phân.

Tần Quan Vũ thoáng hiểu ra trận thế của đối phương.

Họ đã dùng phương pháp “lấy tịnh chế động”, kẻ nào khinh xuất xông xáo, tiêu hao sức lực, đến khi mệt nhọc, họ sẽ thủ thắng dễ như trở bàn tay.

Biết được mấu chốt của đối phương, Tần Quan Vũ liền đưa kiếm xéo qua ngang ngực, nhích lên một bước, đứng yên giữ vị trí của mình.

Tám gã lùn cùng một lượt liếc nhau, tiếng cười vùng im bặt, mười sáu tia mắt ngạc nhiên nhìn sững Tần Quan Vũ.

Không khí im lặng một lúc thật lâu.

Thình lình, tám gã lùn lại cười rập lên hô hố... giọng cười kéo dài sặc sụa, và tám gã vẫn giữ yên vị trí của mình.

Bây giờ thì đến lượt Tần Quan Vũ kinh nghi...

Như thế là sao?

À... chàng chợt hiểu ra, và sắc mặt cũng trầm nặng.

Nơi đây, khung cảnh không giống bình thường. Họ có thể đứng yên đến bao giờ cũng được, nhưng Tần Quan Vũ thì không thể như thế, vì đối với chàng, đây là đất địch, đây là "cấm địa võ lâm"!

Vấn đề đặt ra, cách duy nhất là đột phá.

Tần Quan Vũ nghiến răng và vụt quát lên một tiếng, tay vận sẵn chân lực, ánh kiếm rung lên và chụp thẳng vào gã lùn trước mặt.

Tiếng cười của đối phương chợt đồng thời dứt ngay, gã lùn đảo lộn thanh kiếm, một vùng ánh sáng cuộn lên...

Thoáng thấy trước mặt như ánh lửa chớp giăng, Tần Quan Vũ mím miệng thoái lui ba bước...

Trên ngực áo của chàng đã rách toạc một đường, thêm một vết rạch ngoài da rỉ máu.

Tần Quan Vũ vừa tức giận, vừa hoài nghi...

Bằng vào chiêu đó, đối phương dễ dàng đâm suốt chàng một nhát từ trước ra sau, thế tại sao hắn lại không làm vậy?

Phải chăng họ muốn lăng nhục mình?

Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, vung mạnh thanh kiếm tạo thành một vòng hoa thép, lao thẳng vào trận thế.

- Thật là một kẻ không biết tự lượng sức mình.

Gã lùn hừ lên một tiếng lạnh lùng theo câu nói và thanh trường kiếm đã như chiếc mống chụp ngay vào Tần Quan Vũ.

Tiếng thép khua lên rởn gáy, Tần Quan Vũ lại thoái lui mấy bước, hổ khẩu tay tê điếng, thanh kiếm chỉ chực rơi khỏi tay.

Đôi mắt đảo nhanh một lượt, Tần Quan Vũ bừng bừng giận dữ khi thấy mình đã lọt thân vào giữa vòng vây.

Biết đã đến lúc phải đem tất cả những gì cần thiết ra để ứng chiến, Tần Quan Vũ vận lực vung kiếm xốc lên...

Một trong tám gã lùn cười nhạt :

- Tiểu tử, sinh mạng ngươi có thể đến lúc kết liễu được rồi.

Vừa nói, thanh kiếm của gã cũng vừa chớp lên, một làn ánh thép như làn sét tím xanh re re trong gió...

Cùng một lúc, bảy gã lùn từ bảy phía khác nhau như sợi đai thắt lại vòng vây, thu gọn vào một khoảng hẹp giữa lòng hang.

Tần Quan Vũ lập tức thi triển Thiên Long thần bộ như một chiếc lá khô lượn gió, trong nháy mắt đã vòng ra sau lưng của gã lùn đối diện.

Vành môi ngạo nghễ khẽ nhích nụ cười đắc ý, Tần Quan Vũ nhún mình như một cánh dơi đớp muỗi, tà tà lao vút ra khỏi trận ngoài ba trượng.

Chàng quay lại đối diện với tám gã lùn, cất giọng mỉa mai :

- Trận thế vây công của Tam Quốc miếu quả nhiên là một môn tuyệt học.

Sau thế kiếm dữ dằn bị vuột vào khoảng trống, và không đầy chớp mắt đã thấy Tần Quan Vũ thoát ra khỏi trận đồ, tám gã lùng đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm.

Nhưng chỉ thoáng một giây, một trong tám tên sứ giả của Tam Quốc miếu quay mặt lại lạnh lùng nói :

- Được lắm, tiểu tử, kể như ngươi đã qua khỏi ải đầu tiên.

Tần Quan Vũ kiêu hãnh hất hàm :

- Tam Quốc miếu có cả thảy bao nhiêu ải?

Gã lùn rùn vai cười nhạt :

- Không nhiều không ít, chỉ vừa đúng sáu cửa thôi. Nhưng các hạ cứ yên tâm, có lẽ sẽ không cần phải đến cửa ải thứ sáu đâu, vì trước đó có thể các hạ đã rẽ đường về địa ngục rồi...

Và người sứ giả của Tam Quốc miếu dang hai tay cất giọng cười khà :

- Xin mời!

Tần Quan Vũ không nói thêm một tiếng, chầm chậm tra kiếm vào vỏ, rồi lạnh lùng quay mặt đi thẳng vào trong...

XVII

Chuyện lạ dập dồn

Càng đi vào sâu, bóng tối càng như đông đặc lại. Lại thêm những giọt nước ra rít nhỏ dài theo vách đá làm cho mặt đường trơn ướt, hơi lạnh xông lên buôn buốt làn da...

Qua khỏi hai khúc quanh, chợt thấy cùng đường, Tần Quan Vũ cau mày vận công bước tới...

Y như lối cản đường vừa rồi, lại thêm một khối đá nữa chắn ngang trước mặt.

Vừa lúc ấy, giọng nói lạnh lùng quen thuộc lại vang lên :

- Cung hỷ Văn Khúc Võ Khôi đã qua khỏi cửa ải thứ nhất!

Thật là một việc lạ lùng, tiếng nói ấy từ đâu phát ra, mà như theo dõi mình từng bước?

Tần Quan Vũ cũng bằng giọng điệu lành lùng, hỏi lại :

- Xin hỏi, nếu muốn qua cửa ải thứ hai này thì cần có thủ tục ra sao?

- Không!

Tần Quan Vũ thầm nghĩ như thế có lẽ đỡ phiền, nhưng giọng nói của kẻ ẩn mặt lại tiếp tục vang lên :

- Tuy nhiên, vẫn xin lưu lại danh hiệu trên phiến đá.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Tại sao phải làm như thế?

- Ấy, Vũ Nội Nhất Kỳ là một kẻ dám đột nhập Tam Quốc miếu, là người duy nhất trong suốt một trăm năm nay lại qua được cửa ải thứ nhất... lưu danh hiệu trên mặt đá là để cho một trăm năm sau, khi Tam Quốc miếu mở cửa, kỳ nhân dị sĩ khắp nơi sẽ đến tham quan, như vậy thì cái tên Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ sẽ để lại tiếng thơm muôn đời, song song với ngũ nhạc...

- Nhưng tại hạ vốn không muốn lưu danh.

- Nhưng đây là quy củ. Mà quy củ này đã được đặt ra cả một trăm năm nay rồi, và trải qua ba đời Miếu chủ, vẫn chưa có một ai sử dụng. Ngày nay, các hạ là người thứ nhất, mong hãy cho Tam Quốc miếu một thể lệ về sau.

- Cũng được!

Tần Quan Vũ nhủ thầm như thế, và ngầm vận mười thành công lực lên ngón tay trỏ bên bàn tay phải, rồi khắc bảy chữ "Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ" lên mặt đá.

Giọng của người ẩn mặt vụt nổi lên với vẻ ngạc nhiên :

- Sâu đến bốn phân! Cung hỷ các hạ thần công vượt bậc!

Tần Quan Vũ cau mày nhìn xuống...

Quả thật đường chỉ lực khắc lên mặt đá khoét sâu xuống đến bốn phân, so với lần trước thì sâu hơn đúng một phân.

Tần Quan Vũ vừa mừng vừa lạ.

Không lẽ sau một trận giao đấu, nội lực của mình lại tăng tiến đến mức ấy hay sao?

Nhưng chàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng :

- Xin đa tạ lời khen ấy!

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ, xin mời!

Tiếp theo đó, chợt có hai tiếng động dội lên rung rinh vách đá, nhiều tiếng cọ sát nghe ken két không ngừng, rồi khối đá từ từ tụt xuống, ánh sáng phát ra rực rỡ lòng hang...

Chờ cho khối đá bằng phẳng với mặt đường, Tần Quan Vũ từ từ bước tới.

Vẫn trong lòng hang đó, nhưng rõ hơn và cũng rộng hơn ra hai trượng.

Tiếng động lại rần rần nổi dậy từ phía sau lưng, Tần Quan Vũ biết khối đá đã đóng lại như cũ, nhưng chàng vẫn không quay đầu lại, cứ

âm thầm thẳng tiến.

Qua khỏi hai khúc quẹo, Tần Quan Vũ vụt khựng lại, trước mặt chàng có một người đang ngồi.

Một người ngồi im lìm như đang nhập định, một người thiếu nữ dáng sắc đang độ hoa niên.

Lại một người chết mục nữa ư?

Tần Quan Vũ từ từ bước tới, còn chừng nửa trượng, chàng chú mục nhìn thật kỹ...

Lạ làm sao, sắc diện của thiếu nữ này vẫn linh động như người sống, đôi mắt lim dim, hai tay chắp lại, y như một nhà sư trong tư thế tham thiền.

Không, nhất định không phải là người chết.

Tần Quan Vũ bước tới thêm chút nữa, định nhìn cho thật kỹ nhưng chàng cảm thấy không nên. Đối diện với người thiếu nữ xinh tươi thì nam nhân không có quyền suồng sã.

Nhưng, làm cách nào để biết rõ được thật hư?

Tần Quan Vũ do dự, trầm ngâm giây lát, tia mắt vẫn không rời quan sát người thiếu nữ, và bằng một cử chỉ hết sức e dè thận trọng, Tần Quan Vũ đưa tay nắm nhẹ lấy đuôi tóc của nàng...

Vừa nắm trong tay mớ tóc, Tần Quan Vũ vụt đứng thẳng người lên, thở ra thật mạnh.

Đã gặp cảnh đó rồi, nhưng Tần Quan Vũ vẫn phải lặng người, thì ra đó lại là một người chết mục, mà lần này lại là một thiếu nữ đang ở trong tuổi xuân.

Buông thõng tay cho mớ tóc rơi xuống đất, Tần Quan Vũ bất giác thở dài.

Tam Quốc miếu, một trong ba nơi võ lâm cấm địa lại thần bí và hoang đường đến mức ấy hay sao?

Thật là một điều không ai tin được.

Tần Quan Vũ lặng lẽ quay bước đi thẳng vào trong...

Qua một khúc quanh nữa, Tần Quan Vũ lại thêm một lần sửng sốt, lại thêm một người ngồi chết mục. Một nam nhân tuổi độ năm mươi, không tóc không râu, vẻ mặt tươi rói như người còn sống.

Là một trò đùa hay sao chứ?

Tần Quan Vũ cảm thấy hơi bực dọc, bước thẳng luôn mấy bước, nắm vào cánh tay của lão nhân.

Trời ơi, lại là một nắm tro, y như hai người trước.

Thế là nghĩa lý gì?

Trước sau cả thảy ba người, lại đi lựa cái động này mà ngồi chết mục.

Tam Quốc miếu đã thành võ lâm cấm địa trong một trăm năm nay, tại sao những người chết mục lại cứ ngồi yên không rũ xuống?

Phải chăng họ cố dàn ra cái cảnh thần bí để tô đậm màu khủng bố?

Trong khoảng lòng hang thăm thẳm này, còn có bao nhiêu người ngồi chết mục nữa?

Tần Quan Vũ hoang mang, từ từ đi thẳng vào trong.

Cũng lúc ấy, giọng nói lạnh lùng lại vang lên lanh lảnh :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đã lọt qua cửa thứ nhất, hiện đang đi vào cửa ải thứ hai. Cửa này nếu một khi bị phá thì Tam Quốc miếu từ đây trở đi kể như khó xưng là võ lâm cấm địa nữa. Miếu chủ có lệnh, phải làm hết sức mình.

Âm hưởng của tiếng nói kéo dài rồi dứt hẳn. Lòng hang vẫn im lặng như tờ, không thấy bóng dáng một ai...

Tần Quan Vũ mím môi đi thẳng tới.

Và bây giờ, sự tình có lẽ đã bắt đầu.

Từ một khúc quanh ở phía trước, một bóng trắng lao ra.

Kẻ ấy, mình mặc áo trắng, mặt che lụa trắng, vóc dáng mảnh mai, tia mắt như hai luồng điện lạnh rọi thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, nhưng vẫn đứng im lìm...

Tần Quan Vũ vẫn ngang nhiên đi tới, còn cách chừng một trượng, chàng đứng thẳng người, tia mắt nhìn vào kẻ đối diện, rồi trầm giọng quát lên :

- Các hạ muốn giở trò gì? Tại hạ sẵn sàng thừa tiếp.

Người che mặt cất giọng sắc như dao :

- Tần huynh chắc chưa biết phép tắc khi muốn vào cửa ải thứ hai?

- Xin các hạ cho biết.

- Cửa ải thứ hai có quy lệ như sau, tại hạ là một trong Tam hùng của Tam Quốc miếu, nếu Tần huynh có thể qua khỏi chưởng lực của Tam hùng thì kể như cửa ải này đã bị phá.

Tần Quan Vũ thản nhiên nói :

- Tốt, vậy tại hạ xin được lãnh giáo!

Người che mặt cười nhẹ :

- Hãy khoan, nếu đã mệnh danh là Văn Khúc Võ Khôi thì tất nhiên điều đó đã nói lên rằng nội lực của Tần huynh hẳn phải đạt đến mức độ cao thâm, nếu Tần huynh có thể tiếp Tam hùng mỗi người ba chưởng thì kể như là thắng cuộc.

Tần Quan Vũ vẫn lạnh lùng :

- Được, xin cứ ra tay.

Thừa biết qua nội lực của Bát sứ giả tại cửa ải thứ nhất, lẽ tự nhiên đến Tam hùng trấn cửa ải thứ hai này nhất định phải cao hơn, Tần Quan Vũ nhận lời và vận đầy công lực lên song chưởng sẵn sàng chờ đợi...

Nhưng cuộc diện còn như muốn kéo dài, giọng nói lạnh lùng lúc ban đầu lại vang lên :

- Văn Khúc Võ Khôi hãy nghe đây, phụng mệnh Miếu chủ, nếu các hạ bằng lòng quy thuận bản miếu thì sáu cửa ải sẽ cùng mở ra một lúc, để các hạ tự tiện đi vào, khỏi phải có một cuộc tranh tài, chẳng hay tôn ý ra sao?

Bằng một giọng lạnh lùng, Tần Quan Vũ đáp liền mà không cần suy nghĩ :

- Tại hạ tuy bất tài, nhưng không phải là hạng dễ cho kẻ khác dọa nạt, xin miễn bàn chuyện ấy.

- Hay lắm, Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ quả đúng là con người cương nghị. Bây giờ, người cầm đầu Tam đại hộ pháp của bản miếu muốn cùng các hạ trao đổi mấy câu chuyện, không biết ý các hạ ra sao?

- Hoan nghênh!

Thốt ra lời đồng ý, Tần Quan Vũ vẫn ở trong trạng thái băn khoăn...

Lời cự tuyệt ngang ngang của mình, tưởng đâu đối phương sẽ nổi cơn thịnh nộ, không ngờ lại đề nghị mình nói chuyện, quả thật sự tình càng phút càng đưa tới lạ lùng.

Liền lúc ấy, một giọng cười rổn rảng nổi lên, vẫn không thấy bóng người đâu, và tiếp đó, một giọng nói vang lên sang sảng :

- Các hạ là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đấy chứ?

Tần Quan Vũ điềm nhiên :

- Tại hạ đúng là Tần Quan Vũ, còn Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi thì không dám nhận!

Đối phương lại cười cười :

- Chắc các hạ biết rõ cái đại thế của võ lâm ngày nay chứ?

- Tại hạ thật tình không rõ!

Tuy trả lời như thế, nhưng trong lòng Tần Quan Vũ cũng hết sức lạ lùng...

Tại sao bỗng dưng đối phương lại kéo vấn đề leo qua toàn cuộc võ lâm?

Giọng nói kia lại nổi lên lồng lộng :

- Có lẽ các hạ có nghiên cứu về sử học nhiều?

- Có biết đôi chút.

- Các hạ tự nhiên đã có học qua hồi Tam Quốc phân tranh?

- Đã có đọc qua.

- Dám hỏi, thời kỳ cuối cùng của Tam Quốc, thiên hạ quy về ai thống nhất? Và con người ấy ra sao?

Đúng rồi, giờ đây Tần Quan Vũ đã nắm được ít nhiều manh mối...

Rõ ràng Chủ nhân Tam Quốc miếu đã nuôi lấy dã tâm của Tư Mã Viêm, con người mở đầu nhà Tấn, với ý đồ thống nhất võ lâm và tiếp theo đó là xưng đế.

Tần Quan Vũ bật cười, nói rõ lên từng tiếng :

- Tất nhiên là tại hạ có biết. Tam Quốc rốt cuộc đều quy về Tư Mã Viêm thống nhất. Tư Mã Viêm tự là An Thể, sinh ra tướng mạo khôi ngô, tóc buông chấm đất, tay dài quá gối, tư chất thông minh... nhưng sau khi thống nhất và xưng đế, Tư Mã Viêm có phần kém đức mà trở nên phóng túng và do đó, tại vị chỉ có hai mươi sáu năm.

Đối phương cất cao giọng như tán thưởng :

- Thật quả không hổ danh là Văn Khúc... tiện đây, ta xin nói rõ cùng các hạ, đại thế võ lâm hiện nay còn có phần rối loạn hơn thời Tam Quốc. Thất phái tuy vẫn giữ vững môn hộ của mình, nhưng ngày nay so với trước kia đã xa lắm rồi. Cuộc diện võ lâm đã ngấm ngầm chia năm xẻ bảy, Chí Tôn bảo đang lăm le đứng dậy, Quỷ huyệt sắp sửa mưu đồ, và đến lúc bấy giờ Thất đại môn phái làm sao đứng vững? Các hạ có tin như thế hay không?

- Điều đó khó làm cho người tin được!

- Thất đại môn phái suy vi, mọi người đều thấy rõ, chẳng lẽ các hạ lại không biết được việc ấy nữa ư?

Tại làm sao lại phải quản đến việc đó?

Tuy không muốn, nhưng Tần Quan Vũ vẫn phải trả lời :

- Sự thật vẫn là như thế, song trong chốn võ lâm vẫn nổi lên sóng dữ.

Đối phương bật cười ha hả :

- Các hạ chưa nói thật với lòng mình. Từ lúc các hạ và lệnh sư là Thủy Cảnh tiên sinh chia tay tại Tử Vong lâm, chỉ trong vòng một tháng mà bao nhiêu chuyện xảy ra, như cuộc biến động tại Hoa Sơn, thảm cảnh ở Trích Huyết giáo, v... v... chẳng lẽ các hạ còn chưa thấy rõ hay sao?

Tần Quan Vũ cảm thấy toàn thân rúng động.

Đối phương là ai? Y như là hắn theo dõi chàng từng ly từng tý. Chuyện của chàng hẳn phải biết rõ như ngửa bàn tay.

Phải chăng đây là một âm mưu sắp đặt từ trước?

Một ý nghĩ thoáng qua, Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời :

- Quả thật tại hạ chưa biết rõ.

Đối phương lại cười sang sảng :

- Các hạ lại không nói thật lòng mình nữa rồi. Đại thế võ lâm ngày nay, có thể bằng vào những chuyện đã gặp của các hạ mà nhìn ra tất cả “một chiếc lá rụng, đủ biết mùa thu đã tới”, chẳng lẽ các hạ cứ cố tình không muốn biết cái chân lý muôn đời ấy?

Thật ra, đâu phải đợi đến những việc này, mà nội một việc xảy ra nơi Cảnh Đức trấn, Tần Quan Vũ cũng đoán được những điều sẽ phải xảy ra...

Nhưng, dụng ý của đối phương khi nói với chàng điều đó, nhất định phải có nguyên nhân khác nữa...

Nguyên nhân đó, phải chăng là con đường dẫn chàng đi đến quỳ dưới bệ Tam Quốc miếu.

Tần Quan Vũ gằn giọng hỏi một câu :

- Cứ theo đó mà nói, phải chăng quý miếu đã có một hùng tâm như Tư Mã Viêm?

Giọng đối phương vụt chuyển sang nghiêm nghị :

- Các hạ đã lầm rồi. Tam Quốc miếu nhân tài đầy dẫy mà chỉ cần nhìn đến Bát sứ giả thôi, có lẽ các hạ cũng đã ước lượng được rồi.

Ngưng một giây, đối phương lại nói tiếp :

- Bằng vào thế lực hiện có, nếu Tam Quốc miếu có ý đồ bá chủ võ lâm, thì khi sáng lập bản miếu từ một trăm năm về trước, đã có thể thực hiện việc đó như trở bàn tay. Nhưng, bản miếu đã không làm thế, các hạ có biết vì sao chăng?

Thật đúng là ra đường gặp quỷ. Chuyện của họ, mà họ lại hỏi người khác có biết lý do không. Tần Quan Vũ muốn chửi lên một tiếng, nhưng chàng cũng cố nói cho xuôi :

- Xin cho biết cao kiến.

- Tại làm sao ư? Tại vì thủa đó, Thất đại môn phái khống chế toàn bộ võ lâm, mà khi đó, chính nghĩa hãy còn sáng tỏ. Nhưng bây giờ, bây giờ thì tà mỵ tung hoành, Thất phái bất lực, tai kiếp võ lâm đã mở màn, các hạ thử nghĩ xem, Tam Quốc miếu có nên thuận lòng trời mà đem sức mỏng tài hèn của mình đứng ra để duy trì chính nghĩa hay không?

Tần Quan Vũ suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Lời lẽ của đối phương thật vô cùng khẳng khái, nhưng cuối cùng vẫn không giấu được cái đuôi tham vọng. Và rất rõ ràng, nhân lúc thất phái gặp cơn suy đồi, họ lăm le nhảy lên ngôi bá chủ võ lâm.

Ngán ngẩm trò đời, Tần Quan Vũ cả cười, nói một câu “thuốc nước” :

- Theo lý thì đúng là phải như thế!

Đối phương nói như được trớn :

- Các hạ quả là người thông tình đạt lý. Thật ra, Tam Quốc miếu quả có thiện chí vì võ lâm mà an định, thế mà Miếu chủ vẫn trù trừ chưa quyết, các hạ có biết tại sao không?

- Tại hạ không rõ.

- Nói thẳng với các hạ nhé. Trong Tam Quốc miếu, nhân tài lớp lớp, có thể nói mỗi một người đều là một cây trụ sắt trong thiên hạ, và ngay cả Miếu chủ cũng lại là một nhân tài, nhưng tiếc thay bản miếu lại thiếu hẳn một người có đủ điều kiện làm thống soái.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu :

- Quả đúng là không có cái đẹp nào là toàn vẹn, và quả là một điều đại bất hạnh trong trời đất.

Đối phương nói luôn :

- Cũng có thể nói như thế, tuy nhiên, sau khi tuyển chọn được người, bản miếu sẽ bắt đầu gánh vác chuyện của võ lâm, à này...

Đối phương như chuyển sang đề tài khác :

- Đối với sự dâm loạn, thí sư của lệnh sư tỷ Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng, có lẽ các hạ căm hận lắm chứ?

Tần Quan Vũ không trả lời ngay câu hỏi, mà lại mỉm cười :

- Tại hạ cầu chúc cho quý miếu sớm tìm được nhân tài theo ý muốn.

- Hiện nay bản miếu đã tìm được một người có đủ điều kiện làm thống soái, có thể còn cao hơn bậc đó nữa, tiếc thay người ấy lại không chịu nhìn vào sự thật mà cùng với bản miếu chân thành hợp tác, thuận theo lòng trời mà tạo phúc cho võ lâm.

Thiếu chút nữa thì Tần Quan Vũ bật cười thành tiếng, nhưng chàng vẫn cố thở dài, như cùng một lòng tiếc rẻ với đối phương.

Và chàng lại cố tạo một tiếng than thế sự :

- Quả thật là chuyện lớn trong trời đất lại gặp nhiều bất hạnh thay.

Đối phương vụt hỏi :

- Các hạ có muốn biết người ấy là ai chăng?

Biết để làm gì chứ? Tần Quan Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ đường đường danh xưng võ lâm cấm địa, mà Tam Quốc miếu lại muốn nhờ mình làm thuyết khách hay sao?

Hay là muốn giở thêm một âm mưu mới nữa?

XVIII

Bức bách và dụ dỗ

Như đã sẵn có chủ định, Tần Quan Vũ mỉm cười đáp lại :

- Có lẽ không cần thiết.

Đối phương nói thẳng :

- Tam Quốc miếu chủ muốn phiền các hạ thuyết phục giùm đối phương, không biết ý các hạ ra sao?

Quả đúng như điều mình dự đoán, Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời :

- Rất tiếc là tại hạ còn quá nhiều trọng trách nơi mình, không thể vì quý miếu mà làm công việc ấy.

- Các hạ thật không bằng lòng ư?

- Đúng ra không phải tại hạ không bằng lòng, mà vì những lẽ trên nên khó mà chấp nhận.

Đối phương vẫn một giọng ôn tồn :

- Như thế thì nhiệm vụ này có lẽ tại hạ phải chính mình đảm đương, không biết các hạ có đủ năng lực hay không?

Thật là lạ lùng hết sức, chuyện của họ mà lại đi hỏi mình, nhưng Tần Quan Vũ vẫn đáp xuôi :

- Các hạ nên đảm trách lấy nhiệm vụ to lớn ấy.

- Đúng! Đúng! Chính tại hạ phải đảm nhiệm...

Và đối phương lại nói tiếp :

- Các hạ xin đừng cho là lạ nhé. Thật ra tại hạ đang làm nhiệm vụ ấy đây... vì người mà Miếu chủ định chọn ấy chính là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ, chẳng hay các hạ có ý kiến gì chăng?

Câu nói lạ lùng ra ngoài sức tưởng tượng của Tần Quan Vũ.

Họ muốn giở trò gì thế?

Mới vừa rồi còn muốn nhờ mình làm thuyết khách, rồi bây giờ lại bảo rằng người được chọn ấy chính là mình.

Tự nhiên, đối phương bảo mình là người có đủ tài thống soái, đó cũng là một điều vinh dự...

Nhưng Tần Quan Vũ vẫn tự hiểu rõ mình hơn ai hết, tuy chàng đã được mười hai năm trui luyện trong bàn tay của Thủy Cảnh tiên sinh, đối với cầm kỳ thi họa, thiên văn địa lý, hay kỳ môn bát quái... vẫn có thể có đôi chút tự hào, nhưng về phương diện võ công, qua mấy lần đụng chạm, chàng đã mất đi khá nhiều tự tin...

Huống chi, tại Tam Quốc miếu, như vị hộ pháp của họ vừa nói, nhân tài lớp lớp, mà qua Bát sứ giả của họ cũng đã thấy được rõ ràng võ công của Tam Quốc miếu cao trội hơn mình nhiều, thế tại sao họ lại mời mình làm thống soái?

Hay là...

Sự nghi ngời càng phút càng dồn dập, nhưng Tần Quan Vũ vẫn lạnh lùng :

- Rất tiếc, tại hạ không thể đảm đương trọng trách đó!

- Chắc các hạ thấy vấn đề có hơi là lạ đấy à?

- Cũng có như thế. Vì vừa rồi, các hạ rõ ràng muốn dùng tại hạ để làm thuyết khách, bây giờ lại chỉ định tại hạ là người được tuyển chọn, sự đùa cợt đó có hơi quá đáng chăng?

Giọng nói của đối phương lại trở sang nghiêm nghị :

- Các hạ là người trí tuệ siêu quần, đảm lược xuất chúng, không phải đúng là người có tài thống soái đó sao? Ý kiến của tại hạ vừa rồi là muốn các hạ tự thuyết phục lấy bản thân đó chứ.

Đúng là một con người miệng lưỡi.

Quả xứng đáng là một thuyết khách.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Tại hạ thật không đủ năng lực đảm nhiệm trọng trách ấy của quý miếu.

Đối phương cười ha hả :

- Các hạ quả đúng là người tôn thờ chủ nghĩa "bất hợp tác". Phượng Hoàng Tiên Nữ định mưu bằng "lời thề hợp châu" thế mà cũng bị các hạ lơ là, với hành vi đó, phải chăng các hạ muốn một mình độc bá võ lâm?

Tần Quan Vũ rúng động, ngập ngừng :

- Ấy, ấy...

Đối phương lại cả cười, nói tiếp :

- Nếu không thì tại sao? Ý đồ một tay gồm thu võ lâm ư?

Tần Quan Vũ bỗng sặc cười :

- Các hạ hình như rất thích việc ngậm máu phun người lắm nhỉ?

Đối phương đón lời :

- Đã có ý muốn thu tóm thiên hạ, độc bá võ lâm, chẳng lẽ các hạ muốn gồm thu võ lâm vào một mối? Không, các hạ cần phải biết đạo và ma không thể đứng chung, chính và tà không bao giờ đâu mặt, nếu các hạ có ý muốn gồm thu võ lâm vào một mối, thì chẳng phải là uổng phí tâm cơ lắm ru?

Tần Quan Vũ mỉa mai :

- Thế thì quý miếu đang đi theo con đường chính đấy ư?

Đối phương vẫn với giọng thản nhiên :

- Bản miếu không có chính, tà, ma, đạo chi cả, chỉ vì nhìn thấy võ lâm máu chảy thành sông, thây chất thành núi, nên không đành lòng trơ mắt đứng nhìn tai kiếp của thiên hạ thế thôi.

- Và vì thế, nên quý miếu buộc lòng phải tính chuyện gồm thu võ lâm vào một tay mình?

- Cũng có thể nói bằng cách đó, vì ít nhất toàn cõi võ lâm phải cần có một bang phái đầy đủ chân tài thực học, xứng đáng lãnh tụ quần

hùng, bình định các phương, không để cho bất cứ một ai bị áp lực nào lăng nhục... Các hạ cũng cho thế là đúng chứ?

Tần Quan Vũ nhướng mày :

- Cái ý chí đó thật đáng hoan nghênh, nhưng hành vi của quý miếu thật khó làm cho người ta tin tưởng được.

- Vậy thì phải làm sao các hạ mới đồng tình?

- Rất dễ, cứ đưa ra sự thật!

- Sự thật là sao?

- Sự thật để chứng minh rằng quý miếu chỉ vì đời mà tạo phúc, bằng không, thì dù cho các hạ có nói hay, nói khéo đến mức nào đi nữa thì tại hạ cũng khó mà tin được.

- À!

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Các hạ không có gì để chứng minh sự thật, phải không?

Đối phương cười nhẹ :

- Lầm! Các hạ đã lầm! Chứng cứ mười phần có đủ. Tuy nhiên, việc làm chấn động võ lâm của bản miếu, chưa có thể nói rõ cùng các hạ, đó là một điều bất đắc dĩ. Ngoài việc ấy ra, các hạ còn thấy có cách gì làm cho các hạ tin tưởng nữa chăng?

Tần Quan Vũ lại cảm thấy băn khoăn...

Tam Quốc miếu đối với mình y như nhất định thu phục cho kỳ được, nhưng chàng cảm thấy mình cũng chỉ là một hạng phàm phu, thế tại sao họ lại cứ muốn tranh thủ cho bằng được?

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ hỏi thẳng :

- Tại hạ tự biết mình không đủ tài đức như quý miếu đã đề quyết, vậy mà các hạ cứ cố tình lôi kéo, thực làm cho người ta khó hiểu... Có thể nói một cách thẳng thắn rằng, tại hạ thật không có giá trị gì đáng để lợi dụng cả.

Đối phương lại cười :

- Các hạ đã lầm rồi.

- Tại hạ lầm ở chỗ nào?

- Các hạ đừng nên lấy cái lòng của kẻ tiểu nhân mà đo lường bụng dạ của người quân tử.

- Như thế có nghĩa là các hạ là người quân tử?

- Điều đó quả thật tại hạ không dám nhận, nhưng Miếu chủ của bản miếu mới đường đường chính chính là người quân tử.

Tần Quan Vũ mỉm cười khó chịu :

- Cứ kể như là tại hạ nói sai, vậy bây giờ quý miếu còn trò gì hay nữa thì cứ tự nhiên đưa ra, khỏi phải vòng vo khách sáo.

Đối phương cũng bật cười :

- Hãy khoan, chuyện còn chưa nói hết.

- Còn có chuyện gì đáng nói nữa?

- Tại hạ cần phải thay mặt Miếu chủ giải thích cho rõ ràng.

- Lại có điều chi cần phải giải thích nữa?

- Không sai, cần phải giải thích về điểm lợi dụng giá trị.

Tần Quan Vũ thoáng vẻ ngạc nhiên :

- Tại hạ đang lắng nghe đây.

- Các hạ là cao đồ của Thủy Cảnh tiên sinh, đương nhiên luận về võ công, văn học, và trình độ đều vượt hẳn thiên hạ, nhưng nếu bằng vào lẽ ấy thì vẫn chưa đủ để lợi dụng, vì sự thật các hạ vẫn chưa thắng nổi nát sứ giả của bản miếu, điều đó không sai chứ?

- Đúng!

- Còn nếu bảo rằng lợi dụng Huyền kinh thì lại càng không phải. Từ nơi cửa miệng Tư Văn Tú Sĩ, các hạ được khúc ca huyền bí và cũng chính là manh mối của Huyền kinh, nhưng bài ca đó bản miếu đã có từ ba năm trước. Như thế, lợi dụng Huyền kinh không thành vấn đề nữa, phải không?

- A...

- Vậy thì, ở con người của các hạ, phải còn có một giá trị khác?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không, không có chi cả.

Giọng đối phương quả quyết :

- Có chứ! Tại các hạ không biết đấy thôi. Nhưng bây giờ vẫn chưa tiện thố lộ cùng các hạ. Và về điểm đó, bản Miếu chủ vẫn không nhận là lợi dụng giá trị đâu nhé.

- Vậy thì quý Miếu chủ lôi kéo tại hạ với dụng ý gì?

- Chính là ở nơi phẩm cách, khí phách, trí tuệ, và đảm lược của các hạ đấy. Cho nên, võ công của các hạ tuy không cao, nhưng rồi nó sẽ cao nếu trải qua một thời gian trui luyện, chỉ có tính cách con người là không làm sao rèn luyện được.

- Nghĩa là quý Miếu chủ chấm ở tính tình thiên phú của tại hạ?

- Đúng thế, điểm đó, trong muôn vạn người thật khó tìm ra một, và các hạ đã có được cái phẩm cách trời cho ấy, chẳng lẽ lại không đem ra cống hiến cho nhân quần ư?

Quả đúng là lời lẽ của kẻ mang hoài bão vì đại nghĩa!

Tuy nhiên, Tần Quan Vũ vẫn thấy mơ hồ, phảng phất một âm mưu...

Chàng đáp với giọng lành lùng :

- Với lời tán tụng của các hạ, tại hạ rất thẹn mà không dám nhận. Bao nhiêu ý tốt đó, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Đối phương gạn hỏi :

- Nghĩa là các hạ không bằng lòng hợp tác?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Vì thiên hạ mà tạo phúc, đó là việc mà ai ai cũng đều có trách nhiệm, cần gì phải hợp tác hay không?

Đối phương nói liền một câu đầy dẫy sự thất vọng :

- Thôi, thế thì kể như xong. Xin mời các hạ cứ đi theo ý mình. Nếu một mai các hạ có bề nào thì chỉ để lại một chút tiếc thương cho đời. Riêng phần bản miếu, vẫn phải vì võ lâm mà cố tiêu tai ách vận cho sớm. Xin mời!

Giọng nói lạnh lùng nhức óc lúc ban đầu lại vang lên :

- Tam hùng hãy làm bổn phận.

Mông diện bạch y nhân cất giọng trầm trầm :

- Xin thất lễ!

Tiếng nói cùng song chưởng đưa ra một lúc, ào ào bủa tới hai loạt kình phong.

Tần Quan Vũ nhếch môi ngạo nghễ, hai tay tập trung mười thành công lực, dùng Huyền Âm thần chưởng đối đầu.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội rền vang, Tần Quan Vũ thụt lui hai bước, huyết khí nghẹn ngay giữa ngực.

Bạch y nhân cười lên sằng sặc :

- Hãy tiếp chưởng thứ hai!

Tiếng nói chưa dứt, hai loạt kình phong mạnh gấp đôi lần trước ầm ập đổ ra...

Tần Quan Vũ vận chân chí, đẩy mạnh hai tay đối kháng...

Ầm! Ầm!

Lại hai tiếng dội vang lên khủng khiếp, Tần Quan Vũ toàn thân nghe như nát vụn, văng bổng ra ngoài ba trượng.

Khắp mình chàng nghe như bị muôn ngàn mũi dao châm chích rã rời. Lửa giận bừng bừng xông lên tận óc, Tần Quan Vũ chống tay gượng dậy, nhưng chân chưa đứng thẳng, chàng vụt ọe lên một tiếng, một vòi máu từ trong miệng vọt ra, thân ảnh lảo đảo ngã xuống mặt đất.

Trong lúc tâm thần choáng váng, Tần Quan Vũ mơ hồ nghe như tiếng hào hùng của chính bản thân nói vọng bên tai: “Đứng lên, Tần Quan Vũ hãy mau đứng lên, ít nhất cũng phải qua ba chưởng chứ?”

Nỗi thẹn thùng và tức tối dồn dập vào tâm não, Tần Quan Vũ đứng phắt dậy, bước lên hai bước rồi cất giọng trầm trầm dễ sợ :

- Còn một chưởng nữa.

Tiếp theo đó, hai tay chàng chầm chậm đưa lên ngang ngực, vận chuyển toàn thân công lực đẩy ra.

Là một chưởng quyết liều sinh tử, tất cả chân lực còn lại tạo ra một trận kình phong như khối nước vỡ bờ, ầm ập đổ tới bạch y nhân.

- Các hạ quả là người không biết tự lượng.

Cùng một lượt với câu nói lạnh lùng, bạch y nhân cũng đưa hai tay lên ngang ngực, chầm chậm đẩy ra.

Ầm! Ầm!

Hai luồng kình khí lại chạm nhau, Tần Quan Vũ hự lên một tiếng như tức nghẹn, thân ảnh của chàng như một chiếc lá khô trong cơn gió lốc, bắn dạt ra xa ngoài ba trượng, ngã nằm ngất lịm.

Nhưng không, chàng không chết, tiếng nói trong tiềm thức của chàng cứ liên tục vang lên: “Tần Quan Vũ, hãy đứng lên mà đi tới trước...”

Một sức mạnh vô hình thúc đẩy, Tần Quan Vũ vụt nghiêng mình qua và mở mắt ra.

Bạch y nhân nhìn sững vào Tần Quan Vũ bằng tia mắt hết sức kinh nghi, và hắn bỗng nói thật mau :

- Xin các hạ hãy tiếp đệ nhị hùng ba chưởng nữa!

Dứt lời, tà áo trắng khẽ nhoáng lên rồi mất hút vào ngõ tối.

Tần Quan Vũ cảm thấy trước mắt như có nhiều tia lửa nhoáng lên, da thịt đau đớn như dần, toàn thân khí huyết gần như lộn ngược.

Nhưng cũng từ trong cơn mơ hồ ấy, chàng nhớ đến mối hận của sư môn, và nơi hạ lạc của song thân hãy còn mờ mịt...

Một ý niệm cầu sinh biến thành động cơ mạnh mẽ, và chỉ trong thoáng chốc, chàng đã đứng bật dậy và từ từ bước đi...

Trong lúc bước đi, chàng sực nhớ đến lời của bạch y nhân khi nãy... Phải rồi, chàng mới chịu xong ba chưởng của đệ nhất hùng, không, không chỉ Tam hùng, mà dù có bao nhiêu "Hùng", bao nhiêu "cửa ải" đi nữa, Tần Quan Vũ này cũng nhất định sẽ bước tới...

Và chàng lại nghiến răng bước tới...

Nhưng Tần Quan Vũ thoáng nghĩ lại: "Cần chi vội? Tại sao không chờ thêm một lát để mình có thời gian vận chuyển chân nguyên điều hành kinh mạch?"

Nghĩ vậy rồi Tần Quan Vũ lập tức ngồi xuống, hít mạch chân khí, xung nạp Đan Điền, từ từ vận chuyển công lực...

Nhưng chàng vẫn rùng mình... khí huyết hình như đảo nghịch.

Liền lúc đó, một giọng nói trầm trầm lạnh lùng từ phía sau lưng vang lên :

- Hãy tiếp tục vận công, đừng để chân khí tản mác.

Và tiếp theo câu nói, một luồng nhiệt lực từ sau lưng xâm nhập vào Đan Điền, chầm chậm chuyển thông bát mạch, rần rần chạy suốt châu thân.

Trong khoảnh khắc thông đạt linh đài, Tần Quan Vũ hoàn toàn rơi vào cảnh nhập định.

Mãi đến khi tỉnh dậy, câu hỏi thứ nhất nổi lên trong đầu Tần Quan Vũ là: "Ai đã giúp mình trong lúc vận công?"

Chàng nghĩ đến giọng nói lạnh lùng như sắt thép từ lúc ban đầu.

Nhưng nếu đã theo dõi uy hiếp mình, thì tại sao lại giúp mình khôi phục chân nguyên?

Và nhân vật ấy là ai mà từ trước đến nay, vẫn không chịu lộ diện? Tần Quan Vũ vụt đứng phắt lên, xoay mình trở lại.

Tia mắt của chàng đảo nhanh bốn phía, nhưng tuyệt nhiên không một bóng người.

XIX

Võ lâm tuyệt độc

Tần Quan Vũ lại xoay mình tư lự...

Lạ chưa! Thế là nghĩa làm sao?

Chẳng lẽ Tam Quốc miếu lại có thiện ý đối với mình?

Nhưng, ở đời lại có lối thiện ý như thế sao?

Lẽ tất nhiên là không.

Hay là Tam Quốc miếu chủ đã xem mình như món đồ trong túi, như chim trong lồng, nên cố ý để mình sống mà dày vò trêu cợt?

Sự tình diễn biến thật hết sức lạ lùng.

Tần Quan Vũ đi từ thắc mắc đến hoang mang cực độ.

Tiêu Hồn Tình Nữ có vẻ như không dám chạm trán với chàng.

Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan không dám hạ thủ thẳng tay.

Tất cả đều là chuyện mù mờ khó hiểu, dù Tần Quan Vũ có thông minh tuyệt thế, cũng không có cách nào giải thích cho ổn những sự việc ly kỳ liên tục xảy ra.

Thình lình, giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Lâm nguy mà không sợ sệt, đó là đảm lược. Đến chết mà không khuất phục, đó là khí phách. Các hạ rõ ràng là một người có tài đức, thế nhưng tại sao lại cứ cố chấp, không chịu nhìn vào lẽ phải của vấn đề?

Tần Quan Vũ ngầm vận công lực, thấy toàn thân kinh mạch không những chỉ sướng thông, mà lại có phần tăng tiến. Chàng nghiêm giọng hỏi lại :

- Tại sao các hạ lại cứu tại hạ?

- Người tài đức là người thông tình đạt lý, chẳng lẽ đối với chuyện ấy, các hạ còn chưa biết hay sao?

- Ơn cứu trợ đó, tại hạ nguyện ghi nhớ suốt đời. Chỉ có điều, nếu các hạ muốn Tần mỗ theo về với Tam Quốc miếu thì xin miễn cho việc ấy. Mong các hạ sẽ không dùng ân nghĩa để mà bức bách.

- Tại sao các hạ cố giữ cái việc không cần giữ như thế?

- Xin thứ cho điều đó, có lẽ tại hạ quá ngu chăng?

- Các hạ cần phải biết, ta sở dĩ cứu các hạ là vì tiếc người tài đức. Bây giờ, xin hỏi các hạ một việc, nếu các hạ liều chết một cách vô lý ở đây, thì các hạ hãy tự xét xem có đáng chết như thế hay không?

- Tất nhiên là không xứng đáng.

- Đã biết là không đáng chết, thì tại sao lại cứ cố chấp mà không sợ người đời cho mình là kẻ bất thức thời vụ hay sao?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Tại hạ vốn không phải là trang tuấn kiệt gì, lẽ cố nhiên là không thông thời vụ, nhưng tại hạ cũng không phải là kẻ tham sống sợ chết, rất mong các hạ hiểu cho điều ấy.

Đối phương gằn giọng :

- Nếu các hạ cứ cố tình như thế, thì xin đừng trách bản miếu sao qua nhẫn tâm.

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Xin cứ làm theo ý định, tại hạ sẵn sàng đón tiếp.

- Vậy thì xin mời!

Câu nói ngắn ngủn, lạnh lùng của đối phương chưa dứt, Tần Quan Vũ đã ngang nhiên bước thẳng vào trong.

Qua khỏi hai khúc quanh nữa, quả nhiên có một mông diện bạch y nhân, trang phục và vóc dáng y như người trước, đã đứng sẵn đợi chờ.

Khi còn cách người đó non một trượng, Tần Quan Vũ đứng ưỡn ngực, thản nhiên nói :

- Tần mỗ xin chờ lãnh giáo!

Bạch y nhân cười gằn, hai cánh tay vụt khoa lên, hai luồng tiềm lực như hai cây gió từ lòng bàn tay thốc tới...

Chưởng phong cuốn theo vách đá rít lên âm hưởng rợn người.

Tần Quan Vũ cười nhạt, hai tay đưa lên ngực, đẩy ra...

Bùng!

Đôi vai của Tần Quan Vũ lắc luôn hai lượt, loạng choạng thoái lui ba bước.

Vừa kịp đứng yên, bóng trắng đã nhoáng lên trước mặt và tiếp theo là tiếng gầm như cọp rống, chưởng phong cuộn tới như nước vỡ bờ...

Tần Quan Vũ trụ vững đôi chân, vận lực vung tay đối kháng.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng dội vang rền lòng hang, hai bóng người dạt ra hai phía.

Tần Quan Vũ cảm thấy tức nghẹn ngang ngực, chàng cố sức trụ vững đôi chân, nhưng vẫn cứ phải thụt lui...

Thân ảnh của bạch y nhân cũng chao qua hai lượt và thụt lui mấy bước.

Đến lúc hai người đứng vững lại được, bạch y nhân trừng trừng đôi mắt kinh dị quát lên :

- Chiêu thứ ba!

Chỉ vừa thấy hai cánh tay chớp lên, kình lực từ hai bàn tay của bạch y nhân như hai trái núi xô nghiêng tới trước...

Tần Quan Vũ rùn mình xuống tấn, nghiến răng đưa hai tay từ dưới đẩy xeo xéo lên trên...

Bùng! Bùng!

Vách đá cơ hồ sụp xuống, kình phong dội thẳng vào lòng đá rào rào...

Thân ảnh Tần Quan Vũ xoay tròn, và như một trái cầu da, văng tuốt ra ngoài hai trượng. Nhưng chỉ vừa ngã người xuống đất, chàng đã chống chân đứng thẳng trở lên.

Bạch y nhân rùng mình, nhìn Tần Quan Vũ bằng tia mắt vô cùng hoảng hốt, và vụt quát lên lanh lảnh :

- Xin mời Tần huynh bước tới!

Dứt lời, bóng trắng nhoáng lên và mất hút trong bóng tối.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ... sự việc lạ lùng cứ xoáy mãi vào tâm trí.

Khi cùng với đệ nhất hùng giao đấu, chính là lúc mà nội lực của chàng chưa bị tổn thương, thế nhưng, nếu không có một tinh thần quật khởi động viên thể xác, thì chàng đã không làm sao đứng dậy và tiếp đón chưởng thứ hai.

Qua chưởng thứ ba, ngũ quan và nội tạng của chàng như cùng vỡ ra một lúc. Tay chân nghe như đứt đoạn khỏi mình, nếu không có con người có giọng nói lạnh lùng rờn rợn ấy trợ lực vận công thì có lẽ thây chàng đã rũ trong động đá.

Cứ theo thứ tự bố trí từ cửa ải thứ nhất vào đây, thì đệ nhị hùng này so với bạch y nhân thứ nhất, phải mạnh hơn một bậc.

Thế mà qua luôn ba chưởng, chàng nghe thấy nội lực dù có tổn thương, nhưng hết sức nhẹ nhàng. Bằng vào thế đánh lúc nãy mà suy, không phải đối phương chưa dốc toàn lực, mà chính là nội lực của chàng đã tăng tiến lạ lùng.

Nhưng tại sao nội lực lại tăng một cách nhanh chóng như thế?

Không tìm ra câu giải đáp, Tần Quan Vũ phó mặc cho sự tình diễn biến, cứ theo lòng hang đi thẳng vào trong.

Đường trong động đá này quả thật là dài, chỉ mới qua cửa ải thứ hai mà cũng gần trăm trượng rồi. Nếu hết sáu cửa thì phải đến cả vạn

trượng chiều dài ư?

Thật ra vạn trượng cũng không phải là nhiều, nhưng giữa lòng núi đá, muốn có một hang động như thế thì phải dùng đến biết bao là nhân lực.

Qua luôn liên tiếp mấy khúc quanh, đột nhiên một tiếng quát vang lên như sấm :

- Tần huynh tiếp chiêu!

Tiếng nói chưa dứt, hai luồng kình lực đã ập tới trước mặt Tần Quan Vũ như hai cây trụ sắt...

Tần Quan Vũ cảm thấy trước mắt chưởng ảnh cuộn lên tầng tầng lớp lớp như nhiều đợt sóng nối đuôi nhau, tiếng gió rít trong lòng hang phát lên những âm thanh ù ù khủng khiếp.

Tần Quan Vũ mím môi uốn mình lao vào vòng chưởng phong của đối phương, vừa lách mình vừa phát xuất Huyền Âm thần chưởng...

Đánh tạt được hai chiêu thứ nhất, thân ảnh chàng vẫn còn lượn lờ trong vòng dư lực của đối phương, thì như một trái núi từ cao rớt xuống, chiêu thứ ba của Đệ tam hùng đã sát tới mặt chàng...

Không còn đủ thời gian xoay trở, Tần Quan Vũ trụ hai chân thật vững, hai tay kéo lên ngang ngực, và nghiến răng xô mạnh kình lực ra...

Bùng!

Ào ào...

Nghe như một thớt sắt ép ngang lên ngực, Tần Quan Vũ không còn điều khiển được chân lực để giữ vững chân mình được nữa, cả tấm thân của chàng như mảnh giấy bị con lốc xoáy, bắn tuốt ra ngoài hai trượng, ngã vật xuống ngất lịm trên nền đá.

Không biết trải qua bao lâu, Tần Quan Vũ từ từ tỉnh dậy.

Chàng mơ màng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra sau khi mình ngất đi, hay là đã bị đối phương bắt nhốt ở đâu?

Chàng vụt đứng phắt lên, chú mục nhìn bốn phía...

Thấy mình vẫn còn ở giữa lòng hang cũ, nhưng khoảng đất ngay trước mặt có một vũng máu nhờn nhờn đông đặc, hơi gió thoáng qua bốc dậy mùi tanh.

Tần Quan Vũ rùng mình.

Quả thật là hung hiểm!

Chàng đưa tay lên miệng... A! Máu từ hai bên mép chảy dài xuống cằm, xuống ngực, làm ướt đẫm cả áo quần.

Lòng hang vắng ngắt không một bóng người nào khác.

Đúng là máu của mình, máu từ trong miệng trào ra.

Tần Quan Vũ lại rùng mình.

Máu! Con người có bao nhiêu máu? Không phải vì ra hết máu mà chết ư? Hay nếu không chết thì công lực hoàn toàn tan rã.

Nghĩ đến đây, Tần Quan Vũ hốt hoảng, chàng lật đật hít mạnh chân khí, ướm vận chân nguyên...

Lạ làm sao, công lực chẳng những không hao tổn mà lại còn sung mãn hơn bao giờ hết.

Sao lại có chuyện lạ lùng như thế chứ?

Chẳng lẽ Tam Quốc miếu lại có ý tốt với riêng mình?

Hay là chân nguyên của sư phụ và của Cổ bá bá truyền sang phải đợi qua một cuộc ác đấu nhừ tử thì mới có điều kiện dung hợp vào cơ thể?

Đúng hay sai? Hay còn những bí ẩn nào khác nữa?

Lôi kéo không xong, đối phương rất có thể đâm ra thẹn, và từ thẹn trở nên giận dữ, phải tiến theo trình tự đó mới đúng với câu hăm dọa cuối cùng của người ẩn mặt có giọng nói lạnh lùng kia chứ?

Có đâu họ lại có thể từ oán ra ân?

Suy nghĩ càng nhiều, manh mối càng loạn. Tần Quan Vũ cau mặt băn khoăn...

Thình lình giọng nói lạnh lùng kỳ dị lại vang lên :

- Cung hỷ các hạ đã qua cửa ải thứ hai, thật không thẹn với danh hiệu Võ Khôi đấy nhé!

Tần Quan Vũ buông một câu hỏi thăm dò :

- Quý miếu vì sao lại không chịu hạ độc thủ?

- Các hạ bảo hạ độc thủ với ai?

- Hạ độc thủ với tại hạ!

Đối phương vụt sặc cười :

- Các hạ lại nghĩ lầm rồi.

- Sao lại lầm?

- Tại hạ muốn nói thủ đoạn mà bản miếu vừa thi hành đối với các hạ chẳng phải là độc thủ đó sao? Máu đẫm cả một vùng, chết ngất đi cả buổi, hơi thở như tơ mành trước gió, ranh giới chết chóc chỉ còn nằm trong đường tơ kẻ tóc... Thế chẳng phải là độc thủ rồi sao?

Tần Quan Vũ trầm giọng :

- Thế sao tại hạ vẫn còn sống?

Giọng nói của đối phương như pha lẫn tiếng cười :

- Thế nào? Chẳng lẽ người của bản miếu nhất định phải giết các hạ thì mới được sao?

- Các hạ không dám trả lời thẳng à?

- Các hạ muốn chỉ vào việc chi?

Tần Quan Vũ bắt đầu bực dọc :

- Việc chi à? Tại sao lại phải cứu sống tại hạ?

- À... việc ấy ư? Các hạ là người học rộng, há chẳng biết câu “Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên” ư? Giả như các hạ mà chết đi như

thế ấy, nếu Diêm Vương khi gặp nhất định sẽ vỗ án quát to: “Đường đường là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi, mà sao lại đến đây gặp ta? Đi, hãy trở về mà làm bổn phận của mình”. Hoặc có thể nói bằng một cách khác, đó là các hạ chưa đến giờ phải chết.

Tần Quan Vũ tức muốn lộn gan, nhưng chỉ cười gằn, gặn lại :

- Nếu thế thì chẳng lẽ các hạ là người nắm giữ sinh mạng của tại hạ sao?

- Đâu dám!

Ngưng một giây, đối phương lại nói :

- Thật ra, các hạ là người quang minh chính đại, tại hạ xin cứ nói thật ra thôi.

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngờ vực :

- Nói thật là sao?

Đối phương cất giọng thật trang nghiêm :

- Chuyện này kể ra thì có vẻ hoang đường, nhưng sự thật là như thế này. Nguyên khi các hạ chết ngất đi, bản Miếu chủ quá đỗi vui mừng, truyền sắp bày bữa tiệc ăn khao, thình lình có một trận âm phong thổi tới, đèn đuốc đều tắt cả, và đột nhiên xuất hiện một lão nhân xưng là Thần Mạng Vận. Ông ta xuất hiện và ngó thẳng vào mặt chúng tôi quát lớn: “Người ấy mạng chưa đến số chết, ta phụng mạng Diêm Vương mang trở về cõi thế, hãy cứu người ta dậy”.

Giọng nói nghiêm nghiêm trong một câu chuyện hoang đường, Tần Quan Vũ dù tức giận nhưng vẫn không giận được, chàng lại cũng làm nghiêm :

- Các hạ hãy nói chuyện đứng đắn một chút!

- Tại hạ đang đứng đắn đó chứ.

Tần Quan Vũ tức quá, quát lên :

- Hồ đồ!

Giọng đối phương cứ phớt tỉnh như không :

- Không sai, tại hạ họ Hồ, tên là Như Bân, và xin các hạ hãy cố dằn lòng để nghe cho hết câu chuyện đã.

Thật là hết biện pháp, Tần Quan Vũ tần ngần không biết nói sao với con người kỳ cục ấy.

Đối phương vẫn tiếp giọng đều đều :

- Bản Miếu chủ nghe lão Thần Mạng Vận nói xong thì hồn phi phách tán, bởi vì nếu chọc giận đến Diêm Vương thì chỉ cần hoạch nhẹ một nét bút cũng đủ cho quỷ sứ còng đầu. Thế phải làm sao hại được các hạ đây? Cuối cùng bản miếu nghĩ ra được một cách lưỡng toàn, đó là dùng Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn.

Ảo Mộng Hương với Lãnh Huyết Hoàn?

Tần Quan Vũ tái mặt, suýt kêu lên vì hoảng hốt.

Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn là hai thứ thuốc tối độc, mà hầu hết các nhân vật võ lâm ai cũng đều biết tiếng.

Nguồn gốc của hai thứ thuốc độc hại đó thì không một ai được biết, và nó cũng chưa từng xuất hiện trên giang hồ.

Chỉ biết rằng nó quá độc, cho nên ai nghe nói đến đều biến sắc...

Ảo Mộng Hương chế ra từ chất ma túy, người uống vào sẽ sinh ra ngớ ngẩn, hoặc thần kinh co rút, như điên như dại...

Còn Lãnh Huyết Hoàn khi uống vào thì bảy ngày sau sẽ cứng mình mà chết. Vì thế nên hai loại độc này nổi tiếng võ lâm là tuyệt độc.

Nếu hai thứ ấy mà hợp lại thì không ai có thể tưởng tượng được hậu quả của nó sẽ ra sao.

Uống Ảo Mộng Hoàn vào, đến khi chất độc hoành hành thì phải uống nữa, bằng không nó sẽ hành hạ cơ thể không sao chịu nổi. Nó là sự hành hạ của một trạng thái của người ghiền các chất kích thích, nhưng dược lực của nó mạnh gấp nghìn lần.

Cho nên đã bị đối phương cho uống vào, là suốt đời sẽ bị họ dùng nó mà khống chế.

Nó có khác với Lãnh Huyết Hoàn, vì Lãnh Huyết Hoàn uống vào thì bảy ngày sau sẽ chết một cách cực kỳ thảm khốc.

Vì vậy, khi nghe nói tới nó, Tần Quan Vũ nghiến răng trừng mắt, sợ sệt cũng có mà tức giận nhiều hơn...

Nhưng, đối phương đã nói liền theo :

- Các hạ đừng giận, hãy nghe nốt câu chuyện về sau...

Đối phương đằng hắn lấy giọng nói tiếp :

- Khi chúng tôi sửa soạn hành động theo ý định, thì âm phong lại nổi lên, Thần Mạng Vận lại xuất hiện. Ông ta hầm hầm bảo rằng: “Các người là bọn không biết điều. Tại sao lại cứ làm rộn ta mãi thế?” Đang lúc chúng tôi còn ngơ ngác thì ông ta nói tiếp: “Mỗi một lần hắn chết là mỗi một lần ta phải mang trở lại trần gian. Các ngươi nghĩ xem, dặm đường hai cõi xa xôi, mà ta thì đã già rồi, làm sao cứ mang lên mang xuống hoài cho được?” Bản Miếu chủ nhìn thấy ông ta đầu tóc bạc phơ, dáng dấp lụm cụm, cũng cảm thấy chạnh lòng, bèn đưa ra giải pháp là cứ cho các hạ uống Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn, nhưng không làm cho chết đi, cứ cho người chực sẵn một bên, đợi khi chất thuốc hoành hành thì lại cho uống thêm Ảo Mộng Hương, làm như thế mãi mãi để cho các hạ suốt đời phải chịu nằm dưới sự khống chế của bản miếu. Khi vấn đề được ổn thỏa rồi, thì lại gặp một trở ngại khác nữa. Đó là lúc đến kho thuốc, bản miếu mới hay rằng, tất cả Ảo Mộng Hương đã bị Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng đánh cắp cả, và Lãnh Huyết Hoàn thì cũng đã bị Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ lấy mất hết tự bao giờ.

Đối phương lại tặc lưỡi rồi nói tiếp :

- Ấy, bản miếu bây giờ mới thật là hết biện pháp. Cuối cùng đành phải lấy Khôn Nguyên đơn của phái Thiếu Lâm và Thiên Đinh đơn của phái Võ Đang cho các hạ uống đỡ...

Nghe đến đó, Tần Quan Vũ vừa giận, vừa sợ, vừa quái lạ, mà cũng vừa tức cười.

Đem việc Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn ra nói, có phải đối phương muốn trù rủa mình không?

Bằng vào thái độ từ trước đến sau của đối phương, nhất định hắn không làm gì gây hại đến mình, mà cái chuyện Thần Mạng Vận và Diêm Vương cũng chỉ là một cách nói để dẫn dắt mình vào vấn đề chính của câu chuyện...

Vấn đề chính là việc đang sử dụng Ảo Mộng Hương của Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng, và việc hiện nay Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ đang nắm giữ Lãnh Huyết Hoàn trong tay.

Và nói ra việc đó, phải chăng đối phương ngấm ngầm bảo mình phải cẩn thận?

Tần Quan Vũ gục gặt đầu một mình như đã khám phá được một chuyện mập mờ.

Chàng lại thấy thêm một điều, đó là trong câu chuyện vừa rồi, đối phương cũng đã gián tiếp cho biết rằng sở dĩ công lực của chàng được tăng tiến là do hiệu quả của Khôn Nguyên đơn và Thiên Đinh đơn.

Nhưng, một điều mâu thuẫn khác trong ý nghĩ của Tần Quan Vũ lại nổi lên. Hai loại linh đơn chí bảo của võ lâm, ở tại Thiếu Lâm và Võ Đang nhiều lắm cũng chỉ có hai, ba viên là cùng, thế sao Tam Quốc miếu lại có chúng?

Và càng lạ hơn nữa là tại sao Tam Quốc miếu lại đem hai vật chí bảo ấy mà cho mình uống?

Họ có thiện ý đối với mình ư?

Càng suy nghĩ, Tần Quan Vũ càng thấy vấn đề rối rắm...

XX

Những mồi quyến rũ

Như đoán rõ từng thắc mắc của Tần Quan Vũ, giọng đối phương lại vang lên :

- Văn Khúc Võ Khôi, các hạ cho rằng bản miếu đem hai thứ thuốc gọi là võ lâm chi bảo ấy tặng cho các hạ uống là có thiện ý ư? Hà hà... vậy thì các hạ lầm rồi.

- Tại sao thế?

- Cho đến bây giờ, Khôn Nguyên đơn và Thiên Đinh đơn đều vẫn là võ lâm chi bảo vì nó là hai vật hiếm hoi đối với mọi người, nhưng ở tại Tam Quốc miếu này, có thể nói rằng cúi xuống là nhặt được ngay, và sở dĩ phải cho các hạ uống đó là vì bản miếu muốn làm cho...

Đối phương vụt ngưng ngay như muốn thắt cái gút trong một vấn đề nghiêm trọng.

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Sao lại không nói tiếp?

Đối phương cất giọng cười đắc ý :

- Các hạ cứ thử nghĩ xem, bản Miếu chủ đâu có buông tha các hạ dễ dàng quá thế? Miếu chủ của bọn ta hận các hạ thấu xương, bởi vì các hạ không thức thời vụ. Bây giờ, trước khi nói rõ vấn đề, ta thay mặt Miếu chủ có đôi lời muốn hỏi các hạ.

- Cứ hỏi.

- Các hạ đã qua khỏi hai cửa ải, chẳng biết các hạ cảm nhận về võ công của bản miếu ra sao?

- Quán tuyệt võ lâm!

- Đúng, đối với vấn đề cho các hạ uống Thiên Đinh đơn và Khôi Nguyên đơn, các hạ cảm thấy thế nào?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Quý miếu quả thật là thần bí, và quý Miếu chủ mới quả là người xứng đáng để mang danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi. Tất cả mọi hành động của y đều làm cho người ta không lường được, rất xứng đáng là kẻ lãnh tụ thiên hạ.

- Đúng, rất đúng!

Và thình lình, đối phương lại hỏi tiếp :

- Các hạ khen tặng bản miếu như thế, cũng có thể lời lẽ không do lòng thật... Tuy nhiên, bản miếu vẫn nhận mà không thẹn, và bằng vào tài năng đó, chẳng hay bản miếu muốn mời các hạ làm thống soái, các hạ nghĩ sao?

Tần Quan Vũ thật hết sức lạ lùng, không hiểu tại sao nói tới nói lui, rồi đối phương cũng quay trở lại việc lôi kéo mình hoài như thế? Chàng vẫn mỉm cười nhưng rắn giọng :

- Rất tiếc, vì tại hạ vô đức vô tài...

- Không, các hạ mới là người đủ tài đức đấy chứ.

- Đa tạ sự khen tặng của các hạ, nhưng năng lực của mình, tại hạ biết rõ hơn ai hết.

- Thành kiến của các hạ thật quá sâu nặng!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Thành kiến chi?

- Chẳng lẽ các hạ tự đánh giá mình quá thấp?

Tần Quan Vũ có phần tư lự...

Mang trong mình câu chuyện Huyền kinh đã là một chuyện quá nặng nề, bây giờ nếu bằng lòng hợp tác với Tam Quốc miếu thì lẽ tự nhiên chuyện sẽ càng thêm bận rộn. Huống chi, thực hư của đối phương vẫn chưa rõ ràng, mặc dù họ có ân với mình, nhưng nếu không khéo thì sẽ làm ra chuyện thêm vây cho cọp.

Tần Quan Vũ vội trả lời :

- Hãy chờ qua hết sáu cửa ải rồi sẽ nói chuyện thêm.

- Nên quyết định ngay bây giờ là hơn.

- Tại sao thế?

- Như thế là phải trở lại vấn đề... bằng vào tài năng của các hạ, nếu để cho qua khỏi sáu cửa ải và trở ra bên ngoài, thì quả là hậu hoạn lớn lao của Tam Quốc miếu. Cho nên sau khi tìm không có Ảo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn, bản miếu bèn nghĩ ra biện pháp là cho các hạ uống hai thứ thuốc Thiên Đinh và Khôn Nguyên...

Tần Quan Vũ càng ngạc nhiên, gặn hỏi :

- Như thế thì có chi là không tốt?

- Ấy, thế mới gọi là “không biết thì không sợ”. Nên biết rằng, sau khi uống xong hai loại thuốc quý ấy, tinh lực sẽ tăng tiến cực kỳ khủng khiếp, các hạ có thấy thế không?

- À... à... có chứ.

- Đấy, các hạ có nhớ câu “no đủ sinh lòng bậy bạ” không nhỉ?

Tần Quan Vũ cau mày :

- Nhưng sao lại đặt vấn đề như thế?

Đối phương bật cười ha hả :

- Ấy, vấn đề là tại chỗ ấy đấy. Tuổi của các hạ đang ở vào thời kỳ sung sức nhất, lại uống thêm vào hai món thuốc quý ấy thì tinh lực sẽ như một mạch nước đầy tràn. Cho nên, theo luật thiên nhiên, nhiệt độ tăng gia một cách kinh khủng như thế thì các hạ sẽ không cách nào chịu nổi.

Tần Quan Vũ sửng sốt đến lặng người...

Cùng lúc ấy, từ Đan Điền của chàng, nhiệt lực bỗng rần rần như lửa đốt. Chàng rất tức vì ngay lúc đó không có một địch thủ ở trước mặt để đánh luôn mấy chưởng cho hỏa khí trong Đan Điền hạ bớt đôi phần...

Như đoán được tâm trạng của chàng, đối phương vừa cười vừa hỏi :

- Các hạ định tìm người giao đấu đấy à?

- A...!

- Đấy nhé, vấn đề chính là ở nơi đó. Bởi vì bản miếu sẽ không cho ai ra giao đấu cùng các hạ cả, thế rồi các hạ sẽ làm sao?

- À... à...

- Thử hỏi, lão Thần Mạng Vận không cho các hạ chết, bản miếu lại không cho người ra giao đấu, rồi khi tinh lực đầy ứ, như thế các hạ sẽ làm sao? Nhưng điều đó vẫn còn chưa gay go lắm đâu. Khi qua cửa ải thứ ba, đó mới đúng là nơi nguy hiểm. Tại nơi đó, sẽ không có binh đao kiếm kích, mà là chốn buồng the của những bậc quần thoa. Nếu như là lúc bình thường thì chắc cũng chẳng sao, nhưng khốn nỗi trong lúc tinh lực đầy ứ không lối thoát ấy, mà lại gặp những thiếu nữ tràn đầy nhựa sống, phơi bày những đường nét chết người, nhất định các hạ sẽ không tài nào chịu nổi. Và một khi mà các hạ bắt buộc phải thỏa mãn nhục thể, tinh lực sẽ theo đó mà suy cạn. Rồi đến cửa thứ tư là cửa ải phải giao tranh bằng võ lực, lúc bấy giờ, dù các hạ có Huyền Âm thần công thì cũng sẽ trở thành hết sứt tầm thường. Rồi sự việc ra sao nữa, có lẽ các hạ thừa thông minh để hiểu chứ?

Tần Quan Vũ giận dữ quát lớn :

- Thật là một thủ đoạn cực kỳ tàn ác.

Đối phương cười ha hả :

- Không sai! Vô độc bất trượng phu! Bây giờ chỉ còn cách là các hạ gia nhập bản miếu thì mọi chuyện đều xong.

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Đừng vọng tưởng sẽ có chuyện đó.

- Lần thứ hai ta xin nói rõ, các hạ hãy còn có cơ hội đấy.

- Câm miệng!

- Lần thứ ba xin khuyên các hạ, một khi gia nhập bản miếu thì danh vọng sẽ tuyệt cao, tiền đồ rực rỡ, các hạ đừng bỏ qua cơ hội tốt này.

Tần Quan Vũ giận dữ :

- Tần Quan Vũ ta, đầu đội trời chân đạp đất, xin thề rằng quyết không để cho kẻ nào uy hiếp hay dụ dỗ.

Đối phương cất giọng lạnh lùng :

- Không ngờ nhi tử của Nhân Quân Tần Hán Phách lại không thức thời như thế. Bây giờ còn một điều kiện nữa. Không biết các hạ có dám nhận lời không?

- Cứ nói!

- Nếu các hạ là người cương nghị thì có dám hứa rằng sẽ không vì sức nung đốt trong người mà vung chưởng phá phách vách đá trong hang động này chăng?

Tần Quan Vũ khẳng khái đáp :

- Được!

- Tốt, thế thì xin mời!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ, hiên ngang bước tới...

Nhưng càng đi thì càng cảm thấy kinh khiếp vô cùng.

Nhiệt lực từ Đan Điền càng phút càng nung đốt toàn thân. Càng phút càng như không còn chịu đựng được nữa.

Giá như có thể vung chưởng đập bừa vào vách đá, có lẽ chàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đôi phần, nhưng, đã trót hứa với đối phương, chẳng lẽ lại tỏ ra mình yếu kém hay sao?

Chàng bèn dừng bước lại, ngồi xuống vận công, hy vọng có thể đè nén luồng nhiệt lực đang bức bách, khổ thay, nếu không vận công thì còn khá, còn càng vận công chừng nào, thì nhiệt lực điều hành càng không chịu đựng nổi.

Tần Quan Vũ đành phải đứng dậy nghiến răng đi tới...

Chân bước một cách nặng nhọc, mồ hôi đổ xuống dầm dề... Tần Quan Vũ biết rằng nhiệt lực càng lúc sẽ càng tăng chứ không sao giảm được, và một khi gặp phải nữ nhân thì sẽ không sao dằn lòng được. Lúc đó, lý trí sẽ mất đi, dục vọng sẽ làm cho tinh lực khô cạn, và võ công cũng theo đó mà tan mất.

Càng đi, hang động càng như thấp xuống, ánh sáng nhạt dần và cuối cùng là chuyển sang một màu hồng phơn phớt trong chập chờn mông lung...

Một khúc nhạc tấu lên dìu dặt, từ nơi khúc quanh trước mặt phát ra, khi bổng khi trầm, khiến cho người nghe có cảm giác lâng lâng.

Qua một khúc quanh nữa, hang động lại càng thấp xuống gần sát ngang đầu.

Tần Quan Vũ ngẩng mặt nhìn tới trước, bất giác hơi thở như ứ dồn lên, hai lỗ tai của chàng cũng đỏ rần rần...

Trước mặt chàng là mười hai thiếu nữ thật xinh đẹp, đang chen vai đứng giăng hàng cản lối.

Điều đáng sợ hơn hết là cả mười hai thiếu nữ này đều để lộ da thịt trắng ngần, không một mảnh vải che thân. Họ uốn mình theo tiếng nhạc trầm trầm, những đường cong nhảy múa một cách cực kỳ khêu gợi...

Liền lúc ấy, giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Văn Khúc Võ Khôi, sao chưa chịu nhập vào khung cảnh diệu huyền của tạo hóa đi? Nếu các hạ có thể qua khỏi được mười hai thiếu nữ ấy thì sẽ đến một nơi gọi là Ôn Nhu Hương đấy. Bản miếu dành cho các hạ một cơ hội nữa để gia nhập bản miếu, nếu không thì hãy tự bảo trọng đấy.

Tâm thần giao động đến cực điểm, lý trí tan dần và dục vọng đang thúc đẩy, thiếu chút nữa là Tần Quan Vũ đã nhảy xổ đến vồ vập lấy những thân hình đang mời mọc kia... nhưng, giọng nói sang sảng của đối phương đã kịp gọi chàng tỉnh lại...

Tần Quan Vũ trừng mắt và quát lên :

- Câm miệng!

Đối phương cười khẩy :

- Vậy tốt, xin mời!

Tần Quan Vũ nhìn thẳng vào mười hai thiếu nữ, quát lên :

- Tránh ra!

Và lập tức vận lực lên song chưởng, sửa soạn ra tay.

Nhưng, công lực vừa mới vận hành thì lý trí lại bắt đầu hỗn loạn...

Đôi mắt chàng đỏ lên như máu, Tần Quan Vũ buông thõng hai tay, chầm chậm lờ đờ bước đến gần những thiếu nữ đó...

Càng đến gần những cây thịt đang uốn éo, mặt chàng càng đỏ bừng bừng.

Mắt nhìn trân trân vào những gò ngực căng căng, và bên tai rần rần tiếng đàn thác loạn thì bất cứ một ai cũng khó lòng kiềm chế được cơn đòi hỏi của dục vọng điên cuồng.

Hơn nữa, lại thêm nhiệt lực càng lúc càng tăng bởi dược lực của Khôn Nguyên đơn và Thiên Đinh đơn, lửa dục càng bừng bừng trỗi dậy, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng rồi nhảy phóc tới một trong mười hai thiếu nữ đó...

Cũng may, trong tiếng gầm dữ dội đó, lý trí chợt lóe lên.

Tần Quan Vũ kịp dừng chân lại.

Tuy nhiên, qua phút định thần, ngọn lửa dục vọng lại bừng cháy, mà lại cháy một cách dữ dằn hơn trước, toàn thân chàng nóng rực lên như một cục than hồng, lý trí lại dần dần tiêu tan.

Mười hai thiếu nữ cứ trần truồng nhún nhảy, dâm nhạc loạn cuồng cứ dồn dập thúc lên...

Trong giữa trận phấn son da thịt ấy, tia mắt của Tần Quan Vũ mờ dần, mờ dần... Da thịt như muốn giật ra từng mảnh.

Thình lình, từ trên nóc hang đá, một giọt nước nhiễu ngay giữa trán Tần Quan Vũ.

Chàng cảm thấy một cơn lạnh thấu xương xông vào nội tạng, bao nhiêu lửa dục tức khắc tan mất cả.

Tần Quan Vũ như từ trong cơn ác mộng chợt bừng tỉnh.

Nhưng đồng thời, chàng liền ý thức được rằng giây phút tỉnh táo đó hết sức mong manh. Vì Thiên Đinh đơn và Khôn Nguyên đơn, hai thứ linh dược có tinh tương sinh tương khắc, chỉ trong một thoáng nữa đây, sức thuốc lại phát táng, và lúc bấy giờ dù có muốn trấn áp cũng không còn kịp nữa.

Tần Quan Vũ lật đật ngẩng đầu lên, vừa lúc đó, lại thêm một giọt nước từ trên nóc động chực rơi xuống...

Thật là như chuyện ngàn năm một thủa, chàng vội hé miệng đón lấy giọt nước, và nó cũng vừa vặn nhỏ vào miệng chàng.

Sau khi giọt nước vừa lọt qua cổ, một mùi thơm ngát xông lên tận mũi, hơi mát rười rượi chạy vào bụng và lan ra khắp châu thân, khiến cho tinh thần của chàng cực kỳ sảng khoái.

Không dám để cho một ý nghĩ khác len vào, Tần Quan Vũ lập tức thi triển Thiên Long thần bộ, như một con bướm xuyên dưới cánh hoa, chỉ một cái lắc mình thì chàng đã thoát khỏi Mê Hồn trận.

Quay đầu ngó lại, bóng dáng mười hai thiếu nữ đã không còn thấy nữa, tiếng nhạc dặt dìu như còn văng vẳng đó đây...

Thấy không còn ai làm cho loạn trí nữa, Tần Quan Vũ lật đật ngồi xuống vận công.

Y như lần trước, vừa mới bắt đầu điều hành chân khí thì một luồng nhiệt lực từ Đan Điền lại xông lên hừng hực, Tần Quan Vũ hết hồn, vội bỏ qua việc vận công.

Nhưng chàng kịp nghĩ lại, nếu trong lúc này không có sức vận công làm cho dược lực của Thiên Đinh đơn và Khôn Nguyên đơn tan đều vào cơ thể, mà cứ để cho nó tập trung làm cho tinh lực của mình quá tràn đầy, thì trong giây phút lý trí sẽ dễ dàng bị mất đi...

Nghĩ vậy rồi chàng bèn nghiến răng điều hành cho huyết khí chạy đều ra khắp châu thân, và chàng cảm thấy chân khí rần rần từ trong

nội phủ chạy luồn theo xương sống dẫn ra đến tay chân, như một con rắn cuốn vòng theo cột trụ...

Toàn thân chàng nóng bừng bừng như sắp nghẹt hơi.

Tần Quan Vũ cố gắng trấn áp, điều hành gần suốt buổi mới cảm nghe thư thái. Chàng từ từ đứng dậy đi thẳng vào trong.

Lúc bấy giờ chàng nghĩ chỉ còn một cách là cố tìm cách thoát khỏi nơi đây để đến cửa ải thứ tư, hy vọng sẽ được giao đấu, như vậy là sẽ có cơ hội để làm giảm bớt phần nào nhiệt lực trong người...

Lại qua một khúc quanh nữa...

Tần Quan Vũ chợt giật mình.

Nơi đây, từ trên nóc động, màn lụa màu hồng giăng mắc thành một căn phòng đẹp mắt và một cách tự nhiên, chia lòng động thành hai khoảng trong ngoài.

Và thình lình, từ trong màn trướng lạ lùng ấy, một giọng cười trong trẻo vang lên như tiếng ngọc khua dòn dã...

Giọng cười như chim oanh vừa cất cánh, âm thanh cao vút khuấy động lòng người.

Lẽ tự nhiên, tiếng cười chứa đựng một sức hấp dẫn, dâm dật dị thường, và khi vừa nghe thấy thì Tần Quan Vũ đã nghe tim mình nhảy lên đồm độp...

Kẻ ẩn mặt có giọng nói lạ lùng đã chẳng nói rồi ư?

Cảnh hấp dẫn nhất sẽ ở vào màn chót. Và phải chăng đây đã đến lúc rồi sao?

Và phải chăng mười hai người thiếu nữ lõa thể khi nãy chỉ là những kẻ đi tiên phong? Mà bên trong bức trướng hồng này mới là nhân vật chính, mới là kinh khủng?

Giọng cười tiêu hồn lạc phách vẫn cứ khua lên như tiếng ngọc, tiếng vàng...

Tiếng nhạc dâm loạn quay cuồng, vẫn kéo dài không dứt...

Lửa dục của Tần Quan Vũ lại bắt đầu bành trướng, chàng sửa soạn vận công chấn áp nhưng vừa mới bắt đầu thì nó lại hừng hực bùng lên.

Tần Quan Vũ rùng mình, mồ hôi bắt đầu đổ xuống.

Phải chăng trong lúc hôn mê, đối phương đã cho chàng uống thuốc kích dâm? Nếu không thì tại sao lửa dục cứ hừng hừng như thế?

Càng phút thân thể càng nóng rần, đầu óc bắt đầu choáng váng.

Chàng biết rằng bây giờ mà đi vào vùng trướng phủ ấy thì nhất định bên trong sẽ sẵn bày một quang cảnh khêu gợi không sao tưởng được.

Nhưng nếu không vào thì đối phương sẽ chê rằng mình hèn kém thì sao?

Chàng ngẩng mặt nhìn lên nóc động, hy vọng sẽ phát hiện ra giọt nước mát làm cho dịu lòng ban nãy...

Nhưng, chuyện lạ không xảy ra nữa, giọt nước "cứu tinh" như đã rút vào lòng đá.

Thình lình, từ trong cánh trướng hồng phát ra mùi hương...

Mùi hương thoang thoảng mà hấp dẫn lạ lùng, vừa đập vào mũi, Tần Quan Vũ chợt thấy tâm thần lãng đãng như bay lơ lững giữa từng mây.

Sự đòi hỏi của thể xác vụt dồn lên kinh khủng. Tần Quan Vũ nghe các mạch máu như căng lên, tim đập thình thịch.

Với một sự cử động không do thần trí điều khiển, Tần Quan Vũ đứng phắt dậy từ từ đi vào trong trướng...

Đột nhiên giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ hãy nghe đây...

Giọng nói vang lên như tiếng sấm giữa bầu trời êm lặng có mãnh lực kéo Tần Quan Vũ từ trong cơn mất hồn trở về với thực tại...

Ngọc lửa dục vọng như tụt xuống, tâm trí tỉnh lại dần dần, và Tần Quan Vũ cực kỳ giận dữ quát lên :

- Thủ đoạn của quý miếu thật là tàn nhẫn đến cùng cực!

Đối phương vẫn cất giọng đều đều :

- Này, bản Miếu chủ nghĩ vì các hạ là bậc kỳ tài, nếu để mất trọn một đời tinh lực tại Ôn Nhu Hương này thì cũng là một điều đáng tiếc... vì thế cho nên mới mở cho các hạ một cơ hội nữa đây.

- Câm miệng!

- Ấy, các hạ đã thành con chim trong lồng, đập cánh nữa mà làm chi? Huống chi đem chức vị thống soái làm lễ ra mắt các hạ thì có khác nào là trao ngôi Phó Miếu chủ đâu? Với địa vị ấy mà vẫn chưa làm vừa lòng các hạ hay sao?

- Không cần nhiều lời!

- Thôi được, thế thì xin mời các hạ cứ tiến tới trước.

Tần Quan Vũ vừa mới dợm vén bức trướng để bước vào, thì chàng chợt sực nhớ đến giọt nước lạ lùng ở trên nóc động vừa rồi, nó đã cứu chàng khi dục vọng che mờ lý trí...

Sao lại có chuyện tình cờ như thế?

Và bây giờ, trong lúc sắp mê man vì mùi hương quái ác kia thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên kịp lúc, kéo chàng trở lại mức quân bình...

Chẳng lẽ đó cũng là chuyện tình cờ nữa hay sao?

Nếu không, thì phải chăng mọi việc đã được sắp đặt sẵn theo thứ tự?

Tại sao? Tại sao?

XXI

Người đẹp trong màn

Bao nhiêu vấn đề phức tạp xoay tròn trong óc Tần Quan Vũ, làm cho chàng quên hẳn sự đòi hỏi về thể xác còn đang âm ỉ trong người.

Và chàng lại mạnh dạn bước vào trong trướng.

Bên trong cánh trướng hồng, cách chừng một trượng lại có một bức màn lụa trắng, và từ trong ấy, một mùi hương dìu dịu lại xông thẳng vào mũi Tần Quan Vũ.

Vừa thoáng ngửi qua mùi hương ấy, thần trí Tần Quan Vũ lại bắt đầu tán loạn...

Chàng giật mình vội vã ngồi xuống, và ngay lúc đó, một ý niệm táo bạo nảy ra trong linh trí còn sót lại của chàng: trong tình trạng bất đắc dĩ, chàng sẽ tự điểm vào huyệt đạo của mình.

Và chàng ngẩng mặt nhìn lên...

Bên trong bức màn lụa mỏng, trên chiếc giường phủ nệm thật cao, một người thiếu phụ dựa nghiêng trên chiếc gối, hai chân bắt tréo vào nhau buông duỗi...

Vì cách không xa mấy và nhờ bức màn lụa mỏng dính nên Tần Quan Vũ nhìn thấy rất rõ ràng, trên chiếc giường hoa gấm, một người thiếu phụ như cành xuân rạng rỡ, thân ảnh nghiêng nghiêng phơi những đường cong như khêu gợi xuân tình.

Khi Tần Quan Vũ vừa ngẩng lên thì nàng cũng vươn mình ngồi dậy... Và đôi hàng mi cong vút của nàng khẽ chớp mấy cái :

- Tần công tử, hãy đến đây.

Lửa dục lại trỗi dậy, Tần Quan Vũ đưa tay đè lên ngực mình như để đè nén trái tim đang muốn nhảy vọt ra ngoài...

Nhìn vào đôi mắt như lửa đỏ của Tần Quan Vũ, thiếu phụ đưa tay vuốt ngược mái tóc lòa xòa trước trán và hé vành môi như đóa hoa hồng :

- Tần công tử, tôi đã khổ công đợi chàng ở đây quá lâu rồi!

Không còn đủ sức để chế ngự lòng mình nữa, Tần Quan Vũ mím môi vươn mình lao tới... Nhưng từ trong một góc sâu kín nhất trong lý trí của chàng, tiếng nói của lương tri vụt kêu lên: “Đừng, đừng động đậy”.

Và Tần Quan Vũ kịp thời dừng lại.

Mỹ nhân đảo nhanh đôi mắt :

- Tần công tử, tôi là kẻ buồng xuân cô quạnh một mình, có điều chi mà chàng e ngại? A, tôi biết rồi, công tử chưa tin chứ gì? Được rồi, hãy xem này... không đến nỗi tệ đâu...

Tần Quan Vũ vụt nghe đầu óc quay cuồng choáng váng...

Người thiếu phụ khẽ đưa bàn tay ngọc, rút chiếc trâm vàng, suối tóc đen huyền buông dài phủ kín bờ vai.

Và tiếp theo, dải lụa nơi thắt lưng tuột xuống...

Cử động của nàng thật là chậm chạp như là cố ý, không khí chung quanh như ngưng đọng cả lại.

Nhịp tim của Tần Quan Vũ càng phút càng tăng theo cánh tay dìu dịu của người thiếu phụ...

Xiêm y lần lần tuột xuống, trên tấm thân ngà ngọc chỉ còn lại hai mảnh lụa đào thật nhỏ ở nơi cần thiết.

Và nàng hé vành môi ươn ướt như hớp hồn thế nhân :

- Tần công tử, có thỏa mãn hay chưa?

Mỹ nhân khẽ uốn mình, những đường cong thắt lại và vượt cao lên gò ngực phập phồng. Tâm hồn của Tần Quan Vũ cũng phập phồng lắc lư theo đà nhún nhảy của vóc thân kiều diễm.

Sức nóng căng ra từng thớ thịt, Tần Quan Vũ như sắp phát điên...

Người thiếu phụ lại cất giọng cười dâm đãng :

- Tần công tử, đến đây đi chứ!

Toàn thân Tần Quan Vũ run lên lẩy bẩy, chàng từ từ đứng dậy...

Tia mắt của chàng rực lên như máu, lửa dục biến thành động cơ thúc đẩy người chàng nhích tới...

Nhưng, trong giây phút một còn một mất ấy, từ ở tiềm thức lý tính vụt kêu lên :

- Đừng, nguy hiểm đấy. Hãy ngồi xuống... mối thù của sư môn, thực tế mơ hồ của song thân...

Tần Quan Vũ nắm chặt hai tay, run run ngồi xuống.

Với tất cả nghị lực còn lại trong người, Tần Quan Vũ tập trung vào trí não, cúi đầu nhập định.

Người thiếu phụ khẽ cau mày :

- À... có lẽ công tử đợi thiếp ư?

Và tia mắt của nàng lại rực lên, gót sen khẽ động, lã lướt bước đến sát Tần Quan Vũ.

Nàng ngó sững vào mặt chàng như muốn thu hút hồn người đối diện. Và thình lình, nàng khom mình xuống và bằng đôi tay dịu mềm, nàng bế xốc Tần Quan Vũ lên và đặt nhẹ xuống chiếc giường nệm gấm.

Tấm thân ngà ngọc của nàng ép chặt lấy thân chàng...

Trong giây phút ở bên bờ vực thẳm ấy, và qua cơn nhập định, nghị lực của Tần Quan Vũ vụt sống lại hoàn toàn.

Trí óc như từ trong hốc tối vút ra ngoài ánh sáng, chàng rùng mình ngồi dậy, xô người thiếu phụ qua một bên và nhảy gọn xuống giường.

Như đã chuẩn bị trước, người thiếu phụ lăn một vòng qua mé bên kia và với một hành động gọn gàng và nhanh nhẹn, đã mặc lại xiêm y, rồi cất giọng oanh như mật rót :

- Cung hạ Tần công tử đã luyện xong thần công!

Tất cả những gì dâm đãng đều biến mất, ở nơi người thiếu phụ giờ đây chỉ còn lại một phong độ cực kỳ quý phái ung dung, làm cho Tần Quan Vũ chưa kịp giận dữ thì đã đâm ra nghi hoặc :

- Tại hạ làm gì có luyện thần công?

Người thiếu phụ điềm đạm mỉm cười :

- Xin thứ cho tiện thiếp không thể trả lời câu hỏi ấy!

Và nàng vụt nhấc mình lên như một cánh én giữa sương mù, lao mất hút vào ngách đá.

Biết không còn cách gì hơn nữa, Tần Quan Vũ đành mím miệng đi thẳng vào trong.

Bằng một cảm giác mơ hồ và có chút gì đó như rõ rệt, giờ đây Tần Quan Vũ mới cảm thấy rằng Tam Quốc miếu dường như cố ý rèn luyện cho mình một môn võ công nào đó.

Bắt đầu từ lúc giao đấu với tám người lùn tự xưng là Bát sứ giả, sự thật cũng đã khá rõ ràng, đó là bất cứ người nào ở trong Tam Quốc miếu này nếu muốn kết liễu sinh mạng của chàng cũng rất dễ dàng như lấy món đồ trong túi.

Kể ra thì người thiếu phụ vừa rồi lúc mới đầu thì ra tuồng dâm đãng, nhưng cứ trông vào thuật khinh công của nàng thì cũng rõ võ công hẳn là không phải tầm thường. Nếu thiếu phụ ấy muốn giết chàng thì cũng không khó chút nào.

Nhưng, tất cả đã không làm chuyện đó.

Lại thêm những giọt nước tưởng như tình cờ nhiễu xuống từ trên nóc động, há chẳng phải là một trong những chuyện lạ lùng ư?

Tất cả những việc đã xảy ra không phải đã nói lên rằng Tam Quốc miếu có thiện ý đối với mình đó sao?

Nhưng, tại sao lời lẽ của họ lại làm ra vẻ dọa dẫm khủng bố mình như thế?

Không cách nào giải đáp, Tần Quan Vũ bèn dừng lại vận công điều dưỡng.

Qua một buổi vận hành kinh mạch, Tần Quan Vũ càng giật mình ngơ ngác thêm lên...

Rõ ràng công lực đã phát triển vô cùng, chân lực dồi dào một cách không tưởng được!

So với trước khi vào Tam Quốc miếu, công lực của chàng tăng trưởng gấp đôi, hay hơn nữa là khác.

Nội lực của mình tăng tiến một cách thần tốc như thế, nếu không phải nhờ vào hai viên thần dược Khôn Nguyên đơn, Thiên Đinh đơn và hai giọt nước có mùi hương thơm phức từ trên nóc động nhiễu xuống, thì còn gì nữa?

Nhưng tại sao lại như thế?

Người của họ là chính phái hay thuộc tà môn?

Đối với mình có thiện ý hay còn có mưu đồ khác nữa?

Khi Tần Quan Vũ còn đang bối rối trong trăm mối tơ vò không cách gì phăng lần ra manh mối ấy, thì giọng nói lạnh lùng lại chợt vang lên :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ hãy nghe đây, bản Miếu chủ vừa ra lệnh mới, đó là dành cho các hạ một cơ hội cuối cùng, nếu không gia nhập bản miếu thì bản miếu sẽ hạ thủ bất lưu tình.

Tần Quan Vũ thoáng ngạc nhiên, nhưng chàng mỉm cười hỏi lại :

- Chuyện vừa rồi chẳng lẽ còn chưa đủ độc hay sao?

Đối phương bật cười ha hả :

- Các hạ đừng vội tự phụ, vừa rồi bản miếu thật ra thì đã hạ độc thủ rồi đấy, nhưng không ngờ “hại người mà trái lại tự hại mình”.

Bây giờ thì Tần Quan Vũ đã hiểu quá rõ ràng rồi...

Trong Tam Quốc miếu nhất định là chỗ ẩn cư của nhiều kẻ kỳ nhân dị sĩ, và những người này rất có thể là có ý thành toàn cho mình,

nên mới tìm cách để mình lọt vào Tam Quốc miếu.

Và tất cả các hành động và lời lẽ cực kỳ khủng bố ấy chẳng qua cũng là để thử nghiệm đảm lược của mình mà thôi. Đồng thời, hiệu quả của hành động khích tướng ấy có một tác dụng đào luyện tăng gia nội lực cho mình, và một ý khác nữa không kém phần quan trọng, đó là chỉ rõ cho mình biết tình huống của võ lâm hiện nay.

Suy nghĩ đến đó, Tần Quan Vũ bật cười hỏi lại :

- Như thế nào là "hại người mà trở lại hại mình?".

Đối phương trả lời :

- Được, ta sẽ nói rõ cho các hạ nghe. Tam Quốc miếu chúng ta cho các hạ uống Thiên Đinh đơn và Khôn Nguyên đơn mục đích là làm cho các hạ tăng trưởng tinh lực quá mức rồi đưa vào Ôn Nhu Hương của cửa ải thứ ba. Nơi đó được bố trí bởi nữ sắc để kích thích thêm dục hỏa, cốt làm cho các hạ vì một phút mất đi lý trí, tham lam dục vọng mà để cho tinh lực bị thoát ra và coi như phế bỏ được võ công của các hạ...

Tần Quan Vũ bật cười :

- Điều đó thì tại hạ đã biết.

- Đã biết thì cũng tốt. Thế mới gọi là "ý trời không cưỡng được". Tam Quốc miếu muốn hại các hạ, trái lại phúc đức của các hạ quá dày, đã đón được bốn giọt nước, mà bốn giọt nước đó có thể gọi là Thiên Địa Tinh Thủy. Hai giọt nhiễu ngay nơi trán, làm cho tư tưởng của các hạ vượt hẳn người thường, và hai giọt lọt vào miệng, có năng lực điều hợp Thiên Đinh và Khôn Nguyên đơn là hai món linh dược của võ lâm hòa lại làm một. Nó vừa làm cho các hạ bức thoát lửa dục, vừa làm cho thân thể khang kiện, trở thành võ công chính tông của Huyền Môn, điều đó các hạ có biết không?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Tại hạ không rõ điều đó.

Đối phương lại nói tiếp :

- Hai ý niệm chính tà va chạm vào nhau, lúc nãy khi tà niệm trong đầu của các hạ nổi dậy, nó thúc giục các hạ muốn nhảy xổ vào mỹ nhân, nhưng tâm địa đoan chính lại kịp thời áp chế. Cuối cùng, chính thắng tà, và do đó, môn thần công kỳ diệuu tức thời thành tựu.

- Thần công chi?

- Các hạ không phải là đã luyện xong Huyền Âm thần công rồi ư? Nói một cách khác, lúc trước Huyền Âm thần công của các hạ so với thời kỳ toàn vẹn nhất của lệnh sư đã xấp xỉ ngang nhau rồi, và ngay bây giờ thì đã hơn hẳn lệnh sư hai thành công lực, vì lẽ âm dương tương hợp...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặn hỏi :

- Sao lại gọi là âm dương tương hợp?

Đối phương vẫn với giọng thản nhiên, nói :

- Sao các hạ sớm quên thế? Quên cả mỹ nhân vừa rồi ư?

Mỹ nhân vừa rồi?

Tần Quan Vũ choáng váng...

Mỹ nhân vừa rồi? Đối phương muốn nói gì? Và chuyện gì đã xảy ra?

XXII

Phăng lần manh mối

Đối phương vụt cười ha hả, nhưng giọng nói vẫn một mực trang nghiêm :

- Đó là nguyên nhân của việc "hại người mà hóa ra hại mình" đấy. Một trong ba người tỳ nữ của bản miếu vâng lệnh đến dụ các hạ, nàng đã bồng các hạ lên giường, định làm cho các hạ thất tán tinh lực, không ngờ các hạ không những không động dục, mà lại còn kịp vận công đề kháng, khiến cho âm lực của nàng trở thành hỗ trợ cho dương lực của các hạ... thật quả không thẹn là Võ Khôi, nhưng hãy còn Văn Khúc nữa nhé...

Tần Quan Vũ mỉm cười hỏi lại :

- Vì lẽ gì quý miếu lại có ý muốn thành toàn cho tại hạ như thế?

- A... các hạ lại nghĩ sai rồi.

- Tại sao sai?

- Các hạ nên biết rằng nếu các hạ xuất hiện trong võ lâm với một thân võ công như ngày nay thì hậu hoạn sẽ khôn lường.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ...

Trên đời sao lại có những chuyện ngẫu nhiên và trùng hợp một cách lạ lùng như thế?

Họ đã muốn đặt mình vào cõi chết, lại cho mình uống Thiên Đinh đơn và Khôn Nguyên đơn làm cho lửa dục phát táng, rồi dùng mỹ sắc để hủy hoại nội lực của mình. Rồi tình cờ được bốn giọt Thiên Địa Tinh Thủy và khôi phục được lý trí. Đến khi gặp thiếu phụ dâm đãng, sức đề kháng liền có tác dụng làm cho bản thân tăng thêm được hai thành công lực.

Làm sao trên nóc động lại có Thiên Địa Tinh Thủy? Và tại sao cứ mỗi lần lý trí sắp bị hôn ám thì tiếng nói lạnh lùng lại phát lên như cố

làm cho mình tỉnh lại?

Và có phải mỗi lần vận công, mình đều có người ở kề bên để hỗ trợ?

Phải chăng trong thâm tâm họ muốn thành toàn cho mình, nhưng ngoài mặt lại cố bày điều khủng bố?

Suy nghĩ quanh quẩn một hồi, Tần Quan Vũ vụt hỏi :

- Xin các hạ hãy cho biết thêm?

Đối phương vụt chuyển sang chuyện khác :

- Các hạ có bằng lòng nghe việc Chí Tôn bảo chăng?

- Chí Tôn bảo làm sao?

- Chuyện này khá phức tạp. Có thể kẻ giả mạo lệnh tôn, Nhân Quân, và lệnh đường đều ở tại Chí Tôn bảo.

Tần Quan Vũ sửng sốt :

- Giả mạo à?

- Chứ chẳng lẽ lại là thật ư? Trung Nguyên tứ quân có võ công ngang hàng với Vũ Nội bát kỳ, và Tứ quân là những nhân vật chính nghĩa, chẳng lẽ lại đi phụ trợ bọn bạo ngược để làm cái chuyện đồ sát võ lâm hay sao?

- Ấy...

- Cố nhiên là các hạ không thể hiểu... Bây giờ cứ thử đặt vấn đề rằng lệnh sư tỷ, Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng muốn xưng bá võ lâm, đó không phải là việc mới đây, mà từ khi dùng dâm dược hại lệnh sư là đã bắt đầu việc chuẩn bị. Sau đó lại được bảo đơn của thất phái thì quả là lông cánh đã đủ dầy...

Không để cho Tần Quan Vũ kịp hỏi, đối phương từ từ nói tiếp :

- Nhưng chuyện đáng sợ nhất có lẽ là ở khoảng sau này, vì bằng vào võ công của Tiêu Phượng Hoàng đã là quán tuyệt võ lâm rồi, huống chi lại còn có Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan và Giáng Vân Mỹ Nhân Nam Cung Nghi làm tay chân bộ hạ.

Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Nhưng làm sao các hạ lại biết gia phụ hiện đang ở Chí Tôn bảo là do người khác giả mạo?

- Tất nhiên là điều đó có thể đoán được. Các hạ muốn biết chăng?

- Xin cho nghe cao luận!

Đối phương vẫn với giọng đều đều :

- Hợp sức của ba nữ nhân mà ta vừa kể, nếu muốn thôn tín võ lâm cũng chưa phải là dễ, nhưng này...

Như để nhắc Tần Quan Vũ, đối phương lại cười :

- Câu chuyện có nhiều gay cấn, và trước khi chưa biết có sống được để qua cửa ải thứ tư hay không, các hạ có thích nghe nữa chăng?

Thấy đối phương cứ đem cái chết ra hù dọa mình, Tần Quan Vũ bật cười :

- Xin cứ nói, tại hạ đâu có tiếc gì khi chết đâu?

Đối phương cũng cười :

- Đem võ công của lệnh sư tỷ Ngọc Thường Nga ra mà so sánh, thì cũng chỉ xấp xỉ với Vũ Nội bát kỳ, trong đó, năm người thì đường đường chính chính, ba người thì ở giữa chính và tà. Hơn nữa, ba người nửa chính nửa tà như Kỳ Trang Dị Phục Quái Ảnh khánh, Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân, và Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, mỗi người lại có một cá tính cổ quái, khó dung hợp với người khác, cho nên, nếu muốn chế ngự Vũ Nội bát kỳ thì lẽ tự nhiên phải dùng một đối tượng tiếng tăm là Trung Nguyên tứ quân.

Tần Quan Vũ chợt nghe rúng động...

Rõ ràng, trong câu chuyện, đối phương đã cố ý làm cho mình thấy rõ cuộc diện võ lâm, và càng rõ ràng hơn việc đối phương cố ý thành toàn cho mình, vì mình là nhi tử của một trong Tứ quân.

Đối phương nói tiếp :

- Nhưng so với Vũ Nội bát kỳ, Tứ quân là những nhân vật càng khó chế phục, thế phải làm sao? Thế là Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng bèn tiến nhập võ lâm, tìm mọi cách dẫn dụ Tứ quân, và người được nhắm đến trước tiên là người trẻ tuổi nhất trong Tứ quân, Nhân Quân Tần Hán Phách. Nhưng Tần Hán Phách lại không phải là kẻ hiếu sắc, chẳng lẽ Tiêu Phượng Hoàng đành chịu bó tay? Không, con người ta khi cùng tất biến, và biến tất thông. Cuối cùng, Tiêu Phượng Hoàng vẫn tìm ra được biện pháp...

Tần Quan Vũ càng nghe càng bức rức, chàng nôn nóng hỏi dồn :

- Xin nói rõ hơn!

- Ta biết đây là việc mà các hạ nóng lòng muốn biết, song, đây chỉ là sự hiểu biết và một ít dấu vết mà bản miếu suy đoán thế thôi. Nếu các hạ bằng lòng gia nhập bản miếu và sau khi ra khỏi nơi đây thì có thể có những chứng cứ rõ ràng hơn. Bằng cứ cố chấp, e rằng thây vùi trong động này chứ không làm sao mà rõ được.

Việc cần biết hư thực về song thân là quan trọng hơn cả, nên Tần Quan Vũ cố nói cho xuôi :

- Điều đó xin cho tại hạ suy nghĩ lại. Bây giờ xin các hạ hãy nói rõ thêm.

- Được, ta nói, chuyện có thể là như thế này, ta nói có thể thôi nhé. Sau khi thấy không thể dùng sắc dục để dụ dỗ lệnh tôn được, Tiêu Phượng Hoàng bèn nghĩ ra một cách, đó là cho người giả thành lệnh tôn đến nhà các hạ và bảo với lệnh đường rằng sẽ đi vào Chí Tôn bảo. Lệnh đường hết sức kinh nghi, nhưng kẻ giả mạo lệnh tôn vội lẻn đi ngay và không bàn thêm điều gì nữa. Do đó, lệnh đường vội bồng các hạ chạy theo, rồi vì quá nóng theo cho kịp, nên khi vừa gặp lệnh sư bèn tạm gửi các hạ lại... Kết quả là lệnh đường đã trúng phải kế gian, bị sinh cầm tại Chí Tôn bảo và chúng lại dùng sinh mạng của lệnh đường để bức bách lệnh tôn tiến nhập Chí Tôn bảo...

Nghe đến đây, Tần Quan Vũ kêu lên một tiếng thảng thốt, nhưng đối phương đã nói tiếp :

- Suy đoán như thế là có vẻ hợp tình hợp lý hơn cả. Và sau khi lệnh tôn vào Chí Tôn bảo rồi thì mới biết được sự tình, tất nhiên là đã tìm đủ mọi cách để phản kháng. Nhưng vì đã được toàn bộ công lực và võ học của Thủy Cảnh tiên sinh, dù võ công của Ngọc Thường Nga có kém thì cũng không kém hơn lệnh tôn bao nhiêu. Hơn nữa, ả lại trộm được Ảo Mộng Hương và với tất cả sự gian hoạt của mình, ả tất nhiên là có thể vây khốn lệnh tôn ở trong đó. Cho nên, khi ở Hoa Sơn, Tiêu Hồn Tình Nữ bảo rằng lệnh tôn hiện giữ chức Tổng quản tại Chí Tôn bảo. Đối với việc đó, có hai cách suy luận. Thứ nhất, người đang giữ chức Tổng quản tại Chí Tôn bảo có thể là lệnh tôn, mà cũng có thể không phải... Cả hai việc đều có khả năng, bởi vì, nếu bị đầu độc bằng Ảo Mộng Hương thì dù là con người sắt cũng sẽ bị Ngọc Thường Nga khống chế như thường và phải chịu sự sai khiến của ả. Còn việc không có khả năng đó là do sự cương trực bất khuất của lệnh tôn. Và Ngọc Thường Nga cũng có thể sai người giả lệnh tôn để dụ kẻ khác, tỷ như một người khác trong Tứ quân chẳng hạn. Thật ra, Ảo Mộng Hương là chất độc hại trên đời có một không hai, phạm nó rồi thì không làm sao giải được. Tứ quân trước sau đã kể như là có mấy người đi vào Chí Tôn bảo rồi...

Như không để ý đến sự kinh nghi và nôn nóng của Tần Quan Vũ, đối phương vẫn nói bằng một giọng đều đều :

- Nhân Quân đi vào rồi bặt tin, kế tiếp là Tinh Quân cũng không thấy ra khỏi Tử Vong lâm, và Dương Quân không nghe lời cảnh giác của bản miếu, vẫn cứ tự tiện đi vào, và kết quả ra sao, có lẽ các hạ cũng đoán được rồi chứ?

- A!

Không đợi Tần Quan Vũ kịp tỏ ý gì, đối phương đã nói luôn :

- Đáng thương cho Trung Nguyên tứ quân tử, nếu không bỏ mạng thì cũng sống để bị người khác sai khiến. Điều đáng sợ nữa là đêm Trung Thu, tại Tử Vong lâm, Chí Tôn bảo sẽ bày ra Tử Vong yến hội và mời Chưởng môn nhân của Thất đại môn phái đến dự. Việc ấy hẳn các hạ biết rõ rồi chứ?

- Phải!

- Cho nên, nếu không kịp thời cản trở, thiên hạ võ lâm sẽ được nhất thống, đến lúc đó, không phải quy về Tam Quốc miếu mà là quy về một tay Chí Tôn bảo, quy về một tay của Ngọc Thường Nga.

Tần Quan Vũ cau mày lẳng lặng không nói gì. Sự việc càng nghe càng như sét nổ sấm vang.

Tình hình quả đúng là như thế, và cơn sóng gió của võ lâm sắp được mở màn.

Và đối phương vẫn lạnh lùng nói tiếp :

- Thật ra, chuyện càng ngày càng thêm dễ sợ. Bản miếu không dám tin rằng lệnh tôn hiện đang chấp chưởng chức Tổng quản tại Chí Tôn bảo, chỉ mong kẻ đó là kẻ giả mạo. Nhưng sự thực cũng không dám quả quyết như thế vì rất có thể lệnh tôn quả thật đang bị Ngọc Thường Nga thao túng.

- ...!

- Thật đáng sợ! Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng sau khi uống được bảo đơn của thất phái, võ công cao hơn một bậc so với bất cứ người nào trong Vũ Nội bát kỳ. Giờ đây lại có thể sai khiến được Tứ quân, thì vấn đề bá nghiệp võ lâm chỉ còn là cái gạch ngắn của thời gian. Lần này, thiết lập Tử Vong yến hội có thể là một âm mưu to lớn của Tiêu Phượng Hoàng nữa. Bảy vị Chưởng môn của thất phái tuy có võ công cao cường đấy, nhưng chỉ sợ không thể hơn được Bát kỳ, hơn nữa, họ lấy gì để giải chất độc của Ảo Mộng Hương? Và rồi đây, Chí Tôn bảo có thêm bảy vị Chưởng môn hỗ trợ, vậy thì vây cánh ấy thử hỏi sẽ ghê gớm đến thế nào?

Sự kinh hoàng trước vấn đề tồn vong của võ lâm làm cho Tần Quan Vũ hớt hải kêu lên :

- Phải lập tức ngăn cản việc ấy!

- Vô ích thôi, bản miếu đã cho người đến từng phái cáo tri, và kết quả sự hồi âm ấy ra sao các hạ có biết chăng?

- Họ bằng lòng chứ?

- Phải, họ bằng lòng... bằng lòng với quyết định tham dự Tử Vong yến hội.

- Thế thì họ sẽ rơi vào độc kế của Tiêu Phượng Hoàng rồi. Các vị Chưởng môn của Thất phái sao mà ngu quá thế?

- Họ quả có ngu đấy, nhưng chưa bằng các hạ đâu!

Tần Quan Vũ nhướng mắt :

- Sao?

- Bản miếu dẫn dụ các hạ vào đây, chẳng lẽ các hạ không cảm nhận được độc kế ư? Thế tại sao cũng lại "ngu" như vậy?

- ...!

- Đó cũng có thể gọi là tinh thần bất khuất của võ lâm đấy! Mà cũng có thể nói một câu "kẻ sĩ thà chịu chết chứ không chịu nhục". Thử hỏi, là những tôn sư trong võ lâm đương kim, các vị Chưởng môn của Thất phái có thể không đi một khi đã bị mời chăng?

- Quả thật là rất khó!

- Trừ phi các môn phái bằng lòng giải tán môn hộ của họ, còn không thì phải có đủ đảm lược mà ứng phó với mọi việc. Nếu vì khiếp nhược mà không đến phó hội, thì khi việc đó được truyền ra ngoài, vậy thì họ còn mặt mũi nào để nhìn võ lâm đồng đạo nữa? Làm sao ăn nói về đại nghĩa? Làm sao ló mặt ra với giang hồ?

Tần Quan Vũ cau mày :

- Thế thì phải làm sao?

- Vấn đề đã rõ như thế, vậy phải ứng phó thế nào? Có lẽ các hạ có biện pháp chứ?

- Thật ra vấn đề quy lại vẫn là chất độc của Ảo Mộng Hương. Nếu có thuốc giải thì các phái có thể được bảo đảm an toàn.

- Không sai! Đó là vấn đề căn bản, nhưng chất độc của Ảo Mộng Hương ở trong thiên hạ không có thuốc gì giải được.

Tần Quan Vũ rúng động, câu nói của đối phương đã đập vỡ một chút hy vọng vừa mới lóe lên của chàng...

XXIII

câu chuyện Quỷ huyệt

Không có thuốc gì giải được Ảo Mộng Hương sao?

Tần Quan Vũ tỏ vẻ băn khoăn :

- Vấn đề hết sức quan trọng, tuy nhiên, theo ý tại hạ thì mọi vật trên đời đều có lẽ tương sinh tương khắc của nó. Ảo Mộng Hương cũng phải nằm trong quy luật đó.

- Tất nhiên theo lý thì như thế, nhưng Ảo Mộng Hương có vật tương khắc hay không, hiện giờ chúng ta chưa phát hiện ra. Vậy theo ý các hạ thì ta phải làm sao?

- Hủy diệt Chí Tôn bảo!

- Đúng! Nhưng, trên thực tế thì việc tập trung lực lượng tinh anh của các phái hiện nay để hủy diệt Chí Tôn bảo là một chuyện chưa chắc có thể làm được. Vả lại, ngoài Chí Tôn bảo ra, còn có một lực lượng khác nữa là Quỷ huyệt.

- Quỷ huyệt?

- Các hạ có nghe lệnh sư nhắc qua rồi chứ?

- Chưa!

- Phải, lệnh sư không thể nhắc với các hạ điều đó, vì nó là vấn đề đại sĩ nhục của võ lâm.

- Đại sĩ nhục của võ lâm?

- Đầu đuôi câu chuyện ấy chưa có thể nói rõ được. Điều cần biết bây giờ là các hạ có bằng lòng theo lời mời của bản miếu hay không?

Tần Quan Vũ quả đã đến mức dở khóc dở cười. Tại sao quanh đi quẩn lại, đối phương vẫn cứ xoay chuyện về mình?

Và đã là có ý tốt, tại sao đối phương lại đem cái chết ra dọa dẫm mình như thế?

Bao nhiêu ý nghĩ phức tạp, qua câu nói của đối phương lại xoay nhồi vào óc Tần Quan Vũ.

Và chàng mỉm cười nói thẳng :

- Hãy đợi qua hết sáu ải rồi hãy bàn việc ấy.

- Chỉ e sẽ chậm mất thôi.

- Tại sao thế?

- Chẳng lẽ các hạ không biết rằng bản miếu không thể không đặt các hạ vào chỗ chết ư?

- À...

- Cửa ải thứ ba không làm cho các hạ chết được thì cửa ải thứ tư tự nhiên phải có phương cách hay hơn chứ.

Suy nghĩ một giây, Tần Quan Vũ nói bằng một cách cương quyết :

- Xin tôn giá hãy nói rõ tình hình về Quỷ huyệt trước đã.

- Thế là trên con đường vào cõi chết, các hạ đừng trách sao bản miếu quá ác độc đấy nhé. Được, bây giờ ta hãy nói về Quỷ huyệt. Vào khoảng một trăn năm trước đây, thừa lúc các phái suy yếu, Quỷ huyệt bèn quật khởi. Lúc bấy giờ, có khá nhiều vị nữ hiệp trong võ lâm và con gái nhà lành trong chốn dân gian đột nhiên mất tích. Sau đó, thất phái cho người theo dõi điều tra, kết quả mới biết đó là hành vi của Quỷ huyệt. Lúc bấy giờ, thế lực của Quỷ huyệt quá mạnh, không một ai dám chọc tới...

Tuy nhiên, dù biết không phải là đối thủ, song vì võ lâm chính nghĩa, bảy vị Chưởng môn của thất phái liều chết xông vào Quỷ huyệt. Và chỉ ba ngày ba đêm sau đó, bảy vị Chưởng môn đã quay trở ra, và họ đã trở thành những thường nhân vô dụng. Rồi bắt đầu từ đó, cứ đáo lệ hằng năm, Thất đại môn phái phải chọn trong hàng đệ tử của mình ba mươi thiếu nữ để cống hiến vào Quỷ huyệt. Và đến ngày

mùng chín tháng chín năm nay, đó là lần thứ chín mà các phái phải dâng người vào đó.

Tần Quan Vũ vừa kinh vừa tức, chàng cau mày hỏi lớn :

- Chẳng lẽ không một ai dám phản kháng hành động không còn nhân tính ấy?

Đối phương vẫn điềm nhiên :

- Ai dám phản kháng?

- Vì đại nghĩa võ lâm, quý miếu cũng không thể làm chuyện ấy sao? Và Thất đại môn phái cũng đành chịu nhục như thế à?

- Hay! Hỏi rất hay mà mắng cũng thật khéo! Nhưng tiếc thay, các hạ chỉ biết một mà không biết hai. Nếu các hạ biết rõ tình huống của võ lâm hiện nay, chắc phải rơi lệ mà thất vọng!

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Không biết tại hạ có thể nghe thêm về việc đó chăng?

- Tất nhiên là được! Bởi vì chuyện này rất cần cho các hạ biết, để khi đến Diêm La điện thì nói giùm một tiếng rằng, đối với Quỷ huyệt, Tam Quốc miếu tuy có chí phản kháng mà lại không có sức.

- Tại hạ chưa hiểu hết ý câu nói đó.

- Ồ, các hạ còn nhiều điều không hiểu nữa chứ. Lấy võ công mà nói, tin rằng bản miếu có thể đương đầu với Quỷ huyệt nhưng nếu đem độc công ra mà luận thì chẳng riêng gì bản miếu, mà luôn cả nhân tài trong thiên hạ đều phải tái mặt run lên.

- Độc công của họ thế nào?

- Không những độc, mà hành tung của họ lại kỳ bí không làm sao lường được.

- Kỳ bí thế nào?

Đối phương vẫn một giọng đều đều :

- Chuyện đó, xin các hạ tạm thời đừng chú ý tới làm chi. Nó là một vấn đề cực kỳ nguy hiểm.

Tần Quan Vũ nóng nảy hỏi dồn :

- Các hạ hãy cứ nói trắng ra xem.

- Được, mối nguy hiểm đó có thể là như các hạ đây, bữa nay đang tốt lành thế này, rồi sáng mai thì da thịt tím xanh lên mà chết gục trong một xó nào đó vậy.

- Tại sao các người không truy tìm hung thủ?

- Ai lại không muốn truy? Chỉ hiềm vì truy không ra đấy chứ. Và cứ mỗi năm công hiến ba mươi thiếu nữ thì được êm chuyện, vì tinh thần cầu an trong chốn võ lâm, người ta qua được một lần là cứ thế mà cho qua luôn mãi mãi.

Tần Quan Vũ mím môi :

- Như thế đâu có được.

- Vấn đề bây giờ không phải là được hay không nữa, mà là chuyện hiến ba mươi thiếu nữ cho võ lâm yên ổn. Nhưng nếu Ngọc Thường Nga lại khuấy động, thì không biết sự việc rồi sẽ ra sao. Cho nên, Chí Tôn bảo là việc phải lo trước nhất.

Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu nói :

- Đó không phải là một biện pháp hay.

Đối phương cất giọng lạnh lùng như thách thức :

- Chẳng lẽ các hạ đã có cách hay?

- Đúng thế!

- Và cũng có thể nói rằng các hạ đã có kế sách đối phó với Quỷ huyệt? Và kể cả cách khu xử với lệnh sư tỷ Ngọc Thường Nga?

- Đương nhiên!

- Đáng tiếc là các hạ sẽ không thể thực hiện được.

- Tại sao?

- Tại vì các hạ sẽ chết ở cửa ải thứ tư này.

Tần Quan Vũ ngửa mặt cười ha hả :

- Các hạ cần gì cứ phải dùng lời như thế? Tại hạ đâu có phải hạng người sợ chết? Chẳng lẽ tại hạ cứ phải lặp đi lặp lại cái câu hỏi “tại sao quý miếu có ý thành toàn cho tại hạ mà ngoài miệng thì cứ dọa nạt” như thế?

- Các hạ nghĩ như thế à?

- Đó là sự thực!

- Các hạ bằng vào đâu để chứng minh rằng bản miếu muốn thành toàn cho các hạ?

- Tất cả những việc đã qua đều nói rõ chuyện ấy.

- Cứ kể là như thế đi, nhưng tại sao bản miếu phải lo việc thành toàn cho các hạ chứ?

Câu hỏi hơi bất ngờ khiến cho Tần Quan Vũ bị khựng trong chốc lát, rồi chàng hỏi lại :

- Điều đó chính tại hạ cũng hãy còn thắc mắc, chẳng hay quý miếu có thể cho biết nguyên do được chăng?

- Quá dễ, vì bản Miếu chủ không thể ra mặt trên giang hồ nên định mượn sức của các hạ để vì võ lâm mà làm nên đại sự.

- Mượn sức của tại hạ ư?

- Đúng thế, muốn làm mà không có cách làm được, nên bản miếu định nhờ các hạ thay mặt.

- Nếu là vậy thì hẳn quý Miếu chủ phải có điều kiện với tại hạ chứ?

- Điều kiện chi?

Tần Quan Vũ trầm ngâm giây phút rồi nói :

- Tại hạ đã thọ ân của quý miếu, nếu quý miếu không bắt tại hạ phải làm những chuyện vi phản đại nghĩa, thì những chuyện khác tại hạ đều có thể nghe theo.

Đối phương cười ha hả :

- Các hạ lại nghĩ sai rồi!

- Sai như thế nào?

- Sai ở chỗ là bản miếu đâu có chuyện chi khác, mà tất cả mọi việc đều là những việc do các hạ đang tự làm đấy chứ.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Việc của chính tại hạ đang làm ư?

- Không sai, để cho rõ hơn, xin hỏi, sau khi qua xong sáu ải và trở lại giang hồ, việc thứ nhất mà các hạ định làm là điều gì nhỉ?

Tần Quan Vũ cười lớn :

- Tìm quyển thứ tư của bộ Huyền kinh, thâm nhập Chí Tôn bảo để giết phản đồ Ngọc Thường Nga, tìm gặp song thân. Sau cùng là sắp bày kế sách hủy diệt Quỷ huyệt, rửa mối nhục lớn cho võ lâm.

- Đúng! Đúng! Ha... ha... bản Miếu chủ cũng chính là đang muốn làm như thế đó.

Tần Quan Vũ hơi sửng sốt :

- Quý Miếu chủ cũng muốn làm như thế ư? Luôn cả việc tìm kiếm song thân của tại hạ à?

- Đúng thế!

- Sao lại kỳ thế nhỉ?

- Kỳ ở chỗ nào đâu?

- Tại sao chúng ta không thể nói tách bạch với nhau? Tìm kiếm song thân của tại hạ chỉ là việc riêng của Tần Quan Vũ này, đâu có quan hệ gì đến quý miếu?

- À, các hạ quả là ngồi dưới đáy giếng mà nhìn trời rồi đấy. Tại sao không thể nói rằng việc tìm kiếm song thân của các hạ là chuyện riêng của Miếu chủ chúng tôi?

- Vậy sao?

- Các hạ đừng lấy điều đó làm lạ. Tất cả đều là chuyện nằm trong dự liệu của bản Miếu chủ cả. Bằng vào nghị lực và khí phách của các hạ, bản miếu tin rằng tất có thể làm nên đại sự...

Thấy câu chuyện càng lúc càng xa đề tài chính, nhưng Tần Quan Vũ vẫn thản nhiên :

- Tại hạ xin chờ đợi!

- Các hạ có lẽ nóng muốn nghe cái độc của Quỷ huyệt chứ?

- Đúng thế, tại hạ đang đợi được nghe!

- Độc công của Quỷ huyệt ở trong thiên hạ không có gì giải được, đó là Kim Ty xà. Tất cả những thiếu nữ của Quỷ huyệt đều có thể điều động và sai khiến được muôn vạn con Kim Ty xà.

- Kim Ty xà như thế nào?

- Nó là một loại rắn cực độc, người bị nó cắn thì da thịt lập tức bị bầm tím mà chết. Thử hỏi, nếu Quỷ huyệt chú ý đến các hạ, chỉ cần cho một vài mươi con Kim Ty xà phục sẵn chung quanh, vậy là kể như mạng của các hạ phải cáo chung.

Tần Quan Vũ kinh ngạc gặn hỏi :

- Như vậy, Quỷ huyệt dùng rắn để xưng bá võ lâm ư?

- Đúng như thế, Quỷ huyệt chủ tự xưng là Vạn Độc Tuyệt Tôn, bất cứ loại rắn rít độc hại như thế nào thì hắn cũng đều có cả. Hắn đã dùng cái thứ mà người nào có phòng bị đến đâu đi nữa cũng không tránh được. Các hạ rõ rồi chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Tại hạ đã biết được một hai, tuy nhiên, tại hạ hãy còn có điều thắc mắc.

- Xin cứ hỏi!

Qua bao nhiêu sự việc, Tần Quan Vũ cảm thấy y như là tất cả sự ly kỳ của mọi chuyện đều do Tam Quốc miếu làm ra, chàng muốn đi lần từng chuyện để tìm ra manh mối :

- Việc phóng thiếp mời đến cho tại hạ, chẳng hay quý miếu đã thực hiện từ lúc nào?

- Chuyện nhỏ đó các hạ để bụng làm chi? Thật ra, chuyện phóng thiếp mời không phải là khó, có thể trong lúc các hạ lo cứu người... cũng có thể nói, các hạ đã cứu người của bản miếu vậy.

Tần Quan Vũ chợt nhớ ra :

- Có phải là Thượng Quan Phượng đấy không?

Đối phương bật cười :

- Đó chỉ là người thứ hai do bản miếu sai đến nhắc nhở thế thôi.

Tần Quan Vũ lại thêm ngạc nhiên :

- Thế thì người cải trang làm tại hạ, đột nhập Hoa Sơn đề chữ trong Kim Long thần cập cũng là người của quý miếu ư?

- Không phải!

- Thế quý miếu có biết kẻ ấy là ai chăng?

- Có thể là người của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

- Quý miếu có biết Phượng Hoàng Tiên Nữ là ai chăng?

- Thiếu nữ ấy có hành tung kỳ bí, võ công lại cao thâm, bản miếu đã cho người ngấm ngầm theo dõi, nhưng chưa rõ...

Ngưng một giây, đối phương lại hỏi :

- Có phải nàng đã tặng cho các hạ nửa hạt minh châu không?

- Đúng thế!

- Thật ra, cho đến bây giờ, các hạ vẫn chưa biết công dụng của hạt minh châu ấy đâu. Nếu ngậm nó vào miệng mà vận công thì dược lực của Thiên Đinh đơn và Khôn Nguyên đơn lập tức sẽ tan ra và trở thành nội lực bản thân, và lẽ tự nhiên con người sẽ không phát sinh tà niệm.

- Lai lịch của hạt châu ấy thế nào?

- Lai lịch của nó rất lớn, trong phút chốc không thể nói rõ được đâu. Chỉ có điều cần thiết là các hạ có được bảo vật ấy là có thể đương đầu với người của Quỷ huyệt mà không sợ gì cả.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Như thế nghĩa là sao?

- Vì nó có thể giải được vạn độc. Sau này, khi xông pha giang hồ, khi gặp người của Quỷ huyệt thì các hạ chỉ cần vận công là có thể giải độc ngay tức khắc.

Tần Quan Vũ khẽ cho tay vào túi, chàng bỗng biến sắc vì nửa hạt châu đã biến mất từ bao giờ...

XXIV

Dung hợp thần công

Như đã thấy vẻ hớt hải của Tần Quan Vũ, đối phương nói ngay :

- Các hạ hãy yên lòng, trong lúc các hạ lại hôn mê lúc nãy, một y sư của bản miếu đã mổ một đường nơi ngực bên phải của các hạ mà bỏ hạt châu ấy vào đó và may lại rồi. Làm như vậy, một là để tránh việc sơ xẩy thất thoát, hai là để bảo vệ không cho bất cứ chất độc nào xâm nhập được. Thế chẳng phải là một cách lưỡng toàn ư?

Tần Quan Vũ sững sờ.

Hành động của Tam Quốc miếu thật là làm cho chàng vừa ngạc nhiên, vừa cảm kích khôn cùng.

Nhưng đồng thời cũng làm cho sự suy nghĩ của chàng rối rắm lên.

Đối với Tam Quốc miếu, lẽ cố nhiên là từ trước đến nay chàng vốn không có oán thù, và cũng tất nhiên là không có điều ân nghĩa. Thế tại sao họ lại có hảo ý muốn vun bồi cho mình như thế?

Nếu bảo rằng hành động không có nguyên do gì cả thì lại càng vô lý.

Thế thì nguyên nhân đó ở đâu?

Chẳng lẽ theo ẩn ý của đối phương vừa nói. Chờ cho chàng bình xong Chí Tôn bảo, hủy diệt Quỷ huyệt, rồi sẽ thanh toán chàng để mà độc chiếm võ lâm?

Không, không thể như thế!

Nếu họ có lòng độc bá võ lâm thì họ sẽ dành đơn dược và võ công để đào luyện ngay môn hạ của họ, chứ chuyện gì lại phải phí tổn cho mình?

Vừa trong lúc muôn mối dằn co trí não của chàng thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Các hạ đang khó nghĩ vì các nghi vấn đó à?

Sực nhớ đến những kẻ chết mục trong hang động, Tần Quan Vũ liền hỏi :

- Sau khi vào đây, tại hạ đã gặp những người ngồi chết mục trong động, chẳng biết đó là do nguyên nhân gì?

- Việc đó bây giờ chưa nói rõ được. Sau này, khi dấn bước vào giang hồ, các hạ sẽ biết rõ nguyên do. Bây giờ, xin mời các hạ hãy qua cửa ải thứ tư là vừa.

Tần Quan Vũ gật đầu, nhắm phía trước đi tới.

Qua hai khúc quẹo, trước mặt Tần Quan Vũ xuất hiện ba người mặc áo choàng đen, mặt phủ lụa đen.

Vừa thấy Tần Quan Vũ, họ cùng một lượt tiến lên, bao vây chàng vào giữa, và cũng cùng một lúc, họ ngồi thụp xuống xếp bằng tròn, mặt hơi cúi xuống, đôi mắt lim dim...

Biết họ muốn tỷ thí thần công, Tần Quan Vũ cũng vội ngồi xuống và nhắm mắt nhập định. Chàng từ từ đề khí, vận dụng Huyền Âm thần công.

Lúc bấy giờ, không một ai động đậy, nhưng Tần Quan Vũ cảm nghe ba luồng kình lực từ ba phía ập vào, không nghe tiếng động gì mà sức ép như ba trái núi từ từ khép lại.

Chàng lập tức ngưng thần, đề tụ Huyền Âm thần công đối kháng.

Ba luồng cương khí càng lúc càng ép mạnh, Tần Quan Vũ cơ hồ nghẹt thở. Chàng gần như không còn nhúc nhích được và bao nhiêu chân khí đã dốc cả ra để chống với đối phương.

Như ba ngọn thác khổng lồ, đối phương cũng như thi triển tài năng, từ ba phía càng phút càng ép tới.

Một tiếng đồng hồ nặng nhọc trôi qua.

Da mặt Tần Quan Vũ bắt đầu trắng nhợt, rõ ràng chàng đang dần dần hết sức chống đỡ nữa rồi.

Thế mà hơi thở của ba người hắc y vẫn điều hòa, sắc diện không chút gì biến đổi.

Hai tiếng đồng hồ ngột ngạt trôi qua.

Tần Quan Vũ toàn thân rung lên, tất cả sinh lực đều đem cả ra để chống chọi.

Nhưng, cuối cùng, lỗ tai chàng nghe nổ lùng bùng, trước mắt như chớp lóe muôn ngàn tia lửa, toàn thân nghe như bị dứt ra từng mảnh, từ từ gục xuống...

* * * * *

Không biết lịm đi như thế bao lâu, Tần Quan Vũ dần dần tỉnh lại.

Chàng rùng mình đứng phắt dậy, đưa mắt quan sát chung quanh, lòng hàng động trống trơn không một bóng người.

Chàng bèn ngấm ngầm vận lực, cảm thấy chân khí không có gì khác, mà hình như có phần tăng tiến và nghe rất khoan khoái như người vừa qua một buổi dưỡng thần.

Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lùng chợt vang lên :

- Cung hạ thần công của các hạ đã tiến bộ phi thường.

Tần Quan Vũ liền biết rằng chất thuốc Khôn Nguyên và Thiên Đinh đã hoàn toàn công hiệu.

Vì thật ra, khi uống hai thứ thuốc quý ấy, chất thuốc mới ngấm một phần trong nội tạng, chứ nếu cần sử dụng cho nó biến thành công lực bản thân thì vẫn chưa được hoàn toàn. Mãi đến khi bị sức ép của đối phương và sức đề kháng tự nhiên của bản thân mình, chất thuốc mới hoàn toàn tan ra tận ngoài da thịt.

Hiểu rõ như thế, Tần Quan Vũ điềm đạm trả lời :

- Xin cảm tạ cái ân đào luyện ấy!

- Các hạ có biết võ công của mình hiện tại cao đến mức nào chăng?

- Mong cho biết.

- Tuy so với Bát kỳ, các hạ còn kém một bậc, nhưng ngoài Bát kỳ ra, hiện tại các hạ đã là đệ nhất cao thủ trong võ lâm rồi đấy.

Tần Quan Vũ nghe hồi hộp lạ thường :

- Thật thế sao?

Đối phương bật cười lanh lảnh :

- Chuyện chi mà ta phải gạt các hạ? Nhưng thật ra võ công của các hạ cao đến mức đó cũng không phải hoàn toàn do công của bản miếu đâu nhé.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Tại hạ thật hoàn toàn không hiểu.

- Nên nhớ rằng trong người của các hạ hiện đang có sẵn một đời công lực của lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh và Tư Văn Tú Sĩ Cổ Lãnh Vân. Riêng bản miếu bất quá chỉ hợp hai thứ linh đơn và bốn giọt Thiên Địa Tinh Thủy để cho các hạ tùy nghi sử dụng công lực sẵn có của mình mà thôi.

Biết người của Tam Quốc miếu không thích việc khoe công, Tần Quan Vũ vội vòng tay nói :

- Đại ân của quý miếu đối với tại hạ cao thâm như trời biển, tại hạ nguyện khắc cốt ghi tâm, trọn đời không quên.

Giọng đối phương vẫn lạnh lùng :

- Tục ngữ nói “hữu ân tất báo”, có phải các hạ cũng có ý ấy chăng?

- Tại hạ là con người, lẽ tất nhiên là phải biết điều ân nghĩa.

- Rất tốt! Bây giờ trước mắt có một cơ hội làm theo ý muốn đó, không biết các hạ có bằng lòng không?

Tần Quan Vũ hơi hoảng hốt...

Cứ bằng vào việc thi ân quá lớn của đối phương đối với mình, nếu Tam Quốc miếu muốn lợi dụng mình thì thật là điều rất khó xử.

Và phải chăng đến lúc bây giờ mới chính là lúc họ nêu lên việc ấy?

Vì nghĩ thế nên Tần Quan Vũ e dè nói :

- Xin cho biết rõ.

- Được, yêu cầu của bản miếu đối với các hạ thật là đơn giản, đó là mong các hạ trước khi nắm được trong tay quyển thứ ba và thứ tư của Huyền kinh, thì các hạ...

Thất đối phương hơi ngừng, Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Xin cứ nói thẳng.

- Trước khi được Huyền kinh, mong các hạ nên giữ mình cho trong sạch, không được gần gũi với nữ nhân, giữ tấm thân đồng nam cho nguyên vẹn. Không biết các hạ có thấy như thế là quá khó chăng?

Tần Quan Vũ há miệng sững sờ.

Tại sao đối phương lại có một yêu cầu kỳ dị như thế?

Điều kiện để làm cho mình báo ân lại chỉ đơn giản như thế ư?

Đối phương lại giáng tiếp một đòn tâm lý :

- Bản miếu từ trước đến nay vốn không thích ép buộc ai, nếu các hạ thấy điều kiện ấy quá khó tiếp nhận thì bản miếu có thể đưa ra điều kiện khác. Tuy nhiên, các hạ hãy nghĩ kỹ, đối với các hạ, bản miếu tuy không phải làm được cái ân táo tạo gì, nhưng thật ra, nếu các hạ không vào đây thì không qua được những việc vừa rồi. Như vậy, dù có tu luyện thêm mười năm nữa thì cũng chưa chắc các hạ sẽ đạt được thành tựu như bây giờ.

Thấy Tần Quan Vũ vẫn ngơ ngơ ngác ngác, quên cả việc trả lời, đối phương bật cười hỏi tiếp :

- Các hạ không thể tiếp thu điều kiện đó à?

Tần Quan Vũ vội vã vòng tay :

- Một chuyện nhỏ như thế, sao tại hạ lại không tiếp nhận được? Vả lại, tại hạ cũng đâu phải là kẻ hiếu sắc, chỉ trừ khi tại hạ làm xong những việc lớn trong đời, thấy cần ẩn dật và tính đến chuyện thê tử, còn thì quyết không làm điều xằng bậy.

- Nghĩa là các hạ bằng lòng?

- Chẳng những bằng lòng việc đó, mà nếu sau này quý miếu có việc cần đến, tại hạ quyết sẽ ra công khuyển mã. Tuy nhiên, đối với điều kiện vừa rồi cửa quý miếu, tại hạ có chỗ chưa hiểu, không biết có thể thỉnh giáo thêm chăng?

- Tự nhiên, có điều gì thắc mắc, các hạ cứ hỏi.

- Với sự yêu cầu đó, tại hạ cảm thấy... cảm thấy có điều lạ lùng.

- Có chi là lạ? Vì trước khi thu được Huyền kinh, nếu các hạ gần gũi nữ nhân, lẽ tự nhiên tinh lực sẽ sút giảm và tất nhiên võ công sẽ do đó mà bị trở ngại rất nhiều. Thảng hoặc, các hạ có gặp bọn dâm nữ chuyên luyện việc lấy dương bổ âm, thì bao nhiêu công lực của bản miếu đối với các hạ chẳng phải là bỏ phí đi sao?

Tần Quan Vũ gục gặt đầu tán đồng. Nếu rõ ràng như thế thì Tam Quốc miếu đối với mình quả là chu đáo, và cũng rất ư là thần bí. Suy nghĩ giây lâu, chàng lại hỏi :

- Xin hỏi, muốn qua ải thứ năm và thứ sáu thì phải làm thế nào?

- Khoan đã, hãy xác nhận lại cho rõ, có phải các hạ hoàn toàn đồng ý với điều kiện của bản miếu chứ?

- Tại hạ đồng ý!

- Hay lắm! Vậy mong rằng từ đây về sau, khi các hạ xông xáo giang hồ, xin hãy đặc biệt chú ý về nữ sắc. Lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh có thể làm vết xe trước cho các hạ. Mong là các hạ hãy nhớ kỹ điều ấy.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Lời vàng ngọc đó, tại hạ nguyện ghi nhớ trọn đời!

- Bây giờ các hạ đã qua xong bốn cửa, đó là một điều mà khiến cho thiên hạ rất khó tin. Và khi qua được rồi, thì quả không thẹn với danh hiệu Võ Khôi. Nếu được thời gian tu bổ, kinh nghiệm tăng lên, nhất định sẽ không thua sút Vũ Nội bát kỳ. Cửa ải thứ năm và thứ sáu tới đây sẽ thi thố thuần về văn tài. Và khi qua xong sáu cửa, tức sẽ đi vào Tam Quốc miếu, bấy giờ vấn đề Huyền kinh sẽ được bàn rõ hơn.

Tần Quan Vũ rúng động, hỏi :

- Thế ra quý miếu đã biết nơi hạ lạc của quyển Huyền kinh thứ ba và thứ tư ư?

- Tuy không rõ lắm, nhưng so với chỗ hiểu biết của các hạ thì có hơn nhiều điểm. Và cho đến bây giờ có lẽ các hạ chỉ biết đại khái một khúc ca ấy thôi chứ gì?

- Vâng!

- Nhưng các hạ có biết ý nghĩa của nó chăng?

- Ý nghĩa thật là trúc trắc, có lẽ quý Miếu chủ biết rõ chứ?

- Cũng có thể biết qua về nội dung. Chờ đến khi các hạ qua xong cửa ải thứ sáu, lúc ấy bản Miếu chủ tất sẽ góp lời với các hạ. Hiện nay hạn kỳ Tử Vong yến hội của Chí Tôn bảo đã đến cận kề rồi, đã được mời thì hẳn là các hạ sẽ đi chứ?

- Dù là đầm rồng hang cọp, tại hạ cũng nhất quyết sẽ đi.

- Phải lắm, dù sao đi nữa, các hạ cũng nên đến Chí Tôn bảo một chuyến. Một là để xem tình hình hư thật thế nào, hai là dò thử hoàn cảnh lệnh huyện đường, xem sự giả chân cho thật rõ ràng.

Tần Quan Vũ cau mày hỏi lại :

- Nhưng làm sao có thể biết được giả chân?

- Điều này quả thật là rất khó. Tuy nhiên, cha mẹ và con cái nhất định sẽ có một sự xúc cảm thiêng liêng. Khi gặp mặt, các hạ sẽ tức khắc phát giác ra điều đó. Và trước khi lên đường, bản miếu cũng có thể giúp thêm các hạ những điểm đặc biệt để nhận biết lệnh tôn và lệnh đường.

Tần Quan Vũ vội vòng tay :

- Mong tôn giá chỉ giáo, tại hạ nguyện ghi lòng. Chờ khi qua xong sáu ải, tại hạ sẽ xin bái phỏng.

- Xin các hạ hãy bước lên...

Tần Quan Vũ mỉm cười đi thẳng vào trong.

Độ thêm chừng non một trượng, qua luôn ba khúc quẹo, trước mặt hiện ra một cái thạch thất.

Bước vào trong thạch thất, chỉ thấy vỏn vẹn một bàn đá, trước sau có hai chiếc ghế cũng bằng đá.

Đằng sau chiếc bàn đá đó, có một người mặc áo văn sĩ màu xanh, mặt che một dải lụa xanh, chỉ chừa ra đôi mắt long lanh như hai luồng điện sáng. Và bên dưới mảnh lụa xanh đó, là ba chòm râu bạc phếch như tơ.

Nhìn sơ qua, tuổi của người đó ước độ ít nhất cũng ngoài sáu mươi tuổi.

Vừa thấy chàng, Lục Y lão nhân cười sang sảng :

- A... Văn Khúc Võ Khôi, xin mời ngồi!

Vừa nói, lão vừa chỉ chiếc ghế đối diện.

Tần Quan Vũ vòng tay, nói :

- Đa tạ!

Chàng vái lão nhân một lần nữa rồi ngồi xuống.

Nhìn kỹ trên bàn, Tần Quan Vũ thấy sắp bày khá nhiều sách vở, và sau khi chờ cho chàng ngồi yên rồi, Lục Y lão nhân mới mở lời :

- Đây là cửa ải thứ năm. Trước hết, lão phu kính mừng các hạ đã qua luôn bốn cửa ải kia, quả xứng mang danh Võ Khôi.

Tần Quan Vũ khẽ nghiêng mình :

- Không dám, đó chỉ là nhờ quý miếu giúp cho thôi.

Lục Y lão nhân điềm đạm mỉm cười :

- Chữ “văn” vốn nghĩa của nó rất là rộng lớn. Từ thiên văn địa lý đến phong tục lễ nghi, cầm kỳ thi họa, v... v... đến như con người, hoa cỏ, điểu thú... tất cả sinh vật trong trời đất cũng đều có bao hàm ý nghĩa của chữ “văn”. Các hạ mệnh danh “Văn Khúc” để xông pha giang hồ, nhất định không thể không có chân tài thực học. Vậy dám hỏi, các hạ có nắm chắc được hàm nghĩa của chữ “văn” chăng?

Một câu hỏi quả thật là hóc búa.

Tần Quan Vũ nghiêm chỉnh đáp lời :

- Tại hạ vốn vô học, nhưng nếu lão trượng hỏi điều chi thì tại hạ cũng nguyện cố hết sức mình, mong được làm vui lòng vừa ý của lão trượng.

Lục Y lão nhân vỗ tay cười ha hả :

- Không khoe tài, không tự ti, phong độ đó đã chiếm được hai phần tư cách văn nhân rồi. Bây giờ, chúng ta có thể đi vào chính đề. Thật ra, nói chữ "văn" cho rộng thế thôi, chứ lão phu cũng chỉ có mấy chuyện vui vui muốn nói cùng các hạ. Tuy nhiên, cũng nên phân định việc hỏi đáp cho minh bạch.

- Vâng! Xin lão trượng cứ chỉ giáo!

Lục Y lão nhân đằng hắng một tiếng, nhè nhẹ vuốt râu, nói :

- Thứ nhất, ta thử bàn về Tùng, Trúc, và Mai. Tất cả những gì có thể làm nổi bật ý nghĩa của nó, chỉ có thể suy nghĩ qua khi dứt chín tiếng trống mà thôi.

Lão vừa nói dứt lời thì tiếng trống đã bắt đầu khởi điểm...

Tung... tung... tung...

Vừa dứt chín tiếng, lão nhân mỉm cười :

- Xin mời các hạ bắt đầu!

Biết rằng đề mục do Tam Quốc miếu nêu ra, nhất định phải có hậu ý, Tần Quan Vũ thận trọng trả lời :

- Vốn chịu đựng và phát triển dưới trời giá rét của mùa đông, cho nên Tùng, Trúc, Mai được mệnh danh là "Tuế Hàn Tam Hữu". Tùng tính phiêu dật, Trúc tính u nhã, và Mai tính thanh cao. Tùng nhờ lá mà đẹp thanh, Mai nhờ hoa mà cao khiết, và Trúc nhờ lòng thẳng mà dáng cách u nhã phi phàm. "Tuế Hàn Tam Hữu" nhân cách hóa nội dung quân tử!

Lục Y lão nhân sửng sốt vỗ tay :

- Hay! Thật là hay! Chỉ vỏn vẹn mấy câu mà đã nói lên tất cả những điều then chốt. Ba mươi tiếng chuông nổi lên để cung hạ và thông qua đề thứ nhất!

Coong... coong... coong...

Coong... coong... coong...

Ba mươi tiếng chuông rền rĩ vang lên, Tần Quan Vũ biết rằng chưa phá trọn đề, nhưng trước thái độ của đối phương, chàng đành phải nghiêng mình nói theo :

- Không dám! Lão trượng đã quá khen.

Lục Y lão nhân vẫn điềm đạm mỉm cười :

- Đề thứ hai, xin các hạ cho biết qua danh nhân trong Tam Quốc thời đại: Gia Cát Lượng.

Chờ dứt chín tiếng trống, Tần Quan Vũ chậm rãi trả lời :

- Gia Cát Lượng, người Dương Đô, tự Khổng Minh. Ông có thân hình cao tám thước, mặt như ngọc sáng, luôn chít khăn xanh, cầm quạt lông, dáng sắc phiêu dật như thần tiên. Tính tình đạm bạc, mưu trí cao thâm, chuyên giỏi kỳ môn, bố trận. Thấy thiên hạ đại loạn, ẩn dật tại Nam Dương, lấy việc cày cấy làm vui, không màng danh lợi. Sau vì tình tri kỷ mà ra giúp nhà Hán, sáu lần xuất trận Kỳ Sơn, cúc cung tận tụy. Được tặng phong Thừa tướng, mang ấn Võ Lương Hầu.

Coong... coong... coong...

Một hồi chuông ầm ĩ lại vang lên, Lục Y lão nhân đứng dậy mỉm cười :

- Xin mời các hạ tiến nhập cửa ải thứ sáu!

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng vội đứng lên :

- Tạ ân lão trượng, tại hạ xin cáo từ.

Và thêm một lần vái chào, chàng lui ra và đi thẳng vào trong.

Đề sau cũng của lão nhân khiến cho chàng hơi thắc mắc...

Chẳng lẽ chỉ có thế thôi ư?

XXV

Vào Tử Vong Lâm

Qua khỏi hai khúc quanh nữa, Tần Quan Vũ lại thấy một gian thạch thất.

Y như gian thạch thất vừa rồi, cũng bàn đá và hai ghế đá, chỉ có điều không trống trải như thế, mà gian thạch thất này màn trướng tầng tầng lớp lớp, sắc lụa nổi lên vẻ đẹp của khuê phòng.

Và đằng sau chiếc bàn, thay vì một lão nhân nho nhã như trong thạch thất vừa rồi, ở đây, một thiếu nữ điểm trang yểu điệu.

Vừa thấy Tần Quan Vũ, dưới mảnh lụa che ngang mặt, thiếu nữ khẽ động vành môi như đóa hoa hàm tiếu :

- Tần công tử, xin mời ngồi!

Theo cái chỉ của ngón tay ngà ngọc, Tần Quan Vũ từ từ ngồi xuống, trong lòng chàng nghe hồi hộp lạ thường.

Gì nữa đây? Phải chăng đối phương lại muốn giở trò cũ? Phải chăng lại cũng tấn tuồng gò ngực vành môi?

Như đoán được tâm trạng của đối phương, thiếu nữ mỉm cười, nói :

- Qua cửa ải thứ năm, luận về Tùng, Trúc, Mai, Tần công tử đã thiến cho ai nghe thấy cũng phải nghiêng mình khâm phục. Tiểu nữ bất tài vô học, nhưng vì phụng lệnh giữ cửa ải thứ sáu này nên hết sức thẹn thùng, mong được công tử chỉ giáo cho.

Tần Quan Vũ khẽ cúi đầu :

- Cô nương quá khen, tại hạ thật không xứng đáng.

Thiếu nữ lại mỉm cười :

- Đã mệnh danh là “Văn Khúc”, lẽ tự nhiên là học rộng tài cao. Vấn đề thứ nhất là tiểu nữ muốn biết qua về thân thế của Tư Mã Quang và thi phẩm “Tây Giang Nguyệt” do người sáng tác.

Trong khung cảnh êm đềm của gian thạch thất, mỹ nhân lại nêu một đề tài ướt rượt thi tình. Tần Quan Vũ không ngần ngại trả lời ngay theo cảm hứng :

- Tư Mã Quang tự là Quân Thực, vốn người Thiểm Xuyên, thi đậu tiến sĩ, làm quan đến Tư Chính Điện Học Sĩ, Thượng Thư Tả Bộc Xạ, kiêm Môn Hạ Thị Lang. Và khúc từ "Tây Giang Nguyệt" như sau:

Cuồn cuộn tóc mây óng ả

Làn mi phơn phớt nguyên trinh

Hai cánh hồng tươi rạng rỡ

Vòm mây hé mở xinh xinh

Đối diện mơ hồ xa vắng.

Hữu tình phảng phất vô tình

Sênh phách tàn cơn mộng ảo

Hiên buồn trăng rọi lung linh.

Tần Quan Vũ đọc khúc ca vừa dứt, thiếu nữ nhướng đôi mày cong vút mỉm cười, nói :

- Tần công tử quả là bậc bác học đa tài, bây giờ tiểu nữ muốn nhờ công tử cho biết địa danh "Tần Xuyên" hồi xưa, ngày nay là đâu nhỉ?

Tần Quan Vũ cười chúm chím :

- Khảo danh nhân rồi khảo địa lý nữa à?

Thiếu nữ cũng cười :

- Đâu dám "khảo", chỉ hỏi nhờ thôi chứ.

Tần Quan Vũ gật gật đầu :

- Thiểm Tây bây giờ là Tần Xuyên trước kia gồm cả vùng đất Cam Túc, và nó cũng là tên một con sông, bây giờ gọi là "Ngưu Đầu Hà", phát nguyên từ Thanh Thủy, hiện đổ ra Vị Thủy.

- Đúng! Thật là hay! Câu hỏi thứ ba, vì tiểu nữ là nữ nhân, nên xin nhờ công tử cho biết như thế nào mới gọi là "mỹ nhân"?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Thế thì hơi...

Thiếu nữ mỉm cười chặn lời :

- Hơi xa đề nhỉ? Nhưng đã là Văn Khúc, thì không lẽ chẳng giúp được cho một nữ nhân biết rõ như thế nào mới đáng gọi là “mỹ nhân” sao?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Cũng được! Gọi là “mỹ nhân” thì phải là người lấy hoa làm sắc, lấy giọng oanh làm tiếng, lấy trăng sáng làm tinh thần, lấy liễu làm dáng cách, lấy ngọc làm xương, lấy tuyết làm da, và lấy thi từ làm tâm ý. Có đủ những điều kiện như thế, mới có thể gọi là “mỹ nhân”!

Thiếu nữ sững sờ một lúc thật lâu và e dè khẽ hỏi :

- Trong trời đất lại có người đẹp đến thế ư?

Tần Quan Vũ bật cười :

- Thật ra tại hạ cũng chưa từng gặp được, nhưng cô nương đã buộc phải nói, thì tại hạ phải nói cho hết ý đó thôi.

Thiếu nữ hé nụ cười như hoa nở :

- Nhưng công tử có tin rằng trên đời này quả có người đẹp như thế chăng?

Tần Quan Vũ khẽ lắc đầu :

- Thật rất khó mà tin được!

Thoáng hơi suy nghĩ, thiếu nữ liếc nhẹ Tần Quan Vũ :

- Một ngày nào đó, công tử sẽ gặp được một mỹ nhân như thế.

Ngưng một giây, thiếu nữ lại mỉm cười nói :

- Tất cả các đề, công tử trả lời rất toàn vẹn, thật không hổ danh Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không dám! Thật không dám nhận lời khen đó!

Thiếu nữ đứng lên :

- Thành thật chúc mừng công tử đã qua xong sáu ải. Bây giờ xin mời công tử tiếp tục tiến vào trong.

Tần Quan Vũ đứng lên, khẽ cúi đầu chào và xoay mình đi thẳng vào trong.

Qua khỏi mấy lần trướng rũ, và đi sâu gần trăm trượng nữa, quả nhiên đã đến khoảng cuối của lòng hang.

Bên ngoài, thế núi như chen vào nhau trùng trùng lớp lớp. Đối diện với Tần Quan Vũ là một chòm núi cao. Bóng cây rợp trời, như chọc thẳng từng mây chót vót...

Bên kia đỉnh núi đối diện, cách khoảng hơn mười trượng, sừng sững một tòa lầu đồ sộ nguy nga, hoa lá xanh tươi, nhiều dòng suối uốn quanh theo mấy nhịp cầu thanh tú.

Tần Quan Vũ đứng lại thoáng chút do dự...

Nhất định đó là Tam Quốc miếu chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng qua khỏi sáu cửa ải tuy khá gian nan, mà muốn vào Tam Quốc miếu thì từ chỗ chàng sang đó cũng không phải là việc dễ.

Khoảng xa mười trượng mà bên dưới là vực sâu lởm chởm đá lồi. Một cái nhảy nếu không qua tới được thì thân thể sẽ nát vụn ra như một đống thịt bầm.

Và chàng thầm ước lượng, sức nhảy của mình xa lắm là ba trượng, làm sao có thể vào Tam Quốc miếu?

Thình lình, giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Cung hỷ Văn Khúc Võ Khôi đã qua xong sáu cửa, và riêng cửa thứ năm và thứ sáu thì những lời châu ngọc của các hạ đã giúp cho bản miếu không ít.

Hơi ngưng một giây, đối phương lại nói tiếp :

- Bằng vào võ công hiện nay của các hạ, chuyện phi thân vượt qua một khoảng cách mười trượng không phải là chuyện khó đâu!

Tần Quan Vũ nhướng mắt hỏi :

- Thật ư?

- Tất nhiên là thật! Nhưng còn một yêu cầu nữa, không biết các hạ có bằng lòng chăng?

Tần Quan Vũ tuy hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nói :

- Xin cứ cho biết!

Đối phương nói một cách thản nhiên :

- Xin các hạ tạm thời đừng vào Tam Quốc miếu!

Tần Quan Vũ chợt bật cười.

Nghĩ thật là lạ, đối phương lẽ tất nhiên là có dụng ý, nhưng riêng chàng thì thật là mơ hồ, rốt cuộc mình vào Tam Quốc miếu với mục đích gì?

Chàng tự nghĩ như thế và cười lên thành tiếng :

- Tất nhiên là được!

- Các hạ không lấy làm lạ à?

- Không!

- Thật ra, bản miếu có những điều hơi khó xử. Bản Miếu chủ mong các hạ qua xong sáu cửa ải để vào Tam Quốc miếu, nhưng đồng thời, bản Miếu chủ lại không dám đối diện với các hạ. Bản Miếu chủ có lời xin các hạ thứ cho.

Bây giờ, Tần Quan Vũ mới thật là sửng sốt.

Tại sao lại có chuyện như thế chứ?

Đường đường với danh nghĩa võ lâm cấm địa, đường đường với cương vị Tam Quốc miếu chủ mà lại không dám đối diện với mình?

Trong thiên hạ sao lại có chuyện lạ lùng như thế?

Như đoán được tâm trạng của chàng, đối phương cất giọng nghiêm trang :

- Tần công tử, bây giờ chúng ta hãy trở lại chính đề...

Tiếng người vừa dứt, thì tiếng sênh nhịp phách vụt nổi lên và tiếp theo như một đám hoàng oanh, lời ca hợp tấu:

Tình tử vương quốc

Vưu thúy tam phong

Giá hồng hổ tự trì sinh

Khoa tuyết lộc dĩ ngao du

Dử tiên hạc du hí

Tùy bạch vân, bồi hồi...

Cầu đồ hỉ quả

Vưu tư ái nhử

Nam ưng đầu hữu huyền tam

Nữ cao kết hữu kinh tứ

Tình tùng ái chi lạc

Vĩnh miễn luân hồi khổ...

Ngọc Long tuyết sơn

Bạch tuyết dương xuân

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tụ hô ái thần

Nam cầu đồ hỉ quả

Nữ Vưu tư ái nhử...

Lời ca uyển chuyển êm tai, tiếng sênh nhịp phách khoan nhặt thảnh thót.

Tần Quan Vũ còn đang bàng hoàng, chợt giọng nói lạnh lùng lại nổi lên :

- Các hạ có biết “Ngọc Long Tuyết Sơn” ở tại đâu chăng?

- Tại hạ đã có nghe Cổ bá phụ nói rằng ở Tây bắc Côn Minh, có một trái núi gọi là Ngọc Long Tuyết Sơn.

- Không sai, chính là ngọn núi đó. Ngọc Long Tuyết Sơn quanh năm tuyết phủ, và trong dãy núi đó gồm có ba đỉnh gọi là Vưu Thúy Tam Phong. Trong ba đỉnh đó, có một là nơi ở của bộ tộc Ma Ta. Các hạ hãy nhớ kỹ, bộ tộc Ma Ta.

- Bộ tộc Ma Ta?

- Đúng thế, các hạ có biết giống người Ma Ta ấy à?

- Trước kia tại hạ từng cùng với tiên sư ở Côn Minh suốt một năm, do đó có biết qua ngôn ngữ và phong tục tập quán của giống người này.

- Vậy thì hay lắm. Bộ tộc Ma Ta này cũng gọi là Tình Tử Vong Quốc. Họ thờ phụng và sùng bái duy nhất là Ái Thần. Vấn đề Huyền kinh cuốn thứ ba và thứ tư có quan hệ đến ân oán của lệnh sư và của lệnh tôn cùng lệnh đường. Các hạ hãy nhớ kỹ, Ái Thần.

- Ái Thần?

- Đúng thế! Ái Thần được xem là một điều tối linh thiêng của bộ tộc Ma Ta. Và Ái Thần là hai vị thần, một nam một nữ. Nam Ái Thần theo phép ghép về Hán tự thì thành ra là “Cẩu Đồ Hỉ Quả”, còn Nữ Ái Thần thì lại thành ra là “Vưu Tư Ái Nhử”. Các hạ nhớ rõ khúc ca ấy chứ?

- Vâng, nhớ rõ!

- Các hạ phải nhớ kỹ, Huyền Tam, Kinh Tứ, tức là quyển thứ ba thứ tư của bộ Huyền kinh, nhưng theo lời ca “Nam Ưng đầu hữu huyền tam, Nữ cao kết hữu kinh tứ” thì thật là khó hiểu. Đối với bộ tộc Ma Ta thì bất cứ cái miếu nào cũng có thờ Ái Thần, vậy theo các hạ thì làm sao có thể biết nơi nào có Huyền kinh?

- Rất có thể ở vào chỗ có trăm hoa khoe sắc. Vì trong đoạn ca có câu “Bá hoa tụ hô Ái Thần”.

- Đúng! Có thể là như thế. Và các hạ cũng đừng quên hai thứ “Cọp” và “Nai” ở trong câu “Giá hồng hổ tự trì sinh, Khoa tuyết lộc dĩ ngao du”, hai vật ấy chưa biết ra sao, nhưng rất có thể là công cụ để đến cái chỗ gọi là “Bá hoa tụ hô Ái Thần” ấy.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế!

Đối phương lại nói :

- Những điều đoán định của bản Miếu chủ chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Nhưng nếu các hạ có biết qua ngôn ngữ của Ma Ta tộc, thì đó là một việc hết sức thuận lợi. Chúc các hạ sớm được thành công.

Đến bây giờ, nhiều ý nghĩ phức tạp lại xáo trộn tâm tư Tần Quan Vũ.

Tam Quốc miếu quả có nhiều việc lạ lùng...

Cứ theo ân sư của chàng là Thủy Cảnh tiên sinh thì quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền kinh có thể chứa đựng Huyền Dương thần công và Huyền Dương thần chưởng. Nếu luyện được hai quyển ấy thì có thể dám xưng vô địch thiên hạ. Vật quý như thế mà Tam Quốc miếu chủ lại không tha thiết, mà còn đem sự hiểu biết về nó mách lại cho mình. Thật là một việc mà Tần Quan Vũ không sao ngờ được.

Nhưng Tam Quốc miếu chủ là ai?

Tại sao lại nói không dám cùng mình gặp mặt?

Dù sao đi nữa, Tần Quan Vũ cảm thấy Tam Quốc miếu chủ là một ân nhân, qua sự dốc tâm đào luyện cho mình, nhất là việc uống linh đơn và Thiên Địa Tinh Thủy. Chàng vội vã vòng tay nói :

- Ân đức gần như tái tạo của quý Miếu chủ đối với tại hạ, khiến cho dù phải thân làm cát bụi, tại hạ cũng phải nhớ điều báo đáp. Xin nhờ tôn giá thưa lại, nếu quý Miếu chủ có điều chi cần đến, dù phải đi trên lửa bỏng nước sôi, tại hạ quyết cũng không từ nan.

- Các hạ nói thế đã sai rồi! Giúp ích được cho các hạ, đó là điều vinh hạnh của Miếu chủ chúng tôi, vì biết rằng các hạ sẽ vì chính nghĩa mà xả thân hành sự. Chỉ có điều mà Miếu chủ chúng tôi mong mỏi nhất là đến lúc sóng lặn gió im, xin các hạ đừng quên người là được.

- Vâng, tại hạ dù chết cũng không dám quên!

- Lại còn một điều nữa cũng cần phải nhớ, là vì ân cừu của lệnh sư và lệnh tôn và lệnh đường, mong các hạ đối với nữ nhân hãy cố giữ mình trong sạch.

- Tại hạ xin ghi nhớ!

Giọng nói của đối phương vụt trở nên bùi ngùi :

- Lời xưa có nói “dù đưa nhau ngàn dặm thì cũng phải đến một lần chia tay”, mong Tần huynh hãy nhớ bảo trọng thân mình. Bây giờ, cứ theo triền núi này, Tần huynh rời khỏi nơi đây rồi đi thẳng đến Tử Vong lâm. Và sau khi dự xong Tử Vong yến hội, hãy cấp tốc đi tìm Huyền kinh. Lời không hết ý, xin giã biệt Tần huynh!

Tần Quan Vũ vòng tay thấp giọng :

- Tần Quan Vũ xin cáo từ, đại ân của quý miếu...

Đối phương vụt ngắt lời :

- Thịnh tình của Tần huynh, bản miếu biết lắm. Thôi nhé, nếu còn duyên tao ngộ, xin Tần huynh trở lại nơi đây, lúc bấy giờ bản Miếu chủ sẽ thân tự ra ngoài nghênh tiếp.

Tần Quan Vũ cúi mặt buồn buồn...

* * * * *

Rừng cây rậm rạp, cổ thụ vượt lên chọc thẳng ngàn mây.

Tử Vong lâm!

Tử Vong lâm, tên của một khu rừng khủng khiếp.

Mười năm trước đây, nó là một vùng đất chết. Bởi vì ai vào đó cũng đều biến thành một cây thịt đẫm máu và tức tốc bị ném trở ra ngoài.

Vì thế mà ngõ truông nơi trước Tử Vong lâm, xương chất lên thành đống, mùi thịt rữa bốc lên nồng nặc cả một vùng.

Đêm nay, có lẽ lại là một đêm khủng khiếp của trần gian, ánh trăng của đêm Trung Thu vằng vặc rọi lên như giác bạc quanh theo cành lá...

Ánh trăng xuyên thủng tàng cây, rọi lên những đống xương trắng phau giữa truông rừng lạnh lẽo.

Tần Quan Vũ đứng yên lặng nhìn vào.

Kỷ niệm ngày xưa và hình bóng của ân sư yêu mến vụt hiện lên mồn một trong tâm trí của chàng.

Ân sư quả đã chết hay là còn đang bị nguy khốn nơi đây?

Song thân đang ở trong Chí Tôn bảo hay là đã thọ nạn?

Bao nhiêu nỗi ray rứt não nề dồn dập, Tần Quan Vũ nghiến răng dẫm lên đống xương của những người xấu số, băng mình vào Tử Vong lâm.

Gió lạnh thốc lên, tàng cây khua động, ánh trăng lung linh lảo đảo trên những đống xương khô...

Giữa lòng truông hun hút, tàng cây theo gió lắc lay, bức màn máu như sửa soạn vén lên chờ đợi...

Thình lình, một bóng đen như cánh vạt ăn đêm lướt vút đến sát bên Tần Quan Vũ, chàng lập tức dừng chân lại, trầm giọng quát lên :

- Ai?

Chiếc bóng đen đảo sát một vòng :

- Yêu cầu nói rõ tính danh?

Hất mặt nhìn lên, thấy kẻ đối diện là một gã đại hán, bắp thịt nổi từng vòng, Tần Quan Vũ biết đã gặp tay kình địch, chàng cất giọng trầm trầm :

- Tần Quan Vũ!

- Xin cho xem thiếp mời!

- Không có, nhưng tại hạ nhất định phải vào Tử Vong lâm.

Gã đại hán hơi dịu giọng :

- Xin Tần huynh nán lại, để tại hạ vào thưa lại.

- Không cần đâu.

Tần Quan Vũ hằn học bước lên.

Gã đại hán cười nhạt :

- Các hạ nên nhớ đây là Tử Vong lâm, và nếu không dừng bước, xin đừng trách sao tại hạ lại khiếm nhã.

Tần Quan Vũ cười lớn :

- Cần chi việc khiếm nhã hay không. Muốn gì cứ tự nhiên.

Gã hắc y cười khẩy một tiếng, cánh tay vụt chớp lên.

- Dang ra!

Cùng một lượt với tiếng quát, hai tay của Tần Quan Vũ huơ lên.

Bùng! Bùng!

Kình lực chạm vào nhau, gã đại hán rú lên một tiếng, văng bổng ra xa ngoài năm trượng.

Liền lúc ấy, nhiều tiếng cười rổn rảng vang lên, tiếp theo là năm bóng người từ xa vút tới.

Vừa đặt chân xuống đất, họ đã bủa ra thành một vòng tròn, vây chặt Tần Quan Vũ vào giữa.

Nhưng cũng liền lúc ấy, một bóng màu hồng chợt lượn thoáng qua và dừng hẳn lại, thì ra là một hồng y thiếu nữ, tuổi độ hai mươi, đôi mắt như bồ câu đen láy sáng ngời.

XXVI

Vô Tình bảo kiếm

Năm người vây quanh Tần Quan Vũ đều ăn mặc theo lối văn sinh, vừa trông thấy hồng y thiếu nữ, năm thanh trường kiếm liền rút soạt ra khỏi vỏ, và nhích sát lên.

Hồng y thiếu nữ nhìn thẳng vào Tần Quan Vũ, mỉm cười nói :

- Xin các hạ cho biết đại danh?

Tần Quan Vũ quắc mắt lên rồi đáp lời :

- Tần Quan Vũ!

Hồng y thiếu nữ vụt nhướng đôi mày liễu :

- À... thật là thất lễ. Té ra công tử là người mà Tam Quốc miếu đã phong tặng là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi. Tiểu nữ từng nghe Phi Hồ hương chủ thường nhắc tới. À này, công tử đã có nghe Tử Vong yến hội đã sửa đổi ngày khai mạc rồi chăng?

Câu nói của hồng y thiếu nữ khiến cho Tần Quan Vũ sửng sốt.

Chuyện xảy ra tại Tam Quốc miếu là một chuyện khó có người biết được, thế tại sao chỉ mới có mấy ngày mà đã lan đi nhanh như vậy được?

Đã lan truyền, mà lại lan truyền một cách qua rõ ràng, Văn Khúc Võ Khôi thì chưa đáng nói chi, còn Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ thì quả là rối rắm.

Từ trước đến giờ, trong võ lâm chỉ có Vũ Nội bát kỳ, nhưng cũng chưa phân ngôi thứ chi cả. Bây giờ đột nhiên mình mang danh hiệu đệ nhất thì quả là đã xem họ không có vào đâu cả.

Tần Quan Vũ mím miệng băn khoăn.

Việc tranh dành trong chốn võ lâm từ trước tới nay há chẳng phải đều là vì danh vọng hay sao?

Và dù chính dù tà, nhất định Bát kỳ sẽ không thể nào chịu được việc có người nhảy lên ngồi trước họ như thế.

Nhất định sẽ có một ngày nào đó, họ sẽ tìm đến gây sự với chàng.

Nhưng chuyện băn khoăn lớn hiện nay đã làm cho Tần Quan Vũ phải suy nghĩ nhiều hơn hết, là Tử Vong yến hội đã dời ngày hẹn. Chàng quay lại hỏi hồng y thiếu nữ :

- Thay đổi ngày mở Tử Vong yến hội đến bao giờ?

- Mười sáu tháng tám, tức là ngày mai. Các hạ là người lỗi lạc, thật xứng với danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi, nhưng không biết có muốn tham dự Tử Vong yến hội chăng?

Tần Quan Vũ mím môi ngạo nghễ :

- Tại hạ chẳng những chỉ tham dự Tử Vong yến hội không thôi, mà còn phải đi vào Chí Tôn bảo nữa.

Hồn y thiếu nữ nhìn chàng bằng tia mắt đầy ngụ ý :

- Xin công tử nán đợi, chờ tiểu nữ thông báo đã!

Rồi không đợi Tần Quan Vũ trả lời, nàng khẽ nhấc mình lên và như một cánh dơi đêm, lao mất dạng vào Tử Vong lâm.

Tần Quan Vũ quát lớn :

- Không cần thưa hỏi gì cả, ta cần vào ngay bây giờ.

Nhưng năm người vây quanh chàng lúc nãy đã nhích lên cản chàng lại. Và một trong năm người ấy lễ phép vòng tay :

- Chẳng lẽ Tần huynh không thể nán đợi trong giây lát được sao?

- Tại sao ta phải đợi?

- Bọn tại hạ được lệnh giữ cửa, nếu cứ để Tần huynh xông vào thì bọn tại hạ sẽ mang tội thất trách.

- Ta không cần biết chuyện đó, kẻ nào cản ta thì sẽ chết!

Vừa dứt lời, chàng với tay lên lưng, rút soạt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

- Vô Tình kiếm!

Ánh thép vừa nhoáng lên, năm gã trung niên kêu khẽ một tiếng hãi hùng, đồng dạt sang một bên.

- Đúng! Lần thứ hai Vô Tình kiếm ra đời!

Giọng nói trầm trầm vụt nổi lên thình lình, Tần Quan Vũ giật mình quay lại.

Kẻ mới đến đứng cách chàng chỉ trong vòng một trượng, thế mà không một ai hay biết, võ công của người ấy quả thật đáng kiêng dè.

Nhìn thấy ngươi đối diện là một lão nhân quắt thước, Tần Quan Vũ bèn dịu giọng :

- Xin lão trượng cho biết đại danh!

Khẽ vuốt chòm râu bạc, lão nhân nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ :

- Một trong Cái bang Tam lão.

Tần Quan Vũ thoáng nghe nghi ngờ...

Là một bang phái đã được võ lâm trọng nể, nhưng gần mười năm nay bỗng nhiên Cái bang đóng cửa không màng thế sự, bây giờ Cái bang Tam lão lại thình lình xuất hiện, quả là một chuyện không phải tầm thường.

Tần Quan Vũ vội vòng tay :

- Có lẽ lão tiền bối cũng đến dự Tử Vong yến hội?

- Không!

- Thế thì vì tại hạ mà đến chăng?

- Đúng thế! Có phải các hạ là người vừa từ trong Tam Quốc miếu đi ra, và có cái ngoại hiệu là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đó chăng?

Vốn chưa từng quen biết mà đối phương lại nói rõ lai lịch của mình, Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Xin lão trượng cho biết nguyên do đến đây?

Lão khất cái vụt nhích lên một bước, lạnh lùng nói :

- Các hạ quả đúng là đã vào Tam Quốc miếu?

Trước thái độ sỗ sàng của đối phương, Tần Quan Vũ hơi nóng mặt :

- Nếu đúng vậy thì đã sao?

Lão khất cái gật đầu và đổi giọng trang nghiêm :

- Đã vào đó rồi thì tốt chứ có sao. Lão phu có một điều muốn hỏi.

- Tại hạ với Cái bang vốn không thù oán, lão trượng tìm tại hạ với dụng ý gì?

Lão khất cái vội xua tay :

- Không, các hạ đừng hiểu lầm, lão phu chỉ có mấy việc muốn hỏi thế thôi.

Vừa lúc đó, bảy bóng người từ ngoài ven rừng lao tới, hai người trong bọn tiến lên đứng song song với lão khất cái, còn năm người kia thì giăng hàng đứng sát phía sau.

Lão khất cái quay lại nói :

- Với tư cách của quyền Bang chủ, xin hỏi các vị sư đệ, thanh kiếm đang ở trên tay của thiếu niên kia có phải là Vô Tình kiếm không?

Bảy người cùng rập lên một lượt :

- Đúng là Vô Tình kiếm!

Bây giờ thì Tần Quan Vũ đã hơi biết rõ. Các cao thủ Cái bang đến đây chỉ là với mục đích hỏi việc thanh kiếm mà chàng đã có được tại Tam Quốc miếu.

Lão khất cái nhích lên hai bước, thái độ cực kỳ trang trọng, nói :

- Bây giờ lão phu xin tự giới thiệu, lão phu là kẻ đứng đầu trong Cái bang Tam lão, hiện chấp chưởng quyền Bang chủ. Đồng đạo võ lâm gọi riêng là Bất Tử Lão Cái.

Rồi chỉ tay ra sau, Bất Tử Lão Cái nói tiếp :

- Đây là Đệ nhị lão, ngoại hiệu là Diệu Thủ Thần Du, và đây là Đệ tam lão, Tam Bạch Lão Quỷ. Còn năm vị sau là ngũ vị hộ pháp của bản bang.

Và không đợi Tần Quan Vũ kịp mở lời, Bất Tử Lão Cái hỏi ngay :

- Xin các hạ vui lòng cho biết lai lịch của thanh kiếm mà các hạ đang cầm trong tay.

Tần Quan Vũ ngơ ngẩn hỏi lại :

- Làm sao tại hạ biết được lai lịch của nó?

Tam lão và Ngũ hộ pháp của Cái bang cùng biến sắc, tám người cùng bước lên một lượt, những tia mắt nghiêm trọng ngó sững vào Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ thấy thế thì hết sức lạ lùng.

Vừa rồi, đối với mình, họ còn có vẻ kính trọng, thế sao bây giờ thái độ lại thay đổi liền như thế?

Chẳng lẽ câu trả lời "không biết" của mình lại quan hệ lắm sao?

Bất Tử Lão Cái cất giọng trầm trầm hỏi :

- Các hạ đã không biết lai lịch của nó, vậy kiếm ấy từ đâu mà có?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Kiếm này là của nghĩa phụ tại hạ tặng cho!

Tám cao thủ Cái bang đưa mắt nhìn nhau kinh nghi, và Bất Tử Lão Cái lại nhích lên gặn hỏi :

- Nghĩa phụ của các hạ là ai?

Bây giờ thì Tần Quan Vũ mới thật là cứng họng.

Chàng làm sao biết được người ngồi chết mục trong đường vào Tam Quốc miếu là ai?

Quả là một chuyện khó khăn hết sức.

Chàng thoáng hơi suy nghĩ và lắc đầu :

- Tại hạ không biết tính danh của nghĩa phụ!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên trước câu trả lời của Tần Quan Vũ.

Bất Tử Lão Cái lại hỏi :

- Thế nghĩa phụ của các hạ có những đặc điểm gì?

- Nghĩa phụ của tại hạ mặt xương, mình gầy, bị hỏng một mắt bên phải.

Các cao thủ Cái bang cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc và cùng thụt lui mấy bước.

Bất Tử Lão Cái thoáng hơi run giọng :

- Đã tặng thanh Vô Tình kiếm, nhưng chẳng biết nghĩa phụ của các hạ có dặn lại điều gì chăng?

Thấy dáng vẻ của đối phương, Tần Quan Vũ có phần hiểu được vấn đề.

Nhất định người giữ thanh bảo kiếm này có một quan hệ hết sức mật thiết với Cái bang. Chàng thấy cần phải nói rõ lại chuyện mình được kiếm thế nào cho họ biết.

Nhưng chàng chưa kịp mở lời thì thình lình, tiếng tiêu từ đâu thánh thoát vang lên, tiếng tiêu lồng lộng nhặt khoan, như tiếng ngọc rốt nghe lãnh lót.

Tiếp theo đó, một giọng oanh lanh lảnh vang lên :

- Tiện thiếp là Tiêu Hồn Tình Nữ vâng lệnh mở đường, Chí Tôn bảo chủ Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng thân tự nghênh tiếp đồng môn sư đệ là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ.

Sự tình diễn biến cực kỳ đột ngột, khiến cho Tần Quan Vũ thoáng nghe hồi hộp lạ thường.

Và theo sau đó, hai hàng hồng y thiếu nữ lã lướt đi ra, mỗi bên mười hai người, nhịp bước đều đặn, tà áo lượn theo như làn mây huyền

hoặc.

Dẫn đầu là một thiếu nữ mặt như ngọc sáng, thoăn thoắt gót sen, ẻo lã bước đến trước mặt Tần Quan Vũ, môi nàng như sẵn nở nụ cười.

Tần Quan Vũ khẽ giật mình, khi nhận ra thiếu nữ đó, thì ra nàng chính là Tiêu Hồn Tình Nữ, người đã từng hội kiến tại Hoa Sơn.

Hai hàng thiếu nữ vụt rẽ ra như cánh quạt, tiếp theo là hai hàng người nữa, những thiếu nữ mặc lục y uyển chuyển bước ra.

Và một giọng oanh vụt vang lên như xé màn đêm tịch mịch :

- Bảo chủ giá lâm!

XXVII

Chấp chưởng Cái bang

Tiếng hô lanh lảnh mà tôn nghiêm như tô đậm uy phong cho cánh rừng mang tên chết chóc.

Nhưng sức khủng bố chỉ làm tăng thêm sự giận dữ của Tần Quan Vũ. Trước mặt chàng bây giờ chỉ có thù hận, mà kẻ phản sư bội môn sắp sửa chường mặt ra đối diện với mình, chàng cảm thấy đó là một sự cực kỳ hối nhục.

Nhưng có phần sốt ruột, Bất Tử Lão Cái nhích tới hỏi chàng :

- Văn Khúc Võ Khôi, có thể cho biết rõ hơn về việc làm sao có được thanh kiếm ấy chăng?

Tần Quan Vũ lặng thinh do dự...

Tâm trí của chàng đang xoay quanh việc đối phó với kẻ phản đồ.

Cho đến bây giờ, sau khi vào Tử Vong lâm, không biết ân sư sinh tử thế nào...

Hiện tình của song thân cũng không biết ra sao. Và nếu tự mình không đối phó được với Tiêu Phượng Hoàng thì hậu quả tai hại sẽ không sao lường được.

Nhất định phải xâm nhập Chí Tôn bảo, họa chăng mới có thể phăng được ngọn ngành.

Và nếu muốn như thế thì chỉ có cách tạm thời ẩn nhẫn, vậy mới mong có cơ hội thuận tiện hơn.

Vừa lúc đó, từ trong Tử Vong lâm, một chiếc giường bát bảo do bốn thiếu nữ chầm chậm khiêng ra.

Nếu là lúc trước, với mối hận thù mang nặng trên vai, có lẽ Tần Quan Vũ đã lập tức phóng lên một mất một còn với Tiêu Phượng Hoàng. Nhưng giờ đây, chàng cố dằn lòng, đứng yên nhìn chằm chặp vào chiếc giường bằng tia mắt lạnh lùng rờn rợn.

Cách chỗ Tần Quan Vũ độ non một trượng, chiếc giường hoa quý thình lình ngưng lại, và giọng oanh như ngọc rót vang lên :

- Hân hạnh được diện kiến cùng sư đệ, vừa rồi môn hạ của ngu tỷ vì không biết mà đắc tội, mong sư đệ thứ cho!

Tần Quan Vũ lạnh lùng buông một câu trống không :

- Ân sư ở đâu?

- Nghe sư đệ trở về, ân sư vui mừng khôn xiết, hiện đang ở trong bảo chờ đợi. Xin sư đệ hãy lên giường bát bảo để cùng với ngu tỷ vào bái kiến ân sư!

Câu chuyện thình lình vượt ra ngoài dự định, Tần Quan Vũ sững sờ đứng lặng, không biết phải xử trí ra sao.

Cùng một lúc, Cái bang Tam lão vụt lướt đến đứng sát bên cạnh Tần Quan Vũ, và Bất Tử Lão Cái cất giọng trầm trầm :

- Ngọc Thường Nga, lão phu có chuyện cần nói với lệnh sư đệ, ngươi có thể tạm tránh qua một bên chăng?

- A... Bất Tử sư thúc giá lâm mà điệt nữ không hay biết để tiếp nghênh, mong sư thúc thứ cho.

Không để Ngọc Thường Nga nói hết câu, Bất Tử Lão Cái hỏi dồn :

- Ngươi có bằng lòng tạm tránh qua một bên không?

- Điệt nữ xin tuân lệnh sư thúc, nhưng mong rằng sư thúc đừng làm khó sư đệ...

- Ngươi không cần phải lo, câu chuyện giữa chúng ta không phải là vấn đề ân oán.

- Vậy thì xin tuân lệnh sư thúc. Tất cả hãy lui ra ngoài năm trượng.

Chiếc giường bát bảo lại được nhấc lên, bốn tên tỳ nữ cúi đầu cùng rập lên hô :

- Tuân lệnh Bảo chủ!

Như áng mây trôi nhẹ, chiếc giường bát bảo từ từ lui hẳn ra xa.

Tần Quan Vũ sửng sốt, chàng hết sức lạ lùng xen lẫn kinh nghi và mừng rỡ...

Là một nữ nhân dâm ác thí sư, sao Ngọc Thường Nga lại cung kính thủ lễ với Cái bang Tam lão như thế?

Hay lại còn có trò gì nữa chăng?

Bất Tử Lão Cái nhích tới bên chàng khẽ hỏi :

- Các hạ cũng là đệ tử của Thủy Cảnh tiên sinh ư?

- Vâng!

- Lạ nhỉ? Thế lệnh sư không bao giờ nhắc đến ta, nhắc đến cái tên Thường Công Minh này với các hạ sao?

Tần Quan Vũ biến sắc. Chính ân sư mình đã từng nói giữa người và Thường Công Minh có mối tình sinh tử chi giao, hóa ra vị lão cái đang đứng đây lại chính là Thường Công Minh.

Chàng vụt quỳ sụp xuống.

Bất Tử Lão Cái Thường Công Minh lật đật đỡ lấy vai chàng, nói :

- Văn Khúc Võ Khôi, không nên thủ lễ. Ta có nhiều việc quan hệ đến lệnh sư cần hỏi lại hiền điệt, nhưng bây giờ mong hiền điệt hãy cho biết trước về thanh kiếm Vô Tình.

Nghe nhắc tới ân sư, Tần Quan Vũ vô cùng cảm kích, chàng bèn quỳ xuống :

- Trước hết xin cho tiểu điệt bái kiến sư thúc!

Bất Tử Lão Cái vội vã bảo chàng đứng dậy :

- Hiền điệt hãy nói rõ về chuyện thanh kiếm cho ta biết.

Tần Quan Vũ bèn đem tất cả sự việc thuật lại từ đầu...

Vừa nghe dứt câu chuyện, Cái bang Tam lão và năm vị hộ pháp vội quỳ mọp xuống, hô :

- Bái kiến Bang chủ!

Tần Quan Vũ cực kỳ hốt hoảng, lật đật quỳ xuống :

- Xin chư vị sư thúc đừng làm như thế...

Nhưng chân chàng chưa kịp đụng đất thì Tần Quan Vũ chợt nghe từ nơi Bất Tử Lão Cái có một luồn kình lực âm nhu hất chàng đứng dậy, và vị cầm đầu Tam lão cất giọng nghiêm trang nói :

- Đã là một vị Bang chủ, không thể quỳ như thế!

Nhưng cũng liền lúc đó, tất cả cao thủ Cái bang đều biến sắc, một việc xảy ra quá sức tưởng tượng của mọi người...

Vì khi dùng lực để đỡ Tần Quan Vũ, tuy có thể khiến chàng đứng dậy, nhưng cánh tay của vị Trưởng Lão Cái bang cũng bị dội lại khá mạnh, với nội lực của Bất Tử Lão Cái, chuyện tương tự như thế chưa xảy ra bao giờ.

Điều ấy chứng tỏ rằng, người thiếu niên đứng trước mặt họ đã đạt đến một thân công phu võ học cực kỳ khủng khiếp.

Bất Tử Lão Cái lộ vẻ ngạc nhiên pha lẫn vui mừng, ông cúi đầu vái :

- Cái bang có được một Bang chủ như thế này, thì sư huynh chắc chắn sẽ được ngậm cười nơi suối vàng.

Và ông ngẩng mặt nhìn Tần Quan Vũ, nói bằng một giọng trang nghiêm :

- Hiền điệt, nếu còn nghĩ đến tình sư thúc, thì hiền điệt hãy truyền lệnh rằng “cho phép bình thân”, nếu không thì sư thúc và các đệ tử Cái bang có mặt nơi đây sẽ phải quỳ mãi.

Tần Quan Vũ đã từng đi đó đi đây, đã từng chứng kiến việc đăng quang của Chưởng môn nhân các phái, chàng biết hoàn cảnh đặc biệt của mình đối với Cái bang hiện tại không còn cách gì từ chối, nên đành phải đứng thẳng người, nghiêm trang truyền lệnh :

- Cho phép các vị đứng lên!

Cái bang Tam lão và ngũ vị hộ pháp cùng rập lên một lượt :

- Đa tạ Bang chủ!

Và sau khi tất cả đã đứng lên, Bất Tử Lão Cái trang trọng tiếp lời :

- Thay mặt toàn thể đệ tử Cái bang, chúng ta thề quyết một lòng trung hưng bản bang, và tuyệt đối tuân theo sự sai xử của Bang chủ.

Tần Quan Vũ trong trạng thái bàng hoàng, thật không ngờ, chỉ trong khoảnh khắc chàng lại đột nhiên được chấp chưởng chức Bang chủ Cái bang, thật quả là một chuyện kỳ tích.

Chàng quay sang khẽ hỏi Bất Tử Lão Cái :

- Sư thúc, sao lại có chuyện suy tôn Bang chủ đột ngột thế này?

Bất Tử Lão Cái cung kính đáp lời :

- Nắm trong tay thanh kiếm lệnh của Bang chủ Cái bang, tức là thanh Vô Tình kiếm, thì hiền điệt nghiễm nhiên chấp chưởng chức vị Bang chủ. Việc đó sau này nếu cần sẽ nói rõ hơn. Bây giờ xin Bang chủ hoãn lại, đợi đến sáng mai mới vào Tử Vong lâm có được không?

Tần Quan Vũ thoáng hơi suy nghĩ rồi hỏi lại :

- Tại sao lại phải đợi đến ngày mai?

- Vì Cái bang có nhiều việc cần sự có mặt của Bang chủ. Vả lại, Tử Vong yến hội ngày mai mới bắt đầu.

- Vậy cũng được.

- Vậy chuyện này xin hãy để cho lão phu nói lại với con tiện tỳ đó, Bang chủ thấy có nên chăng?

“Tiện tỳ!” Bằng vào câu gọi đó của Bất Tử Lão Cái, Tần Quan Vũ thấy rất rõ thái độ của ông đối với Tiêu Phượng Hoàng, chàng bèn gật đầu ưng thuận.

- Vâng! Xin phiền sư thúc!

- Tuân lệnh Bang chủ!

Vùa dứt lời, Bất Tử Lão Cái lắc mình lướt đến gần ba trượng, đứng ngay trước chiếc giường bát bảo, lớn tiếng nói :

- Tiêu Phượng Hoàng, lão phu có điều muốn hỏi.

- Xin sư thúc cứ nói!

- Nghe nói ngươi đã kế nhiệm chức vị Chí Tôn bảo chủ, lão phu không đến kịp để dự lễ đăng quang, quả là một điều ân hận...

Tiêu Phượng Hoàng ngắt lời :

- Sư thúc có chỗ chưa rõ, lúc ân sư truyền vị cho tiểu nữ là lúc chuyện xảy ra quá đột ngột. Vả lại, lúc đó là lúc mà ân sư đang lâm trọng bệnh, tiểu nữ không dám cử hành đại lễ. Nói rõ hơn là tiểu nữ cũng chỉ kế vị tạm thời mà thôi.

Bất Tử Lão Cái ngạc nhiên vặn hỏi :

- Thế thì Tử Vong yến hội là ngày để cử hành đại lễ đó chăng?

- Không, sư thúc đã hiểu lầm. Hiện nay võ lâm đang hồi tao loạn, tiểu nữ sắp bày Tử Vong yến hội là cốt để lo việc lớn cho võ lâm.

Bất Tử Lão Cái ngửa mặt cười ha hả :

- Không ngờ ngươi lại có chí “lo trước cái lo của thiên hạ” như thế. Thật là một ý niệm vô cùng vĩ đại.

- Không dám, sư thúc quá khen đó thôi.

- Ngọc Thường Nga, ngày nay Tần hiền điệt tiếp nhiệm trọng trách của Cái bang, lão phu muốn thương lượng cùng ngươi một việc. Vì lẽ ngày giờ Tử Vong yến hội đã dời lại, vậy ngươi hãy trở về trước, ngày mai lão phu sẽ đưa Tần hiền điệt đến phó hội.

- Sư thúc, sư đệ vốn không phải là người ngoài, huống chi ân sư lại đang chờ đợi, vậy tại sao ngay bây giờ không cùng vào đó có phải hơn không?

Bất Tử Lão Cái nhếch môi cười, nụ cười vừa đượm buồn vừa mai mỉa :

- Đại ca của ta bây giờ e rằng xương đã lạnh, thịt đã tan, làm sao lại có thể ở tại Chí Tôn bảo được? Phải chăng ngươi lại bày ra cái trò lừa đảo nữa?

- Lời nói của sư thúc khiến người nghe phải lạnh mình.

- Lạnh mình? Run sợ nữa chứ? Hừ, những điều cần nói thì lão phu đã nói hết rồi đó.

- Phải chăng sư thúc không dám vào Chí Tôn bảo?

Nghe câu hỏi khiêu khích của Tiêu Phượng Hoàng, Bất Tử Lão Cái cười khinh bỉ :

- Mời không được rồi định dùng lời nói khích đấy ư? Được, những người có trách nhiệm của Cái bang đều có mặt cả nơi đây, ngươi muốn dùng chưởng hay dùng kiếm, cứ tự do hành động.

- Sao sư thúc lại nói những lời như thế? Đối với sư thúc, tiểu nữ đâu dám quên ân bồi dưỡng, không biết vì lẽ gì mà sư thúc lại xem Chí Tôn bảo như là cừu địch?

Bất Tử Lão Cái cất giọng thê thảm :

- Tiêu bảo chủ, ngươi còn biết đến điều ân nghĩa nữa sao? Hừ, lão phu và tệ Bang chủ sắp phải đi đây, nếu ngươi muốn ngăn cản thì cứ tự nhiên.

Dứt lời, ông quay mình lại bỏ đi.

Từ trong chiếc giường bát bảo, giọng Tiêu Phượng Hoàng vụt kêu giật lại :

- Sư thúc, sư thúc...!

Bất Tử Lão Cái khẽ xoay đầu, tia mắt rực lên như lửa :

- Tiêu Phượng Hoàng, mang danh là một Bảo chủ, muốn ra oai thì cứ thẳng tay mà làm, chuyện chi phải vòng quanh như thế?

- Xin sư thúc chớ hiểu lầm. Tiểu nữ thật có miệng mà không thốt ra lời. Vì lòng muốn một nhà được đoàn tụ nên tiểu nữ cần rước sư để vào bảo ngay bây giờ, thế thôi.

Bất Tử Lão Cái cười sặc sụa :

- Tốt lắm! Muốn đoàn tụ thì ngày mai cũng là đoàn tụ. Tất cả âm mưu đen tối của ngươi, lão phu đã biết quá rồi, chỉ tiếc ngày xưa nhất thời lầm lỡ, lão phu đã đem lòng trìu mến mà ban cho một điệt

nữ như ngươi. Giờ đây có muốn gì thì hãy cứ hành động đi, đừng rườm lời vô ích.

Dứt lời, ông bỏ đi thẳng.

Từ trong chiếc giường bát bảo, tiếng Tiêu Phượng Hoàng vụt trở nên trầm buồn :

- Sư thúc, sư đệ, nhị vị hãy bảo trọng. Xin thứ cho tiểu nữ việc tiễn đưa.

Như không thèm nghe tới, Bất Tử Lão Cái đến trước mặt Tần Quan Vũ vòng tay nói :

- Bang chủ, chúng ta đi thôi! Tất cả mọi việc hãy chờ về đến Tổng đàn bản bang rồi sẽ bẩm cáo lại cho Bang chủ được rõ.

Qua câu chuyện đối thoại giữa Bất Tử Lão Cái và Tiêu Phượng Hoàng, Tần Quan Vũ đã thấy được phần nào sự thật. Chàng vội vã đáp lời :

- Vâng, chúng ta đi thôi!

Vừa lúc đó, một giọng nói như băng giá vụt vang lên lồng lộng :

- Đi? Hừ, sao lại có chuyện quá dễ dàng như thế?

XXVIII

Tâm Lãng Thần Trì

Tiếng nói như xói vào tai, nhưng bóng người thì chưa thấy đâu. Tần Quan Vũ đảo mắt nhìn quanh, cất giọng trầm trầm :

- Tôn giá cứ ra mặt nói chuyện với nhau, chuyện chi phải ẩn mình như thế?

Lúc bấy giờ, chiếc giường bát bảo của Tiêu Phượng Hoàng đã chầm chậm đi lui gần hai trượng, bỗng nhiên dừng lại, tiếng oanh lanh lảnh vang lên :

- Bữa nay gặp được Tâm Lãng Thần Trì, thật là vạn hạnh cho Ngọc Thường Nga này hết sức. Và Chí Tôn bảo cũng nhờ đó mà chói lọi vô cùng. Vậy xin mời Thiên Tiên Nữ cho được diện kiến dung nhan.

Câu nói của Tiêu Phượng Hoàng vừa thốt ra, khiến cho mọi người tại trường đều ngạc nhiên cực độ.

Mà người ngạc nhiên hơn hết chính là Tần Quan Vũ.

Tư Văn Tú Sĩ Cổ Lãnh Vân đã chẳng dự đoán rằng Tâm Lãng Thần Trì là kẻ giật dây trong hành vi của Tiêu Phượng Hoàng và Ngọc Dung La Sát đó sao?

Thế nhưng thái độ hiện tại của Tiêu Phượng Hoàng đã mặc nhiên phủ nhận ngay điều nhận xét đó.

Vậy thì kẻ cầm đầu, kẻ núp trong bóng tối sai xử bọn Tiêu Phượng Hoàng và Ngọc Dung La Sát là ai?

Nhưng Tần Quan Vũ không thể suy nghĩ nhiều về việc ấy được, vì chàng biết rằng sự xuất hiện đột ngột của Tâm Lãng Thần Trì nhất định cũng vì chuyện danh hiệu mà thôi.

Tâm trí chàng nặng mối lo âu về chuyện đó.

Quả là một tai họa. Tai họa từ danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ của chàng mà ra.

Giọng oanh lạnh như băng giá lại nổi lên :

- Tần bang chủ của Cái bang phải chăng là người đã được Tam Quốc miếu phong tặng cho cái ngoại hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi, Tần Quan Vũ đấy chăng?

Bất Tử Lão Cái cười ngạo nghễ :

- Không sai!

- Cái bang quả là may mắn và đó cũng là điều vinh dự của Chí Tôn bảo biết bao. Tiêu Phượng Hoàng võ công cái thế, mang nhiều hoài bão trong lòng khiến cho người người khâm phục. Bây giờ mở Tử Vong yến hội làm chấn động võ lâm, chỉ tiếc rằng kẻ này không được mời nên không thể tham dự...

Ngưng một giây, giọng nói kia lại như cố cất cao hơn :

- Cái bang Tam lão là bậc cao thủ võ lâm, quý Bang chủ thật không hổ với danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ.

Tần Quan Vũ cố giữ giọng nhẹ nhàng :

- Tiên Nữ đã quá khen!

- Nhưng ta đến đây là có ý muốn bái lãnh Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ vài chiêu tuyệt học, không biết tôn ý các hạ nghĩ sao?

Quả là chuyện phiền hà đã đến.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Tại hạ là một kẻ bất tài, đâu dám tự nhận danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ? Tiên Nữ đã có ý muốn chỉ giáo thì xin hãy ra mặt.

Tiếng cười lanh lảnh vụt nổi lên :

- Bằng vào lời lẽ đó, cũng đủ để cho người ta thán phục rồi.

Tiếng cười nói chưa dứt thì một bóng trắng vụt nhoáng lên, Thiên Tiên Nữ đã đứng sững trước mặt Tần Quan Vũ chừng hai trượng.

Thoáng thấy kẻ đối diện là một nữ nhân mặt hoa rạng rỡ, vóc thân nảy nở trong những đường nét khêu gợi lạ lùng. Tần Quan Vũ giật mình thảng thốt.

Tâm Lãng Thần Trì là một trong Bát kỳ, những kẻ đã thành danh ngót hai chục năm nay, lại vẫn như một thiếu nữ đương xuân, phải chăng nàng đã luyện được bí thuật trụ nhan?

Chân vừa chấm đất, Tâm Lãng Thần Trì đã nội giọng cười như ngọc rót vàng khua :

- Được cùng với người mà Tam Quốc miếu phong tặng danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ diện kiến, thật là một điều vô cùng vinh hạnh cho tiện thiếp.

Biết không còn tránh được nữa, Tần Quan Vũ cười lớn :

- Tiên Nữ quá khen, làm cho tại hạ thêm hổ thẹn.

Tâm Lãng Thần Trì khẽ nhếch môi cười :

- Tiện thiếp muốn lãnh giáo đôi chiêu, chẳng biết Tần công tử dùng kiếm hay dùng chưởng?

Tần Quan Vũ thản nhiên nói :

- Tùy tôn ý!

Mặt hoa vụt hừng sát khí. Tâm Lãng Thần Trì cất giọng trầm trầm :

- Có nghĩa là Tần công tử thấy rằng dù kiếm hay chưởng cũng đều đủ sức dạy người được cả ư?

Tuy lửa giận đã hừng hừng, nhưng Tần Quan Vũ cố dằn :

- Không phải thế, bất luận là kiếm hay chưởng thì tại hạ cũng đều đâu dám sánh với Tâm Lãng Thần Trì.

- Thế thì dùng chưởng lực nhé? Ta không tin rằng người do Tam Quốc miếu đề phong lại có thể kém cỏi được. Xin mời công tử xuất chiêu.

- Sẵn sàng, xin mời Tiên Nữ.

Tâm Lãng Thần Trì hừ lên một tiếng, thân ảnh lượn qua như một dải lụa trắng, hai cánh tay ngọc vung chéo vào nhau...

Tần Quan Vũ trụ đứng đôi chân đứng yên một chỗ, kéo hai tay lên ngang ngực, đẩy ra...

Bùng! Bùng!

Không khí dạt ra theo hai tiếng dội kỳ dị. Tần Quan Vũ rùng mình thoái lui luôn năm sáu bước.

Đôi vai của Tâm Lãng Thần Trì lắc lư liên tiếp, và cũng thụt lui ra sau một bước.

Da mặt nàng thoáng hơi đổi sắc :

- Hừ, chỉ có thế mà mệnh danh là Đệ Nhất Kỳ thì làm sao thiên hạ phục được? Hiện tại ta vì quá bận việc nên không thể ở đây lâu. Nhớ đấy, hãy hủy bỏ cái danh hiệu xấc láo ấy đi, bằng không, khi gặp lại một lần nữa thì sẽ mất mạng đấy.

Dứt lời, bóng trắng vụt nhoáng lên, thân ảnh Tâm Lãng Thần Trì đã cách xa ngoài mười trượng và mất hút vào giữa rừng cây.

Trong sự giận dữ tột cùng, Tần Quan Vũ thoáng vẻ hoang mang.

Tại sao Tâm Lãng Thần Trì chỉ giao tiếp một chưởng rồi bỏ đi? Trong khi công lực của chàng có phần yếu thế?

Nếu không có một ẩn tình gì khác, thì rõ ràng đối phương muốn thử xem võ công hư thực của chàng.

Bất Tử Lão Cái vội nhích lên, thấp giọng :

- Bang chủ, chúng ta đi thôi.

Vừa lúc đó, từ trong chiếc giường bát bảo của Ngọc Thường Nga, giọng oanh bỗng vang lên :

- Sư đệ nên biết, sau Tâm Lãng Thần Trì, bảy người nữa trong Vũ Nội bát kỳ sẽ tiếp tục đến tìm sư đệ để tỏ sự bất mãn về danh hiệu. Chuyện phiền phức sẽ theo đó mà kéo đến bên mình. Vì để tránh cho sư đệ chuyện khó khăn đó, ngay bây giờ, ngu tỷ xin mời sư đệ hãy vào Chí Tôn bảo.

Tần Quan Vũ quay lại lạnh lùng nói :

- Bất tất!

Và quay sang Bất Tử Lão Cái, chàng hạ giọng xuống :

- Sư thúc, chúng ta đi thôi.

Thình lình, từ chiếc giường bát bảo nổi lên giọng cười hăng hắc :

- Vì sự an toàn của sư đệ, nếu lời lẽ chân thành không mời được sư đệ vào bảo, thì có lẽ ngu tỷ buộc lòng phải dùng đến biện pháp mạnh đấy.

Và giọng nói trở nên cứng rắn :

- Hãy vây chặt lại, nhưng chỉ có quyền bắt sống thôi nhé.

Bất Tử Lão Cái quát lên :

- Tiêu Phượng Hoàng, nhân tính của ngươi không còn nữa thật à?

- Sư thúc, xin thứ cho điệt nữ. Người ta thường nói “chị như mẹ”, điệt nữ có trách nhiệm phải bảo vệ an toàn cho sư đệ, và nếu sư thúc không dám ở lại đây thì điệt nữ xin đưa ra khỏi Tử Vong lâm.

- Hừ, được rồi, Tiêu Phượng Hoàng, có lẽ hôm nay lão phu cần phải biết qua bản lĩnh của ngươi mới được.

Tần Quan Vũ lướt tới cười gằn :

- Hay lắm! Ta cũng cần xem cái nghĩa “chị như mẹ” ra sao.

Và chàng chầm chậm đi về hướng chiếc giường bát bảo.

Bất Tử Lão Cái tiến sát theo sau, bảo nhỏ :

- Hiền điệt, hãy dừng lại.

Tuy đang giận, nhưng vì nể người bằng hữu của ân sư, Tần Quan Vũ quay lại hỏi :

- Sư thúc có điều chi dạy bảo?

- Là môn hạ của Cái bang, đối với hiền điệt đáng lý ra sư thúc phải phục tùng mệnh lệnh, nhưng vì hiền điền còn chưa rõ lắm về những điều khúc mắc trong giang hồ, hãy nghe sư thúc mấy lời...

- Xin sư thúc cứ nói!

- Về việc này, xin hiền điệt hãy để sư thúc đối phó.

Không muốn trái ý ông, Tần Quan Vũ đành đáp :

- Vâng, xin sư thúc cứ tự tiện.

Bất Tử Lão Cái xoay mình bước lên mấy bước, nói :

- Tiêu Phượng Hoàng, ngươi muốn ra tay thật à?

- Sư thúc có chỗ chưa biết, sư đệ tuy có thần công, nhưng vì kinh nghiệm và công lực hãy còn chưa đủ, vì vậy, để bảo vệ an toàn cho y, điệt nữ muốn sư đệ ở lại Chí Tôn bảo rèn luyện thêm một thời gian. Sau đó, khi ra mặt giang hồ, danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi mới danh phù kỳ thực.

Bất Tử Lão Cái trừng trừng đôi mắt :

- Hừ, ngươi có lòng tốt quá nhỉ?

- Sư thúc không nên hiểu lầm, điệt nữ đương nhiên phải đối tốt với sư đệ chứ.

- Nghĩa là ngươi đã quyết định như thế?

- Chỉ có cách đó thôi. Nếu sư thúc hiểu được lòng của điệt nữ thì xin sư thúc đừng nên làm khó điệt nữ.

- Được, đã thế thì đành vậy. Ngươi cứ hành động theo ý ngươi, ta sẽ sẵn sàng.

Như đã ngầm nhận lệnh, hai hàng thiếu nữ tùy tùng của Ngọc Thường Nga vụt rẽ ra hai bên, bao vây Tần Quan Vũ và tám nhân vật Cái bang vào giữa.

Bất Tử Lão Cái khẽ lắc mình tiến tới sát bên Tần Quan Vũ, hạ thấp giọng :

- Hiền điệt, chúng ta không thể nhường nhịn được nữa, bọn chúng tiến lên một tên thì ta hủy diệt một tên. Đám nha đầu hầu cận Tiêu Phượng Hoàng mà để cho sống thì sẽ làm loạn võ lâm chứ chẳng ích gì.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Vâng, có lẽ sư thúc đã thấy được âm mưu của tiện tỳ ấy rồi chứ?

Tiếng nói từ trong chiếc giường bát bảo chợt lanh lảnh quát lên :

- Phi Hồ đường chủ nghe lệnh.

Tiêu Hồn Tình Nữ lướt đến nói :

- Xin Bảo chủ ban lệnh!

- Hãy đối phó với sư đệ của ta, nhớ chỉ được bắt sống chứ không được gây hại đến y.

- Tuân lệnh!

Như một làn mây nhẹ lướt, Tiêu Hồn Tình Nữ vụt đến trước mặt Tần Quan Vũ, nói :

- Phụng lệnh mời khách, xin Tần công tử hãy theo tôi nhập bảo.

Tần Quan Vũ nhích lên hai bước, cười nhạt nói :

- Cứ làm theo ý muốn.

Bất Tử Lão Cái từ sáu phóng tới, quát :

- Xin Bang chủ giao ả lại cho lão phu.

Biết sư thúc sợ mình thiếu kinh nghiệm đối địch trước một kẻ gian hoạt, Tần Quan Vũ vội nói :

- Sư thúc hãy lui lại, Tiêu Hồn Tình Nữ đã gọi đích danh tiểu điệt thì xin cứ để tiểu điệt ứng phó.

Bất Tử Lão Cái bất đắc dĩ phải lui lại, dặn :

- Hiền điệt hãy cẩn thận.

Tiêu Hồn Tình Nữ nở nụ cười thật đẹp :

- Như thế mới xứng danh là sư đệ của Bảo chủ chứ. Tiện thiếp xin đắc tội.

Lời vừa dứt, cánh tay của Tiêu Hồn Tình Nữ phất lên theo tiếng nói. Nhưng thật là kỳ ảo, tuy cánh tay phải của ả nhắm ngay Đan Điền của Tần Quan Vũ song hết sức nhẹ nhàng, không một chút kình lực mà ngón tay trỏ và ngón tay giữa lại chĩa ngược lên yết hầu của chàng, đúng là một chiêu hai thức vô cùng ảo diệu.

Tần Quan Vũ mỉm cười, thi triển Thiên Long thần bộ tránh khỏi đòn trí mạng của Tiêu Hồn Tình Nữ và quát lên một tiếng lạnh lùng :

- Tránh ra!

Theo sau lời nói, hai cánh tay chàng nhất lên một lượt và giáng xuống sau lưng Tiêu Hồn Tình Nữ.

Y như là có được cặp mắt sau lưng, Tiêu Hồn Tình Nữ uốn mình nhẹ lướt ra ngoài năm trượng, tránh khỏi thế đánh của Tần Quan Vũ và thuận theo đà gió, thân ảnh của ả vụt cất thẳng lên, rồi thình lình chúi xuống ngay chàng như một con ó xớt mồi.

Tần Quan Vũ nghiêng mình qua như chớp, hai tay hất mạnh trở lên.

Không tránh né, Tiêu Hồn Tình Nữ lượn mình giữa khoảng không, hai bàn tay khoát nhẹ một vòng, giải tan chưởng phong của Tần Quan Vũ.

Và vẫn ở trong tư thế cũ, Tiêu Hồn Tình Nữ giữ nguyên chiêu thức ập thẳng vào đối phương.

Bị phá chưởng phong, Tần Quan Vũ thoáng giật mình, chàng vội trầm mình xuống, hai tay từ dưới quạt mạnh lên.

Tiêu Hồn Tình Nữ vụt quát lên :

- Tần công tử chú ý!

Lồng trong tiếng quát, hai mũi chân của ả đã bay vút vào hai mắt Tần Quan Vũ.

- Giỏi!

Tần Quan Vũ cười lên một tiếng lạnh lùng, bàn tay phải xòe thẳng ra, phạt mạnh vào đôi chân của Tiêu Hồn Tình Nữ.

Không một chút bấn loạn, Tiêu Hồn Tình Nữ uốn thân hình xoay luôn một vòng như cánh quạt, đôi chân mềm oặt như hai dải lụa mềm, thế trước thế sau vít nhẹ vào hai huyệt Hoa Cái và Thiên Linh của Tần Quan Vũ.

Đôi chân của ả chỉ cách yếu huyệt của Tần Quan Vũ trong đường tơ kẻ tóc, vì qua mấy chiêu liên tiếp, hai người đã quấn sát vào nhau. Không thể tránh mà cũng không còn đủ thời gian phá giải, trong khi sinh mạng chỉ còn trong một tích tắc, Tần Quan Vũ nghiến răng hất ngược đôi chân, chịu thẳng thân mình, húc đầu vào giữa bụng của Tiêu Hồn Tình Nữ.

Hai chân của Tiêu Hồn Tình Nữ cày lướt trên vai Tần Quan Vũ, hai mũi chân trúng ngay xương sống của chàng, trong khi chiếc đầu của chàng đã chạm đúng giữa bụng của Tiêu Hồn Tình Nữ.

Tình thế ấy đúng là đã rơi vào thế "lưỡng bại câu thương".

Hai tiếng rú khẽ vang lên cùng một lúc. Tần Quan Vũ lui lại, quỵ xuống từ từ...

Tiêu Hồn Tình Nữ y như một trái cầu bị dội, cả thân hình bị bắn ra ngoài ba trượng.

Quả là kỳ phùng địch thủ, Tiêu Hồn Tình Nữ vừa ngã xuống thì đã nhún nhẹ đầu ngón tay và mũi chân lên mặt đất, đứng sững trở lại. Tần Quan Vũ qua cơn nguy hiểm cũng đã đứng thẳng người dậy, và nhếch môi cười khẩy :

- Hay lắm, hãy bắt đầu trở lại!

XXIX

Vòng vây đàn bà

Chuyện xảy ra như sấm giăng sét chớp, tám người cao thủ của Cái bang chỉ trố mắt nhìn sững sờ mà không kịp ra tay.

Thủ pháp của Tần Quan Vũ và Tiêu Hồn Tình Nữ trong nhất thời đã ứng biến hết sức lạ lùng.

Thế công của Tiêu Hồn Tình Nữ vừa nhanh nhẹn vừa hiểm độc phi thường, mà trên võ lâm, cách phá giải chiêu thức ấy của Tần Quan Vũ cũng được kể như mới xảy ra lần thứ nhất.

Tiếng quát vừa phát lên khi đứng yên trở lại, Tần Quan Vũ vụt ửng hồng sắc mặt.

Bây giờ chàng mới thấy lối giao đấu vừa qua thật đáng tức cười.

Nếu câu chuyện dùng đầu húc vào bụng một nữ nhân được truyền ra ngoài, biết đâu lại chẳng là một đề tài để đàm tiếu trong chốn võ lâm?

Và chàng cũng chợt rùng mình, nếu phút vừa rồi không dùng đòn trả ngặt nghèo ấy, thì tính mạng chàng có lẽ đã gửi vào tay Tiêu Hồn Tình Nữ rồi.

Và trong lúc này, đôi má của Tiêu Hồn Tình Nữ cũng đỏ rần. Trên đời đâu lại có trận đấu dị kỳ như thế? Giá như đôi bên phải chết trong thế đánh đó thì chẳng nói làm chi, đằng này chỉ là đụng chạm vào nhau, thật quả là một điều khó chịu.

- Hãy bắt đầu trở lại.

Thấy đối phương đứng sững sờ, Tần Quan Vũ quát lên một tiếng nữa.

Bị khiêu chiến hai lần, Tiêu Hồn Tình Nữ mất cả thẹn thùa, nhích lên gần giọng :

- Muốn chết cũng không khó.

Thấy Tiêu Hồn Tình Nữ lừ lừ nhích tới, Tần Quan Vũ chợt cảm thấy qua cái chạm vừa rồi, mình đã bị nội thương. Chàng vội vã ngấm ngầm điều vận chân khí.

Đột nhiên, từ trong chiếc giường bát bảo, giọng oanh lanh lảnh lại vang lên :

- Hãy khoan, Phi Hồ hương chủ.

Tiêu Hồn Tình Nữ vâng lời dừng lại.

- Tần sư đệ, ngay trong lúc này, sư đệ nên thấy rõ thực lực của mình. Nếu cứ cố phản kháng thì không khác nào đem trứng chọi đá đấy.

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Chưa chắc!

- Giữa tình sư tỷ đệ của chúng ta, đâu lại có chuyện can qua như thế? Chuyện tương tàn tương sát với nhau ai lại đành lòng để cho nó xảy ra?

- Câm miệng!

- Sư đệ, ngu tỷ đã nói bằng chân tình, có lẽ sư đệ cũng biết rằng ngu tỷ muốn giữa chúng ta nên có sự hợp tác mật thiết là hơn.

Tần Quan Vũ giận run, xốc tới :

- Hãy dẹp những lời đạo nghĩa xáo rỗng đó.

Bất Tử Lão Cái tiến sát bên chàng, thấp giọng :

- Hiền điệt hãy dừng lại!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặn hỏi :

- Sư thúc có ý chi?

- Hiền điệt không rõ, không phải sư thúc muốn đề cao uy thế của người mà hạ thấp giá trị của mình, nhưng hiền điệt hãy tạm thời ẩn nhẫn.

Thấy vẻ lo âu của sư thúc, Tần Quan Vũ thở dài :

- Nhưng sư nhẫn nại của con người cũng chỉ đến mức độ nào thôi.

- Là kẻ trượng phu thì phải biết co biết duỗi. Không biết người, không rõ mình đó là cái dũng của hạng vũ phu. Hậu quả của việc làm này chẳng những không có lợi cho mình mà còn hại cho đại cuộc võ lâm nữa.

- Sao lại làm hại đại cuộc võ lâm?

- À, điều ấy lão phu đã có kế hoạch...

Từ chiếc giường bát bảo, giọng nói lạnh lùng vụt nổi lên :

- Sư đệ, hiện tại sư đệ là kẻ có nhiều danh vọng, được mệnh danh là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, mà ngu tỷ thì hãy còn là một kẻ vô danh, cho nên, đảm nhận cương vị Chí Tôn bảo chủ không danh chính ngôn thuận chút nào cả.

Tần Quan Vũ giật mình.

Tiêu Phương Hoàng lưu mình lại, nhất định chỉ vì chứng vật của sư môn, tức Ngọc Quan Âm.

Và nhất định ả quyết đoạt khối ngọc ấy để cho cương vị Bảo chủ Chí Tôn bảo được vững vàng trong chốn võ lâm.

Chàng mỉm cười gằn giọng :

- Ngươi đã tư chiếm tự phong thì vốn đã không thể được công nhận là danh chính ngôn thuận rồi, còn rườm lời chi nữa?

- Sư đệ, sao đệ lại buông lời hối nhục ta như thế? Tuy trước kia ta có đắc tội với ân sư, nhưng sau này đã giải quyết việc ấy rồi. Nếu ân sư không nói thì làm sao ngu tỷ biết sư đệ hiện đang giữ Ngọc Quan Âm?

Tần Quan Vũ sặc cười :

- Nghĩa là ngươi vì Ngọc Quan Âm mà phải dài dòng?

- Sư đệ đã đánh giá nhân cách của ngu tỷ quá thấp. Việc này đâu phải do ngu tỷ muốn giữ lấy cương vị Bảo chủ? Đó là vì ân sư mà thôi. Vả lại giờ đây ngu tỷ biết rõ sư đệ đã rạng danh Vũ Nội Đệ

Nhất Kỳ và nghiễm nhiên trở thành Bang chủ Cái bang, cho nên cái cương vị Chí Tôn bảo chủ tầm thường này có lẽ không còn cần thiết đối với sư đệ nữa thôi.

Tần Quan Vũ cười khẩy :

- Đừng nhiều lời, nếu muốn được Ngọc Quan Âm, chỉ cần một điều kiện.

- Sư đệ cứ nói. Ngu tỷ nguyện cố gắng thỏa mãn những điều kiện ấy.

- Đem chiếc đầu của ngươi đổi lấy Ngọc Quan Âm.

Từ trong chiếc giường bát bảo vọng ra tiếng thở dài thườn thượt :

- Theo tình thế này và thái độ này của sư đệ, giữa tỷ đệ chúng ta e rằng phải đi đến chuyện không hay mà thôi. Tại sao sư đệ không thấy rằng chuyện này mà đến tai ân sư tất sẽ làm cho người đau đớn? Hơn nữa, nếu sư đệ có xảy ra chuyện gì thì ngu tỷ làm sao nhìn mặt lệnh tôn và lệnh đường?

Vừa nghe lời ấy, Tần Quan Vũ tức giận đến nỗi không dằn được nữa :

- Tiện nhân!

Tiếng nói chưa dứt, thân ảnh của chàng đã nhấc lên. Nhưng lẹ hơn chàng, Bất Tử Lão Cái đã nắm lấy tay chàng nói :

- Hiền điệt không nghe lời sư thúc ư?

Tần Quan Vũ khựng lại, cơn giận của chàng lắng lại qua giọng nói vừa thâm tình vừa nghiêm nghị của người sư thúc.

Bất Tử Lão Cái tiếp lời :

- Hiền điệt, tâm tình của hiền điệt bây giờ, sư thúc đã trải qua trong thời kỳ niên thiếu, vừa liều lĩnh vừa nóng nảy. Nhưng nó không có ích lợi gì cả, nhất là đối với hoàn cảnh hiện nay.

Tần Quan Vũ im lặng thở dài.

Từ chiếc giường bát bảo, giọng của Tiêu Phượng Hoàng có vẻ buồn buồn :

- Với tình thế này, e rằng ngu tỷ phải đắc tội với sư đệ rồi.

Tần Quan Vũ lạnh lùng nói :

- Ngươi cứ việc ra tay.

Tiếng nói của chàng vừa dứt, từ chiếc giường bát bảo tiếp liền theo :

- Tam tỳ, Ngũ nữ!

Một tiếng da rập lên, từ cánh rừng Tử Vong có tám bóng người nhoáng lên, tám thiếu nữ mặc áo hồng phóng ra, cúi rạp mình thưa :

- Tam tỳ, Ngũ nữ xin đợi lệnh!

- Hãy nghe đây, trước mặt chúng ta là hàng cao thủ ưu tú của Cái bang. Tam tỳ đối phó với Tam lão, Ngũ nữ hãy đón tiếp Ngũ hộ pháp của Cái bang. Vì chính nghĩa võ lâm, các ngươi chỉ được quyền bắt sống, và kẻ nào làm mất uy phong của Chí Tôn bảo, sẽ được xử đúng theo luật.

Một tiếng “tuân lệnh” lại rập lên, tám hồng y thiếu nữ lao đến giăng hàng trước mặt Tần Quan Vũ và các đệ tử Cái bang.

Giọng của Tiêu Phượng Hoàng từ chiếc giường bát bảo lại vang lên tiếp tục :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, trận đấu vừa rồi tuy chưa lập được công, nhưng cũng đã làm rạng uy Chí Tôn bảo. Bây giờ hãy tiếp tục đón tiếp vài chiêu của sư đệ ta. Nếu thành công thì thanh danh của Tiêu Hồn Tình Nữ sẽ gây chấn động võ lâm, vì sư đệ ta là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ đấy nhé.

- Tuân lệnh Bảo chủ!

- Hãy khoan, nhớ rằng phải cố đem hết sức mình ra, cái ta cần là Ngọc Quan Âm chứ không phải tính mạng của y, biết không?

- Vâng!

Bóng hồng lại nhoáng lên, Tiêu Hồn Tình Nữ đã phóng đến đứng bên cạnh tám người hồng y thiếu nữ.

Giọng Tiêu Phượng Hoàng lại vang lên :

- Tứ thập bát thị nữ nghe lệnh, tất cả phải thắt chặt vòng vây, không được để một ai thoát khỏi.

Tiếng "dạ" rập lên vang rền, bóng người nối nhau thành một hàng như con rắn uốn mình, bao một vòng tròn xoắn lấy các cao thủ Cái bang và Tần Quan Vũ.

Hơi gió lạnh về khuya rít lên xuyên cành lá, ánh trăng nhàn nhạt rọi lên những đống xương khô.

Tần Quan Vũ đưa tia mắt rờn rợn đảo quanh bốn phía :

- Tiện tỳ, trước khi giao đấu, ta có điều muốn hỏi.

Giọng Tiêu Phượng Hoàng cất lên lạnh lùng :

- Sư đệ, nếu không vì chút nghĩa đồng môn thì tính mạng của sư đệ đâu còn đến ngày nay? Sao sư đệ không thấy điều ấy?

Như không cần nghe nữa, Tần Quan Vũ quát hỏi :

- Ân sư ở đâu?

- Tại Chí Tôn bảo, và ngày ngày lo lắng về sư đệ.

- Phế ngôn!

- Nếu sư đệ không tin thì đó là quyền của sư đệ!

- Song thân của ta ở đâu?

- Lệnh tôn hiện đang đảm nhiệm chức Tổng quản trong Chí Tôn bảo, và được bồi dưỡng võ công đến mức nhất nhì trong võ lâm. Còn lệnh đường thì đến nay ngu tỷ vẫn còn chưa rõ.

Tần Quan Vũ cố giằn cơn giận :

- Gia mẫu đã đi vào Chí Tôn bảo, tại sao ngươi nói là không rõ?

- Sư đệ nên biết rằng, hàng năm võ lâm phải cống hiến cho Quỷ huyệt ba mươi nữ nhân để cho võ lâm được yên ổn. Năm nay, vì

danh dự đứng trên các phái, Chí Tôn bảo đã phải thay thế cho Thiếu Lâm, đưa vào Quỷ huyệt...

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Tiện tỳ, ngươi quả là một kẻ độc hơn rắn rết.

- Sư đệ hãy bớt giận, hãy đợi nghe xong rồi mới mắng. Lệnh đường cũng vì sự yên ổn của võ lâm nên đã tình nguyện đi vào Quỷ huyệt, và vào một đêm trước đây, tự nhiên thất tung, cho nên chưa biết hiện tại ra sao.

Như hơi yên lòng, Tần Quan Vũ gằn giọng :

- Được, ta đã hỏi xong. Bây giờ các ngươi ra tay đi.

Bất Tử Lão Cái khẽ nói với chàng :

- Hiền điệt, đừng vội nóng. Hiền điệt có thấy rõ tình huống hiện tại không?

- Tiểu điệt đã thấy rồi!

Làm sao chàng lại không thấy được? Nơi đây là sào huyệt của địch nhân, lẽ tự nhiên họ có nhiều lợi thế. Huống chi, phe Cái bang chỉ có vỏn vẹn mấy người, mà Chí Tôn bảo thì trùng trùng điệp điệp.

Ngoài ra, lại còn có Tiêu Phượng Hoàng, ả có thể ra tay đối phó với mình bất cứ lúc nào. Bao nhiêu nguy hiểm hiện đang đe dọa quanh mình...

Bất Tử Lão Cái lại nhích đến sát bên chàng, thấp giọng nói :

- Cách bố trận bao vây của đối phương như thiên la địa võng, chúng ta thật đã lâm vào cảnh tột cùng nguy hiểm. Nhưng dù trong bất kỳ trường hợp nào, hiền điệt cũng không thể để cho bản thân bị bắt được.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên nói :

- Tiểu điệt chưa hiểu hết ý của sư thúc.

- Hiền điệt hiện đang mang trọng trách trên vai, ngoài cương vị Bang chủ Cái bang, còn có mối hận thù của lệnh sư và của lệnh tôn và

lệnh đường. Những mối thù đó còn chưa báo được chút gì, nếu để bị bắt thì...

Ngừng một giây như ngầm nói lên vấn đề nghiêm trọng, Bất Tử Lão Cái nói tiếp :

- Tóm lại, hiền điệt cần phải thoát khỏi nơi đây bằng cách đánh mạnh vào Tiêu Hồn Tình Nữ một ít chiêu đầu, rồi bất thình lình lui lại phá vây, làm cho chúng trở tay không kịp, và ta cũng sẽ tận lực phối hợp với hiền điệt cùng một lúc.

- Nhưng lối đánh đó không phải là của kẻ trượng phu.

- Không, tục ngữ có câu “đốn củi không dùng kiếm báu”. Đối với bọn tiện tỳ này, ai lại đi dùng thái độ của người quân tử?

Thấy Tần Quan Vũ do dự, Bất Tử Lão Cái nói thêm :

- Đừng để cơ hội kéo dài, sư thúc ra tay đây.

Theo sau câu nói, Bất Tử Lão Cái hú lên một tiếng dài lanh lảnh, hai tay kéo lên một lượt, nhắm ngay vào Tam tỳ, Ngũ nữ tống mạnh hai luồng nội lực như hai ngọn sóng thần.

Đột nhiên, từ bên ngoài vòng vây, một tiếng kêu trong vút vọng lên hối hả :

- Dừng tay!

Và sau đó, một ánh sáng lập lòe như mãnh sao băng vút thẳng đến chiếc giường bát bảo...

XXX

Những chuyện bất ngờ

Chuyện xảy ra cực kỳ đột ngột.

Tiếng thét nghe không lớn, nhưng thanh âm như xoáy chọc màn tai của tất cả mọi người.

Nhưng, Bất Tử Lão Cái vẫn không ngừng lại, ông tiến luôn mấy bước, và tăng thêm hai thành công lực vào ngọc chưởng phong.

Các cao thủ Cái bang cùng một lượt xông lên theo kế hoạch.

Riêng Tần Quan Vũ tuy thấy rằng phương sách đột vây này không phải là hay ho gì, nhưng quả đúng theo lời sư thúc nói, nếu không thoát khỏi nơi đây thì hậu quả thật tai hại, không sao lường được.

Hơn nữa, Tam Quốc miếu đã cho biết Ngọc Thường Nga đã lấy được Ảo Mộng Hương, cái đáng sợ là ở chỗ đó.

Nếu bị đầu độc bằng Ảo Mộng Hương thì suốt đời sẽ làm tay sai cho yêu nữ đó. Cho nên việc đào thoát trong lúc này phải kể là quan trọng nhất, những việc khác sẽ tính sau.

Huống chi, việc tìm Huyền kinh đã nắm chắc được manh mối, tại sao không lo lấy cho được bảo vật ấy rồi sẽ đến Chí Tôn bảo?

Quyết định vấn đề xong, Tần Quan Vũ phóng mình tới, hai tay dựng lên cùng một lúc, hai ngọn kình phong như sấm chớp chụp phủ xuống Tiêu Hồn Tình Nữ.

Tiêu Hồn Tình Nữ nghiến răng đưa tay lên giữa ngực, đẩy mạnh ra hai luồng chưởng kình.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội long trời lỡ đất, cành lá đứt rụng rơi xơ xác, bụi đất tung lên mịt mù...

Tần Quan Vũ rùng mình liểng xiểng, vận chuyển toàn thân công lực để giữ vững đôi chân. Tiêu Hồn Tình Nữ loạng choạng thoái lui ba bước.

Biết rõ nội lực của Tiêu Hồn Tình Nữ còn kém hơn mình một bậc, Tần Quan Vũ hú lên một tiếng thật dài rồi không để cho đối phương kịp đứng vững, chàng phóng mình lên và phát thêm hai luồng kình lực ập vào người Tiêu Hồn Tình Nữ.

Không sao tránh được nữa, Tiêu Hồn Tình Nữ đành phải rùng mình xuống, quạt mạnh đôi tay để đối kháng.

Phía bên kia, thế trận cũng đã đến hồi biến chuyển. Tam tỳ, Ngũ nữ quả không phải là đối thủ của các nhân vật Cái bang. Tám thiếu nữ đang tái mặt lui dần dưới kình lực như núi băng thác đổ.

Sự việc đồng thời xảy ra như sấm sét, vừng ánh sáng khi nãy đã bay tới chiếc giường bát bảo, tiếp theo là một giọng nói trong trẻo vang lên :

- Hãy dừng tay lại!

Tiếng thét không lớn lắm nhưng âm hưởng mang theo một nguồn nội lực hùng hậu, chẳng khác nào mũi dùi sắt xoáy vào tai của mọi người.

Kế đó, giọng của Tiêu Phượng Hoàng từ trong chiếc giường bát bảo vội hối hả vang lên :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, Tam tỳ, Ngũ nữ, tất cả hãy lui ra sau.

Trong lúc đó, Tiêu Hồn Tình Nữ đã bị chưởng lực của Tần Quan Vũ chấn dội ra sau hơn năm bước, kịp khi nghe lệnh, liền cùng với Tam tỳ, Ngũ nữ dạ rập lên một tiếng rồi lui dạt ra sau.

Tần Quan Vũ và tám cao thủ Cái bang cũng ngạc nhiên dừng lại.

Một tiếng động khẽ vang lên gần bên mình, Tần Quan Vũ giật mình quay lại. Chàng sửng sốt như người tỉnh mộng, thì ra là một thiếu nữ đã đứng kế bên mình không biết từ bao giờ.

Thật là một chuyện không ai có thể tưởng tượng được. Với công lực của các cao thủ Cái bang mà có kẻ đến sát bên lại không hay biết, đây quả là một chuyện kinh người.

Nhưng điều làm cho Tần Quan Vũ ngạc nhiên hơn hết là người thiếu nữ vừa xuất hiện thình lình, lại chính là người mà chàng đã gặp đầu tiên tại Cảnh Đức trấn, sau khi chia tay với ân sư, Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Phượng Hoàng Tiên Nữ hé vành môi như hoa nở, nhìn Tần Quan Vũ mỉm cười nói :

- Tần công tử vẫn mạnh đấy chứ?

Tần Quan Vũ khẽ nghiêng mình :

- Đa tạ cô nương, tại hạ vẫn mạnh. Không biết vì lẽ gì cô nương lại đến đây?

Phượng Hoàng Tiên Nữ hơi thấp giọng :

- Chỉ trong vòng một thời gian ngắn không gặp mà võ công của Tần huynh đã tiến bộ một cách phi thường. Lại thêm danh vọng Văn Khúc Võ Khôi, Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, quả khiến cho người ngưỡng mộ.

- Đa tạ lời khen tặng. Song, tại hạ muốn biết rõ nguyên nhân đến đây của cô nương.

Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ thở ra :

- Vì Tần huynh mà đến!

Tần Quan Vũ ửng hồng sắc mặt.

Thiếu nữ này thật là khả nghi...

Lần gặp mặt đầu tiên đã giục mình gấp rút đến Hoa Sơn, và nơi đó lại gặp Tiêu Hồn Tình Nữ.

Hai lần ra mặt của nàng, chỉ với một lời nói thôi mà đã có thể khiến cho Tiêu Phượng Hoàng ra lệnh thu binh.

Cứ dựa vào đó mà suy đoán thì phải chăng nàng và người của Chí Tôn bảo cùng chung một phe?

Tần Quan Vũ quay sang hỏi lớn :

- Sao lại vì tại hạ mà đến?

- Lời thề hợp châu...

Tần Quan Vũ cau mày lập lại :

- Lời thề hợp châu...

Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ liếc chàng :

- Chẳng lẽ công tử lại quên rồi ư?

- Không... không bao giờ quên!

- Nghĩa là đồng ý?

Nhiều mối nghi ngờ vụt nổi lên cùng một lúc, Tần Quan Vũ ngầm vận lực lên song chưởng, hỏi lại :

- Xin cô nương cho biết rõ ý nghĩa của lời thề hợp châu?

- Đến bây giờ chẳng lẽ Tần huynh hãy còn chưa rõ ý nghĩa của câu nói “lời thề hợp châu” ư?

- Thật tình tại hạ chưa biết!

Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi nhỏ :

- Nửa viên minh châu ấy đâu rồi? Còn hay mất?

- Còn!

- Còn trong túi thật chứ?

Thấy hơi khó nói, Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Cô nương muốn lấy lại à?

Phượng Hoàng Tiên Nữ thở dài :

- Sao Tần huynh lại đánh giá tôi quá thấp như thế? Ngọc đã tặng rồi thì nó thuộc quyền sở hữu của Tần huynh, sao lại có chuyện lấy về? Chẳng qua tôi muốn biết thế thôi.

Tần Quan Vũ đáp lời :

- Không có ở trong túi.

Phượng Hoàng Tiên Nữ biến sắc :

- Tặng lại cho người khác rồi ư?

- Không mất mà cũng không tặng cho ai cả.

- Vậy...

Biết không thể giấu, Tần Quan Vũ thấp giọng :

- Đã nằm trong phần da thịt nơi giữa ngực tại hạ.

Phượng Hoàng Tiên Nữ thoáng vẻ vui mừng :

- Phải như thế chứ. Thật là trùng hợp, nửa viên ngọc của tôi cũng đã may vào da nơi ngực...

Thốt đến đây thì đôi má của Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt ửng hồng, một vẻ thẹn thùa ngập tràn gương mặt xinh xắn của nàng.

Tần Quan Vũ chợt nghe tim mình đập mạnh trước vẻ e thẹn dễ thương của Phượng Hoàng Tiên Nữ, nhưng chàng vội hỏi :

- Xin cô nương cho biết lý do đến đây.

Ngay lúc đó, giọng nói của Tiêu Phượng Hoàng từ chiếc giường bát bảo phát ra :

- Xin cô nương cho biết tôn ý khi đến đây.

Tần Quan Vũ lại hết sức ngạc nhiên.

Chẳng lẽ Tiêu Phượng Hoàng cũng như mình, không hề biết gì nhiều về Phượng Hoàng Tiên Nữ?

Chuyện thật hay là đóng kịch?

Chàng cố dằn cơn giận, đứng yên để chờ xem diễn biến.

Hai người cùng lúc hỏi một câu khiến cho Phượng Hoàng Tiên Nữ giật mình. Vẻ thẹn thùng của nàng vụt trở thành lạnh như đồng, tia mắt chiếu về phía chiếc giường bát bảo, nói :

- Chẳng lẽ Bảo chủ không biết thật à?

- Nếu biết thì ta đâu có hỏi?

Phượng Hoàng Tiên Nữ lạnh lùng :

- Hãy gọi quý thủ hạ lui về.

Giọng của Tiêu Phượng Hoàng chợt có vẻ rắn lại :

- Lui về? Sao lại có chuyện như thế được?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười nhạt :

- Bảo chủ đã có nhận Kim Linh lệnh rồi chứ?

- Có!

- Vậy phải chăng Bảo chủ không muốn tuân lệnh?

- Cô nương là người vừa phóng lệnh đó sao?

- Nếu không phải ta thì còn là ai?

- A... là người phóng Kim Linh lệnh, sao lại ngăn trở việc làm của bản Bảo chủ? Muốn phản ư?

- Hừ, kẻ không tuân lệnh mới là tạo phản chứ?

- Có gì chứng mình rằng cô nương là người mới vừa phóng lệnh?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười khẩy :

- Dễ lắm thôi, hãy tiếp lấy.

Dứt tiếng, Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ vẫy tay, một mảnh kim bài loang loáng bay về phía chiếc giường bát bảo.

Tiếp lấy kim bài, giọng Tiêu Phượng Hoàng chợt như thảng thốt :

- Bản Bảo chủ xin tuân lệnh!

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười nhạt :

- Hay lắm, nếu cần ta sẽ phát ra một lệnh thứ ba. Bây giờ, hãy xem xem thử kim bài ấy là thật hay giả.

Thoáng một giây im lặng, giọng Tiêu Phượng Hoàng như dịu hẳn :

- Thật!

- Thế thì hãy ra lệnh cho toàn thể môn hạ lui về.

- Vâng!

Tiêu Phượng Hoàng theo lời ra lệnh cho môn hạ, vòng vây lập tức được mở ra.

Đoàn thiếu nữ rạp mình, lui cả vào Tử Vong lâm.

Phượng Hoàng Tiên Nữ lại nói tiếp :

- Không được tuốt kiếm ra khỏi vỏ, nghe chưa?

- Vâng, nhưng có một nghi vấn, bản Bảo chủ xin hỏi lại.

- Cứ hỏi.

- Theo lệnh của cô nương, tất nhiên môn hạ của Chí Tôn bảo sẽ không bao giờ dám ra tay động võ. Nhưng vì phải lấy cho được Ngọc Quan Âm, ngoài cách dùng võ lực ra, bản Bảo chủ có quyền làm những việc khác chứ? Vì Lệnh Chủ chỉ cấm dùng võ lực thôi, chứ không cấm đối phương tự nguyện.

Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ hỏi Tần Quan Vũ :

- Tần huynh sẽ tự nguyện à?

- Không khi nào.

Phượng Hoàng Tiên Nữ quay lại cao giọng :

- Cho phép!

Giọng Tiêu Phượng Hoàng chợt vang lên lanh lảnh :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, hãy mang Thủy Cảnh lão quỷ ra đây.

- Tuân lệnh!

Tà áo của Tiêu Hồn Tình Nữ nhoáng lên, lao vào trong Tử Vong lâm.

Vừa nghe nhắc đến ân sư, Tần Quan Vũ tái mặt ngay.

Kẻ phản đồ dâm loạn lại giở trò gì thế?

Tâm trí của chàng chợt quay cuồng, bối rối...

Nhưng, chàng không còn đủ thời gian suy nghĩ, từ trong Tử Vong lâm, bốn bóng người tiếp nối đi ra.

Dẫn đầu là Tiêu Hồn Tình Nữ, kế đó là Thủy Cảnh tiên sinh hai tay bị trói ké ra sau, do một tên đại hán dẫn đi, và một tên đi sau cùng đang chĩa mũi kiếm sáng ngời vào sát cổ người bị trói.

Giọng Tiêu Phượng Hoàng từ chiếc giường bát bảo nổi lên đanh ác :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ hãy nghe đây, hãy mau cúi đầu hàng phục, đi vào Chí Tôn bảo, bằng không thì lão quỷ ấy sẽ gục ngay dưới kiếm.

Tần Quan Vũ ôm mặt kêu lên :

- Sư phụ!

Và như một mũi tên thoát khỏi dây cung, chàng nhún mình lao thẳng vào Tử Vong lâm.

XXXI

Họa giăng bốn phía

Lòng đau đớn vì thấy ân sư chịu cực hình, Tần Quan Vũ không còn nghĩ đền điều nguy hiểm, chàng quyết liều sống chết rồi sự việc có ra sao thì ra...

Cùng một lúc với Tần Quan Vũ, giọng Tiêu Phượng Hoàng vang lên lạnh lùng :

- Hãy đem lão quỷ ấy trở vào Tử Vong lâm.

Và Bất Tử Lão Cái cũng đã hốt hoảng kêu lên :

- Vũ nhi!

Vừa gọi, ông vừa lao vút theo.

Nhưng lẹ hơn một giây, Phượng Hoàng Tiên Nữ đã phóng mình tới trước.

Vượt lên mấy trượng, Tần Quan Vũ khẽ chấm chân xuống đất để tiếp tục phóng tới, chợt cảm thấy cánh tay của mình bị giật lại, chàng giận dữ, không kịp phân phải trái đánh ngược qua một chưởng.

- Vũ nhi...

Bất Tử Lão Cái hoảng hốt kêu lên.

Nhưng, không còn kịp nữa, chưởng lực đã cuốn sát đến mặt Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Không còn chỗ nào tránh né vì đứng quá gần, Phượng Hoàng Tiên Nữ đành phải kéo tay lên che ngực.

Kình lực vừa chạm vào bàn tay của Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ rùng mình dội ngược ra sau.

- Tần công tử không nên để bị khích động như thế.

Tiếp theo câu nói, Phượng Hoàng Tiên Nữ nhìn thẳng vào mặt chàng, buồn bã thở dài.

Bất Tử Lão Cái cũng tiến lại gần, khẽ lắc vai chàng, nói :

- Vũ nhi, hãy bình tĩnh để đối phó với sự việc.

Tần Quan Vũ ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, trên khuôn mặt đờ đẫn của chàng, hai dòng nước mắt từ từ trào ra.

Mười hai năm dưỡng dục, tình nghĩa sư đồ nặng như non thái. Nhìn vào thân hình tiều tụy của ân sư với kiếm kề cổ, chàng làm sao có thể đứng yên? Nếu phải chết thì cùng chết với ân sư cho trọn nghĩa.

Nhìn đăm đăm vào cánh rừng Tử Vong, hình ảnh đau đớn của ân sư cứ hiện ra trước mắt, Tần Quan Vũ vụt thét lên một tiếng rồi nhún mình phóng tới.

Chợt chàng cảm thấy cánh tay tê điếng, chân không thể nhích lên được nữa, chàng quay phắt lại, vừa tức giận vừa đau khổ, quát :

- Phượng Hoàng Tiên Nữ...

Chàng định mắng vào mặt nàng cho thỏa lòng căm giận, nhưng Phượng Hoàng Tiên Nữ đã nhìn sâu vào mắt chàng và cất giọng buồn buồn :

- Tần công tử, vì quá khích động nên công tử không nhìn thấy rõ, không thấy chúng bày ra chuyện giả mạo Thủy Cảnh tiên sinh để dẫn dụ công tử vào tròng. Nếu không bình tĩnh thì sẽ ôm hận trọn đời.

Tần Quan Vũ tái mặt :

- Sao cô nương biết?

- Tôi còn biết nhiều hơn nữa, và vì thế mới đến đây giải vây cho công tử.

- Thế thì ân sư của tại hạ ở đâu? Và cô nương có biết về song thân tại hạ chăng?

- Biết, tất cả những việc đó tôi đều biết. Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây rồi nói chuyện sau.

Y như người trong mộng, Tần Quan Vũ càng lúc càng ngơ ngẩn thêm lên.

Tại sao người thiếu nữ này lại biết quá nhiều việc như thế?

Từ việc Tiêu Hồn Tình Nữ giả dạng mình đến náo động Hoa Sơn, và những điều kế tiếp chứng tỏ việc của Chí Tôn bảo đối với nàng đều rõ như lòng bàn tay.

Thấy Tần Quan Vũ trầm ngâm không nói, Phượng Hoàng Tiên Nữ mới yên lòng buông tay chàng ra.

Bất Tử Lão Cái giục :

- Chúng ta hãy mau đi nơi khác.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Cũng được, chúng ta đi...

Tần Quan Vũ nói chưa dứt lời thì Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt quay mình thét lớn :

- Ai?

Một giọng nói trong trẻo mà lạnh như băng nổi lên :

- Muội muội, ai bảo muội đến gánh vác chuyện này?

Giọng nói như mũi dùi xoáy vào tai khiêu khích, Tần Quan Vũ phóng mình qua đối diện với người mới đến.

Nhưng chàng bỗng khựng lại, há hốc mồm ngơ ngác...

Kẻ mới đến là một thiếu nữ mặt hoa rạng rỡ, vóc thân kiều diễm phi thường. Từ vẻ mặt đến vóc người, so với Phượng Hoàng Tiên Nữ thì y như hai giọt nước.

Trên đời sao lại có người quá giống nhau như thế?

Giọng nói của Phượng Hoàng Tiên Nữ lanh lảnh vang lên :

- Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại muốn gánh vác chuyện này?

Quả là tám lạng và nửa cân. Hai câu hỏi của hai người như hai mũi dùi chọc thẳng vào nhau.

Và bằng vào lời lẽ đó, tất cả mọi người đều biết rõ ràng họ là hai chị em ruột, vì sắc vóc giống nhau như đúc.

Thiếu nữ mới đến thản nhiên nói :

- Ngu tỷ vâng lệnh mà đến đây.

Phượng Hoàng Tiên Nữ vẫn lạnh lùng :

- Tiểu muội cũng vâng lệnh mà đến.

- Muội vâng lệnh của ai?

- Của cha! Tỷ tỷ vâng lệnh của ai?

- Lạ nhỉ, ngu tỷ cũng vâng lệnh của cha!

Thấy lời lẽ mâu thuẫn của hai người, Tần Quan Vũ bước lên đứng trước mặt người mới đến, nói :

- Xin cô nương cho biết phương danh và ý nghĩa của việc đến đây?

Người thiếu nữ mới đến chiếu tia mắt như luồng điện lạnh vào chàng :

- Phượng Hoàng Tiên Phi. Còn ý nghĩa đến đây à? Đến đây bảo các hạ giao ra Ngọc Quan Âm.

À, thì ra hai tỷ muội họ có ngoại hiệu giống nhau, chỉ khác hai chữ chót.

Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt cất giọng trầm trầm :

- Tỷ tỷ, tỷ định tạo phản à?

- Hừ, ai tạo phản? Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ đã bị người của Tiêu bảo chủ bao vây, muội lại đến ra tay can thiệp. Ngu tỷ sẽ về thưa lại với cha chuyện đó.

Phượng Hoàng Tiên Nữ vẫn lạnh lùng :

- Tỷ tỷ vâng lệnh gì?

- Giúp Chí Tôn bảo chủ Tiêu Phượng Hoàng thu hồi Ngọc Quan Âm.

- À!

- Muội có biết hậu quả của việc phản kháng gia pháp không? Muội muội, ngu tỷ tuy vâng lệnh mà đến, nhưng việc làm của ta sẽ hết sức khéo léo, huống chi...

Giọng nói của Phượng Hoàng Tiên Phi chợt buồn buồn :

- Chúng ta là tình ruột thịt, tại sao muội muội cứ chống đối với ta? Muội giận ta, ta biết. Nhưng ý của cha thế nào có lẽ muội biết hơn ta nhiều. Cho nên, khi ngu tỷ đến đây, chỉ cần Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ giao ra Ngọc Quan Âm, còn ngoài ra những việc khác, tỷ sẽ không cần biết đến.

Phượng Hoàng Tiên Nữ mím môi :

- Không cần dài dòng.

Phượng Hoàng Tiên Phi vụt vẫy tay lên.

Một tia sáng bay thẳng đến chiếc giường bát bảo và nàng quát :

- Ngọc Thường Nga nghe lệnh!

- Ngọc Thường Nga xin nghe!

- Tức tốc cho môn hạ bao vây Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ và các nhân vật Cái bang, ngay tại đây phải đoạt lại Ngọc Quan Âm.

Phượng Hoàng Tiên Nữ ném vào mặt bào tỷ một tia nhìn giận dữ :

- Tỷ tỷ, không sợ muội bẩm cáo với cha về hành động của tỷ ư?

Phượng Hoàng Tiên Phi ngơ ngác :

- Muội nói như thế với ý gì?

- Ý gì ư? Tỷ tỷ bảo rằng muội chống đối với tỷ mới là điều lạ sao? Có lẽ tỷ muốn nói rằng mình sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của muội chứ gì? Hừ, đây đâu phải là chuyện riêng của muội?

Phượng Hoàng Tiên Phi khẽ lắc đầu :

- Muội muội, ta biết tâm tình của muội trong lúc này. A, đáng lý ra ta phải giúp muội mới đúng, nhưng nếu ngu tỷ giúp muội rồi vạn nhất cha biết được thì có phải là từ cái giúp mà trở lại thành hại muội hay không?

Phượng Hoàng Tiên Nữ quát lên :

- Đừng nói chuyện phi lý.

Phượng Hoàng Tiên Phi giận dữ :

- Muội muội, tại sao muội không chịu nghe ta nói?

Nghe câu chuyện giữa hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ, càng lúc Tần Quan Vũ càng thấy lạ lùng.

Tại sao lại có chuyện mâu thuẫn như thế?

Vì tính tình không hợp mà sinh ra chống đối hay vì lẽ gì khác nữa?

Và chàng đưa mắt nhìn quanh, vòng vây thiếu nữ của Chí Tôn bảo đã siết lại y như cũ.

Tần Quan Vũ hơi giận phừng phừng lên mặt, nhưng chàng cố gắng dằn xuống.

Sư thúc đã cố ngăn cản. Phượng Hoàng Tiên Nữ cũng đã mấy lần khuyên mình đừng vọng động. Nàng bảo rất biết rõ chuyện ân sư và song thân của mình, vậy thì tại sao mình lại không nghe theo?

Nhưng, Phượng Hoàng Tiên Phi đột nhiên xuất hiện, sự tình đảo lộn mọi dự tính.

Và tại sao lại có vụ “kim bài”?

Nó là cái lệnh chi mà Ngọc Thường Nga phải răm rắp tuân theo?

Lệnh của ai?

Tại sao cùng vâng lệnh của cha, mà hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ hành động trái ngược nhau như thế?

Bao nhiêu vấn đề phức tạp cứ xoắn vào óc Tần Quan Vũ.

Thình lình, Phượng Hoàng Tiên Nữ móc từ trong túi ra một vật ném thẳng vào người tỷ tỷ của mình, nói :

- Tỷ tỷ hãy xem vật đó!

Phượng Hoàng Tiên Phi đưa tay bắt lấy vật sáng loáng vừa bay tới, nàng trố mắt nhìn rồi biến sắc :

- Muội muội, vật này...

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngắt lời :

- Đó là điều chứng minh rằng muội vâng lệnh cha mà đến đây. Để thử xem hành động của tỷ tỷ có phải là tạo phản hay không.

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu ngập ngừng :

- Không, không có thể...

- Tại sao lại không có thể?

- Cha ra lệnh gì cho muội?

- Bảo hộ Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ.

- Sao lại có thể như thế được?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười nhạt :

- Có thể hay không rồi sẽ biết. Hãy trao chứng vật ấy lại cho muội. Còn nếu như tỷ tỷ cho rằng muội là cây kim trong mắt thì tỷ cứ đập nát nó đi. Có như thế thì muội không còn cách gì thi hành mệnh lệnh được. Và như vậy thì khi muội thọ tội, kể như tỷ không còn phải lo đến hậu hoạn nữa.

Phượng Hoàng Tiên Phi mở tròn đôi mắt :

- Muội muội, sao muội lại nói như thế? Tỷ quả thật là vâng lệnh mà đến, muội không nên hiểu lầm.

- Hiểu lầm chuyện chi?

- Tỷ muốn nói đến chân tình của mình. Tỷ rất thương muội, xem muội như là sinh mạng của mình. Muội muội, thật ta không biết nói với muội làm sao mới phải.

Phượng Hoàng Tiên Nữ trầm trầm sắc mặt :

- Muội không muốn nghe những lời hoa ngôn xảo ngữ. Tỷ muốn muội chết cũng không khó, cứ đập nát vật ấy đi.

Từ chiếc giường bát bảo, giọng Tiêu Phượng Hoàng chợt vang lên :

- Xin hỏi cô nương, thuộc hạ có thể ra tay được rồi chứ?

Phượng Hoàng Tiên Phi cau mày nói :

- Hãy khoan!

Và nàng quay sang nói với Phượng Hoàng Tiên Nữ :

- Muội muội, song thân chỉ sinh ra tỷ muội mình, ngu tỷ làm sao lại có thể muốn muội chết? Chẳng qua là muội hiểu lầm tỷ mà thôi, chứ nếu một mai muội có mệnh hệ nào thì ngu tỷ thề quyết cùng theo muội xuống chốn tuyền đài.

Phượng Hoàng Tiên Nữ gặn lại :

- Hiểu lầm chuyện chi?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài :

- Việc làm của cha thật khó mà biết lắm. Bây giờ tỷ sẽ giải thích chuyện muội đã hiểu lầm.

Vừa dứt lời, Phượng Hoàng Tiên Phi lấy ra một vật, cặp với vật mà Phượng Hoàng Tiên Nữ vừa ném khi nãy, ném trả trở lại.

Hai luồng ánh sáng lấp lánh song song bay về phía Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Phượng Hoàng Tiên Nữ đưa tay ra bắt lấy hai vật ấy, khi nhìn rõ đó là vật gì thì nàng kêu lên một tiếng nho nhỏ và trố mắt thụt lui một bước.

XXXII

Hoàn cảnh mơ hồ

Nhờ đứng sát bên Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ nhìn thấy hai vật ấy một cách rõ ràng. Đó là hai khối bạch ngọc hình tròn, bề dẹp độ ba phân, trên mặt đều khắc một con phượng hoàng màu đỏ như màu máu.

Phượng Hoàng Tiên Nữ trố mắt nhìn tỷ tỷ, không nói được lời nào.

Nhưng người kinh ngạc hơn hết chính là Tần Quan Vũ.

Sự việc đã rõ ràng hết sức.

Hai người thiếu nữ cùng vâng lệnh cha mà đến, nhưng mệnh lệnh ban ra cho hai người lại hoàn toàn mâu thuẫn với nhau.

Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ liếc Tần Quan Vũ và quay sang tỷ tỷ của mình, nói :

- Tỷ tỷ, bây giờ phải tính sao?

Phượng Hoàng Tiên Phi ngần ngừ không đáp.

Tần Quan Vũ chợt nghe lòng chua xót, nhưng cùng một lúc, chàng nghe máu nóng sôi lên.

Đường đường là một nam tử hán mà lại phải chịu sự chi phối của hai thiếu nữ sao?

Không còn nhẫn nại được nữa, Tần Quan Vũ bước đến bên Bất Tử Lão Cái, nói như ra lệnh :

- Sư thúc, đi thôi.

Vừa nói, chàng vừa quay bước bỏ đi.

Tam lão và Ngũ hộ pháp ứng thanh tuân lệnh, tiến sát theo sau Tần Quan Vũ.

Từ trong chiếc giường bát bảo, Tiêu Phượng Hoàng quát lên :

- Sư thúc, sư đệ, hãy dừng lại!

Vì bảo toàn đại cuộc, Tần Quan Vũ đã nghe lời sư thúc, cố nhẫn nại thật nhiều, nhưng đến bây giờ thì chàng cảm thấy như sự sỉ nhục đã quá nhiều và không còn dằn nén được nữa, chàng quay lại hằn hộc :

- Tiện tỳ vô sỉ, hãy câm miệng lại.

Cùng một lượt với tiếng quát, Tần Quan Vũ phóng vọt đền gần năm trượng, lộn hẳn một vòng trên không trung lấy đà, rồi chúi thẳng xuống chiếc giường bát bảo.

Sự tình xảy ra quá chớp nhoáng, mọi người hớt hải kêu lên nhưng không một ai ra tay ngăn cản kịp.

- Muốn chết!

Cùng một lượt với tiếng thét, hai cánh tay trắng nuột từ trong giường bát bảo hất ra hai loạt nhu phong quật ngay vào chưởng lực của Tần Quan Vũ.

Bùng! Bùng!

Tần Quan Vũ chao mình, liên tiếp loạng choạng thoái lui, cơ hồ muốn ngã, nhưng chàng kịp thời hít mạnh chân khí, chật vật lắm mới giữ vững được thân mình.

Chiếc giường bát bảo cũng rung rinh mấy lượt, và một tiếng rú khẽ vọng lên.

Các cao thủ Cái bang cùng lướt lên một lượt. Tam tỳ, Ngũ nữ và Tiêu Hồn Tình Nữ cũng lao mình tới giàn một hàng ngang án ngữ trước chủ chân.

Từ trong giường bát bảo, giọng Tiêu Phượng Hoàng nổi lên lạnh như băng :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, hãy bắt sư đệ ta vào Chí Tôn bảo.

Tà áo màu hồng nhoáng lên hoa cả mặt, thì ra Tiêu Hồn Tình Nữ đã lao tới quật mạnh đôi tay ra...

Tần Quan Vũ nhếch môi cười khỉnh, cánh tay quạt ngược ra bằng kình lực của Huyền Âm thần chưởng, cuồng phong cuộn mạnh như hai cây gió thốc.

Bình! Bình!

Tiêu Hồn Tình Nữ dội ngược ra sau, da mặt tái xanh, đôi chân như người say rượu. Từ chiếc giường bát bảo, hai cánh tay ngà ngọc thò ra nhanh như chớp, đỡ lấy lưng của Tiêu Hồn Tình Nữ.

Tần Quan Vũ rùng mình bước lui một bước, huyết khí nghẹn ngang.

- Tiêu Phượng Hoàng nghe lệnh, toàn bộ phải rút lui vào Chí Tôn bảo.

Từ chiếc giường bát bảo, giọng Tiêu Phượng Hoàng vang lên tiếp theo sau tiếng quát của Phượng Hoàng Tiên Phi :

- Tiêu Hồn Tình Nữ, hãy trở lại sát Tử Vong lâm. Ngũ nữ, Tam tỳ thống lĩnh toàn bộ môn hạ lui vào Chí Tôn bảo.

Cả đoàn thiếu nữ như con rắn lộn trở đuôi làm đầu, từ từ mất hút vào Tử Vong lâm.

Phượng Hoàng Tiên Phi tiến sát đến bên giường bát bảo, nói một thôi dài không ai nghe rõ, và ném vào một lá cờ tam giác màu vàng.

Một tiếng kêu hớt hải vang lên :

- Đại công chúa...

Phượng Hoàng Tiên Phi lạnh lùng :

- Khẽ chứ, chẳng lẽ ngươi muốn cho người ngoài biết rõ thân thế của ta à?

Và khẽ tiến lên một bước nữa, Phượng Hoàng Tiên Phi khẽ bảo :

- Đây là lệnh mới, hãy nghiêm chỉnh thi hành.

- Nhưng... Công chúa, làm sao kịp được?

- Ta sẽ cho người mang thông điệp đi các nơi. Hãy cho tất cả trở vào Chí Tôn bảo.

Từ trong chiếc giường bát bảo vang lên tiếng “xin vâng”, và tiếp theo đó liền ra lệnh :

- Tất cả hãy trở vào bảo, không được có gì sơ thất.

Bốn thiếu nữ đứng sau rạp mình thưa :

- Tuân lệnh!

Chiếc giường bát bảo nhóng lên như một cụm mây, lã lướt xuyên nhập Tử Vong lâm.

Phượng Hoàng Tiên Phi quay sang phía Tần Quan Vũ nói :

- Tần công tử, Tử Vong yến hội lại dời đến tiết Trùng Dương, mùng chín tháng chín. Tôi thay mặt Tiêu bảo chủ mời công tử ngày ấy đến phó hội.

Tần Quan Vũ nhếch môi cười ngạo nghễ :

- Kẻ này rất sẵn sàng.

- Nhưng tôi còn có một yêu cầu.

- Cứ nói!

- Trước ngày khai mạc Tử Vong yến hội, mong Tần công tử đừng đến Chí Tôn bảo.

Tần Quan Vũ trừng trừng đôi mắt :

- Tại hạ chưa hiểu ý đó.

- Không có ý chi cả, mà nếu công tử muốn biết rõ thì cứ chờ đến ngày yến hội tất hiểu rõ mọi chuyện thôi.

Tuy thấy lạ, song Tần Quan Vũ vẫn lạnh lùng :

- Tại hạ muốn đi đâu, đến đâu đều tùy ý, không hề chịu theo lời sai xử của người khác.

Phượng Hoàng Tiên Phi cười lớn :

- Đừng quá tự phụ như thế. Nếu không vị tình xá muội thì tôi đã làm cho công tử không thể có thái độ ấy rồi.

- Tại hạ rất mong được lãnh giáo.

- Công tử lầm rồi. Tuy không ai dám giết công tử thật đấy, nhưng nếu làm cho công tử chịu nhiều điêu đứng thì không phải là chuyện không làm được đâu nhé.

Tần Quan Vũ chưa kịp trả lời thì Phượng Hoàng Tiên Nữ đã tiến lên, dịu giọng nói :

- Tỷ tỷ, chúng ta tính sao?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài :

- Chúng ta chỉ đành trở về xin lại ý kiến của cha thôi.

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu và quay sang Tần Quan Vũ, không giấu được sự lưu luyến :

- Tiểu nữ xin giã từ công tử.

Và như không thể nhìn chàng lâu được, nàng quay mình lao nhanh về phía trước.

Phượng Hoàng Tiên Phi cũng phóng theo muội muội và không quên ném lại một câu nhắn nhủ :

- Xin lấy tình thật mà nói một câu cuối cùng, tốt hơn hết công tử đừng dự vào chuyện võ lâm.

Tần Quan Vũ dợm gọi lại, nhưng hai người đã như hai cánh chim xanh mất hút giữa rừng sâu.

Chàng nhìn theo ngơ ngác.

Phượng Hoàng Tiên Nữ đến đây, rõ ràng muốn cho mình biết về ân sư và song thân, nhưng bây giờ quả thật không biết phải xử sao?

Giá như biết rõ được rồi, chàng rất dễ dàng quyết định bao câu chuyện lỡ dỡ, khiến cho chàng tiến thoái lưỡng nan.

Có nên vào Tử Vong lâm ngay lúc này không?

Thực tế đã nói lên rằng nếu chàng và các cao thủ Cái bang vào Tử Vong lâm thì chẳng khác nào đem trứng chọi đá, tự hủy diệt lấy mình.

Một Tiêu Hồn Tình Nữ không thôi, cũng đã đủ để đối phó với mình, qua cuộc chạm trán vừa rồi, thấy rõ rằng nếu có kém cũng chỉ chút ít về nội lực nhưng thân pháp của ả thì cũng có phần trội hơn một bậc.

Và Tam tỳ, Ngũ nữ có lẽ thừa sức ứng phó với Tam lão và Ngũ hộ pháp Cái bang.

Biết đâu rất có thể trong Chí Tôn bảo còn nhiều kẻ cao hơn Tiêu Hồn Tình Nữ?

Còn nếu không vào Tử Vong lâm?

Là một người đệ tử, chẳng lẽ để cho ân sư chịu khổ mãi ư?

Tần Quan Vũ thấy rằng mình rất có thể sẽ liều mạng xông vào Tử Vong lâm để tìm hư thực. Nhưng, sự việc bây giờ đã diễn biến quá nhiều rồi.

Vấn đề xuất phát từ hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Phi và Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Cả hai người đều có Kim Linh lệnh và cũng đều có thể sai khiến Ngọc Thường Nga bất cứ lúc nào. Có phải hai người thiếu nữ này là người của kẻ đứng trong bóng tối giật dây?

Và kẻ ấy là ai?

Phải chăng đó là cha của họ, là người chủ mưu hãm hại ân sư, hãm hại sư bá Cổ Lãnh Vân, và tất nhiên cũng là kẻ dẫn dụ song thân mình vào Tử Vong lâm.

Nhưng tại sao Phượng Hoàng Tiên Nữ lại cùng mình đề ra chuyện "lời thề hợp châu"?

"Hợp châu liên minh" của nàng đề ra có ý nghĩa gì?

Và tại sao Phượng Hoàng Tiên Phi lại nói trong võ lâm không một ai dám giết mình?

Tại sao? Tại sao?

Bao nhiêu vấn đề có tính cách thần bí xoay chặt lấy Tần Quan Vũ làm cho chàng đứng trơ như ngây dại.

Bất Tử Lão Cái bước đến bên chàng, khẽ bảo :

- Hiền điệt, chúng ta nên đi nơi khác nói chuyện.

Tần Quan Vũ giật mình hỏi lại :

- Đối với hai thiếu nữ ấy, sư thúc có cảm nghĩ thế nào?

- Hành động và ngôn ngữ của họ kỳ bí lắm. Nhưng có một điều chắc chắn là người muội muội quyết không có ác ý với hiền điệt.

- Sao sư thúc biết?

- Sư thúc tuổi đã lớn rồi, đường đời cũng đã đi gần hết, thái độ của nàng dưới con mắt của sư thúc, dường như là nàng...

Bất Tử Lão Cái ngập ngừng như không tiện nói hết lời.

Tần Quan Vũ giục :

- Xin sư thúc cứ nói rõ!

- Hình như nàng đã gửi trọn cảm tình vào hiền điệt!

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Có thể tin được như thế sao?

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng :

- Hiền điệt, sư thúc đã nói rồi, dưới con mắt của sư thúc, sự việc nhìn thấy quyết không sai chạy đâu.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu :

- Tiểu điệt cũng nghĩ như thế, nhưng sư thúc còn có thấy gì khác lạ nữa chăng?

Bất Tử Lão Cái mím môi :

- Có, còn một chuyện thật đáng sợ...

Tần Quan Vũ kinh nghi :

- Là chuyện chi?

- Họ rất có thể liên quan đến Quỷ huyệt.

- Quỷ huyệt?

- Chỉ nội với võ công của họ cũng đáng sợ rồi. Hiền điệt so với Tâm Lãng Thần Trì đã kém hơn vài bậc, mà họ có vẻ còn cao hơn người ấy nữa. Thật ra, sư thúc cũng chỉ đoán thế thôi...

Ngưng một giây, Bất Tử Lão Cái lắc đầu nói tiếp :

- Quả là một âm mưu đáng sợ!

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Âm mưu chi?

XXXIII

Chuyện ân oán Cái bang

Tia mắt của Bất Tử Lão Cái lộ vẻ căm hận :

- Tuy chưa rõ lắm về âm mưu của chúng, nhưng nhìn qua thì dường như chúng muốn thôn tính võ lâm, và hành động của chúng quả là dâm ác. Hừ, thế mà các phái vì muốn được yên thân mà đành đánh chữ làm thinh.

Tần Quan Vũ gật đầu có vẻ đồng tình, và chàng thúc giục :

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Dọc theo đường đi, lá vàng đã rơi rụng đầy mặt đất, ngọn thu phong dìu dịu trong lành, Tần Quan Vũ và các cao thủ Cái bang chọn một khu rừng sầm uất nghỉ ngơi.

Tần Quan Vũ thấy mình và Tam lão đã ngồi, mà Ngũ hộ pháp vẫn nghiêm chỉnh đứng sau lưng, chàng bè quay lại ôn tồn.

- Các vị cứ ngồi tự nhiên.

Ngũ hộ pháp cúi mình rập lên :

- Đa tạ Chưởng môn.

Chờ họ ngồi xong, Tần Quan Vũ quay sang hỏi Bất Tử Lão Cái :

- Sư thúc, tại sao tiểu điệt lại tiếp nhận chức vị Bang chủ Cái bang một cách đột ngột như thế?

Bất Tử Lão Cái thấp giọng hỏi lại chàng :

- Hiền điệt có biết tại sao tiếng tăm Cái bang bỗng dưng lại mất hẳn trong giang hồ suốt mười năm nay chăng?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Tiểu điệt đang định hỏi sư thúc về việc đó đây.

Bất Tử Lão Cái thở dài :

- Đây là một sự sỉ nhục của Cái bang vì Bang chủ đã vô cớ thất tung.

- Vô cớ thất tung ư?

- Phải, vì thế nên sư thúc mới triệu tập mười tám Phân đà và sau khi thương lượng, đã quyết định rằng nếu không tìm được hành tung của Bang chủ thì toàn thể Cái bang sẽ không đi lại giang hồ nữa. Đó là nguyên nhân chính trong việc Cái bang suốt mười năm qua đã im hơi lặng tiếng.

- À...

- Từ đó đến nay, người của Cái bang kể cả sư thúc, âm thầm đi khắp nơi để dò la manh mối. Sư thúc hết sức nghi ngờ, vì về phương diện võ công, ngoài Vũ Nội bát kỳ, Bang chủ sư huynh gần như không có đối thủ, mà trong Bát kỳ, bất cứ một người nào, nếu không từ một trăm chiêu trở lên thì cũng không một ai thắng được Bang chủ. Vả lại, khi gặp một nhân vật nào trong Bát kỳ, sư huynh muốn tránh cũng không phải là việc khó khăn gì. Nói cho cùng, nếu lỡ bị trọng thương, Bang chủ sư huynh vẫn có dư sức cầm cự để đến một trong mười tám Phân đà dặn dò hậu sự. Vì sư huynh luôn luôn mang sẵn trong mình Vạn Linh Kim Đơn. Thế mà sư huynh lại thất tung một cách vô cớ, vậy có phải là một việc quá lạ không? Cho nên sư thúc nghi ngờ rằng sư huynh đã bị trúng kế gian của Quỷ huyệt...

Tần Quan Vũ hỏi liền :

- Sư thúc không nghĩ đến Tam Quốc miếu sao?

- Không, chẳng những sư thúc không hề nghĩ đến Tam Quốc miếu, mà chính khi nghe hiền điệt thuật lại, ta cũng thật hết sức bất ngờ, khó mà tin được.

- Nhưng tại sao sư thúc lại nghĩ nhiều tới Quỷ huyệt?

- Bởi vì trước khi Bang chủ sư huynh thất tung độ hai năm thì có tiếp được thư của Quỷ huyệt. Chúng mời Cái bang hợp tác, mưu việc thống lãnh võ lâm. Chúng nói rằng nếu thành công thì chúng sẽ

ngấm ngầm giúp đỡ, để Cái bang đứng ra lãnh đạo, làm thủ lĩnh của võ lâm, nhưng phải nghe theo lệnh của chúng.

Tần Quan Vũ cau mày :

- Nghĩa là chúng nắm lấy tất cả giềng mối?

- Đúng là chúng có ý muốn ấy. Chúng cho rằng dưới sự dẫn dụ và uy hiếp của chúng, Cái bang sẽ ngoan ngoãn tuân theo. Nhưng giá như chúng mưu sự lợi ích cho mọi người thì chẳng nói làm chi, đằng này...

Bất Tử Lão Cái nói chưa dứt lời, Tần Quan Vũ vụt đứng phắt dậy, quay về phía cánh rừng gần đấy quát lớn :

- Các hạ là cao nhân phương nào, xin ra mặt chỉ giáo.

Cánh rừng vẫn im lìm, không một chút động tịnh nào.

Bất Tử Lão Cái cười gằn :

- Cái hạng người giấu đầu giấu đuôi ấy dù có thế nào cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu. Chúng ta cứ nói chuyện tiếp.

Và ông ra lệnh :

- Ngũ hộ pháp, hãy tuần thám bên ngoài, nếu thấy có động tĩnh gì thì hãy lập tức báo tin.

Ngũ hộ pháp cúi mình tuân lệnh, tản ra.

Tần Quan Vũ ngồi xuống hỏi :

- Rồi sau đó Quỷ huyệt có gửi thư nữa không?

- Có, chúng giục thêm ba lần nữa. Như vậy có tất cả là bốn lần. Hai lần đầu dụ dỗ, hai lần sau dọa nạt. Nhưng Bang chủ sư huynh đều không đếm xỉa tới. Đến lần sau cũng cách chừng nửa tháng thì sư huynh thất tung. Do đó, sư thúc mới nghĩ nhiều đến Quỷ huyệt.

Tần Quan Vũ thắc mắc :

- Thế tại sao nghĩa phụ lại ngồi chết mục tại cửa ải thứ nhất của Tam Quốc miếu?

- Đó là một điều khó hiểu. Vì Tam Quốc miếu tuy là một trong ba cấm địa của võ lâm, nhưng chuyện ấy chưa thấy lộ ra. Đã vậy, họ đã có công nhiều lần trong chuyện giàn xếp những xào xáo trong võ lâm chính đạo.

- Nếu thế thì họ là chính phái sao?

- Chưa hẳn thế!

- Tại sao?

- Cứ theo chỗ sư thúc biết thì ba nơi cấm địa của võ lâm đều ẩn tàng ý muốn làm lãnh tụ võ lâm.

Tần Quan Vũ trầm ngâm :

- Muốn làm lãnh tụ võ lâm cũng chưa hoàn toàn là việc xấu. Chỉ cần căn cứ vào động cơ vì người mà hành động thì cũng nên đấy chứ?

Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Tất nhiên, nhưng trong võ lâm có một thông lệ là do Thất đại môn phái cầm đầu võ lâm thì mới đúng. Tuy nhiên, gần mười năm nay, nhân tài của Thất đại môn phái đã suy vi, đối với võ lâm cũng đã bị mất nhiều tin tưởng.

Một lần nữa, Tần Quan Vũ lại ngẩng mặt lên quát lớn :

- Chuyện chi phải giấu đầu giấu đuôi? Nếu cần thì cứ ra mặt đàm đạo.

Bất Tử Lão Cái hỏi nhỏ :

- Họ có bao nhiêu người?

- Chỉ có một.

- Có gần không?

- Nơi khu rậm rạp cách mình chừng ba trượng, nhưng bây giờ thì đã đi rồi.

Bất Tử Lão Cái thở dài :

- Mấy năm gần đây, lòng sư thúc đã nguội lạnh như một nắm tro tàn.

Thấy sư thúc nói một câu không đầu không đuôi như thế, Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao sư thúc lại có thái độ chán nản như thế?

- Thủa thiếu thời, sư thúc là một con người hùng tâm vạn trượng. Hơn nữa, lúc ân sư còn tại thế, sư thúc là một trong Ngũ hộ pháp của Cái bang. Trên võ lâm ai cũng nghe danh nể mặt. Nhưng, từ lúc sư huynh thất tung, lại luôn gặp quá nhiều nhân vật có võ học cao thâm, nên mới cảm thấy mình chỉ là một hột cát trong sa mạc.

Tần Quan Vũ an ủi :

- Biển học mênh mông, đâu có ai dám nói rằng mình là kẻ tuyệt đối thắng lợi về võ học.

Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Lúc nãy sư thúc nói đến việc Thất đại môn phái suy yếu, nhưng thật ra ba nơi cấm địa của võ lâm cũng hãy còn chút kiêng dè, nên giang hồ đến nay vẫn được sóng yên gió lặng, song gần đây sự tình đã biến chuyển quá nhiều. Và ngay bây giờ ở trong võ lâm đã có hẳn một trào lưu. Đó là ý muốn thống lãnh võ lâm. Thủy Cảnh đại ca bị hại, thật ra sư thúc không hề hay biết, mãi đến khi Bang chủ sư huynh thất tung, sư thúc dấn thân khắp nơi nên mới hay được tin dữ đó. Vào một đêm cách đây ba năm, chợt có người đến xin gặp sư thúc, khi giáp mặt chỉ trao cho sư thúc một phong thư rồi cáo biệt, dáng sắc xem chừng hấp tấp lắm. Sau khi người ấy đi rồi, sư thúc xem thư thì mới biết người ấy chính là Thủy Cảnh đại ca.

Tần Quan Vũ trố mắt, gạn hỏi :

- Trong thư ân sư của tiểu điệt đã nói những gì?

Bất Tử Lão Cái rơi nước mắt :

- Thủy Cảnh đại ca cho biết chuyện dữ xảy ra tại Chí Tôn bảo, và cho biết đã thu nhận một người đệ tử tư chất thông minh, trung hậu. Người bảo rằng sau khi truyền hết tuyệt nghệ và chân khí còn lại của mình cho người đệ tử ấy thì sẽ trở vào Tử Vong lâm để thực hiện cái câu “lá rụng về cội”!

Tần Quan Vũ buồn bã hỏi thêm :

- Tại sao ân sư của tiểu điệt lại đi vào chỗ hung hiểm như thế? Người không nghĩ đến hậu quả tai hại một khi gặp lại tiện tỳ ấy hay sao?

- Không, nhất định đại ca đã dự định trước mọi việc. Nhất định sau khi dốc cả chân khí cho hiền điệt, đại ca sẽ uống Đoạn Hồn Đơn rồi mới đi vào Tử Vong lâm.

Tần Quan Vũ khẽ kêu lên :

- Thế thì ân sư đã chết rồi!

Bất Tử Lão Cái run giọng :

- Sư thúc cũng nghĩ như thế. Sư thúc hiểu rõ tính tình của đại ca hơn ai hết. Đại ca là một người không nói hai lời, cho nên nhất định sẽ không bao giờ sống an toàn tại Tử Vong lâm.

Tần Quan Vũ nghe như ruột mình đứt ra từng khúc, nước mắt chan hòa, nói không ra tiếng.

Bất Tử Lão Cái thở dài :

- Vì thế mà khi nghe tiện tỳ Tiêu Phượng Hoàng bảo rằng đại ca hiện đang ở trong Chí Tôn bảo chờ đợi hiền điệt, sư thúc liền biết đó là gian kế và biết rằng đại ca quyết không còn ở nhân gian.

Phẫn nộ và bi thương đã làm cho Tần Quan Vũ nghẹn lời...

Chàng tự thề với lòng, nhất định một ngày nào đó sẽ phân thây kẻ khinh sư diệt tổ ra làm muôn mảnh.

Bất Tử Lão Cái buồn buồn nói tiếp :

- Có lẽ hiền điệt muốn biết tại sao đột nhiên mình lại lãnh trách nhiệm Bang chủ Cái bang?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Vâng, xin sư thúc cho biết!

- Chuyện này là do quy luật của bản bang. Ai tiếp nhận được Vô Tình kiếm của Bang chủ trao cho tức là người đó thừa tiếp trọng

trách...

Tần Quan Vũ vội nói :

- Nhưng tiểu điệt...

Bất Tử Lão Cái ngắt lời :

- Sư thúc biết hiền điệt muốn nói gì rồi. Hiền điệt định nói là khi gặp sư huynh thì người đã chết rồi chứ gì? Tuy việc đó không có sự trực tiếp truyền nhiệm, nhưng hiền điệt đã bái lạy người làm nghĩa phụ và hứa sẽ thay người thanh toán những điều ân oán chứ?

Biết không sao từ chối được, Tần Quan Vũ đành phải gật đầu :

- Vâng, tiểu điệt đã rõ!

Bất Tử Lão Cái lại hỏi :

- Đã là Bang chủ, hiền điệt có ý định cho đệ tử Cái bang từ nay về sau hoạt động như thế nào?

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ quyết định :

- Trong hoàn cảnh, tốt hơn hết là đệ tử Cái bang hãy ngấm ngầm hoạt động...

Vừa nói đến đó, Tần Quan Vũ vụt đứng phắt lên.

XXXIV

Sự liên minh kinh dị

Tam lão và Ngũ hộ pháp cùng đứng lên theo.

Cách đó chừng mười trượng, thoáng có tiếng bước chân xột xoạt trong gió, mà chỉ có những kẻ với võ công thâm hậu thì mới có thể nghe thấy.

Bất Tử Lão Cái khẽ hỏi :

- Hiền điệt có nghe thấy tiếng bước chân chăng?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Có lẽ cách ngoài mười trượng.

Một trong năm vị Hộ Pháp của Cái bang lên tiếng :

- Xin hỏi Bang chủ, chúng ta cứ đợi ở đây hay là tạm thời ẩn mặt?

- Chúng ta còn chưa biết kẻ đang tới là bạn hay thù, vậy hãy tạm thời ẩn mặt để dò xét tình hình.

Các cao thủ Cái bang cúi đầu tuân lệnh, và phân tán vào các bụi cây um tùm.

Tần Quan Vũ phóng mình lên một tàng cây rậm rạp, Bất Tử Lão Cái cũng nhún chân tung theo sát bên chàng.

Hai người đảo mắt về phía trước, một đoàn người tụ họp cách đó một khoảng không xa.

Nói một đoàn thì hơi quá, sự thật chỉ có năm người, mình mặc áo đen, mặt che lụa đen, chỉ chừa đôi mắt ngời ngời như điện.

Năm người đứng giàn hàng chữ nhất, và sau đó là một chiếc kiệu nhỏ do hai người cũng mặc áo đen, cũng che mặt đen, khiêng tới.

Tần Quan Vũ và Bất Tử Lão Cái giật mình, vì khinh công của hai kẻ khiêng kiệu quả đã đạt đến mức cao tuyệt của những người dẫy đầy

nội lực.

Chiếc kiệu vừa dừng lại, năm gã mông diện hắc y đã quay mình lại nói trống không :

- Trung Nguyên ngũ bá vâng lệnh chủ nhân thừa tiếp đại giá!

Tần Quan Vũ hơi lấy làm lạ. Chủ nhân là ai? Tất nhiên, bằng vào thái độ của họ thì có thể đoán được chủ nhân chính là kẻ ngồi trong kiệu. Nhưng, nhân vật mà năm gã hắc ý gọi tôn là “đại giá” ấy là ai? Ở đâu?

Như để trả lời thắc mắc của Tần Quan Vũ, một giọng nói như từ trong lòng đất vọng lên, đáp lời năm gã hắc y :

- Chưa đúng giờ ước hẹn thì có chi mà vội?

Một trong năm gã hắc y cười sằng sặc :

- Nhưng đã đến thì tại sao không ra mặt?

Tiếng khàn khàn đáp lại :

- Ta chỉ là kẻ mở đường, chủ nhân ta sẽ đến sau!

Từ trong chiếc kiệu, một giọng lanh lảnh vang lên :

- Bản Đà chủ sẽ đợi.

- Xin tự nhiên...

Liền lúc đó, một giọng nói sang sảng từ xa vọng tới :

- Mẫn nhi, không được vô lễ với Đà chủ!

Lời nói vừa dứt, một bóng người như dải lụa xanh đã vút tới.

Tần Quan Vũ nhìn sang, đó là một người độ ba mươi tuổi, mặc áo xanh theo lối thư sinh, phong độ cực kỳ phóng khoáng.

Bây giờ thì chàng đã rõ, kẻ ngồi trong kiệu có tiếng nói lanh lảnh như nữ nhân là thủ lĩnh của năm gã hắc y tự xưng là Trung Nguyên ngũ bá, chức vụ là Đà chủ. Gã lục y thư sinh mới tới là kẻ mà Trung Nguyên ngũ bá gọi là “đại giá” lúc nãy, còn người mã gã lục y gọi là Mẫn Nhi thì hãy còn chưa ra mặt.

Và khi vừa đặt chân xuống đất, lục y thư sinh cất tiếng :

- Đà chủ ước hẹn tại hạ đến đây, chẳng biết là vì chuyện gì?

Kẻ trong kiệu đáp :

- Cũng không có chi quan trọng, chỉ là muốn hỏi huynh đài theo dõi hành tung của ta là có ý gì?

- Theo dõi? Tại sao bản thiếu gia lại theo dõi Đà chủ chứ?

- Nếu huynh đài không chịu giải thích, chỉ e rằng sẽ không được toàn vẹn đấy.

Gã lục y thư sinh nhếch môi ngạo nghễ :

- Đà chủ định uy hiếp ta ư?

- Cũng có thể!

- Nhưng nếu sự thật ta không có theo dõi Đà chủ thì sao?

- Được! Trung Nguyên ngũ bá, hãy bắt vị huynh đài ấy cho ta.

Một tiếng "tuân lệnh" rập lên, năm gã mông diện hắc y phóng tới bao vây lục y thư sinh vào giữa.

Lục y thư sinh quát lên :

- Mẫn nhi, hãy dạy họ cho ta!

Một giọng nói như từ trong lòng đất vọng lên :

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiếp theo đó là một bóng người xuất hiện, lại thêm một gã cũng ăn mặc theo lối thư sinh nho nhã, nhưng tuổi đã đến khoảng bốn mươi.

Ẩn mình trong tàng cây, Tần Quan Vũ chợt mỉm cười. Chủ nhân chỉ độ ba mươi, mà người được gọi là Mẫn nhi lại đến khoảng bốn mươi.

Lục y thư sinh vẫn với thái độ ung dung, nói :

- Mẫn nhi hãy nhớ, ta chỉ cần năm cặp vành tai của năm vị huynh đài này thôi, nhớ nhé!

Lại một tiếng “tuân lệnh” vang lên, nhưng năm gã hắc y đã cùng một lượt phóng tới, và mười ngọn chưởng phong đã như cái lưới sắt từ trên chụp xuống.

Lục y thư sinh lắc mình qua một cách nhẹ nhàng, và thân ảnh đã vút ra ngoài ba trượng.

Tiếng trong kiệu chợt vang lên :

- Ngũ bá hãy lui lại.

Cả một loạt kình phong ồ ạt phóng tới mà vẫn không đụng được cái chéo áo của đối phương, Trung Nguyên ngũ bá đã hết hồn, kịp khi nghe lệnh, họ vội cúi mình lui lại.

Từ trong chiếc kiệu, giọng nói lại cất lên lanh lảnh.

- Huynh đài là người của “Liên minh” đấy ư?

Lục y thư sinh vụt đổi sắc :

- Mẫn nhi, hãy lui lại.

Và quay sang chiếc kiệu, lục y thư sinh tiếp lời :

- Đà chủ cũng là người của “Liên minh” sao?

- Phải, và bằng vào khinh công Túy Chuyển Bát Bộ, chẳng lẽ huynh đài là cao thủ trong Hạ Hầu viên, một trong ba nơi cấm địa của võ lâm?

- Có thể nói như thế, nhưng Đà chủ tự xưng là người của “Liên minh”, vậy xin hỏi có chứng vật hay chăng?

Từ trong chiếc kiệu có tiếng cười nho nhỏ vang lên :

- “Trúc Kinh Khoản Phi”, xin huynh đài nói tiếp...

Lục y thư sinh cau mặt :

- “Liễu Âm Ban Tịch”... Lạ nhỉ, chẳng lẽ là chuyện lầm lẫn?

Tần Quan Vũ lắng nghe hai người đối thoại, và lấy làm lạ lùng hết sức.

Họ trao đổi với nhau khẩu hiệu gì mà nghe thật lạ tai.

Giọng nói trong kiệu hỏi lại :

- Sao lại là lầm lẫn?

Lục y thư sinh ra vẻ suy nghĩ :

- Đà chủ có phải là Nguyệt Phong Hoa, Tường Long đường chủ của Chí Tôn bảo không?

- Đúng thế, còn huynh đài?

- Chẳng lẽ Đường chủ lại không biết tại hạ?

- Quả thật là chưa biết, mong huynh đài nói rõ để tiện nữ về thưa lại với tệ Bảo chủ.

"Tiện nữ"? Bây giờ Tần Quan Vũ mới rõ, kẻ trong kiệu là nữ nhân, và lại là một Đường chủ của Chí Tôn bảo.

- Nhưng tại sao Đường chủ khi ra ngoài lại xưng là "Đà chủ"? Phải chăng là để tránh sự chú ý?

- Đúng thế!

- Thật lạ quá!

- Sao lại lạ?

Lục y thư sinh lại cau mặt :

- Tại hạ vâng lệnh ngăn cản Đường chủ, không cho trở về Chí Tôn bảo.

- À!

- Tại hạ nghĩ rằng đây là chuyện lầm lẫn. Nhưng đã nhận lệnh rồi, chẳng lẽ lại về không? Chẳng biết Đường chủ có thể trao ra chứng vật của "Liên minh" để tại hạ có thể trở về phúc lệnh được chăng?

Giọng nói trong kiệu có vẻ ngần ngại :

- Việc đó hơi khó... bởi vì tiện nữ sư thật không phải về Chí Tôn bảo, mà là đang đi đến "Liên minh". À, có cách rồi, chúng ta cùng đến "Liên minh", như vậy có lẽ tiện hơn.

- Như thế hơi bất tiện, vì Đường chủ có sứ mạng trọng yếu, mà tại hạ thì khắp võ lâm đều đã biết mặt, nếu cùng đi với nhau chỉ sợ Đường chủ sẽ bị lộ...

Giọng nói trong kiệu trở nên dịu dàng :

- Nếu vậy thì thế này nhé, chiếc giường này tuy nhỏ hẹp nhưng cũng có thể chứa được hai người, vậy huynh đài hãy lên đây cùng đi cho kín đáo...

Lục y thư sinh vỗ tay tán thưởng :

- Thế thì hay lắm!

Nhưng hắn bỗng cau mày lộ vẻ băn khoăn rồi nói tiếp :

- Chỉ có điều hơi khó là giữa nam và nữ... e bất tiện.

Chợt Nguyệt Phong Hoa bật lên tràng cười như mật rót :

- Chuyện thường tình của chốn giang hồ có chi mà ngại?

Lục y thư sinh mỉm cười :

- Nghe phương danh Đường chủ đã lâu, tại hạ hết sức ngưỡng mộ, nhưng hiềm nỗi giờ đây đang có nhiệm vụ khẩn cấp bên mình nên không thể cùng đi ngay bây giờ được. “Minh Nguyệt Đình Huy”.

- “Phù Vân Trú Ảnh”, quả thật huynh đài có chuyện gấp ư?

Ở trên tàng cây, Tần Quan Vũ lại chú ý thêm một lần nữa.

Họ lại dùng mật hiệu gì thế nhỉ?

Chợt nghe lục y thư sinh gật đầu cười lớn :

- Nếu không có chuyện gấp thì ai lại đi phụ lòng mỹ nhân như thế? Nhưng đã là người một nhà thì ngày nào đó tại hạ sẽ quyết xin gặp.

- Vậy tốt lắm, tiện nữ sẽ chờ đến ngày ấy.

Và như thẹn thùng, giọng nói của Nguyệt Phong Hoa chợt ngưng giữa chừng.

Lục y thư sinh lại mỉm cười :

- Ý tốt của Đường chủ, tại hạ sẽ không quên. Nếu không đến Chí Tôn bảo để tương kiến một lần thì có lẽ điều đó sẽ là mối hận ngàn đời đấy.

Nguyệt Phong Hoa bật cười khúc khích :

- Huynh đài cứ yên lòng, không ai nói gì đâu mà sợ.

- Tại hạ xin tâm lãnh mối thịnh tình của Đường chủ. Vậy mà trước đây chỉ được nghe danh Nguyệt đường chủ chứ chưa hề có cơ hội diện kiến, thật là đáng tiếc.

Nguyệt Phong Hoa cất giọng cười lơi lã :

- Lại đây đi!

Lục y thư sinh vội khoát tay :

- Không được, không được...

- Sao thế?

Lục y thư sinh chợt đổi cách xưng hô :

- Cô nương đừng hiểu lầm. Sở dĩ tại hạ không dám đến là vì sợ... đi không được, vì nghe nói cô nương đẹp lắm, mà tại hạ thì lại có tật thấy mỹ nhân là... mê man.

Giọng cười của Nguyệt Phong Hoa càng trở nên dâm đãng hơn :

- Đồ quỷ...

Lục y thư sinh vẫn cười :

- Có rất nhiều nữ nhân đã mắng tại hạ như thế, nhưng ai lại đi giận mỹ nhân bao giờ nhỉ.

- Đồ quỷ!

- Đừng giận, một ngày nào đó, tại hạ sẽ đến Chí Tôn bảo để giăng màn cho cô nương. Bây giờ thì chúng ta hãy nói chuyện công một chút...

- Được rồi, nói đi!

- Tại hạ thường ở gần Minh chủ, thế sao không lần nào gặp cô nương cả thế?

- Làm sao mà gặp được.

- Tại sao thế?

- Tại vì tiện nữ không bao giờ trực tiếp đối thoại với Minh chủ, khi có việc thì chỉ bẩm báo với Nhân Quân Tần Hán Phách, rồi sẽ do Nhân Quân trình lại với Minh chủ.

Nhân Quân Tần Hán Phách!

Ở trên tàng cây, Tần Quan Vũ nghe như tim mình chực nhảy vọt ra ngoài khi nghe nói đến cha mình.

XXXV

Sự việc lạ lùng

Thấy Tần Quan Vũ run lên vì xúc động, Bất Tử Lão Cái khẽ thúc vai chàng, và dùng phép Truyền Âm Nhập Mật dặn dò :

- Đừng vội, hãy nghe họ nói thêm.

Nghe Nguyệt Phong Hoa nói như thế, lục y thư sinh chợt hơi đổi sắc, nhưng chỉ thoáng qua rồi lấy lại vẻ tự nhiên :

- À, thì ra thế, thảo nào tại hạ chưa được diện kiến cô nương. Thôi được rồi, nếu cô nương có việc phải đi thì xin cứ tự tiện. Mong cô nương bảo trọng, và xin hẹn ngày tái ngộ.

- Thôi đành vậy, nhưng huynh đài nhớ đừng lôi thôi... với cô nào cả nghe.

Lục y thư sinh cười lớn :

- Đâu dám, mỹ nhân đã ra lệnh thì tại hạ phải tuân theo chứ. Nhất định sau khi xong nhiệm vụ thì sẽ đến Chí Tôn bảo bái phỏng cô nương.

Nguyệt Phong Hoa vẫn cợt nhã :

- Nhớ nhé, người ta đợi huynh đài đấy.

Và giọng của ả chợt trở nên lạnh lùng :

- Hãy cấp tốc đi theo đường đã định.

Ngũ Bá và hai kẻ khiêng kiệu rập lên :

- Tuân lệnh!

Chiếc kiệu được nhấc cao, rồi cả đoàn người lướt đi nhanh như gió.

Chờ cho đoàn người khiêng kiệu đi khuất, Mẫn Nhi nhích tới vỗ tay cười ha hả :

- Chủ nhân thật quả có số đào hoa!

Vừa nói, gã lại vỗ tay cười lớn.

Người thư sinh quay phắt sang nghiêm mặt nói :

- Mẫn nhi, không được nói bậy bạ. Hãy nghe kỹ đây: “Liễu Âm Ban Tịch, Trúc Kinh Khoản Phi, Phù Vân Trú Ảnh, Minh Nguyệt Đình Huy”, nhớ chưa?

- Vâng, đã nhớ rồi ạ!

Và như sực nhớ ra điều gì, Mẫn Nhi vụt kêu lên :

- Chủ nhân, chúng ta hãy mau đuổi theo.

- Đuổi theo ai?

- Đuổi theo họ để đến “Liên minh”.

- Đến “Liên minh” làm gì?

- Chứ không phải chủ nhân muốn biết địa điểm của “Liên minh” ư?

Ở trên cây, Tần Quan Vũ chợt cau mày.

Sao có chuyện lạ thế?

Theo cuộc đối thoại của gã lục y thư sinh với Nguyệt Phong Hoa lúc nãy thì họ là người một bọn, thế sao bây giờ lại mập mờ như thế?

Và Hạ Hầu viên, một trong ba nơi cấm địa của võ lâm, đối với cái gọi là “Liên minh” ấy có quan hệ ra sao?

Thật là lạ, tại sao gã lục y thư sinh kia lại có thể sử dụng khinh công Túy Chuyển bát bộ?

Vấn đề xoay quanh Tần Quan Vũ thật là rắc rối.

Cứ theo chàng biết, qua lời nói của Thủy Cảnh tiên sinh thì Túy Chuyển bát bộ là độc môn khinh công của Hạ Hầu viên, cái tên đó dính líu với vụ “Liên minh” vừa nghe qua, mà nếu lục y thư sinh không phải là môn hạ của Hạ Hầu viên thì tại sao lại sử dụng được thuật khinh công ấy?

Điều lạ lùng hơn hết là tại sao cha chàng lại cũng có dính dáng đến cái gọi là “Liên minh” ấy? Vậy thì chẳng lẽ cha chàng quả thật không

có ở trong Chí Tôn bảo ư?

Chợt lục y thư sinh cười lớn :

- Thật là đồ ngu!

Mẫn Nhi hỏi :

- Sao chủ nhân bảo Mẫn Nhi là ngu?

- Từ nhỏ đến lớn sống tại Hạ Hầu viên mà ngươi không biết “Liên minh” ở đâu à?

- Vậy nó ở đâu?

- Tổng đàn của “Liên minh” ở trong Hạ Hầu viên chứ đâu.

- Sao?

- Và Minh chủ tức là Viên chủ?

- Ý...

- Ngươi thật ngu thế à?

- Không phải tại Mẫn Nhi ngu, mà sự tình rắc rối quá. Thế chủ nhân với Viên chủ là...

Lục y thư sinh vụt ngắt lời :

- Im!

Mẫn Nhi hoảng hốt quỳ xuống :

- Xin chủ nhân thứ tội!

Lục y thư sinh vẫy tay :

- Đứng dậy đi, và đừng có bép xép làm lộ việc của ta đấy.

- Vâng, nhưng...

- Chuyện gì?

- Thế tại sao chủ nhân...

- Im! Đi đi!

Lục y thư sinh vừa quát bảo, vừa dợm chân định đi thì chợt có một tiếng hú vọng lên rờn rợn, một bóng người vút xuống ngay trước mặt, thì ra là Tần Quan Vũ.

Ở trên tàng cây, càng nghe hai người nói chuyện, Tần Quan Vũ càng choáng váng cả người.

Tất cả những chuyện xảy ra đối với chàng cực kỳ quan hệ, mà quan hệ hơn hết là việc liên quan đến cha chàng.

Vừa rồi Nguyệt Phong Hoa, người đang mang chức Tường Long đường chủ của Chí Tôn bảo, đã nói rằng khi có việc thì phải bẩm báo với Nhân Quân, rồi Nhân Quân sẽ trình lên Minh chủ.

Bây giờ, qua câu chuyện giữa hai chủ tớ lục y thư sinh thì Viên chủ Hạ Hầu viên lại là Minh chủ của "Liên minh". Và theo lời của Mẫn Nhi thì lục y thư sinh lại là kẻ có địa vị trong Hạ Hầu viên.

Cho nên, dù cho lục y thư sinh không biết chuyện của "Liên minh" thì ít ra cũng phải biết cha chàng.

Manh mối đã ló ra trước mặt, Tần Quan Vũ không thể bỏ lỡ cơ hội này nên mới phải hiện thân, chặn đường bọn họ.

Bất Tử Lão Cái không ngăn cản kịp thời nên đành phải lao theo.

Ngũ hộ pháp và Nhị lão cũng cùng một lượt phóng xuống, giàn hàng phía sau Tần Quan Vũ.

Lục y thư sinh bật cười sang sản :

- Xin huynh đài cho biết quý danh và ý muốn?

Vừa nói, gã vừa vòng tay thi lễ.

Thấy thái độ hòa nhã của đối phương, Tần Quan Vũ cũng vội vòng tay :

- Quấy rầy huynh đài thật là một điều không phải, nhưng vì tại hạ có chuyện quan trọng muốn nhờ, không biết huynh đài có vui lòng chăng?

Lục y thư sinh nở nụ cười phóng khoáng :

- Nhưng huynh đài chưa cho biết quý danh?

Tần Quan Vũ lại vòng tay :

- Tại hạ tên Tần Quan Vũ.

Lục y thư sinh chợt “à” lên một tiếng thật dài :

- Té ra là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi. Nghe danh đã lâu, tại hạ vô cùng ngưỡng mộ, không ngờ lại may mắn được gặp tại đây, thật là hân hạnh biết bao.

Tần Quan Vũ khẽ cau mày.

Lục y thư sinh này dùng những lời lẽ hết sức lễ độ đối với mình, khiến cho chàng muốn hỏi tin tức về phụ thân mà chưa biết phải mở lời ra sao cho tiện.

Lục y thư sinh lại tiếp lời :

- Ngày nay gặp được huynh đài thật rất thỏa lòng hoài vọng. Chọn được một nhân vật như long như phụng thế này, Tam Quốc miếu quả là có cặp mắt tinh đời.

Tần Quan Vũ cau mày khó chịu...

Người chi mà mới vừa gặp mặt đã không ngớt tán tụng một cách trắng trợn ngay trước mặt người ta như thế?

Tục ngữ thường nói “lễ nhiều là gian trá”, chàng quả quyết đối phương nhất định không phải là kẻ hiền.

Tuy nhiên, vì muốn biết tin củ phụ thân, Tần Quan Vũ cố dằn lòng, chờ cho hắn nói hết, chàng mới vòng tay nhỏ nhẹ :

- Huynh đài quá khen như thế, tại hạ thật không dám nhận. Lúc này đây tại hạ có đôi điều muốn thỉnh giáo, xin huynh đài giúp cho!

Lục y thư sinh vẫn với nụ cười cố hữu :

- Vâng, nhưng tại hạ cũng có một nghi vấn muốn hỏi huynh đài, không biết có nên chăng?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Xin huynh đài cứ hỏi.

Lục y thư sinh chợp nghiêm mặt :

- Vừa rồi, Tần huynh ẩn mặt, lẽ cố nhiên là câu chuyện giữa tại hạ và Nguyệt Phong Hoa chắc Tần huynh đã nghe rất rõ chứ?

Tần Quan Vũ thẹn đỏ cả tai.

Nghe lén chuyện của người là một việc không quanh minh chính đại chút nào.

Giờ đây người ta lại nói thẳng ra, quả là một điều mất mặt.

Nhưng, một nghi vấn khác lại xoay trong óc Tần Quan Vũ.

Lúc chàng và Bất Tử Lão Cái ngồi nói chuyện, đã hai lần chàng nghe được tiếng động lạ, đúng là có kẻ vận dụng khinh công rình rập, và hai lần chàng đều có hỏi nhưng đối phương không ra mặt trả lời.

Mà kẻ rình mò nghe lén đó nhất định là lục y thư sinh này chứ không thể có người nào khác nữa.

Nắm được vấn đề, Tần Quan Vũ lập tức trả lời :

- Không sai, lúc nãy chính tại hạ đã ẩn mặt quanh đây. Nhưng trước đó huynh đài đã vô cớ ở trong bóng tối theo dõi câu chuyện của tại hạ, và tại hạ đã lên tiếng mấy lần nhưng huynh đài vẫn không hồi đáp.

XXXVI

Lục y thư sinh

Câu nói của Tần Quan Vũ làm cho lục y thư sinh hơi khựng, nhưng lại bật cười ha hả ngay :

- Hay! Ăn miếng trả miếng thật là hay!

Câu nói đó có tính cách xác nhận của đối phương làm cho Tần Quan Vũ tăng thêm nhiều thắc mắc.

Tại sao khi biết có bọn chàng ở đây mà lục y thư sinh khi gặp Nguyệt Phong Hoa lại vẫn thản nhiên nói ra những khẩu hiệu bí mật?

Chẳng lẽ hắn cố ý cho mình biết?

Và điều nghi vấn càng rõ thêm qua lời đối thoại giữa hai chủ tớ bọn họ.

Dường như hắn cố tình nhắc lại những khẩu hiệu mật, và cố tình nói rõ chuyện của "Liên minh" và Hạ Hầu viên, và còn nhắc rõ Viên chủ chính là Minh chủ.

Hắn là người của Hạ Hầu viên, mà Hạ Hầu viên là một trong ba nơi cấm địa của võ lâm, đâu có lý gì lại đi phản bội?

Mà đã phản bội thì tại sao lại dám thố lộ chuyện kín khi nói chuyện với Mẫn Nhi, một khi đã biết rõ sự có mặt của bọn chàng?

Viên chủ Hạ Hầu viên là Minh chủ của "Liên minh", mà cái "Liên minh" đó lại có cả Nguyệt Phong Hoa của Chí Tôn bảo dự phần vào, thì đương nhiên cái "Liên minh" đó cũng không phải là tổ chức lương thiện gì. Nay lục y thư sinh lại là người của Hạ Hầu viên thì hắn cũng đâu phải là người tốt. Thế thì sự cố ý tiết lộ ẩn tình ấy là có nghĩa gì?

Câu chuyện xoay quanh càng làm cho Tần Quan Vũ điên đầu.

Giữa Chí Tôn bảo và chàng có cái thế không đội trời chung, lẽ nào người của Hạ Hầu viên lại không biết? Thế tại sao câu chuyện của gã lục y thư sinh lại có vẻ lạ kỳ như thế?

Tần Quan Vũ đứng trơ ra với bao nhiêu ý nghĩ phức tạp.

Lục y thư sinh chợt bật cười ha hả :

- Tần huynh hình như có nhiều việc thắc mắc không tự giải được à?

Chưa biết rõ đối phương tốt xấu thế nào, Tần Quan Vũ vẫn có ý đề phòng, chàng vội vòng tay :

- Vâng, huynh đài nói đúng. Việc mà khiến tại hạ băn khoăn nhất là việc của gia phụ ở tại "Liên minh", nếu huynh đài không tiếc lời chỉ điểm thì tại hạ nguyện khắc cốt ghi tâm.

Lục y thư sinh gật đầu :

- Chẳng trách gì Tần huynh không tự giải đáp thắc mắc được. Thật ra chính tại hạ cũng vẫn chưa đoán được sự bí mật đó. Lạ thật, Tần huynh đã được Tam Quốc miếu phong tặng ngoại hiệu, chẳng lẽ lại chưa vào Tam Quốc miếu hay sao?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Tất nhiên là có chứ!

Lục y thư sinh trố mắt :

- Lạ nhỉ!

- Sao mà lạ?

- Đã vào Tam Quốc miếu thì tại sao lại không gặp lệnh tôn, Nhân Quân Tần Hán Phách?

Tần Quan Vũ biến sắc, thoái lui một bước rồi hỏi lại :

- Huynh đài bảo rằng gia phụ ở Tam Quốc miếu ư?

- Đúng thế!

Như thình lình bị rơi vào đám sương mù, Tần Quan Vũ ngơ ngơ ngác ngác...

Chẳng lẽ câu chuyện về cha chàng mà Nguyệt Phong Hoa nói vừa rồi là giả tạo?

Cha chàng ở Tam Quốc miếu?

Cha chàng ở Chí Tôn bảo?

Cha chàng ở Hạ Hầu viên?

Tại sao lại có chuyện như thế?

Lục y thư sinh lại nói :

- Phải chăng Tần huynh lấy làm lạ lắm phải không?

- Đúng thế, thật là khó hiểu quá.

- Suốt cả mười năm qua, tại hạ nghĩ cũng chẳng ra. Chí Tôn bảo tỏ rõ cho mọi người thấy rằng họ có Nhân Quân trong bảo, và nói đó mới thật là Tần Hán Phách. Viên chủ Hạ Hầu viên lại ngầm mừng rằng mình quả thật có được Nhân Quân làm vây cánh. Và Tam Quốc miếu, tuy không nói ra, nhưng cũng bảo ngầm với thiên hạ như thế.

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Nhưng tại sao lại có chuyện lạ như thế?

Lục y thư sinh gật đầu :

- Về chuyện đó thì không thể không nói lại từ đầu. Câu chuyện của võ lâm hồi mười hai năm về trước. Lúc đó...

Lục y thư sinh chưa nói hết lời, chợt một giọng nói như ma quái vang lên lồng lộng :

- Tại sao thố lộ ẩn tình với cừu nhân?

Lời nói vừa dứt thì hai luồng ánh sáng từ ngoài mười trượng vun vút bay tới như sao xẹt, một bay vào ngực lục y thư sinh, một bắn vào giữa mặt Tần Quan Vũ.

Lục y thư sinh chỉ khẽ lắc mình thì đã tránh khỏi luồn ánh sáng một cách dễ dàng, rồi hớt hải quát lên :

- Tần huynh, nằm xuống...

Nhưng lời cảnh báo đó không còn kịp nữa. Trong lúc đang hoang mang vì sự việc quá lạ lùng, Tần Quan Vũ không ngờ là có kẻ ám toán mình. Và vật sáng loáng đó chỉ còn cách trong đường tơ kẻ tóc...

Nhưng, hai luồng chưởng lực chợt ùn ùn cuốn tới, một hất Tần Quan Vũ văng ra ngoài một trượng, một đánh ngay vào vật sáng loáng của kẻ ám toán.

Sự việc xảy ra thật là chớp nhoáng, kịp khi mọi người nhận ra người vừa dùng chưởng lực cứu Tần Quan Vũ chính là Bất Tử Lão Cái, thì vị đại trưởng lão này của Cái bang đang ôm bàn tay máu nhỏ ròng ròng vì bị chiếc ám khí ghim lủng.

Vừa gượng đứng lại được, Tần Quan Vũ vội phóng mình qua chụp lấy bàn tay bị thương của Bất Tử Lão Cái xem xét.

Bất Tử Lão Cái lắc mình tránh khỏi và hét lên :

- Ám khí có độc, Vũ nhi...

Câu nói tuy tầm thường, nhưng đối với Tần Quan Vũ là một chuyện quá bi thương. Vì cảm kích, chàng run giọng kêu lên :

- Sư thúc!

Chàng cực kỳ đau đớn vì sự hy sinh quá lớn lao của Bất Tử Lão Cái. Biết ám khí có độc, đáng lý ra là phải tập trung tinh thần để vận công trục độc, nhưng ông lại chỉ lo lắng cho người sư điệt mà thôi. Ông không chú ý đến sự nguy hiểm của bản thân, mà chỉ sợ Tần Quan Vũ vô ý chạm vào chất độc, thật là một tình thương vô bờ bến.

Chợt từ xa có tiếng nói vọng đến :

- Hạ Hầu viên là những kẻ quang minh chính đại, ai lại thèm tẩm độc trên ám khí? Các hạ đừng nghĩ thế mà lầm.

Lục y thư sinh gằn lên từng tiếng :

- Hừ, ngươi dám đối với ta như thế à? Đến đây mau.

Giọng nói khi nãy như run lên :

- Dạ... dạ... thuộc hạ chỉ... vâng lệnh... mà làm thế...

Lục y thư sinh quát lớn :

- Ta không cần biết điều đó, đến đây!

Tiếng quát vừa dứt, một bóng người lao tới quỳ mọp dưới đất :

- Thuộc hạ... thuộc hạ...

Bất Tử Lão Cái rút mũi ám khí ra, rồi vận công cầm máu, đồng thời khẽ đưa mắt cho Tần Quan Vũ.

- Hãy chú ý nghe họ nói.

Cùng lúc đó, lục y thư sinh trừng mắt ngó thẳng vào mặt kẻ đang quỳ dưới đất, gằn giọng :

- Ngươi lại dám ám toán cả ta, hừ, thật là một chuyện không ngờ được. Tốt lắm, để tỏ ra rộng lượng, bây giờ ta ra lệnh cho ngươi hãy tự vận chưởng đánh vào tử huyệt, mau.

Kẻ quỳ dưới đất run lên bần bật :

- Thuộc hạ... thuộc hạ vâng lệnh...

- Vâng lệnh ám toán chăng?

- Vâng!

Lục y thư sinh gặn lại :

- Vâng lệnh ám toán ta?

- Không... không...

- Thế thì vâng lệnh ám toán ai?

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ.

- Ngươi dựa vào ai mà dám ám toán cả ta như thế? Nói!

- Không... không... đó là sự sơ xuất. Xin chủ nhân nghĩ lại. Tính khí của Viên chủ khó lắm, nên thuộc hạ phải tìm cách thi hành cho bằng được.

Lục y thư sinh mím môi, lạnh lùng nói :

- Và vì thế nên ngươi chẳng xem ta vào đâu cả phải không?

- Xin chủ nhân đừng hiểu lầm mà oan cho thuộc hạ.

- Sao gọi là hiểu lầm?

- Lẽ nào chủ nhân không biết rằng nếu thuộc hạ không thi hành được lệnh, thì thuộc hạ phải chết...

Lục y thư sinh nhích tới một bước, sa sầm nét mặt :

- Hãy nói cho thật!

- Dạ... dạ... thuộc hạ nói thật.

- Ta hỏi ngươi, ngươi vâng lệnh nhị nương hay tứ nương mà toan ám sát ta?

- Không... không... chủ nhân, đây là lệnh của Viên chủ!

Chụp lấy huyệt mệnh môn của tên thuộc hạ đang quỳ dưới đất, lục y thư sinh giận dữ :

- Ngươi biết thủ pháp “phân cân thố cốt” chứ? Hãy nói cho thật, nếu không thì chết.

Tiếng “chết” kéo dài rờn rợn, dội vào rừng sâu như giọng nói của tử thần.

Tên thuộc hạ quỳ dưới đất càng run lên :

- Chủ nhân, thuộc hạ đã nói thật rồi. Nếu người không tin, thuộc hạ xin đưa ra bằng chứng để chứng minh đây là lệnh của Viên chủ.

Lục y thư sinh hơi khựng lại, nhưng vẫn lạnh lùng nói :

- Đưa xem!

Gã thuộc hạ vội rút trong thắt lưng ra một lá cờ ba góc bằng lụa mỏng.

Vừa thấy lá cờ, lục y thư sinh há mồm trân trối.

Nhưng, kẻ kinh ngạc hơn hết là Tần Quan Vũ, vì chàng liếc thấy lá cờ đó đúng là thứ cờ mà Phượng Hoàng Tiên Phi dùng để ra lệnh cho Ngọc Thường Nga.

Tại sao? Tại sao lại có sự giống nhau như thế?

Có phải lục y thư sinh và tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ đều là người của Hạ Hầu viên?

Tần Quan Vũ trố mắt sững sờ.

Chàng vụt nhớ khi trao tặng minh châu, Phượng Hoàng Tiên Nữ đã nói với chàng một câu, là "hợp châu liên minh" xen lẫn với tiếng "lời thề hợp châu". Nhưng, câu "hợp châu liên minh" được nàng khéo léo nhắc đi nhắc lại nhiều lần. "Hợp châu liên minh" có phải là ý nghĩa của cái "Liên minh" này không?

Càng nghĩ, Tần Quan Vũ càng ngơ ngác.

Chợt nghe lục y thư sinh hừ hừ mấy tiếng, và nhích sát đến gần kẻ đang quỳ.

Hắn thấy vậy nên run giọng kêu lên :

- Xin chủ nhân rộng lượng cho thuộc hạ chặt một cánh tay vì tội mạo phạm đến chủ nhân. Xin chủ nhân cho thuộc hạ...

Lục y thư sinh vụt quát lên :

- Cút đi, hãy cút đi cho ta!

- Chủ nhân... chủ nhân...

Tên thuộc hạ kêu lên thê thiết.

Nhưng, gương mặt của lục y thư sinh vẫn lạnh như đồng :

- Ta kể như ngươi vô tội. Hãy mau cút đi.

XXXVII

Chuyện liên minh rắc rối

Và như cơn giận vẫn còn hừng hực, lục y thư sinh nhích tới gần giọng :

- Hãy cút đi, đừng chọc giận ta mà chết đấy.

Tên thuộc hạ vội dập đầu xuống đất :

- Ân đức nhiêu dung của chủ nhân, thuộc hạ xin ghi khắc chọn đời.

Gã vừa lạy vừa thụt lùi một khoảng thật xa, rồi mới đứng lên phóng mình đi mất dạng.

Lục y thư sinh đứng trơ như tượng gỗ, đôi mày cau lại một cách khó khăn.

Lúc bấy giờ, Bất Tử Lão Cái đã dùng thuốc xoa đắp vết thương, máu không còn chảy ra nữa. Tần Quan Vũ nhìn ông ngập ngừng hỏi :

- Đại ân của sư thúc...

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng :

- Hiền điệt, đó là bổn phận của sư thúc, không phải chuyện ân nghĩa gì. Tuy nhiên, trên bước đường giang hồ, quanh mình lúc nào cũng dữ nhiều lành ít, hiền điệt hãy cố tiểu tâm, đừng để bị xúc động như vừa rồi.

Tần Quan Vũ nhìn người sư thúc, ngậm ngùi...

Đứng lặng người suy nghĩ hồi lâu, lục y thư sinh bước tới trước mặt Tần Quan Vũ thấp giọng nói :

- Tần huynh, trong tình thế này, chuyện về lệnh tôn tại hạ tạm thời chưa tiện nói.

- Xin huynh đài cho biết tại sao lại không thể nói?

- Đây là một vấn đề khó xử của tại hạ. Tuy nhiên, tại hạ có thể nêu một ý kiến với Tần huynh, biết đâu khi tới Chí Tôn bảo, nó sẽ có nhiều ích lợi.

Nhìn thẳng vào khuôn mặt đượm buồn của đối phương, Tần Quan Vũ è dè hỏi :

- Hình như huynh đài có điều khó nói ra?

Lục y thư sinh thở dài :

- À, tại hạ biết nói làm sao với Tần huynh đây? Việc ám toán vừa rồi mục đích là ngăn cản không cho tại hạ nói ra. Lệnh của Viên chủ, tại hạ không thể không tuân.

Tần Quan Vũ cắn môi lặng lẽ.

Một sự thất vọng bao phủ nặng nề. Trong đầu của chàng tràn ngập bi thương và phẫn uất.

Cứ theo thế này, Chí Tôn bảo và ba nơi võ lâm cấm địa vì ai cũng muốn chiếm cho kỳ được cha chàng, thì tất sẽ còn nhiều rối rắm.

Và ngay trong giờ phút này, mối nghi ngờ càng dồn dập lên tâm tư của Tần Quan Vũ.

Sự thật chỉ có một Nhân Quân Tần Hán Phách chân chính, thế mà Chí Tôn bảo và ba nơi võ lâm cấm địa đều bảo rằng trong tay họ đang có được cha chàng, tất nhiên chỉ có một nơi là thật.

Nhưng ở đâu là thật và ở đâu là giả?

Vấn đề nghiêm trọng đặt ra ở đó.

Tần Quan Vũ hỏi vọng một câu :

- Xin hỏi huynh đài, phải chăng ở trong Quỷ huyệt cũng có gia phụ?

- Đúng như thế!

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Huynh đài từ đâu mà tìm ra bằng chứng ấy?

- Có nhiều bằng chứng nói lên chuyện đó, nhưng có thể tóm lại một câu mà tại hạ có nhiều bảo đảm rằng lệnh tôn hiện đang đảm nhiệm chức Tổng quản nơi Quỷ huyệt.

Tần Quan Vũ nín thở rùng mình.

Vấn đề nghiêm trọng lại đến nữa rồi.

Trước mắt, lục y thư sinh đối với mình chắc là có nhiều ý tốt...

Nhưng tại sao Hạ Hầu viên chủ lại cho người ám toán mình?

Vấn đề mâu thuẫn lại hiện lên, sắc mặt của Tần Quan Vũ càng trầm nặng xuống.

Chẳng lẽ Hạ Hầu viên chia làm hai phái?

Nhưng, bóng tối vẫn phủ đầy. Kẻ ám toán khi nãy và lục y thư sinh cố ý giúp ý kiến cho mình, đều là thi hành lệnh của Viên chủ. Chẳng lẽ chủ nhân của cái nơi mang tên “Hạ Hầu viên” này lại tự mình phản lại ý kiến của mình? Hay y là một con người có tâm tính khi vầy khi khác?

Đường đường là một chủ nhân của một trong ba nơi cấm địa trong võ lâm, tất nhiên Viên chủ Hạ Hầu viên phải là một kẻ có trí tuệ siêu quần, võ công tuyệt thế. Nếu không thì Hạ Hầu viên đâu còn được cái tên mà võ lâm đều kiêng nể cho đến ngày nay?

Vậy thì, nguyên nhân của nó nằm ở đâu?

Hay là lại một sự xáo trộn của một âm mưu nào đó?

Hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Phi để lộ ra sự mâu thuẫn. Lục y thư sinh và kẻ ám toán lại xảy ra mâu thuẫn thứ hai. Hai chuyện xảy ra một cách ly kỳ.

Dù gì đi nữa, hai chuyện ấy tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên. Hay nói một cách khác là hai chuyện ấy đã có bố trí và sắp bày từ trước, mà mục đích có thể làm cho tâm trí của chàng bị rối loạn.

Ánh mắt của Tần Quan Vũ vụt sáng lên, vấn đề then chốt có thể là ở nơi đây.

Lục y thư sinh chợt hỏi :

- Tần huynh muốn vào Chí Tôn bảo chứ?

Tần Quan Vũ dè dặt vòng tay nói :

- Vì muốn tìm ra sự thật của song thân, cho nên dù cho rừng gươm núi kiếm, đầm rồng hang cọp, tại hạ cũng quyết xông pha.

Lục y thư sinh gật đầu :

- Nhưng còn có một vấn đề...

- Xin huynh đài cho biết.

- Vấn đề đó là Ngọc Quan Âm.

- Ngọc Quan Âm?

- Phải, việc đến Tử Vong lâm... Thật ra, ngay bây giờ, Huyệt chủ Quỷ huyệt, Miếu chủ Tam Quốc miếu, Viên chủ Hạ Hầu viên, và luôn cả Bảo chủ Chí Tôn bảo đều không một ai dám phạm đến một sợi tóc của Tần huynh, cho nên, về vấn đề sinh mang thì không phải là vấn đề đáng lo ngại...

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Huynh đài không thấy có sự mâu thuẫn trong câu nói ấy sao? Đã bảo là không một ai dám động đến tại hạ, thế thì kẻ ném ám khí khi nãy...

- Không, không... Tần huynh đã lầm rồi. Việc ném ám khí vừa rồi chỉ nhằm mục đích là ngăn chặn không cho tại hạ nói ra chuyện bí ẩn mà thôi. Chứ nếu quả đúng là muốn giết người thì Ngân Linh tiêu của Hạ Hầu viên một khi được ném ra thì không một cao thủ võ lâm nào còn mong tránh thoát. Vì ánh sáng của nó sẽ làm hoa mắt, và tiếng kêu của nó sẽ làm cho đối phương bị rối loạn tinh thần. Hai mũi ám khí khi nãy chỉ là vật thông thường đấy thôi.

Tần Quan Vũ lắc đầu trước câu chuyện càng lúc càng khó hiểu này.

Lục y thư sinh nói tiếp :

- Nhưng tại vì Tần huynh trong lúc quá bối rối, đã mất đi sự cảnh giác cho nên mới xảy ra chuyện nguy hiểm vừa rồi.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Cứ kể như chuyện này là sự thật, vậy xin huynh đài cho biết về Ngọc Quan Âm, tín vật của Bảo chủ Chí Tôn bảo.

Lục y thư sinh nói :

- Chí Tôn bảo chủ tuy không dám hại Tần huynh, nhưng mục tiêu của y thị chính là Ngọc Quan Âm, vậy Tần huynh có biết điều bí ẩn của Ngọc Quan Âm chưa?

Tần Quan Vũ ngơ ngác :

- Tín vật kế truyền cũng có sự bí mật nữa ư?

Lục y thư sinh mỉm cười :

- Đây lại là một chuyện dị kỳ trong thiên hạ. Cứ theo những bậc tiền bối kể lại thì Ngọc Quan Âm có tác dụng trừ độc hay nhất trong thiên hạ. Ngoài ra, kẻ nào cầm nó trong tay, kẻ đó sẽ là người giàu nhất thế gian. Chẳng lẽ lệnh sư không có nói điều đó cho Tần huynh biết sao?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không!

- Có lẽ Tần huynh nghĩ rằng đã là nhân vật võ lâm thì đâu cần gì đến chuyện giàu có phải không? Thật ra thì không phải thế, nó cần lắm chứ. Phú quý tột đỉnh là kẻ ngồi trên thiên hạ, như hoàng đế chẳng hạn.

- À... danh lợi là việc hại người.

Lục y thư sinh cười chúm chím :

- Danh lợi tuy hại người đấy, nhưng trong thiên hạ, cái đáng sợ hơn hết là gì, Tần huynh có biết không?

Thấy đối phương chợt như chuyển sang vấn đề khác, Tần Quan Vũ vội hỏi :

- Điều đáng sợ hơn hết là gì?

Lục y thư sinh lại mỉm cười :

- Nữ sắc!

Tần Quan Vũ nhướng mắt hỏi lại :

- Nữ sắc ư?

- Là người được Tam Quốc miếu phong tặng ngoại hiệu là Văn Khúc Võ Khôi, lẽ tự nhiên là Tần huynh biết rõ cái hại về nữ sắc hơn danh lợi nhiều. Cho nên, câu nói "chết dưới cành hoa mẫu đơn, sẽ là con quỷ phong lưu một kiếp" đủ để chứng minh điều đó. Đủ chứng minh rằng nữ sắc hại người hơn danh lợi.

Lục y thư sinh càng nói, Tần Quan Vũ càng nghe và như lạc giữa rừng sâu. Chuyện chính không chịu nói, lại quay sang bàn về nữ sắc.

Tuy nhiên, chàng vẫn phải tỏ ra lịch sự :

- Vâng, huynh đài quả là cao kiến!

Lục y thư sinh nghiêm giọng :

- Tần huynh không những là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, mà còn là Văn Khúc Võ Khôi. "Võ Khôi" thì tại hạ đã thấy được rồi, và vô cùng bội phục. Nhưng về "Văn Khúc"... à, dù mới nhau, nhưng tại hạ cũng muốn được nghe Tần huynh bàn về một vấn đề.

- Huynh đài muốn hỏi điều chi?

- Tại sao bảo rằng nữ sắc hại nhiều hơn danh lợi?

Dù thấy đối phương xoay chuyển câu chuyện có vẻ lạ lùng, Tần Quan Vũ vẫn trả lời :

- Theo tại hạ, thì danh lợi chỉ là sự ham muốn có tính cách tương đối, kẻ nhiều người ít, cũng có thể người có người không. Mà một khi đã có được danh lợi rồi thì muôn người như một, ai ai cũng đều ưa thích, vì nó là bản tính. Mà bản tính thì vốn là khó thay đổi.

Lục y thư sinh vỗ tay cười lớn :

- Thật quả không thẹn với danh hiệu “Văn Khúc”. Thảo nào, một trăm năm về trước, khi tranh về danh hiệu, Tam Quốc miếu phải mất ba vị hộ pháp thì mới có được danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi. Nay lại đem tặng cho Tần huynh danh hiệu ấy, Tam Quốc miếu đúng là kẻ có mắt thấy được anh hùng khi chưa nổi tiếng.

Tần Quan Vũ thật hết còn chịu nổi lối nói chuyện của đối phương.

Khi không từ chuyện võ lâm, chuyển sang phú quý, rồi đùng một cái lại leo qua nữ sắc. Càng nói càng hăng và chính chàng cũng bị lôi kéo luôn vào câu chuyện dị kỳ.

Chàng bèn kéo vấn đề trở lại :

- Huynh đài vừa nói phải chăng tại Chí Tôn bảo có thể tìm ra vết tích về gia phụ?

- Theo tại hạ nghĩ, từ nơi đó có thể phăng ra manh mối...

- Tại sao lại như thế?

- Tại hạ cảm thấy rằng Ngọc Thường Nga có thể đang bố trí một âm mưu lạ lắm.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ chuyện đó có liên quan đến gia phụ?

- Có thể có quan hệ, mà cũng có thể không quan hệ. Nhưng, trong cái mông lung mờ mịt, nơi đó có nhiều manh mối nhất.

Tần Quan Vũ cảm thấy đối phương hình như có vẻ cố ý úp mở, và trong khi nóng lòng truy tìm tung tích của phụ thân, chàng bắt đầu nóng mặt :

- Huynh đài cố ý quanh co như thế là để đi đến mục đích gì?

- Thế nào, sao lại gọi là quanh co?

Tần Quan Vũ đoán chừng lục y thư sinh hiểu rõ tất cả về phụ thân mình, nhưng không thể dùng lối khẩn cầu mà có lẽ phải đi đến biện pháp mạnh. Chàng trầm mặt gằn từng tiếng một :

- Huynh đài đã biết rõ về gia phụ, nhưng tại sao lại nói là không biết?

Lục y thư sinh lạnh lùng :

- Tại hạ không biết!

Tần Quan Vũ nhích lên một bước :

- Các hạ cố tình không nói, và vì mối quan hệ thân thiết của phụ tử, e rằng tại hạ buộc phải đắc tội đấy.

Lục y thư sinh cười nhạt :

- Phải lắm, "Văn Khúc" đã xứng đáng rồi, bây giờ cũng đúng lúc nên biết qua "Võ Khôi" rồi.

- Tốt lắm, vậy xin tiếp chiêu!

Cùng một lúc với tiếng quát, Tần Quan Vũ nhích lên một bước nữa, hai cánh tay hất mạnh lên, chưởng lực ùn ùn bủa tới.

Lục y thư sinh cười ha hả, uốn mình qua như cành liễu theo chiều gió, nhảy tránh sang một bên và cất giọng ôn tồn :

- Tần huynh, như thể đủ rồi, đừng tiếp tục nữa, nếu không sẽ mất hòa khí...

Lục y thư sinh nói chưa dứt tiếng, Tần Quan Vũ chợt nghe hai ngọn kình phong từ phía sau lưng như hai cây gió thốc mạnh vào mình.

Thì ra, sau cái nhảy tránh của lục y thư sinh, hai cánh tay của y thuận đà hất hai luồng chưởng về phía Tần Quan Vũ.

Thấy đối phương thi triển Túy Chuyển bát bộ tránh đòn một cách thần tình, và vừa ra ngọn phản công ập đến bên mình, Tần Quan Vũ bèn giở Thiên Long thần bộ ra...

Nhưng, thay vì tránh né, Tần Quan Vũ lại dùng thuật khinh công tuyệt diệu của Cổ Lãnh Vân, lượn sát đến gần bên và chụp vào cổ tay của lục y thư sinh, quát lớn :

- Xin huynh đài hãy nói rõ tình trạng của gia phụ.

Trong lúc bất ngờ, bị Tần Quan Vũ nắm chặt mạch môn, lục y thư sinh thoáng đỏ mặt nhưng vẫn giữ nụ cười cố hữu :

- Tần huynh quả không thẹn với danh hiệu "Võ Khôi".

Tần Quan Vũ gằn giọng :

- Các hạ nói hay không nói?

Lục y thư sinh vẫn thản nhiên :

- Những gì cần nói thì đã nói hết rồi.

Tần Quan Vũ giận dữ :

- Nếu không nói thì đừng trách tại hạ sao chẳng dung tình.

Lục y thư sinh thở dài :

- Tâm tình của Tần huynh, tại hạ hiểu rõ lắm. Tiếc rằng sự hiểu biết về lệnh tôn có giới hạn, tại hạ chỉ hiểu đến một mức độ nào đó thôi.

Không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ nghiến răng :

- Nói hay không?

Vừa nói, chàng vừa tăng thêm năm thành công lực vào cái nắm tay.

Nhưng, lạ lùng làm sao, cổ tay của lục y thư sinh y như sắt đá. Tần Quan Vũ càng tăng thêm sức, cổ tay của lục y thư sinh càng cứng hơn lên...

XXXVIII

Một con chim muốn thoát

Tần Quan Vũ còn đang ngơ ngác, lục y thư sinh lại chợt thở dài :

- Tần huynh, chúng ta hãy thư thả nói chuyện!

Vừa nói, lục y thư sinh vùng xoay nhẹ cánh tay...

Bằng một cách hết sức dễ dàng, lục y thư sinh thoát khỏi bàn tay của Tần Quan Vũ.

Đúng ra, khi vận kình để tăng công lực, Tần Quan Vũ đụng phải cổ tay như sắt của đối phương, trong khoảnh khắc lạ lùng ấy, chàng có phần lơi lỏng, vì thế, bằng cách hư hư thực thực, lục y thư sinh rút tay ra khỏi một cách dễ dàng...

Tuy nhiên, lối thoát đó, không phải ai cũng đều làm được.

Tần Quan Vũ thở dài buồn bã :

- Thôi được, nếu không có gì đáng nói nữa, xin huynh đài cứ đi!

Ngay bây giờ, Tần Quan Vũ cảm thấy có nhiều thất vọng. Những chàng vẫn còn quyết định cuối cùng, đó là đi tìm quyển thứ ba và quyển thứ tư của bộ Huyền kinh.

Đến bây giờ chàng mới thấy rõ rằng nếu cứ dấn thân vùng vẫy giang hồ mà không có được một thân võ công tuyệt đỉnh, thì nhất định sẽ rước lấy họa vào thân, và như thế thì sẽ không bao giờ hoàn thành được công việc mà mình đang mang nặng trên vai.

Lục y thư sinh tỏ vẻ buồn buồn :

- Tần huynh định đuổi khách ư?

Tần Quan Vũ nở nụ cười khó chịu :

- Chẳng lẽ huynh đài còn chuyện gì nữa sao?

Vừa dứt lời, Tần Quan Vũ chợt giật mình...

Chàng thoáng nghe một mùi hương dìu dịu phớt qua khứu giác.

Ai? Lại có mỹ nhân xuất hiện ở đâu đây ư?

Không, do sự gần gũi, chàng nhận ra mùi hương thoang thoảng đó phát ra từ ở người đối diện, từ lục y thư sinh.

Nhưng, như không để chàng kịp suy nghĩ thêm, lục y thư sinh đáp liền sau câu hỏi của chàng :

- Vâng, đối với Tần huynh, tại hạ vẫn còn chưa hết chuyện.

Chuyện nghi ngờ mùi hương của nữ nhân vẫn còn lảng vảng trong đầu, Tần Quan Vũ đáp xuôi :

- Huynh đài cứ nói!

Lục y thư sinh mỉm cười :

- Tần huynh vẫn nghĩ đến việc đi vào Tử Vong lâm chứ?

- Không, ngay bây giờ thì tại hạ không nghĩ đến chuyện đó.

- Sao vậy?

- Tại hạ... xin huynh đài miễn cho tại hạ khỏi phải trả lời câu hỏi ấy.

- Cho dù Tần huynh không vào Chí Tôn bảo, nhưng vấn đề Ngọc Quan Âm vẫn phải giải quyết. Vì ngoài Chí Tôn bảo ra, trên giang hồ vẫn có kẻ nhòm ngó đến nó. Cho nên, theo tại hạ thì ngay bây giờ nên nghĩ ra cách chu toàn...

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Có lẽ nên cất vào mình huynh đài là cách chu toàn nhất chứ gì?

Lục y thư sinh thản nhiên như không, nói :

- Đúng thế, vì bản thân tại hạ đâu có ai dám chú ý đến? Nhưng tiếc rằng chúng ta chỉ mới quen biết nhau, Tần huynh tất nhiên là không bằng lòng giao cho tại hạ giữ gìn vật đó. Do đó, tại hạ đã vì Tần huynh mà nghĩ ra một cách chu toàn, không biết Tần huynh có muốn nghe chăng?

Vì đứng quá gần, mùi hương ngào ngạt từ người của lục y thư sinh cứ thoáng qua trước mũi, Tần Quan Vũ càng lúc càng thấy băn khoăn.

Hắn là nữ nhân ư?

Và bây giờ, từ chuyện nghi ngờ, Tần Quan Vũ mới phát hiện ra rằng ở trên khuôn mặt trái soan rạng rỡ kia là hai hàng mi cong vút với chiếc mũi dọc dừa, vành môi hồng thắm nho nhỏ xinh xinh, với đôi mắt đen lay láy.

- Tần huynh chưa trả lời câu hỏi của tại hạ đấy nhé!

Tần Quan Vũ giật mình đáp xuôi :

- Xin được nghe cao kiến!

Lục y thư sinh nhìn thẳng vào mắt chàng và mỉm cười :

- Nên để nó vào da thịt của Tần huynh.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Mang vào da thịt ư?

Bây giờ thì từ chuyện nghi ngờ, Tần Quan Vũ lại đi đến hoang mang. Tuy nhiên, ý nghĩ xấu về lục y thư sinh thì đã giảm bớt dần dần.

Lục y thư sinh cười chúm chím :

- Có chi mà bất tiện đâu? Tất nhiên là tại hạ không thể giúp Tần huynh làm việc ấy, vì biết đâu tại hạ lại chẳng thừa cơ cướp đoạt, nhưng các vị trưởng lão của Cái bang có thể may Ngọc Quan Âm vào mình Tần huynh một cách dễ dàng.

Tần Quan Vũ nhìn lục y thư sinh bằng đôi mắt sững sờ.

Đôi má phơn phớt như phấn hồng của lục y thư sinh bị cái nhìn trân trối ấy càng làm cho đỏ thêm lên. Hắn vừa tránh tia mắt của Tần Quan Vũ, vừa hỏi lại :

- Tần huynh cho rằng tại hạ có ý xấu à?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Không, tại hạ thấy đó là ý tốt, nhưng có điều tại hạ muốn hỏi, phải chăng huynh đài vâng lệnh mà đến đây?

- Đúng thế!

- Lệnh đó phải chăng là có bao gồm luôn cả việc may Ngọc Quan Âm vào mình tại hạ nữa?

Lục y thư sinh lắc đầu :

- Không!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì huynh đài vâng lệnh chi?

- Nói cho Tần huynh biết một số việc có dính líu đến "Liên minh".

- Nghĩa là huynh đài vâng lệnh của Viên chủ mà cũng là Minh chủ?

Lục y thư sinh khẽ gật đầu, không đáp.

Đôi mắt long lanh của hắn nhìn chằm chặp vào Tần Quan Vũ và thình lình nói một câu không ăn nhập vào đâu :

- Tần huynh quả là trang tuấn kiệt.

Thấy đối phương dường như muốn bẻ câu chuyện sang ngã khác, Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Quý Viên chủ tại sao lại muốn cho tại hạ biết về việc của "Liên minh"?

- Tại hạ chỉ vâng lệnh mà hành sự, chứ không thể nói lý do.

Nghĩ rằng cái gọi là "Liên minh" này không phải thuộc chính phái, và rất có thể Ngọc Thường Nga cũng đã gia nhập rồi. Tần Quan Vũ gặn hỏi :

- Huynh đài còn có gì nói với tại hạ nữa không?

- Có!

Tiếng trả lời gọn lỏn của đối phương khiến cho Tần Quan Vũ càng ngơ ngác...

Nếu quả theo điều dự định thì cứ nói phức cho hết đi, làm sao lại lòng vòng như thế? Bằng vào dáng cách thì y như là gã lục y thư sinh này có khá nhiều mâu thuẫn trong lòng.

Tần Quan Vũ cố giữ vẻ điềm tĩnh :

- Xin huynh đài cứ nói!

Như thấy rõ sự băn khoăn của Tần Quan Vũ, lục y thư sinh vội hỏi :

- Có lẽ Tần huynh còn nghi ngờ phải không?

- Đúng thế!

- Có phải Tần huynh nghĩ rằng tại hạ có nhiều ẩn ý, và cuối cùng đổ trút trách nhiệm cho mệnh lệnh ư?

Không ngờ đối phương lại nói trắng ra như thế, Tần Quan Vũ bật cười :

- Đúng như thế!

Lục y thư sinh thở dài :

- Thật tại hạ không biết nói sao với Tần huynh bây giờ. Võ lâm ngày nay, các phái ghìm nhau y như ngấm ngầm một chuyện tranh dành, nhưng sự thực thì hãy còn nhiều bí ẩn. Và “Liên minh” đó, Tần huynh có biết từ đâu phát khởi chăng?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Lẽ tự nhiên là quý Viên chủ của huynh đài chứ còn ai vào nữa?

Lục y thư sinh lắc đầu :

- Tần huynh lầm rồi.

Tần Quan Vũ nhướng mắt :

- Lầm à? Thế thì do ai?

Lục y thư sinh ngần ngừ :

- Tần huynh đoán thử xem.

- Không thể đoán nổi, xin huynh đài nói cho biết!

- Tần huynh cứ đoán đi.

- Võ lâm ngày nay hết sức rối ren như huynh đài đã biết. Lại thêm nhân tài mọc lên không biết bao nhiêu, tại hạ làm sao đoán ra được?

- À... nếu Tần huynh cố suy nghĩ thêm một chút, tự nhiên sẽ đoán ra.

Tần Quan Vũ chợt rùng mình :

- Chẳng lẽ lại là do tiện tỳ Ngọc Thường Nga?

Lục y thư sinh gật đầu, nghiêm giọng nói :

- Không sai, Tần huynh không ngờ phải không?

Tần Quan Vũ sững sờ đứng lặng, nói không ra tiếng...

Chuyện thật không thể tưởng tượng được. Hai tỷ muội của Phượng Hoàng Tiên Phi khi ban lệnh cho Tiêu Phượng Hoàng thì chính Tiêu Phượng Hoàng vâng dạ thi hành, không dám cưỡng lại, vậy tại sao ả lại có thể là kẻ cầm đầu được?

Và tại sao lục y thư sinh lại dám thố lộ điều này với mình? Có âm mưu gì nữa đây chăng?

Tần Quan Vũ cau mày gặn hỏi :

- Xin huynh đài nói rõ hơn nữa được chăng?

Lục y thư sinh gật đầu :

- Chính tại hạ đang định nói rõ ngọn ngành của “Liên minh” cho Tần huynh hay, và biết đâu Tần huynh sẽ thấy được nhiều điều khác nữa.

- Và huynh đài nói việc ấy với tại hạ, cũng là do lệnh đấy chứ?

- Không, đây là tự ý riêng của tại hạ.

- Nhưng tại sao huynh đài lại dám đem chuyện trọng đại ấy mà nói cho tại hạ nghe?

Lục y thư sinh mỉm cười :

- Tần huynh là một người hiểu rộng... và cho rằng mới lần đầu gặp gỡ, tại hạ nói thế là quá lời chăng?

- Xin huynh đài đừng ngại vì ý nghĩ của tại hạ.

- Và cũng có thể Tần huynh cho rằng mới gặp lần đầu, tại hạ có quá nhiều cảm tình, muốn cùng Tần huynh kết làm tri kỷ?

Thật là lạ, Tần Quan Vũ quyết chắc kẻ đối diện với mình là nữ nhân, và đúng như y vừa nói, mới gặp nhau làm sao lại có chuyện cảm tình?

Nhưng tại sao y lại dám nói những việc ngoài mệnh lệnh, mà lại là chuyện cực kỳ trọng hệ?

Thấy Tần Quan Vũ ngơ ngơ ngác ngác, lục y thư sinh bật cười :

- Giả sử cho rằng tại hạ có cảm tình thân thiết với Tần huynh ngay mới lần đầu gặp gỡ, vậy thì Tần huynh có cảm nghĩ thế nào?

Tần Quan Vũ trả lời thẳng thắn :

- Nếu là như thế, để đáp lại mối thịnh tình ấy, tại hạ sẽ xem huynh đài như một người bạn cũ...

Lục y thư sinh lộ vẻ vui mừng ra mặt :

- Thật là may mắn cho tại hạ! Nhưng, với danh vọng Văn Khúc Võ Khôi, Tần huynh có thể xem tại hạ là bằng hữu sao?

Tần Quan Vũ càng nghe càng lạ, đối phương thật ý hay giả đò?

Từng câu từng tiếng y như là xuất phát từ tận đáy lòng nhưng vì hoàn cảnh mới quen biết nên khiến chàng nảy sinh nghi ngờ...

Chàng không dám kéo dài câu chuyện mà không biết kết quả sẽ đi tới đâu, nên vội trở lại vấn đề chính :

- Tại hạ đã nói thật tình, xin huynh đài cho biết thêm về chuyện “Liên minh”.

Lục y thu sinh gật đầu :

- Vâng, nhưng ngoài việc “Liên minh” mà Tần huynh nóng lòng muốn nghe ấy, Tần huynh quả không muốn biết thêm gì nữa sao?

Như chợt nhớ ra, Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Tại hạ còn muốn biết tôn tính đại danh của huynh đài, nhưng chưa tiện hỏi.

Lục y thư sinh cười lớn :

- Phải vậy chứ, như thế mới có thể gọi là cố hữu chứ? Có đâu đã là cố hữu mà lại chẳng biết tên nhau? Vâng, tại hạ họ Trần, tên là Phượng Nghi...

Rồi như cảm thấy đã lỡ lời, lục y thư sinh vụt nín bặt, và mặt thoáng hơi đổi sắc.

Riêng Tần Quan Vũ thì không chú ý đến sự thay đổi ấy, chàng đang để tâm suy tư đến hai chữ “Phượng Nghi”.

Sao lại là Phượng Nghi?

“Phượng đến triều nghi”, nó là một biểu thị của Chính Cung Hoàng Hậu.

Là một nam nhân mà lại lấy cái tên như thế, phải chăng là có ý đùa cợt hoàng triều?

Hay muốn nói lên rằng chính ta là nữ nhân?

Và chợt nhớ đến vừa rồi đôi bên đã đồng ý xem nhau là bằng hữu, Tần Quan Vũ càng nghe tim mình đập liên hồi.

Qua một phút im lặng, Phượng Nghi lại cười hăng hắc :

- Có phải Tần huynh nghe cái tên của tại hạ có vẻ rất giống nữ nhân?

Tần Quan Vũ cũng cười :

- Quả thật cái tên ấy có vẻ phấn son lắm. Tuy nhiên, tên của một người là do song thân đặt cho, lẽ tự nhiên là nó mang rõ một ý nghĩa nhất định nào đó... đâu thể luận theo nam hay nữ?

Phượng Nghi khẽ liếc chàng :

- Tần huynh thật là cao kiến.

Sợ vấn đề vượt xa hơn nữa, Tần Quan Vũ kéo lại chính đề :

- Xin huynh đài nói lại chuyện của “Liên minh”!

- Vâng!

Vừa ứng tiếng đáp lời Tần Quan Vũ, Phượng Nghi chợt quay lại nhìn thẳng vào mặt của Mẫn Nhi, lúc này đang đứng im lặng ở sau lưng :

- Mẫn Nhi, nơi đây không còn phận sự gì nữa, hãy trở về Hạ Hầu viên đi!

Vừa nghe lời ấy, Mẫn Nhi liền kinh hoảng, bước tới gần Chủ Nhân rồi run giọng nói :

- Ấy... ấy... làm sao có thể như thế được?

Phượng Nghi hơi thoáng giận :

- Tại sao lại không có thể? Ngươi muốn chống lại ta chăng? Có nghe lệnh hay không?

Mẫn Nhi phát run lên :

- Xin chủ nhân thứ tội, Mẫn Nhi đâu dám trái lệnh của người. Chỉ vì Viên chủ đã truyền lệnh thì Mẫn Nhi làm sao dám kháng lệnh? Mẫn Nhi biết phải làm sao đây?

- Hãy trở về và bảo rằng ta còn đang muốn dấn bước giang hồ...

- Chủ nhân, làm sao chủ nhân lại đem tấm thân vạn kim mà đi vào con đường nguy hiểm...

- Câm miệng! Ngươi có đi hay không?

- Chủ nhân, Mẫn Nhi có ý kiến thế này, Mẫn Nhi sẽ lánh mặt vào rừng để âm thầm bảo vệ chủ nhân. Như thế vừa khỏi quấy rầy việc riêng của chủ nhân, mà lại vừa làm tròn trách nhiệm...

Phượng Nghi cau mày gằn giọng :

- Hãy về đi, về nói với Viên chủ rằng để cho ta tự do bay nhảy một lúc, rồi ta sẽ trở về làm lại thân chim trong lồng...

Vừa nói, Phượng Nghi vừa lấy ra một lá cờ vàng tam giác...

XXXIX

Bóng chim tăm cá

Trao lá cờ cho Mẫn Nhi, Phượng Nghi nghiêm giọng nói :

- Đem lệnh kỳ này về, nói rằng ta ra lệnh cho ngươi trở về. Và vì lệnh kỳ này nên ngươi không dám trái lệnh, nghe chưa?

Mẫn Nhi tiếp lấy lệnh kỳ, cất giọng run run :

- Ấy... ấy...

Phượng Nghi quát lên :

- Kẻ không tuân lệnh là chết!

Mẫn Nhi tái mặt :

- Xin tuân lệnh!

Và gã cúi mặt bước lùi về sau, nhưng tia mắt oán hận cứ chăm chăm nhìn về phía Tần Quan Vũ, và cuối cùng chỉ khẽ nhún chân thì thân ảnh đã vút đi gần mười trượng, tà tà mất hút về phía xa xa...

Tần Quan Vũ nhìn theo rúng động...

Bằng vào thuật khinh công đó cũng đủ biết hắn có một trình độ võ học kinh người.

Mà nô bộc đã như thế thì chủ nhân của hắn hẳn cũng không phải là hạng tầm thường.

Và điều đáng để cho Tần Quan Vũ băn khoăn hơn hết là câu nói của Phượng Nghi với Mẫn Nhi, là “về bẩm cáo với Viên chủ rằng hãy để cho ta tự do một lúc, rồi ta sẽ trở về làm lại con chim trong lồng”.

Câu nói đó sao lại chứa đựng nhiều khúc mắc thế?

Một, phải chăng Phượng Nghi đã không xem Viên chủ vào đâu cả ư?

Hai, chắc chắn Phượng Nghi là nữ nhân, và rất có thể là ái thiếp của Viên chủ Hạ Hầu viên, và đã được Viên chủ cất nhà vàng để ở, nên giờ đây tiếng gọi giang hồ đã thúc giục nàng thoát ly Hạ Hầu viên...

Và lẽ thứ ba...

Phượng Nghi chợt nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ bằng cặp mắt thật sắc :

- Tại hạ muốn cùng Tần huynh thử bàn qua vài chuyện về đại cuộc võ lâm, trong đó có liên quan đến việc lệnh tôn và lệnh đường thất tung, và kể cả chuyện liên quan đến lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh, không biết Tần huynh có bằng lòng không nhỉ?

Tần Quan Vũ giật mình :

- Huynh đài biết rõ cả ư?

Phượng Nghi gật đầu :

- Cũng có biết được đôi điều, cũng có thể những điều tại hạ biết đó có thể giúp ích cho Tần huynh một vài chỗ.

- Phải, phải...

Phượng Nghi mỉm cười :

- Câu chuyện này không thể chỉ trong giây phút mà kể hết được, cho nên, tại hạ muốn được cùng Tần huynh có một cuộc nói chuyện riêng rẽ. Vả lại, nơi đây rừng núi mênh mông, rất dễ có người rình mò nghe lén, mà chuyện đại sự này cần phải thận trọng mới được. Không biết ý Tần huynh nghĩ sao?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Nói chuyện riêng nghĩa là chỉ có hai chúng ta?

- Vâng, chẳng lẽ Tần huynh còn nghi ngờ tại hạ? Hoặc không dám cùng tại hạ nói chuyện riêng rẽ ư?

Câu nói của Phượng Nghi đã đánh trúng vào chỗ yếu của Tần Quan Vũ.

Đường đường là một nam nhân, cuộc sống ngang tàng không cho phép chàng cho len vào tiếng "sợ", vì nó là cái nhục của kẻ sĩ. Do đó, chàng khẳng khái trả lời :

- Vậy được, tại hạ sẽ cùng đi với huynh đài.

Phượng Nghi mỉm cười :

- Tần huynh đi được một cách dễ dàng như thế à?

- Thế nào? Huynh đài còn định bảo tại hạ phải làm... làm gì nữa rồi mới được đi nói chuyện à?

Thấy Tần Quan Vũ đã bắt đầu nổi nóng, Phượng Nghi bật cười :

- Tần huynh hiểu lầm ý của tại hạ rồi. Hãy nghĩ lại xem, là một vị Bang chủ, chẳng lẽ Tần huynh không nghĩ đến Tam lão và Ngũ hộ pháp của quý bang? Huống chi, vừa rồi Tần huynh đã ra lệnh cho môn hạ Cái bang là phải ngấm ngầm hoạt động, lẽ tất nhiên Tần huynh phải có sự sắp bày chu đáo chứ?

Tần Quan Vũ nhướng mày :

- Sao huynh đài lại chú ý nhiều như thế?

Phượng Nghi vẫn bằng một thái độ hòa nhã :

- Tuy mới gặp nhau, nhưng tại hạ đã xem Tần huynh như một tri kỷ, điều mà chính Tần huynh cũng có nghĩ phớt qua như thế, thì có lý nào tại hạ lại có ý châm chọc vào việc lớn của Tần huynh? Mà chính tại hạ đang muốn Tần huynh hãy lo việc của Cái bang ngay bây giờ, và tại hạ nguyện làm kẻ canh phòng cho cuộc bàn luận kế sách của Cái bang đấy chứ.

Câu nói của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ có hơi thẹn, chàng ân hận vì mình quá nôn nóng. Tại sao lại không thể lần thêm manh mối từ đối phương?

Nghĩ như thế xong, chàng vội cười khỏa lấp :

- Hay lắm... vậy bây giờ hãy bắt đầu câu chuyện giữa chúng ta trước, việc của Cái bang thì tại hạ sẽ giải quyết sau.

Phượng Nghi lắc đầu :

- Không thể như thế được!

Tần Quan Vũ cau mặt :

- Tại sao lại không thể?

Phượng Nghi nghiêm giọng :

- Không giấu chi Tần huynh, tại hạ muốn bắt đầu từ hôm nay sẽ đưa Tần huynh đi đến những nơi mà Tần huynh đang nóng lòng muốn biết.

- Đi như thế cần bao nhiêu thời gian?

- Có thể đi suốt cả một đời, mà cũng có thể chỉ khoảng nửa năm.

Tần Quan Vũ sững sờ, thật là quá sức tưởng tượng, không biết nói sao cho ổn...

Tại sao đối phương lại nói thế? Nếu phải đi suốt một đời thì chẳng lẽ những trọng trách trên vai chàng sẽ không bao giờ hoàn tất?

Chàng cau mày hỏi lại :

- Huynh đài muốn làm khó tại hạ đấy ư?

Phượng Nghi cười hăng hắc :

- Không, không phải thế. Tần huynh chẳng phải là đang nóng lòng muốn gặp lệnh sư ư? Những việc ấy tại hạ có ít nhiều manh mối, và thật ra tại hạ vốn hết sức rảnh rang, nên muốn chia sẻ cùng với Tần huynh những điều ấy, chẳng lẽ Tần huynh lại không dám nhìn vào sự thật?

Tần Quan Vũ cau mày tư lự...

Cho dù người đối diện với chàng là môn hạ của Hạ Hầu viên, cho dù người ấy đang thi hành một âm mưu hại mình đi nữa, thì mình há lại sợ sao?

Tại sao không dám lợi dụng vào cơ hội này, biết đâu chẳng tìm được ít nhiều manh mối?

Chàng vụt ngẩng mặt lên, gật đầu nói :

- Được, tại hạ sẽ lo việc Cái bang trước.

Phượng Nghi mỉm cười :

- Có như thế chứ! Bây giờ để giữ đúng lời hứa, tại hạ sẽ làm kẻ tuần phòng, bảo vệ cho cuộc họp của chư vị.

Dứt lời, Phượng Nghi khẽ nhún chân, thân hình phóng vút lên cao gần mười lăm trượng và lao về hướng xa xa như một vì sao xẹt.

Bất Tử Lão Cái thảng thốt kêu lên :

- Thê Vân Túng!

Tần Quan Vũ và các cao thủ Cái bang kinh ngạc trông theo...

Đúng, Phượng Nghi đã thi triển "Thê Vân Túng", một thứ khinh công cao cường mà các cao thủ đương kim võ lâm, kể cả Vũ Nội bát kỳ, chưa chắc đã sánh kịp, chưa chắc có một ai được biết qua.

Và như chợt nhớ ra, Bất Tử Lão Cái vội hỏi Tần Quan Vũ :

- Hiền điệt, chẳng lẽ hiền điệt lại muốn cùng đi với người ấy ư? Cứ theo sư thúc thấy thì phảng phất trong vụ này dường như có một âm mưu nguy hiểm lắm.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Tiểu điệt cũng thấy như thế, nhưng có điều là chưa đáng ngại lắm!

- Tại sao?

- Sư thúc có lẽ cũng thấy rằng người ấy không có ác ý với tiểu điệt chứ?

- Tuy không có ác ý, nhưng lòng người tráo trở khôn lường, làm sao biết trước được? Và đã không lường trước được thì hành động của hiền điệt sẽ hết sức nguy hiểm.

- Tuy có nguy hiểm, nhưng đó chỉ là cái nguy hiểm nên thử qua.

- Thử chuyện chi?

- Chuyện gì cũng thử, chuyện gì tiểu điệt cũng đều phải lăn xả vào. Xin sư thúc cứ tin vào khả năng của tiểu điệt.

Bất Tử Lão Cái cất giọng buồn buồn :

- Hiền điệt đường đường là một Bang chủ, sao lại đi làm chuyện mạo hiểm như thế?

Tần Quan Vũ cương quyết :

- Chuyện này... xin sư thúc hãy tin tưởng và để cho tiểu điệt tự do hành sự. Bây giờ trách nhiệm của Cái bang, xin sư thúc cho tiểu điệt gửi gấm...

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng :

- Không nên làm như thế. Trách nhiệm của Bang chủ đâu thể tùy tiện gửi gấm như thế? Thật ra sư thúc đã biết nguyên nhân khiến cho hiền điệt phải xông pha vào chốn nguy hiểm, nhưng nếu tên Trần Phượng Nghi kia có ý không tốt, thì chỉ bằng vào võ công của hắn không thôi cũng là điều đáng cho ta dè dặt rồi. Tuy nhiên, sư thúc cũng đồng ý rằng hiền điệt cứ đi với Trần Phượng Nghi, nhưng trách nhiệm của Cái bang cũng không thể không lo lắng.

- Vậy thì tiểu điệt phải làm sao?

- Hiền điệt cứ dự trù kế hoạch và phát ra mệnh lệnh, chẳng hạn như là việc ngấm ngầm hoạt động... bọn sư thúc sẽ thi hành triệt để.

Tần Quan Vũ nói liền :

- Việc ngấm ngầm hoạt động mà tiểu điệt nói đó có nghĩa là làm cho người ngoài không biết thực hư...

Thoáng chút suy nghĩ, chàng vụt hỏi :

- Đà chủ của mười tám Phân đà bổn bang còn đủ không?

- Đủ cả!

- Hay lắm, trong vòng ba tháng, truyền cho chỉnh đốn lại mười tám Phân đà, xem như là tái thành lập. Mỗi Phân đà khi thành lập phải cử hành đại lễ thật lớn dưới sư chủ trì của Nhị Lão và Ngũ hộ pháp,

mỗi điển lễ đều phải mời tất cả các phái đến tham dự, kể cả thù lẫn bạn.

Bất Tử Lão Cái nghiêm trang :

- Xin tuân lệnh dụ của Bang chủ, nhưng phải tiến hành như thế nào?

Tần Quan Vũ ngập ngừng :

- Việc này là trọng trách của tiểu điệt, nhưng vì còn nhiều việc phải làm, tiểu điệt xin nhờ sư thúc...

Tần Quan Vũ nói chưa dứt thì Bất Tử Lão Cái đã khẳng khái tiếp lời :

- Sư thúc biết rõ lắm, vì ngoài Cái bang ra, còn có Chí Tôn bảo nữa... Và chuyến này hiền điệt cùng đi với Trần Phượng Nghi là một việc rất hung hiểm. Vậy nếu có cần điều gì thì hiền điệt cứ cho biết.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Xin sư thúc giả trang thành tiểu điệt...

Tần Quan Vũ e dè nói tiếp :

- Nhưng, thân phận của sư thúc là trưởng lão của Cái bang, lại là sư thúc của tiểu điệt, chỉ e như thế sẽ không tiện...

Bất Tử Lão Cái khoát tay :

- Không, hiền điệt đừng nghĩ vậy. Nếu cần so sánh thì so với Văn Khúc Võ Khôi, Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ lại kiêm chức vị Bang chủ Cái bang nữa, thì chút tiếng tăm nhỏ bé của một vị trưởng lão như ta nào có nghĩa lý gì đâu? Hiền điệt cứ nói hết kế hoạch của mình ra đi.

Biết vì quá thương mình nên Bất Tử Lão Cái mới không nề hà chi cả, vì vậy Tần Quan Vũ hết sức cảm động, hỏi thêm :

- Sư thúc biết thuật hóa trang chứ?

- Việc đó không đáng lo, sư thúc có thể giả giống như hiền điệt.

Tần Quan Vũ nói tiếp :

- Như thế thì hay lắm, vậy trong vòng ba tháng, sư thúc phải luyện cho xong Huyền Âm thần chưởng và Huyền Âm thần công.

Bất Tử Lão Cái kinh ngạc hỏi :

- Huyền Âm thần công và Huyền Âm thần chưởng là tuyệt học của võ lâm, sao lại có thể khinh truyền như thế?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Giữa sư thúc điệt với nhau, việc ấy đâu thành vấn đề!

Suy nghĩ một giây, Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Được lắm, nhưng khi đặt vấn đề này, hiền điệt có nghĩ đến hậu quả không?

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên :

- Hậu quả chi?

Bất Tử Lão Cái mỉm cười :

- Sư thúc đã có nội lực khá cao và kinh nghiệm cũng hơn hiền điệt nhiều. Tuy có sẵn một giáp tý chân lực và uống được Khôn Nguyên đơn và Thiên Đinh đơn, nhưng cứ theo sư thúc thấy thì hiền điệt lại chỉ phát huy được có năm thành công lực thôi. Trong khi đó, sư thúc đã có trọn nguyên một giáp, muốn dùng lúc nào cũng được. Cho nên, khi luyện xong Huyền Âm thần công và Huyền Âm thần chưởng thì...

Tần Quan Vũ mừng rỡ tiếp lời :

- Thì sẽ phát huy gấp hai tiểu điệt!

Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Đúng như thế!

Tần Quan Vũ vỗ tay reo :

- Thế thì hay biết bao nhiêu!

XL

hai tỷ mu ội kỳ bí

Nhìn thẳng vào Bất Tử Lão Cái, Tần Quan Vũ nói luôn :

- Khi bản bang tái thành lập Phân đà, mọi chuyện sẽ do Nhị lão và Ngũ hộ pháp chủ trì. Rồi từ trong Ngũ hộ pháp lại chọn ra một người giả làm sư thúc để đứng vào hàng Tam lão, sau đó lại chọn một cao thủ trong bang thế vào vị Hộ pháp đó. Không biết ban bang còn có cao thủ tương xứng với Ngũ hộ pháp không?

- Còn có Thập nhị cái của Tổng đà, võ công không kém sư thúc là bao.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu :

- Hay lắm, sau khi Tổng đà và các Phân đà thành lập xong thì lập tức phao tin ra rằng từ nay Cái bang quyết đạp bằng Quỷ huyệt. Sư thúc thấy ý ấy có được không?

- Được lắm!

- Và khi Tổng đà thành lập, nên gửi thiệp mời Chưởng môn nhân Thất phái, Miếu chủ Tam Quốc miếu, Viên chủ Hạ Hầu viên, Huyệt chủ Quỷ huyệt, và Bảo chủ của Chí Tôn bảo cùng tham gia đại lễ.

Bất Tử Lão Cái tán thành :

- Hay lắm, nhất định ngày thành lập Tổng đà sẽ có nhiều chuyện cực kỳ thích thú.

Tần Quan Vũ thoáng lộ vẻ buồn :

- Đúng vậy, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm!

- Bất kể là có nguy hiểm hay không, Cái bang cần phải nên như thế... nhưng...

- Sư thúc thấy sao?

- Nhưng vì hiền điệt không có mặt, nên sư thúc cảm thấy không được yên tâm.

- Tại sao sư thúc lại không yên tâm?

Bất Tử Lão Cái trầm ngâm :

- Sư thúc sợ không đủ sức...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Nhưng đến lúc đó, võ công của sư thúc so với tiểu điệt sẽ cao gấp đôi kia mà?

Bất Tử Lão Cái thở dài :

- Không phải là sư thúc tự đánh giá mình thấp, nhưng sư thúc là kẻ chỉ có thể tính kế ở bên trong, chứ không phải là người có khả năng ra mặt chủ trì công việc. Cho nên, khi sư huynh Bang chủ còn tại thế thì mọi việc đều trôi chảy, nhưng đến khi sư thúc tạm chấp chưởng quyền Bang chủ thì hầu như là mọi việc đều không như ý muốn.

Tần Quan Vũ hơi lấy làm lạ, hỏi :

- Tại sao thế?

Bất Tử Lão Cái cất giọng buồn buồn :

- Mỗi người đều có một sở trường riêng. Sư thúc không có được cái sở trường của người chủ não, và một phần nữa là thiếu đức tự tin. À, không có hiền điệt, sư thúc không biết phải ứng phó làm sao đây?

Tần Quan Vũ cau mày :

- Thế cũng là một trở ngại. Chúng ta phải có cách nào làm cho mọi việc được ổn thỏa mới được, vì ngày lễ thành lập Tổng đà đó, tiểu điệt chỉ có thể có mặt trong hàng tân khách thôi.

Bất Tử Lão Cái trố mắt :

- Nghĩa là hiền điệt cũng có mặt lúc đó?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Vì cần điều tra mọi việc, nên tiểu điệt phải có mặt nơi đó, nhưng chỉ là không thể ra mặt được thôi.

Bất Tử Lão Cái lộ vẻ vui mừng :

- Được rồi, chỉ cần biết hiền điệt cũng có mặt nơi đó là sư thúc sẽ có đủ lòng tự tin.

Tần Quan Vũ lại ngạc nhiên :

- Tại sao thế?

- Vì nếu có hiền điệt ở trong bóng tối, hay ra hiệu cho biết việc nên làm, là sư thúc có thể vững lòng. Nhưng, bây giờ lại có một vấn đề khác nữa cần phải đặt ra...

- Là vấn đề gì thế?

- Mình phát thiệp mời ra, nhưng biết họ có đến không?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Nhất định họ sẽ đến. Vì trên thiếp mời đó, mình sẽ dùng lời lẽ thật ngạo mạn, xem thiên hạ chẳng vào đâu... nhất là kẻ thự danh lại là Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, thì nhất định họ sẽ không dằn nổi.

Bất Tử Lão Cái vỗ tay tán thưởng :

- Hay! Cách đó nhất định sẽ đạt được kết quả!

Tần Quan Vũ thoáng hơi lo lắng :

- Tuy nhiên, trong tình hình đó, cần phải hết sức thận trọng, nếu không...

Bất Tử Lão Cái chen lời :

- Việc đó sư thúc đã biết. Chất độc của Quỷ huyệt nguy hiểm lắm, thêm vào đó còn có Ảo Mộng Hương của Ngọc Thường Nga, và ngoài sự an toàn của bản bang, ta còn phải bảo vệ cho thất phái nữa, có phải hiền điệt lo ngại việc ấy không?

- Vâng!

- Nhưng, còn một việc quan trọng mà hiền điệt không thấy, đó là Tam Quốc miếu chủ sẽ ủng hộ chúng ta, biết đâu lúc đó lại chẳng phái người đến giúp đỡ? Và Chưởng môn các phái tuy ngày nay không được tôn kính như xưa, nhưng theo sư thúc thấy thì Chưởng môn nhân của ba phái Võ Đang, Thiếu Lâm, và Hoa Sơn cũng chẳng kém Bát kỳ là bao.

Tần Quan Vũ đắn đo :

- Nếu công việc được trôi chảy hoàn toàn thì thanh danh của Cái bang sẽ vang dội võ lâm, lúc bấy giờ tiểu điệt sẽ nhân đó mà mở cuộc điều tra...

- Điều tra chuyện gì?

- Về chuyện song thân của tiểu điệt!

Bất Tử Lão Cái lưỡng lự :

- Nhưng còn chuyện giữa hiền điệt và gã lục y thư sinh kỳ bí ấy thì sao? Không khéo hiền điệt lại kẹt với hắn...

Bất Tử Lão Cái nói chưa dứt lời, thì chợt có một giọng cười khanh khách vang lên :

- Đại trưởng lão xin hãy yên lòng, trong ngày đại lễ trùng hưng của Cái bang, tại hạ sẽ là một trong những tân khách đến tham dự. Và nếu quý vị không chê tại hạ tài hèn sức mọn, thì tại hạ nguyện sẽ góp thân khuyển mã!

Ai cũng biết đó là tiếng nói của Phượng Nghi.

Và Tần Quan Vũ ngạc nhiên đứng dậy...

Phượng Nghi nói tiếp :

- Lần này không phải là tại hạ cố ý nghe lén chuyện mà là vì có người đang đi về phía này, cho nên tại hạ phải gấp rút trở về báo tin, nhờ vậy nên mới tình cờ nghe được mấy chuyện thế thôi, xin Tần huynh đừng hiểu lầm.

Tần Quan Vũ cau mặt :

- Có người đến đây à?

Phượng Nghi đáp :

- Đúng thế, là hai người thiếu nữ, chúng ta có nên ẩn mình nghe ngóng chăng?

Tần Quan Vũ gật đầu ra lệnh :

- Xin tam vị Trưởng lão và Ngũ hộ pháp hãy ẩn vào bụi rậm!

- Tuân lệnh Bang chủ!

Tám cao thủ Cái bang rập lên một tiếng và lao mình vào bóng tối...

Tần Quan Vũ cũng vội tung mình phóng vào một nơi rậm rạp...

Nhưng, vừa mới đứng yên, Tần Quan Vũ chợt rùng mình.

Một mùi hương đập ngay vào mũi, và mùi hương ấy quyến rũ lạ lùng, tiếp theo đó là giọng nói trong trẻo vang lên khe khẽ bên tai :

- Họ sắp đến rồi đấy, hai người đó không thể xem thường đâu nhé!

Và Tần Quan Vũ đã nhận ra Phượng Nghi đang đứng sát bên mình.

Trong giây phút này, thức tế đã chứng minh nàng là nữ nhân!

Và thật là rắc rối, vai của Phượng Nghi lại chạm sát vai chàng, mà trong hoàn cảnh này, Tần Quan Vũ lại không dám xê xích gì cả, bởi vì chàng phải giữ yên lặng để tránh việc để lộ hành tung với những người sắp tới.

Tần Quan Vũ gần như nín thở, ngọn gió thu đang xô cành lá rì rào...

Tuy lúc vào Tam Quốc miếu, chàng đã từng thấy nhiều mỹ nhân, và nhất là những mỹ nhân ấy lại hoàn toàn lõa thể, nhưng chàng chỉ thấy chứ chưa từng có sự đụng chạm, còn bây giờ thì...

Và không biết vô tình hay hữu ý, Phượng Nghi quay sát vào tai Tần Quan Vũ thì thầm :

- Hai người thiếu nữ ấy, công tử có quen đấy!

Hai mặt chạm sát vào nhau, mùi hương của nữ nhân lại cũng ngào ngạt... và cách xưng hô của Phượng Nghi đã chuyển từ “Tần huynh”

sang “công tử” khiến cho Tần Quan Vũ tự nhiên phát run lên...

Phượng Nghi nắm tay chàng, hỏi :

- Tần huynh lạnh à? Hay là sốt?

Tần Quan Vũ càng phát hoảng, không biết trả lời làm sao!

Vừa lúc ấy, hai bóng trắng đã lao tới, và thật là tình cờ, hai nữ nhân ấy lại phóng đến đứng rất gần chỗ nấp của Phượng Nghi và Tần Quan Vũ.

Hai nữ nhân ấy chính là hai tỷ muội của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Sự xuất hiện của hai nàng đã làm cho Tần Quan Vũ ngạc nhiên, và chàng cũng quên bẵng đi chuyện đụng chạm với Phượng Nghi.

Điều lạ lùng hơn hết là hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Phi khi dừng chân lại, họ cứ cúi đầu ngó xuống, và trên vẻ mặt lại đượm nét rầu rầu...

Họ cứ lặng im như thế, khiến Tần Quan Vũ càng thêm ngơ ngác, nhưng giọng nói dịu dàng của Phượng Nghi đã thì thào :

- Tần huynh biết hai người ấy rồi chứ gì?

Tần Quan Vũ làm thinh không đáp, chàng nghĩ rằng đó là một câu hỏi đố, vì chắc chắn họ cùng một bọn với nhau.

Tiếng của Phượng Nghi lại tiếp tục vang lên bên tại chàng :

- Có phải vì muội muội đã có lời hẹn “hợp châu liên minh” với Tần huynh không?

Tần Quan Vũ gật đầu, nhưng vẫn lặng thinh không nói.

Phượng Nghi nói với chàng mà cũng như nói với chính mình :

- Hai tỷ muội của họ thật là kỳ quái!

Tần Quan Vũ vẫn làm thinh, đôi mắt của chàng đang đăm đăm theo dõi hai thiếu nữ trước mặt...

Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt ngẩng mặt lên, và đôi mắt của nàng lộ vẻ giận hờn :

- Tỷ tỷ, như thế là nghĩa lý gì?

Phượng Hoàng Tiên Phi cất giọng buồn buồn :

- Muội muội, muội lại hiểu lầm ngu tỷ!

Phượng Hoàng Tiên Nữ lạnh lùng nói :

- Hừ, hiểu lầm? Tỷ tỷ, nếu tỷ cho rằng muội là cây đinh trong mắt thì tỷ cứ tự tiện giết muội đi. Chuyện chi phải khó khăn như thế?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài :

- Muội muội, muội hãy cho tỷ một cơ hội giãi bày. Nếu chuyện hiểu lầm cứ càng ngày càng sâu thêm như thế thì chẳng lẽ phải đi đến chuyện cốt nhục tương tàn ư?

- Hứ, cốt nhục...!

- Muội muội...

Phượng Hoàng Tiên Nữ xẵng giọng :

- Muội sẽ đi ngay bây giờ, và nếu tỷ cứ khăng khăng theo dõi, thì chuyện cốt nhục tương tàn sẽ xảy ra như tỷ đã nói đấy!

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu ủ dột :

- Muội muội, muội hãy nói rõ nguyên nhân đi. Tại sao muội lại căm hận tỷ như thế? Vừa rồi tỷ đã nói rồi, đó chẳng qua chỉ là chuyện kẻ trước người sau thế thôi, và chúng ta hãy về thỉnh ý của phụ thân. Vậy tại sao muội vẫn đối xử với tỷ bằng thái độ ấy?

- Hừ, nguyên nhân?

Vừa nói lên tiếng ấy, Phượng Hoàng Tiên Nữ cũng vừa nhún chân định phóng đi, nhưng Phượng Hoàng Tiên Phi đã kịp lách mình qua cản lại :

- Muội muội, muội hãy nói rõ lý do tại sao giận tỷ đi.

Sắc mặt Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt bừng bừng sát khí :

- Tại sao tỷ lại tổ chức “Ám Sát đoàn”?

Phượng Hoàng Tiên Phi hốt hoảng kêu lên :

- Ám Sát đoàn? Không, tỷ đâu có tổ chức nó bao giờ?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười gằn :

- Tốt, không có tổ chức Ám Sát đoàn thì tốt! Bây giờ, nếu tỷ không tránh ra cho muội đi, thì muội sẽ vô lễ đấy!

Phượng Hoàng Tiên Phi vụt quỳ xuống và khóc lên :

- Muội muội, nếu muội không cho tỷ biết nguyên nhân thì tỷ sẽ quỳ ở đây suốt đời!

Như bị xúc động thình lình, Phượng Hoàng Tiên Nữ cũng quỳ xuống, nhưng nàng vẫn lạnh lùng :

- Tỷ thật sự không có tổ chức Ám Sát đoàn à?

- Không, tỷ không có làm việc ấy?

- Nếu không có thì tại sao vừa rồi muội gặp Tam hoa, đã nghe lén họ nói chuyện về Ám Sát đoàn, mà Tam hoa lại là người của tỷ, tất nhiên họ phải làm việc theo lệnh của tỷ chứ?

- Muội muội, nếu muốn có sự chứng minh, chúng ta hãy lập tức đi tìm Tam hoa để hỏi cho rõ ràng, và khi họ đã nói rõ không phải do tỷ tổ chức Ám Sát đoàn, tỷ sẽ giết họ liền ngay trước mặt cho muội thấy!

Qua cuộc đối thoại của hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Phi, Tần Quan Vũ càng hoang mang hơn nữa. Một mối nghi ngờ khác chợt nảy ra. Nhưng Phượng Nghi đã kề sát vào tai chàng thì thầm :

- Thật là một cặp tỷ muội hết sức lạ lùng... đối với hành tung của họ, tại hạ đã chú ý từ hai tháng trước, nhưng vẫn chưa rõ được lai lịch của họ!

Tần Quan Vũ ngẩn ngơ...

Họ không phải cùng một bọn với nhau sao?

Thật là kỳ lạ. Sao lại có chuyện như thế?

Có lệnh kỳ giống nhau như đúc, mệnh lệnh lại cũng có những mâu thuẫn giống nhau, thế mà họ lại không quen nhau thì tại sao?

Chàng bèn dùng phương pháp Truyền Âm Nhập Mật hỏi Phượng Nghi :

- Huynh đài không quen với hai người ấy sao?

- Không, Tần huynh nghi ngờ à?

Tần Quan Vũ thẳng thắn gật đầu :

- Phải!

Phượng Nghi hơi nhích sang, tấm thân mềm mại gần như dựa hẳn vào người của Tần Quan Vũ, và nói bằng một giọng dịu dàng :

- Tại hạ biết điểm nghi ngờ của Tần huynh, có phải chính là do lá cờ tam giác, lá cờ lệnh mà tỷ muội họ đã dùng để truyền lệnh cho Ngọc Thường Nga không?

Tần Quan Vũ cau mày và khẽ gật đầu, nhưng không đáp lại...

Trong giây phút đó, Tần Quan Vũ như chạm phải luồng điện mạnh, không cử động gì được cả, vì cả thân hình của Phượng Nghi đã dựa sát vào chàng... mùi hương càng lúc càng xông vào mũi khiến chàng cơ hồ ngộp thở...

Từ thủa bé đã theo ân sư xuôi ngược giang hồ suốt mười hai năm trường, chưa bao giờ chàng gần gũi với một nữ nhân nào cả. Bây giờ đang trong tuổi thanh xuân lại đột nhiên gặp phải một mỹ nhân kỳ lạ... bảo sao chàng không ngơ ngẩn mất hồn?

Cho dù tinh thần cứng rắn đến đâu thì cũng khó lòng thoát khỏi cảm giác đê mê của tuổi trẻ...

Cùng trong lúc đó, Phượng Hoàng Tiên Nữ dường như cũng thấy mình hơi quá đáng trong thái độ đối xử với bào tỷ, nàng vội dịu giọng :

- Tỷ tỷ, hãy đứng dậy trước đã!

Phượng Hoàng Tiên Phi lau nước mắt, cất giọng buồn buồn :

- Nếu muội muội cho tỷ một cơ hội giãi bày thì tỷ mới đứng dậy. Muội muội, song thân chúng ta chỉ sinh có hai tỷ muội ta, tình ruột

thịt đáng lý phải được khắng khít, chứ sao lại có thể thù hằn nhau được?

Phượng Hoàng Tiên Nữ xúc động, run run nói :

- Tỷ tỷ, hãy đứng dậy rồi sẽ nói chuyện sau...

Lời lẽ dịu dàng của Phượng Hoàng Tiên Nữ như một sự an ủi lớn lao đối với Phượng Hoàng Tiên Phi, nàng run tay vịn lấy vai bào muội và hai người cùng đứng dậy.

XLI

Ám sát đoàn

Cuộc đối thoại của tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ lọt vào tai Tần Quan Vũ không sót một lời nào, và một chút cảm tình chợt nổi lên trước thái độ của Phượng Hoàng Tiên Phi... Chàng cảm thấy nàng là một người tỷ tỷ thật tốt với bào muội, và cũng là một con người có nhiều nhẫn nại.

Tất cả cử chỉ và lời lẽ của nàng đã bộc lộ cả một sự thương yêu đậm đà trong tình cốt nhục, một tình cảm thiêng liêng nhất của con người.

Nhưng, một mối nghi ngờ khác lại kéo đến với Tần Quan Vũ...

Ám Sát đoàn là cái tổ chức gì?

Tất nhiên, bằng vào cái tên, ai cũng có thể hình dung được hành vi của họ. Nhưng ám sát những ai? Và tại sao phải ám sát?

Tiếng Phượng Nghi lại thì thầm :

- Một đôi tỷ muội mà tình ruột thịt đáng làm cho người ta thèm muốn!

Tần Quan Vũ im lặng gật đầu, nhưng cứ hễ chú ý đến hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ thì nhịp tim của chàng lại đập liên hồi, tay chân run rẩy, vì thân hình mềm mại của Phượng Nghi, vì giọng nói như mật rót của nàng...

Sau khi đứng dậy, hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ lại im lặng thật lâu, và Phượng Hoàng Tiên Phi lên tiếng trước :

- Muội muội, vừa rồi muội nhắc đến Ám Sát đoàn, nhưng Ám Sát đoàn là một tổ chức thế nào?

Phượng Hoàng Tiên Nữ thoáng vẻ ngạc nhiên :

- Tỷ tỷ không biết thật à?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài :

- Muội muội, tỷ lừa dối muội làm chi?

Phượng Hoàng Tiên Nữ gục gặt đầu :

- Muội tin tỷ! Vậy thì chuyện này chúng ta hãy trở về hỏi lại phụ thân thì nhất định sẽ rõ.

- Nhưng tỷ muốn biết rõ sự tình ngay lúc này...

Phượng Hoàng Tiên Nữ chợt có vẻ thẹn thùng :

- Muội không biết phải nói với tỷ làm sao đây...

Như sợ dồn bào muội vào thế kẹt, Phượng Hoàng Tiên Phi vội nói :

- Nếu chưa tiện nói thì thôi. Muội muội, chúng ta đi nhé!

Cảm thấy không nên đối với bào tỷ như thế, Phượng Hoàng Tiên Nữ thấp giọng :

- Không, muội sẽ nói với tỷ... nhưng tỷ đừng cười muội nhé!

- Tỷ phải giúp muội chứ sao lại có chuyện cười muội?

- Tỷ tỷ, Ám Sát đoàn được thành lập nhằm mục đích để giết chàng đấy!

- Chàng? Chàng là ai?

Phượng Hoàng Tiên Nữ thẹn đỏ mặt :

- Tỷ biết rồi mà còn hỏi...

Phượng Hoàng Tiên Phi à lên một tiếng nho nhỏ :

- Văn Khúc Võ Khôi phải không?

Phượng Hoàng Tiên Nữ nguýt tỷ tỷ :

- Còn hỏi...

Phượng Hoàng Tiên Phi ngó thẳng vào mặt muội muội :

- Tỷ hỏi thật nhé, muội yêu chàng lắm phải không?

- Tỷ kỳ quá hà...

Phượng Hoàng Tiên Nữ vừa nói, vừa ngã vào lòng bào tỷ, và giấu mặt vào lòng Phượng Hoàng Tiên Phi. Tất cả vẻ thẹn thùng ngây thơ của nàng bộc lộ một cách đáng yêu.

Những lời ấy vừa lọt vào tai Tần Quan Vũ, chàng nghe như tim mình chực nhảy vọt ra ngoài...

Sao lại có thể như thế được?

Bị người ta yêu một cách đột ngột, chàng có thể bị coi là kẻ lợi dụng tình yêu!

Tiếng của Phượng Nghi vang lên như xói vào tai :

- Tần huynh thật là một người đầy dẫy diễm phúc!

Tần Quan Vũ không trả lời, chàng tiếp tục theo dõi sư diễn biến tình cảm của hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Như xúc động trước tình cảm chân thành của muội muội, Phượng Hoàng Tiên Phi ôm bào muội vào lòng, nói :

- Có sao đâu, yêu là hạnh phúc...

Phượng Hoàng Tiên Nữ giật mạnh tay bào tỷ, nũng nịu :

- Tỷ tỷ, đừng nói chuyện đó nữa mà...

- Được rồi, tỷ không nói nữa. Vậy bây giờ hãy nói chuyện của Ám Sát đoàn. Muội có chắc là tổ chức đó được thành lập là để đối phó với chàng ta không?

- Quả đúng như thế mà. Nếu không thì muội đâu có căm hận tỷ.

Phượng Hoàng Tiên Phi lộ vẻ buồn buồn, nói :

- Bây giờ phải làm sao?

Bây giờ đến lượt Phượng Hoàng Tiên Nữ ngỡ ngàng...

Đã từ lâu, nàng cứ đinh ninh bào tỷ cố ý gây sự với nàng, nhưng trong giây phút này, chính tỷ tỷ nàng lại vì nàng mà lo lắng!

Phượng Hoàng Tiên Phi nhìn em nói tiếp :

- Tỷ sẽ cố tìm biện pháp... muội cứ tin tỷ đi!

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngập ngừng :

- Chuyện riêng của muội đâu có thể làm nhọc đến tỷ...

Phượng Hoàng Tiên Phi nhìn muội bằng đôi mắt trách móc, nói :

- Sao muội nói thế? Tỷ muội mình là ruột thịt với nhau, hơn nữa, ta là tỷ tỷ, tất nhiên phải lo lắng cho muội chứ. Chuyện của muội cũng tức là chuyện của tỷ.

Phượng Hoàng Tiên Nữ cảm động, lại ngã vào lòng tỷ tỷ, nói :

- Tỷ tỷ... Tỷ tốt với muội quá...

Phượng Hoàng Tiên Phi mỉm cười, vuốt tóc bào muội :

- Muội không giận tỷ nữa là đủ an ủi cho ta lắm rồi. Muội muội, chúng ta đi thôi.

- Đi ư? Mà đi đâu? Chẳng phải tỷ tỷ đã nói rằng tỷ sẽ tìm cách giải quyết cho muội sao?

- Đúng rồi!

- Thế thì lo gấp bây giờ đi chứ. Để khi nước đến chân thì làm sao xoay sở kịp?

- Tỷ đã nghĩ rồi.

Phượng Hoàng Tiên Nữ nôn nóng :

- Tỷ nói cho muội biết đi!

Phượng Hoàng Tiên Phi vẫn mỉm cười, nhưng vẻ mặt nàng rất cương quyết :

- Trước hết tỷ muội mình phải chặn Tam hoa lại, buộc họ phải trở về trước. Sau đó, hai tỷ muội mình sẽ về ra mắt phụ thân để đặt vấn đề dứt khoát với người.

- Dứt khoát thế nào?

- Nói cho phụ thân biết, nếu không giải tán Ám Sát đoàn thì tỷ muội mình sẽ đem cái chết ra để bày tỏ sự chống đối.

Phượng Hoàng Tiên Nữ hốt hoảng :

- Không được, không được đâu chị...

- Tại sao lại không được?

- Tỷ tỷ còn lạ gì tính ý của phụ thân nữa. Từ trước đến nay, người không bao giờ quyết định một vấn đề đến hai lần. Cho nên nếu mình làm cách đó mà phụ thân vẫn khăng khăng không chấp thuận thì sao? Chẳng lẽ chết thật à? Thật ra, có chết cũng chẳng sao, và có lẽ cũng cần phải như thế. Nhưng đó là phần muội thôi, đâu thể nào để liên lụy đến tỷ tỷ được? Huống chi...

Phượng Hoàng Tiên Phi chặn lời :

- Huống chi sao? Huống chi nguy cơ đang bao phủ quanh chàng phải không?

Phượng Hoàng Tiên Nữ đỏ bừng đôi má :

- Ừm... ghét tỷ tỷ quá hà...

- Ghét à? Phải rồi, muội muội lo thương "người ta" chứ hơi đâu mà thương kẻ làm tỷ tỷ này.

- Thôi, muội không thèm nói nữa đâu!

Phượng Hoàng Tiên Phi nghiêm giọng :

- Theo tỷ thấy thì chúng ta phải cương quyết với phụ thân. Chẳng lẽ người lại giết tỷ muội mình sao?

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả, biện pháp của tỷ nhất định sẽ ép được phụ thân đồng ý với chúng ta.

- Tại sao tỷ lại dám chắc như thế?

- Tỷ hỏi muội, tình thương của song thân đối với tỷ muội chúng ta, ai hơn ai kém?

- Không hơn kém gì cả, song thân đều thương hai tỷ muội chúng ta như nhau.

Phượng Hoàng Tiên Phi gật đầu :

- Vấn đề là ở nơi đó, nếu chỉ riêng tỷ hoặc muội yêu cầu, có lẽ phụ thân sẽ không bằng lòng. Nhưng nếu cả hai cùng quyết tâm chết thì nhất định phụ thân sẽ vì hai con mà chấp thuận. Chứ nếu chỉ một đứa chết thì phụ thân sẽ không nao núng đâu, vì người hẳn sẽ nghĩ rằng nếu có mất một thì cũng còn lại một.

- À...

- Cho nên, tỷ muội mình cứ cương quyết uống Yết Tâm đơn, thì nhất định sẽ thành công!

- À... nhưng mà, nếu phụ thân chỉ cứu một đứa thì sao?

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu :

- Không, không bao giờ có chuyện đó. Vì phụ thân thương hai chúng ta như nhau.

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu :

- Đúng rồi, hợp tác là lực lượng mạnh!

Phượng Hoàng Tiên Phi hơi ngần ngại :

- Nhưng, vấn đề chính là chàng có yêu muội không?

- Ứ... Tỷ tỷ kỳ quá... hỏi hoài hà...!

- Thôi được, tỷ không hỏi nữa. Nhưng tỷ phải nói trước là nếu chàng ta mà phụ tình muội thì tỷ sẽ băm xác y ra làm muôn mảnh đấy. Bằng trái lại, tỷ sẽ bằng lòng...

Phượng Hoàng Tiên Nữ trố mắt :

- Tỷ tỷ bằng lòng thế nào?

- Tỷ sẽ bằng lòng làm tôi mọi cho người ấy trọn đời, chỉ yêu cầu là người ấy phải hết lòng yêu thương muội muội. Cho dù sau này người ấy đối xử với tỷ vô lý cách nào đi nữa, thì tỷ cũng tình nguyện làm theo mà không một chút than phiền.

Phượng Hoàng Tiên Nữ cảm đống đến ứa nước mắt :

- Tỷ tỷ, tình thương của tỷ đối với muội, muội sẽ khắc cốt ghi tâm!

- Muội muội, là tỷ muội với nhau, muội đừng nói đến việc ơn nghĩa làm chi.

- Tỷ tỷ, muội thật là vui mừng!

Phượng Hoàng Tiên Phi thúc giục :

- Chuyện đã gấp lắm rồi, đừng để chậm nữa. Chúng ta phải đi ngăn chặn Tam hoa lại, mau.

Vừa dứt lời, nàng kéo tay muội muội lao mình về phía trước.

Chỉ thoáng mắt, bóng dáng hai thiếu nữ diễm kiều đã mất hút vào rừng núi.

Rừng vắng trở lại im lìm.

Tần Quan Vũ bàng hoàng đứng lặng...

Chỉ trong phút giây ngắn ngủi ấy mà muôn ngàn mối cảm hoài phức tạp làm rối lòng chàng. Thật là không ngờ trong cuộc đời trôi nổi này, lần đầu tiên gặp một người thiếu nữ, cũng lại là lần đầu tiên chàng gặp một tình yêu, một tình yêu được ký gửi cho chàng và sâu đậm đến mức không còn kể gì đến mạng sống nữa.

Ái tình quả là một thứ lạ lùng. Nó không thể van xin, mà cũng không thể nào bức ép. Nó là một vấn đề tự nguyện và hy sinh.

Sự tự nguyện và hy sinh đó, có đầy đủ ở trong mối tình của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Phải chăng dáng sắc bàng hoàng thương cảm của Tần Quan Vũ đã nói lên sự âm thầm an ủi đối với tình yêu tha thiết của nàng?

Với mối tình tha thiết đó, với một nam nhân dù có tầm lòng sắt đá mấy đi nữa thì cũng phải mềm đi...

Chợt tiếng cười khúc khích của Phượng Nghi đã kéo Tần Quan Vũ trở về thực tế. Chàng cúi mặt thở dài :

- Tại sao tại hạ lại bị cuốn vào chuyện phiền não thế này nhỉ?

Nhưng, Tần Quan Vũ càng khổ não hơn nữa khi mùi hương dìu dịu phảng phất đưa đến từ mái tóc của người đang đứng cạnh chàng,

mà từ nãy đến giờ vì bận để ý theo dõi sự việc ở bên ngoài nên chàng đã quên bẵng nó đi. Bây giờ sự việc qua rồi, mùi hương quái ác ấy lại ngạt ngào trước mũi...

Tần Quan Vũ cảm thấy mình như đang lơ lửng giữa không trung.

Chàng băn khoăn tự hỏi, phải chăng mình đã yêu nàng? Nàng là người đang cải nam trang đứng sát bên mình!

Thật là phức tạp!

Thật là rắc rối!

Nhất định không phải là vì mùi hương quyến rũ, và cũng không phải do sự đụng chạm giữa hai người... những thứ ấy tuy có hấp dẫn, nhưng không thể lay chuyển được tấm lòng sắt đá của Tần Quan Vũ, mà đó là vì một tình yêu từ trong tiềm thức dấy lên!

Chàng vẫn biết rõ rằng mình là một kẻ sắp bước qua ranh giới vị thành niên, còn nàng thì tuổi xuân đã như một đóa hoa nở ra trọn vẹn. Huống chi, chắc chắn nàng là ái thiếp của Viên chủ Hạ Hầu viên.

Thế nhưng chàng vẫn không tự khắc chế được lòng mình.

Quả là chuyện trớ trêu...

Nhưng, chỉ một thoáng qua đi, lý trí của chàng được gợi tỉnh. Tần Quan Vũ nhún mình phóng vọt ra ngoài.

Vừa đặt chân xuống đất, chàng thở phào một hơi như trút xong gánh nặng.

Cái bang Tam lão và Ngũ hộ pháp cũng từ chỗ ẩn mặt phóng ra một lượt, và một lúc lâu sau, Phượng Nghi mới chầm chậm tiến ra.

Đúng là người này cũng bị ngây ngất trong giấc mộng tình qua phút giây gần gũi vừa rồi.

Và sau khi im lặng thêm một lúc nữa, Phượng Nghi mới lấy lại được giọng bình thường :

- Tần huynh, công việc của Cái bang đã xong cả rồi chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Phải, đã xong hết.

Phượng Nghi thúc giục :

- Thế thì chúng ta đi thôi. Nhưng Tần huynh muốn gặp lệnh sư trước hay muốn tìm hiểu xem việc chân giả của lệnh tôn trước?

Tuy vẫn nghi ngờ đối phương, nhưng ý muốn tìm ân sư và song thân đã không cho phép Tần Quan Vũ do dự, chàng gật đầu :

- Được rồi, chúng ta lên đường thôi.

Bất Tử Lão Cái vụt gọi chàng :

- Hiền điệt...

Tần Quan Vũ quay lại hỏi :

- Sư thúc còn điều chi dạy bảo?

Bất Tử Lão Cái tỏ vẻ thận trọng :

- Kế hoạch vừa rồi thật rất hay, nhưng hiền điệt có thấy rằng mình vẫn chưa nói hết ý chăng?

Câu nói của Bất Tử Lão Cái có mãnh lực lôi Tần Quan Vũ từ trong sự bàng hoàng do mảnh lưới tình vây bủa vừa qua trở về với câu chuyện chính. Chàng à lên một tiếng rồi nói :

- Phải lắm, xin sư thúc nói rõ lại...

XLII

Úp mở dặn dò

Tần Quan Vũ thốt ra câu nói đó với tất cả sự thẹn thùng, hối hận...

Tại sao chàng lại có thể bỏ đi một cách quá dễ dàng như thế?

Trách nhiệm đối với sư môn, mối lo lắng về song thân, bao nhiêu trách nhiệm nặng nề đòi hỏi một thân võ công siêu việt... mà muốn được thế, trừ phi phải có trong tay quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền kinh, còn ngoài ra thì không sao tự đào luyện được.

Chỉ có nó thì mới có thể bắt Ngọc Thường Nga đền nợ cho ân sư, trùng hưng Chí Tôn bảo, và phăng dò manh mối của song thân.

Và nếu muốn thế thì phải trong vòng nửa tháng, đi đến đất Thục, xâm nhập Ngọc Long Tuyết Sơn, tìm kiếm Huyền kinh, và đó là con đường duy nhất để hành động.

Thế tại sao trong một phút tình cờ, chàng lại có thể dễ dàng đi theo người ta như thế?

Điều đáng sợ hơn nữa là chàng đã biết rõ rằng người mà chàng sắp đi theo lại là nữ cải nam trang?

Nữ nhân ấy đang ở lứa tuổi của đóa hoa nở trọn, trong lứa tuổi có đầy đủ sức hấp dẫn kinh người. Và nếu nàng là người của tà môn, và nếu trong giây phút không kiềm chế nổi bản thân thì chẳng phải sẽ dẫn đến trường hợp “một phút sẩy chân, ngàn đời mang hận” hay sao?

Và điều đáng nói hơn hết là sự việc này rất có thể là một âm mưu...

Nếu cùng đi với nàng thì dưới bước chân của chàng, chỗ nào cũng có thể là nơi chôn vùi sinh mạng của mình.

Tất nhiên, Tần Quan Vũ tự thấy rằng chàng không khi nào sợ chết, nhưng giang hồ hung hiểm, biết bao nhiêu là bẫy rập. Cái chết đối

với riêng chàng thì chẳng kể chi, nhưng còn trách nhiệm với sư môn, và hậu sự của song thân, rồi ai sẽ gánh lấy?

Tần Quan Vũ đắn đo, hay là tìm cách chối từ?

Không, không thể được!

Ngoài việc con người phải lấy chữ tín làm đầu, đây lại còn là một cơ hội mà cho dù là có âm mưu gì đi nữa thì chàng cũng phải nhân đó mà khám phá. Con đường duy nhất để phăng dần manh mối đúng là phải đi với Phượng Nghi.

Phải, chàng phải đi để khỏi thất tín, mà cũng để sau này khỏi phải ân hận vì đã bỏ qua dịp tốt.

Thấy Tần Quan Vũ cứ trầm ngâm, Bất Tử Lão Cái khẽ hỏi :

- Kế hoạch đã định rồi, nhưng còn một điều phải bàn cho cặn kẽ là việc trùng hưng bản bang. Khi mời thiên hạ võ lâm tham dự ngày khánh lễ, vậy mục đích của nó là sao? Chúng ta phải làm thế nào để ứng phó? Và nếu đi với Phượng Nghi, hiền điệt nên xét kỹ việc phải phòng ngừa...

Câu nói sau cùng của Bất Tử Lão Cái khiến Tần Quan Vũ càng băn khoăn hơn nữa...

Thủa trước, ân sư chẳng đã từng nói với mình sao? Trong chốn giang hồ có một loại công phu đáng sợ, đó là Mỵ công của nữ nhân. Bất cứ một nam nhân nào gặp phải người có loại Mỵ công ấy và một khi đã bị thu hút rồi, thì kể như trọn đời phải quỳ dưới chân họ mà nghe lời sai bảo.

Phải chăng Phượng Nghi là người đã luyện được Mỵ công?

- Có lẽ Tần huynh chưa hoàn tất công việc của Cái bang chăng?

Ngẩng mặt lên đã bắt gặp cái nhìn của Phượng Nghi, bắt gặp đôi mắt đen lấy của nàng, Tần Quan Vũ cảm thấy như tâm trí đều mất hết...

Chàng nhè nhẹ gật đầu :

- Đúng rồi!

Phượng Nghi vẫn với nụ cười rạng rỡ, nói :

- Đã thế thì làm sao đi được? Vậy để tại hạ lại làm kẻ phòng vệ bên ngoài, Tần huynh và các vị Trưởng lão cứ bàn tiếp việc cho xong rồi mình hẵng đi. Tần huynh thấy sao?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Như thế thì làm phiền huynh đài lắm chăng?

- Không đâu, không đáng chi...

Rồi tà áo xanh nhoáng lên, bằng thuật khinh công Thê Vân Túng, thân ảnh Phượng Nghi đã như nhảy lên từng nấc thang mây giữa không trung và cuối cùng là mất hút...

Tần Quan Vũ ngồi xuống, cúi đầu tư lự.

Bất Tử Lão Cái vội ngồi xuống bên chàng, hỏi :

- Hiền điệt, có điều chi thế?

Thấy sự quan tâm thân thiết của sư thúc, Tần Quan Vũ ngần ngại lắc đầu :

- Không, không có chi... sư thúc và chư vị hãy ngồi xuống rồi chúng ta tiếp tục câu chuyện còn lỡ dở.

Các cao thủ Cái bang rập lên một tiếng “tuân lệnh” và cùng ngồi vây quanh Tần Quan Vũ.

Bất Tử Lão Cái dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Coi chừng Phượng Nghi nghe lén.

Tần Quan Vũ cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp lại :

- Thật cũng khó mà biết được.

- Vậy suốt câu chuyện, chúng ta nên dùng phép truyền âm nhập mật mà bàn bạc.

- Được lắm!

Tần Quan Vũ chưa nói hết thì chợt nghe tiếng truyền âm nhập mật từ xa rót tới tai chàng :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi, từ khi giã biệt đến nay vẫn mạnh đấy chứ?

Nghe giọng nói lạnh lùng nhưng rất quen tai, dường như là giọng nói của người nơi Tam Quốc miếu, Tần Quan Vũ vừa lạ vừa mừng, vội đáp lớn :

- Nhờ ơn tôn giá giúp đỡ, tại hạ vẫn được bình yên!

Thất Tần Quan Vũ thình lình lên tiếng như thế, Bất Tử Lão Cái hết sức ngạc nhiên, nhưng chưa kịp hỏi thì chàng đã quay lại khoát tay :

- Sư thúc đừng nói gì cả!

Giọng nói lạnh lùng lại rót bên tai :

- Tần huynh, bây giờ có việc cần gấp, nhưng vì sợ Trần Phượng Nghi biết nên mong Tần huynh đừng nói gì cả, mà chỉ gật đầu hay lắc đầu để tỏ ý thôi nhé.

Tần Quan Vũ hội ý, gật đầu ngay.

- Có phải Tần huynh cảm thấy Phượng Nghi là con người đầy vẻ thần bí chứ?

Tần Quan Vũ lại gật đầu.

- Thật ra thì không có gì đáng gọi là thần bí cả. Chỉ có điều hơi lạ là lòng tốt của nàng đối với Tần huynh, và có lẽ Tần huynh đang muốn biết về thân thế của nàng chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu.

- Nàng chính là người vợ thứ năm của Viên chủ Hạ Hầu viên, và cũng là người ái thiếp được sủng ái nhất đấy. Việc này có lẽ Tần huynh đã đoán được rồi chứ?

Tần Quan Vũ lại gật đầu.

- Ở trong Hạ Hầu viên, nàng đúng là người được nâng niu hơn cả. Lòng yêu của Hạ Hầu viên chủ đối với nàng đã vượt qua cả cái ý “bất ái giang sơn, ái mỹ nhân”. Cho nên, chuyện Hạ Hầu viên chủ để

cho nàng xuất hiện trên giang hồ là một điều khiến cho mọi người khó hiểu, có thể là...

Giọng nói lạnh lùng chợt ngưng lại một cách đột ngột.

Tần Quan Vũ đang lấy làm lạ, thì có tiếng Phượng Nghi bỗng vang lên :

- Tần huynh đã bàn xong rồi chứ?

Tần Quan Vũ biết nguyên do làm cho giọng nói lạnh lùng khi nãy phải bị cắt ngang, đó là vì sự có mặt của Phượng Nghi, chàng vội nói :

- Trần huynh, xin hãy giúp thêm một lát nữa, công việc hãy chưa xong.

- Được, vậy tại hạ lại ra ngoài.

Tiếng nói kéo dài và dứt hẳn, chứng tỏ Phượng Nghi đã đi xa.

Và bây giờ, giọng nói lạnh lùng lại vọng vào tai Tần Quan Vũ :

- Thật là nguy hiểm! Thiếu chút nữa thì Phượng Nghi đã khám phá ra rồi. Vậy xin bắt đầu trở lại. Cứ theo tại hạ đoán thì đây có thể là một âm mưu, và cũng mong đó là một âm mưu. Nhưng, cũng có thể là không phải thế.

Thật là khó hiểu.

Chuyện đang rắc rối, lời nói của đối phương lại càng rắc rối hơn nữa. Tần Quan Vũ chỉ còn cách lắc đầu, cười khổ.

Giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên :

- Kể ra Tần huynh khó hiểu là phải. Bởi vì nói đó là âm mưu thì Hạ Hầu viên chủ quyết không thể đưa một người như trứng ngọc đi làm việc ấy. Hơn nữa, Hạ Hầu viên chủ thừa biết Tần huynh là trang tuấn kiệt, thì lại không dại gì lại đưa ái thiếp của mình đến đối đầu. Huống chi, Hạ Hầu viên là nơi tập trung gần hết hoa khôi trong thiên hạ, nếu muốn dùng mỹ nhân kế thì thiếu gì kẻ có khả năng? Nhưng nếu bảo đó không phải là âm mưu thì lại thật là mâu thuẫn. Tại sao ư? Tại vì Trần Phượng Nghi là kẻ được sủng ái hơn cả, Hạ Hầu viên

chủ gần như si mê nàng đến cuồng dại, vậy thì hắn dễ dàng gì lại để cho nàng xông xáo giang hồ như thế? Nhưng, rốt cuộc, cái điều đáng sợ hơn hết là nếu đây không phải là âm mưu, mà như Trần Phượng Nghi đã nói là Hạ Hầu viên chủ cho phép đi, vậy thì sinh mạng của Tần huynh sẽ bị nguy trong sớm tối. Tần huynh biết điều đó chứ?

Tần Quan Vũ hoang mang quá sức, chàng lắc đầu lia lịa.

Giọng nói lạnh lùng lại tiếp tục đều đều :

- Đây là một trường hợp đúng với câu "người trong cuộc khó thấy chuyện mình". Chắc chắn rằng Phượng Nghi đã bị hấp dẫn bởi khí phách nam tử của Tần huynh, và Tần huynh thì lại bị Mỵ công của nàng thu hút. Tần huynh, hậu quả vở kịch này như thế nào, chắc Tần huynh ước lượng được rồi chứ? Hạ Hầu viên chủ sẽ dốc hết lực lượng truy sát cho được kẻ tình địch này.

Tần Quan Vũ buộc miệng kêu lên :

- Mỵ công?

- Tần huynh hãy trấn tĩnh lấy mình. Đừng nói ra việc Phượng Nghi luyện được Mỵ công, vì chuyện này cả ba nơi võ lâm cấm địa đều biết, nhưng việc này đối với Hạ Hầu viên chủ vẫn một mực bác bỏ... Đối với Tần huynh tuy nàng có thi xuất Mỵ công, nhưng cũng có chân tình. Vấn đề quả là khó khăn.

Tần Quan Vũ tái mặt gật đầu, như tiếp theo đó, chàng lại lắc đầu.

Giọng nói lạnh lùng lại hỏi :

- Tần huynh có biết vì sao tại hạ lại mang chuyện Phượng Nghi ra nói rõ với Tần huynh không?

Tần Quan Vũ kinh ngạc lắc đầu.

Kẻ khổ nhất từ nãy đến giờ là Bất Tử Lão Cái, ông trừng trừng đôi mắt, nhìn sững vào mặt Tần Quan Vũ, theo dõi sự biến chuyển từng giây từng phút của chàng...

Và đến bây giờ, trông vào nét mặt kinh hoàng của chàng, ông hớt hải kêu lên :

- Hiền điệt, hiền điệt!

Tần Quan Vũ gượng cười :

- Sư thúc hãy yên lòng, người đang dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói chuyện là ân nhân của tiểu điệt. Xin sư thúc để tiểu điệt nghe cho hết những điều ân nhân chỉ dạy!

Bất Tử Lão Cái hết sức vui mừng, ông đứng dậy vòng tay nói :

- Là kẻ đứng đầu Cái bang Tam lão, lão phu xin thay mặt Tần hiền điệt bái tạ ân nhân!

Tần Quan Vũ nhìn thái độ chân thành của sư thúc, chàng cảm động đến ứa nước mắt.

Giọng nói lạnh lùng lại vọng đến tai chàng :

- Tần huynh có được một vị sư thúc như thế, thật là hồng phúc của Tần huynh. Tại hạ hết sức vui mừng cho Tần huynh. Bây giờ ta tiếp tục câu chuyện đi. Ý của tại hạ là Tần huynh nên theo nàng, chú ý hành động của nàng, bám sát lấy nàng, nhưng đừng để bị mê hoặc bởi Mỵ công. Việc đó Tần huynh có làm được không?

Tần Quan Vũ khẳng khái gật đầu.

- Thật ra, việc xem thường Mỵ công của nàng quả là một điều rất khó. Nhưng tại hạ tin tưởng vào tinh thần cương nghị của Tần huynh. Bây giờ, xin bàn đến hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ. Có lẽ Tần huynh nghi ngờ hai tỷ muội họ là người của Hạ Hầu viên phải không?

Tần Quan Vũ gật đầu.

- Lầm! Tần huynh đã lầm to! Hạ Hầu viên chủ chỉ có một người con gái thôi. Huống chi, tại hạ có biết qua ái nữ của Hạ Hầu viên chủ. Cho nên, vấn đề thần bí không phải ở con người Trần Phượng Nghi, mà là ở hai tỷ muội của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Tần Quan Vũ buộc miệng kêu lên một tiếng kinh nghi.

Giọng nói lạnh lùng lại tiếp :

- Bây giờ tại hạ xin nói thẳng với Tần huynh, nếu Tần huynh muốn tìm được lệnh tôn và lệnh đường, thì cái gọi là “Liên minh” đó mới là nơi manh mối. Chỉ cần một ít trí tuệ, từ nơi Trần Phượng Nghi và hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần huynh sẽ biết rõ ràng, chỉ cần phải đóng kịch với họ...

Tần Quan Vũ cau mặt lắc đầu.

- Tần huynh không muốn đóng kịch với ba nữ nhân ấy ư?

Tần Quan Vũ lại lắc đầu.

- Có lẽ Tần huynh muốn biết gấp về hành tung của lệnh tôn và lệnh đường?

Tần Quan Vũ gật đầu.

- Chuyện của lệnh tôn, như Phượng Nghi vừa nói khi nãy, đó là sự thật. Còn về lệnh đường, hành tung của bà rất là bí mật. Nhưng đối với Liên Minh, chắc chắn có nhiều quan hệ, mà uy thế của Liên Minh thật to lớn lắm.

Tần Quan Vũ lắc đầu như không thỏa mãn...

- Có lẽ Tần huynh muốn biết về Liên Minh chăng?

Tần Quan Vũ gật đầu.

- Nói ra thì thật là ly kỳ, chính bản miếu cũng bị lôi kéo vào Liên Minh.

Tần Quan Vũ nghe như tiếng sét bên tai, buộc miệng kêu lên một tiếng tột cùng kinh ngạc :

- Có thể như thế được ư?

Giọng nói lạnh lùng vội nói ngay :

- Tần huynh đừng nói ra lời chứ. Khi có cơ hội, tại hạ sẽ nói rõ hơn. Bây giờ thời gian gấp rút, nên nói về việc đại lễ trùng hưng Cái bang. Việc làm theo kế hoạch của Tần huynh, quả là một việc kinh thiên động địa, nhưng lại là một việc làm khá đúng.

Tần Quan Vũ lặng im suy nghĩ.

Giọng nói lạnh lục lại tiếp tục vang lên :

- Sở dĩ cho là đúng, đó là vì chuyện thiết đại lễ ấy là một việc làm có tính cách trêu chọc Liên Minh, mà cũng chính cái đại lễ ấy còn quyết định cho sự tồn vong của võ lâm nữa.

Tần Quan Vũ giật mình ngơ ngác...

XLIII

Dựng lại Cái bang

Thấy thái độ hốt hoảng của Tần Quan Vũ, Bất Tử Lão Cái vội nhích tới gần, đưa hai tay vịn lấy vai chàng, và sắc mặt của ông cũng theo đó mà thoáng hơi lo lắng.

Giọng nói lạnh lùng lại chầm chậm vang lên :

- Biết rằng chuyện này đáng nghi ngờ lắm, nhưng chuyện nghi ngờ ấy là đúng. Bởi vì nếu Tam Quốc miếu đã là một hội viên của Liên minh thì tại sao lại tán thành việc Cái bang cử hành đại lễ để trêu trọc Liên minh? Còn nếu nói Tam Quốc miếu vì bị cưỡng bách thì lại càng lạ hơn nữa, vì với võ công của bản miếu thì đâu dễ gì bị người khác uy hiếp? Thật ra đây chỉ là một việc không làm không được. Tần huynh thấy sao?

Tần Quan Vũ lắc đầu.

Quả đúng như người của Tam Quốc miếu vừa nói, chàng không sao tưởng tượng được sự việc lại có thể xảy ra như thế.

- Nếu nói ra thì nhất định Tần huynh sẽ kinh ngạc lắm, nhưng hãy cố bình tĩnh mà nghe, bản miếu sở dĩ phải gia nhập Liên minh đó là vì lệnh tôn đấy!

Tần Quan Vũ kinh ngạc đến mức suýt bật lên tiếng kêu, nhưng nhớ đến lời dặn vừa rồi, chàng cố ngồi im bất động.

- Bởi vì chuyện có quan hệ đến lệnh tôn và đại sự võ lâm, bản miếu bất đắc dĩ mà phải gia nhập...

Ngưng một giây, đối phương nói tiếp :

- A... Phượng Nghi coi bộ đã sốt ruột lắm rồi. Bây giờ hãy nói chuyện dựng lại Cái bang. Việc ấy bản miếu muốn giúp một tay, không biết ý của Tần huynh thế nào?

Tần Quan Vũ gật đầu, nhưng sau khi suy nghĩ một giây, chàng lại lắc đầu.

- Tại hạ biết ý của Tần huynh rồi. Song, sự thật thì việc Cái bang cử hành đại lễ trùng hưng, có quan hệ đến sự tồn vong của võ lâm, cho nên những kẻ có thiện chí không thể dửng dưng được. Thay mặt Miếu chủ, tại hạ mong Tần huynh chấp thuận việc hỗ trợ này!

Tần Quan Vũ gật đầu. Chàng nghĩ rằng đại lễ trùng hưng Cái bang nhất định sẽ phát sinh đại sự, và Liên minh thế nào cũng chẳng để yên, nên chàng thấy đề nghị đó là hợp lý.

- Tốt lắm, bây giờ xin Tần huynh chú ý, từ nay về sau, Cái bang nên có Ngũ Lão, Thập Hộ Pháp, và Nhị Thập Tử Cái. Và cứ theo kế hoạch đã định, lệnh sư thúc Bất Tử Lão Cái sẽ thay thế Tần huynh, còn việc thiếu người, bản miếu sẽ cử người đến bổ sung. Tần huynh nghĩ sao?

Tần Quan Vũ gật đầu.

- Còn việc Phân đà, nên sửa lại ngày, nghĩa là phải làm sao xảy ra trước ngày đại lệ thành lập Tổng đà, như thế sẽ được hợp lý hơn.

Tần Quan Vũ gật đầu.

- Tất cả lực lượng tinh nhuệ của bản miếu sẽ giúp cho đến khi Cái bang bình định võ lâm, chấp chưởng võ lâm chính nghĩa. Tần huynh nghĩ sao?

Tần Quan Vũ gật đầu.

- Tần huynh không sợ à?

Tần Quan Vũ lắc đầu.

- Tốt lắm, riêng về Tam lão và Ngũ hộ pháp, tuy họ là những nhân vật thành danh trong võ lâm đương kim, nhưng căn bản vẫn chưa vững chắc. Vậy trong thời gian ba tháng chuẩn bị cho đại lễ, bản miếu sẽ trau dồi bổ sung võ học cho các vị ấy nhé?

Tần Quan Vũ vội dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói với Bất Tử Lão Cái :

- Tam Quốc miếu muốn giúp tăng cường võ công cho bản bang, sư thúc thấy sao?

Bất Tử Lão Cái cũng dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi lại :

- Người nói chuyện với hiền điệt là người của Tam Quốc miếu à?

- Dạ đúng thế!

- Vậy hiền điệt cứ quyết định đi!

- Nhưng đây là chuyện quan hệ riêng đến sư thúc và chư vị đầu não của Cái bang!

Bất Tử Lão Cái đắn đo :

- Hiền điệt có thể nói rõ hơn một chút nữa không?

Tần Quan Vũ gật đầu rồi thuật đại khái câu chuyện giữa mình và người của Tam Quốc miếu. Sau đó hỏi thêm :

- Sư thúc thấy kế hoạch như thế có được không?

Bất Tử Lão Cái mỉm cười :

- Sư thúc đã nói rồi, ta chỉ là người chỉ có thể hành sự theo lệnh, chứ không thể quyết định chủ trương, vậy hiền điệt cứ tùy tiện.

- Nhưng sư thúc đồng ý chứ?

- Đồng ý!

- Còn về việc bổ sung người?

- Được lắm chứ, ta không yêu cầu mà họ lại tự nguyện, đó là một điều rất tốt.

Tần Quan Vũ nghe vậy, liền hướng về người của Tam Quốc miếu và gật đầu tỏ ý ưng thuận.

Giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Hay lắm, đợi khi Tần huynh và Phượng Nghi đi rồi, người của bản miếu sẽ đến gia nhập quý bang.

Tần Quan Vũ lại gật đầu. Và giọng nói lạnh lùng lại tiếp :

- Trước khi đi, tại hạ muốn nói với Tần huynh một lời đó là kẻ làm đại trượng phu thì tất co được và duỗi được. Cho nên đối với việc đóng kịch với Trần Phượng Nghi và hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ, nếu có lý do chính đáng và không làm hại đến ai, thì đó không phải là một cái tội. Còn về việc lệnh tôn thì sau này tự nhiên Tần huynh sẽ rõ.

Giọng truyền âm nhập mật nhỏ dần và mất hẳn. Tần Quan Vũ biết người của Tam Quốc miếu đã đi rồi, chàng bèn dùng Truyền Âm Nhập Mật nói rõ lại công việc từ đầu đến cuối cho Bất Tử Lão Cái nghe.

Và sau cùng, chàng lấy di cảo Huyền Âm thần công và Huyền Âm lục chưởng của ân sư trao lại cho Bất Tử Lão Cái, rồi nói :

- Xin sư thúc hãy khổ luyện hai môn thần công này. Chỉ một thời gian sau thì sẽ thành công!

Khi biết rõ sự việc, Bất Tử Lão Cái mừng rỡ cười lớn :

- Đây là chuyện ly kỳ nhất của võ lâm. Sư thúc trở thành đồ đệ của sự điệt. Nhưng vì đại nghĩa, sư thúc không hề câu nệ gì cả.

Tần Quan Vũ thoáng hơi do dự :

- Tiểu điệt rất yên tâm, tuy nhiên có một việc cần phải hết sức chú ý...

- Hiền điệt có ý chi khác chăng?

Tần Quan Vũ thở dài :

- Sự rối loạn của võ lâm đương kim thật là một chuyện chưa từng có trong lịch sử. Cho nên, sau khi cử hành đại lễ trùng hưng bản bang thì trên giang hồ, các phái sẽ hết sức dòm ngó Cái bang. Điều đó khiến cho bản bang nếu không có căn bản võ học hơn người thì nhất định sẽ bị hủy diệt. Và tuy được cao thủ của Tam Quốc miếu hỗ trợ, nhưng người của bản bang cũng phải tự dựng cho mình một căn cơ vững chắc mới được.

- Không sai!

- Vì vậy cho nên ý của tiểu điệt là muốn những người có trách nhiệm của bản bang đều phải rèn luyện Huyền Âm thần công, và Huyền Âm thần chưởng, ý sư thúc thế nào?

Bất Tử Lão Cái vỗ tay tán thành :

- Thế thì hay lắm!

Trầm ngâm một phút, Bất Tử Lão Cái nói tiếp :

- Dù sao đi nữa, hiền điệt cũng phải hết sức thận trọng đối với Phượng Nghi.

- Dạ, tiểu điệt đã nhớ rõ.

- Hiền điệt không nên lo nghĩ về công chuyện còn lại của Cái bang. Hãy tập trung tinh thần để đối phó với những khó khăn sắp đến. Sư thúc sẽ cố hết sức mình làm tròn trách nhiệm.

- Tiểu điệt xin ghi nhớ lời căn dặn của sư thúc!

Bất Tử Lão Cái hỏi thêm :

- Hiền điệt còn có mệnh lệnh gì khác nữa không?

- Không, bây giờ có thể gọi Phượng Nghi đến được rồi.

Vừa dứt lời, Tần Quan Vũ ngửa mặt hú dài.

Sau tiếng hú là một bóng xanh phóng đến từ xa, và có tiếng Phượng Nghi vang lên :

- Tần huynh, xong cả rồi đấy chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu, đáp :

- Đã xong cả!

- Thế chúng ta đi là vừa. Chuyến đi này nguy hiểm giăng khắp nơi, nhưng bằng vào đảm lược của Tần huynh, mọi việc có thể trôi chảy dễ dàng.

Bất Tử Lão Cái nhích lên dặn dò một lần nữa :

- Công việc của bản bang đã có sư thúc lo liệu. Hiền điệt hãy yên lòng mà lên đường.

Biết sư thúc cố nhắc mình tập trung tinh thần đối phó với Phượng Nghi, Tần Quan Vũ cúi đầu vòng tay nói :

- Xin chư vị sư thúc yên lòng, tiểu điệt xin cáo biệt!

Toàn thể cao thủ Cái bang cúi rạp mình, đồng thanh nói :

- Mong Bang chủ bảo trọng!

* * * * *

Sương thấm lạnh rừng cây, gió ngàn thì thào kẽ lá...

Ráng chiều khuất dần, vầng trăng trong vắt ngang trời, Trần Phượng Nghi và Tần Quan Vũ rời khỏi khu rừng.

Đêm trung thu, ánh trăng vằng vặc. Xa xa, bóng núi nhấp nhô nơi chân trời, mường tượng như làn mi xanh đậm của mỹ nhân.

Cảnh đẹp thiên nhiên bàng bạc, thi tình họa ý gợi lòng mặc khách tao nhân.

Thế mà bước chân của Tần Quan Vũ lại nặng nề, trong lòng ôm cả một bầu tâm sự trùng trùng.

Hai người sánh bước bên nhau, im lặng không nói.

Thật lâu sau, dường như muốn phá bầu không khí ngột ngạt đó, Phượng Nghi khẽ liếc Tần Quan Vũ rồi mỉm cười nói :

- Tần huynh đang theo đuổi tâm sự chi thế?

Tần Quan Vũ giật mình :

- Không, không có chi cả!

Phượng Nghi cười ranh mãnh :

- Có, nhất định là có. Đúng không?

Tần Quan Vũ bật cười :

- Huynh đài là nhà tâm lý học à?

Phượng Nghi mỉm miệng :

- Cũng có thể nói như thế... à, Tần huynh có biết tại sao tại hạ lại đề nghị có chuyến đi này không nhỉ?

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên :

- Không, tại hạ chưa rõ...

Phượng Nghi thở dài nhè nhẹ, và chợt lảng sang câu chuyện khác :

- Đêm trăng thật đẹp, tại hạ chưa bao giờ được thưởng thức vẻ đẹp nào như đêm nay. Xem kìa, dãy ngân hà lóng lánh, y như tà áo chị Hằng điểm hoa sao dưới làn mây cuốn nhẹ... Tần huynh có cảm tưởng như thế chăng?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Phải, đêm trăng này đẹp lắm, nhưng...

- Nhưng sao?

- Thật là khó nói...

Phượng Nghi mỉm cười :

- Tại hạ nói nhé?

- Được, huynh đài thử tiếp ý xem!

- Có phải Tần huynh muốn nói là trăng sao vằng vặc nhưng thiếu màu hoa lượn gió dưới trăng thanh?

Tần Quan Vũ sững sờ :

- Điều cảm xúc của huynh đài thật giống như lần ở nơi u cốc!

Phượng Nghi nhìn chàng chằm chặp :

- Tần huynh muốn ám chỉ tại hạ là nữ nhân đấy ư?

Tần Quan Vũ cảm thấy đã lỡ lời nên vội nói :

- Xin huynh đài thứ cho sự sơ xuất ấy!

Phượng Nghi nở nụ cười buồn :

- Không đâu, trái lại phải nói là đôi mắt của Tần huynh như mặt gương soi thấu người ta đấy chứ.

Hơi ngưng một chút, Phượng Nghi lại mỉm cười :

- Tần huynh khen như thế thì tiện nữ thật quả không dám nhận.

Tần Quan Vũ phán hoảng, chàng không dám nhìn người đối diện.

Chàng đã đoán chắc, và qua câu chuyện trao đổi với người của Tam Quốc miếu, đã xác nhận Phượng Nghi là nữ. Nhưng giờ đây chính miệng nàng thừa nhận, thì chàng lại vô cùng bối rối.

Và bây giờ, đã nói thẳng ra rồi, vậy chàng phải xử sự thế nào?

Như thấy rõ ruột gan của chàng, Phượng Nghi cười chúm chím :

- Bây giờ chân tướng của tiện nữ đã lộ ra rồi, vậy từ nay Tần huynh đừng gọi là huynh đài nữa nhé. Tiện nữ lớn hơn Tần huynh có lẽ đến mười tuổi, vậy Tần huynh cứ gọi là tỷ tỷ, và tiện nữ sẽ gọi Tần huynh là đệ đệ nhé!

Không biết phải làm sao hơn, Tần Quan Vũ chỉ đành gật đầu :

- Cũng được!

Phượng Nghi lại nở nụ cười tươi :

- Thế Tần đệ có cảm thấy đêm trăng giữa rừng núi này quá tịch mịch lắm không?

Đột nhiên trong giờ phút này, Tần Quan Vũ cảm thấy một ý lâng lâng dâng lên trong lòng mình. Chàng không hiểu tại sao, nhưng cuối cùng, chàng thấy rằng mình đã thầm yêu nữ nhân kỳ bí này.

Nhưng, chàng chợt rùng mình.

Chàng nhớ ân sư đã từng nói đến Mỵ Công, một thứ công phu chỉ bằng vào đôi mắt ngời ngời để thu hút hồn phách con người, và sóng mắt đen lay láy ấy có thể làm cho người ta điên lên được.

Và ngay bây giờ, hai người đang sánh vai bên nhau, bốn mắt luôn giao tiếp, đúng là hoàn cảnh rất thuận lợi cho nàng thi triển Mỵ Công.

Nhưng điều làm cho chàng khổ sở hơn hết là phải chăng chàng đã yêu nàng?

Ái tình quả là một thứ cực kỳ khó hiểu. Nó len lén đến với người một cách không hay không biết. Nó đến với người một cách liều lĩnh, và nó đến với Phượng Nghi mà nàng không bao giờ áp dụng đến Mỵ Công.

Và đối với Tần Quan Vũ, lần đầu nếm được mùi vị yêu đương, lần thứ nhất biết được ái tình và cũng chính là lần mà suốt đời không sao quên được.

Nhưng trong cái mơ hồ, chàng vẫn nghĩ rằng nàng đã dùng Mỵ Công, giữa Mỵ Công và tình yêu của chính lòng chàng đang chen lẫn vào nhau.

Trạng thái mà tâm hồn bị ái tình lần đầu ập đến làm cho chàng ngơ ngẩn...

XLIV

Thương hương tiếc ngọc

Giữa núi rừng bàng bạc ánh trăng, Tần Quan Vũ và Phượng Nghi như lạc vào cảnh giới mơ hồ và mộng ảo.

Xưa nay, khắp cõi nhân giang, rất nhiều nhà đại văn hào, đại thi bá vẫn không dám giải thích hay nếu có thì cũng chỉ nói lên hai tiếng "kỳ diệu" là cùng, nhưng bất cứ người nam hay nữ nào cũng đều hiểu rõ ái tình.

Có người nói: "Yêu là trao cho chứ không phải là nhận được". Điều đó có thể không đúng lắm, nhưng với một số người thì cũng có thể xem là định lý.

Phượng Nghi và Tần Quan Vũ không đi vào một lý luận nào, vì tâm hồn của họ đang chịu sự chi phối bởi niềm xúc cảm, một thứ xúc cảm chỉ có thể cảm nhận được mà không thể giải thích được.

- Tần đệ, đang suy nghĩ về nhiều việc lắm phải không?

- Không...

Đêm thật sâu...

Trăng thật sáng...

Và những vì sao điểm bạc khắp vòm trời...

Họ đi sát bên nhau, tuy xa mà gần... tuy gần mà cũng như xa cách biền biệt...

Cảm thấy sự im lặng sẽ đi dần đến một việc đáng sợ cần phải tránh, Tần Quan Vũ mở lời :

- Có phải vừa rồi tỷ tỷ hỏi đệ là có từng biết qua đêm trường tịch mịch hay không nhỉ?

Phượng Nghi mỉm cười :

- Nhưng tại sao đệ lại không muốn trả lời?

- À... kể ra thì đệ chưa từng biết qua thì làm sao trả lời được? Nhưng... bây giờ thì có lẽ đã biết ít nhiều...

- Tại sao?

- Không biết tại sao.

- Đã biết ít nhiều thì tại sao lại không biết nguyên nhân?

Tần Quan Vũ mơ màng :

- Không biết phải nói sao cho đúng...

Phượng Nghi nhìn thẳng vào mắt chàng, nói :

- Ngu tỷ biết, và cũng có thể nói ra được nữa.

- Vậy tỷ tỷ nói đi.

- Tịch mịch tức là tịch mịch, hay có thể nói tịch mịch là một con rắn cắn vào trái tim của kẻ cô đơn.

- À...

- Và tỷ... Tỷ là kẻ suốt đời tịch mịch.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Nhưng bây giờ tỷ tỷ cũng cảm thấy tịch mịch ư?

- Trước kia, tỷ là một kẻ tịch mịch, không có một người để tâm tình. Xuân đi Thu đến đều trống không, thời gian âm thầm trôi đi một cách lạnh lùng. Nhìn bóng cô đơn trong mặt gương, chỉ có hình đối với bóng để mà cảm thương cho số kiếp đơn côi... Nhưng, nhưng bây giờ, so với trước kia thì... thì càng cô đơn hơn nữa.

Suýt chút nữa thì Tần Quan Vũ đã buộc miệng nói rằng mình cũng như nàng, ngay bây giờ cũng cảm thấy cô đơn, nhưng chàng kịp dừng lại, và nói khác đi :

- Tại sao thế tỷ tỷ?

- Tỷ cũng không biết tại sao. Chỉ thấy rằng có quá nhiều mối cảm hoài, có quá nhiều tâm sự muốn nói mà vẫn không nói được.

- A...

Tần Quan Vũ cảm thấy tim mình đập mạnh, phải chăng mình cũng đang có một tâm trạng như nàng?

Phượng Nghi chép miệng :

- Cái tịch mịch của thời gian trước đây...

Phượng Nghi vừa nói đến đó thì bỗng nhiên từ xa vang lên giọng nói trầm trầm mà thoáng nghe lại như sấm nổ :

- Thiên Lý Phi Hiệp xin bái kiến chủ mẫu!

Tiếp theo lời nói, một bóng đen lao vút tới như cánh chim bằng, đến trước mặt Phượng Nghi thì cúi rạp mình xuống, với dáng cách cực kỳ cung kính.

Cả hai liền dừng lại, và Phượng Nghi nhướng mắt lạnh lùng hỏi :

- Có chuyện chi?

Thiên Lý Phi Hiệp vòng tay thưa :

- Bẩm cáo chủ mẫu, thuộc hạ nửa đường gặp được Mẫn Nhi, biết được chủ mẫu quyết định dấn bước giang hồ, nên thuộc hạ nghĩ rằng nếu người đem thân vàng ngọc đi vào nguy hiểm là một điều bất trí. Xin chủ mẫu suy nghĩ lại.

Phượng Nghi cười gằn :

- Thiên Lý Phi Hiệp, có phải lão muốn dạy ta đấy chăng?

Thiên Lý Phi Hiệp hốt hoảng nói :

- Xin chủ mẫu đừng hiểu lầm, thuộc hạ không dám như thế, chỉ vì...

Phượng Nghi thoáng giận :

- Chỉ vì ta phải suốt đời làm chim trong lồng tại Hạ Hầu viên phải không?

- Dạ... dạ...

- Hãy mau trở về đi. Về mà báo lại với Viên chủ, hãy để cho ta một năm, chỉ một năm thôi.

Thiên Lý Phi Hiệp run giọng, nói :

- Bẩm cáo chủ mẫu, có lẽ chủ mẫu chưa biết, hiện nay võ lâm nhiễu loạn...

- Không cần nói nhiều, ta tự sẽ biết lo liệu cho mình. Bây giờ ta hỏi lão, có về hay không?

Thiên Lý Phi Hiệp thở dài nặng nhọc :

- Thuộc hạ theo hầu chủ mẫu đã ngót hai chục năm nay, ý chí kiên định của chủ mẫu thì làm sao thuộc hạ lại chẳng biết? Nhưng nếu chủ mẫu rời khỏi Hạ Hầu viên thì tâm tình của Viên chủ sẽ ra sao, lẽ nào chủ mẫu lại không biết?

Phượng Nghi gằn giọng :

- Nhưng còn tâm tình của ta, Viên chủ cũng phải biết chứ? Hay là không biết?

- Chủ mẫu không nên như thế, dù sao cũng xin hãy trở về Hạ Hầu viên rồi đem tâm tình thổ lộ cùng Viên chủ, tự nhiên người sẽ thông cảm, rồi sau đó chủ mẫu muốn đi...

Phượng Nghi hừ lên một tiếng lạnh lùng :

- Ta trở về Hạ Hầu viên cũng như đi vào lao ngục...

Thiên Lý Phi Hiệp ngắt lời :

- Không, không... Chủ mẫu đã hiểu lầm Viên chủ...

Phượng Nghi cau mặt :

- Lão phụng lệnh Viên chủ đến đây phải không?

Thiên Lý Phi Hiệp lắc đầu thở ra :

- Thật đáng thương cho Viên chủ. Thuộc hạ vì quá thương Viên chủ nên khi vừa được tin Mẫn Nhi cho biết thì vội đến đây ngay, chứ nếu không thì vẫn còn có nhiệm vụ bên mình.

Phượng Nghi trầm giọng hỏi :

- Bây giờ ta ra lệnh cho lão đi khỏi đây ngay.

- Chủ mẫu...

- Thiên Lý Phi Hiệp, có phải bây giờ lão đã xem Trần Phượng Nghi này chẳng ra gì rồi đúng không?

Thiên Lý Phi Hiệp cúi rạp mình, run giọng nói :

- Thuộc hạ kính chủ mẫu cũng như Viên chủ. Chỉ vì biết rõ nếu Viên chủ mà thiếu chủ mẫu thì sự sống sẽ vô cùng bi đát. Lẽ nào chủ mẫu không xót thương Viên chủ?

Phượng Nghi cười thê thiết :

- Viên chủ, Viên chủ... vì thiếu ta rồi sẽ sống ra sao? Lão thương xót cho Viên chủ như thế, nhưng lão có hiểu được là ta sống ở Hạ Hầu viên như thế nào không?

Thiên Lý Phi Hiệp ngạc nhiên đến lặng người.

Và đến lúc này thì Tần Quan Vũ đã hiểu rõ cả rồi...

Người của Tam Quốc miếu nói đúng.

Phượng Nghi là ái thiếp được sủng ái nhất của Hạ Hầu viên chủ. Qua cuộc đối thoại vừa rồi giữa hai người, chàng đã biết được tình yêu của Hạ Hầu viên chủ đối với nàng thật là tha thiết lắm.

Từ trong tiềm thức, Tần Quan Vũ chợt nghe một niềm thương xót dâng lên đối với Hạ Hầu viên chủ, mặc dù chàng không rõ người đó ra sao.

Dường như cũng cảm thấy lời lẽ của mình vừa rồi có hơi quá đáng, Phượng Nghi dịu giọng :

- Thiên Lý Phi Hiệp, lão nói đúng. Chúng ta ở gần nhau đã hai chục năm rồi. Lão về đi, và nói với Viên chủ rằng chỉ một năm thôi, hãy cho ta được tự do trong thời gian ấy. Thiên Lý Phi Hiệp, lão cứ tưởng tượng xem, điều yêu cầu này của ta quá nhỏ nhoi. Một năm chỉ là một khoảng thời gian ngắn, và trong khoảng thời gian ấy, ta sẽ vì Viên chủ mà giữ trọn tấm thân trinh bạch.

Thiên Lý Phi Hiệp kêu lên :

- Chủ mẫu...

Dáng vẻ ngập ngừng muốn nói nhưng thôi của Thiên Lý Phi Hiệp không hề qua được đôi mắt của Phượng Nghi, nàng vội ôn tồn nói :

- Có chuyện gì thì lão cứ nói đi.

Thiên Lý Phi Hiệp hỏi bằng một giọng rụt rè :

- Có phải chủ mẫu định cùng đi với Văn Khúc Võ Khôi?

Phượng Nghi vẫn đáp bằng giọng ôn hòa :

- Lão hãy đứng dậy đi, đứng dậy rồi nói chuyện sau.

- Tạ ân chủ mẫu!

Thiên Lý Phi Hiệp cúi đầu cung kính và từ từ đứng dậy.

Bây giờ Tần Quan Vũ mới thấy rõ con người của Thiên Lý Phi Hiệp.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ, râu dài phủ ngực, dưới đôi mày trắng như sương là đôi mắt sáng quắc nhưng đượm vẻ hiền từ. Bằng vào gương mặt đó, ai cũng có thể quả quyết rằng lão không thể là một người gian ác.

Tần Quan Vũ lại băn khoăn.

Thiên Lý Phi Hiệp quyết không phải là ác nhân, nhưng tại sao lại quá cung kính và thương mến Hạ Hầu viên chủ như thế?

Hay là Hạ Hầu viên chủ cũng là người tốt?

Nhưng, Tần Quan Vũ lại bật cười chính mình. Hạ Hầu viên có nhân số đông đặc, nếu chỉ bằng vào một người mà đoán được bản chất của mọi người hết sao?

Phượng Nghi buồn buồn nói tiếp :

- Thiên Lý Phi Hiệp, lão không thể nào hiểu được tâm tình của ta đâu. Mười tuổi ta đã vào Hạ Hầu viên, đến nay đã ba mươi tuổi rồi... Hai mươi năm qua chưa từng bước ra khỏi Hạ Hầu viên, nói rõ hơn là chưa lìa khỏi Tiêu Tương viên dù chỉ nửa bước. Điều đó nhất định lão hiểu rõ hơn ai hết, phải không?

Thiên Lý Phi Hiệp thở dài :

- Không sai...

- Phải rồi, Tiêu Tương viên rộng hơn ngàn trượng, trong vườn có đình viện lầu các, ao sen non bộ, có kỳ hoa dị thảo, có chim quý thú lạ, và lòng yêu tha thiết của Viên chủ đối với ta có thể nói là không gì sánh bằng. Nhưng, con người của ta sống trong khuôn khổ đó hết ngày này sang ngày khác, à...

Phượng Nghi cúi mặt thở dài, một lúc sau nàng mới nói tiếp :

- Hết ngày này qua ngày khác, phải đối mặt với bao nhiều điều quen thuộc đó trong suốt hai mươi năm, một thời gian dài đằng đẵng... lão thử đặt mình vào hoàn cảnh đó mà tưởng tượng xem, lão sẽ có cảm giác thế nào?

Và Tần Quan Vũ chợt nghe lời Truyền Âm Nhập Mật của Phượng Nghi :

- Tần đệ, để tránh cho Tần đệ những điều phiền phức có thể xảy ra, bây giờ tỷ giả đò từ biệt, nửa ngày sau chúng ta sẽ gặp lại.

Tần Quan Vũ chợt nghe một nỗi buồn mang mác, cuộc đời của Phượng Nghi đã khiến chàng xúc động...

Hai mươi năm, hai mươi năm gần như phân nửa đời người... mà trong hai mươi năm đó, một nữ nhân xinh đẹp chỉ được quanh quẩn trong một khu viện rộng trong ngàn trượng. Sự cô tịch đó đã biến một con người vui vẻ hoạt bát trở thành u uất.

Lòng người đã theo khung cảnh đó mà lạnh như đống tro tàn!

Đối với Phượng Nghi, Tần Quan Vũ chợt nghe lòng dâng lên một nỗi niềm thương hương tiếc ngọc. Và từ đó, tim chàng khẽ kêu lên một tiếng yêu...

Yêu! Bây giờ chàng mới thấy rõ là mình quả thật đã yêu nàng!

Tần Quan Vũ vội dùng phép Truyền Âm Nhập Mật, nói với nàng :

- Tần Quan Vũ này đâu phải là hạng có thể sợ những điều phiền phức.

- Không, Tần đệ hiểu lầm rồi. Hiện nay Tần đệ đang gánh nhiều trọng trách, đâu có thể vì tỷ mà tự rước lấy phiền não. Chúng ta hãy cứ giả đò cáo biệt, và sau khi cải trang, tỷ sẽ theo sau Tần đệ nhé.

- Như thế cũng được!

Phượng Nghi liền nói với Thiên Lý Phi Hiệp :

- Thiên Lý Phi Hiệp, lão hãy cứ tưởng tượng, tại Tiêu Tương viên, mỗi một cây có bao nhiêu lá, một bụi cỏ có bao nhiêu đọt non... gần như không thoát khỏi đôi mắt của ta. Nếu phải đếm từng chiếc lá rơi trong kiếp sống lao tù ấy, lão thử tưởng tượng xem sao.

Thiên Lý Phi Hiệp cứ cúi mặt thở dài thườn thượt, không nói một lời. Mà thật ra lão cũng không biết phải nói sao nữa.

Qua lời nói của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ thấy thêm một điều mới lạ, đó là suốt hai mươi năm đằng đẵng, sống như một cội cây khô như thế mà Phượng Nghi không phát điên lên, quả thật là phi thường.

Đánh đúng vào tâm lý, và thấy rõ Thiên Lý Phi Hiệp đã có vẻ đồng tình, Phượng Nghi mím miệng lắc đầu nói với một giọng chứa chan nước mắt :

- Thiên Lý Phi Hiệp, giữa chiếc lồng bé nhỏ ấy, con chim Phượng Nghi này đã sống suốt hai mươi năm, lẽ đâu Viên chủ không một chút rộng suy để cho ta một năm thong thả? Sau một năm ấy, ta sẽ trở về và thề rằng đến chết cũng sẽ không rời Tiêu Tương viên thêm nửa bước. Lão hãy trở về và thay ta mà thỉnh cầu với Viên chủ như vậy đi.

Rồi quay sang Tần Quan Vũ, Phượng Nghi cất giọng buồn buồn, nói :

- Tần huynh, sau này nếu có duyên thì sẽ gặp lại. Bây giờ tiện nữ xin cáo từ.

Và nàng nói thêm với Thiên Lý Phi Hiệp :

- Lão hãy nói lại tất cả nỗi niềm của ta với Viên chủ, và xin Viên chủ đừng phái người theo dõi ta làm gì, hãy để cho ta tự do trong một

năm. Một năm sau, chúng ta sẽ gặp lại tại Tiêu Tương viên.

Vừa dứt lời, thân ảnh Phượng Nghi đã như một chiếc én ngang trời vút thẳng về phía núi rừng trùng trùng điệp điệp.

Thiên Lý Phi Hiệp nhìn theo chép miệng thở dài :

- Thật là một vị kỳ nữ tử. Dưới mắt nàng, trong thiên hạ này thật không có nam nhân...

Tần Quan Vũ mỉm cười lễ phép :

- Lão tiền bối, tại hạ xin cáo từ.

Thiên Lý Phi Hiệp nhìn sững Tần Quan Vũ và thì thầm như tự nói với chính mình :

- Tần thiếu hiệp, ngươi là một thiếu niên tài hoa tuấn tú, cùng với chủ mẫu ta thật xứng là...

Chợt thấy mình lỡ lời, Thiên Lý Phi Hiệp dừng ngay câu nói.

XLV

Chạm mặt Tam Hoa

Câu nói nửa chừng của Thiên Lý Phi Hiệp làm cho Tần Quan Vũ nghe như tim mình muốn nhảy ra ngoài lồng ngực...

Xem qua thái độ và con người, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp phải là một nhân vật quan trọng thuộc hàng nhất nhì trong Hạ Hầu viên, nhưng sao ông ta lại buông ra một câu nói lạ lùng như thế?

Câu nói của ông ta chẳng phải đã ngầm bảo rằng chàng và Phượng Nghi rất xứng đôi vừa lứa đó sao? Tần Quan Vũ bàng hoàng ngơ ngẩn với không biết bao nhiêu nghi vấn...

Một, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Phượng Nghi. Sự tôn kính này có lẽ dành cho một vị chủ mẫu thì ít, mà dành cho nết hạnh của nàng thì nhiều.

Hai, cứ theo ý của ông ta, thì Hạ Hầu viên chủ có lẽ không xứng lắm với Phượng Nghi.

Trong đó có một phần về tuổi tác bất đồng. Và do đó, tuy trung thành với Viên chủ, nhưng đồng thời, ông ta lại cám cảnh ngang trái của nàng...

Nhưng, bằng vào việc yêu cầu Phượng Nghi trở về, đã nói rõ rằng Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Hạ Hầu viên chủ. Chỉ có điều là không nghe ông ta đề cập đến sự thịnh nộ của Viên chủ và hậu quả của nó.

Đó là một điều mà làm cho Tần Quan Vũ hơi thắc mắc.

Im lặng một lúc lâu, sau câu lỡ lời, Thiên Lý Phi Hiệp lấy lại sự tự nhiên và hỏi :

- Tần thiếu hiệp định đi đâu?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Đi bước nào thì kể bước ấy thôi.

Thiên Lý Phi Hiệp gật gật đầu :

- Chắc Tần thiếu hiệp không nói thật với lòng mình rồi. Nhưng không sao, lão phu quả có ý kết giao cùng thiếu hiệp, nhưng có lẽ vì lập trường khác nhau... Và biết đâu, khi gặp lại lần sau, chúng ta sẽ là kẻ thù không đội trời chung? Vạn nhất mà xảy ra chuyện không đẹp ấy, thì mong thiếu hiệp lượng tình vì chẳng qua lão phu chỉ vâng lệnh hành sự mà thôi, chứ không phải là do bản ý.

Tần Quan Vũ cười một cách tự nhiên :

- Hay lắm, đến lúc ấy sẽ tính sau. Bây giờ xin cáo biệt!

Thiên Lý Phi Hiệp gật đầu :

- Chúc thiếu hiệp gặp nhiều may mắn!

Và chỉ với một cái nhún mình, Thiên Lý Phi Hiệp đã lẫn mất vào rừng rậm.

Sự thắc mắc càng dồn dập đến với Tần Quan Vũ...

Cứ theo ẩn ý của Thiên Lý Phi Hiệp, thì phải chăng Hạ Hầu viên đã bắt đầu nhắm đối phó với chàng?

Nhưng dù sao đi nữa, hiện tại mới là quan trọng. Hiện tại, cô đơn và tịch mịch...

Cũng cảnh núi rừng với ánh trăng bàng bạc này, nhưng lúc nãy khi đi với Phượng Nghi, Tần Quan Vũ chưa thấy hết sự vắng lặng của nó. Đến bây giờ chàng mới cảm nhận được nỗi cô đơn xâm chiếm lòng mình...

Giữa lúc Tần Quan Vũ đang lê bước chân nặng nhọc với một tâm tình ray rứt thì bỗng nhiên, từ ven rừng phía bên trái vang lên một tiếng quát lanh lảnh :

- Tiểu tử, nạp mạng!

Tiếp theo đó, một luồng kình lực như thác đổ chụp tới sau lưng chàng.

Tần Quan Vũ giật mình, lẹ làng xoay lại, hai tay cùng vung ra một lượt.

Hai giọng cười khác nữa lại rộn rã vang lên, và hai loạt chưởng phong từ hai phía ập vào khi Tần Quan Vũ vừa xoay mình lại...

Tần Quan Vũ hốt hoảng, chàng biết kẻ ám toán mình có đến ba người nên vội vàng thu chưởng và nhún mình như chiếc pháo thăng thiên, vọt lên cao gần mười trượng.

Nhưng khi thân mình còn lơ lửng trên không, Tần Quan Vũ mới kịp nhận ra hành động đó quả thật là bất lợi vô cùng. Vì tuy có thể tránh khỏi đòn tập kích của họ, nhưng lơ lửng ở trên cao thế này là đã lọt vào thế yếu, mà đối phương rất có thể sẽ thừa cơ hội để tấn công.

Quả đúng như dự liệu, khi Tần Quan Vũ còn ở trên không thì ba ngọn chưởng phong đã từ dưới đất cùng thốc lên một lượt...

Tần Quan Vũ không còn thế đối kháng, chàng vội lộn một vòng trên không rồi mượn đà bắn xéo ra xa.

Khi chân của Tần Quan Vũ chưa đứng vững, thì ba ngọn kình phong đã ồ ạt tới bên mình. Không còn cách nào khác, Tần Quan Vũ nghiến răng thi xuất Huyền Âm thần chưởng...

Bùng! Bùng! Bùng!

Nhiều tiếng dội như sấm nổ vang lên, Tần Quan Vũ nghe như không khi hai bên ép lại, chàng lảo đảo thoái lui liên tiếp mấy bước và cảm thấy trước mắt hoa lên như bầy đom đóm.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, hôm nay kể như là ngày cuối của cuộc đời các hạ rồi đấy.

Cùng một lúc với tiếng quát, một loạt kình phong như cái nơm sắt từ trên chụp xuống đầu chàng.

Và chàng trầm giọng quát lên :

- Ám toán người không phải là hành động của hảo hán, hãy báo danh đi.

- Khá đấy!

Tần Quan Vũ chú mục nhìn về hướng vừa phát ra tiếng nói. Cách chàng chừng ba trượng là ba thiếu nữ vóc dáng mảnh mai, mình khoác áo đen, đứng giàn hàng chữ nhất trước mặt chàng.

Nhớ lại vụ tập kích vừa rồi, Tần Quan Vũ nhếch môi khinh bỉ :

- Ta chưa từng giết kẻ vô danh, các ngươi hãy báo danh rồi hãy đánh tiếp.

Ba thiếu nữ lừ mắt nhìn nhau dò ý, và một trong bọn trả lời cộc lốc :

- Ám Sát đoàn.

Sực nhớ đến câu chuyện giữa hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Phi, Tần Quan Vũ gặn lại :

- Chư vị là Tam hoa?

Đối phương lộ vẻ kinh nghi :

- A... tại sao ngươi biết?

Tần Quan Vũ cười gằn, không nói gì.

Chàng âm thầm vận dụng chân khí, vì biết rằng nếu họ hợp lực công kích thì chỉ có thể áp dụng Thiên Long thần bộ thì mới có thể đối phó được...

Thấy Tần Quan Vũ không trả lời, họ hơi lấy làm lạ là chưa từng thấy chàng có ý định tấn công.

Tần Quan Vũ thấy họ ngẩn ngơ nên hơi nhích lên, gằn giọng nói :

- Thế nào, từng người một hay là cả ba cùng ra tay một lúc?

Một trong ba thiếu nữ lạnh lùng :

- Đừng ngạo mạn, ta hỏi tại sao ngươi biết chúng ta là Tam hoa?

Vừa bị một đòn tập kích, Tần Quan Vũ quyết cho bọn Tam hoa nếm mùi lợi hại, chàng từ từ nhích lên và gằn giọng :

- Không cần nhiều lời, cứ ra tay rồi sẽ biết sau.

- Khoan đã, cứ yên lòng, ngươi đã muốn chết thì sẽ được toại nguyện ngay thôi. Nhưng trong võ lâm đương kim, chưa từng có ai biết đến danh hiệu của Tam hoa, cho nên ta muốn hỏi rõ nguyên nhân tại sao ngươi biết cái đã.

Tần Quan Vũ lại cười khỉnh, chàng đưa tay rút soạt thanh Vô Tình kiếm ra và nói rõ từng tiếng một :

- Cái tên Tam hoa là do Đại công chúa của các ngươi, Phượng Hoàng Tiên Phi nói ra đấy.

Cả ba thiếu nữ tái mặt, thoái lui lại vài bước.

Một trong ba nàng gặn hỏi :

- Đại công chúa chúng ta còn nói những gì nữa?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Nàng bảo rằng ngày chết của Tam hoa đã đến rồi... tiếp chiêu!

Dứt lời, thanh Vô Tình kiếm trên tay Tần Quan Vũ đã lóe lên trước mặt Tam hoa...

Bóng nhân ảnh của ba thiếu nữ chợt nhoáng lên, và Tần Quan Vũ vội dừng tay, vì họ đã bao vây ba phía.

Tần Quan Vũ trố mắt ngạc nhiên...

Khinh công của họ quả đã đạt đến mức siêu phàm. Nội lực vừa mới thử rồi, bây giờ đến lượt chứng kiến khinh công, quả nhiên lời nói của Phượng Hoàng Tiên Phi không phải là quá đáng.

Chàng trầm giọng quát lên :

- Tại sao các người không chịu ra tay?

Một trong Tam hoa lên tiếng :

- Hãy yên lòng, ngươi nhất định sẽ không sống đến ngày mai đâu. Nhưng ta muốn biết Đại công chúa của chúng ta còn nói những gì khác nữa?

Tần Quan Vũ không trả lời, nhếch môi khinh khỉnh quay đi...

- Đứng lại!

Một trong ba thiếu nữ lại quát lên.

Tần Quan Vũ bước thẳng đến trước mặt người vừa lên tiếng, ngẩn mặt nhướng mày như thách thức.

Thiếu nữ ấy vẫn đứng yên, nói :

- Ta bảo nếu ngươi muốn chết thì không khó đâu. Hừ, ngươi tưởng rằng mang cái ngoại hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ rồi lên mặt ngạo mạn với ai cũng được à? Thật đúng là dại dột.

Hãy mau trả lời ta, Đại công chúa còn nói những gì nữa?

Tần Quan Vũ cười gằn, khẽ nhích tới và quát lên :

- Tiếp chiêu!

Thanh trường kiếm được vung lên sau tiếng quát, chớp thành một vòng hoa thép ngời ngời.

Một trong Tam hoa cười nhạt :

- Giỏi lắm! Cho ngươi biết, bản cô nương là Hải Đường Hoa đây.

Lồng trong tiếng quát, Hải Đường Hoa không lùi lại mà còn tiến lên trước. Nàng như một cánh bướm uốn lượn theo đường kiếm của Tần Quan Vũ và năm ngón tay như búp măng bằng ngọc chụp thẳng vào ngực chàng.

Thấy đường kiếm của mình bị vuột, đồng thời lại nghe trước ngực năm ngọn chỉ phong xé gió chụp tới, Tần Quan Vũ hốt hoảng vội thi triển Thiên Long thần bộ ngay trong đường tơ kẻ tóc của sự sống chết ấy, xoay mình tránh thoát ngón đòn hiểm ác.

Trong cái tránh thần tốc đó, vai của Tần Quan Vũ và vai của Hải Đường Hoa gần như chạm vào nhau, chàng khẽ cười một tiếng lạnh lùng :

- Hải Đường Hoa sắp rụng đây.

Thanh trường kiếm lại được vung lên sau lời nói. Lưỡi kiếm nhoáng lên, tà tà phạt ngang vào vai phải của Hải Đường Hoa.

Quả xứng với danh hiệu Tam hoa. Hải Đường Hoa nghiêng mình sang bên trái như một cành liễu cong theo chiều gió, và thoáng nghe một tiếng cười gằn, thân ảnh của nàng đã thoát ra ngoài ba trượng.

Hải Đường Hoa đứng thẳng như một pho tượng uy nghi và nhìn vào mặt Tần Quan Vũ bằng dáng sắc bình thản đến lạnh lùng :

- Thì ra Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ chỉ có thế thôi à?

Tần Quan Vũ cảm thấy lửa giận bốc lên hừng hực, bỗng nhiên một tiếng quát vang lên từ xa :

- Tam hoa, không được hành hung.

Tiếp theo tiếng quát, ba bóng hồng phóng đến như ba chiếc cầu vồng.

Tần Quan Vũ giật mình ngẩng mặt...

Ba hồng y thiếu nữ lập thành một vòng vây khiến chàng lọt vào giữa. Nhưng, chỉ có một điều lạ là lưng họ quay về phía chàng, mặt thì đối diện với Tam hoa.

Vì vậy, Tần Quan Vũ chỉ thấy được vóc thân thon nhỏ dịu dàng, và suối tóc chảy xuống bờ vai như cuộn mây óng ả.

Hải Đường Hoa kinh hãi kêu lên :

- Khổng Tước tỷ tỷ, tam vị đến đây làm gì?

Thiếu nữ có tên là Khổng Tước cũng ngỡ ngàng, hỏi lại :

- Hải Đường Hoa, sao chư vị lại làm thế?

XLVI

Mệnh lệnh mâu thuẫn

Hải Đường Hoa nhích tới gần hơn, nói bằng một giọng cực kỳ thân thiết :

- Chúng tôi vâng lệnh đến ám sát Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ. Chúng tôi là một bộ phận trong Ám Sát đoàn.

Khổng Tước kinh ngạc kêu lên :

- Lạ nhỉ! Tam điểu chúng tôi cũng vâng lệnh chủ nhân gia nhập Bảo Hộ đoàn với nhiệm vụ duy nhất là bảo hộ Văn Khúc Võ Khôi.

Tần Quan Vũ ngơ ngác như người trong mộng.

Cùng một bọn với nhau mà kẻ thì vâng lệnh ám sát, kẻ thì vâng lệnh bảo hộ, vậy là nghĩa lý gì?

Tần Quan Vũ nhìn sáu thiếu nữ đang đứng quanh mình như nhìn những con người quái dị.

Chàng tra thanh Vô Tình kiếm vào vỏ, im lặng chờ xem sự tình diễn biến ra sao.

Hải Đường Hoa trố mắt nhìn trân trân vào Khổng Tước rồi nói :

- Khổng Tước tỷ tỷ, tỷ không nói đùa đấy chứ?

Khổng Tước cau mày :

- Thật kỳ lạ.

Hải Đường Hoa cau mặt :

- Khổng Tước tỷ tỷ, chúng tôi phải giết người này để phục lệnh với Chủ nhân.

Khổng Tước lắc đầu :

- Không thể như thế được, Tam điểu chúng tôi vâng lệnh bảo hộ, nếu Tần công tử có mệnh hệ gì thì chúng tôi làm sao phục lệnh?

Hải Đường Hoa nghiêm mặt :

- Khổng Tước tỷ tỷ, muội thật tình vâng lệnh mà đến đây, xin tỷ tỷ đừng đùa dai như thế.

Khổng Tước cũng nghiêm giọng :

- Không, sao ta lại có thể đùa được chứ? Chúng ta chính thức vâng lệnh mà đến đây.

- Thật ư?

- Chúng ta lừa chư vị làm chi?

Hải Đường Hoa thấp giọng :

- Xin tỷ tỷ đừng làm khó chúng tôi. Đại công chúa và Nhị công chúa tuy có bất hòa, nhưng đó là việc riêng của họ. Còn giữa chúng ta có tình thân thiết, chưa bao giờ xích mích với nhau. Đâu lẽ nào chúng ta lại làm khó dễ nhau?

Khổng Tước lắc đầu :

- Muội muội đừng hiểu lầm. Tam điểu chúng ta vì lệnh mà hành sự, chứ đâu phải cố ý làm khó dễ nhau? Đây, muội muội hãy xem lệnh kỳ.

Vừa nói, Khổng Tước vừa rút lá cờ vàng thêu hình chim phượng đưa ra, và nói tiếp :

- Muội muội có thấy rõ chưa?

Hải Đường Hoa tái mặt :

- Sao lại có chuyện lạ lùng như thế?

- Muội muội không thấy rõ lệnh kỳ ư?

- Không, rõ lắm chứ. Nhưng, chúng tôi lại cũng có lệnh kỳ...

Và nàng vội rút trong tay áo ra lá cờ vàng thêu hình chim phượng.

Khổng Tước cau mày :

- Như thế phải làm sao?

Tần Quan Vũ nhích lên, hỏi :

- Chủ nhân các người là ai?

Khổng Tước dịu giọng :

- Xin thứ lỗi, điều đó tiểu nữ không thể nói được.

Thấy mình dù sao cũng là một nam nhân mà phải chịu sự định đoạt của những thiếu nữ này, điều đó khiến Tần Quan Vũ bừng lửa giận. Chàng xốc đến gần bên Khổng Tước, nói :

- Tại hạ có một biện pháp có thể giúp các vị giải quyết vụ này.

Hải Đường Hoa nghe vậy vội hỏi dồn :

- Biện pháp gì?

Và Khổng Tước cũng quay sang, nhướng mắt nhìn chàng như ngầm hỏi.

Bây giờ Tần Quan Vũ mới nhận rõ sắc diện của Khổng Tước. Chàng hết sức ngạc nhiên, không hiểu sao trong số những môn hạ của Phượng Hoàng Tiên Phi lại có nhiều người xinh đẹp như thế?

Nhưng, sự tức giận đã khiến cho Tần Quan Vũ không còn có thời gian thưởng thức lâu, chàng mỉm cười ngạo mạn rồi trả lời :

- Trước hết, hãy cho biết danh hiệu của Tam hoa và Tam điểu, rồi sau đó ta sẽ có biện pháp lưỡng toàn.

Khổng Tước gật đầu :

- Tam hoa tức là Hải Đường Hoa, Mai Khôi Hoa và Thủy Tiên Hoa. Còn Tam điểu là Đỗ Quyên Điểu, Khổng Tước Điểu và Hoàng Hạc Điểu. Vậy Tần công tử hãy đưa biện pháp giải quyết ra đi.

Tần Quan Vũ gục gật đầu. Chàng nghĩ phụ thân của hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ nhất định là một người phong nhã ưa thích các loài chim và hoa, nếu không thì làm sao môn hạ lại có những danh hiệu như thế.

Và khi chọn danh hiệu cho hai ái nữ là Phượng Hoàng, tức là chúa của các loài chim, thì nhất định ông ta đã nghiên cứu về loài chim

tường tận lắm.

Chàng lại mỉm cười trả lời cho Khổng Tước :

- Như thế này nhé, khi có Tam hoa thì Tam điểu chưa đến. Vậy thì Tam điểu hãy tạm thời tránh sang một bên, xem như là chưa gặp tại hạ, để cho tại hạ đối phó với Tam hoa. Chỉ có như thế thì các vị mới không đụng chạm với nhau, và còn có thể trở về phục lệnh nữa.

Hải Đường Hoa cười hăng hắc :

- Hay lắm, quả là một biện pháp lưỡng toàn!

Khổng Tước lắc đầu :

- Tần công tử, tiểu nữ biết đó là do ý chí khẳng khái củ công tử, nhưng Tam điểu chúng tôi vâng lệnh đến đây, và quả đã gặp được công tử thì đâu có thể xem như là không gặp? Vả lại, nếu rủi như công tử có mệnh hệ nào thì Tam điểu làm sao có thể tránh khỏi trách nhiệm?

Hải Đường Hoa thở dài :

- Như thế thì phải giải quyết làm sao?

Khổng Tước trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Biện pháp tốt hơn hết là chúng ta cùng trở về thỉnh ý lại với Chủ Nhân.

Hải Đường Hoa gật đầu :

- Có lẽ chỉ đành phải như thế thôi.

Thủy Tiên Hoa vội kêu lên :

- Không được, nếu giải quyết như thế thì chỉ có lợi cho Tam điểu mà thôi. Vì Bảo Hộ đoàn vô tình đã làm tròn nhiệm vụ, nhưng Ám Sát đoàn lại trở về tay không.

Hải Đường Hoa mím miệng :

- À, đúng thế. Vậy thì biện pháp đó không thi hành được.

Khổng Tước thở dài :

- Vì để cho tròn trách nhiệm của đôi bên, chúng ta chỉ đành dùng võ lực phân tranh mà thôi. Đó là biện pháp đúng hơn hết. Nhưng, là người cùng một nhà, chúng ta có thể làm như thế được chăng?

Hải Đường Hoa buồn bã nói :

- Làm sao lại giải quyết như thế được? Chỉ trách chủ nhân không biết vì sao lại đưa ra mệnh lệnh mâu thuẫn như thế chứ...

Hải Đường Hoa nói chưa dứt lời thì bỗng từ xa có hai bóng nhân ảnh vút tới như hai dải lụa, và một giọng nói trong như ngọc rót vang lên :

- Tần công tử!

Cho đến khi hai người ấy đứng yên thì mọi người mới nhân ra đó là hai tỷ muội của Phượng Hoàng Tiên Phi.

Và khi chân vừa chấm đất, Phượng Hoàng Tiên Nữ đã tiến đến gần Tần Quan Vũ, cất giọng run run hỏi :

- Tần công tử, có phải công tử đã bị thương?

Thái độ và lời lẽ của nàng đã bộc lộ cả một nỗi lo lắng thiết tha, khiến cho dù có bị chạm đến lòng tự ái, Tần Quan Vũ cũng phải dịu giọng trả lời :

- Đa tạ cô nương, tại hạ không sao cả!

Và ngay lúc ấy, chàng sực nhớ đến lời dặn của người thần bí: “Đại trượng phu có thể co, có thể duỗi, phải đóng kịch cho khéo với Phượng Nghi và hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ để dò la manh mối phụ thân...”

Vì phụ thân, chàng phải nhẫn nhịn tất cả.

Huống chi, cảm tình của người ta đối với mình như thế, thì dù sao mình cũng phải ân cần đáp lại.

Sắc mặt của Phượng Hoàng Tiên Nữ tươi hẳn lên sau câu trả lời của chàng, nàng khẽ kêu lên :

- Công tử...

Nhưng nàng bỗng bỏ lửng câu nói, đôi má ửng hồng vì thẹn thùng.

Vẻ thẹn thùng của mỹ nhân mới đáng yêu làm sao! Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Cô nương cứ nói...

Thấy Tần Quan Vũ đối với bào muội thật hòa nhã nên Phượng Hoàng Tiên Phi cũng yên tâm. Nàng quay sang quát lớn :

- Tam hoa!

Tam hoa cùng bước lên một lượt và quỳ mọp xuống :

- Tam hoa xin đợi lệnh.

Phượng Hoàng Tiên Phi nghiêm mặt :

- Ám Sát đoàn là tổ chức thế nào? Tại sao lại có dính líu đến các ngươi?

Hải Đường Hoa lên tiếng trả lời :

- Đại công chúa, Ám Sát đoàn là một tổ chức của Liên minh mới thành lập gần đây. Bọn thuộc hạ vâng lệnh chủ nhân đến gia nhập Ám Sát đoàn, và theo lệnh của chủ nhân để tìm giết Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ.

Phượng Hoàng Tiên Nữ buột miệng kêu lên :

- Liên minh?

Phượng Hoàng Tiên Phi cũng lộ vẻ kinh hãi, nhưng nàng vẫn lạnh lùng gặn lại Tam hoa :

- Các người từ trước đến nay chịu sự sai khiến của ta, hay của gia phụ?

Hải Đường Hoa run giọng :

- Tam hoa vốn là chịu lệnh của Đại công chúa, nhưng việc này...

Phượng Hoàng Tiên Phi trầm giọng ngắt lời :

- Đã chịu lệnh của ta thì bất cứ việc gì cũng phải thỉnh ý của ta trước, nhưng các ngươi đã không làm thế. Vậy, với chuyện bội phản

lần này, các ngươi có biết là mình đã mắc tội gì chưa?

Tam hoa tái mặt.

Hải Đường Hoa nói không ra tiếng :

- Tội... tội... tội chết!

Tần Quan Vũ biến sắc, chàng vội nói với Phượng Hoàng Tiên Nữ :

- Mong cô nương hãy xin tội cho Tam hoa.

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Công tử bảo thế là có ý gì?

- Họ chỉ vì lệnh mà hành sự, vậy đâu nên kết tội họ? Vả lại, con ong cái kiến còn tham sống huống chi là con người, vậy đâu có thể để cho họ chết như thế? Chúng ta đã nhiều lần gặp gỡ, tại hạ hết sức cảm kích bao lần thi ân của cô nương... Bây giờ, nếu có thể vì tại hạ thêm một lần nữa, mong cô nương hãy xin cho họ.

- Vừa rồi chẳng phải họ đã hành hung với công tử đấy sao?

- Nhưng đó là vì lệnh, họ không thể không thi hành được.

Phượng Hoàng Tiên Nữ nhìn trân trối vào mặt Tần Quan Vũ...

Chàng quả đúng là một người quân tử, không vì chút thù riêng mà bỏ mất thiện tâm.

Càng cảm phục đức tính của chàng, mối tình của Phượng Hoàng Tiên Nữ đối với chàng càng thêm sâu nặng.

Nàng khẽ gật đầu :

- Nếu Tần huynh không giận thì có thể được.

Và quay sang Phượng Hoàng Tiên Phi, nàng khẽ kêu :

- Tỷ tỷ...

Không đợi bào muội nói hết, Phượng Hoàng Tiên Phi vội ngắt lời :

- Có phải muội muốn thay cho Tần công tử mà xin tội cho Tam hoa chăng? Nhưng nếu tỷ không xử tội chúng thì muội có thể tin ta

không?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cảm động nói :

- Muội tin tỷ tỷ rồi. Huống chi, chuyện này đã có Tam hoa chứng thực và còn có Phượng Hoàng kỳ lệnh thì muội làm sao lại nghi ngờ tỷ tỷ được? Tỷ tỷ, tỷ có thể vì muội mà tha cho Tam hoa chăng?

Phượng Hoàng Tiên Phi khẽ liếc Tần Quan Vũ bằng tia mắt cảm kích, rồi nàng dịu giọng :

- Tỷ đâu có lý nào không đồng ý với yêu cầu của muội. Huống chi, Tam hoa với tỷ tình như tay chân, tỷ đâu đành hạ thủ... chỉ cần muội tin tỷ là đủ.

Và nàng quay về phía Tam hoa, nghiêm nghị nói :

- Tam hoa, người mà các ngươi muốn giết lại xin tội cho các ngươi đấy. Hãy đứng dậy.

Tam hoa cảm động, khẽ liếc Tần Quan Vũ, và cùng một lượt cuối đầu thưa :

- Đa tạ đại ân của Đại công chúa, Nhị công chúa, và Tần công tử.

Chờ họ đứng lên xong, Phượng Hoàng Tiên Phi lại hỏi :

- Tam hoa đã có đến Tổng đà của Liên minh chưa?

- Thưa đã có!

- Ám Sát đoàn gồm bao nhiêu người?

- Gần một trăm người!

Tần Quan Vũ khẽ rúng động trong lòng, vội hỏi ngay :

- Tổng đà của Liên minh ở tại Hạ Hầu viên phải không?

- Đúng thế!

- Và Minh chủ tức là Hạ Hầu viên chủ?

Hải Đường Hoa ấp úng :

- Điều đó... điều đó...

Tần Quan Vũ bật cười :

- Cô nương không thể tiết lộ bí mật thì thôi vậy.

Tần Quan Vũ vừa nói đến đó, thì bỗng có tiếng tiêu từ đâu đó chợt vang lên, và theo đó là một giọng hát:

Tình tử Vương quốc

Vưu thủy tam phong,

Giá hồng hổ tự tri sinh...

Tần Quan Vũ rúng động, nhún mình phóng về phía phát ra tiếng hát.

Phượng Hoàng Tiên Nữ hớt hải kêu lên :

- Công tử!

Và nàng cũng vội lao theo, cản ngay trước mặt Tần Quan Vũ :

- Đó là một âm mưu, đừng để mắc bẫy.

Tần Quan Vũ hết sức ngạc nhiên vì sự việc xảy ra quá đột ngột, nhưng vì bộ Huyền kinh vẫn là mấu chốt của vấn đề quan trọng, nó giải quyết gần như toàn bộ những việc ân oán trong đời chàng. Chàng phải lấy cho bằng được.

Tuy nhiên, chàng biết Phượng Hoàng Tiên Nữ vì nặng tình với chàng nên sẽ cản trở sự mạo hiểm đó. Vì vậy, chàng cố giữ bình tĩnh, và mỉm cười nói :

- Cô nương, chúng ta hãy cùng đi xem thử cái âm mưu đó nhé.

Rồi chàng nắm lấy tay nàng, giục :

- Đi!

Cái nắm tay thân thiết của chàng làm cho Phượng Hoàng Tiên Nữ gần như quên đi tất cả. Nàng vội cùng chàng lao nhanh về phía trước.

Phượng Hoàng Tiên Phi nhìn theo và nở nụ cười như muốn chia sẻ niềm vui với bào muội, rồi nàng quay sang ra lệnh :

- Tam hoa, Tam điểu, hãy mau rượt theo Nhị công chúa.

XLVII

Ngọa Long Tuyết Sơn

Như hai luồng sao xẹt, Tần Quan Vũ dắt tay Phượng Hoàng Tiên Nữ phóng về phía phát ra tiếng ca.

Chỉ thoáng mắt, khi cảm thấy đã đến gần, Tần Quan Vũ đột nhiên dừng lại :

- Phượng Hoàng cô nương, tại sao cô nương biết đó là một âm mưu?

Phượng Hoàng Tiên Nữ lúc bấy giờ như một con người ngơ ngẩn, vì thái độ dịu dàng thân thiết của Tần Quan Vũ đã khuấy động đáy lòng bình tĩnh của nàng.

Người nàng thầm yêu trộm nhớ giờ đây đang đứng sát một bên, lại đối xử với nàng bằng đúng thái độ mà nàng hằng mong mỏi, bảo sao tâm hồn nàng lại không lơ lửng tận không trung?

Cho đến khi nghe câu hỏi của chàng, Phượng Hoàng Tiên Nữ mới giật mình như người ngủ mê mới dậy, vội trả lời chàng :

- Trong lúc tiểu muội đi tìm Tam hoa, đã từng nghe tiếng ca như thế ở khắp nơi, và dường như có nhiều đoàn người cùng lẩn quất theo tiếng ca ấy...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Có nhiều đoàn người lẩn quất theo tiếng ca ư?

- Đúng thế, trong đó có cả môn hạ của gia phụ nữa!

Qua lời nói của Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ chợt như bắt gặp vấn đề. Chàng dịu dàng hỏi lại :

- Cô nương có thể nói thêm cho tại hạ rõ được chăng?

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu :

- Có thể hiểu một cách chính xác là mục đích của họ đang nhắm vào quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền kinh.

Lúc bấy giờ, tiếng ca từ xa lại lảng vảng đến gần, và qua giọng ca, có thể biết người mà phát ra tiếng ca đó có một nội lực hùng hậu lắm.

Riêng Tần Quan Vũ khi nghe tiếng ca, chàng cảm thấy có điều lạ...

Tuy nội dung của tiếng tiêu và tiếng ca vẫn giống như của Cổ Lãnh Vân, nhưng âm vận lại có phần khác biệt...

Nhưng, điều làm cho Tần Quan Vũ băn khoăn là không hiểu tại sao khúc ca ấy lại được phổ biến đi khắp nơi trong võ lâm như thế?

Chàng biết tự nhiên nó phải có điều bí ẩn, bèn hỏi nhỏ Phượng Hoàng Tiên Nữ :

- Đối với việc rêu rao khúc ca này, cô nương có biết ẩn ý của nó chăng?

- Cứ theo gia phụ nói thì sở dĩ khúc ca được truyền ra như thế là do Ngọc Thường Nga khởi xướng.

- Nhưng làm sao Ngọc Thường Nga lại biết được khúc ca đó?

Phượng Hoàng Tiên Nữ lắc đầu :

- Điều đó thì tiểu muội cũng không rõ. Cứ theo gia phụ kể lại thì trong ngày thành lập Liên minh, Ngọc Thường Nga tự cho rằng mình là một trong những người sáng lập nên không có điều chi cần phải giấu diếm, vì vậy nên ả mới đem lời ca ấy công bố nơi đại hội.

Trong khi hai người nói chuyện, tiếng tiêu và lời ca càng lúc càng lại gần.

Phượng Hoàng Tiên Nữ nói tiếp :

- Khi ả công bố khúc ca ấy thì mọi người trong võ lâm đều biết cả, nhưng ai nấy cũng đều có ý hoài nghi. Tại vì Huyền kinh vốn là tuyệt học cao nhất trong võ lâm, nó có thể phá Huyền Âm thần công và Huyền Âm thần chưởng của Ngọc Thường Nga, thế tại sao ả lại không giữ làm của riêng để tự mình đi tìm kiếm, mà lại nói ra cho

mọi người đều biết? Đó là một việc mà đến nay hãy còn làm cho thiên hạ băn khoăn.

Tần Quan Vũ hỏi :

- Thế "Liên minh" được thành lập trong lúc nào?

- Độ nửa tháng trước đây.

Tần Quan Vũ tính nhẩm trong đầu, thì ra Liên minh được thành lập chỉ cách hai ngày sau khi chàng ra khỏi Tam Quốc miếu.

Chàng muốn hỏi thêm về tôn chi thành lập của Liên minh, nhưng chàng kịp nghĩ dù sao đi nữa thì Phượng Hoàng Tiên Nữ cũng không thể phản lại phụ thân nàng, nên chàng hỏi sang chuyện khác :

- Tại sao cô nương biết đây là một âm mưu?

Như gặp phải điều khó khăn, Phượng Hoàng Tiên Nữ suy nghĩ thật lâu rồi mới nói :

- Huyền kinh quyển thứ ba và thứ tư là vật mà trong võ lâm ai ai cũng đều mơ ước. Nay Ngọc Thường Nga lại mang manh mối ra công bố như thế có lẽ là muốn bắt bóng bắt gió cũng chưa biết chừng, nhưng cái bóng gió đó ở trong võ lâm hiện nay ai ai cũng đều mù tịt. Tất nhiên họ sẽ nghĩ đến công tử, vì công tử là đồ đệ của Thủy Cảnh tiên sinh, nhất định công tử cũng cần đến Huyền kinh. Do đó, họ nghĩ đến biện pháp dùng lời ca ấy dò xem phản ứng của công tử. Nếu công tử không cẩn thận mà để lộ ra manh mối, tất họ sẽ theo đó mà đến Ngọc Long Tuyết Sơn ngay.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Nhưng đã có ai đi Ngọc Long Tuyết Sơn chưa?

- Có. Nhưng chỉ ít thôi, vì người tin thì ít, mà người không tin lại nhiều hơn.

Tần Quan Vũ gật đầu suy nghĩ...

Phượng Hoàng Tiên Nữ nói tiếp :

- Tần công tử, chẳng lẽ quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền kinh quả đúng như ẩn ý trong khúc ca kia, nghĩa là nó thật ở Ngọc Long Tuyết Sơn?

Tần Quan Vũ mở miệng định trả lời, nhưng chàng bỗng giật mình ngưng lại.

Tuy Phượng Hoàng Tiên Nữ có cảm tình sâu nặng đối với chàng, nhưng người xưa đã nói "dò sông dò biển dễ dò, nào ai bẻ thước mà đo lòng người". Từ ngày từ giã ân sư, những điều trải qua trong chốn giang hồ đều toàn là âm mưu xảo quyệt, người thiếu nữ dễ thương này, biết đâu lại chẳng mang trong mình một âm mưu?

Chàng vội trả lời :

- Điều đó tại hạ cũng còn mờ mịt.

Phượng Hoàng Tiên Nữ nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Công tử không nói thật với lòng mình rồi. Chỉ xem việc vừa nghe thoáng qua lời ca thì công tử đã lộ sắc nôn nóng, như vậy cũng đủ biết rằng nội dung của khúc ca ấy nhất định có ẩn tàng chỗ giấu Huyền kinh...

Đã sẵn có chủ ý nên Tần Quan Vũ vẫn giữ được vẻ thản nhiên :

- Lúc tại hạ sắp sửa vào Tử Vong lâm thì Tam Quốc miếu đã cho người đến khuyên tại hạ hãy đến Ngọc Long Tuyết Sơn, và còn cho biết rằng nên để ý đến lời ca ấy mà tìm kiếm Huyền kinh. Cho nên, khi nghe lời ca lúc nãy, tại hạ cho rằng đó là người của Tam Quốc miếu, thế thôi.

Phượng Hoàng Tiên Nữ gục gật đầu...

Cùng lúc ấy, tiếng tiêu và giọng ca dần dần xa mất...

Tần Quan Vũ vụt thấy chuyện có nhiều nghi vấn.

Tại sao tiếng tiêu và tiếng ca từ xa đến gần rồi lại mất đi?

Hay là họ cố ý theo dõi mình và Phượng Hoàng Tiên Nữ?

Chợt nghe Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi :

- Công tử cho rằng Huyền kinh không có ở tại Ngọc Long Tuyết Sơn chứ?

Tần Quan Vũ giả vờ ngơ ngác, hỏi lại :

- Ý của cô nương thật là khó hiểu. Tại hạ làm sao có thể biết chỗ giấu Huyền kinh ở nơi nào?

Phượng Hoàng Tiên Nữ cười lớn, giọng cười của nàng rất hồn nhiên :

- Nếu Ngọc Long Tuyết Sơn không có Huyền kinh thì công tử cứ làm bộ đóng kịch thật khéo, để cho họ kéo nhau lên đó rồi quay về tay không một chuyến cho vui.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Vui thì có vui đó, nhưng...

Ngay lúc đó, Tần Quan Vũ đã phát giác ra ở xung quanh mình cách chừng mười trượng, có rất nhiều người đang âm thầm theo dõi. Chàng bèn ngưng lại không nói tiếp nữa.

Phượng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười hỏi :

- Nhưng làm sao?

Một ý nghĩ thoáng qua, Tần Quan Vũ lập tức quyết định.

Huyền kinh đối với chàng tỷ như sinh mạng. Nếu để lọt vào tay người khác, thì đó là cả một vấn đề nguy hiểm đối với chàng.

Bây giờ ở trong võ lâm ai ai cũng biết, nhưng họ còn bán tín bán nghi, và đúng như lời của Phượng Hoàng Tiên Nữ vừa nói, khi nào họ tìm ra sự chứng thực của chàng thì họ mới bắt đầu hành động.

Đây quả là một cơ hội hiếm có để đánh lạc hướng họ, nếu ngay bây giờ chàng biết lợi dụng tốt cơ hội đó.

Phượng Hoàng Tiên Nữ lại hỏi tiếp :

- Nhưng làm sao? Phải chăng công tử cũng còn hãy nghi ngờ như họ à?

Câu hỏi vừa dứt, và không đợi Tần Quan Vũ trả lời, Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp với chàng :

- Tần công tử, bất cứ trong trường hợp nào cũng phải phủ nhận. Phải làm cho họ không biết Huyền kinh giấu ở Ngọc Long Tuyết Sơn. Hãy cố bình tĩnh, kể cả sắc mặt cũng cố giữ vẻ tự nhiên. Xung quanh đây chừng mười trượng đều có người đang theo dõi đấy.

Tần Quan Vũ quả thật ngạc nhiên đến kinh sợ, sau câu nói đó của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Tuy nhiên, chàng cố làm như không có chuyện gì, vừa cười vừa nói :

- Nếu làm cho họ đi không rồi về như thế ấy, thì e rằng họ sẽ tìm tại hạ mà gây sự đó chứ.

Như muốn buộc cho Tần Quan Vũ phải phủ nhận rõ ràng về việc Huyền kinh có ở tại Ngọc Long Tuyết Sơn, Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi dồn :

- Như vậy công tử biết chắc rằng Huyền kinh không có ở Ngọc Long Tuyết Sơn?

- Tất nhiên là không có!

Tần Quan Vũ vừa trả lời vừa suy nghĩ...

Người của Tam Quốc miếu nói đúng. Sự thần bí không phải ở nơi con người của Trần Phượng Nghi, mà là ở nơi con người của hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Tại sao nàng biết vụ Huyền kinh ở Ngọc Long Tuyết Sơn, và tại sao nàng lại biết rõ có người rình mò theo dõi?

Chính chàng cũng nhờ nàng nhắc nhở, và cố sức dụng công thì mới phát hiện là có người ở chung quanh. Còn nàng, chỉ bằng một cách hết sức tự nhiên, bình thường, mà lại biết rõ ràng như thế. Vậy thì võ công của nàng không thể nào lường được.

Tần Quan Vũ đang băn khoăn thì Phượng Hoàng Tiên Nữ lại hỏi :

- Công tử biết chắc Huyền kinh không có ở Ngọc Long Tuyết Sơn, vậy chắc công tử biết nơi giấu nó chứ?

- Tại hạ quả có biết.

- Vậy chẳng lẽ lúc ở Trích Huyết giáo, lời Tư Văn Tú Sĩ nói với công tử là không đúng à?

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Sao cô nương biết được tại hạ đã gặp Cổ bá bá ở Trích Huyết giáo?

Phượng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười :

- Có gì mà lạ? Theo như Ngọc Thường Nga nói, thì lúc đó Cổ Lãnh Nguyệt vì quá yếu sức nên dùng Truyền Âm Nhập Mật không được kỹ, nên đã để cho Ngọc Dung La Sát nghe biết, và ả đã bẩm cáo lại cho Liên minh những điều nghe biết đó...

Tần Quan Vũ bị rúng động vì sự phát giác đó, nhưng chàng vẫn thản nhiên :

- Phải, Cổ bá bá đã nói với tại hạ việc ấy.

- Thế sao lại không đúng? Hay còn có ẩn ý gì khác?

- Phải nói thẳng ra rằng khúc ca ấy không đáng giá một xu.

Như sợ Tần Quan Vũ từ chỗ đóng kịch mà đi đến chỗ nghi ngờ thật, Phượng Hoàng Tiên Nữ vội dùng Truyền Âm Nhập Mật nhắc chàng :

- Tuy rằng nói thế nhưng công tử đừng cho đó là sự thật nhé!

Nhưng ngoài miệng, nàng vẫn hỏi :

- Công tử có thể cho biết việc ấy được chăng?

Tần Quan Vũ cười lớn :

- Hôm đó tại Trích Huyết giáo, vì biết nguy cơ sẽ đến với tại hạ, nên Cổ bá bá làm ra vẻ dùng Truyền Âm Nhập Mật không được khéo léo, và đã cố ý để lộ cho Ngọc Dung La Sát nghe được những điều ấy.

Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt kêu lên :

- Như thế thì công tử hiện đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm rồi...

Và nàng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói riêng với chàng :

- Nếu họ biết công tử là cái chìa khóa của nơi giấu Huyền kinh, thì họ sẽ tìm mọi cách bắt buộc công tử phải nói ra, đó là việc nguy hiểm lắm.

Tần Quan Vũ mỉm cười, chàng hết sức băn khoăn, không biết Phượng Hoàng Tiên Nữ đúng là bạn hay thù?

Nếu là thù thì tại sao nàng lại lo lắng cho mình quá thế?

Giọng Truyền Âm Nhập Mật của Phượng Hoàng Tiên Nữ lại vang lên :

- Tần công tử, tiểu muội đã nghĩ ra một cách "dĩ độc công độc" rồi. Bây giờ, khi tiểu muội hỏi chỗ giấu Huyền kinh, thì công tử cố làm như nói thật nhỏ rằng Huyền kinh giấu trong Chí Tôn bảo nhé. Nhớ nhé!

Và nàng bèn sửa lại nụ cười thật tươi, dùng giọng điệu ngọt ngào như đang dụ dỗ :

- Công tử nói riêng cho tiểu muội biết chỗ giấu Huyền kinh đi.

Tần Quan Vũ hết sức kinh nghi...

Rõ ràng nàng đã vì sự an nguy của mình mà lo liệu mọi điều.

Nhưng đường đường là một đấng tu mi, lại bày ra việc dối trá thì sao có thể gọi là chính nhân quân tử?

Tần Quan Vũ áy náy ngập ngừng :

- Xin cô nương hãy thứ cho, tại hạ không thể nói ra điều ấy...

Phượng Hoàng Tiên Nữ tưởng Tần Quan Vũ bắt đầu đóng kịch theo ý mình, và muốn cho những kẻ đang nghe lén tin tưởng hơn nữa, nên nàng sà vào lòng Tần Quan Vũ, dùng giọng điệu nũng nịu dỗ dành :

- Tần công tử không quý thiếp ư?

Là một kẻ hết sức thông minh, Tần Quan Vũ đâu lại không biết nàng cố ý đóng kịch để gạt đối phương? Nhưng, sự lo lắng của nàng đã làm cho chàng thật sự cảm động, chàng vuốt nhẹ tóc nàng rồi nói :

- Mong cô nương lượng thứ, tại hạ quả không thể nói được...

Rồi chàng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói luôn :

- Kế của cô nương thật là tuyệt diệu, chỉ hiềm vì Chí Tôn bảo dù sao cũng là nơi xuất sứ của ân sư, tại hạ không thể để cho thiên hạ xông vào đấy gây náo loạn được.

Từ chỗ đóng kịch, hai người đi lần đến việc nảy sinh cảm giác đê mê thật sự. Chàng như ngây ngất trong hương thơm của người trinh nữ, và nàng cũng chẳng muốn rời khỏi lòng chàng.

Phượng Hoàng Tiên Nữ vẫn để thân mình dựa vào lòng Tần Quan Vũ, nàng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp :

- Vậy thì công tử cứ tùy tiện chọn một nơi nào đó mà nói đi...

- Nói nơi nào bây giờ?

- Nơi nào cũng được, như là Quân Sơn hay Vu Sơn chẳng hạn. Cố làm sao cho họ tìm kiếm suốt cả đời họ đi.

Tần Quan Vũ quả là đã rơi vào cảnh “không rượu mà say”.

Chút nhu tình tha thiết của người thiếu nữ này đã làm cho kẻ dù là sắt đá cũng phải lung lay sụp đổ.

Tuy nhiên, chàng cố dằn lòng, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với nàng :

- Cô nương, nói dối như thế thì lòng của tại hạ sẽ không được yên.

Phượng Hoàng Tiên Nữ cất giọng buồn buồn :

- Công tử muốn chuốc lấy phiền phức ư?

- Tại hạ không sợ gì cả.

Phượng Hoàng Tiên Nữ buồn bã thở ra, rồi khẽ nói :

- Công tử không thể nói cho thiếp biết được sao?

Tần Quan Vũ lại áy náy đáp :

- Mong cô nương thứ cho, tại hạ không thể nói được đâu.

Lời nói của chàng vừa dứt, đột nhiên có một giọng oang oang gầm lên rung chuyển :

- Tiểu tử thật không muốn nói ư?

Tiếp theo tiếng quát là ngót hai mươi bóng người vút tới, vây chặt Tần Quan Vũ và Phượng Hoàng Tiên Nữ vào giữa...

XLVIII

Phản lại Liên Minh

Tần Quan Vũ quét mắt qua một lượt...

Đám người bao vây chàng đều mặc áo choàng đen, che mặt bằng lụa đen, y như cách ăn mặc của Tam hoa lúc nãy.

Không hỏi cũng có thể đoán chắc rằng họ là người của Liên minh.

Cùng trong lúc đó, bảy bóng người nữa lại ùn ùn phóng tới, xông vào giữa vòng vây, thì ra họ là Phượng Hoàng Tiên Phi và Tam hoa, Tam điểu.

Vừa chấm chân xuống đất, Phượng Hoàng Tiên Phi đã nhếch mép lạnh lùng :

- Kẻ nào dám hành hung, thì máu kẻ ấy sẽ đổ ngay tức khắc. Tam hoa, mau vứt ngay mảnh lụa che mặt xuống, và hãy trở về thân phận thật của mình là môn hạ của ta, mau!

Tam hoa đồng thanh “dạ” lên một tiếng rồi lột mảnh lụa đen che mặt cùng với chiếc áo choàng vứt ngay xuống đất.

Ba người họ trở về với thân áo màu hồng giống y như Tam điểu.

Phượng Hoàng Tiên Phi quắc mắt đảo khắp vòng vây một lượt rồi lớn tiếng nói :

- Ta công khai tuyên bố phản kháng Liên minh, thu hồi tất cả môn hạ, ai chống lại, thì kẻ đó phải chết.

Phượng Hoàng Tiên Nữ kêu lên :

- Tỷ tỷ...

Phượng Hoàng Tiên Phi quay phắt lại :

- Muội muội cho rằng hành động của tỷ quá đáng chăng?

Phượng Hoàng Tiên Nữ hết sức cảm động :

- Tỷ tỷ vì muội mà đi vào con đường mạo hiểm... Tỷ tỷ, xin tỷ hãy lui lại. Muội và Tần công tử sẽ thoát khỏi nơi đây, và... và có thể trọn đời sẽ không bao giờ trở về nhà nữa...

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu nói :

- Muội muội còn chưa biết rõ ý của tỷ sao? Từ nay, dù cho có đến chân trời góc biển, tỷ sẽ cùng muội chia sớt vui buồn, sướng khổ suốt đời.

Và nàng quay sang quát lớn :

- Trong hai mươi mấy người các ngươi, ít nhất cũng có năm người là môn hạ của gia đình ta. Nếu các ngươi còn nghĩ đến tỷ muội chúng ta thì hãy đứng sang một bên.

Lời nàng vừa dứt thì ba tiếng “tuân mạng” vang lên, rồi ba lão nhân tuổi độ năm mươi bước ra khỏi vòng vây, họ vừa bước vừa lột khăn che mặt và cởi áo choàng đen ném bỏ sang một bên.

Họ bước đến trước mặt Phượng Hoàng Tiên Phi cung kính vòng tay :

- Tam quái xin nghe lệnh của nhị vị Công chúa!

Phượng Hoàng Tiên Phi dịu giọng :

- Tam quái hãy bình tâm để hợp sức cùng bọn ta đánh lui kẻ địch.

Trước hành động quả quyết của Phượng Hoàng Tiên Phi, Tần Quan Vũ vô cùng cảm động, chàng biết rằng vì chàng mà hai tỷ muội nàng đã làm một việc quá nguy hiểm.

Chàng nhích sát lại, khẽ vịn lên vai Phượng Hoàng Tiên Nữ rồi ngập ngừng nói :

- Ân nghĩa này làm sao tại hạ quên được...

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngắt lời chàng :

- Công tử đừng nói thế. Hãy lo đối phó với cường địch...

Một trong những kẻ bao vây vụt cười lên sằng sặc :

- Kẻ nào phản lại Liên minh, chết! Kẻ nào miệt thị Liên minh, chết! Nhưng đáng cười hơn hết là đường đường với danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ thế mà lại đi núp bóng quần thoa.

Tần Quan Vũ lướt tới gần, gặn lại :

- Thế các hạ núp bóng ai?

- Ta đấy à? Ta núp bóng chủ nhân, chứ không phải ẩn sau lưng nữ nhân như thế đâu.

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Hãy báo danh đi. Ta không bao giờ giết kẻ vô danh cả.

Đối phương lại cười sằng sặc :

- Kể như ta là kẻ vô danh đi, nhưng ngươi lại làm gì ta được chứ?

Vừa nói, gã vừa rút kiếm ra khỏi vỏ.

Phượng Hoàng Tiên Phi và Phượng Hoàng Tiên Nữ tiến lên đứng sát hai bên Tần Quan Vũ. Phượng Hoàng Tiên Nữ hất mặt lạnh lùng nói :

- Đối phó với hạng người đó, không cần chúng ta phải nhọc sức. Xin công tử để cho tiểu nữ phái một môn hạ ra đuổi hắn đi.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Xin cô nương lui lại, cứ để tại hạ dạy hắn một bài học.

Dứt lời, chàng xốc lên phía trước...

Gã hắc y đối diện gầm lên một tiếng, múa tít thanh kiếm trên tay. Ánh thép lóe lên như một chiếc mống bạc chụp xuống đầu Tần Quan Vũ...

Thấy đối phương vừa mới ra tay đã dùng độc chiêu, Tần Quan Vũ không dám khinh thường, vội vã thi triển Thiên Long thần bộ lượn mình như chiếc lá khô, thoát khỏi vòng kiếm quang một cách dễ dàng.

Gã hắc y gầm lên một tiếng rồi vung mạnh thanh trường kiếm, quay tít nhiều vòng, ánh ngân quang vây bủa khắp chân thân Tần Quan

Vũ.

Biết không thể kéo dài tình trạng tránh né này nữa được, Tần Quan Vũ hú lên một tiếng dài lanh lảnh rồi phóng vọt mình lên gần hai trượng, hai tay vươn ra và giáng thẳng xuống.

- Muốn chết!

Lồng trong tiếng thét ấy, gã hắc y vùng buông kiếm, hai tay kéo lên ngang ngực và đẩy thốc trở lên.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội làm rung động mặt đất. Tần Quan Vũ vội ấn chân xuống đất, trụ vững thân mình.

Gã hắc y rùng mình mím miệng, thoái lui luôn hai bước.

Nhìn xuống chân gã, Tần Quan Vũ thấy dấu chân lún xuống gần hai tấc, chàng biết nội công của hắn cũng không phải tầm thường.

Vừa đứng yên lại được, gã hắc y liền chiếu đôi mắt hừng hực như máu về phía Tần Quan Vũ, và đột nhiên gã lao mình tới phạt mạnh cả hai tay...

Hai luồng kình lực như hai ngọn gió lốc thốc tới ù ù, xô thẳng vào giữa ngực Tần Quan Vũ...

Chàng cười khẩy một tiếng, rồi thi triển chiêu thứ nhất của Huyền Âm lục chưởng là Phật Pháp Vô Biên...

Bùng!

Như giây đàn căng bị đứt, gã hắc y bật ngửa ra gần hai trượng, và tiếp theo là một tiếng “bịch” khô khan, cả thân hình của gã hắc y dán lên mặt đất.

Tiếp theo đó, hai tiếng gầm vang lên, và hai gã hắc y khác phóng tới cùng một lúc như hai con hổ dữ vồ mồi...

Tần Quan Vũ nghe kình phong đã đến sát bên lưng, bèn thi triển Thiên Long thần bộ, lắc mình tránh sang bên phải và quát lớn :

- Liên minh chuyên dạy các ngươi đánh lén à? Hay nhỉ!

Cùng lúc ấy, gã hắc y bị té nằm dưới đất lúc nãy đã lóp ngóp ngồi dậy, quát lớn :

- Tam quái nghe lệnh.

Và gã móc ra từ trong tay áo một lá cờ vàng thêu hình chim phượng, phe phẩy trước mặt rồi nói tiếp :

- Nếu quả Tam quái dám kháng lệnh, ta sẽ lập tức bẩm báo việc này với quý chủ nhân.

Thấy Phượng Hoàng kỳ, Tam quái đều biến sắc. Sáu tia mắt khẩn cầu hướng về phía Phượng Hoàng Tiên Phi.

Hải Đường Hoa bước lên một bước và cũng rút ra một lá Phượng Hoàng kỳ, rồi cất giọng lạnh lùng nói :

- Ngươi tiếp lệnh hay muốn bảo ai tiếp lệnh? Kẻ nào chống lại lệnh kỳ trong tay ta thì tất kẻ đó phải chết.

Khổng Tước bước lên nắm lấy lá lệnh kỳ, đưa lên phất qua phất lại và môi nàng khẽ nhếch nụ cười như thách thức.

Gã hắc y tái mặt, thoái lui hai bước, lắp bắp :

- Các ngươi muốn...

Phượng Hoàng Tiên Phi chiếu đôi mắt lạnh lùng, nói :

- Lãnh Diện Sát nghe lệnh!

Lời của Phượng Hoàng Tiên Phi vừa dứt thì Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ vẫy tay về phía gã hắc y. Một làn ánh sáng lóe lên, gã hắc y đưa tay ra bắt lấy và gã lại thoái lui mấy bước nữa rồi hớt hải kêu lên :

- Kim Long lệnh!

Phượng Hoàng Tiên Phi vẫn lạnh lùng :

- Kẻ nhận lệnh mà không quỳ thì phải chết!

Mười mấy gã hắc y bao vây xung quanh đều đồng loạt quỳ xuống thưa :

- Thuộc hạ xin đợi lệnh!

Phượng Hoàng Tiên Phi cười gằn :

- Tất cả hãy cút đi cho ta.

Cả bọn đứng dậy xá dài và quay mình bỏ đi thẳng một mạch.

Lãnh Diện La Sát đứng lại, hai tay nâng chiếc lệnh bài, nói :

- Xin giao hoàn Kim Long lệnh.

Phượng Hoàng Tiên Nữ tiếp lấy. Gã hắc y cúi đầu chào rồi chạy theo đồng bọn.

Phượng Hoàng Tiên Phi quay lại nói :

- Tam quái, Tam điểu và Tam hoa nghe lệnh!

Chín người cùng quỳ xuống và Phượng Hoàng Tiên Phi nói tiếp :

- Hãy mau trở về đem tất cả sự việc báo lại cho cha ta. Chờ khi nào tỷ muội ta trở về rồi sẽ giải quyết sau.

Tam quái, Tam điểu và Tam hoa ứng thanh tuân lệnh, rồi chín người cúi đầu nhanh nhẹn quay đi.

Chờ cho họ đi rồi thì Phượng Hoàng Tiên Nữ bước đến sát bên Phượng Hoàng Tiên Phi, và như không ngăn được niềm xúc cảm của mình, nàng sà vào lòng bào tỷ và hỏi :

- Tỷ tỷ... chúng ta bây giờ phải làm sao?

Như một người từ mẫu, Phượng Hoàng Tiên Phi ôm lấy bào muội và vỗ về :

- Dù thế nào đi nữa thì tỷ đã quyết tâm rồi!

Phượng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi :

- Về nhà ư?

- Không!

- Tỷ tỷ, nếu không về nhà thì tỷ muội mình sẽ đi đâu?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài không nói...

Thấy tình cảm của tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ như thế, và thấy vì mình mà họ phải lâm vào hoàn cảnh khó xử, Tần Quan Vũ cúi mặt cất giọng buồn buồn :

- Vì tại hạ mà làm cho lệnh tỷ gặp khó khăn...

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu nói :

- Không phải vậy đâu. Thật ra tiểu nữ đã có ý phải lại Liên minh từ lâu, chỉ vì thiếu cương quyết mà thôi. Đến nay sự việc đã bức bách tỷ muội chúng tôi như vậy, âu đó cũng là một cơ hội tốt.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Tại sao thế?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở ra :

- Chuyện dài dòng lắm!

Phượng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi :

- Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta phải tính sao?

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài nặng nhọc :

- Chúng ta có nhà mà không về được, tất nhiên cũng phải có chỗ để đi thôi. Huống chi, thiên hạ mênh mông...

Nàng nói chưa dứt lời thì đột nhiên một giọng nói sang sảng vang lên :

- Hài tử, hãy về nhà... Nhà mới là chỗ các con về được!

Phượng Hoàng Tiên Nữ đứng phắt lên, tái mặt kêu :

- Cha!

Và nàng từ từ quỳ xuống...

Phượng Hoàng Tiên Phi cũng quỳ xuống kêu lên :

- Cha!

Tần Quan Vũ hoảng hồn, chàng đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy ai cả. Chàng biết phụ thân của hai nàng đã tới, nên vội vòng tay

nói :

- Tiểu sinh mới là kẻ đáng tội. Vì tiểu sinh mà nhị vị cô nương mới hành động như thế. Nếu lão tiền bối muốn bắt tội, tiểu sinh nguyện gánh vác tất cả.

Giọng nói lúc nãy lạnh lùng gặn hỏi :

- Nghĩa là ngươi muốn đem sinh mạng mình ra cứu lấy mạng của nhi nữ của ta?

Nhìn dáng cách thểu não của tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ khẳng khái đáp lời :

- Đúng thế! Xin lão tiền bối hãy dung tha cho nhị vị lệnh ái...

Giọng nói kia vẫn lạnh như băng :

- Được, ngươi muốn chết cách nào? Ta ra tay hay ngươi sẽ tự xử?

Tần Quan Vũ khẽ rúng động...

Thảo nào hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Phi lại không sợ cha mình như thế. Cha của hai nàng quả là một kẻ không biết xúc động bao giờ.

Và chàng trả lời một cách thản nhiên :

- Tiểu sinh có ý thế tội, nhưng không có ý tự giết mình. Vì như thế quả là không xứng đáng. Nếu lão tiền bối không tha thứ cho thì xin cứ ra tay, và nếu tiểu sinh không chịu nổi thì cũng được yên tâm nhắm mắt.

- Tốt! Tiếp chiêu!

XLIX

Sắp bày sum hợp

Cùng với lời nói, một ngọn kình phong như thác nước khổng lồ chụp xuống người Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ nghiến răng đưa hai tay lên một lượt, xuất chiêu thứ hai trong Huyền Âm lục chưởng là "Thần Uy Như Thiên" nghênh tiếp ngọn chưởng phong đang ào ạt bổ tới.

Vốn đã đoán biết phụ thân của hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ vốn không thể xem thường được, cho nên khi vừa phát chưởng, Tần Quan Vũ đã trụ mình xuống tấn, vận đủ mười thành công lực...

Bùng!

Ào... Ào...

Cùng một lúc với tiếng dội của kình lực chạm nhau, cát đá bắn lên cả một vùng mù mịt.

Tần Quan Vũ rùng mình kềm cứng đôi chân, nhưng không làm sao giữ được, cả thân mình bật lên như một thân cây trốc gốc, bắn bổng ra sau gần ba trượng.

Sau khi bị té lăn tròn trên mặt đất nhiều vòng thì Tần Quan Vũ mới cố gượng đứng lên được. Chàng phóng mình trở lại vị trí cũ rồi ngước mặt thản nhiên nói :

- Quả thật là thần công, xin lão tiền bối tiếp tục...

Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt òa lên khóc :

- Cha! Muôn điều tội lỗi đều do một mình con. Xin cha dung tha cho chàng...

Phượng Hoàng Tiên Phi ngẩng mặt, trang nghiêm nói :

- Thưa cha, tất cả những việc này đều do một tay con gây ra. Vị công tử ấy vô tội, và muội muội cũng chỉ bị con lôi kéo mà thôi.

Giọng nói trầm trầm gặn lại :

- Cuối cùng thì ai mới là chính phạm?

Tần Quan Vũ bước lên một bước nói :

- Lão tiền bối, nhị vị tiểu thư không ai có lỗi cả. Muôn việc đều do âm mưu của tiểu sinh.

Giọng nói trầm trầm quát lên giận dữ :

- Ta không cần biết những chuyện vô ích. Ta chỉ hỏi ngươi tại sao nhi nữ của ta lại bị ngươi kéo vào tròng và phản lại Liên minh?

Phượng Hoàng Tiên Nữ run rẩy kêu lên :

- Cha, đó chỉ là sự vô ý của chàng mà thôi!

Phượng Hoàng Tiên Phi cũng lật đật tiếp lời :

- Thưa cha, câu chuyện này cả muội muội và Tần công tử đều không tự chủ trong hành động, mà đầu đuôi chỉ do một mình con chủ xướng, xin cha hãy định tội một mình con thôi.

Giọng nói trầm trầm lại quát lên :

- Ngọc nhi, Tâm nhi, hai con hãy câm miệng lại. Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, hãy giải thích câu chuyện này cho ta nghe.

Nhân lúc cha con họ nói chuyện, Tần Quan Vũ âm thầm vận công điều trị nội thương bởi lần so chưởng vừa rồi, kịp khi nghe hỏi, chàng thẳng thắn trả lời :

- Nhị tiểu thư vốn là bằng hữu của tiểu sinh, nhân vì sư an nguy của tiểu sinh mà ra tay tương trợ. Và Đại tiểu thư vì lo lắng cho muội muội nên buộc lòng phải có hành động như thế. Cho nên...

Phụ thân của Phượng Hoàng tỷ muội vụt thở dài :

- Ngọc nhi, Tâm nhi, chỉ có gia đình mới là nơi an toàn của các con. Giang hổ hiểm ác, võ lâm đa mưu, không phải là chốn xông xáo của trẻ con thơ dại. Cha không trách cứ gì các con cả, các con hãy về đi.

Hai tỷ muội PHượng Hoàng Tiên Nữ hớt hải kêu lên :

- Cha...

Tần Quan Vũ biết sự lo sợ của hai nàng, chính bởi sự ăn năn của mình nên chàng thở dài buồn bã nói :

- Lệnh tôn nói rất đúng, giang hồ hiểm ác, võ lâm đa mưu, quả không phải là nơi mà nhị vị cô nương nên lui tới. Xin nhị vị hãy về đi. Riêng phần tại hạ, đã dám làm thì cũng phải dám chịu. Xin đừng lo nghĩ gì cả.

Giọng nói của phụ thân Phượng Hoàng tỷ muội vụt nghe hết sức hiền lành :

- Ngọc nhi, Tâm nhi, hai tỷ muội con thương yêu lẫn nhau, đùm bọc lẫn nhau, đó là điều mà mười mấy năm nay cha hằng mong mỏi. Hai con cứ yên lòng, Liên minh tổ chức Ám Sát đoàn mưu hại Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, và cha đã tổ chức Bảo Hộ đoàn ngấm ngầm hỗ trợ hắn. Điều khó khăn của cha, hai con đâu có biết.

Hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ cực kỳ kinh ngạc, hai người đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ lạ lùng...

Phụ thân của hai nàng lại nói tiếp :

- Tất nhiên là hai con không biết. Luôn cả việc cha sai Ngọc nhi đến giúp đỡ và giả vờ với yêu nữ Chí Tôn bảo để buộc Tần thiếu hiệp trao ra Ngọc Quan Âm, rồi lại sai Tâm nhi đến ngăn cản. Tất cả những mâu thuẫn đó đều do tình thế xui nên.

Phượng Hoàng Tiên Phi dợm hỏi, nhưng cha nàng đã tiếp :

- Bấy lâu nay, vì đôi chút hiểu lầm đã làm cho hai tỷ muội con thiếu điều xâu xé lẫn nhau. Mãi đến bây giờ... bây giờ, cha rất cảm kích Tần thiếu hiệp.

Tần Quan Vũ vội vòng tay :

- Không dám! Tiền bối quá thương mà nói thế thôi...

Phụ thân của Phượng Hoàng tỷ muội nói tiếp :

- Ngọc nhi, Tâm nhi, việc cha gia nhập Liên minh chỉ là điều bất đắc dĩ. Cho nên hai con chống lại, phản lại là đúng. Bây giờ, nếu hai con

còn thương cha thì đừng nghĩ đến việc rời bỏ gia đình. Các con cứ thử tưởng tượng xem, khi các con đi rồi thì tuổi già của phụ mẫu sẽ ra sao?

Hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Phi vội quỳ xuống thưa :

- Hai con xin nghe lời cha dạy!

- Bây giờ hai con hãy trở về và hãy yêu thương đùm bọc lấy nhau.

Hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ cúi đầu nói :

- Chúng con xin tuân lời cha!

Phụ thân của hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ cất giọng cười mừng rỡ :

- Hay lắm! Các con trở về để cho mẫu thân được vui mừng. Bao nhiêu năm qua, mẫu thân đã vì hai con mà tuổi già ủ dột. Lần này các con trở về để an ủi và chăm sóc cho mẫu thân, được như thế là cha đã vô cùng mãn nguyện!

Hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ đứng dậy, và Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ liếc Tần Quan Vũ rồi e thẹn ngập ngừng :

- Xin công tử trân trọng giữ mình, tiểu muội xin từ giã...

Giọng nói của nàng chứa chan bao sự quyến luyến, và Tần Quan Vũ chợt nghe lòng xao xuyến bâng khuâng.

Chàng nghe có một sự trống trải sắp bài ra khi nàng vắng bóng...

Nhưng, chợt nhớ ra điều hệ trọng, chàng vội nói :

- Cô nương, còn một vấn đề tại hạ muốn hỏi trước khi từ biệt.

Phượng Hoàng Tiên Nữ bước lên một bước, hỏi :

- Công tử có điều chi xin cứ hỏi.

- Việc giả dạng tại hạ đến Hoa Sơn đề chữ thị uy có phải là do cô nương làm không?

- Việc đó là do tiểu muội sai tỷ muội Khổng Tước làm.

- Nhưng sao họ biết Huyền Âm thần chưởng?

Phượng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười bí mật :

- Vì họ là thuộc hạ của chàng...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Nghĩa là sao?

Phụ thân của Phượng Hoàng tỷ muội vụt lên tiếng :

- Việc đó cha sẽ nói chuyện với Tần thiếu hiệp sau, con không cần phải nói.

Tần Quan Vũ vòng tay :

- Tạ ơn lão tiền bối!

Và chàng nhích sát lại gần Phượng Hoàng Tiên Nữ, khẽ hỏi :

- Vậy còn “Hợp Châu Liên minh” nghĩa là sao?

Phượng Hoàng Tiên Nữ che miệng cười thẹn thùng :

- Chưa đến lúc... Nhưng là người tài trí hơn người, công tử chỉ cần suy nghĩ một chút tất sẽ biết...

Nói đến đây, mặt nàng vụt ửng đỏ, và luống cuống chạy lại kéo tay bào tỷ, nói :

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.

Phượng Hoàng Tiên Phi vuốt tóc bào muội, và quay lại nói với Tần Quan Vũ :

- Tần công tử, tỷ muội chúng tôi xin cáo từ!

Tần Quan Vũ nhìn sững Phượng Hoàng Tiên Nữ với tất cả tâm tình nằm gọn trong ánh mắt, và chàng gắng gượng vòng tay nói :

- Mong nhị vị cô nương bảo trọng!

Và chàng cúi đầu thấp xuống như không dám nhìn theo, mãi đến khi hai nàng khuất bóng thật lâu thì mới nghe phụ thân của hai nàng cất tiếng thở dài :

- Tần thiếu hiệp đã biết rõ tình thế võ lâm đương kim rồi chứ?

Tần Quan Vũ giật mình, ngẩng mặt vòng tay thưa :

- Tiểu sinh chưa rõ lắm, mong được tiền bối chỉ giáo thêm!

- Thiếu hiệp có lẽ cũng muốn biết chuyện của Liên minh?

- Dạ đúng thế! Tiểu sinh đang thắc mắc về việc ấy...

- Thiếu hiệp có biết Liên minh là do ai khởi xướng chăng?

- Do Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng.

- Ai nói cho thiếu hiệp biết thế?

- Do một vị bằng hữu mới quen biết...

- À, lão phu biết rồi. Phải chăng là do người ái thiếp thứ năm của Hạ Hầu viên chủ, tức là Minh chủ Liên minh nói chứ gì?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên :

- Sao tiền bối biết được?

- Chuyện này khá phức tạp, trừ Tam Quốc miếu chủ ra...

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng như xói vào tai vang lên cắt lời :

- Hân hạnh! Thật là hân hạnh được gặp Thượng Quan đại hiệp!

Tần Quan Vũ giật mình, đúng là giọng nói quen thuộc của người Tam Quốc miếu.

Tiếng của phụ thân Phượng Hoàng tỷ muội trả lời :

- Hân hạnh! Gặp được Tam Quốc miếu chủ tại đây, thật là hay quá!

Tần Quan Vũ lại ngạc nhiên hơn nữa, té ra người dẫn dắt chỉ thị cho mình bấy lâu nay lại chính là Miếu chủ Tam Quốc miếu.

Chàng vội vòng tay nói :

- Tần Quan Vũ xin tham kiến Miếu chủ!

Người của Tam Quốc miếu bật cười ha hả :

- Nhị vị lầm rồi, ta đâu phải là Tam Quốc miếu chủ.

Phụ thân của Phượng Hoàng tỷ muội ngạc nhiên :

- Thế Tam Quốc miếu chủ là ai?

- Là ai thì sớm muộn gì chư vị cũng biết. Bây giờ chỉ có thể nói trước rằng tại hạ là kẻ có toàn quyền thay mặt...

- Thật là thần bí!

- Ủa, Thượng Quan đại hiệp mới là thần bí chứ!

- Các hạ quả đúng là thần bí nhân.

Người của Tam Quốc miếu hỏi lại :

- Tại hạ có danh hiệu Thần Bí nhân từ bao giờ?

- Lão phu tặng cho đấy!

- Đa tạ! Bây giờ xin đi vào chuyện chính là vừa.

- Được lắm, nhưng các hạ cứ đàng hoàng nói chuyện bằng giọng thật của mình, tại sao lại phải sửa giọng như thế?

- Xin thứ lỗi, điều đó tại hạ không thể tuân theo.

- Tại sao?

- Vì chúng ta vốn là bằng hữu với nhau, nếu nói bằng giọng thật thì làm sao che giấu hành tung được?

Người được gọi là Thượng Quan đại hiệp hỏi lại :

- Nhưng tại sao phải giấu?

- Vì đại cuộc võ lâm!

- À...

Người Tam Quốc miếu nghiêm giọng :

- Bây giờ tại hạ đề nghị sửa danh từ “Hợp Châu Liên minh” của lệnh ái trở thành “Đồng Minh” phỏng có được chăng?

Không đợi đáp lời, người Tam Quốc miếu nói tiếp :

- “Liên minh” của họ chỉ là một sự... liên kết lực lượng, còn “Đồng Minh” của ta là cả một vấn đề đồng chí đồng tâm. Thượng Quan đại hiệp nghĩ sao?

L

Tổ chức Đồng Minh

Càng nghe họ nói chuyện, Tần Quan Vũ càng thấy lạ lùng khó hiểu.

Cả đôi bên hình như không phải người xa lạ, nhưng sao câu chuyện lại kỳ bí như thế?

Giọng nói của người được gọi là Thượng Quan đại hiệp lại vang lên :

- Tại sao lại phải đặt vấn đề như thế?

Người của Tam Quốc miếu bật cười ha hả :

- Thế tại sao đại hiệp lại gia nhập Liên minh? Có phải tại vì bản miếu tặng phong danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ cho Tần công tử?

- Ủa, thật không ngờ Tam Quốc miếu lại bày ra cái trò ấy. Các người cho rằng Tần thiếu hiệp lạ lẫm với cái danh hiệu ấy lắm chăng?

- Không, không có gì lạ. Nhưng nếu không có cái danh hiệu ấy thì chuyện đâu lại diễn biến như ngày nay? Lão quỷ ngươi thử nghĩ lại xem?

- À, ngươi dám gọi ta là lão quỷ à?

- Ồ, chúng ta đã già rồi, là hàng thúc phụ của Tam Quốc miếu chủ, ta không thể gọi các hạ là lão quỷ một cách thân mật được sao?

- À, ra thế ư? Tốt lắm, tốt lắm...

Liền lúc đó, một tiếng nổ vang lên từ hướng phát ra giọng nói của người Tam Quốc miếu, và tiếp theo là giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Lão quỷ đã nhớ ra chưa?

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp reo lên :

- À... hay lắm!

- Tất nhiên là hay rồi. Môn võ công riêng biệt của Tam Quốc miếu là Miếu Tiền Tam Phật này, trừ lão quỷ ngươi ra, thì chỉ có Hạ Hầu viên chủ là có thể đương cự mà thôi. Vả lại...

- Thế nào? Hãy nói rõ hơn tý nữa xem.

- Lão quỷ, như thế còn chưa rõ sao?

- Cứ nói đi!

- Chúng ta lập ra một lực lượng, gọi là "Đồng Minh".

- Hừm...

- Lão không đồng ý à?

- Tam Quốc miếu muốn dựng thế lực ư?

- Không phải muốn dựng thế lực, nhưng đó là một chuyện bất đắc dĩ thôi.

Thượng Quan đại hiệp nói :

- Không sao, lão phu rất hoan nghênh cái sự bất đắc dĩ ấy.

- Cũng có nhiều điều bất đắc dĩ lắm chứ. Chẳng hạn như là bọn chúng đang có cái thế làm vua, nếu mình không khéo xử sự thì sẽ đi vào con đường làm tôi mãi mãi. Cho nên, chúng ta phải biết tự nắm lấy cái ưu thế của mình, mà cái ưu thế đó thì lão quỷ ngươi lại có thừa.

- Ưu thế của ta ở đâu?

- Ta không nói thì lão tự nghĩ tất cũng biết.

- Các hạ muốn nói gì thế?

Tiếng nói của người Tam Quốc miếu lại vang lên :

- Bây giờ tạm thời không nói chuyện đó, mà hãy nói về lão quỷ ngươi đã. Hiện bây giờ, lão đã bị lệnh ái đưa vào thế cưỡi trên lưng cọp, có muốn tuột xuống cũng không thể nữa rồi, chỉ còn cách là gia nhập "Đồng Minh" thôi, đúng không?

- Chưa chắc như thế!

- Thôi, đừng bẻ lý với nhau nữa. Hãy nói dứt khoát một câu, lão có tán thành việc lập “Đồng Minh” hay không?

- Tán thành! Nhưng không biết vị tiểu huynh đệ họ Tần đây có đồng ý hay không?

- Khoan đã, bây giờ hỏi thật nhé, lão quỷ ngươi là... ai thế?

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp lộ vẻ ngạc nhiên :

- Thế nào? Chẳng phải lão vừa nhận ta là lão bằng hữu đó sao?

- Lão bằng hữu thì đông lắm, mà...

- Thôi, thôi... nói trở lại câu chuyện chính đi.

- Được!

Tần Quan Vũ đứng vểnh lỗ tai, ngơ ngác...

Cho dù có trí tuệ đến đâu đi chăng nữa, chàng cũng đành chịu, không hiểu hai người họ đang nói chuyện gì.

Đại khái chàng chỉ có thể biết mơ hồ rằng họ đang bàn việc thành lập một tổ chức gọi là “Đồng Minh” để chống lại “Liên minh”, thế thôi.

Và một điều khác nữa là vừa rồi đôi bên đã thử sức với nhau, bởi tiếng nổ vang dội mà chàng nghe thấy, và sau khi đọ sức rồi mà cuối cùng vẫn không ai biết rõ được lai lịch của ai.

Chợt nghe tiếng người của Tam Quốc miếu hỏi :

- Tần thiếu hiệp, việc chúng ta bàn vừa rồi, không biết ý của thiếu hiệp ra sao?

Tần Quan Vũ vòng tay nói :

- Xin hỏi ý kiến gì cơ?

- Vừa rồi thiếu hiệp đã nghe bàn về việc tổ chức “Đồng Minh” để đối phó với “Liên minh”, chẳng biết ý kiến thiếu hiệp thế nào?

- Dạ, tiểu sinh có nghe, và đó là võ lâm đại sự.

- Nhưng thiếu hiệp có ý gì không chứ?

- Tiểu sinh hết sức tán thành!

Tiếng của người Tam Quốc miếu lại hỏi :

- Bọn lão phu muốn mời thiếu hiệp gia nhập “Đồng Minh”, chẳng biết ý thiếu hiệp ra sao?

Suy nghĩ một lúc, Tần Quan Vũ dè dặt trả lời :

- Nếu là việc vì võ lâm chính nghĩa thì tiểu sinh nguyện hết lòng góp chút sức mọn của mình.

- Tất nhiên là vì võ lâm chính nghĩa rồi. Và như thế nghĩa là Tần thiếu hiệp đã đồng ý đúng không? Vậy bây giờ chúng ta nên chọn Minh chủ chứ?

- Tất nhiên là thế!

- Việc đó có cần cử hành đại lễ chăng?

Suy nghĩ thêm một lúc, Tần Quan Vũ mới đáp :

- Cứ theo tiểu sinh nghĩ thì một khi đã tổ chức như thế mà làm đơn giản quá thì e không nên, mong nhị vị tiền bối xét kỹ.

Đến đây thì tiếng của Thượng Quan đại hiệp vang lên tiếp lời chàng :

- Lão phu tán thành ý kiến đó bằng cả hai tay.

Người của Tam Quốc miếu hỏi :

- Nhưng trước khi công bố sự thành lập của “Đồng Minh”, Tần thiếu hiệp có cho rằng chúng ta cần phải có người đứng đầu để chuẩn bị mọi thứ chứ?

Tần Quan Vũ hết sức hoang mang...

Tại sao chuyện đại sự như thế mà họ như cứ kèo nài ý kiến của mình thế nhỉ?

Tuy nhiên, chàng cũng vẫn trả lời :

- Lẽ tất nhiên là phải như thế!

Người của Tam Quốc miếu nói :

- Vậy thì Tam Quốc miếu có ta làm đại diện, Cái bang thì có Bang chủ lại kiêm Chí Tôn bảo chủ là Tần thiếu hiệp, cộng thêm Thượng Quan lão quỷ, thành phần như thế có tán thành không?

Thượng Quan đại hiệp nói :

- Sao lại không tán thành?

- Vậy thì Thượng Quan lão quỷ nói ra lai lịch của mình đi.

- Lão không biết ta thật à?

- Nếu đã biết thì ai hỏi làm chi?

Thượng Quan đại hiệp bật tràng cười dòn tan như pháo :

- Vị lão bằng hữu này thật là đáng trách đó nhé. Được rồi, nghe đây, lão phu vốn thuộc dòng dõi võ lâm thế gia, được thiên hạ xưng tụng là Võ Lâm Đệ Nhất Gia, bỉ danh là Thượng Quan Bằng.

Tiếng của người Tam Quốc miếu vang lên đầy vẻ ngạc nhiên :

- Ủa, thì ra là lão...

Thượng Quan Bằng lại nói tiếp :

- Trong thời gian gần đây, nhi nữ của ta là Thượng Quan Đan Ngọc và Thượng Quan Đan Tâm đã bị lão bằng hữu ngươi theo dõi hành tung, và lẽ tất nhiên là lão dư biết rằng đằng sau lại có ta theo dõi lão nữa. Thế bây giờ còn làm bộ ngớ ngẩn là sao?

- Trời đất!

- Thế nào? Lão điên rồi chăng?

Người của Tam Quốc miếu trả lời :

- Điên thì không, mà phải nói là hết hồn mới đúng!

- Tại sao?

- Đã là Võ Lâm Đệ Nhất Gia, mà suốt năm mươi năm nay lão không lý gì đến võ lâm đại sự. Rồi lại còn gia nhập “Liên minh” nữa. Tuy nhiên, việc đó bản miếu cũng tạm chấp nhận đi, nhưng tại sao lão không làm gì cả chứ?

Có tiếng Thượng Quan Bằng thở dài sườn sượt...

Người của Tam Quốc miếu hỏi :

- Lão quỷ, lão thở dài cái quái gì thế?

- Biết nói làm sao bây giờ? Tình trạng võ lâm ngày nay thật là bi đát. Ngọc Thường Nga thí sư và hút mất chân nguyên của không biết bao nhiêu cao thủ trong võ lâm, nên yêu nữ ấy đã có gần ba giáp tử công phu...

Ngưng một giây, Thượng Quan Bằng lại nói tiếp :

- Quỷ huyệt thì đang dương oai diệu võ, Thất đại môn phái thì trừ các vị Chưởng môn là còn kha khá ra, thì ngoài ra chẳng còn ai nữa cả. Đáng kể chỉ còn Tam Quốc miếu và Hạ Hầu viên!

Người Tam Quốc miếu hỏi :

- Lão đừng đề cao người khác nữa. Thế còn lão nữa chi?

- Lão phu chẳng hề đề cao kẻ khác chút nào cả. Tam Quốc miếu ngoài việc đoạt được ngoại hiệu Văn Khúc Võ Khôi từ một trăm năm về trước, rồi thì từ môn hạ đến Miếu chủ cũng mất biệt, im hơi lặng tiếng cho đến ngày nay... cứ y như là lão ngư ông đang chờ đợi ngao cò.

- Ha ha... lão hết đề cao kẻ khác rồi bây giờ chuyển sang trách cứ ư?

- Hừ, thật là tức cười. Khi tiếp được thiếp báo của Hạ Hầu viên, ta đã biết Hạ Hầu viên và Ngọc Thường Nga đã họp nhau thành lập "Liên minh", nên ta hết sức lo ngại vì Hạ Hầu viên chủ vốn là kẻ lăm le dã tâm thống trị võ lâm, lại thêm Ngọc Thường Nga là một yêu nữ độc như rắn rết ấy nữa, thử hỏi chính nghĩa làm sao giữ được? Thế mà Tam Quốc miếu vẫn bó gối ngồi yên một chỗ.

Người của Tam Quốc miếu gặn lại :

- Ai bảo lão nghĩ như thế? Chẳng lẽ lão xem bản miếu không ra gì cả à?

- Ta đâu có nói như thế.

- Lão quỷ ngươi cho rằng bản miếu có ý im hơi lặng tiếng là ngồi chờ hưởng lợi đấy à?

- Nếu không thì tại sao quý miếu lại im hơi lặng tiếng lâu như thế?

- Thế còn Võ Lâm Đệ Nhất Gia của dòng dõi Thượng Quan thì sao? Chư vị lo lắng cho võ lâm lắm à? Hay cũng ngồi yên một chỗ?

Thượng Quan Bằng bật cười :

- Lão định bắt bẻ qua lại đấy chăng?

- Không có bắt bẻ gì cả. Bây giờ lão định bỏ vụ "Đồng Minh" hay sao?

- Sao lại bỏ được? Nhưng khi nghĩ đến quý miếu thì ta lại liên tưởng đến Bát kỳ. A... thật là điều làm cho thiên hạ nhức đầu. Những kẻ thuộc chính phái thì không thấy ra mặt, còn kẻ tà phái thì cứ khuấy động võ lâm mãi. Chuyện đó quý miếu lẽ đâu lại không biết?

- Biết chứ, nhưng mà kẻ tà ra mặt thì kẻ chính cũng sẽ theo ra... đó là một định lý.

- Chưa chắc.

- Lão quỷ sao lại biết đó là chuyện chưa chắc?

Thượng Quan Bằng đáp :

- Lão phu chỉ đoán thế thôi. "Kỳ" này gặp "Kỳ" kia, thì chẳng phải Tần thiếu hiệp cũng đã so chiêu với Tâm Lãng Thần Trì rồi đó sao? Nhưng còn những "Kỳ" khác nữa thì võ công của họ như thế nào, có ai lại biết được?

Tiếng của người Tam Quốc miếu lại vang lên :

- Hừ, thật đúng là lão quỷ. Đã biết mà còn hỏi đố chứ.

- Được rồi, cứ cho rằng tất cả mọi việc đều không qua được mắt ta và lão đi. Tuy nhiên, ta lại nghĩ rằng không biết cái người mang danh là Tâm Lãng Thần Trì quả có thật hay không? Bấy lâu nay giang hồ vẫn truyền ngôn cái danh hiệu Bát kỳ như thế, không biết có ai đã gặp mặt họ chưa?

Người Tam Quốc miếu chợt cười ha hả :

- Lão quỷ ngươi đừng có làm bộ quanh co. Này nhé, ta và lão đã là hai “Kỳ” rồi. Trong võ lâm đương kim có một vị trưởng lão mà theo thiên hạ gọi thì đó là Si hòa thượng là một Kỳ. Nhân Quân Tần Hán Phách tức là Hộ Hoa sứ giả Tuấn thư sinh cũng là một Kỳ. Hạ Hầu viên chủ cũng lại là một trong Bát kỳ. Còn Kiếm Hài Trúc Trượng Thiên Tử Cái phải chăng là Bất Tử Lão Cái của Cái bang? Duy chỉ còn một Kỳ nữa thì ta chịu thua, không biết là ai.

Thượng Quan Bằng ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi... ư?

Người của Tam Quốc miếu bật cười :

- Thế nào? Lão lấy làm lạ là tại sao ta lại biết rõ lai lịch của lão ư?

LI

Câu chuyện bí mật

Tần Quan Vũ hết sức nghi ngờ...

Thứ nhất, phụ thân mình sao lại còn có cái ngoại hiệu khác là Hộ Hoa sứ giả Tuấn thư sinh?

Thứ hai, sư thúc Bất Tử Lão Cái đã là một trong Bát kỳ, thế tại sao lại không cho chàng biết? Hay tại vì chàng mang danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ? Hay tại vì có mặt Ngọc Thường Nga nên ông không muốn nói?

Chàng còn đang băn khoăn thì tiếng của Thượng Quan Bằng lại vang lên :

- Phải chăng Trần Phượng Nghi chính là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi?

Người của Tam Quốc miếu đáp :

- Rất có thể!

- À!

- Và như vậy thì chúng ta có thể yên lòng. Trong Bát kỳ, chắc chắn có năm chính hai tà, vả lại, cái gọi là Liên minh kia bất quá cũng chỉ gồm có Hạ Hầu viên, Chí Tôn bảo và Tam bảo Nhị giáo mà thôi.

- À... vậy cũng còn may!

- Có điều lạ là khi nãy Kiếm Hài Trúc Trượng Thiên Tửu Cái có phải vì biết có chúng ta đến nên mới tiết lộ cho biết vụ Quỷ huyệt gửi thư buộc Cái bang gia nhập đấy chăng?

- Nhưng biết có chắc thế không?

- À... lão phu chỉ đoán thế thôi. Cũng có thể vấn đề Liên minh là do Quỷ huyệt đứng đằng sau giật dây cũng nên. Nhưng thôi, bây giờ hãy trở lại vấn đề Đồng Minh của chúng ta đi.

- Nhưng không biết Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ có đồng ý đứng vào hàng "phát khởi nhân" với chúng ta không?

Người của Tam Quốc miếu hỏi :

- Tần thiếu hiệp đồng ý làm "phát khởi nhân" chứ?

Tần Quan Vũ vội vàng vòng tay :

- Tiểu sinh đâu có tài đức gì mà dám...

Thượng Quan Bằng ngắt lời chàng :

- Tần thiếu hiệp, không nghĩ đến thể diện của nhị Kỳ này à?

Tần Quan Vũ vội đáp :

- Tiểu sinh không dám!

- Tần thiếu hiệp nên biết, tổ chức Đồng Minh này đều trông cậy vào nghị lực của mỗi một thiếu hiệp thôi đấy. Thiếu hiệp đừng do dự mà làm hư việc chứ.

Tần Quan Vũ càng lúc càng bối rối...

Chàng cảm thấy mới dấn bước giang hồ chưa được bao lâu thì đã phải gánh lấy quá nhiều việc... nào là đột nhập khó khăn vào Tam Quốc miếu, nào là lãnh danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ... rồi bây giờ lại đến vụ Đồng Minh này.

Và thật là lạ lùng, người của Tam Quốc miếu, lão chủ nhân của Thượng Quan thế gia, và Hạ Hầu viên chủ đều là những nhân vật trong Bát kỳ, tài lực của họ không sao lường được. Thế mà tự nhiên lại đưa chàng nhảy phốc lên hàng Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ. Thế có phải là một việc quái lạ không?

Chẳng lẽ đây cũng lại là một âm mưu?

Nhưng, nhất định không phải thế...

Bao năm theo ân sư, chàng đã nghe nói đến hai người, một là bằng hữu sinh tử chi giao và một là người mà ân sư rất tôn kính, đó là Bất Tử Lão Cái và chủ nhân của Võ Lâm Đệ Nhất Gia Thượng Quan Bằng.

Vậy thì chẳng lẽ người mà ân sư hằng tôn kính bây giờ lại đi bày mưu hãm hại mình?

Nhất định không phải thế!

Chợt nghe tiếng người của Tam Quốc miếu nói :

- Sao, lão quỷ, nói dứt vụ Đồng Minh đi chứ.

- À... ta còn một điều thật khó nói...

- Điều gì thế?

- Vậy thì bây giờ hãy nói lại chuyện ngày xưa nhé. Từ lúc Tần thiếu hiệp theo ân sư dong ruổi giang hồ, lúc đó ta chỉ có hai nhi nữ nên muốn thu nhận Tần thiếu hiệp làm nghĩa tử. Song vì hành động của Thủy Cảnh tiên sinh kỳ bí quá nên ta cứ phải âm thầm theo dõi hai sư đồ bọn họ...

Người của Tam Quốc miếu cười khỉnh :

- Hừ, kể như lão quỷ ngươi đi trước bản miếu một nước cờ...

- Cũng có thể nói như thế... Nhưng, có một điều làm cho người ta kinh ngạc, đó là Tần thiếu hiệp càng lớn càng giống Nhân Quân Tần Hán Phách, và cuối cùng thì sự thực cũng chứng minh rằng Tần thiếu hiệp chính là nhi tử của Nhân Quân.

- Và vì thế mà lão quỷ ngươi không dám nuôi ý nghĩ thu nhận Tần thiếu hiệp làm nghĩa tử nữa?

- Cũng có thể nói như thế... Mặt khác, vì Nhân Quân có liên quan đến Cầm Hồn cốc.

Tần Quan Vũ trố mắt hỏi lại :

- Cái chi gọi là Cầm Hồn cốc?

- Hãy để cho người của Tam Quốc miếu giải thích chuyện ấy thì mới hợp lý.

Tiếng của người Tam Quốc miếu vang lên :

- Được, Tần thiếu hiệp hãy nghe đây, đó chỉ là một chuyện “nước lã khuấy nên hồ” mà thôi.

Thượng Quan Bằng hỏi :

- Sao lại gọi là “nước lã khuấy lên hồ”?

- Nếu không phải thế thì tại sao chuyện loan truyền trong võ lâm ngót một trăm năm nay mà không một ai phát hiện ra nơi ấy?

- Các hạ lầm rồi.

Người của Tam Quốc miếu hỏi :

- Sao lại lầm?

- Nếu là chuyện “nước lã khuấy nên hồ”, nghĩa là không có chuyện “Cầm Hồn cốc”, vậy tại sao tệ trang và quý miếu lại cần phải cướp giữ lấy Tần Hán Phách giả để làm chi? Vì lý do đó mà có thể đoán rằng Nhân Quân Tần Hán Phách nhất định đã đi vào Cầm Hồn cốc.

- Bậy!

- Thế nào? Chuyện đó không đúng sao?

- Ta quả quyết rằng nếu quả thật có cái nơi bí mật gọi là Cầm Hồn cốc ấy, thì nhất định cũng không có ai đến nơi ấy bao giờ. Còn chuyện Nhân Quân Tần Hán Phách bị khốn trong Chí Tôn bảo là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.

- Hừ, cái đó mới gọi là phế ngôn.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Thế gia phụ hiện đang ở Chí Tôn bảo ư?

Người của Tam Quốc miếu trả lời :

- Việc đó là hiển nhiên rồi.

Thượng Quan Bằng lại nói :

- Tầm bậy! Ta nói cho các hạ biết, Trung Nguyên tứ quân tử đối với ta có nhiều quan hệ, nên ta dám cam đoan rằng Nhân Quân đã đi vào Cầm Hồn cốc.

- Hừ, thật đúng là “ông nói ông phải, bà nói bà đúng”. Bây giờ ta dám cược với lão quỷ ngươi rằng trên đời này không hề có Cầm

Hồn cốc, mà cũng không có ai đến cái chỗ có tên ấy bao giờ, kể cả Nhân Quân Tần Hán Phách.

- Các hạ lấy gì làm bằng rằng Tần Hán Phách đang ở trong Chí Tôn bảo?

Người của Tam Quốc miếu hỏi lại :

- Thế lão quỷ ngươi lấy gì làm bằng rằng Nhân Quân đã đi vào Cầm Hồn cốc? Còn ta thì... nghe đây, phu nhân của Nhân Quân, tức là mẫu thân của Tần thiếu hiệp đây, đã từng bị yêu nữ Ngọc Thường Hoa bắt vào Chí Tôn bảo, mà phu thê của Nhân Quân trước nay vẫn là một đôi phu thê khắng khít nhất trên đời. Lẽ tất nhiên khi ái thê bị bắt thì kẻ làm phu quân cũng phải theo vào trong đó chứ còn gì nữa?

Thượng Quan Bằng cười khẩy :

- Nhưng ai dám đảm bảo rằng người bị Ngọc Thường Nga bắt vào Chí Tôn bảo lại là hiền thê của Nhân Quân?

- Việc gửi gắm Tần thiếu hiệp lại cho Thủy Cảnh tiên sinh chính là bằng chứng xác đáng nhất.

- À...

- Thế nào? Chịu thua rồi chứ?

- Chưa chắc!

Người của Tam Quốc miếu lại hỏi :

- Chẳng lẽ lão quỷ ngươi đã phát hiện được vấn đề khác à?

- Tuy chưa phát hiện cái gì mới, nhưng chuyện Nhân Quân đi vào Cầm Hồn cốc là điều có thể tin được.

- Có bằng chứng không?

- Có!

- Nói nghe thử!

Thượng Quan Bằng nói :

- Ta đã chú ý theo dõi chuyện của Cầm Hồn cốc gần năm chục năm nay. Khi nghe đồn Nhân Quân có được tấm địa đồ của nó, ta bèn tìm đến Nhân Quân. Các hạ có biết Nhân Quân nói sao không? Nhân Quân bảo rằng chuyện đó là có thật, nhưng vì sợ các nhân vật giang hồ sẽ ám toán để đoạt tấm địa đồ đó, Nhân Quân bèn thương lượng với ta, để được tạm thời lánh mặt tại tệ trang, và ta đã đồng ý.

- Rồi sao nữa?

- Sau đó, Nhân Quân cho ta biết thật ra chỉ mới được một phần năm bức địa đồ.

- Hừm...

- Rồi vì để đáp tạ chuyện tá túc tại tệ trang, Nhân Quân bèn tặng cho ta bức địa đồ ấy. Tất nhiên là ta đâu dám nhận lòng tốt đó, nhưng Nhân Quân nài ép mãi nên ta đành phải đối chiếu theo đó mà vẽ lại một bản địa đồ khác và trao nguyên bản lại cho Nhân Quân.

- Lạ nhỉ!

- Lạ chỗ nào?

Người Tam Quốc miếu trả lời :

- Lạ ở chỗ là bản miếu và Nhân Quân cũng đã có chuyện xảy ra y như trường hợp của lão quỷ ngươi vậy.

- A... thật à?

- Sao lại không thật? Cho nên việc này cần phải dò xét lại thật kỹ càng mới mong phăng được manh mối thực hư...

Tần Quan Vũ từ nãy đến giờ vẫn chăm chú lắng nghe, chàng y như bị lạc vào giữa khu rừng dày đặc. Họ càng nói, câu chuyện càng như thần thoại hoang đường.

Tại sao phụ thân chàng có được tấm địa đồ của Cầm Hồn cốc rồi lại bị thất tung?

Và bí mật của Cầm Hồn cốc là thế nào?

Chàng dè dặt lên tiếng hỏi :

- Dám hỏi nhị vị tiền bối, kẻ giả làm Nhân Quân hiện nay ở đâu?

Người của Tam Quốc miếu đáp :

- Hiện ở tại bản miếu.

Thượng Quan Bằng cũng đáp :

- Và cũng có một hiện đang ở tại tệ trang.

Tần Quan Vũ suy nghĩ giây lâu, rồi vụt thảng thốt kêu lên :

- A!

Thượng Quan Bằng hỏi :

- Tần thiếu hiệp phát hiện được điều gì ư?

- Theo tiểu sinh thì không chừng đây lại là một âm mưu nữa.

- Hãy nói tiếp xem nào.

- Theo sự suy đoán của tiểu sinh thì rất có thể những kẻ kia đều là gian tế được phái đi tiềm nhập các nơi...

- Không sai, điều đó rất có khả năng xảy ra. Nhưng, theo ý Tần thiếu hiệp thì Tam Quốc miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia nên đối phó như thế nào?

Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Nhưng, nhị vị đã biết đó là kẻ giả mạo gia phụ, thì vấn đề phải nhắm vào đó mà giải quyết.

Thượng Quan Bằng nói :

- Lúc bấy giờ, lão phu cũng hết sức hoài nghi, nhưng suy nghĩ lại, rất có thể chuyện bí mật của Nhân Quân sẽ làm cho võ lâm lạc hướng... Và tất nhiên họ sẽ không làm sao hành động được.

Người Tam Quốc miếu hỏi lại :

- Chính bản miếu cũng nghĩ như thế, nhưng theo ý Tần thiếu hiệp thì nên giải quyết cách nào?

Tần Quan Vũ trịnh trọng nói :

- Trước hết, theo thiển kiến của tiểu sinh, thì không nên làm kinh động những kẻ đó. Chỉ có điều không biết những kẻ giả mạo gia phụ có tham dự vào các việc đại sự của quý Trang và quý miếu chăng?

- Tất nhiên là có chứ!

Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu rồi như tự nói với mình :

- Lấy tịnh chế động, lộng giả thành chân!

Thượng Quan Bằng nói :

- Tần thiếu hiệp hãy nói rõ ý của mình hơn chút nữa.

Người của Tam Quốc miếu nhắc nhở :

- Phải hết sức thận trọng...

Tần Quan Vũ nói :

- Theo ý tiểu sinh, nên cho người âm thầm theo dõi những kẻ giả mạo đó, đồng thời những việc quan trọng như tổ chức Đồng Minh chẳng hạn, thì không nên cho họ biết. Và sau khi hồi gia, Thượng Quan tiền bối nên trách mắng nhị vị tiểu thư thật gắt, rồi sai kẻ mạo xưng Nhân Quân đưa nhị vị tiểu thư đến “Liên minh” thỉnh tội. Lẽ tất nhiên phải chọn người giả làm nhị vị thiên kim để đưa đến “Liên minh”.

Thượng Quan Bằng hỏi :

- Nếu họ giết những người giả mạo tiểu nữ thì làm sao?

Tần Quan Vũ đáp :

- Uy danh của Võ Lâm Đệ Nhất Gia sẽ làm cho Liên minh không dám hành động như thế. Huống chi họ đang có âm mưu, tất sẽ tha tội cho hai người ấy.

Người của Tam Quốc miếu lại hỏi :

- Dĩ độc công độc là điều nên làm. Lão quỷ, Văn Khúc Võ Khôi của bản miếu quả có tài thao lược đó chứ?

Thượng Quan Bằng cười nói :

- “Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng”, đó là một quy luật và đó là hạnh vận của võ lâm. Có được một nhân tài như Tần thiếu hiệp điều khiển Đồng Minh thì lo chi chuyện lớn không thành?

Tần Quan Vũ kinh ngạc hỏi :

- Tiền bối nói thế là có ý chi?

- Nghĩa là thiếu hiệp sẽ đương nhiệm chức vụ Minh chủ Đồng Minh.

Tiếng của người Tam Quốc miếu hùa theo :

- Để Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đảm nhận chức vị Minh chủ của Đồng Minh, thì lẽ tất nhiên mọi chuyện của võ lâm sẽ được giải quyết êm đẹp bằng một trận chiến khốc liệt. Nhưng, vì chính nghĩa, ta phải đem nhiệt huyết và sinh mạng ra để bảo vệ và giữ gìn sự an lạc cho thiên hạ. Nếu không, thiên hạ sẽ còn rối loạn và biết đến bao giờ mới chấm dứt?

LII

Thuyết phục Minh Chủ

Vầng trăng như ngọc, rạng rỡ chiếu xuống rừng đêm...

Từng mỏm đá nhô lên phản chiếu ánh trăng lấp lánh trong sương mù lãng đãng, tạo cho rừng núi một vẻ đẹp cực kỳ u nhã.

Nhưng Tần Quan Vũ không còn lòng dạ nào để thưởng thức quang cảnh đẹp tuyệt vời đó nữa. Bao nhiêu chuyện phức tạp đang rối bời trong lòng chàng.

Thật là lạ, mình có thể làm Minh chủ Đồng Minh ư?

Hay là mình đang nằm mộng?

Đáng lý ra, phải để Tam Quốc miếu chủ, một tôn chủ trong ba nơi cấm địa võ lâm, đảm nhận cương vị Minh chủ Đồng Minh thì mới hợp tình hợp lý chứ?

Huống chi, bên cạnh đó còn có Võ Lâm Đệ Nhất Gia.

Không sai, chàng tuy là Bang chủ Cái bang, nhưng đó chỉ là do sự ngẫu nhiên mà thôi, đâu phải do chính tài trí của chàng mà đạt được?

Hơn nữa, Đồng Minh có cả Tam Quốc miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia gia nhập, thì dù thế nào đi nữa, chàng cũng không xứng đáng làm Minh chủ...

Tần Quan Vũ vội thành khẩn vòng tay nói :

- Tiểu sinh tự thấy mình không có tài đức gì, nên khó lòng đảm trách cương vị Minh chủ của Đồng Minh. Việc đó đáng lý ra nên để Tam Quốc miếu hay Võ Lâm Đệ Nhất Gia đảm nhiệm mới phải.

Người của Tam Quốc miếu lên tiếng :

- Thế nào, thiếu hiệp định đề cao bọn lão phu đấy à?

Thượng Quan Bằng cũng lên tiếng :

- Tần thiếu hiệp, lão phu có chút chuyện muốn hỏi.

- Xin tiền bối cứ hỏi.

- Đứng trước cuộc chiến chính tà hiện nay, có phải bất cứ ai hễ có chút nhiệt huyết nào cũng đều phải vì chính nghĩa mà góp một phần sức lực?

- Đúng thế, đó là lẽ đương nhiên.

- Và có phải thời đại huy hoàng của Thất đại môn phái đã làm cho người ta ngưỡng mộ một thời không?

- Quả đúng như thế!

- Nhưng hiện nay, nhân tài các phái đều điêu tàn, danh dự mất mát... vậy, với việc thành lập Đồng Minh, phải chăng đó là một việc tất yếu?

- Không những là tất yếu, mà còn là cần kíp nữa.

- Không sai, và khi tổ chức Đồng Minh, tất nhiên là phải có Minh chủ chứ?

- Điều đó là tất nhiên, nếu không thì chúng ta sẽ giống như rắn không đầu.

Tiếng của Thượng Quan Bằng vẫn đều đều :

- Tất cả đều là lý lẽ chính đáng. Hễ là người có chút ít kiến thức đều biết như thế là phải. Vậy không biết Tần thiếu hiệp có dám vì chính nghĩa mà hy sinh tính mạng của mình hay không?

Tần Quan Vũ khẳng khái trả lời :

- Chỉ cần Tần Quan Vũ này còn chút hơi thở thì nhất định sẽ quét sạch tà ma, đâu lại có chuyện tham sinh úy tử?

Người của Tam Quốc miếu xen vào :

- Quả là một lời nói đầy khí phách!

Thượng Quan Bằng nói tiếp :

- Nghĩa là Tần thiếu hiệp tình nguyện gia nhập Đồng Minh?

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ trả lời :

- Nếu nhị vị tiền bối không cho tiểu sinh là tài sơ lực bạc thì tiểu sinh nguyện sẽ dốc hết sức mình.

Thượng Quan Bằng nói :

- Hay lắm, Tần thiếu hiệp đã tường tận ý nghĩa của việc tổ chức Đồng Minh, đoàn kết là một lực lượng đáng kiêng dè.

- Đúng thế!

- Nhưng trong một tổ chức, ngoài việc quy tụ nhân tài, thì cũng cần phải có một bậc hiền Minh chủ làm đầu não.

Tần Quan Vũ vội nói :

- Vì thế nên tiểu sinh mới nói...

Thượng Quan Bằng ngắt lời :

- Tần thiếu hiệp đã biết rõ rằng giang hồ hiểm ác, võ lâm mưu kế đa đoan... Thật khó mà tưởng tượng được sẽ có biết bao trận ác đấu khó mà tránh được...

Người của Tam Quốc miếu xen vào :

- Mưu kế đa đoan... hà, phải nói là cực kỳ thâm độc...

Thượng Quan Bằng nói :

- Chẳng hạn như là bản Trang, không ai biết rõ nó tọa lạc ở đâu, đó cũng gọi là bí ẩn.

Thế mà Liên minh vẫn gửi thư tới được. Tần thiếu hiệp có biết ai làm việc đó chăng?

- Phải chăng là kẻ đã giả mạo gia phụ?

- Hà... Tần thiếu hiệp nói thế thì lão phu mới dám xác nhận chắc chắn việc đó... Âm mưu của bọn chúng quả thật khiến người ta phải run sợ.

Người của Tam Quốc miếu lại lên tiếng :

- Chẳng riêng gì Võ Lâm Đệ Nhất Gia, mà luôn cả bản miếu nữa chứ. Từ trước tới nay, ngoài người của bản miếu ra, không một ai ra vào được, thế mà chúng cũng vẫn trao được thư mời đến tận nơi.

Thượng Quan Bằng nói :

- Bọn gian tế đó chính là mối họa diệt vong của chúng ta.

- Và cũng là một sự sỉ nhục!

Thượng Quan Bằng kéo câu chuyện lại chính đề :

- Để đối phó với bọn chúng, Đồng Minh cần phải có một Minh chủ trí tuệ siêu quần và đảm lược hơn người...

Tần Quan Vũ tiếp :

- Đúng như thế!

- Nhưng phóng mắt khắp võ lâm ngày nay, thật khó mà tìm ra được một nhân tài như thế. Chỉ có một người duy nhất phù hợp với những điều trên, và người đó chính là Tần thiếu hiệp.

Tần Quan Vũ hốt hoảng nói :

- Tiền bối dạy quá lời...

- Ta không quá lời chút nào đâu, thiếu hiệp muốn gác chuyện này ngoài tai, để cho ác đạo tha hồ hoành hành ư?

- Tiểu sinh không có ý như thế.

Người của Tam Quốc miếu nói :

- Ta tán thành việc Tần thiếu hiệp đảm nhận cương vị Minh chủ. Hãy thử nghĩ xem, trong Vũ Nội cửu kỳ, chúng ta đã chiếm được ba rồi. Này nhé, thiếu hiệp là đệ nhất kỳ, lệnh tôn tức Hộ Hoa sứ giả Tuấn Thư Sinh là Nhị Kỳ, thủ lĩnh của Cái bang Tam lão tức Kiếm Hài Trúc Trượng Thiên Tửu Cái là Tam Kỳ... à... à... đến rồi đó à? Thiên Tửu Cái, xin chào.

- Phế ngôn! Ai là Thiên Tửu Cái? Mười năm trước lão phu đã thề là sẽ không uống thêm một giọt rượu nào nữa đó nhé.

Theo sau câu nói là một bóng nhân ảnh đáp xuống bên cạnh Tần Quan Vũ và lên tiếng hỏi chàng :

- Hiền điệt, xảy ra chuyện gì thế?

Đối với vị sư thúc này, Tần Quan Vũ hết sức cảm kích và kính phục, nay thấy ông lúc nào cũng quan tâm đến mình thì chàng lại càng thương mến hơn trước. Khi nghe ông hỏi thì chàng cung kính trả lời :

- Tiểu điệt đang trò chuyện với hai vị tiền bối...

- Trò chuyện tất nhiên là không có gì đáng ngại, nhưng đường đường là một vị Bang chủ, hiền điệt đừng quá khiêm nhường mà dẫn đến thái độ rụt rè...

Và Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng nói tiếp :

- Hiền điệt, đối với việc tổ chức Đồng Minh thì sư thúc rất tán thành, hãy nhận lời đảm nhiệm chức vụ Minh chủ đi.

- Sư thúc, điều ấy... điều ấy...

- Đừng có điều ấy, điều kia gì cả. Hiền điệt là Chí Tôn bảo chủ, kiêm chức Bang chủ Cái bang, và bây giờ lại trở thành Minh chủ của Đồng Minh để đối kháng với Liên minh, đây quả là một vinh dự không còn gì sánh bằng.

Thượng Quan Bằng tiếp lời :

- Tần thiếu hiệp, cung kính không bằng phụng mệnh nhé!

Người của Tam Quốc miếu cũng thêm vào :

- Bằng vào nghị lực của Tần thiếu hiệp, sao lại còn do dự chứ?

Biết không còn cách nào hơn, Tần Quan Vũ đành thu hết can đảm rồi đáp lời :

- Vậy thì tại hạ xin tuân mệnh, nhưng mong chư vị...

Tần Quan Vũ chưa kịp nói dứt thì một bóng nhân ảnh lao xuống, gió phất phơ tà áo màu sắc lung linh, kèm theo giọng nói vang rền :

- Lão phu là Kỳ Trang Dị Phục Quái Ảnh Khách, xin dốc tận nhân lực của Võ Lâm Đệ Nhất Gia để ủng hộ Minh chủ.

Tiếp theo đó, một đạo bạch quang từ phía khác cũng phóng xuống, và lên tiếng :

- Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân xin hộ trì Minh chủ với tất cả những gì sẵn có của Tam Quốc miếu.

Tần Quan Vũ vội vòng tay :

- Mong ân hiệp trợ của chư vị tiền bối!

Bất Tử Lão Cái bước lên, trịnh trọng nói :

- Bây giờ chúng ta nên đặt lại vấn đề chính, tức là chương trình hành sự từ nay về sau...

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng gật đầu nói :

- Đúng thế, chúng ta nên bàn trước ngày thành lập Đồng Minh và công bố với võ lâm.

Tần Quan Vũ nói :

- Thành lập ngay tức khắc.

Quái Ảnh Khách và Thần Bí Nhân hơi băn khoăn, không nói gì...

Biết rõ tâm trạng của người sư điệt, Bất Tử Lão Cái mỉm cười nói :

- Tuy gấp, nhưng cũng cần định trước một nguyên tắc.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Theo ý tiểu sinh thì sở dĩ Ngọc Thường Nga dám bày Tử Vong yến hội với mục đích tiêu diệt các phái là vì có Liên minh làm hậu thuẫn, nên y thị không còn sợ gì ai nữa cả.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Tần Quan Vũ nói tiếp :

- Nếu Đồng Minh không tuyên bố thành lập ngay tức khắc, thì bọn chúng do chẳng có gì phải kiêng dè nên sẽ mặc tình hành động theo

ý chúng, và việc đó sẽ gieo rắc sự kinh hoàng cho khắp võ lâm thiên hạ...

Vừa nghe lời này, cả ba vị cao thủ trong Bát kỳ đều kêu khẽ lên một tiếng kinh ngạc. Họ tỏ vẻ hết sức khâm phục ý kiến của Tần Quan Vũ.

Và chàng lại hỏi thêm :

- Vì lẽ đó, tiểu sinh nghĩ nên lập tức công bố với võ lâm, nhưng cần có khẩu hiệu nêu ra để làm mục tiêu hành sự cho Đồng Minh, chư vị thấy thế có nên chăng?

Thần Bí Nhân nói ngay :

- Khẩu hiệu thứ nhất là “Đồng Minh sẽ đạp bằng Quỷ huyệt”.

Quái Khách tiếp lời :

- Thứ hai là “Thề quyết nghiền nát dục vọng thôn tính võ lâm của Liên minh”.

Bất Tử Lão Cái cũng nối lời :

- Và thứ ba là “Trong ngày Tử Vong yến hội, Đồng Minh sẽ quyết trừ khử Ngọc Thường Nga”... không, Tâm Lãng Thần Trì, trừ khử yêu nữ ác độc ấy, thu hồi Chí Tôn bảo.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Hay lắm, và nên cấp tốc thành lập Đồng Minh, công bố ba khẩu hiệu ấy với võ lâm.

Rồi chàng thoáng hơi ngưng lại, rồi mới tiếp :

- Một việc quan trọng khác là trước kỳ Tử Vong yến hội hai ngày, các thành viên của Đồng Minh chúng ta nên tuyển ra hai mươi cao thủ tinh anh, chịu sự chỉ huy của Bất Tử sư thúc, tiến vào đánh úp Hạ Hầu viên...

Thần Bí Nhân chợt nghiêng tai nghe ngóng rồi khẽ nhích sát đến gần mọi người, rồi thấp giọng :

- Có người tới, chúng ta hãy tạm lánh mặt để một mình Tần thiếu hiệp ở lại đây thôi.

Bất Tử Lão Cái và Quái Ảnh Khách dường như cũng vừa phát hiện ra điều đó, cả ba người vội vàng nhún mình nhảy lên tàng cây, lẫn vào bóng tối...

LIII

Hạ Hầu Viên chủ

Trời đã về khuya, gió núi càng bốc lên lạnh buốt...

Tần Quan Vũ đứng lặng yên, tà áo lất phất trong gió, y như một pho tượng sừng sững giữa núi rừng.

Bao nhiêu vấn đề phức tạp dồn lên, chàng cau mày tư lự...

Mấy thời thần trôi qua, quả nhiên, Tần Quan Vũ nghe được từ xa xa, thoáng có tiếng áo khua trong gió...

Tiếp theo đó là ba bóng người lao vút tới...

Đi giữa là một trung niên thư sinh, diện mạo khôi ngô trang nhã, một nhân vật mà tin rằng bất cứ một ai khi thoáng trông thấy cũng đều dễ có cảm tình.

Đi hai bên là hai tên tiểu đồng khoảng mười hai, mười ba tuổi.

Hai tay của tên tiểu đồng bên trái thì bồng kiếm, còn tên bên phải thì đang ôm chiếc đàn cầm.

Tần Quan Vũ bâng khuâng tự đặt nhiều câu hỏi, bằng vào phong độ cực kỳ trang nhã ấy, người này là hiệp sĩ hay văn nhân?

Người trung niên thư sinh bước lên một bước, cất tiếng hỏi :

- Các hạ là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ?

Bao nhiêu cảm tình vừa thoáng có đã lập tức tan mất sau câu hỏi lạnh lùng của đối phương. Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời :

- Không sai, xin hỏi tôn danh các hạ?

- Chẳng lẽ các hạ không thấy hổ thẹn với cái danh hiệu của mình hay sao?

Người trung niên thư sinh cười gằn, nói tiếp :

- Các hạ không xứng với danh hiệu đó!

Tần Quan Vũ bắt đầu bực dọc :

- Tại hạ không thấy thẹn với cái danh hiệu đó bao giờ.

Người trung niên thư sinh lại gằn giọng, nói :

- Nhưng ta quyết buộc các hạ phải cải danh hiệu đó.

Biết rằng đối phương vừa mới chạm mặt mà đã đề cập đến danh hiệu thì nhất định phải có nguyên nhân. Đáng lý ra chàng phải hỏi rõ điều đó trước, nhưng thái độ của đối phương đã làm cho Tần Quan Vũ tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Chàng cười khỉnh, nói :

- Rất tiếc là Tần mỗ chưa bao giờ nghĩ đến việc cải sửa danh hiệu của mình.

Người trung niên thư sinh cười gằn :

- Được, nhưng đó là vấn đề sau này. Bây giờ ta hỏi các hạ, Trần Phượng Nghi ở đâu?

À... thì ra là vấn đề liên quan đến nữ nhân.

Tần Quan Vũ cười khẩy :

- Các hạ là Hạ Hầu viên chủ?

Tuy thoáng hơi ngạc nhiên nhưng trung niên thư sinh vẫn lạnh lùng :

- Đã biết ta thì hãy nên khai thật.

Tần Quan Vũ nhếch môi, cất giọng khinh khỉnh :

- Úi chà, quả thật tại hạ có mắt mà không thấy thái sơn, nhưng tôn phu nhân Phượng Nghi...

Rồi như để chọc tức Hạ Hầu viên chủ, Tần Quan Vũ không nói tiếp, mà lại ngửa mặt ngâm khe khẽ:

Từ xưa những giống đa tình,

chỉ đi chuốc hận vào mình mà thôi...

Vẻ mặt của Hạ Hầu viên chủ đằng đằng sát khí :

- Tiểu tử, có khai thật hay không?

Tần Quan Vũ vụt trầm giọng xuống :

- Các hạ là Hạ Hầu viên chủ mà cũng là Minh chủ của Liên minh đấy chứ?

Hạ Hầu viên chủ lại một lần nữa ngạc nhiên vô cùng, nhưng hắn bỗng nổi lên một tràng cười :

- Tiểu tử, ngươi biết quá nhiều rồi đấy. Và bằng vào sự tò mò đó, mạng ngươi kể như khó thoát. Bây giờ, ngươi hãy khai rõ Trần Phượng Nghi đang ở đâu, với lời khai thật đó, ta sẽ có thể niệm tình mà cho thi thể ngươi được vẹn toàn.

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Và ngươi cũng là kẻ đứng sau ta trong đám Vũ Nội bát kỳ, Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân?

Đôi mắt của Hạ Hầu viên chủ trừng lên trông rất ghê rợn. Hắn nói :

- Tiểu tử, ngươi đã biết quá nhiều. Tử thần không còn cách nào dung tha cho ngươi được nữa.

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Ta khuyên ngươi hay nghe lời ta mà cút đi, đừng đợi đến khi ta giận dữ.

Hạ Hầu viên chủ run lên vì giận, và thình lình, hắn tung mình lên không, vung tay chĩa thẳng vào hai đại huyệt Đường Trung và Cự Khuyết của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ cười khẩy, lập tức thi triển Thiên Long thần bộ, lách ra ngoài ba trượng, và chấp tay sau lưng, đứng im lặng ngửa mặt nhìn trời một cách ung dung và cũng có vẻ hết sức khinh miệt.

Qua một chiêu hai thức với tám thành công lực trong thế đánh vô cùng ác liệt, mà Tần Quan Vũ chỉ khẽ lắc mình tránh qua một cái trong chớp mắt, khiến cho Hạ Hầu viên chủ có hơi kinh khiếp.

Tuy nhiên, hắn vẫn giữ vẻ lạnh lùng, nói :

- Khá! Được lắm! Bây giờ ta hỏi lại một lần nữa, Trần Phượng Nghi ở đâu?

Tần Quan Vũ không thèm ngó lại, chỉ nói :

- Xin miễn cho khỏi trả lời.

Hạ Hầu viên chủ bước lên một bước, gằn giọng hỏi :

- Ngươi dám dung lời lẽ ấy với ta à?

- Thật tức cười! Phượng Nghi không phải là thê tử hay thân thuộc gì của ta, tại sao ta lại phải biết nơi hạ lạc của nàng?

- Ngươi quả là muốn chết thật ư?

Tần Quan Vũ vẫn thản nhiên :

- Huống chi, ngươi cũng chưa từng đưa người ái thiếp của ngươi mà gửi gấm cho ta, vậy tại sao lại tìm ta mà hỏi? Hừ, dưới vòm trời này quả có nhiều chuyện kỳ lạ, mất thê thiếp rồi thì chạy cuống lên mà hỏi bậy hỏi bạ vậy sao?

Hạ Hầu viên chủ trừng trừng đôi mắt :

- Ngươi không chịu nói thật à?

- Thế nào? Các hạ muốn sao?

Hạ Hầu viên chủ gầm lên :

- Kiếm Nhi!

Tên tiểu đồng bồng kiếm, xốc lên...

Hạ Hầu viên chủ nắm đốc kiếm rút phắt ra khỏi vỏ, rồi nói :

- Tiểu tử, hãy lấy binh khí ra. Ta cần phải dạy cho ngươi biết điều phải trái...

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh :

- Đối phó với hạng hạ lưu như ngươi, ta dùng tay không cũng đủ rồi.

Hạ Hầu viên giận đến tóe lửa :

- Ngươi đáng chết!

Ánh thép rung lên, nhắm thẳng vào ngực Tần Quan Vũ mà lao tới.

Tần Quan Vũ cười nhạt, thi triển Thiên Long thần bộ, khẽ lắc mình qua...

Nhưng, Hạ Hầu viên chủ quả là lợi hại, hắn gầm lên một tiếng, mũi kiếm vừa đâm thẳng chợt quay ngang chĩa ngay vào giữa bụng của Tần Quan Vũ...

Đã qua nhiều kinh nghiệm và vốn có phần dè dặt với đối phương, Tần Quan Vũ vận đủ mười thành công lực xuống đôi chân, rồi nhấc bổng mình lên...

Hạ Hầu viên chủ hú lên một tiếng dài lanh lảnh, quay nhanh tay kiếm, ba chiêu nối tiếp nhau gần như cùng một lượt đâm vào ba nơi trên mình Tần Quan Vũ.

Ánh kiếm lóe lên như một màn lưới bạc từ trên chụp xuống.

- Hạ Hầu viên chủ, tại hạ đã trải qua ba chiêu mà không hoàn thủ, vậy có xứng danh là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi chưa?

Cùng với câu nói, Tần Quan Vũ lao vút người lên không như một làn sao xẹt.

Cùng lúc ấy, ba bóng người như ba mũi tên xé gió lao tới và cùng kêu lên :

- Bang chủ, Tam lão xin đến hộ vệ...

Tần Quan Vũ đưa mắt nhìn ra, chàng vô cùng kinh ngạc vì chàng chưa gặp ba người tự xưng là Tam lão ấy bao giờ.

Tiếp theo sau ba người tự xưng là Tam lão là hai bóng người nữa lao tới đứng cạnh Tần Quan Vũ, thì ra họ là hai trong Cái bang Tam lão, lão nhị Diệu Thủ Thần Du và lão tam Bạch Quỷ Cái.

Chợt bên tai Tần Quan Vũ nghe có tiếng như muỗi kêu vang lên :

- Minh chủ, ba người tự xưng Tam lão đó là Miếu Tiền Tam Phật của Tam Quốc miếu. Hãy coi chừng Hạ Hầu viên chủ, hắn chính là Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân. Hắn có thứ tà môn Nhiếp Thần Trấn Đỉnh đấy. Còn sáu tên kia là Lục đinh của Hạ Hầu viên...

Tần Quan Vũ hội ý, bật cười ha hả :

- Lục đinh của quý Viên đến đây đột ngột, tại hạ xin thất lễ nhé!

Hạ Hầu viên chủ tái mặt :

- Hừ, ngươi biết hơi nhiều đấy.

Tần Quan Vũ thản nhiên nói :

- Vừa với sự việc xảy ra chứ không nhiều đâu.

Hạ Hầu viên chủ chợt cải biến thái độ, đổi giọng ôn hòa :

- Tần huynh, chẳng lẽ giữa chúng ta không thể nói chuyện tử tế được với nhau sao?

Biết đối phương muốn giở trò, Tần Quan Vũ vẫn cứ điềm nhiên :

- Ồ, điều đó tốt lắm chứ.

- Tần huynh, thật ra giữa chúng ta chỉ có chuyện hiểm lầm nho nhỏ. Vì tại hạ có phần nôn nóng về việc của Phượng Nghi nên đã đắc tội với Tần huynh, mong Tần huynh thứ cho.

- Đâu dám! Đâu dám!

- Tại hạ đã gặp Mẫn Nhi, nên mới biết rằng Phượng Nghi đang định cùng đi với Tần huynh, do đó mới mạo muội đến hỏi thăm Tần huynh.

- Thế các hạ chưa gặp Thiên Lý Phi Hiệp ư? Ngay lúc có mặt Thiên Lý Phi Hiệp, tôn phu nhân đã từ giã tại hạ, các hạ cứ hỏi Thiên Lý Phi Hiệp là biết rõ chứ gì.

Hạ Hầu viên chủ hơi đổi sắc :

- Thật có chuyện đó sao?

- Tần mỗ việc chi phải nói dối chuyện đó?

- Thế Tần huynh có biết Thiên Lý Phi Hiệp đã đi đâu chăng?

- Nghe ông ta nói rằng phụng lệnh của các hạ đi hành sự...

Suy nghĩ giây lâu, Hạ Hầu viên chủ thấp giọng :

- Kể như tại hạ có lỗi vì đã vô cớ mạo phạm Tần huynh. Điều đó khiến tại hạ hết sức áy náy, mong Tần huynh thứ cho.

Tần Quan Vũ suýt bật cười, chàng biết rõ đối phương đang đóng kịch, tuy nhiên chàng vẫn tỏ ra hòa dịu :

- Đâu dám! Đâu dám!

Hạ Hầu viên chủ chợt nghiêm sắc mặt :

- Đối với võ lâm đại cuộc ngày nay, có lẽ Tần huynh cũng biết khá nhiều việc?

Biết đối phương muốn nhập chính đề, Tần Quan Vũ cười nói :

- Tại hạ cũng có biết đôi điều.

Hạ Hầu viên chủ chợt thở dài :

- À... võ lâm tao loạn, thiên hạ lầm than... thất phái thì không giữ nổi đại cuộc, Quỷ huyệt lại đang lăm le khởi hấn, xem chừng tại hạ sắp phải ra mặt rồi.

Tần Quan Vũ cười thầm, nói mát :

- Bằng vào tài đức của các hạ, quả xứng đáng là người chống đỡ cho võ lâm.

- Đâu dám! Nhưng cũng vì lòng ưu tư cho đại cuộc nên tại hạ mới thiết lập Liên minh, điều đó chắc Tần huynh đã biết?

- Tại hạ quả có biết điều đó.

- Tần huynh thấy đó là việc phải chứ?

- Việc đó hẳn nhiên là việc phải, nên làm. Tuy nhiên, “treo đầu dê, bán thịt chó”, miệng nói bình Quỷ huyệt, mà lòng lại lo toan việc thôn tính võ lâm... các hạ quả là hùng tài đại lược, lo chi sự nghiệp không thành?

Hạ Hầu viên chủ xám mặt, giận run quát :

- Lục đinh, giết tên tiểu tử này cho ta.

LIV

Sắp giăng màn lưới

Sáu gã mệnh danh là Lục đinh vội xốt tới...

Tần Quan Vũ vẫy tay :

- Cái bang Ngũ lão!

Cái bang Nhị lão và ba người của Tam Quốc miếu cùng rập lên một tiếng, tuốt kiếm ra và dàn hàng chữ nhất.

Ngay lúc đó, một tiếng hú dài lanh lảnh vang lên, một bóng người vút xuống đứng cạnh Tần Quan Vũ, thì ra đó là một người mặc áo choàng đen, che mặt cũng bằng một vuông lụa đen.

Nhưng chợt một giọng nói từ người hắc y ấy vọng đến tai Tần Quan Vũ :

- Hiền điệt, sư thúc tới đây!

Một trong Miếu Tiền Tam Phật của Tam Quốc miếu bước đến vòng tay nói :

- Xin Bang chủ ban lệnh!

Tần Quan Vũ lại vẫy tay...

Hai tiếng “tuân lệnh” vang lên, bóng người nhấc lên với cây gậy trúc.

Tần Quan Vũ trố mắt, người ấy từ dáng điệu đến cách ăn mặc đều giống hệt như Bất Tử Lão Cái.

Gần như hành động cùng một lượt, Hạ Hầu viên chủ cũng hất hàm ra lệnh, hai trong sáu kẻ mệnh danh Lục đinh phóng mình tới...

Hai bên vừa chạm nhau, vụt phát lên hai tiếng nổ kinh hồn, hai gã môn hạ của Hạ Hầu viên bắn ngược lại xa gần ba trượng lịm luôn trên mặt đất.

Người cầm gậy trúc đánh ngã hai gã Lục đinh ở trước mặt Hạ Hầu viên chủ rồi quay mặt lại cung kính hỏi Tần Quan Vũ :

- Bang chủ, lão phu có thể ra tay luôn chứ?

Tần Quan Vũ giật mình ngơ ngác.

Đúng là Bất Tử Lão Cái!

Và chàng chợt hiểu ra người ấy chính là người của Tam Quốc miếu, một trong Miếu Tiền Tam Phật đã giả dạng sư thúc. Một điều lạ nữa là không biết bằng một thủ pháp gì, người ấy lại đánh ngã một lượt hai cao thủ của Hạ Hầu viên một cách quá chớp nhoáng như thế.

Riêng Hạ Hầu viên chủ cũng phải giật mình, trước thủ pháp của Bất Tử Lão Cái giả đó.

Trong Hạ Hầu viên, ngoài Thập đại hộ viên và Viên Tiền tam lão, Lục đinh đâu phải là hạng tầm thường?

Thế mà chỉ với một chiêu đầu mà hai trong Lục đinh đã bị Bất Tử Lão Cái giả đánh bật ra ngoài ba trượng, nằm luôn không dậy nổi. Vậy bảo sao Hạ Hầu viên chủ không núng thế?

Tuy nhiên, đường đường là Minh chủ Liên minh, chẳng lẽ lại rút lui mà để tiếng cười cho thiên hạ ư?

Sau khi được lệnh, Bất Tử Lão Cái giả quay lại phía Hạ Hầu viên chủ nói :

- Bang chủ bản bang chẳng bao giờ lại đem thân vàng ngọc ra đấu với các hạ cả. Thế nên vừa rồi đã nhượng luôn ba chiêu, việc đó lẽ ra đã đủ cho các hạ tự lượng sức mình rồi chứ?

Hạ Hầu viên lúng túng nói bừa :

- Hừ, đừng lẽo sự...

Đưa tay làm một cử chỉ ngăn lại, Bất Tử Lão Cái giả cười lớn :

- Ấy, là một người danh vọng cao vời như Viên chủ đây sao lại mở miệng thiếu trang nghiêm như thế? Là kẻ cầm đầu Cái bang Tam

lão, đáng lý ra lão phu chưa muốn so tài với Viên chủ, nhưng vì đã có thượng lệnh, nên lão phu buộc lòng phải ra tay đấy thôi.

Hạ Hầu viên chủ giận dữ gầm lên :

- Loài cẩu trệ muốn chết!

Tuy hắn nổi giận đến phát rung, nhưng cũng chỉ đứng một chỗ nghiến răng mắng lớn chứ không động thủ.

Thấy hắn lúng túng như một người không có đảm lược, Tần Quan Vũ cảm thấy hết sức lạ lùng. Trong lòng chàng hơi thẹn giùm cho một kẻ mệnh danh là Minh chủ Liên minh.

Bất Tử Lão Cái giả ngửa mặt cười ha hả :

- Thật là một nhân vật "xuất khẩu thành chương". Hãy nhớ kỹ, chiêu thứ nhất của ta sẽ mượn của ngươi một vạt áo đây. Tiếp chiêu!

Vừa dứt lời, cây trúc trượng vừa quật thẳng tới trước mặt Hạ Hầu viên chủ...

Không còn cách nào hơn nữa, Hạ Hầu viên chủ khẽ lách mình qua rồi rút phăng thanh kiếm ra, vung lên vùn vụt.

Tiếp theo đó là một màn ánh thép bao tròn lấy xung quanh Bất Tử Lão Cái giả...

Vừa giận vừa liều, Hạ Hầu viên chủ dốc toàn thân nội lực ra quyết một còn một mất...

Chợt nghe Bất Tử Lão Cái giả quát lên :

- Đứt!

Theo sau tiếng quát là bóng gậy và kiếm quang cùng ngưng lại một lượt, và cả hai người cùng nhảy lui ra sau.

Một vạt áo đằng sau của Hạ Hầu viên chủ bị tiện đứt, và hãy còn tà tà lượn phất phơ trong gió, chưa rơi xuống đất.

Bất Tử Lão Cái giả rùn vai cười sằng sặc :

- Chiêu thứ hai này sẽ đi ngay vào tử huyệt Cự Khuyết để kết liễu thanh danh của Minh chủ Liên minh...

Da mặt Hạ Hầu viên chủ từ xanh vụt chuyển sang màu nhờn nhợt.

Tần Quan Vũ vụt phóng tới quát lên :

- Dừng tay!

Tay vừa nhấc gậy lên định nhắm vào Hạ Hầu viên chủ thì chợt nghe tiếng Tần Quan Vũ quát, Bất Tử Lão Cái giả vội ngừng tay, nói :

- Xin tuân lệnh Bang chủ!

Tần Quan Vũ bước tới mỉm cười, nói :

- Xin Minh chủ cứ tự tiện... chúng ta vốn không oán không thù thì hà cớ gì lại đặt nặng vấn đề sinh tử với nhau?

Hạ Hầu viên chủ nghiến răng căm hận :

- Đừng vội đắc ý! Nếu ta không đạp bằng Cái bang ra thì thề sẽ tự hủy Hạ Hầu viên.

Nói xong thì hắn quay sang đám môn hạ ra lệnh :

- Tứ Đinh, hãy mau mang hai người thọ thương đi.

Sau khi ném lại cho Tần Quan Vũ tia mắt căm hận thì Hạ Hầu viên chủ quay mình đi thẳng một mạch.

Lúc bấy giờ, Bất Tử Lão Cái giả mới lột khăn che mặt xuống, hỏi :

- Tại sao không giết phăng hắn đi cho rồi?

Tần Quan Vũ trả lời :

- Chúng ta còn rất nhiều cơ hội, không việc gì phải gấp.

Kỳ Trang Dị Phục Quái Ảnh Khách và Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân cũng lao xuống với thái độ băn khoăn, thắc mắc :

- Minh chủ làm việc đó thật là trái với lẽ thường.

Tần Quan Vũ gật đầu nói :

- Tuy có trái với lẽ thường thật, nhưng nó có ý nghĩa riêng của nó.

Và chàng nhìn quanh một vòng rồi nói tiếp :

- Xin ngũ vị trưởng lão phòng vệ giùm bên ngoài.

Ngũ lão vòng tay tiếp lệnh rồi tản ra.

Tần Quan Vũ chậm rãi trở lại vấn đề :

- Cái lối vừa nắm vừa buông ấy sẽ làm cho hắn không thể đo lường thực lực của ta được. Vả lại, giết hắn trong lúc này không lợi bằng việc thả hắn đi.

Bất Tử Lão Cái lắc đầu hỏi :

- Sư thúc còn chưa rõ điều ấy có lợi thế nào?

- Có thể nói đó là một hành động dọn đường cho việc thành lập Đồng Minh.

Quái Ảnh Khách hơi ngạc nhiên :

- Dọn đường?

Tần Quan Vũ chợt hỏi :

- Người đó có thật là Viên chủ Hạ Hầu viên không?

- Đúng thật là hắn!

Tần Quan Vũ gục gặt đầu nói :

- Mai này khi cái tên Đồng Minh được truyền đi khắp võ lâm thì việc đầu tiên mà Hạ Hầu viên chủ nghi ngờ chính là lực lượng Cái bang có dự phần trong đó...

Ngưng một chút để cho mọi người nắm rõ vấn đề rồi thì Tần Quan Vũ mới nói tiếp :

- Và võ công của Cái bang ra sao thì Hạ Hầu viên chủ vừa mới được nếm thử rồi, tất nhiên hắn sẽ phải e dè. Và bằng vào ba khẩu hiệu của chúng ta đề ra, Hạ Hầu viên chủ sẽ biết ngay rằng Đồng Minh không chỉ có một mình Cái bang, mà còn có nhiều lực lượng khác nữa...

Bất Tử Lão Cái vẫn lắc đầu :

- Ta vẫn chưa hiểu dụng ý...

Tần Quan Vũ vội trả lời ngay :

- Thẳng thắn mà nói thì chỗ dựa của Liên minh là Quỷ huyệt...

Quái Ảnh Khách nối lời Tần Quan Vũ :

- Trong tình trạng khi nãy, Hạ Hầu viên chủ chưa sử dụng đến tuyệt học của mình là Ảo Diện thuật. Khi hắn thi triển môn tuyệt học đó, thì tất sẽ làm cho đối phương bị phân tán tinh thần, và sẽ bị chết một cách thê thảm.

Tần Quan Vũ kinh ngạc :

- Thế tại sao vừa rồi hắn không dùng môn tuyệt học đó?

- Không phải là hắn không muốn dùng, mà là tại dùng không được. Đây là hắn chỉ đi tìm ái thiếp, chứ không phải là lâm trận cự địch, do đó hắn chưa kịp chuẩn bị.

- Lạ quá nhỉ!

- Không có gì là lạ cả. Ảo Diện Nhân mỗi khi lâm trận đều có bốn gã đại hán bưng theo một cái đỉnh lớn, trong đỉnh đó khói đen tỏa ra bao quanh thân hình hắn, rồi từ trong đám khói mịt mù ấy thì hắn mới bắt đầu thi triển thủ đoạn. Bất cứ là ai, nếu chạm vào mắt hắn thì hồn phách sẽ lập tức bị thất tán.

Tần Quan Vũ giật mình...

LV

Vương vấn ràng buộc

Sự lợi hại của Hạ Hầu viên chủ do Quái Ảnh Khách nói ra, làm cho Tần Quan Vũ có phần suy nghĩ về việc đã trải qua...

Tuy nhiên, chàng vẫn theo đuổi kế hoạch của mình :

- Lúc nãy tại hạ đã nói hết cả hành tung của hắn, kể luôn cả việc làm cho hắn thấy ta đã biết hắn là một trong Bát kỳ, tức Ảo Diện Nhân rồi đấy chứ?

- Đúng thế!

- Và tất nhiên hắn cũng phải biết rằng ta đã hiểu rõ tuyệt học tà môn của hắn?

- Nhưng điều đó có quan hệ chi?

Tần Quan Vũ cứ hỏi theo ý mình :

- Nếu chúng ta chính thức khai chiến cùng với Liên minh ngay bây giờ, vậy phần thắng bại sẽ thuộc về ai?

Thần Bí Nhân nói ngay :

- Có thể ngang nhau.

Quái Ảnh Khách cũng gật đầu :

- Nhất định là thế lực đôi bên tương đương.

Tần Quan Vũ nói ngay vào chính đề :

- Vì thế cho nên chúng ta không nên hành động nôn nóng. Hơn nữa, bọn chúng luôn có gian tế ở các nơi. Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị chúng nắm rõ cả, chỉ nội việc đó thôi cũng đã hết sức bất lợi cho chúng ta rồi.

- À...

- Cho nên việc tối quan trọng hiện nay là phải làm sao cho địch nhân không biết được thực lực của ta, chính xác là chỉ biết một cách hư hư thực thực. Có như thế thì mới làm cho chúng hoang mang, và khiến cho chúng luôn phải đề phòng giới bị.

Thần Bí Nhân thoáng hiểu ra nên bật cười :

- Quả thật là một ý kiến cao thâm khó lường.

Tần Quan Vũ cũng cười :

- Mà đã nói đến chuẩn bị đề phòng thì luôn luôn phải có những sát na sơ hở, đó là cái bệnh chung trong thiên hạ.

Thần Bí Nhân gục gật đầu :

- Tần huynh hãy nói rõ thêm một chút được chăng?

- Có thể nói như thế này. Lúc Đồng Minh đem ba khẩu hiệu ra truyền khắp trong võ lâm, ý nghĩ trước tiên của Hạ Hầu viên chủ là sẽ nghĩ đến Cái bang. Lẽ tất nhiên là hắn sẽ không dám xem thường, vì tại hạ đã phanh phui hết cả hành tung bí ẩn của hắn...

- Đương nhiên là hắn không dám xem thường!

- Và tất nhiên, Liên minh và Quỷ huyệt sẽ tập trung lực lượng tinh nhuệ vào Chí Tôn bảo để đối phó với chúng ta.

- Đúng thế, bọn chúng sẽ làm như thế.

- Và như thế sẽ trở về ý kiến ban đầu của chúng ta.

Thần Bí Nhân gật đầu :

- Không sai, nhưng chúng ta chỉ mới bàn có một phần...

Tần Quan Vũ vội nói :

- Phần đó nghĩa là sẽ do tệ sư thúc thống lãnh lực lượng tinh anh đang đêm đánh úp vào Tổng đàn của Hạ Hầu viên, làm cho bọn chúng kinh hoảng lo rút lui lực lượng biệt phái nơi Chí Tôn bảo trở về. Và như thế thì Liên minh sẽ bắt đầu bị phân tán.

Thần Bí Nhân vỗ tay cười lớn :

- Thật là một kế hoạch tài tình!

Tần Quan Vũ nói tiếp :

- Sang sáng sớm ngày thứ hai, quý miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia hãy cho người bẩm cáo với Liên minh rằng đêm qua cũng bị lực lượng Đồng Minh tấn công, cho nên mới phải xin rút lực lượng biệt phái của Tam Quốc miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia trở về phòng thủ căn cứ của mình. Như vậy nghĩa là Chí Tôn bảo sẽ chỉ còn lại lực lượng của chính Chí Tôn bảo mà thôi.

Thần Bí Nhân lại vỗ tay khen :

- Thật là một diệu kế!

Quái Ảnh Khách e dè :

- Nhưng, bọn gian tế giả mạo lệnh tôn đang ở bên ta thì phải đối phó làm sao?

Tần Quan Vũ trả lời :

- Chuyện đó rất đơn giản. Cứ sai họ đến hiệp trợ cho Chí Tôn bảo là xong. Và để đề phòng bất trắc, chư vị nên cho người của mình trà trộn đi theo để canh chừng hành động của bọn chúng.

Thần Bí Nhân lại hỏi :

- Nhưng biết Liên minh có đồng ý cho rút lực lượng biệt phái ở Chí Tôn bảo trở về căn cứ của chúng ta không?

Tần Quan Vũ nói :

- Việc đó thì không ngại gì. Chỉ cần nên biết giữa Chí Tôn bảo và Hạ Hầu viên đường xa bao nhiêu dặm là được.

Thần Bí Nhân trả lời :

- Khoảng cách độ chừng hai ngày đường.

Tần Quan Vũ cả mừng nói :

- Thế thì hay lắm. Tất nhiên là trong tình hình đó, Quỷ huyệt sẽ dốc toàn lực để hỗ trợ cho Chí Tôn bảo.

Thần Bí Nhân mỉm cười :

- Việc đó sẽ do môn nhân của Võ Lâm Đệ Nhất Gia đối phó, Thượng Quan lão quỷ có đồng ý không?

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng gật đầu :

- Tất nhiên là đồng ý. Nhưng cả nhà lão phu chỉ có bốn viên ngọc Thiên Ngô Công thôi đấy nhé.

Thần Bí Nhân bật cười ha hả :

- Quá đủ rồi! Phu thê Thượng Quan lão quỷ này, nhị vị thiên kim này, lại thêm Đồng Minh vào đó nữa thì đủ quá xá rồi còn gì? Còn bản miếu kể luôn lão phu thì chỉ có mười người, nhưng tại Tử Vong yến hội sẽ có Chưởng môn các phái, kể cũng như khá đủ.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Thực lực đã có như thế rồi, chỉ còn vấn đề quyết liều sinh tử nữa là nắm chắc sự thành công.

Thượng Quan Bằng vụt hỏi :

- Còn quý Miếu chủ đâu?

Thần Bí Nhân buồn buồn nói :

- Thật không dám giấu Thượng Quan lão huynh, tệ Miếu chủ đã bị tẩu hỏa nhập ma. Tuy nhiên, công lực vẫn chưa bị mất. Nếu bản Miếu chủ mà chịu ra mặt thì có lẽ mọi việc sẽ được giải quyết dễ dàng hơn.

Thượng Quan Bằng hỏi lại :

- Thế tại sao quý Miếu chủ lại không ra mặt?

- Tại sao lão biết là tệ Miếu chủ không ra mặt?

- Nếu có ra mặt vậy tại sao lại không kể vào lực lượng bố trí?

Thần Bí Nhân thấp giọng :

- Lão phu còn phải xin ý kiến của bản Miếu chủ nữa đã chứ.

Thượng Quan Bằng chợt hiểu ra :

- A... Thế thì lão phu có hơi nôn nóng rồi.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu :

- Điểm mấu chốt của vấn đề là ở nơi quý miếu và quý trang. Và điều cần thiết của sự thành công là bí mật phải được bảo toàn tối đa.

Thượng Quan Bằng cười ha hả :

- Tần thiếu hiệp đừng lo chuyện đó, chúng ta phải thật hết sức cương quyết mới được.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ nói :

- Vấn đề quan trọng tập trung vào tại hạ, vậy có nên tránh mặt Phượng Nghi vào lúc này chăng?

Thần Bí Nhân do dự một lúc rồi mới nói :

- Như thế này nhé, khi gần tới ngày mùng chín tháng chín tức là gần tới ngày Tử Vong yến hội, thiếu hiệp sẽ tìm cách tránh nàng. Vì đại cuộc, hãy cố mà đưa đẩy mơ mơ hồ hồ. Chỉ có điều đáng giữ là đừng để cho nàng mê hoặc. Vả lại, chỉ cùng đi với nàng trong mười ngày chắc không đến nỗi không giữ được chứ?

- Phải, chuyện đã đến quyết định cuối cùng, chư vị nếu có việc thì xin cứ tự tiện!

Thần Bí Nhân gật đầu nói :

- Lão phu xin về bản miếu sắp bày theo kế hoạch. Thượng Quan lão quỷ, Bất Tử Lão Cái, Tần thiếu hiệp, hậu hội hữu kỳ.

Dứt lời, Thần Bí Nhân khẽ vòng tay rồi nhún mình lao vút đi như một mũi tên xé gió.

Thượng Quan Bằng cũng cáo từ ra đi.

Tại hiện trường chỉ còn lại hai người là Bất Tử Lão Cái và Tần Quan Vũ.

Bất Tử Lão Cái lên tiếng với vẻ áy náy :

- Hiền điệt, hiền điệt mang nặng trách nhiệm bên mình mà lại cùng đi với kẻ dữ, sư thúc thật không yên lòng chút nào.

Tần Quan Vũ mỉm cười trấn tĩnh ông :

- Sư thúc, tiểu điệt đã lớn khôn rồi, sư thúc lo lắng làm chi? Vả lại, tiểu điệt cũng cần phải trải qua nhiều kinh nghiệm thì mới thành nhân được. Xin sư thúc cứ yên lòng mà để tiểu điệt ra đi.

Bất Tử Lão Cái gật đầu buồn bã :

- Được rồi, hiền điệt hãy thận trọng giữ mình! Hà...

Một tiếng thở dài nặng nhọc, Bất Tử Lão Cái xoay mình lao vút vào màn đêm.

Rừng núi lại trở về cảnh tịch mịch...

Tần Quan Vũ một mình lặng lẽ bước đi.

Góc trời đông hừng sáng, mấy cụm mây xám lạc loài còn giăng mắc ở đầu ngọn cây.

Rừng núi ban mai thật là u tịch. U tịch như tâm trí kẻ độc hành...

- Tần đệ, sao mà chậm thế?

Giọng nói như oanh hót vọng lên khiến Tần Quan Vũ giật mình quay lại. Một người thiếu phụ rạng rỡ như át cả vẻ đẹp của ngàn cây đang hứng chịu ánh bình minh.

Vóc dáng, màu da, đuôi mắt... tất cả đều cấu tạo thành một bức tranh tiên nữ, mà Tần Quan Vũ là người ngắm tranh độc nhất đang bàng hoàng, không rượu mà say.

Một làn gió nhẹ thoảng qua, mùi hương thơm phưng phức...

LVI

Sóng gió nổi lên

Tần Quan Vũ sững sờ đứng lặng...

Yêu thích vẻ đẹp vốn là tính căn bản của con người, huống chi là một chàng trai thiếu niên đứng trước vẻ đẹp mê hồn lạc phách.

Mỹ nhân ấy là ai?

Tất nhiên là Trần Phượng Nghi, người ái thiếp của Hạ Hầu viên chủ!

Và hai má của nàng đã sẵn hồng hào từ trước, nay lại càng đỏ lên vì cái nhìn trân trối của Tần Quan Vũ.

- Tần đệ, Nghi tỷ có đẹp không?

Câu hỏi như đùa của nàng đã làm cho tâm thần Tần Quan Vũ càng thêm lãng đãng...

Nhưng, tránh nhiệm nặng nề của một vị Minh chủ Đồng Minh, và thù hận của sư môn đã làm cho chàng kịp thời trấn tĩnh. Chàng cất giọng cười khỏa lấp :

- Đẹp! Đẹp lắm!

Phượng Nghi dịu dàng đến gần bên chàng nói :

- Buổi sáng mùa thu nào cũng đều đượm vẻ tiêu sơ, nhưng vẫn có cái giá trị thưởng thức của riêng nó. Chúng ta cùng đi chầm chậm để cặp mắt được thu vào trọn vẹn vẻ đẹp của thiên nhiên nhé...

Giọng nói của nàng mềm mại và uyển chuyển như giòng nước nhẹ nhàng, khiến cho Tần Quan Vũ lại lâng lâng, chỉ đành trả lời xuôi xị :

- Được lắm!

Hai người sóng bước bên nhau dưới màn sương buổi sáng, mỗi người đều như mang một tâm sự...

- Tần đệ...

- Ừm...

Như không có thứ ngôn ngữ nào để nói hết những gì đang suy nghĩ, họ lại trầm ngâm dấn bước.

Lá vàng rơi xào xạc, gió heo mây nhè nhẹ từng cơn.

“Ngọn gió thu không làm sao thổi ngã cây ngô đồng”... Một câu thơ không biết xuất xứ từ đâu, như gợi lại lòng cương nghị. Nhưng tà áo của Tần Quan Vũ và Trần Phượng Nghi theo gió phất phơ, không biết tại vì mảnh lụa nhẹ bay, hay là do con người đang lảo đảo mà không ai buồn nghĩ tới chuyện gì khác...

Càng đi, khoảng cách giữa hai người như càng thu ngắn lại.

- Tần đệ...

- Ừm...

Cả hai người như không tìm ra một câu nói nào cho đúng với tâm trạng của mình, nên rồi lại không lên tiếng.

Họ bước đi chậm chạp, đều đều, và họ nói với nhau bằng muôn ngàn ý nghĩ trong đầu, trong sự yên lặng quý giá, như một điệp khúc của bản tình ca kéo dài muôn thủa...

Không, Tần Quan Vũ dặn lòng mình, đây là vấn đề danh dự và trách nhiệm.

Không, Phượng Nghi âm thầm quả quyết với mình là dù thế nào đi nữa cũng không nên để cho vuông lụa trắng bị nhuộm đen.

Dù gì đi nữa, nàng cũng không thể phản bội Hạ Hầu viên chủ. Đúng thế, nàng chẳng những không hề thương yêu gì Hạ Hầu viên chủ, mà còn rất chán nản hắn là đằng khác. Nhưng đối với nàng, Hạ Hầu viên chủ là ân nhân, là người có công dưỡng dục suốt hai mươi năm dài.

Nhưng, ân dưỡng dục đó, nàng phải đáp lại bằng sự hy sinh chuỗi ngày thanh xuân và hạnh phúc suốt đời của mình ư?

Bao nhiêu vấn đề không làm sao giải đáp được, Phượng Nghi nghe lòng mình không lạnh mà run.

Và chợt nhớ đến sự hiện diện của mình, Phượng Nghi khẽ nói :

- Tần đệ biết không, đây là lần đầu tiên Nghi tỷ để nguyên chân diện mục của mình.

- Nghi tỷ không sợ Hạ Hầu viên chủ nhận ra hay sao?

- Không, tỷ không sợ gì cả!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Nhìn ánh sáng ấm áp của mặt trời, chợt nghĩ đến buổi chiều tắt nắng, nàng khẽ thở dài và rắn giọng trả lời :

- Nghi tỷ đã quyết định bội phản Hạ Hầu viên chủ!

- Tại sao thế?

- Chán lắm!

Tần Quan Vũ buột miệng nói theo :

- Tiểu đệ cũng chán hắn lắm!

- Tại sao vậy?

Bây giờ đến lượt nàng hỏi lại, và Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Cũng không hiểu tại sao nữa...

Phượng Nghi cất giọng buồn buồn :

- Tỷ biết!

- Biết sao? Tại sao Nghi tỷ chán?

- Tại vì... tại vì thiếp yêu chàng...

Như dòng nước ngọt được khơi thong, nó ra được tiếng ấy, Phượng Nghi không còn ngại ngùng gì nữa cả, nàng ngã nhào vào lòng chàng.

Tần Quan Vũ mở rộng vòng tay đón lấy thân nàng, toàn thân chàng run lên và quên cả những gì trong thực tại, ấp úng nói :

- Ta... ta cũng yêu nàng!

Yêu thương, một lẽ sống của con người!

Bất cứ ai cũng cần có sự yêu thương!

Trẻ con yêu thương cha mẹ, lớn lên thì yêu thương đồng bạn, khi thành nhân rồi thì yêu thương người khác phái, và khi trở về già, sự yêu thương được dồn cả cho con cháu...

Yêu thương là sáng sạo sinh thú cho đời!

Tất cả những gì tồn tại, tất cả những gì đẹp đẽ đều được sản sinh và nuôi dưỡng bởi yêu thương.

Phượng Nghi nghĩ như thế!

Tần Quan Vũ cũng nghĩ như thế!

Lần thứ nhất trong đời Tần Quan Vũ biết sự rung động của tâm hồn khi đụng chạm đến phái nữ.

Lần thứ nhất trong đời, Phượng Nghi mới hiểu trọn vẹn hai chữ “yêu đương”.

Chợt, một tiếng quát vang lên như sấm :

- Phản bội là chết!

Lồng trong tiếng quát, một ngọn chưởng phong như núi băng đá lở, chụp xuống đôi nam nữ đang lặn hụp giữa bể yêu đương.

Và tiếng quát đó cũng làm cho họ cùng tỉnh giấc.

Tần Quan Vũ giật mình, và vẫn còn đủ bình tĩnh ôm lấy Phượng Nghi rồi kịp thời thi triển Thiên Long thần bộ, lắc mình thoát khỏi chưởng phong ấy, thật là vừa vặn trong đường tơ kẻ tóc.

Thoát khỏi ngón đòn sinh tử rồi, Phượng Nghi ngẩng mặt nhìn qua, nàng vụt tái mặt, thoái lui luôn một hơi năm sáu bước.

Tia mắt của Tần Quan Vũ cũng vừa bắt gặp đối phương, chàng vụt rùng mình.

Oan gia lại chạm mặt. Kẻ vừa phát ra chưởng vừa rồi chính là Hạ Hầu viên chủ, Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân.

Hạ Hầu viên chủ gầm lên một tiếng, ngọn chưởng thứ hai như giòng thác lũ đã ầm ầm bủa tới.

Tần Quan Vũ trầm vững đôi chân, tay trái hất lên thật mạnh...

Bình!

Một tiếng dội vang rền khi chưởng lực chạm nhau. Tần Quan Vũ như một quả cầu da bị bật tung ra ngoài ba trượng, ngã dài trên mặt đất.

- Hừ, không giết được ngươi, ta thề chẳng làm người!

Vừa quát, Hạ Hầu viên chủ vừa kéo thẳng hai tay lên ngực, đẩy mạnh một lượt...

Vừa đứng lên kịp, gặp lúc hai ngọn chưởng phong như hai thác nước của đối phương vừa ào tới, Tần Quan Vũ nghiến răng hạ thấp mình xuống, hai tay bắt tréo qua và từ dưới đưa lên trông rất chậm chạp nhưng kình lực thoát ra cuồn cuộn kinh người...

Bùng! Bùng!

Hai luồng chưởng lực chạm đúng vào nhau thì vang lên hai tiếng dội làm rung rinh cả mặt đất, bụi cát tung mù cả một vùng...

Hạ Hầu viên chủ khẽ rú lên một tiếng, văng tuốt ra xa gần một trượng, té ngồi trên mặt đất.

Tần Quan Vũ như một chiếc lá khô bị thổi đi, bay dạt ra hơn những ba trượng.

- Tần đệ!

Phượng Nghi lao mình theo ôm lấy Tần Quan Vũ vào lòng và thảng thốt kêu lên!

Hạ Hầu viên chủ quắc đôi mắt vừa căm hận vừa thê thiết, kêu lên :

- Phượng Nghi...

Phượng Nghi ngẩng đầu, giọng nàng rắn lại :

- Hãy giết cả chúng ta đi!

Hạ Hầu viên chủ từ từ bước tới, cất giọng nghẹn ngào :

- Phượng Nghi...

- Đứng lại!

Tiếng thét của Phượng Nghi như có một mãnh lực lạ lùng, Hạ Hầu viên chủ quả nhiên đứng lại.

Nhưng lúc Hạ Hầu viên chủ khựng lại thì Phượng Nghi nhanh nhẹn lấy ra một bình ngọc và trút viên thuốc bổ vào miệng Tần Quan Vũ, xong rồi mới ngẩng mặt lên. Nàng quắc đôi mắt phượng lại và xạ tia nhìn lạnh lùng về hướng Hạ Hầu viên chủ.

Hạ Hầu viên chủ kêu lên :

- Phượng Nghi, hãy trở về Hạ Hầu viên...

Phượng Nghi cười gằn :

- Hai mươi năm qua, hai mươi năm tuế nguyệt như đã làm phôi pha đi cái tuổi thanh xuân của Trần Phượng Nghi này. Hạ Hầu huynh, công lao nuôi dưỡng của lệnh tôn đối với Phượng Nghi quả là rất lớn, nhưng hai mươi năm tự giam mình trong cái lồng chật hẹp của Hạ Hầu viên, ta tự thấy sự đền đáp ấy cũng đã là tương xứng.

Hạ Hầu viên chủ chực mở miệng thì Phượng Nghi đã nói tiếp :

- Từ nay ân nghĩa kể như là không còn nữa, mỗi người đều có đường đi riêng của mình.

Hạ Hầu viên chủ vụt gằn từng tiếng :

- Đã thế thì đừng trách ta sao quá độc ác!

- Hừ, hai mươi năm nhốt giữ một người con gái mà còn chưa phải là đã độc ác rồi ư?

Hạ Hầu viên chủ vụt ngửa mặt hú lên một tiếng dài.

Mười bóng người như bầy chim ưng lao tới vây thành một vòng tròn, dồn Tần Quan Vũ và Trần Phượng Nghi vào giữa.

Phượng Nghi quắc mắt lạnh lùng nói :

- Hừ, định giàn Thập đại hộ viên ra để dọa ta à?

Hạ Hầu viên chủ gằn từng tiếng :

- Đây là cơ hội cuối cùng của nàng. Phượng Nghi, nếu nàng không chịu trở về Hạ Hầu viên thì dù có chấp cánh cũng không bay được.

Phượng Nghi cười khẩy :

- Chưa chắc!

Lúc bấy giờ, Tần Quan Vũ sau khi nuốt hoàn thuốc và dần dần tỉnh lại, thì thấy mình đang nằm dựa vào lòng của Phượng Nghi và nghe giọng nói gần gần của nàng, Tần Quan Vũ biết sự tình đã nghiêm trọng lắm rồi, chàng vội đứng phắt lên.

Hạ Hầu viên chủ lại ngửa mặt hú dài...

Hai gã đại hán khiêng một cái đỉnh thật lớn từ xa lao tới.

Quả đúng như lời Thần Bí Nhân đã nói, khói từ trong lòng đỉnh xông lên nghi ngút.

Và cái đỉnh đó được đặt ngay trước mặt Hạ Hầu viên chủ.

Phượng Nghi lo lắng hỏi Tần Quan Vũ :

- Tần đệ đã khỏe hẳn chưa?

Tần Quan Vũ uốn uốn cánh tay, đáp :

- Không sao cả, tỷ tỷ xin yên lòng.

Vừa nói, chàng vừa nhìn xung quanh, thấy mình đã bị bao vây và khi ngẩng mặt lên, Tần Quan Vũ bắt gặp tia mắt kỳ dị của Hạ Hầu viên chủ trong vùng khói mông lung.

Chàng cảm thấy tâm thần bấn loạn, phải lùi ra sau một bước, đoạn rút soạt thanh Vô Tình kiếm ra.

Phượng Nghi hớt hải kêu lên :

- Tần đệ hãy ra xa xa đi, nếu không thì sẽ nguy cả bây giờ!

LVII

khói lồng mặt quỷ

Từ trong cái đỉnh lớn, khói càng lúc càng bốc cao...

Khói càng sậm màu, vẻ mặt của Hạ Hầu viên chủ càng như ma quỷ. Thêm vào đó, tia mắt xanh rờn, càng tăng thêm vẻ muốn hớp hồn người.

Phượng Nghi thét lớn :

- Đừng giở trò quỷ quái!

Nhưng khi bắt gặp tia mắt xanh rờn ấy, nàng chợt nghe tâm thần xao xuyến hoang mang...

Trong đám khói lờ mờ, nàng cảm thấy dường như có bóng dáng của Tần Quan Vũ, và từ trong đó chợt phát ra tiếng kêu êm ái :

- Phượng Nghi, hãy đến đây!

Phượng Nghi lờ đờ như người say rượu, từ từ đi tới.

Nhưng, thanh Vô Tình kiếm từ trong tay Tần Quan Vũ đã nhoáng lên. Ánh thép hồng hồng tim tím của Vô Tình kiếm bao phủ lấy chàng...

Lạ làm sao, ánh kiếm vừa lóe lên thì tinh thần của chàng bỗng trở nên hết sức sáng suốt, và vẻ ngờ nghệch khi thấy tia mắt quỷ lúc nãy hoàn toàn biến mất.

Chàng thấy rõ trong đám khói sậm màu là bộ mặt thật, bộ mặt đáng ghét của Hạ Hầu viên chủ.

Nhưng chàng bỗng giật mình khi trông thấy Phượng Nghi đang từ từ đi tới trong dáng sắc lờ đờ.

Quả đúng với danh hiệu Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân, Hạ Hầu viên chủ đã thi triển ảo diện tà môn khống chế Phượng Nghi.

Phượng Nghi vẫn cứ lờ đờ đi tới.

Tần Quan Vũ ngửa mặt hú dài một tiếng, bằng với toàn thân chân lực, tiếng hú ấy như được đẩy thốc đến tận mây xanh. Đồng thời, cánh tay chàng huy động liên tục, ánh kiếm lóe lên sáng rực một vùng.

Tiếng hú và ánh kiếm của chàng đã làm cho Phượng Nghi giật mình khựng lại, tinh thần của nàng cũng vụt trở lại minh mẫn như thường. Nàng chớp mắt cười gằn và thét lên lanh lảnh :

- Hạ Hầu huynh đã dùng một thủ đoạn cực kỳ ty tiện, vậy thì đừng trách Trần Phượng Nghi này nhé.

Cùng với tiếng thét, thân hình nàng vụt nhấc bổng lên không, hai cánh tay uốn lại một cách thật mềm mại, nhưng chưởng lực đã cuốn gió lên từng cuộn...

Mười tiếng quát rập lên vang dội, mười gã Thập đại hộ viên cùng lao vào một lượt.

Thấy Phượng Nghi đã tỉnh lại và bắt đầu phát động thế công, Tần Quan Vũ vội thi triển Thiên Long thần bộ, lao mình vào đám Thập đại hộ viên đang vây quanh Phượng Nghi.

Ánh kiếm của chàng lia đến đâu là cả bọn phải dạt ra đến đấy, và hai tên xem ra có vẻ là những kẻ cầm đầu trong đám hộ viên bất thình lình phóng thẳng vào tập kích Phượng Nghi.

Hai bàn tay ngọc lại vung lên, hai ngọn kình lực như hai ngọn gió lốc đâm thẳng vào hai tên vừa phóng tới...

Bùng! Bùng!

Chưởng phong chạm nhau, Phượng Nghi nhếch miệng cười và đứng yên như trụ đá.

Hai gã vừa phóng tới bị bật ngược ra sau hơn một trượng, chuếnh choáng như kẻ say rượu.

Tần Quan Vũ khẽ bảo :

- Tỷ tỷ hãy đề phòng...

Và một tay xốc ngang mũi kiếm, một tay vận lực kéo ngay trước ngực, Tần Quan Vũ từ từ nhích tới và quát lên :

- Ảo Diện Nhân, cái phép tà môn của ngươi đối với ta kể như không còn tác dụng nữa rồi.

Từ trong vùng khói mập mờ, Hạ Hầu viên chủ quát lên :

- Tần Quan Vũ, có phải ngươi đang sử dụng thanh Vô Tình kiếm hay không?

Tần Quan Vũ cười mũi :

- Không sai! Nếu ngươi có bản lãnh thì cứ dùng binh khí mà giao đấu, cớ sao lại dùng tà môn để mê hoặc đối phương? Ngươi không biết thẹn cho danh hiệu Bát kỳ hay sao?

Từ trong đám khói dày đặc, Hạ Hầu viên chủ vẫn lớn tiếng :

- Võ học vô bờ bến, có cái chi để làm chuẩn cho chính tà?

Và giọng của hắn vụt nghiêm trang ra lệnh :

- Thập đại hộ viên, bắt hai kẻ ấy lại cho ta!

Lại mấy tiếng dạ vang lên, vòng vây lại càng siết chặt...

Phượng Nghi rắn giọng :

- Được lắm, Hạ Hầu huynh đã hành động như thế thì Trần Phượng Nghi này cũng không giấu làm chi nữa. Sư huynh đừng trách ta vô tình!

Cùng với lời nói, Phượng Nghi rút từ trong tay áo ra hai dải lụa trắng vút lên.

Re... Re...

Hai dải lụa vụt uốn lượn như hai thanh thép dẻo, xé gió bay vào không khí và phát ra những tiếng veo véo rợn người.

Từ trong đám khói, Hạ Hầu viên chủ khiếp đảm kêu lên :

- Ngọc Cốt Băng Tâm! Sư muội...

Giọng của Phượng Nghi lạnh như băng :

- Không sai! Ta đây chính là một trong Bát kỳ, tức Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi. Nếu còn nghĩ đến chúng ta có một đoạn thời gian mang tình sư huynh muội, thì sư huynh hãy trở về đi, trở về Hạ Hầu viên... và một ngày nào đó, có thể chúng ta sẽ còn gặp lại...

- Hừ, sư muội muốn bắt ta đợi đến bao giờ?

- Một hoặc đôi ba năm nữa chưa biết chừng.

- Chẳng lẽ ta phải đợi đến ngày tóc bạc ư?

- Nếu chẳng may phải đợi đến ngày đó thì sư huynh sẽ không cần thiết nữa chăng?

Hạ Hầu viên chủ trả lời :

- Đúng thế! “Hái hoa phải hái khi đương nhụy”, ái tình đâu có thể cứ ngồi chờ ngày hoa rụng tả tơi?

Phượng Nghi cười mát :

- À, thế ra mười năm nay, bao nhiêu lời lẽ mà sư huynh đã nói với ta đều là giả dối cả rồi. Nghĩa là đối với kẻ làm sư muội này, sư huynh cũng chỉ nghĩ đến vẻ đẹp bên ngoài và xác thân phàm tục như bao nhiêu kẻ nam nhân thô bỉ khác?

Hạ Hầu viên chủ cười gằn :

- Chuyện đã đến nước này thì ta cũng không thèm giấu nữa. Phải, từ trước đến nay, vì nghĩ ngươi là một con chim trong lồng, nên ta mới không tranh thủ cho việc chiếm lấy thể xác của ngươi. Không ngờ, trong thời gian ta vắng mặt, ngươi lại lén ra ngoài được.

Phượng Nghi cười khẩy :

- Ai lén đi đâu?

- Nếu không ra khỏi Hạ Hầu viên, thì tại sao ngươi lại có cái danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi trong chốn giang hồ?

Phượng Nghi cười :

- Thế nào? Sư huynh tức à? Nhưng rất tiếc, Trần Phượng Nghi này chỉ mới ra khỏi Hạ Hầu viên đây là lần đầu. Tuy nhiên, danh hiệu

Ngọc Cốt Băng Tâm vẫn vang dội trong chốn giang hồ được, đó là vì cao thủ võ lâm đã kéo đến Hạ Hầu viên để gặp Việt Tây Thi, và mang danh hiệu ấy truyền ra khắp giang hồ.

Hạ Hầu viên chủ quát lên :

- Ai dám vào Hạ Hầu viên?

- Phải, bây giờ thì không có ai đến, nhưng trước kia thì có...

- Trước kia là bao giờ? Ai?

- Lúc lệnh tôn còn sống.

- A...

Phượng Nghi nhếch môi khinh khỉnh nói tiếp :

- Có gì mà kinh động đến thế? Ân sư của Trần Phượng Nghi này đã ở tại Di Hồng viên trong Hạ Hầu viên suốt năm năm liền, mãi đến khi sư huynh tiếp nhiệm cương vị Hạ Hầu viên chủ thì người mới ra đi. Việc đó đâu có ai biết được.

- Người mà ngươi gọi là ân sư đó, có phải là người đã truyền dạy võ công cho ngươi không?

- Việc đó mà còn phải hỏi nữa sao?

Rồi Phượng Nghi cao giọng nói tiếp :

- Bây giờ ta có thể nói rõ ràng sự việc mà chẳng cần phải che giấu gì nữa cả. Vì mục đích rèn luyện cho Trần Phượng Nghi này mà đêm đêm gia sư thường dẫn dụ kỳ nhân dị sĩ vào Hạ Hầu viên để giao đấu với ta. Sự việc bí mật đó đã làm cho danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi lan rộng ra giang hồ.

- A!

- Thật ra, gia sư đột nhập Hạ Hầu viên vốn không phải là để tìm truyền nhân, mà là vì để điều tra một việc. Và việc dẫn dụ cao thủ võ lâm âm thầm vào Hạ Hầu viên, ngoài việc giao đấu để rèn luyện cho ta, còn có mục đích là ám chỉ cho họ biết về việc đó.

Hạ Hầu viên chủ trố mắt hỏi :

- Ám chỉ cho họ biết chuyện gì?

- Cho họ biết một âm mưu độc bá võ lâm một cách hết sức dã man...

Hạ Hầu viên chủ tái mặt :

- Nghĩa là ngươi cũng biết?

Phượng Nghi mỉm cười :

- Gia sư bảo rằng ta chưa đến trình độ hiểu biết về việc ấy, nên người chưa nói. Nhưng, một ngày nào đó, ta sẽ vén bức màn bí mật ấy.

Hạ Hầu viên chủ chợt dịu giọng :

- Phượng Nghi, ta muốn nói với nàng một chuyện lành, không biết nàng có chịu nghe hay không?

Phượng Nghi vẫn lạnh lùng :

- Có gì thì cứ nói, miễn đừng giở âm mưu là được.

Hạ Hầu viên chủ khẽ thở dài :

- Phượng Nghi, mười lăm năm nay, đối với nàng, ta vẫn một lòng thương yêu hết mực, và bây giờ vẫn như thế. Nếu nàng bằng lòng trở về Hạ Hầu viên, thì từ đây về sau, chẳng những ta không giam buộc nàng nữa, mà ta sẽ còn giao công việc của Hạ Hầu viên cho nàng chủ trì, vậy nàng có bằng lòng hay không?

Phượng Nghi bật cười :

- Đó chỉ là mộng tưởng mà thôi. Trước kia ta không biết thế nào là tự do, không biết tự do là quý giá. Còn bây giờ, nếu phải chết, ta cũng không khi nào tự giam mình trong chiếc lồng ấy nữa đâu.

- Ngươi dám phản lại Hạ Hầu viên sao?

- Phản rồi thì làm sao chứ?

LVIII

Ngọc cốt Băng Tâm

Từng câu nói của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ nghe rất rõ ràng.

Bây giờ chàng đã hiểu đầu đuôi sự việc...

Chàng hiểu rõ nguyên nhân quan hệ giữa Phượng Nghi và Hạ Hầu viên chủ.

Chàng càng biết thêm âm mưu bá nghiệp của Hạ Hầu viên.

Và việc mới mẻ nhất đó là Phượng Nghi chính là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, một nhân vật trong Bát kỳ.

Vừa lúc đó, Hạ Hầu viên chủ quát lên :

- Phượng Nghi, quả thật rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt phải không?

Phượng Nghi cười nhạt :

- Câu nói đó phải để ta nói mới đúng. Hạ Hầu huynh cho rằng cái môn tà thuật Ảo Diện đủ làm cho người ta khiếp đảm hay sao? Hừ, sư huynh đã lầm rồi. Nên nhớ rằng, chiêu số Thiên Nữ Tán Hoa của ta có khả năng tạo nên một trận cuồng phong trong vòng năm trượng. Liệu Hạ Hầu huynh còn có thể núp vào đám khói ấy để mà giở trò quỷ mị chăng?

Hạ Hầu viên chủ gầm lên :

- Hãy đem đỉnh khói đến đây.

Ba gã đại hán thuộc hạ của Hạ Hầu viên khiêng một cái đỉnh rất lớn từ từ đi tới...

Tần Quan Vũ xốc thanh Vô Tình kiếm lên, rồi quát lớn :

- Như vậy mới phải chứ, đường đường là một nam nhân thì đâu lại có chuyện năn nỉ ỉ ôi như thế.

Đã sẵn căm hờn Tần Quan Vũ, Hạ Hầu viên chủ trợn trừng đôi mắt, nạt :

- Đừng nhiều lời, tiếp chiêu đây.

Cùng với câu nói, hay cánh tay Hạ Hầu viên chủ vung lên nhắm vào Tần Quan Vũ, chưởng ảnh rợp trời...

Tần Quan Vũ cười gằn, khẽ vung thanh Vô Tình kiếm thì lập tức có ánh hồng lóe lên và bay thẳng vào bóng chưởng ảnh.

Phượng Nghi thét lên :

- Có giỏi thì giao đấu với ta.

Hai dải lụa cuốn lên chụp thẳng xuống người Hạ Hầu viên chủ như cả một áng mây vần vũ...

Mỗi một nhân vật trong Bát kỳ đều có một môn tuyệt học riêng. Hai dải lụa của Phượng Nghi cuốn lên, đúng là Thiên Nữ Tán Hoa của Ngọc Cốt Băng Tâm.

Hạ Hầu viên chủ rùng mình, nhảy thoái lui ra sau hơn một trượng rồi quát :

- Phượng Nghi, ngươi quả không còn kể gì đến ân nghĩa cũ nữa sao?

Phượng Nghi cười nhạt :

- Kẻ bô bô những điều nhân nghĩa ngoài cửa miệng thì không phải là kẻ có lòng nhân nghĩa. Vậy còn đòi hỏi người khác nói điều nhân nghĩa với mình sao? Hạ Hầu viên chủ, phụ tử ngươi đã giam cầm ta gần cả một đời, mà giờ đây còn dám mở miệng nhắc đến nhân nghĩa mà không thấy thẹn ư?

Hạ Hầu viên chủ nghiến răng :

- Phượng Nghi, ngươi đã đem ân làm oán, đem nghĩa làm thù... hừ, được lắm, Hạ Hầu Vân Thiên này sẽ cho ngươi biết điều lợi hại.

Vừa dứt lời, hắn quay sang đám môn hạ quát :

- Đi!

Nghe tiếng quát, Thập đại hộ viên và đám môn hạ cùng lùi cả lại và xoay mình lao vút theo chủ nhân của chúng.

Chỉ trong thoáng mắt, cả bọn đã mất hút về hướng xa xa...

Tần Quan Vũ nhìn theo cười gằn :

- Thật là một bọn lang sói.

Phượng Nghi lộ vẻ lo lắng, nói :

- Tần đệ, sự việc này sẽ dẫn đến đại họa đấy!

- Sao lại gọi là đại họa?

- Hạ Hầu viên chủ căm hận chúng ta lắm, nhất là đối với Tần đệ. Nhất định khi hắn trở về thì sẽ đem sự căm hận ấy trút vào lệnh tôn.

Tần Quan Vũ kinh ngạc hỏi :

- Gia phụ sao lại ở Hạ Hầu viên?

- Lệnh tôn hiện đang đảm nhiệm chức Tổng quản trong Hạ Hầu viên, Tần đệ không tin sao?

- Thật là một chuyện hết sức rối ren.

Bọn gian tế của Liên minh đã giả mạo phụ thân của chàng và mang địa đồ của Cầm Hồn cốc đến lừa gạt Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Tam Quốc miếu. Nhưng tại Hạ Hầu viên lại cũng có một người nữa là sao?

Chẳng lẽ Hạ Hầu viên lại cũng bị lừa như những nơi kia?

Cũng có thể Phượng Nghi bị lừa, vì nội tình thế nào thì e rằng chỉ có Hạ Hầu viên chủ và một số tâm phúc của hắn biết được mà thôi.

Cũng có thể đây không phải là âm mưu của Hạ Hầu viên, mà là gian kế của Quỷ huyệt.

Vì còn nghi ngờ nên Tần Quan Vũ không dám nói hết những điều suy nghĩ của mình với Phượng Nghi, chàng chỉ thốt một câu buông xuôi :

- Quả là một vấn đề khá lạ lùng!

- Có gì mà lạ?

Tần Quan Vũ mở lời dò dẫm :

- Thử hỏi, Tam Quốc miếu có một người, Chí Tôn bảo cũng có một người, rồi bây giờ Hạ Hầu viên cũng có một người. Thế thì biết ai mới chính là gia phụ?

Phượng Nghi tròn xoe đôi mắt :

- Có chuyện như thế sao?

Tần Quan Vũ lại càng nghi ngờ hết sức. Lẽ đâu nàng lại không biết gì cả hay sao?

Cũng có thể vì nàng bị giam cầm nơi Di Hồng viên trong Hạ Hầu viên không khác một tên tù, nên làm sao nàng lại biết nhiều việc được?

Vì nghĩ vậy nên Tần Quan Vũ có phần nào giảm bớt nghi ngờ đối với nàng, chàng nói thẳng :

- Chuyện này cũng có phần phức tạp, nhưng đệ có thể quả quyết rằng đó là gian kế của Quỷ huyệt hoặc Hạ Hầu viên.

- Có chuyện như thế sao?

- Đó chỉ là suy đoán thôi, chứ thật ra thì chưa có bằng chứng gì cả.

Suy nghĩ hồi lâu, Phượng Nghi lại hỏi :

- Tần đệ có quyết định tham dự Tử Vong yến hội chăng?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Không những đã quyết định, mà còn có kế hoạch nữa chứ.

- Kế hoạch ra sao?

Tần Quan Vũ thoáng cau mày...

Tuy rằng lúc nãy chàng cho rằng Phượng Nghi không đáng hoài nghi, nên nhất thời hứng trí, Tần Quan Vũ đã trót lỡ lời, đến khi nhận ra thì đã muộn, chàng vội rẽ sang chuyện khác :

- Thật ra thì cũng chẳng có gì đáng gọi là kế hoạch cả...

Phượng Nghi nói với vẻ buồn buồn :

- Nếu Tần đệ có điều khó nói thì thôi vậy.

Sợ bị nghi ngờ, và một phần cũng có ý sợ làm Phượng Nghi buồn, Tần Quan Vũ vội cười :

- Nếu Nghi tỷ không cho đấy là trò cười thì đệ sẽ nói cho nghe.

- Tần đệ có tài trí hơn người, một khi đã nói đến kế hoạch thì làm sao có thể là trò cười được?

- Đệ nghĩ nên nhân đêm Tử Vong yến hội, sẽ hợp lực với Cái bang tấn công vào Tử Vong lâm, chỉ vì...

- Chỉ vì thế nào?

- Chỉ vì mới có ý nghĩ chưa chưa quyết định.

- Đó là một biện pháp hay lắm. Cái bang Tam lão, Ngũ hộ pháp, và Thập cái đều là cao thủ đương thời. Huống chi, Tần đệ đang mang mối thù của sư môn, nếu không làm tròn thì làm sao có thể xứng đáng với những gì lệnh sư đã ký thác?

Lời nói của nàng quả là đúng đắn, nhưng vì phải bảo mật cho đại cuộc nên Tần Quan Vũ không dám nói thẳng ra, chàng chỉ dò dẫm từ từ :

- Nhưng hiềm vì đệ còn chưa nắm chắc được thực lực của tiện tỳ ấy.

- Ai là tiện tỳ?

Cảm thấy lời lẽ của mình có phần khiếm nhã trước mặt Phượng Nghi, Tần Quan Vũ bèn sửa lại :

- Đệ muốn nói đến tệ sư tỷ Ngọc Thường Nga.

- À... có lẽ Tần đệ vừa phát hiện ra chuyện gì mới chăng?

Và nàng thở dài nói tiếp :

- Làm một con chim trong lồng, ngày nay vừa được bay nhảy tự do, tỷ thấy võ lâm có quá nhiều điều kỳ lạ, và cũng muốn vì võ lâm mà lập chút ít công lao...

Tần Quan Vũ cảm thấy thèn thẹn...

Lời nói chí thành của nàng đã biểu lộ bản thân không phải là người của tà phái, thế mà mình lại giấu nàng quá nhiều việc, thật không xứng là kẻ trượng phu.

Chàng khẽ thở dài, rồi nói :

- Không giấu gì Nghi tỷ, đối với Chí Tôn bảo, đệ cũng có thấy được đôi điều.

- Thấy được chuyện chi?

- Lúc đệ định vào Chí Tôn bảo, lúc ấy đã bị tên phản đồ của bản môn cản lại ở trước Tử Vong lâm, và đã có giao đấu qua...

- Thật à? Kết quả ra sao?

- Kết quả à? Kết quả là chỉ với một Phi Hổ đường chủ không thôi mà y thị cũng đã thừa sức cầm cự với đệ rồi.

- Và vì thế đã làm cho Tần đệ mất đi sự quả quyết?

- Cũng không hẳn thế.

- Nghĩa là có một phần?

- Đúng thế! Tỷ thử nghĩ xem, đã biết là đem trứng chọi với đá mà vẫn cứ làm, vậy chẳng phải là mình tự đi vào tử lộ hay sao?

- Vậy thì kế hoạch mà đệ nói lúc nãy té ra vẫn chưa phải là kế hoạch hẳn hoi?

Tần Quan Vũ đành phải làm ra vẻ cực chẳng đã, nói :

- Người ta sống bằng danh dự, huống chi khi còn ở tại Hoa Sơn, Tiêu Hồn Tình Nữ đã thách đệ vào Chí Tôn bảo, chẳng lẽ đệ lại chịu tỏ ra yếu hèn hay sao?

Phượng Nghi nói với vẻ lo lắng :

- Tỷ sẽ lấy hết sức mọn của mình ra để giúp cho Tần đệ, chỉ e là không biết có giúp ích được gì hay không thôi.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Đi một bước thì tính một bước, hơi đâu mà lo xa quá.

Phượng Nghi vụt nhướng mày :

- A... Tỷ đã nghĩ cho đệ được một phương pháp lưỡng toàn.

- Cách gì thế?

- Sở dĩ Tần đệ có được danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ là do Tam Quốc miếu tặng phong. Bây giờ nếu đệ đến cầu Tam Quốc miếu giúp đỡ, lấy lực lượng đã từng xem võ lâm không vào đâu ấy của Tam Quốc miếu mà đại phá Chí Tôn bảo, vậy thì vấn đề có lẽ rất dễ giải quyết.

Tần Quan Vũ giật mình.

Sự tính toán của nàng quả là đã đúng như kế hoạch của chàng.

Chàng vội gật đầu :

- Đó là một biện pháp rất hay, đệ cũng đã từng nghĩ tới. Nhưng nếu nghĩ sâu hơn thì thấy có điều nguy hiểm, e rằng lại cùng đi với cọp.

Phượng Nghi trố mắt :

- Tam Quốc miếu rất tốt với Tần đệ cơ mà?

- Phải, tốt thì có tốt, nhưng...

- Nhưng sao?

Lời hỏi dồn của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ đâm nghi ngờ trở lại.

Ai cũng có tính hiếu kỳ, nhưng sự hiếu kỳ của nàng đã có phần hơi quá.

Hay là vì quá yêu mình mà nàng lo lắng như thế chăng?

Tim Tần Quan Vũ vụt đập lên rộn rã.

Thấy Tần Quan Vũ không trả lời, Phượng Nghi cúi mặt thở ra :

- Thật ra, Tần đệ đã có chủ trương, vậy thì tỷ cũng không nên lo lắng quá làm gì. Nhưng, Tần đệ tuổi còn trẻ, dù sao thì cũng nên hiểu rằng âm mưu của chốn giang hồ già dặn lắm...

Thấy nàng thật tình lo lắng cho mình, Tần Quan Vũ thở dài nói :

- Chỉ sợ Tam Quốc miếu cũng có âm mưu bá nghiệp như Hạ Hầu viên, nên dù sao cũng phải đề phòng...

Phượng Nghi gục gật đầu :

- Tần đệ có sự thấu triệt và đề phòng như thế là hay lắm. Vậy chúng ta đi thôi.

- Đi, nhưng đi đâu?

- Đến Hạ Hầu viên!

LIX

Khơi động cảm tình

Câu nói của nàng thật là nhẹ nhàng êm ái, nhưng Tần Quan Vũ lại nghe như tiếng sét bên tai.

Đi đến Hạ Hầu viên?

Phải chăng đó là tự đi vào lưới rập?

Như thấy rõ suy nghĩ của Tần Quan Vũ, Phượng Nghi khẽ hỏi :

- Tần đệ không muốn gặp lệnh tôn và lệnh sư ư?

Tần Quan Vũ hết sức ngạc nhiên :

- Lẽ đâu cũng lại có nhiều người giả mạo gia sư?

- Không, lệnh sư thì đương nhiên chỉ có một thôi chứ. Tần đệ đã thấy ở đâu rồi sao?

- Vậy thì chưa, nhưng việc gia sư đi vào Tử Vong lâm thì do chính mắt của đệ trông thấy, huống chi, phản đồ Ngọc Thường Nga cũng đã nhận như thế. Giờ đây Nghi tỷ lại bảo là gia sư ở Hạ Hầu viên, vậy chẳng phải là kỳ quái sao?

Phượng Nghi mỉm cười :

- Thật ra, lúc tỷ sắp rời khỏi Hạ Hầu viên, tỷ đã dò hỏi biết được rằng quả thật lệnh sư có đi vào Tử Vong lâm và đã bị Ngọc Thường Nga bắt. Nhưng sau này lại áp giải Thủy Cảnh tiên sinh đến Hạ Hầu viên. Nguyên nhân của nó thế nào, tỷ không hề biết rõ.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Thế thì chúng ta hãy đến đấy.

- Khoan, còn một nghi vấn nữa mà tỷ muốn hỏi là Tần đệ làm sao biết được Tam Quốc miếu có thể lợi dụng đệ?

- Việc ấy đệ chỉ cảm thấy mà thôi, nhưng nếu phải nói ra thì rất khó nói cho minh bạch...

Phượng Nghi mỉm cười :

- Tỷ thì có thể nói rõ minh bạch điều ấy.

Tần Quan Vũ sững sờ...

Thật ra chàng làm ra vẻ hồ nghi Tam Quốc miếu chỉ là để đánh lừa Phượng Nghi thôi.

Thế mà bây giờ Phượng Nghi lại có thể nói rõ nguyên do của sự nghi ngờ ấy, đây quả thật là nằm ngoài sức tưởng tượng của Tần Quan Vũ.

Chàng bèn hỏi lại :

- Nghi tỷ có thể nói cho đệ nghe được chăng?

Phượng Nghi chợt nghiêm giọng :

- Thật ra thì chuyện cũng không phải đơn giản. Theo tỷ, Tam Quốc miếu sở dĩ đem danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi phong tặng cho đệ, ngoài mặt tuy nói rằng đã xem thấu được chân tài của đệ, nhưng kỳ thật là đã dùng cái kế "mượn đao giết người".

- Mượn đao giết người?

- Đúng thế! Nếu Nghi tỷ không lầm thì đó là một kế cực kỳ ác độc. Thử hỏi, với danh hiệu ấy, có phải là đã khiến cho đệ công nhiên miệt thị võ lâm hay không?

Tần Quan Vũ gục gật đầu suy nghĩ...

Phượng Nghi lại nói tiếp :

- Khi đệ mang danh hiệu đó, thứ nhất là đệ đã đắc tội với Bát kỳ, làm cho họ không phục, và do đó sẽ đi đến chỗ giết đệ. Và võ lâm vốn là nơi tranh danh đoạt lợi, cho nên, nếu có một người nào đó giết được Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, chẳng phải là sẽ làm rúng động toàn thiên hạ sao?

Bây giờ lại đến lượt Tần Quan Vũ hoang mang...

Qua sự phân tích của Phượng Nghi, lý lẽ thật hết sức rõ ràng, nhưng sự thật có thể như thế không?

Lẽ đâu Tam Quốc miếu lại có ý muốn hại chàng?

Không đâu, nhất định không. Ngàn lần cũng không có thể như thế.

Chính vị trưởng lão của Tam Quốc miếu, tức Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân đã cùng với Võ Lâm Đệ Nhất Gia Thượng Quan Bằng, và sư thúc Bất Tử Lão Cái, ba người trong Bát kỳ cùng chàng tổ chức Đồng Minh, và họ đã đồng tình tôn chàng lên làm Minh chủ kia mà.

Và tất cả những sự cố gắng của Tam Quốc miếu nhằm múc đích đào luyện cho chàng đã phải nhận lấy cái tội danh "ý đồ ác độc" như Phượng Nghi vừa nói.

Tuy nhiên, chàng vẫn gật đầu :

- Nếu không có Nghi tỷ chỉ rõ điều ấy, có lẽ đệ vẫn cứ nửa tin nửa ngờ mãi. Từ nay, đệ sẽ chú ý phòng bị, để khỏi phụ lòng lo lắng của tỷ.

Nói xong lời ấy, Tần Quan Vũ lại cau mày suy nghĩ...

Ân sư đã chẳng ân cần dặn bảo rằng nữ sắc là điều tối ư nguy hiểm hay sao?

Thấy chàng sững người không nói, Phượng Nghi chợt ủ mặt một cách đáng thương. Nàng cất giọng cực kỳ thê thiết :

- Có lẽ Tần đệ xem nhân cách của tỷ chẳng ra gì...

Tần Quan Vũ hốt hoảng, vội giải thích :

- Xin Nghi tỷ đừng nói thế, đệ... đệ...

- Giải thích làm sao?

Tần Quan Vũ ngập ngừng im lặng.

Phượng Nghi khẽ thở dài :

- Phải, có lẽ tỷ cũng hành động hơi quá. Nhưng, Tần đệ nên hiểu rằng, ít nhất thì tỷ cũng hiểu phần nào tư cách giữa nam nữ...

Nàng lại thở dài rồi nói tiếp :

- Thật không hiểu tại sao, lòng tỷ lại...

Mặt nàng vụt ửng hồng rồi im lặng.

Ăn nói làm sao cho cạn hết lòng mình?

Và Tần Quan Vũ cũng nghe tim mình đập mạnh. Chàng cũng không biết nên xử trí ra sao cho ổn.

Tần Quan Vũ chỉ đành gật đầu, nói :

- Chúng ta đi thôi.

Phượng Nghi nở nụ cười thật nhẹ, và đưa tay nắm lấy tay Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ vội rút tay về, nói nhỏ :

- Nghi tỷ...

Chàng chỉ nói có hai tiếng rồi làm thinh.

Và Phượng Nghi khi nắm tay chàng, nàng chí có ý muốn kéo chàng đi trong sự thân thiết, nhưng chàng lại sợ không giữ được lòng mình.

Phượng Nghi hơi buồn, hỏi :

- Tần đệ nỡ đối xử với tỷ như thế sao?

Tần Quan Vũ ngập ngừng :

- Đệ chỉ sợ làm mất sự trong trắng của tỷ...

Phượng Nghi cười buồn :

- Nắm tay mà sợ mất sự trong trắng, thế còn như khi nãy thì sao?

Tần Quan Vũ đỏ mặt làm thinh.

Thật ra chính chàng cũng đã rung động đối với nàng.

Và cũng vì thế mà chàng đâm ra lo sợ, không phải sợ cho nàng, mà là lo sợ cho chính bản thân mình.

Phượng Nghi nở nụ cười rạng rỡ :

- Thật ra Tần đệ có tài trí hơn người, đâu lại chẳng thấy điều đó. Tỷ chỉ nói rõ ra một chút thôi. À này, đệ có biết tại sao tỷ lại muốn đưa đệ đến Hạ Hầu viên không?

Sự nghi ngờ đối với Phượng Nghi lại vụt nổi lên trong trí Tần Quan Vũ...

Nàng phủ nhận ý tốt của Tam Quốc miếu đối với chàng, căn bản là có dụng ý gì?

Lẽ đâu nàng lại đang chơi trò ly gián? Và nếu thật như thế thì tại sao?

Hay là nàng quả thật đang lo lắng cho chàng?

Phượng Nghi nói tiếp :

- Thật ra, chuyến rời khỏi Hạ Hầu viên của Hạ Hầu Vân Thiên lần này không phải thuần vì một chuyện của Nghi tỷ không đâu.

- Làm sao Nghi tỷ biết?

- Do hành động của hắn mà tỷ đoán biết. Trong lúc này, hắn muốn đi nơi khác, tạm lìa khỏi Hạ Hầu viên. Do đó, nhân lúc hắn không có ở Hạ Hầu viên này là cơ hội rất tốt cho chúng ta đến đấy thăm dò.

Có nên xa lánh nàng chăng? Hay phải làm sao?

Quả thật, lòng chàng đã bắt đầu dao động!

Quả thật, trước mặt một người như hoa như ngọc... chàng khẽ run lên...

Phượng Nghi buồn buồn nói tiếp :

- Thật ra tỷ cũng biết đời mình đã dang dở rồi, tỷ biết là không thể nào kết hợp với Tần đệ được vì nhiều lý do, nhất là tuổi tác... Nhưng, không biết tại sao... Tần đệ, tỷ không nệ điều sỉ nhục để mà nói thẳng rằng tỷ thật đã quá yêu...

Tần Quan Vũ nghe như sét nổ bên tai, thiếu chút nữa đã phải ngất đi vì câu nói của nàng.

Làm sao đây? Chàng phải giải quyết làm sao?

Nếu quả rằng nàng thật tâm yêu chàng đi nữa, vậy thì phải làm sao?

Câu nói của nàng đã công khai phá vỡ ranh giới e dè giữa hai người. Nàng đã nói thẳng, mặc dù điều đó chàng đã biết.

Nhưng chính miệng nàng đã nói ra thì câu chuyện quả đã tận cùng.

Trước mắt chàng, bây giờ chỉ có hai con đường phải chọn. Một là lìa khỏi nàng, thẳng thắn tiết lộ cho nàng biết là mình không yêu gì cả. Hai là vẫn cứ đi với nàng, mặc nhiên công nhận rằng mình cũng đã yêu nàng...

Nhưng, Phượng Nghi dường như không muốn cho chàng suy nghĩ, giọng oanh của nàng lại rót bên tai :

- Tần đệ, tỷ biết là đệ nghi ngờ tỷ lắm, nhưng tỷ biết phải nói làm sao? Huống chi, Tần đệ là long là phụng, còn tỷ đây chỉ là một đóa hoa sắp rã cánh tàn hương, tỷ đâu có xứng với đệ...

Tần Quan Vũ nghe xong lời này thì chợt ngẩn ngơ xao xuyến.

Phượng Nghi lại thở dài nói tiếp, giọng nàng thoảng nhẹ như tơ :

- Vì vậy nên tỷ đâu dám nuôi ảo vọng gì. Tỷ chỉ mong là đệ đừng khinh rẻ tỷ, có như vậy thì tỷ sẽ nguyện làm thân trâu ngựa để cho đệ sai khiến.

Tần Quan Vũ nhìn nàng mà lòng bàng hoàng ray rứt...

Tim chàng như đập lạc nhịp hẳn đi.

Không biết Thần Nữ Vu Sơn ngày xưa ra sao, chứ giờ đây ở ngay trước mặt Phượng Nghi, chàng cảm thấy như mình đang lạc vào tiên cảnh.

Tần Quan Vũ đâm ra hoang mang, chàng không biết đây là mộng hay là thật?

Đột nhiên, một tiếng huýt gió của ai đó vụt nổi lên.

Và cùng với tiếng huýt gió là tiếng lào xào nổi lên từ bốn phía. Đúng là tiếng động của loài bò sát, thứ tiếng động làm cho người ta phải

rùng mình sởn gáy.

Phượng Nghi tái mặt kêu lên :

- Tần đệ, Quỷ huyệt xuất hiện đấy. Mục tiêu của họ nhất định phải là đệ rồi.

LX

Rắn độc của Quỷ Huyệt

Tiếng huýt gió lồng lộng lên như có hột, và tiếng kêu hớt hải của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ tỉnh mộng. Chàng giật mình hỏi lại :

- Tại sao Nghi tỷ biết đó là người của Quỷ huyệt?

Phượng Nghi không trả lời, mặt nàng hết sức thảm đạm, nói :

- Tần đệ, đệ vẫn khinh tỷ ư?

Tần Quan Vũ ngập ngừng :

- Không đâu, tại sao đệ lại phải khinh Nghi tỷ?

- Nếu không thì từ nay trở đi, hãy gọi tên của tỷ, chứ đừng xưng hô là tỷ đệ nữa nhé.

Tần Quan Vũ bàng hoàng...

Nữ nhân quả thật là khó hiểu. Tâm tình của Phượng Nghi quả thật là giống như một áng mây lãng đãng mông lung.

Không có ai lại đoán được sự biến chuyển của lòng nàng ra sao.

Tần Quan Vũ sực nhớ đến lời của Thần Bí Nhân, “đối với nữ nhân thì cần phải hết sức khôn ngoan, cần phải đóng kịch từng giây từng phút với họ...”

Chàng vội vàng trả lời :

- Được lắm, Phượng Nghi.

Phượng Nghi nở nụ cười thỏa mãn :

- Và tôi sẽ gọi chàng là... công tử nhé!

Đã phóng lao thì đành phải theo lao, Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Phượng Nghi hãy nói rõ về việc lúc nãy cho tôi nghe đi.

- Lúc nãy công tử có nghe tiếng gì chăng?

- Tiếng huýt gió vừa rồi đó phải không?

- Chính là nó đấy, và đó hầu như cũng là khẩu hiệu của Quỷ huyệt. Tiếng huýt gió ấy báo cho biết rằng người của Quỷ huyệt đang điều động Kim Ty xà...

Tần Quan Vũ rút phắt thanh Vô Tình kiếm ra, và đảo nhanh đôi mắt :

- Đúng rồi, có lẽ là có đến mấy mươi con rắn độc đang bao lấy chúng ta. Phượng Nghi, hãy cẩn thận!

Tiếng huýt gió lại nổi lên.

Tần Quan Vũ xốc kiếm án ngang trước ngực, yên lặng đợi chờ.

Chàng biết ngót trăm năm nay, Quỷ huyệt xưng bá võ lâm đều nhờ vào loại rắn độc này. Và chỉ sơ hở một chút để cho chúng cắn phải thì thuốc tiên đưa tới cũng phải bó tay.

Phượng Nghi cũng tỏ vẻ mơ màng, rút vội hai dải lụa.

Thình lình, một giọng nói âm hiểm lạnh lùng vang lên lồng lộng :

- Các hạ có phải là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đấy không?

Quả đúng như lời của Phượng Nghi, Quỷ huyệt đang nhắm vào mình, Tần Quan Vũ lạnh lùng đáp lại :

- Chính là tại hạ, xin hỏi có gì chỉ giáo?

- Và vị cô nương đó có phải là một trong Bát kỳ, Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, kẻ đã phản lại Hạ Hầu viên đó không?

- Không sai!

Đối phương vụt đổi giọng và bật cười sặc sụa :

- Thật là một đôi cẩu nam nữ.

Tần Quan Vũ chưa từng bị ai nhục mạ bao giờ cả, nay nghe vậy thì tức giận lắm, chàng gầm lên :

- Các hạ quả là hạng không biết điều phải trái, mở miệng ra đã mắng người. Trước khi dạy các hạ điều phải trái, ta muốn biết ý của các hạ tìm đến đây để làm gì?

- Đơn giản lắm, nếu các hạ chịu trả lại Trần Phượng Nghi cho Hạ Hầu viên thì mọi việc kể như được giải quyết, bằng không...

Đối phương bỏ lững câu nói, chỉ hừ một tiếng đầy vẻ khinh miệt và hăm dọa.

Đôi mắt của Tần Quan Vũ như tóe lửa, chàng quát :

- Về hay không đó là chuyện của Phượng Nghi cô nương. Đối với ta không có liên quan gì cả, và đối với các hạ cũng chẳng có liên quan luôn.

- Ai nói là không liên quan?

- Nghĩa là các hạ hiệp trợ cho Hạ Hầu viên?

- Nếu thế thì sao?

Tần Quan Vũ giận run :

- Cứ ra mặt đi rồi sẽ biết.

Đối phương cười khẩy :

- Ngươi xứng đáng để thốt ra câu ấy với ta ư?

Tần Quan Vũ gặn lại :

- Các hạ là môn hạ của Quỷ huyệt đấy chứ?

- Các hạ biết được điều đó là khá đấy. Vậy hãy mau ngoan ngoãn thi hành theo lời ta. Các hạ nên biết, lệnh đường hiện đang ở tại Quỷ huyệt, sinh mạng đang nằm trong tay của Huyệt chủ. Chỉ cần một tiếng thôi thì cũng đủ cho lệnh đường rơi đầu rồi.

Lời hăm dọa ấy chẳng khác nào tiếng xét vừa đánh ngang tai. Tần Quan Vũ bàng hoàng đứng lặng tại chỗ.

Tại sao lại có chuyện như thế?

Mẫu thân của chàng có thật là đang bị khốn tại Quỷ huyệt chăng? Hay đó chỉ là lời hăm dọa?

Nếu đó là sự thật thì... trời ơi... Tần Quan Vũ nghe như có nhiều mũi đao châm chích vào ruột gan.

Chàng có thể nhắm mắt để cho mẫu thân chàng bị hại chăng?

Nhưng, làm sao có thể tin được đó là sự thật?

Như để giải đáp sự băn khoăn ấy, Phượng Nghi lên tiếng :

- Thật là ngoa ngôn. Phu nhân của Nhân Quân Tần Hán Phách quả có bị dụ dẫn vào Chí Tôn bảo. Sau này, khi Tiêu Phượng Hoàng sắp sửa đưa người vào Quỷ huyệt thì đột nhiên người bị thất tung. Chính Hạ Hầu viên đã phái thuộc hạ đi tìm kiếm khắp nơi mà cũng không ra manh mối. Thế thì đâu có chuyện người ở Quỷ huyệt được?

Tần Quan Vũ bước đến sát bên nàng, hỏi :

- Điều đó có thật chứ?

Phượng Nghi thấp giọng :

- Tôi có lừa công tử bao giờ? Quỷ huyệt và Hạ Hầu viên có quỷ kế đa đoan, âm mưu độc ác, nếu công tử không cẩn thận tất sẽ mắc mưu bọn chúng.

Tần Quan Vũ biết Phượng Nghi nói thật, vì nàng yêu chàng và hết sức lo lắng cho chàng.

Đối phương vụt quát lên sau lời nói của Phượng Nghi :

- Tiện nhân, ngươi muốn gì?

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Lời mắng đó nên dùng để mắng những kẻ co đầu rút cổ, không dám chường mặt ra đối diện với người thì mới đúng.

Đối phương gầm lên :

- Tiểu tử, ngươi dám buông lời vô lễ à?

Tần Quan Vũ cười ha hả rồi nói :

- Ta có sợ gì mà vô lễ với hữu lễ? Quỷ huyệt các người hợp tác với Hạ Hầu viên nên mới có sự tương thân như thế...

- Câm miệng!

Tần Quan Vũ mỉm cười khinh khỉnh.

Bây giờ thì đã quá rõ ràng rồi. Trước tiên Quỷ huyệt đã bức bách Cái bang làm vây cánh, nhưng vì bị cự tuyệt nên mới quay sang lôi kéo Hạ Hầu viên.

Và như thế lại càng chứng tỏ rằng Liên minh chỉ là cái trò của Quỷ huyệt bày ra để phô trương vây cánh...

Sau khi nắm chắc vấn đề rồi, Tần Quan Vũ nói thẳng :

- Chân tướng của các ngươi đã bị lột trần rồi, và Liên minh của các ngươi cũng chỉ là lá bài của Quỷ huyệt, thế mà luôn cả...

Tần Quan Vũ vốn muốn nói rằng “luôn cả Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Tam Quốc miếu cũng vô tình bị lừa”, nhưng vì sợ tiết lộ bí mật nên chàng lại nói khác đi :

- ... luôn cả Hạ Hầu viên chủ cũng làm tay sai cho Quỷ huyệt.

Đối phương cười ha hả :

- Khá lắm, tiểu tử. Ngươi biết khá nhiều đấy. Và chỉ với việc biết nhiều như thế cũng đủ làm cho ngươi lãnh trọn án tử hình rồi. Ngươi đừng tưởng rằng trong võ lâm không có ai dám giết ngươi như một số người đã nói. Hừ, Quỷ huyệt không hề có sự kiêng dè đó đâu.

- Hay lắm, vậy thì các hạ cứ thi triển sở học của mình đi.

Một tiếng “hừ” rờn rợn nổi lên, tiếp theo đó là tiếng huýt gió vang lên lanh lảnh.

Rào... rào... rào...

Cành lá vụt khua lên khiến người ta phải rùng mình sởn gáy, cái thứ tiếng động đó thật nặng mùi ma quái.

Tần Quan Vũ khẽ nói với Phượng Nghi :

- Ngoài rắn độc ra, Phượng Nghi còn biết chúng có điều gì khác lạ nữa không?

Phượng Nghi có vẻ ngần ngừ, nói :

- Có lẽ không có gì lạ nữa, nhưng có một điều khiến tôi hơi thắc mắc...

- Chuyện chi?

- Cho đến giờ phút này, Hạ Hầu viên vẫn chưa có thành tích gì nổi bật cả, thế thì tại sao người của Quỷ huyệt lại tự đi vạch lộ âm mưu thầm kín ấy? Chúng còn có dụng ý gì nữa chăng?

LXI

Mối nghi chồng chất

Tần Quan Vũ lắc đầu chưa kịp nói thì mắt chàng đã nhìn thấy có hơn hai mươi con rắn đang loi ngoi chậm chạp bò tới thành một vòng tròn bao quanh chàng và Trần Phượng Nghi.

Chúng bò tới còn cách chàng khoảng năm trượng thì đột nhiên dừng lại.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên mình những con rắn ấy khiến cho da chúng ánh lên màu vàng lóng lánh pha lẫn sắc đỏ trông đến rợn người.

Những con rắn ấy chính là loại Kim Ty xà, loại rắn độc cắn phải ai là người đó chết liền, một loại rắn độc nhất trần gian sinh sản ở miền Tây Vực xa xôi.

Chúng dừng lại, đầu cất cao lên và phùng mang lè lưỡi dài như những vòi máu...

Tiếng của người ẩn mặt lại vang lên :

- Tiểu tử, hãy nghe cho rõ, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi. Hãy đưa Phượng Nghi trở về Hạ Hầu viên thì mọi việc sẽ êm xuôi.

Tần Quan Vũ cảm giác thấy như có một luồng hơi lạnh chạy dài theo xương sống, các chân long như đều dựng đứng lên...

Chàng có thể xem trời đất như không, nhưng rắn... rắn quả là kinh khiếp.

Có lẽ bản tính con ngươi đều như thế cả...

Chàng nắm chặt đốc kiếm, quát lên :

- Đừng vọng tưởng.

Phượng Nghi cũng quát lên theo :

- Ta đã thề chết cũng không trở về Hạ Hầu viên, ngươi đừng phí lời vô ích. Tiếp chiêu!

Cánh tay ngọc của nàng vụt cất lên, hai dải lụa chợt như hai mảnh thép tung thẳng ra bốn phía.

Tiếng huýt gió lại nổi lên.

Bầy rắn thun mình phóng ngược ra sau hơn ba trượng, tránh khỏi tầm tấn công của Phượng Nghi.

Tiếng huýt gió lại thúc nhặt lên một lần nữa.

Hai luồng ánh sáng từ ngoài bay vút vào mình Tần Quan Vũ, thì ra là hai con Kim Ty xà.

Hai dải lụa nơi tay Phượng Nghi uốn một vòng tròn chặn đón hai con rắn ấy lại, nhưng hai con vật ấy cực kỳ khôn ngoan, chúng lộn mình mấy vòng tránh thoát hai dải lụa, và cứ nhắm Tần Quan Vũ mà lao tới.

Tần Quan Vũ mím môi, đảo nhanh thanh Vô Tình kiếm.

Y như cái máy có người điều khiển, hai con rắn lộn mình xuống gần hai thước tránh khỏi tầm sát thương của kiếm, và cứ thuận đà phóng tới. Một con nhắm ngay giữa ngực, và con kia nhắm vào giữa bụng Tần Quan Vũ mà tấn công.

Sau khi chém hụt một kiếm, Tần Quan Vũ hết hồn, vội vàng thi triển Thiên Long thần bộ lắc mình qua bên trái, đồng thời nhắm vào giữa mình hai con Kim Ty xà mà xả mạnh.

Thấy nguy, hai con rắn lại lộn xuống tránh thoát chiêu kiếm một cách nhanh nhẹn, và hình như chúng chỉ có thể tiến mà không thể lui nên vọt luôn tới trước.

Phượng Nghi hừ lên một tiếng rồi thi triển tuyệt kỹ “Thiên Nữ Tán Hoa”.

Hai dải lụa lóe lên như hai luồng điện chớp từ trên xẹt xuống...

Bạch!

Một con rắn không tránh kịp bị đánh rớt xuống đất, thịt xương nát vụt. Còn một con thoát chết, nó đâm sầm vào đám rắn bên ngoài.

Tần Quan Vũ vừa mới hoàn hồn, thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Tiểu tử, ngươi thấy rồi chứ?

- Thấy gì?

- Hừ, ngươi đừng có hàm hồ. Ta nói thẳng cho ngươi biết, vì chưa nỡ hủy diệt sinh mạng của ngươi, nên ta chỉ mới phóng ra hai con rắn thôi, và với chỉ hai con mà đã đủ làm cho hai ngươi tay chân lính quýnh. Nếu là hai mươi con hợp lại thì hậu quả sẽ ra sao?

Tần Quan Vũ rúng động.

Đúng như lời hắn nói, chỉ với hai con thôi mà chàng và Phượng Nghi đã phải vận dụng đến năm thành công lực thì mới giết nỗi một con. Nếu như có hai mươi con cùng phóng ra một lúc thì chàng và Phượng Nghi sẽ ra sao?

Nhưng Tần Quan Vũ vẫn bất phục, cất giọng cười ngạo nghễ :

- Với hai mươi con vật nhỏ nhoi ấy thì ta nào có coi ra gì. Nếu ngươi không tiếc rẻ những con vật khó tìm đó của ngươi thì cứ thả ra cả một lượt xem sao.

- Tiểu tử, ngoài miệng thì ngươi nói cứng như thế, nhưng trong bụng ngươi đã run rồi đó.

- Tần Quan Vũ này từ trước đến nay chưa biết sợ là gì.

Đối phương vụt hừ lên một tiếng lạnh lùng và tiếp theo là một tiếng huýt gió lại vang lên.

Hai mươi con rắn vây quanh liền ngóc đầu lên và cùng phóng tới...

Phượng Nghi giật mạnh tay Tần Quan Vũ nói :

- Hãy để tôi...

Nhưng, một tiếng huýt gió khác nghe là lạ lại nổi lên, rồi thì hai mươi con rắn vội rút đầu lui về chỗ cũ.

Kế đến là một giọng nói thứ hai vang lên :

- Khoan đã, các hạ vâng lệnh của ai?

- Tất nhiên là Huyệt chủ, còn các hạ?

- Cũng là lệnh của Huyệt chủ. Nhưng các hạ phụng lệnh của Huyệt chủ mà lại làm thế, vậy thì hãy xét lại xem bản thân có làm đúng chưa?

- Ta làm không đúng ở chỗ nào?

- Huyệt chủ bảo phải bắt sống gã tiểu tử ấy, thế sao các hạ lại sử dụng Kim Ty xà? Nếu như tiểu tử ấy chết đi rồi thì các hạ làm sao phục lệnh với Huyệt chủ?

Tần Quan Vũ lại hết sức hoang mang...

Tại sao Quỷ huyệt chủ lại sai người đến bắt chàng?

Rõ ràng cuộc chiến giữa chính tà đã đến lúc mở màn toàn vẹn rồi ư?

Chàng nhướng mày quát lớn :

- Nếu các ngươi không phải là hạng hèn nhát thì hãy ra mặt so tài xem thế nào?

- Câm miệng!

Cùng với tiếng thét như núi lở, một loạt chưởng phong từ nơi phát ra tiếng thét ập xuống Tần Quan Vũ. Chàng khẽ nghiêng mình, lật ngửa bàn tay đẩy ngược trở lên...

Ầm!

Hai loạt kình phong chạm đúng vào nhau, một tiếng nổ kinh hồn vang lên, cây lá đổ xuống rào rào.

Vì trong cơn gấp rút, Tần Quan Vũ không kịp vận đầy đủ chân lực nên đôi vai chàng rung chuyển, toàn thân phải thoái lui một bước.

Và đối phương cất giọng trầm trầm :

- Tiểu tử, khá đấy!

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Ta là kẻ quang minh chính đại, đâu phải như các ngươi chỉ biết co đầu rút cổ và trốn tránh chứ.

- Câm miệng!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Hừ, đừng phách lối. Ngươi không dám ra mặt đương đầu thì hãy cút đi.

- Thật là ngoa ngôn, hãy dọn mình mà chờ chết...

Tiếng “chết” được kéo dài ra và tiếng huýt gió lại vang lên.

Rào... rào... rào...

Tần Quan Vũ khẽ đưa mắt nhìn quanh, chàng chợt rùng mình.

Bốn mươi con Kim Ty xà đang lúc nhúc uốn mình trườn tới.

Ánh sáng trên mình chúng chớp lóe đến rợn người.

Thình lình, Phượng Nghi khẽ nói :

- Công tử, tôi nghĩ ra một biện pháp...

- Biện pháp ra sao?

- Công tử nên biết thứ Kim Ty xà này không những chỉ khiến người ta chết rất nhanh khi bị cắn phải không thôi, mà khi chúng phun nọc độc vào mình ai thì người đó cũng sẽ bị nổi mụn lên lở lói, và nọc độc đó sẽ xâm nhập vào tạng phủ mà chết rất thê thảm.

- Nhưng Phượng Nghi nói với tôi chuyện ấy làm chi?

- Tôi nói thế là để công tử biết rõ sự lợi hại của chúng, đừng để chúng phóng tới gần rồi mới xuất kiếm đả thương chúng, như vậy rất nguy hiểm.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Chúng ta nên đột phá vòng vây trước khi chúng tấn công.

Tần Quan Vũ chưa kịp đáp, chợt nghe đối phương lại nói chuyện với nhau :

- Nếu lỡ Kim Ty xà làm cho hắn chết thì sao?

- Ta dùng thuốc giải độc để buộc hắn phải tuân lệnh, nếu không thì chất độc sẽ làm cho hắn chết.

- Nhưng nếu hắn không chịu?

- Nhất định hắn sẽ tuân theo. Người đời mấy ai không tham sống?

- Hắn là kẻ cứng đầu, chính Huyệt chủ vì biết thế nên mới căn dặn chúng ta phải hành sự cẩn thận...

- A... thế thì phải giải quyết thế nào đây?

Tần Quan Vũ còn đang suy nghĩ cách phá vòng vây thì chợt nghe một giọng "truyền âm nhập mật" vọng đến bên tai :

- Minh chủ!

Tần Quan Vũ giật mình, ngẩng lên.

Đúng là giọng nói của Thần Bí Nhân, người của Tam Quốc miếu. Ông ta nói tiếp :

- Minh chủ nên chú ý, lão phu vì không thể yên tâm rời Minh chủ, để Minh chủ một mình đi với Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi nên mới âm thầm theo dõi đến đây, và cũng vì thế mà lại có nhiều việc cần bẩm báo...

Và giọng "truyền âm nhập mật" lại vang lên đều đều :

- Phượng Nghi là một người đáng ngờ vực. Nàng nói rằng yêu Minh chủ nhưng tại sao lại dùng đến Mỵ Công? Cho nên, lão phu cho rằng tất cả những việc xảy ra vừa qua đều do nàng và Hạ Hầu viên chủ sắp sẵn một màn kịch để lấy lòng tin của Minh chủ...

Trong lúc Thần Bí Nhân đang nói, Phượng Nghi lại thúc Tần Quan Vũ nghĩ cách phá vây. Chàng chỉ ừ hử cho qua, rồi lại chăm chú lắng nghe giọng "truyền âm nhập mật" của Thần Bí Nhân :

- Tất nhiên, sự nghi ngờ ấy cũng có thể là quá sớm, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng. Như vừa rồi Minh chủ bị Mỵ Công của nàng thao túng, nếu lão phu không dùng "Bình Công Kình Lực" để đỡ hộ thì Minh chủ nếu không chết thì e cũng đã mang trọng thương dưới tay Hạ Hầu viên chủ...

Tần Quan Vũ giật mình.

Rõ ràng lúc chàng đang mê mệt vì hương tình ái thì Hạ Hầu viên chủ tập kích thình lình, và chàng có cảm thấy một luồng hơi từ đâu đó xông lên, nếu không phải do Thần Bí Nhân ám trợ thì còn là ai nữa?

Thấy Tần Quan Vũ vẫn đứng sững sờ, Phượng Nghi lấy làm lạ, cau mày nhìn chàng.

Thần Bí Nhân lại nói với Tần Quan Vũ bằng thuật Truyền Âm Nhập Mật :

- Minh chủ, nàng đã hơi nghi ngờ rồi đấy, thôi để dịp khác lão phu sẽ bẩm báo thêm.

Tần Quan Vũ vội vàng nói với Phượng Nghi để khỏa lấp :

- Tôi đã nghĩ ra cách phá vây rồi.

- Sao?

- Lúc đầu tôi nghĩ nên chờ họ khởi thế công rồi thì mình sẽ phá vây, nhưng như thế không tiện. Mình nên chủ động là hơn.

Chợt chàng lại nghe giọng "truyền âm nhập mật" của Thần Bí Nhân :

- Minh chủ hãy đưa Phượng Nghi rời khỏi nơi đây. Lão phu sẽ ra mặt chế phục người của Quỷ huyệt, rồi nhân đó sẽ lấy thuốc giải để phòng khi cần cứu người.

Tần Quan Vũ vội nói với Phượng Nghi :

- Sự việc không thể chậm trễ nữa, tôi đi trước, Phượng Nghi cố bám sát theo sau. Hãy nhớ phải cẩn thận đấy.

Dứt lời, tay phải chàng vung kiếm tạo thành một vòng hoa thép, tay trái cũng đồng thời phát chưởng, kình lực nhắm vào đám rắn đang ào ào bủa tới. Phượng Nghi vung tròn hai dải lụa, theo sát sau lưng Tần Quan Vũ, và hai người cùng lao ra ngoài...

Hai tiếng huýt gió cùng rập lên một lượt, hơn sáu mươi con rắn độc cùng một lúc lao tới trùng trùng điệp điệp...

LXII

Kim Ty xà trận

Ánh vàng lấp lánh trên mình rắn bây giờ như cả một vùng hào quang tỏa rộng bao phủ lấy hai người.

Tần Quan Vũ rùng mình ớn lạnh.

Từ khi xa lìa sư phụ đến nay, đây là lần đầu tiên khiến cho chàng phải sợ, có lẽ đó cũng là bản tính tự nhiên của loài người đối với rắn độc.

Thanh Vô Tình kiếm trên tay chàng như không còn là sắt thép nữa, mà là cả một vùng ánh sáng bao bọc quanh mình.

Và Phượng Nghi với chiêu thức "Thiên Nữ Tán Hoa", vũ lộng hai dải lụa trắng tựa như trở thành tường đồng vách sắt bao quanh một chu vi gần năm trượng.

Ngót sáu mươi con rắn độc bị kiếm quang và sức mạnh của hai dải lụa ngăn lại bước tiến, khiến chúng không làm sao đến gần hai người được, mà chỉ vây quanh lấy một vòng tròn bên ngoài.

Hơi dừng thế kiếm lại, Tần Quan Vũ nói với Phượng Nghi :

- Phượng Nghi, hãy nghỉ ngơi một chút đã.

Phượng Nghi lắc đầu, nói :

- Thật đáng sợ cho giống rắn này. Chúng đã được Quỷ huyệt luyện tập quá thông thạo, chỉ với sáu mươi con mà chúng ta đều phải ráng hết sức mà vẫn chưa thắng thế được.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Tình thế này thật là nguy hiểm. Sức người vốn có hạn, tuy rằng chúng ta có thể tạm thời cầm cự được trong lúc này, nhưng nếu trận thế kéo dài thì chúng ta sẽ bị kiệt sức, và như vậy tất sẽ bị khốn đốn vô cùng.

- Nguy hiểm thật!

- Hay là ta đổi thế thủ sang thế công?

Phượng Nghi lắc đầu :

- E như vậy sẽ còn nguy hiểm hơn nữa...

- Chúng ta chỉ có hai con đường để đi, một là thử đổi sang thế công thì họa may có thể thoát được, còn không thì rồi cũng đuối sức mà chết. Chúng ta cứ thử xem sao...

Tần Quan Vũ khẽ nhướng mình lên nhưng Phượng Nghi đã kéo lại, nàng nói :

- Công tử, khoan đã.

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngờ vực.

Tại sao Phượng Nghi lại do dự như thế?

Phải chăng nàng cố ý kéo dài?

Chàng vội quát lên :

- Đừng có dùng dằng. Phượng Nghi, hãy để tôi hành động...

Tần Quan Vũ xốc kiếm đưa lên ngang ngực, chuẩn bị khởi công.

Sáu mươi con rắn độc cùng phóng thẳng vào chàng một lượt.

Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng rồi vận đủ mười thành công lực đẩy mạnh Huyền Âm thần chưởng ra...

Một loạt kình phong như ngọn thác đổ dồn ra phía trước, đồng thời, tay kiếm của chàng đảo nhanh tạo thành một vòng mống bạc, và phóng mình vọt tới.

Hơn mười con rắn ở trước mặt bị chưởng phong quét ngược ra sau gần ba trượng.

Một số hơn mấy mươi con khác từ bên trái lại phóng vào.

Tần Quan Vũ vung mạnh thanh Vô Tình kiếm với tất cả công lực trong người, quay tít bảo vệ châu thân.

Bầy rắn chạm phải kiếm quang đều rơi rớt lả tả...

Nhưng, số còn lại vẫn cứ lao vào...

Tần Quan Vũ nghiến răng lia nhanh thanh kiếm, thêm mấy con rắn độc bị đứt ngang mình.

Xè... xè...

Từ phía sau lưng Tần Quan Vũ, chợt có tiếng xé gió ngay sát bên, rõ ràng đầu rắn chỉ còn cách lưng chàng trong gang tấc...

Không còn quay lại kịp, Tần Quan Vũ hú dài một tiếng, vút mình lên như chiếc pháo thăng thiên.

Cùng lúc ấy, ở dưới mặt đất, hai dải lụa của Phượng Nghi cũng đã hạ được mấy con rắn vừa tập kích Tần Quan Vũ.

Từ trên nhìn xuống, Tần Quan Vũ thật sự hoảng hồn vì từ bốn phía, hàng chục con rắn đang phóng vọt theo chàng bén gót.

Vì từ dưới phóng lên nên đầu của chúng chụm lại y như những cái móc chĩa thẳng ngay vào Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ biết rằng khi mình hết đà và một khi tốc độ bị chậm lại thì nhất định sẽ làm mồi cho rắn độc, nên chàng nghiến răng chuyển nhanh thân mình, đầu dưới chân trên trông giống như một cánh chim cắt từ trên chúi xuống đớp mồi.

Thanh kiếm trong tay chàng rực ánh hồng quang.

Xẹt... xẹt...

Đà sa xuống của chàng quá lẹ, lũ rắn dù có tinh khôn cũng không sao tránh kịp vì chúng đang trong đà phóng lên. Một số con bị kiếm đoạn ngang thân mình, một số con hoảng hốt đến nỗi bị mất đà rơi mạnh xuống đất.

Chân Tần Quan Vũ vừa chấm đất, tiếng huýt gió lại nổi lên.

Số rắn còn lại liền phóng trở lui ra ngoài sáu trượng, đầu vẫn quay về phía Tần Quan Vũ, và lưỡi lè ra đỏ chót.

Phượng Nghi bước đến bên chàng khẽ nói :

- Cung hạ công tử...

Tần Quan Vũ mím môi :

- Bầy rắn này lợi hại thật. Chỉ tiếc là tôi không học sử dụng ám khí, nếu không thì đã có thể hạ chúng dễ dàng hơn nhiều.

Tiếng đối phương lại vang lên :

- Tiểu tử, ngươi biết tuân lệnh chưa?

Tần Quan Vũ cười lớn :

- Tuân lệnh gì mới được chứ?

- Hừ, ngươi tưởng giết được mấy con rắn đó là đủ để dương dương tự đắc à? Cho ngươi biết, trước mắt ngươi bây giờ chỉ có hai con đường. Một là bó tay chịu trói, hai là ta sẽ đánh gục ngươi rồi sẽ giải về bản huyệt.

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Rất tiếc! Hai chuyện đó ngươi đều không có đủ khả năng!

Giọng “truyền âm nhập mật” của Thần Bí Nhân chợt rót vào tai Tần Quan Vũ :

- Minh chủ, có viện binh của chúng đến. Hãy cẩn thận!

Tần Quan Vũ cau mày...

Bao nhiêu rắn đây vẫn còn chưa hạ được, bây giờ lại còn thêm viện binh nữa ư?

Vừa lúc đó, một tiếng cười rổn rang từ xa rót tới :

- Được lắm, Quỷ huyệt, thật là hạnh ngộ!

Tiếp theo đó là bóng người lao vút tới, thì ra là Cái bang Tam lão.

Chân vừa chấm đất, Bất Tử Lão Cái đã vội tiến sát đến bên Tần Quan Vũ hỏi :

- Hiền điệt, không sao đấy chứ?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Sao tam vị sư thúc lại biết mà đến đây?

Bất Tử Lão Cái cười lớn :

- Theo Kim Ty xà mà đến.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Kim Ty xà...

- Hiền điệt còn chưa biết đó thôi, tiền nhiệm Bang chủ của bản bang tức là nghĩa phụ của hiền điệt đã có chế luyện "Thiên Chi Giải Độc Hoàn". Công trình chế luyện đó sở dĩ vẫn chưa hoàn thành là vì còn thiếu Kim Ty xà. Cho nên, khi nghe có người báo lại là đã phát hiện ra hướng đi của chúng thì sư thúc bèn theo dõi mà đến đây.

- Là số Kim Ty xà này à?

Bất Tử Lão Cái lắc đầu :

- Có ngót mấy trăm con ở gần quanh đây nhưng còn chưa đến. Sư thúc thấy hiền điệt bị vây nên mới bỏ chúng mà đến đây.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Hàng mấy trăm con ư?

Tần Quan Vũ hơi kinh ngạc, nhưng Bất Tử Lão Cái lại lộ vẻ vui mừng, nói :

- Thật không ngờ chúng ta lại có cơ hội tốt thế này. Quả thật Thần Bí Nhân dự đoán không sai chút nào.

- Ông ta đoán đúng chuyện gì?

Bất Tử Lão Cái đáp :

- Tất cả những điều liên quan với hiền điệt.

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Chuyện liên quan đến tiểu điệt là chuyện chi?

Phượng Nghi chợt bước đến sát bên Tần Quan Vũ, mặt nàng lộ vẻ lo lắng, nói :

- Tần công tử, sự tình đã trở nên nghiêm trọng lắm rồi.

Tần Quan Vũ cau mày hỏi :

- Chuyện chi thế?

- Viện binh của chúng đã tới.

Cùng lúc đó, đối phương vụt quát lên :

- Tiểu tử, ngươi có thêm người thì ta cũng có. Hay lắm!

Tiếng huýt sáo lại nổi lên.

Và cùng một lúc, đối phương cất giọng cười ằng ặc :

- Thật là đỡ công tìm kiếm. Bang chủ Cái bang và Cái bang Tam lão đều có mặt tại đây để cùng nhau đi về cõi chết một lượt cho vui. Thật là lòng trời run rủi...

Tần Quan Vũ nhếch miệng cười gằn :

- Rõ là một bọn co đầu rút cổ không dám thấy mặt người.

Tiếng huýt sáo lại liên tiếp nổi lên như để trả lời cho câu nói của chàng.

Và...

Xào... xào... xào...

Bầy rắn trườn trên lá khua lên những tiếng lào xào như đám ngạ quỷ dưới chín từng địa ngục...

Ánh vàng từ trên mình rắn từ bốn phía chớp chớp, ngời lên một vẻ ma quái rùng rợn...

LXIII

Sự tình phức tạp

Tần Quan Vũ lại rùng mình.

Bầy rắn độc xung quanh loi ngoi chớp chớp, như nói lên đầy đủ sự hăm dọa cực kỳ ghê rợn.

Phượng Nghi cau mày lo lắng, nói :

- Tôi đi trước mở đường, công tử hãy theo sau để cố thoát vòng vây nhé.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Sinh tử hữu mệnh. Tuy nhiên, vấn đề chưa phải là tuyệt vọng, vì chất độc của lũ rắn này vẫn có thuốc giải. Phượng Nghi hãy yên lòng, đừng vội. Chúng ta sẽ không sao đâu.

- Không, đã nguy hiểm lắm rồi. Tần công tử, hãy theo tôi.

Nói vừa dứt, Phượng Nghi vung mạnh đôi tay, hai dải lụa của nàng xé gió lao vút đi.

Tần Quan Vũ lắc mình qua, đưa tay kéo lấy tay nàng giữa nàng rồi nghiêm giọng nói :

- Hãy khoan đã!

Phượng Nghi dừng tay lại, nói :

- Công tử đã tính sai rồi. Cái bang Tam lão dù có bản lãnh thế nào đi nữa thì cũng không thể thoát được hai trăm con rắn đang bao vây chúng ta kín mít thế kia. Nếu để tình hình kéo dài thêm nữa thì sự nguy hiểm sẽ lại càng tăng lên hơn nữa.

Tần Quan Vũ hết sức cảm động, bao nhiêu nghi vấn đối với nàng gần như đã tiêu tan.

Chợt một giọng nói lạnh lẽo quát lên :

- Phượng Nghi, tình hình này nàng đã thấy rõ rồi chứ?

Vừa nghe tiếng quát ấy thì Tần Quan Vũ bỗng giật mình.

Rõ ràng đó là giọng của Hạ Hầu viên chủ.

Phượng Nghi nhếch môi cười khinh khỉnh, trả lời :

- Ta đã thấy rõ, và còn biết rằng nếu muốn thoát ra khỏi đây thì quả là dại dột. Nhưng ngươi đừng dọa dẫm vô ích, con người ta ai lại chẳng tránh khỏi cái chết? Sớm muộn gì thì cũng một lần chết mà thôi. Muốn dùng sức mạnh để uy hiếp ta thì thật là một việc làm điên rồ.

- Nàng phải biết, kẻ khác chết thì không sao, nhưng nếu nàng chết đi thì chẳng phải là một điều đáng tiếc lắm ư?

Phượng Nghi giận dữ quát lên :

- Im miệng!

- Nàng hãy nghĩ kỹ lại đi. Điều ta vừa nói đều là sự thật cả. Phong hoa diễm lệ như nàng...

- Hừ, đa tạ sự khen tặng đó. Nhưng rất tiếc, ta không phải là một kẻ dễ bị những lời lẽ đường mật làm cho mê hoặc... và dù ta có đẹp hay không thì đó cũng không phải là việc của ngươi.

Một giọng khác quát lên như sấm :

- Tiện tỳ, ngươi quả không chịu nghe lời phải à?

Phượng Nghi quắc mắt :

- Bọn giấu đầu giấu cổ như các ngươi mà cũng có thể nói đến việc phải trái nữa ư?

Giọng nói vừa rồi lại vang lên :

- Phượng Nghi, nàng có biết ta là ai không?

- Hừ, thì là cái bọn co đầu rút cổ chứ còn ai nữa.

- Hừ, ngươi dám...

Phượng Nghi vẫn thản nhiên :

- Có gì mà không dám?

- Phượng Nghi, ta biết rõ mục đích của nàng, nàng muốn lợi dụng nhi tử của Tần Hán Phách để đến Cầm Hồn cốc phải không?

Phượng Nghi sửng sốt :

- Cái gì gọi là Cầm Hồn cốc?

- Đừng đóng kịch nữa. Phượng Nghi, Cầm Hồn cốc đối với người khác có thể là một bí mật, nhưng đối với nàng thì đâu phải thế. Nàng muốn ta nói rõ ra à? Được lắm, Cầm Hồn cốc chính là nơi ở của Phù Dung Tiên Tử hồi trăm năm về trước, nghe nói nơi đó còn để lại bảo vật gọi là Phù Dung Di Bảo, và nàng đã thích một trong sáu vật đó phải không?

Tần Quan Vũ nhìn sững vào mặt nàng như dò hỏi...

Phượng Nghi vẫn sững sờ hỏi :

- Thế nào là Phù Dung Di Bảo?

- Hừ, nàng hỏi hơi thừa. Được, nàng đã cố làm ra vẻ không biết thì ta cũng cứ nói rõ cho nghe. Vật mà nàng đang thích chính là Trú Nhan thần đơn, một vật mà bất cứ mỹ nhân nào cũng muốn có vào tay để làm thứ thuốc hồi xuân.

Phượng Nghi sặc cười :

- Đa tạ! Đa tạ sự chỉ điểm đó.

- Không cần phải mỉa mai châm chọc như vậy. Phượng Nghi, chúng ta hãy cứ nói chuyện đàng hoàng với nhau. Ta bảo cho nàng biết, Nhân Quân Tần Hán Phách hoặc là đã chết rồi, hoặc là ở trong số gần mười người giả họ Tần kia, cũng rất có thể có một người là thật...

- Tại sao lại có đến gần mười người giả?

- Chẳng phải sao, Tam Quốc miếu, Chí Tôn bảo, Hạ Hầu viên, Quỷ huyệt, và Võ Lâm Đệ Nhất Gia mỗi nơi đều có một Tần Hán Phách. Rồi biết đâu những nơi khác lại chẳng có Nhân Quân giả nữa mà chưa bị ai phát giác? Và thành thật mà nói, dù Tần Hán Phách còn

sống đi nữa thì cũng chưa chắc đã biết được đường đến Cầm Hồn cốc, cho nên cái âm mưu của nàng được kể như là đã hoài công.

Phượng Nghi bật cười khanh khách :

- Thế có lẽ Quỷ huyệt biết rõ đường đến Cầm Hồn cốc chăng?

- Mặc dù hiện nay vẫn chưa biết, nhưng với những tin tức nắm trong tay có lẽ cũng gần đủ rồi. Vì vậy, nếu nàng bằng lòng trở về Hạ Hầu viên, thì mọi việc sẽ có thể được như ý muốn.

- Mọi việc sẽ được như ý muốn? Nhưng việc gì mới được chứ?

- Nàng không cần phải đóng kịch dai như thế. Vật mà nàng muốn có chính là Trú Nhan thần đơn chứ còn gì nữa? Ta cũng cần cho nàng biết thêm một việc nữa là Hạ Hầu viên chủ đã quyết định dâng nàng vào Quỷ huyệt rồi đấy nhé.

Sắc mặt Phượng Nghi lộ đầy sát khí :

- Câm miệng! Hạ Hầu Vân Thiên đâu có quyền hạn gì với ta mà hắn dám nói đến chuyện dâng ta cho Quỷ huyệt chứ?

- Hừ, Hạ Hầu viên chủ mới nói chuyện với ta không lâu đây. Nếu vào Quỷ huyệt, nàng sẽ là vị phu nhân thứ mười hai của Huyệt chủ, và nếu được Huyệt chủ sủng ái thì...

Phượng Nghi tức giận quát :

- Khốn kiếp!

Đối phương đổi giọng cười ằng ặc :

- Tất cả đầu đuôi sự việc thì ta đã nói rõ với nàng. Còn giờ đây bất luận thế nào, việc bắt nàng về Quỷ huyệt đã được quyết định xong, và cả tên ăn trộm ái tình kia nữa.

Tần Quan Vũ đến lúc này mới nghiến răng quát :

- Câm miệng!

Đối phương vẫn cất giọng cười đanh ác :

- Không bắt sống được thì chết chết không tha. Cho nên nếu các người muốn sống thì hãy ngoan ngoãn đưa tay chịu trói. Các người

hãy nhìn xem, Kim Ty xà đã bắt đầu hoạt động rồi đấy.

Và đối phương lại bật lên một chuỗi cười rờn rợn rồi nói tiếp :

- Ta đếm đến mười tiếng, nếu không chịu trói thì chết. Bắt đầu. Một!

Phượng Nghi và Tần Quan Vũ vẫn làm thinh.

- Hai!

Bất Tử Lão Cái vụt dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với Tần Quan Vũ :

- Thần Bí Nhân quả thật đã tính toán rất hay. Khi tặng phong danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ cho hiền điệt, họ đã biết rằng sẽ dẫn đến việc làm cho võ lâm đố kỵ...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên, vội dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi lại :

- Thế tại sao họ lại phong danh hiệu ấy cho tiểu điệt?

- Họ làm như thế là phải, vì khi hiền điệt xuất hiện trên giang hồ, người của Tam Quốc miếu luôn bám sát một bên...

- Nhưng họ muốn võ lâm náo loạn là có dụng ý chi?

- Nó có tác dụng làm cho Quỷ huyệt phải ra mặt, vì từ trước đến nay, bọn chúng vẫn âm thầm bày mưu định kế. Và có lẽ hiền điệt còn chưa biết, địa điểm của Quỷ huyệt giống như Cầm Hồn cốc vậy, từ trước đến nay chưa có một ai biết được cả.

Bất Tử Lão Cái vừa nói đến đó thì tiếng đếm vụt nổi lên :

- Ba!

Tần Quan Vũ nghiến răng quắc mắt.

- Bốn!

Phượng Nghi nhìn Tần Quan Vũ bằng tia mắt lo âu...

Tuy nhiên, nàng biết là chàng đang nói chuyện với Bất Tử Lão Cái bằng phương pháp Truyền Âm Nhập Mật, nên không tiện mở lời.

Từ bốn phía, ngót hai trăm con rắn độc khe khẽ uốn mình, những chiếc vảy của chúng phản chiếu ánh sáng, chớp chớp lên như kim

cương dưới nắng, những chiếc lưỡi máu của chúng thè ra đỏ rực.

Phượng Nghi khẽ hỏi Tần Quan Vũ :

- Tần công tử đã tìm ra phương pháp đối phó hay chưa?

- Phượng Nghi hãy yên tâm. Hễ nước chảy thì đất ngăn, binh đến thì tướng đánh, không việc gì phải sợ cả, kể luôn việc nếu cần phải chết.

Đôi mày liễu của Phượng Nghi hơi cau lại.

Lòng nàng có phần bấn loạn, vì bằng vào lời lẽ của Tần Quan Vũ, nàng đoán biết rằng chàng vẫn chưa tìm ra kế sách gì.

Có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời, nàng mới thật sự thấy lo sợ đến nỗi rối loạn trong lòng.

Nàng lo sợ cho tình trạng chung cũng có, mà nỗi lo nhiều nhất chính là sự an toàn của Tần Quan Vũ.

Bầy rắn độc dần dần siết chặt vòng vây, sự nguy hiểm chỉ còn nằm trong chốc lát.

Tần Quan Vũ cũng bắt đầu lo lắng.

Vừa rồi, chỉ có sáu mươi con rắn mà đã làm cho chàng và Phượng Nghi thiếu điều phải sa chân. Huống chi, giờ đây lại có ngót hai trăm con, đúng là một vòng vây kinh khủng.

Đối phương cất giọng cười ằng ặc như tô đậm màu khủng bố :

- Con đường sinh tử đã quá rõ ràng, chỉ còn chờ nạn nhân chọn lựa nữa mà thôi. Hãy nghe đây, số đếm đã được đúng nửa phần rồi đó. Năm!

LXIV

Phút giây quyết định

Như một khối đá to đang đeo nặng tâm tư, Tần Quan Vũ mím miệng đảo mắt quanh một lượt.

Trong giây phút cận kề cái chết, Tần Quan Vũ căn dặn với lòng rằng dù có chết thì cũng cứ hành động. Đối với loài rắn độc này, giết được bao nhiêu là trừ được hậu hoạn cho dân gian bấy nhiêu.

Giữa lúc chàng còn đang suy nghĩ quyết liều sinh tử, chợt nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật của Bất Tử Lão Cái :

- Hiền điệt sợ Kim Ty xà à?

Tần Quan Vũ gật đầu, và dùng Truyền Âm Nhập Mật đáp lại :

- Dạ đúng thế! Nghe nói chúng độc lắm.

Bất Tử Lão Cái cười nhỏ :

- Hiền điệt có chỗ chưa biết, Kim Ty xà là vật mà bản bang cố ra sức tìm đã lâu mà chưa được, vậy thì tại sao lại phải sợ chúng? Huống chi, đây là dịp ngàn năm một thủa, dễ đâu ta lại bỏ qua.

Tần Quan Vũ kinh nghi hỏi lại :

- Sư thúc có cách chế phục được giống rắn độc này à?

- Đúng thế, nghĩa phụ của hiền điệt sau khi tiếp được thư của Quỷ huyệt, bèn chế ra một món ám khí gọi là Vô Ảnh Độc Trâm. Đó là một món ám khí có một không hai trong thiên hạ, nó chuyên được dùng để đối phó với giống độc xà của Quỷ huyệt. Hiện nay, Cái bang Tam lão đều có mặt, và trong túi mỗi người đều chứa đầy mấy ngàn ngọn Vô Ảnh Độc Trâm. Vậy thì số lượng hai trăm con rắn ở đây nào có đáng kể chi?

Đến đây thì giọng đối phương lại tiếp tục vang lên :

- Sáu!

Bất Tử Lão Cái vội dùng Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp :

- Hiền điệt hãy ra lệnh cho nhị lão chuẩn bị đi. Sư thúc còn có chuyện muốn nói thêm.

Tần Quan Vũ gật đầu, rồi cao giọng hạ lệnh :

- Xin Quỷ Cái và Du Thần nhị lão hãy sẵn sàng.

- Tuân mệnh!

Cái bang Nhị lão rập lên một tiếng và chia ra mỗi người đứng án tại hai phương vị trước sau cách Tần Quan Vũ chừng một trượng.

Phượng Nghi khẽ hỏi chàng :

- Tần công tử đã có biện pháp đối phó rồi à?

Vì chưa dám tin chắc lắm, nên Tần Quan Vũ nói tránh đi :

- Trước tình trạng này thì chỉ còn cách là phải liều một phen sinh tử. Nhưng Phượng Nghi hãy cứ yên lòng, không sao đâu.

Tiếng đếm của đối phương lại vang lên :

- Bảy!

Thấy vẻ điềm tĩnh và cương quyết của Tần Quan Vũ, Trần Phượng Nghi cũng có phần tin tưởng.

Bất Tử Lão Cái tiếp tục dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với Tần Quan Vũ :

- Về việc Tam Quốc miếu dốc toàn lực ủng hộ hiền điệt, tất nhiên là họ có một nguyên nhân chính đáng. Vì danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ đó có liên quan đến danh vọng của Tam Quốc miếu chủ, đồng thời nó còn liên quan đến việc phân tranh của các phái trong giang hồ, kể cả Quỷ huyệt, Hạ Hầu viên và Võ Lâm Đệ Nhất Gia.

Tần Quan Vũ có vẻ nghi ngờ :

- Chẳng lẽ cái danh hiệu đó là...

- Là danh hiệu của Tam Quốc miếu chủ, và nó cũng là một danh hiệu đã có sự tranh phân trong các phái. Và tất nhiên, khi chọn người để trao tặng, họ nhất định là có dụng ý tốt, và như thế là họ đã chọn rất đúng người, rất xứng đáng.

- Sư thúc đã quá khen rồi, không khéo võ lâm lại sẽ cười cho.

Bất Tử Lão Cái bật cười ha hả, ra vẻ rất sảng khoái.

Đối phương lại lên tiếng với giọng lạnh lùng :

- Cái chết đã kề bên mà các ngươi còn cười được sao? Trần Phượng Nghi, Tần Quan Vũ, các ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi, và hãy khôn ngoan lên một chút. Ta đếm tiếp đây: Tám!

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Không cần nhiều lời, ta đã quyết định rồi đấy.

Đối phương gặn lại :

- Quyết định thế nào?

- Quyết định sẽ chặt những con rắn độc này ra từng khúc một.

- Hừ, ngươi quả thật không chịu khuất phục à?

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ này chưa bao giờ có chuyện khuất phục ai bao giờ. Bọn Quỷ huyệt các ngươi dù có dốc hết tận hang ổ ra thì ta cũng sẽ giết không còn một mống.

Đối phương lại hỏi :

- Phượng Nghi, nàng nghĩ sao?

Phượng Nghi thản nhiên đến lạnh lùng :

- Ta cũng sẽ rẫy từng gốc cỏ của Quỷ huyệt và Hạ Hầu viên.

Đối phương cất giọng cười kéo dài như tiếng sói tru, rồi nói :

- Từ trước đến nay, mỗi khi ta xuống tay là chẳng nương tình bao giờ. Ta khuyên các ngươi nên suy nghĩ kỹ lại, kẻo khi ăn năn thì sẽ không kịp. Chín!

Bất Tử Lão Cái mỉm cười, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp câu chuyện còn bỏ dở :

- Lúc vào Tam Quốc miếu, hiền điệt chưa gặp Miếu chủ sao?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Chưa gặp! Lúc đó chỉ có vị trưởng lão của Tam Quốc miếu ẩn mình mà tiếp chuyện tiểu điệt thôi.

- Lạ nhỉ!

- Sư thúc, tại sao lại lạ? Chẳng lẽ sư thúc cũng không biết rõ Tam Quốc miếu chủ là ai sao?

Bất Tử Lão Cái ngập ngừng :

- Không, sư thức không biết...

Tần Quan Vũ chợt nghe một giọng Truyền Âm Nhập Mật khác từ xa vọng tới :

- Bẩm Minh chủ, Minh chủ có phát giác được điều gì khả nghi từ nơi Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi chăng?

Biết đó là tiếng của vị trưởng lão của Tam Quốc miếu, Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân, Tần Quan Vũ lắc đầu tỏ ra chưa phát giác được điểm nghi ngờ gì cả.

Thần Bí Nhân lại nói :

- Kể ra việc nghi ngờ Phượng Nghi cũng không phải là vô lý. Minh chủ có thấy manh mối gì trong lời trao đổi vừa rồi giữa Phượng Nghi và Hạ Hầu viên chủ không?

Tần Quan Vũ lắc đầu.

Thần Bí Nhân nói :

- Phượng Nghi đã từng nói rằng nàng bị Hạ Hầu viên giam lỏng nơi Di Hồng viên ở trong Hạ Hầu viên đấy chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu.

Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Đã bị giam lỏng thì làm sao lại có thể thoát ra khỏi Hạ Hầu viên được?

Tần Quan Vũ gục gật đầu và bắt đầu suy nghĩ...

Chuyện của Phượng Nghi quả thật là rất lạ lùng.

Thần Bí Nhân lại lên tiếng :

- Đó là điểm nghi ngờ thứ nhất. Điểm thứ hai là lúc mới gặp Minh chủ lần đầu, bên cạnh nàng còn có một tên a hoàn là Mẫn Nhi.

À... Tần Quan Vũ nhớ lại điều lạ ấy...

Thần Bí Nhân tiếp tục :

- Như thế rõ ràng là nàng ra đi đã có sự đồng ý của Hạ Hầu viên chủ. Điều đó chứng minh rằng nàng không phải trốn đi, Minh chủ có thấy thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu đồng ý.

Thần Bí Nhân lại nói :

- Sau khi gặp Minh chủ, nàng bèn đuổi tên Mẫn Nhi ấy đi, rồi kế đến thì có Thiên Lý Phi Hiệp xuất hiện. Minh chủ thấy rõ điều ấy chứ?

Chuyện dường như càng lúc càng sáng tỏ...

Tần Quan Vũ lại gật đầu.

Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Lúc đầu, nàng nói với Thiên Lý Phi Hiệp rằng nàng quyết định ly khai Hạ Hầu viên trong vòng một năm, rồi sau đó sẽ trở về để cho Hạ Hầu viên chủ mặc tình xử lý, có phải thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu.

Thần Bí Nhân lại tiếp :

- Nhưng sự thật không phải thế. Nàng đã để nguyên chân diện mục chứ không cải trang, như thế là có dụng ý gì?

Tần Quan Vũ rúng động trong lòng.

Về điểm này quả thật rất đáng nghi.

Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Phải chăng khi để nguyên chân diện mục như thế là nàng đã cố ý kéo họa đến cho Minh chủ?

Bây giờ thì mối nghi ngờ của Tần Quan Vũ đối với Phượng Nghi quả đã tăng lên rất nhiều.

Rõ ràng là mọi hành động của nàng đều hết sức lạ lùng.

Bằng vào bao nhiêu chuyện lạ đó, làm sao có thể đoán rõ lòng nàng cho được?

Nếu bảo rằng nàng vì quá yêu mình thì nhất định nàng không để lộ chân diện mục như thế để dẫn đến chuyện Hạ Hầu viên chủ theo dõi tập kích, và nhất định cũng sẽ tránh được chuyện Quỷ huyệt đưa đạo binh rắn độc đến vây khốn mình như bây giờ.

Phải chăng đây là một âm mưu?

Tần Quan Vũ gật đầu liên tiếp.

Thình lình, giọng đếm lạnh lùng của người Quỷ huyệt vang lên :

- Mười!

LXV

Tình thế khẩn trương

Tiếng mười vang lên cộc lốc, nói rõ lên rằng một trận huyết đấu bắt đầu.

Tần Quan Vũ tập trung tinh thần đối phó, và chàng thấy quả đúng như lời của Thần Bí Nhân đã nói. Đây là mở màn cho trận tử chiến giữa chính tà, danh dự của đôi bên đều do trần này quyết định.

Cho nên, nếu chẳng may chàng bị hại thì chẳng những sinh mạng bị hủy diệt, mà vô hình chung còn phát huy thế lực cho bọn tà môn.

Tần Quan Vũ nhích về phía Bất Tử Lão Cái, thấp giọng nói :

- Sư thúc, trận này chỉ có thể thắng mà không thể bại.

Bất Tử Lão Cáo trịnh trọng gật đầu đáp :

- Nhất định phải thắng. Nhưng có điều cần phải nói thẳng với hiền điệt rằng, tuy hiền điệt có dư hào khí, nhưng phong độ của một vị Bang chủ hãy còn chưa đầy đủ.

- Xin sư thúc cứ dạy rõ. Tiểu điệt quyết sẽ cải sửa, để cho Cái bang không phải thẹn vì tiểu điệt.

Bất Tử Lão Cái hỏi lại :

- Hiền điệt có biết như thế nào là một vị Bang chủ không?

Tần Quan Vũ ngập ngừng :

- Tiểu điệt chưa từng đảm đương trong trách ấy...

- Vậy thì sư thúc xin nói thẳng, mong hiền điệt đừng cho rằng sư thúc đã vượt quyền...

- Không đâu, xin sư thúc cứ nói.

- Là một vị Bang chủ, hiền điệt phải sử dụng đúng mức quyền hạn của mình.

Tần Quan Vũ hơi suy nghĩ rồi nói :

- Sử dụng đúng mức quyền hạn nghĩa là ra lệnh thì nhiều mà hành động thì ít. Nếu không phải trong trường hợp vạn bất đắc dĩ thì chỉ nên lược trận, chỉ huy chứ không tham chiến?

- Cho nên hiền điệt phải biết rằng với tình huống hiện nay, hiền điệt không nên ra tay, nếu không thì sẽ mất đi phong độ của một vị Bang chủ. Hiền điệt cứ đứng yên mà ra lệnh, còn việc đối phó với bầy rắn độc này thì đã có Tam lão. Hiền điệt tuyệt đối không nên nhúng tay vào.

Tần Quan Vũ lặng thinh có vẻ do dự.

Bất Tử Lão Cái nói tiếp :

- Nhất cử nhất động của một vị Bang chủ đều có ảnh hưởng rất lớn đến sự tôn nghiêm của bang phái. Hiền điệt chỉ cần đấu trí với địch nhân là đủ, còn về võ lực là chuyện của Tam lão. Hiền điệt hãy nhớ lấy điều ấy, chúng ta sắp bắt đầu ra tay đây.

Dứt tiếng, Bất Tử Lão Cái lắc mình sang đứng án ngữ về phía tay phải của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ...

Làm một vị Bang chủ chỉ có thế thôi ư?

Bất giác, chàng bật cười khanh khách.

Đối phương tức tối quát lên :

- Tiểu tử, cái chết đã kề bên mà còn ráng gượng cười à?

- Cái bọn co đầu rút cổ các ngươi không dám nhìn mặt người mà còn dám đem cái chết ra hù dọa ai?

Tần Quan Vũ chấm dứt câu nói đó là một tràng cười dài như thách thức đối phương.

Tiếng cười của chàng làm cho Phượng Nghi vững dạ vô cùng. Nàng biết rằng chàng đã có kế sách đối phó hữu hiệu, nên mới cất giọng cười sảng khoái như thế.

Đột nhiên, Tần Quan Vũ nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật từ xa vọng đến :

- Minh chủ, Thiên Tửu Cái nói rất đúng. Minh chủ chỉ cần đấu trí chứ không nên lao vào vòng chiến.

Tần Quan Vũ đành phải gật đầu.

Giọng Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp :

- Minh chủ đừng quên rằng trong ngực của Minh chủ còn có nửa hạt minh châu.

Tần Quan Vũ sực nhớ ra, chàng à lên một tiếng nho nhỏ...

Giọng Truyền Âm Nhập Mật lại tiếp :

- Minh chủ đã có nửa hạt minh châu ấy thì không có gì phải sợ Kim Ty xà. Nếu cần, một lát nữa đây, khi Tam lão đánh rớt đủ số Kim Ty xà để hoàn thành Thiên Chi Giải Độc đơn rồi, thì Minh chủ cứ để cho rắn độc cắn, và khi thấy Minh chủ bị rắn cắn rồi mà vẫn không sao cả thì bọn Quỷ huyệt sẽ phải bay hồn bạt vía.

Tần Quan Vũ lại gục gật đầu.

Đối phương vụt quát lên :

- Phượng Nghi, quả thật nàng không đổi ý à?

Phượng Nghi cười khinh khỉnh, làm thinh không đáp.

Tần Quan Vũ cười khiêu khích, nói :

- Nếu không dám ra mặt để đối diện với người, thì hãy cút về mà lo việc nấu cơm xách nước đi cho rồi.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Như không còn chịu nổi với câu nói châm chọc của Tần Quan Vũ, đối phương rống lên một tiếng rồi đẩy mạnh ra một chưởng...

Một luồng kình lực kinh người ập tới Tần Quan Vũ...

Tần Quan Vũ chưa kịp nhấc tay thì Bất Tử Lão Cái đã tràn mình tới nói :

- Bang chủ, xin để cho thuộc hạ đối phó.

Vừa nói, Bất Tử Lão Cái vừa quạt mạnh bàn tay phải ra...

Ầm!

Hai luồng kình lực chạm nhau, từ cách ngoài hai mươi trượng vang lên một tiếng "hự" nặng nề.

Bất Tử Lão Cái cười ha hả :

- Chỉ có thế thôi à?

Đối phương lại gầm lên :

- Khá lắm! Hãy tiếp lấy!

Rồi có tiếng huýt gió vụt nổi lên.

Bất Tử Lão Cái lắc mình quay trở về chỗ cũ, tia mắt chăm chăm không rời đám Kim Ty xà.

Rào... rào...

Bầy rắn độc loi ngoi bò tới...

Vòng vây dần dần siết chặt lại...

Re... re...

Tiếng kiếm chao trong gió, Tần Quan Vũ giật mình đảo mắt nhìn quanh. Cái bang Tam lão đã chuyển kiếm sang tay trái.

Tần Quan Vũ biết Cái bang Tam lão sắp sửa ra tay...

Thình lình, một tiếng huýt gió ré lên như tiếng còi lâm trận.

Rào... rào... rào...

Như cả một vùng ánh sáng kim cương đang chuyển động, bầy Kim Ty xà vùn vụt phóng vào trong...

Cái bang Tam lão cùng hú lên một lượt, ba cánh tay đồng một lúc vung lên...

Như một cái máy, tay phải của họ vẫy ra và tay trái cầm kiếm cũng cất lên nhanh như chớp.

Y như một đám sao tua tủa, ánh kim bạc chớp sáng ngời ngời.

Bịch! Bịch! Bịch!

Từng loạt rắn độc thi nhau rớt xuống, số còn lại vẫn cứ phóng lên...

LXVI

Vạch đám sương mù

Tần Quan Vũ mím môi rút phắt thanh Vô Tình kiếm ra thủ sẵn.

Ánh hồng tía từ thanh kiếm loáng lên...

Phượng Nghi vung mạnh đôi tay, hai dải lụa trắng rít lên xé gió lao đi.

Bất Tử Lão Cái vụt thét lên :

- Đâu lưng lại.

Tam lão cùng một lúc lui lại đứng sát vào Tần Quan Vũ, và Phượng Nghi cũng lui trở về đứng án trước mặt chàng.

Bầy rắn độc còn lại vẫn ào ào phóng tới.

Phượng Nghi vụt kêu lên :

- Tiểu nữ sẽ cản chúng lại, tam lão hãy chuẩn bị ám khí đi.

Dứt tiếng, nàng đảo mạnh đôi tay, hai dải lụa uốn lượn thành hình cánh quạt lao vun vút trong gió.

Một vòng ánh sáng che kín cả Tam lão, Tần Quan Vũ và Phượng Nghi.

Bầy rắn bị kình lực từ hai dải lụa bức lui, chỉ bò quanh một vòng rộng bên ngoài.

Phượng Nghi kế nói :

- Khi nào Tam lão chuẩn bị xong thì xin báo cho biết.

- Xong cả rồi.

Phượng Nghi nghe vậy vội thu lẹ hai dải lụa.

Bầy rắn không còn gặp trở ngại, lại ào ào lao tới.

Tam lão cùng một lượt vung tay...

Re... re...

Bịch! Bịch!

Những nắm kim từ tay Tam lão rầm rập bay ra, bầy rắn lại thi nhau rớt xuống.

Tiếng huýt gió của đối phương vùng đổi giọng...

Huýt... Huýt...

Đám rắn còn lại thình lình vọt bắn lên không rồi châu lại thành hình tháp nhọn, và bắt đầu từ trên trút xuống đầu Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ quát lên :

- Tam lão hãy dạt ra ngoài một trượng, không được trái mệnh.

Tam lão tái mặt, thoáng do dự...

Tần Quan Vũ thấy vậy vội quát tiếp :

- Chư vị hãy tránh ra và chuẩn bị sẵn. Lập tức thi hành, không được cưỡng lệnh!

Tam lão hoàn toàn bị động, đành buộc phải tránh ra xa.

Đám rắn ấy đã chúi sát xuống đầu Tần Quan Vũ.

Phượng Nghi điếng hồn, vội vung mạnh đôi tay...

Nhưng không còn kịp nữa, thế chúi xuống của bầy rắn mau hơn tên bắn, nàng chỉ dùng chưởng chặt đứt được một số ít, còn lại bao nhiều đều phủ cả lên mình Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ đảo nhanh thanh Vô Tình kiếm, chặt lia thêm một số nữa, đám rắn còn lại bám vào cắn lên tay chàng.

Tiếng huýt sáo vụt nổi lên.

Đám rắn còn lại liền lui trở ra vị trí cũ.

Thấy hai con rắn còn bám vào tay, Tần Quan Vũ lia ngay thanh kiếm. Hai thân rắn rớt xuống đất, nhưng hai cái đầu vẫn ngậm cứng vào da chàng, máu từ cổ chúng nhiễu xuống trông rất khủng khiếp.

Phượng Nghi lao đến nấc lên :

- Công tử!

Biết nọc độc của rắn còn ở nơi da mình, Tần Quan Vũ sợ nàng đụng vào thì sẽ gặp nguy hiểm, nên vội quát lên :

- Phượng Nghi, đừng đến gần.

Tam lão cũng cùng nhảy vào một lượt, ai nấy cũng run rẩy lo sợ cho chàng. Nhưng Tần Quan Vũ vẫn bình tĩnh ra lệnh :

- Tất cả hãy tránh ra, đừng đụng vào tại hạ.

Và chàng hạ giọng nói tiếp :

- Chư vị hãy bình tĩnh, chất độc này không hại được tại hạ đâu. Mọi người hãy chuẩn bị tiếp tục cự địch.

Chợt như hiểu ra, Bất Tử Lão Cái vẫy tay về phía Nhị Lão :

- Hãy chuẩn bị đối phó với đám rắn còn lại.

- Tuân lệnh sư huynh!

Cả ba cùng quay mặt ra đối diện với vòng vây rắn.

Thấy dáng sắc của Bất Tử Lão Cái như vậy, Tần Quan Vũ biết là Thần Bí Nhân đã dùng Truyền Âm Nhập Mật mà báo cho ông biết việc của viên ngọc tỵ độc được may nơi ngực chàng.

Chỉ tội nghiệp cho Phượng Nghi, nàng không hiểu gì hết, chỉ biết nọc độc của Kim Ty xà vô cùng lợi hại, nên nhìn Tần Quan Vũ bằng đôi mắt đầm đìa nước mắt :

- Tần công tử, công tử không sao thật chứ?

Tần Quan Vũ mỉm cười, cảm động nói :

- Tôi không chết đâu, Phượng Nghi đừng sợ!

Phượng Nghi nửa tin nửa ngờ, cứ đứng nhìn sững Tần Quan Vũ.

Đối phương cười sặc sụa :

- Tiểu tử, ngươi quả có đảm lược đấy. Bây giờ còn dám bất tuân nữa không?

Tần Quan Vũ ngấm ngầm vận công để dồn sức tỵ độc của viên minh châu lên chỗ bị rắn cắn, rồi ngẩng mặt nở nụ cười khinh khỉnh :

- Nếu các ngươi không sợ Kim Ty xà bị giết hết thì cứ xua vào.

- Ngươi vẫn không chịu tuân mệnh à?

Bất Tử Lão Cái cười lớn nói :

- Bây giờ kẻ phải tuân mệnh phải là ngươi đó chứ.

Giọng đối phương trở nên đầy đe dọa :

- Phượng Nghi, nọc độc của Kim Ty xà thế nào thì chắc nàng đã biết rồi chứ? Nếu muốn cứu mạng tình lang thì hãy mang hắn chạy về hướng của bọn ta.

Phượng Nghi đờ đẫn như thất thần, chưa biết phải hành động ra sao...

Trong khi đó, Tần Quan Vũ đã vận công trục độc xong, hai đầu rắn cũng rơi luôn xuống đất.

Và bên tai chàng chợt nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân :

- Cung hạ Minh chủ, bây giờ lão phu xin nói tiếp chuyện lúc nãy. Lúc Phượng Nghi từ giã Minh chủ để đi cải trang, rất có thể là nàng đã đi gặp Hạ Hầu viên chủ để sắp đặt hành động. Và khi tin tức của Đồng Minh được truyền ra giang hồ, việc đó đã làm cho Quỷ huyệt và Hạ Hầu viên rúng động. Chúng cho rằng nhất định Minh chủ cũng là một thành phần ở trong Đồng Minh, hoặc là đảm nhận cương vị Minh chủ, hoặc là thủ một vai quan trọng nào đó. Nhất là chuyện thực hư về Đồng Minh, đó lại là chuyện mà chúng nóng lòng muốn biết nhất. Cho nên chúng mới muốn phăng lần tin tức từ bản thân của Minh chủ.

Thần Bí Nhân vừa nói tới đó, thì chợt nghe đối phương quát lên :

- Hãy tiếp lấy!

Tiếp theo đó là một vật trắng bay thẳng tới trước mặt Bất Tử Lão Cái. Bất Tử Lão Cái lách mình qua, vật ấy rơi xuống đất.

Giọng đối phương nói tiếp :

- Đó là thuốc giải độc của Kim Ty xà, các ngươi hãy cho tên tiểu tử đó uống. Nếu không có lệnh của Huyệt chủ bảo phải bắt sống thì ta quyết để cho hắn chết mới thôi.

Bất Tử Lão Cái thoáng ngạc nhiên, nhưng lại ngửa mặt cười dài :

- Đa tạ! Bang chủ của bản bang không cần đến thứ ấy.

Tần Quan Vũ sững sờ...

Chúng đã quyết làm dữ với mình, nhưng sao cuối cùng lại cho thuốc giải?

Giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân lại nổi lên :

- Sở dĩ bọn chúng chưa muốn giết Minh chủ là vì chúng còn muốn tìm ra thực hư của Đồng Minh từ nơi Minh chủ, rồi sau đó thì chúng mới quyết định thái độ. Và cũng vì thế mà chúng mới phải dùng đến Mỵ Công của Phượng Nghi. Nhưng đồng thời, chúng cũng biết tác dụng của Mỵ Công chỉ có hiệu lực một lúc mà thôi, nên chúng lại phải dùng đến cách này. Song, đó cũng là dự đoán thế thôi...

Tần Quan Vũ càng nghe càng rối loạn...

Con người của Phượng Nghi sao mà khó hiểu quá như thế?

Thần Bí Nhân lại nói tiếp :

- Nếu muốn cho Minh chủ tin tưởng Phượng Nghi hơn nữa, chúng mới phải bày ra cái trận Kim Ty xà này để cho Phượng Nghi đóng tròn vở kịch dở dang, và chúng lại còn bày đặt ra việc Huyệt chủ không cho giết chết Minh chủ để trao thuốc giải...

Bây giờ thì Tần Quan Vũ mới thật là kinh hãi...

Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Cho nên từ nay về sau, Minh chủ hãy yên lòng đi với nàng, nhưng tuyệt đối đừng nên tiết lộ điều bí mật gì. Nếu lão phu đoán không

lầm thì nàng rất có thể sẽ đưa Minh chủ đến Hạ Hầu viên, và cũng rất có thể sẽ gặp được lệnh tôn, mà cũng có thể còn có nhiều trò khác nữa cũng chưa biết chừng. Minh chủ hãy cố gắng làm cho nàng đừng thấy rằng Minh chủ đang nghi ngờ nàng. Xin Minh chủ hãy nhớ kỹ điều ấy. Lại nữa, nếu ngay bây giờ lão phu lộ mặt thì sẽ làm hư chuyện của chúng ta, vậy lão phu sẽ nhờ Cái bang Tam lão đoạt giùm thuốc giải độc của bọn người Quỷ huyệt để phòng khi có chỗ cần dùng.

Tần Quan Vũ gật đầu.

Bất Tử Lão Cái vụt cười lớn :

- Thế nào? Các ngươi hành động đi chứ? Có một vạn con Kim Ty xà thì cũng hãy thả hết cả ra xem nào.

Đối phương gầm lên :

- Lão đừng vội đắc ý, Kim Ty xà sẽ đến ngay đấy.

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Có giỏi thì tới đây.

- Tiểu tử ngươi không sợ ư?

- Dư thừa, Tần mỗ vốn không biết sợ là gì.

Cái bang Tam lão từ từ bước tới gần vòng vây rắn.

Ba cánh tay của Tam lão cùng một lượt nhấc lên, ánh sáng chói lòa bủa vào đám rắn, đồng thời, họ cùng một lúc phóng lên.

Huýt... Huýt!

Tiếng huýt sáo vụt nổi lên.

Tất cả đám Kim Ty xà đồng phóng vụt theo Tam lão.

Như đã đề phòng từ trước, Cái bang Tam lão cùng một lượt chuyển kiếm sang tay phải, và tay trái lại vung lên...

Ánh sáng của ám khí tua tủa đầy trời, rít vào gió phát lên những tiếng kêu rờn rợn.

Tần Quan Vũ phập phồng lo lắng, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

LXVII

Khoa trương thanh thế

Lúc bấy giờ, mặt trời đã vào giữa trưa.

Tiếng rít của ám khí, tiếng khò khè của rắn, và ánh chớp từ ám khí và từ mình rắn phản chiếu ngời ngời, tạo thành một sắc thái cực kỳ ghê gớm.

Tần Quan Vũ bình tĩnh đứng yên, nhưng tia mắt không một phút dám rời từng động tác của Tam lão và bầy rắn độc.

Chàng biết rằng đoạt lấy thuốc giải của Quỷ huyệt là một chuyện cần kíp, vì tiết trùng cửu không còn xa mấy. Lúc đó, Quỷ huyệt sẽ dốc toàn lực để ủng hộ Chí Tôn bảo, cho nên thuốc giải đó rất cần thiết cho công việc sau này.

Tuy chàng có phần e ngại nhưng cũng tin tưởng vào kinh nghiệm giao chiến của Tam lão nên chưa vội ra tay.

Riêng Phượng Nghi thì nàng vội nhặt lấy bình thuốc giải cất vào lưng và nói với Tần Quan Vũ :

- Công tử, từ nay về sau, nguy cơ còn nhiều lắm. Chúng ta cần phải giữ lại vật này.

Tần Quan Vũ mỉm cười, gật đầu nói :

- Nên lắm!

Chợt giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân vang đến bên tai chàng :

- Xin Minh chủ hãy bảo trọng, lão phu phải tìm cách dẫn dụ Hạ Hầu viên chủ rời khỏi vòng chiến, để Tam lão rảnh tay đối phó với bọn Quỷ huyệt.

Tần Quan Vũ lại gật đầu.

Cùng lúc đó, Tam lão đồng hú lên một tiếng, tay trái lại vẫy ra một lượt, và ba vầng ánh sáng ám khí lao xẹt ra.

Đồng thời, ba thanh trường kiếm cùng nhoáng lên như ba luồng điện xẹt.

Bầy rắn ào ào phóng tới và lại thi nhau rớt xuống như đám lá khô.

Thình lình ở bên ngoài có tiếng quát lên :

- Ảo Diện Nhân, nếu ngươi không trở về Hạ Hầu viên là không còn kịp nữa.

Có tiếng Hạ Hầu viên chủ gầm lên như cọp rống :

- Ngươi dám...

Và tiếp theo đó là những tiếng động di chuyển về hướng xa xa...

Tần Quan Vũ biết Thần Bí Nhân đã dụ Hạ Hầu viên đi khỏi rồi.

Bên trong trận đấu, lúc đám Kim Ty xà rớt xuống, Tam lão đã vút lên cao, nhưng cùng lúc đó, có ba tiếng gầm vang lên và ba luồng chưởng lực như ba thác nước chụp vào Tam lão.

Tam lão vung thêm một số ám khí vào đám rắn, đồng thời lượn mình tránh khỏi tầm chưởng lực, phóng vọt ra ngoài.

Đám Kim Ty xà lại rơi thêm nữa. Lúc nãy, số Kim Ty xà có ngót hai trăm con bây giờ chỉ còn lại không quá hai mươi.

Biết đã đến lúc cần phải ra tay, Tần Quan Vũ vung tít thanh Vô Tình kiếm xông lên, và Trần Phượng Nghi cũng huy động hai dải lụa theo sát bên chàng, và hơn mười con rắn nữa lại đứt ra từng khúc.

Ba tiếng quát chói tai vang lên, và tiếp theo là ba bóng người mặc hắc y bịt mặt cũng từ trên những tàng cây rậm gần đó lao xuống.

Tam lão cười nhạt, lắc mình đến chặn lại ba tên hắc y kia.

Tần Quan Vũ vì bận chú ý đến ba tên hắc y nên bị ba con rắn còn lại lao vút tới tấn công mà không hề hay biết.

Phượng Nghi kinh hãi, vung hai dải lụa phóng tới, đồng thời cũng thét lên :

- Tránh ra!

Tần Quan Vũ giật mình nhìn lại thì thấy ba con rắn cuối cùng bị hai dải lụa hất văng mất xác.

Chàng nhìn Phượng Nghi mỉm cười nói :

- Thế là tận diệt...

Phượng Nghi lắc đầu :

- Còn chưa đâu.

- Sao?

- Kim Ty xà của Quỷ huyệt có không dưới vạn con, chứ đâu chỉ có bấy nhiêu mà gọi là tận diệt?

Tần Quan Vũ làm thinh không nói.

Chàng có hơi suy nghĩ trước câu nói của nàng.

Nàng nói thật hay chỉ là dọa mình?

Nàng chỉ phỏng chừng hay chỉ lo sợ quá đáng?

Nhìn thẳng vào mặt nàng, Tần Quan Vũ mỉm cười nói :

- Chúng ta đã không sợ thì dù chúng có bao nhiêu con cũng không việc gì phải lo.

Phượng Nghi thở dài :

- Công tử tuy có đầy đủ đảm lược, nhưng trước mặt chúng ta nguy cơ còn nhiều lắm. Tôi muốn bàn với công tử một việc, không biết có nên chăng?

- Xin cứ nói!

Phượng Nghi cất giọng buồn buồn :

- Vì tôi mà công tử đã gặp phải nhiều điều phiền lụy. Không biết công tử có vì thế mà oán hận tôi chăng?

Tần Quan Vũ cười lớn :

- Sao lại oán hận? Những việc này đâu phải do Phượng Nghi mang đến?

- Tôi biết công tử là một người rộng lượng, và chính điều đó lại khiến cho tôi càng thêm tủi thẹn, chỉ sợ sau này sẽ đem đến sự phiền hà cho công tử nhiều hơn nữa. Cho nên tôi nghĩ ra một cách...

Nàng vừa nói vừa liếc khẽ về phía trận đấu giữa Tam lão và đám người của Quỷ huyệt.

Tần Quan Vũ bắt đầu ngờ vực. Chàng nghĩ rằng nàng có thể đang lo lắng cho Quỷ huyệt nên vội hỏi :

- Nàng đã nghĩ ra cách gì?

- Cải trang.

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên :

- Tại sao phải làm như thế?

- Công tử ra đi lần này, vốn là mang trong mình một trách nhiệm nặng nề. Nếu vì tôi mà để ảnh hưởng đến đại cuộc thì chẳng hóa ra tôi là kẻ có tội hay sao? Vì thế cho nên tôi nghĩ đến biện pháp cải trang.

Từ lúc nghe sự phân tích của Thần Bí Nhân, Tần Quan Vũ bắt đầu hết sức cảnh giác đối với Phượng Nghi, chàng cố gióng ý :

- Nếu đã là phúc thì không phải họa, mà đã là họa thì cũng không thể tránh khỏi. Việc chi mà phải cải trang?

Phượng Nghi có vẻ dè dặt :

- Nhưng trách nhiệm của công tử nặng lắm.

Tần Quan Vũ lắc đầu, cười nhẹ :

- Tôi có trách nhiệm gì đâu?

Phượng Nghi cất giọng buồn buồn :

- Công tử phải biết, khi công bố khẩu hiệu của Đồng Minh, đó là một việc xem như trong võ lâm không có người. Chuyện đó sẽ còn kéo theo nhiều việc hệ trọng khác...

Tần Quan Vũ làm bộ ngạc nhiên :

- Đồng Minh? Cái tên nghe lạ nhỉ.

Nói đến đây, chàng chợt thấy khó chịu.

Là một nam tử hán, tại sao lại có chuyện lừa gạt người ta? Vả lại, nếu nàng muốn tìm hiểu hư thực của Đồng Minh, vậy tại sao mình lại không thừa cơ dò hỏi thêm manh mối?

Rồi Tần Quan Vũ mỉm cười nói nhỏ :

- Nói thật với Phượng Nghi, tôi cũng có biết về việc của Đồng Minh...

Phượng Nghi mở tròn đôi mắt :

- À... vậy là tôi đã đoán không sai. Công tử quả thật là Đồng Minh minh chủ.

Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Sao Phượng Nghi lại có ý nghĩ như thế?

Phượng Nghi nhẹ giọng nói :

- Thiên bẩm của công tử hơn người, trên đời chỉ có một. Phóng mắt nhìn khắp võ lâm đương kim, nào còn có ai xứng đáng với cương vị ấy? Cho nên nếu tôi có đoán được việc ấy thì cũng không phải là một điều khó hiểu.

- Đúng lắm! Phượng Nghi đoán rất đúng! Tôi quả thật là Minh chủ Đồng Minh, nhưng tôi còn có nhiều điều khó nói...

- Tại sao lại khó nói?

- Thử hỏi, trong võ lâm đương kim, nhân tài rợp đất, tôi chỉ là một thiếu niên tầm thường. Tuy bản thân là Bang chủ Cái bang nhưng chức vị Minh chủ đó quá nặng nề, tôi làm sao đảm đương nổi?

Phượng Nghi mỉm cười hỏi :

- Sao lại có chuyện như thế?

- Cứ theo chỗ tôi biết thì việc này họ chuẩn bị đã ngót ba chục năm nay rồi, nhưng vì không có người đứng mũi chịu sào, mãi cho đến

nay họ mới chọn tôi đấy.

- Chuẩn bị ngót ba chục năm rồi à?

- Đó là họ bảo như thế!

Phượng Nghi lại cất giọng trầm buồn :

- Tính cách của công tử quả nhiên không hề thay đổi.

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên :

- Thế là nghĩa làm sao?

Phượng Nghi không trả lời, mà lại hỏi sang chuyện khác :

- Thế lực của Liên minh to lớn lắm, công tử có biết không?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không rõ lắm!

Phượng Nghi nghiêm giọng :

- Bọn chúng bao gồm cả ba nơi cấm địa của võ lâm, và còn rất nhiều người cao thâm lắm.

Tần Quan Vũ làm bộ ngạc nhiên :

- Có cả Tam Quốc miếu nữa ư?

- Không những có mặt không thôi, mà Tam Quốc miếu còn là một bộ phận rất trung kiên nữa kìa.

Tần Quan Vũ thấy nàng muốn phô trương, chàng chỉ cười thầm rồi đáp :

- Nội Bát đại hộ pháp của Đồng Minh cũng đủ để đạp bằng cái mà Phượng Nghi gọi là to lớn ấy.

- Tôi biết sự quả quyết của công tử, nhưng trong việc này, chỉ e rằng công tử đã đánh giá thấp đối phương.

Tần Quan Vũ mỉm cười nói :

- Tôi đã từng đạp bằng sáu cửa ải của Tam Quốc miếu, do đó mới thu được danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi. Đó là

một chuyện thật chứ đâu phải chủ quan?

Phượng Nghi trố mắt :

- Thật à? Công tử có gặp Tam Quốc miếu chủ chưa?

- Vậy thì chưa. Người đó lợi hại lắm à?

Phượng Nghi không trả lời mà hỏi lại :

- Danh hiệu của công tử vì thắng họ mà được thật à?

- Tôi gạt Phượng Nghi làm chi?

Phượng Nghi gật gật đầu nói :

- Thật là một chuyện không ai ngờ được.

- Tại sao thế?

- Bởi vì danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi là một danh hiệu không phải dễ gì mà có được. Và sự thật theo tôi được biết thì dù cho có một ngàn Tần Quan Vũ đi nữa, đối với Tam Quốc miếu chủ cũng như giỏ trứng ném vào đá mà thôi.

- Phượng Nghi có biết Tam Quốc miếu chủ là ai không?

- Không, chỉ nghe nói hình như đó là một nữ nhân tài giỏi lắm.

Tần Quan Vũ kinh ngạc hỏi :

- Là nữ nhân ư?

- Chẳng những là nữ nhân, mà còn là một nữ nhân chỉ mới hai mươi tám tuổi.

Tần Quan Vũ bây giờ mới thật là ngạc nhiên quá mức.

Lẽ đâu lời của Phượng Nghi đó là sự thật?

Tần Quan Vũ còn đang băn khoăn những điều mà Phượng Nghi vừa tiết lộ, thì bất chợt có ba tiếng rú hãi hùng vang lên từ phía trận đấu.

Hai người do mãi mê nói chuyện mà đã quên bẵng đi trận đấu giữa Tam lão và ba thuộc hạ của Quỷ huyệt. Giờ đây có tiếng rú vang lên

nên họ mới giật mình quay lại...

LXVIII

nữa tin nữa ngờ

Tần Quan Vũ và Phượng Nghi vừa quay lại, thì vừa thấy ba người của Quỷ huyệt đang lảo đảo không còn đứng vững nữa.

Cái bang Tam lão bật cười ha hả...

Bất Tử Lão Cái quát lên :

- Môn hạ Quỷ huyệt, hãy đón lấy giờ phút cuối cùng của các ngươi.

Bóng Tam lão nhoáng lên, ba bàn tay chĩa tới trong huyệt của đối phương.

Ba tên môn hạ của Quỷ huyệt từ từ gục xuống.

Tần Quan Vũ vừa mừng vừa thấy kỳ lạ. Chàng nói :

- Thật là kỳ dị.

Phượng Nghi hỏi lại :

- Có gì mà công tử ngạc nhiên như thế?

- Quỷ huyệt đã sai người ra mặt giang hồ mà đây lại là lần thứ nhất, thế tại sao lại đưa ra đám người vô dụng như thế nhỉ?

- Thật ra chẳng phải là họ vô dụng đâu, mà đó là do thực tài của Cái bang Tam lão đó chứ.

Nhân cơ hội này, Tần Quan Vũ hỏi dồn như cố dò thám thực hư của Phượng Nghi :

- Sao Phượng Nghi biết rõ thế?

Phượng Nghi cau mày :

- Công tử nghi ngờ tôi à?

Tần Quan Vũ vội trả lời :

- Không, tôi chỉ muốn biết về Quỷ huyệt thế thôi.

Phượng Nghi dịu giọng :

- Thật ra thì việc nghi ngờ của công tử cũng có chỗ đúng. Bất cứ ai ở vào trường hợp của công tử cũng đều phải nghi ngờ như thế. Tôi mong rằng từ đây về sau, bất luận đối với ai, công tử cũng đừng nên bộc lộ thân phận của mình.

Tần Quan Vũ gật đầu nói :

- Không sai, điều đó tôi cũng biết. Song, đối với Phượng Nghi thì có chỗ ngoại lệ...

- Dù thế nào thì công tử cũng nên cẩn thận là hơn. Nếu người của Liên minh mà phát giác được nhiệm vụ quan trọng của công tử thì sẽ còn nhiều nguy hiểm nữa.

- Phượng Nghi nhắc đến Liên minh, phải chăng là bao gồm luôn cả người của Tam Quốc miếu?

- Phải, đặc biệt là người của Tam Quốc miếu. Quỷ huyệt độc ác, Hạ Hầu viên âm hiểm, Tam Quốc miếu... Những điều đó công tử đừng quên.

Tần Quan Vũ nhỏ giọng hỏi :

- Còn Võ Lâm Đệ Nhất Gia?

- Theo tôi biết thì Võ Lâm Đệ Nhất Gia rất ít tham dự vào chuyện của giang hồ. Cứ theo lời đồn đãi thì Võ Lâm Đệ Nhất Gia tương đối quang minh chính đại hơn cả.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Đa tạ Phượng Nghi!

Phượng Nghi nói tiếp :

- Vì sự an nguy của công tử, tôi sẽ đi lo việc cải trang ngay bây giờ. Tối mai chúng ta sẽ gặp lại nhau tại khách điếm nơi thị trấn phía đông Hồ Bắc.

Chỉ một việc cải trang mà Phượng Nghi phải mất cả thời gian gần hai ngày, đây quả là điều rất đáng nghi, nhưng Tần Quan Vũ vẫn cố

giữ vẻ thản nhiên, nói :

- Được lắm, Phượng Nghi cứ tự nhiên.

Phượng Nghi tỏ vẻ lưu luyến nói :

- Công tử hãy bảo trọng, và đừng quên lời ước hẹn.

Dứt lời, nàng nhún mình lao vút đi như một cánh chim lướt gió.

Bóng Phượng Nghi vừa khuất, Tần Quan Vũ liền nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân thoáng bên tai :

- Hạ Hầu viên chủ và Quỷ huyệt chủ đã bắt đầu sợ sệt, nhưng trước mắt còn rất nhiều hiểm nguy cận kề. Minh chủ phải hết sức thận trọng.

Ngưng một lát, Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Xung quanh đây lúc này đã được bố trí đầy dẫy cao thủ của bản miếu. Xin Minh chủ cứ tự do bàn bạc, đừng ngại gì cả.

Tần Quan Vũ gật đầu nói :

- Có lẽ tiền bối hiểu ngụ ý của tại hạ khi thừa nhận với Phượng Nghi rằng mình chính là Minh chủ của Đồng Minh chứ?

- Phải chăng là để lấy sự tín nhiệm của nàng?

- Đúng thế! Và có lẽ nhờ thế mà tại hạ sẽ dò la được chút ít manh mối từ nàng.

- Có điều mà Minh chủ vẫn chưa thấy hết, đó là nàng sẽ hết sức nghe theo lời của Minh chủ.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặn lại :

- Nghe theo lời của tại hạ à?

- Nhất định sẽ là như thế!

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Tại sao?

Giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân có vẻ ngập ngừng :

- Việc đó... việc đó e rằng phải đợi đến khi lệnh tôn và lệnh đường tái xuất hiện trên giang hồ. Lúc ấy Minh chủ tất sẽ biết rõ.

Suy nghĩ một lát, Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Tiền bối tin rằng song thân của tại hạ vẫn còn sống ư?

- Rất có thể là còn sống, và cũng có thể đã đi vào Cầm Hồn cốc. Thật ra, vấn đề đó hãy còn nằm trong vòng bí mật.

- Tiền bối có biết lần này Phượng Nghi đi gặp Hạ Hầu viên chủ với mục đích gì chăng?

- Có hai điều có thể xảy ra. Một, là đến báo cho Hạ Hầu viên chủ biết rằng Minh chủ không sợ Kim Ty xà. Hai là về việc Cái bang Tam lão hơi khó đối phó.

Ngưng một lúc, Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Nhưng, hai việc đó đều là việc phụ. Việc chính yếu lại là việc liên quan đến thực lực của Minh chủ và hơn ba mươi mấy cao thủ của chúng ta, đặc biệt là Bát đại hộ pháp là những người có thể đạp bằng bất cứ nơi nào trong các võ lâm cấm địa.

Ngay lúc ấy, Cái bang Tam lão đã đến sát bên Tần Quan Vũ. Bất Tử Lão Cái cười ha hả, rồi nói :

- Thần Bí Nhân, có thể ra mặt được rồi.

Lời nói của Bất Tử Lão Cái vừa dứt thì một bóng người lao vút xuống.

Bất Tử Lão Cái trao hai bình thuốc đen như mực cho Thần Bí Nhân rồi nói :

- Một bình dành cho quý miếu, còn một bình thì xin giao lại cho Võ Lâm Đệ Nhất Gia. Chẳng biết ý kiến của Thần Bí huynh thế nào?

Thần Bí Nhân gật đầu nói :

- Như vậy hay lắm, nhưng sau đêm yến hội Tử Vong, chỗ thuốc này còn lại bao nhiêu thì hãy trao lại cho Chưởng môn các phái, nếu không thì họ sẽ lâm nguy mất.

Sực nhớ đến sự ra đi của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ nói :

- Tại sao mình không phái người theo dõi Phượng Nghi?

Thần Bí Nhân lắc đầu :

- Không cần đâu. Nếu phái người theo dõi nàng thì đó tuy là một biện pháp hay, nhưng bất quá đó cũng chỉ là hạ sách. Vì với võ công của nàng, nhất định sẽ phát giác được kẻ theo dõi mình. Vả lại, nếu đã dùng nàng làm gian tế thì Hạ Hầu viên chủ ắt hẳn cũng có sai người tiếp ứng. Cho nên, việc theo dõi nàng là một điều bất lợi.

Tần Quan Vũ hơi suy nghĩ, rồi gật đầu nói :

- Tại hạ có cách khác.

- Cách chi?

- Cho người giả dạng trà trộn vào hàng ngũ của đối phương.

- Hay lắm, phải chăng là trà trộn luôn vào cả Chí Tôn bảo? Nhưng chúng ta cần bao nhiêu người để làm việc đó?

- Chúng ta có thể dùng hai trong Bát đại hộ pháp của Đồng Minh.

Thần Bí Nhân vỗ tay tán thưởng :

- Nên dùng luôn Thập cái của Cái bang...

Nói đến đây, Thần Bí Nhân chợt nghiêm giọng :

- Lão phu có điều muốn bẩm cáo với Minh chủ.

- Xin tiền bối cứ nói.

- Bản Miếu chủ cần phải vâng mệnh của Minh chủ, mà lão phu thì phải tuân lệnh của Miếu chủ. Vậy thì sự quan hệ giữa lão phu và Minh chủ phải ra sao đây?

Câu hỏi của Thần Bí Nhân làm cho Tần Quan Vũ ngạc nhiên sửng sốt.

Về tình về lý, đối với Tam Quốc miếu, chàng cũng đâu có thể nói đến điều quan hệ?

Vậy thì tại sao Tam Quốc miếu chủ lại muốn tuân theo mệnh lệnh của chàng?

Nhưng, là một trong Bát kỳ, và cũng là một vị Trưởng lão của Tam Quốc miếu, Thần Bí Nhân nhất định không thể thốt ra một câu nói vô trách nhiệm được.

Lẽ tất nhiên, nếu Tam Quốc miếu phải tuân theo mệnh lệnh của chàng thì đây quả là một chuyện quang vinh. Nhưng phải chăng đó là sự thật?

Không, nhất định đây là sự thật, vì đã do chính miệng của Thần Bí Nhân vừa nói ra.

Nhưng chàng phải ứng phó thế nào đây?

Chẳng lẽ là một trong Bát kỳ, sư thúc Kiếm Hài Trúc Trượng lại có thể đặt vấn đề một cách lầm lẫn? Tất nhiên là không, và như vậy thì Thần Bí Nhân cũng không thể lầm lẫn được.

Tần Quan Vũ nhìn Thần Bí Nhân lắc đầu nói :

- Điều đó thật khó mà nói được.

Thần Bí Nhân vẫn chậm rãi trang nghiêm :

- Lão phu cần bẩm cáo với Minh chủ rằng, từ nay về sau, Tam Quốc miếu sẽ do Minh chủ điều khiển.

Tần Quan Vũ giật mình :

- Điều đó...

Thần Bí Nhân ngắt lời chàng :

- Đó là sự thật hiển nhiên như thế, xin Minh chủ đừng do dự. Giờ đây, nếu Minh chủ có gì cần hỏi, lão phu xin đem hết sự hiểu biết của mình để trình lại.

Biết không thể thay đổi một vấn đề đã được quyết định, Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu, rồi hỏi lại :

- Tại hạ muốn biết vấn đề liên quan đến tệ nghĩa phụ, tức tiền nhiệm Bang chủ Cái bang. Tại sao người lại ngồi chết ở trên đường dẫn

vào Tam Quốc miếu?

Như động đến mối thương tâm, Bất Tử Lão Cái ném tia mắt nghi ngờ về phía Thần Bí Nhân.

Thần Bí Nhân cười nhẹ :

- Thiên Tửu Cái, lão huynh cho rằng lão phu có dính dáng đến vụ mưu sát của lệnh sư huynh à?

Bất Tử Lão Cái khẽ gật đầu :

- Đó là việc không thể tránh được.

LXIX

Giáng Lan mỹ nhân

Thần Bí Nhân lắc đầu nói :

- Lão đã lầm rồi. Lão có biết lão phu gặp lệnh sư huynh ở đâu không?

- Ở đâu?

- Tại trước Tử Vong lâm!

Tần Quan Vũ kinh ngạc, khẽ bật một tiếng kêu khẽ.

Bất Tử Lão Cái tái mặt hỏi lại :

- Sao lại có chuyện như thế chứ?

Sau cơn xúc động, Tần Quan Vũ khẽ nói :

- Tiểu điệt đã có nói qua trường hợp của gia sư và Tư Văn Tú Sĩ...

Bất Tử Lão Cái thôi thúc :

- Thần Bí huynh, hãy kể tiếp đi!

Thần Bí Nhân buồn bã gật đầu :

- Mười năm qua, vì sự tàn nhẫn của Tử Vong lâm, khiến cho lão phu đặc biệt chú ý. Hôm đó, khi đang quan sát trước khu rừng ấy, lão phu chợt thấy một người lảo đảo từ xa đi lại...

Ngưng một giây như để nhớ lại chuyện xưa, Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Khi thấy bóng người đó, lão phu có hơi ngạc nhiên vì bằng vào dáng đi xiêu vẹo ấy, dường như người đó không biết tí gì về võ công cả. Nhưng nếu là một kẻ thường nhân thì sao lại lảng vảng ở trước Tử Vong lâm? Mãi cho đến khi người ấy lại gần thì lão phu càng kinh dị hơn, vì đã nhận rõ đó chính là lệnh sư huynh, tức Bang chủ Cái bang. Vì đã từng quen biết nhau, nên lão phu mới ra mặt. Lúc đó, lệnh sư huynh đã té nằm dưới đất. Lão phu vội khám qua kinh

mạch và biết rằng lệnh sư huynh đã bị mất hết tinh lực. Và lúc đó, lệnh sư huynh hé mắt, nói với lão phu bằng một giọng của một người đã mất hết sinh lực: “Vì chút tình bằng hữu, xin tôn huynh xuống cho một chưởng để sớm được kết liễu một đời thanh danh đã bị ô nhục của tại hạ”. Nghe vậy, lão phu bèn đỡ lệnh sư huynh ngồi dậy để tìm cách chữa trị, nhưng lệnh sư huynh đã tuyệt vọng nói tiếp: “Tạng phủ của tại hạ đã bị hư cả rồi, dù trên đời này nếu thật sự có thuật hồi sinh đi nữa thì cũng không còn cứu tại hạ được nữa, giờ đây tại hạ chỉ còn một con đường chết mà thôi”. Lão phu vội hỏi lệnh sư huynh về hậu sự, vì Bất Tử lão huynh cũng biết đấy, một người khi đã bị mất hết cả tinh lực thì dù cho Hoa Đà tái thế cũng không còn cách gì cứu được.

Tia mắt của Bất Tử Lão Cái rực lên đỏ ngầu :

- Tệ sư huynh có nói ai là hung thủ không?

Thần Bí Nhân khẽ gật đầu :

- Có chứ! Lão huynh hãy thong thả nghe lão phu kể tiếp đây. Rồi sau đó, lệnh sư huynh nhờ lão phu chọn giùm cho một người có đầy đủ tư cách và tài năng để trao lại thanh Vô Tình kiếm, và dĩ nhiên là người đó cũng sẽ thọ lãnh chức vị Bang chủ Cái bang. Và sau cùng, lệnh sư huynh xé vạt áo, cắn tay lấy máu viết lại một tờ huyết thư...

Bất Tử Lão Cái hỏi dồn :

- Tờ huyết thư ấy đâu?

Thần Bí Nhân thò tay vào lưng lấy tờ huyết thư trao ra, và nói :

- Bao nhiêu năm nay, lão phu vẫn giữ tờ huyết thư này, và xem nó là một vật bất khả ly thân.

Tần Quan Vũ tiếp lấy tấm huyết thư, trải ra cho mọi người cùng đọc. Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân cũng đứng sát vào nhau để xem huyết thư.

Trên mảnh lụa trắng, hiện ra nét máu đã thâm màu như sau:

“Lưu lại cho vị Bang chủ đời thứ mười hai của Cái bang:

Ta vì không cẩn thận, nên đã bị đầu độc bằng thuốc kích dâm và đã ngả vào vòng tay của một nữ nhân.

Sau khi tỉnh dậy thì ta mới biết mình đã bị hư thoát tinh lực, và còn bị hạ thêm một chưởng nữa, vì vậy đã làm cho tạng phủ hư nát không thể nào cứu được.

Nữ nhân dâm ác đó chính là Giáng Lan mỹ nhân Nam Cung Nghi.

Nếu chỗ hiểu biết của ta không lầm thì dâm nữ ấy chính là thê tử của Hạ Hầu viên chủ. Nhưng là người vợ đứng hàng thứ mấy thì ta không biết rõ.

Vì chưởng thế của dâm nữ dùng để đánh ta quả đúng là môn tuyệt học của Hạ Hầu viên.

Dâm nữ ấy mới nhìn vẻ bên ngoài thì quả là một nữ nhân tuyệt đẹp, nhưng lòng dạ lại độc ác vô cùng. Y thị thường cải trang làm nam nhân, và biết dùng Mỵ Công.

Sau này phải chú ý đặc biệt đến loại người đó trong chốn giang hồ.

Chỉ có một điều hơi khó hiểu, đó là loại thuốc kích dâm ấy vốn là của Quỷ huyệt, cần phải điều tra cho rõ...”

Xem xong bức huyết thư, Bất Tử Lão Cái ứa nước mắt thì thầm :

- Sư huynh! Sư huynh chết thật là thê thảm.

Tần Quan Vũ nghiến răng kèn kẹt :

- Hừ! Giáng Lan mỹ nhân, ta sẽ phân thây tên dâm nữ ngươi ra.

Thần Bí Nhân cất giọng ảo não :

- Giờ đây, việc báo thù là việc cần kíp, dù chư vị có bi thương lắm cũng chẳng ích chi.

Ngưng một lát như để cho không khí đau buồn lắng xuống, Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Huyết thư viết chưa xong thì lệnh sư huynh đã trút hơi thở cuối cùng. Rồi sau đó lão phu mới cõng người về bản miếu, và đã y theo lời di chúc, đợi chờ Minh chủ...

Tần Quan Vũ trố mắt hỏi lại :

- Chờ tại hạ?

- Đúng thế! Thật ra, từ lúc Minh chủ bái Thủy Cảnh tiên sinh làm sư phụ thì người của bản miếu đã âm thầm theo dõi và bảo hộ cho Minh chủ từ lâu...

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên :

- Vì lẽ gì mà các vị lại làm như thế?

Thần Bí Nhân trả lời úp mở :

- Việc đó sau này khi gặp lệnh tôn thì Minh chủ sẽ biết rõ ràng ngay. Còn bây giờ, vấn đề trước mắt chúng ta chính là Giáng Lan mỹ nhân Nam Cung Nghi.

Bất Tử Lão Cái gật đầu nói :

- Thần Bí huynh nói rất đúng, chúng ta phải trả cho được mối thù sâu tựa biển đó.

Tần Quan Vũ nói :

- Xin sư thúc yên lòng, đối với mối thù của nghĩa phụ, tiểu điệt thề sẽ đem sinh mạng của mình ra để quyết báo phục cho kỳ được mới thôi. Hiện nay, cái chìa khóa quan trọng chính là bản thân của Giáng Lan mỹ nhân Nam Cung Nghi... à...

Tần Quan Vũ bỗng nhiên à lên một tiếng, Thần Bí Nhân vội hỏi :

- Minh chủ đã phát giác điều gì rồi à?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Lúc ở Trích Huyết giáo, tại hạ đã từng nghe sư thúc Cổ Lãnh Vân có nói qua cái tên này.

Thần Bí Nhân hỏi dồn :

- Xin Minh chủ nói rõ hơn.

Tần Quan Vũ nghiến răng :

- Ân sư của tại hạ bị Ngọc Thường Nga hại, sư thúc Cổ Lãnh Vân thì bị Ngọc Dung La Sát hại, còn nghĩa phụ thì lại bị hại bởi tay của Giáng Lan mỹ nhân. Hừ, nhất định ba ả đó là cùng một bọn với nhau rồi.

Bất Tử Lão Cái trừng trừng đôi mắt đỏ ngầu :

- Quả là một âm mưu ô nhục, ghê tởm...

Suy nghĩ giây lâu, Thần Bí Nhân nói :

- Vấn đề trọng yếu là đã biết hung thủ sát hại nghĩa phụ của Minh chủ là Giáng Lan mỹ nhân Nam Cung Nghi, nhưng Nam Cung Nghi là ai? Cái khúc mắc của vấn đề là ở nơi đó.

Bất Tử Lão Cái cau mày nói :

- Là... là một trong những người thiếp của Hạ Hầu viên chủ.

Thần Bí Nhân hỏi dồn :

- Nhưng là người thiếp thứ mấy?

Bất Tử Lão Cái gục gật đầu :

- Thật khó mà biết được...

- À...

Tần Quan Vũ vụt kêu lên một tiếng rồi lặng thinh.

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân gần như cùng hỏi dồn một lượt :

- Đã phát hiện được rồi ư?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Có lẽ, nhưng vẫn chưa dám chắc lắm.

- Là ai?

- Ai vậy?

Tần Quan Vũ tỏ vẻ ngần ngừ :

- Tại hạ có điều muốn hỏi tiền bối và sư thúc, đó là nếu như Phượng Nghi quả thật là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, vậy thì môn công

phu Thiên Nữ Tán Hoa mà nàng thi triển có thật sự là đúng hay không?

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân đều sửng sốt...

Hồi lâu, Thần Bí Nhân mới khẽ cau mày :

- Thiên Nữ Tán Hoa... à... lão phu nghĩ ra rồi...

LXX

Thiên Nữ Tán Hoa

Như đã nắm chắc vấn đề, Thần Bí Nhân mím môi nói tiếp :

- Nếu Phượng Nghi đúng là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, vậy thì không khi nào lúc nãy lão phu có mặt ở đây mà nàng lại không hay biết.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Đó là một điểm đáng ngờ.

Và chàng quay sang hỏi Bất Tử Lão Cái :

- Lúc tiểu điệt nói chuyện bằng Truyền Âm Nhập Mật với Thần Bí lão tiền bối, sư thúc có phát giác điều đó không?

Bất Tử Lão Cái đáp :

- Không những chỉ phát giác, mà còn biết rõ nữa chứ.

Thần Bí Nhân gật gù :

- Có phải lão huynh phát giác ra lão phu đã dẫn dụ Hạ Hầu viên chủ rời khỏi nơi đó chăng?

Bất Tử Lão Cái lim dim đôi mắt, khoát tay :

- Đừng hỏi, lão phu đang suy nghĩ một việc...

Và ông chợt vỗ tay đánh đét một cái :

- Hừ, thật là nguy hiểm!

Thần Bí Nhân vội hỏi :

- Việc gì thế?

Bất Tử Lão Cái mím môi :

- Phượng Nghi quả nhiên không phải là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi. Lão phu nhớ lại lúc sinh tiền, tệ sư huynh thường nói rằng

Ngọc Cốt Băng Tâm tay xách giỏ hoa, thân hình mảnh mai tuyệt đẹp. Khi giao đấu, một đóa hoa có thể đánh ngã một người.

Thần Bí Nhân trố mắt :

- Thật thế sao?

Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Nhất định đó là sự thật.

Như sực nhớ lại điều gì, Thần Bí Nhân nói :

- Nữ nhân ấy có gặp lão phu một lần, và đã có giao đấu sơ qua. Nàng lấy hoa ném lão phu, và lão phu đã dùng kiếm để đỡ, kế quả...

Bất Tử Lão Cái hỏi dồn :

- Kết quả như thế nào?

- Ban đầu vì khinh địch nên lão phu bị sức phản chấn khiến cho phải thoái lui ba bước.

Sau đó, khi vận tám thành công lực để đỡ đóa hoa thứ nhì thì mới được đồng sức.

- Rồi cuối cùng, trận đấu ấy kết thúc thế nào?

- Cuối cùng thì nàng nhượng bộ bỏ đi.

Tần Quan Vũ gạn hỏi :

- Hình dáng của Ngọc Cốt Băng Tâm như thế nào?

Thần Bí Nhân đáp :

- Đúng như Bất Tử lão huynh đã nói, vóc người của nàng mảnh mai nhỏ thó rất đẹp, khác hẳn với Phượng Nghi. Có điều hơi lạ là đối với Hạ Hầu viên chủ Ảo Diện Nhân, lão phu vận dụng tám thành công lực thì hắn đã khó lòng chống đỡ rồi, hà huống là nàng.

Tần Quan Vũ hỏi tiếp :

- Như thế thì sự việc này chẳng phải là đã rõ ràng lắm rồi ư?

Bất Tử Lão Cái gật đầu nói :

- Tất nhiên là thế.

Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Bây giờ lão phu đã nghĩ ra rồi, người ấy xách giỏ hoa trăm đóa và sử dụng võ công như thế mới đúng là Thiên Nữ Tán Hoa, chứ như Phượng Nghi chỉ bằng vào hai dải lụa thì làm sao lại có thể gọi là Thiên Nữ Tán Hoa được?

Tần Quan Vũ nói :

- Chỉ một sự việc ấy thôi cũng đủ chứng minh rằng Phượng Nghi không phải là Ngọc Cốt Băng Tâm.

Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Tất nhiên!

Thần Bí Nhân nói thêm :

- Nếu lão phu nhận không lầm thì đúng là Hạ Hầu viên chủ và Phượng Nghi đã dàn cảnh để lừa Minh chủ.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Quả đúng như thế, và do đó, chúng ta có thể đoán rằng Phượng Nghi chính là Giáng Lan mỹ nhân Nam Cung Nghi.

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân trầm ngâm suy nghĩ...

Thình lình, Bất Tử Lão Cái nghiến răng giận dữ nói :

- Ta phải lấy đầu của dâm nữ ấy để tế sư huynh.

Và như không dằn được nữa, ông phóng vọt mình lên.

Tần Quan Vũ vội gọi theo :

- Sư thúc hãy khoan!

Bất Tử Lão Cái xoay mình trở lại hỏi :

- Hiền điệt, có việc gì thế?

Thần Bí Nhân lên tiếng :

- Bất Tử lão huynh vì nóng lòng nên có hơi hấp tấp. Vấn đề này cần phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

Bất Tử Lão Cái mím môi im lặng.

Tần Quan Vũ nói :

- Sư thúc...

Chàng chưa nói hết câu thì Thần Bí Nhân khẽ suỵt một tiếng rồi nói :

- Có người đến.

Vừa nói, Thần Bí Nhân vừa lao mình vào rừng rậm.

Tần Quan Vũ khẽ cau mày và đưa mắt quan sát chung quanh.

Bất Tử Lão Cái ngửa mặt cười ha hả, nói :

- Thật là hân hạnh! Nếu các hạ đường đường chính chính ra mặt thì tệ Bang chủ cùng với Cái bang Tam lão này rất hoan nghênh thù tiếp.

Một giọng nói lạnh lùng đáp lại :

- Lão quỷ, lão chính là Bất Tử Lão Cái đấy chứ?

- Chính là lão phu đây!

- Và người thiếu niên kia là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ?

Tần Quan Vũ chưa kịp đáp thì Bất Tử Lão Cái đã gầm lên :

- Có việc gì thì cứ ra mặt đối thoại, hà cớ gì phải hỏi lôi thôi?

Tiếng đối phương cười khẩy. Lúc này mới nhận ra được đó là giọng của một nữ nhân.

Đối phương lại nói :

- Lão quỷ, đừng vội. Ta có chuyện muốn nói với Bang chủ của lão, đừng chen vào.

- Được! Hãy báo danh đi rồi mới nói chuyện sau.

Đối phương gặn lại :

- Nếu không báo danh thì sao?

Bất Tử Lão Cái trầm giọng :

- Xin thứ lỗi, nếu thế thì mời tôn giá hãy đi nơi khác. Tệ Bang chủ không thể nói chuyện với một kẻ vô danh.

- Chẳng lẽ các người lại có điều lệ đó hay sao?

Bất Tử Lão Cái lạnh lùng :

- Tất nhiên! Ngay cả ta đây mà nói chuyện với ngươi như thế này đã là quá rồi đấy.

Đối phương cười hăng hắc :

- Thật là cuồng ngạo! Lão quỷ, lão có biết ta là ai chăng?

Bất Tử Lão Cái cười gằn :

- Dù là Hoàng đế đi nữa thì cũng thế thôi.

Đối phương hừ lên một tiếng rồi nói :

- Được, vậy hãy nghe đây. Ta là một trong Tam tỳ nữ của Quỷ huyệt chủ đây.

Bất Tử Lão Cái cất giọng cười khinh thị và quay lại nói với Tần Quan Vũ :

- Thỉnh Bang chủ, chúng ta đi thôi!

Đối phương vụt thét lên :

- Hãy khoan!

Bất Tử Lão Cái cười gằn :

- Ngươi dám cản trở ư?

Đối phương gằn từng tiếng một :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi hãy nghe đây, hạn cho các hạ mười ngày phải đích thân tự đến đầu nhập Quỷ huyệt, như vậy thì bản Huyệt sẽ trao cho chức vụ Phó huyệt chủ. Bằng không, khi quá mười ngày thì chỉ có chết!

Bất Tử Lão Cái giận dữ gầm lên :

- Câm miệng!

Một bóng người nhoáng lên, rồi tiếng đối phương im bặt.

Thần Bí Nhân lao mình xuống rồi bật cười ha hả :

- Quả là một kỳ tích. Nên biết Tam tỳ của Quỷ huyệt trừ Huyệt chủ ra thì đều không xem ai ra gì cả. Thế mà phải rút êm trước uy thế của Bất Tử lão huynh đấy nhé.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Đối với Quỷ huyệt, dường như lão tiền bối biết rất rõ ràng?

Thần Bí Nhân mỉm cười nói :

- Thật ra, đối với ba nơi cấm địa võ lâm thì ngoài mặt tuy xem như ai nấy đều đóng cửa tự thủ, nhưng nơi nào cũng cố tìm cách dò xét đối phương. Nếu bản miếu không biết ít nhiều về Quỷ huyệt thì làm sao dám đụng đến họ?

LXXI

Bạch Y Thư Sinh

Tần Quan Vũ gục gật đầu ra chiều suy nghĩ...

Thần Bí Nhân hỏi lại :

- Chẳng lẽ Minh chủ lại bắt đầu nghi ngờ Tam Quốc miếu ư?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không, không bao giờ có chuyện ấy!

- Thế thì tốt lắm! Từ đây về sau, khi cùng đi với Phượng Nghi, việc đó cũng chẳng khác nào là làm bạn với cọp. Xin Minh chủ hãy cố thận trọng!

Bất Tử Lão Cái vụt hỏi :

- Hiền điệt, bắt đầu từ nay, Tam lão phải hành động như thế nào?

Tần Quan Vũ suy nghĩ giây lát rồi đáp :

- Cứ y theo kế hoạch đã bàn mà hành động. Giờ đây, hai phe chính tà chưa chính thức giao đấu, nhưng cũng đã chạm nhau lẻ tẻ rồi, khi đến Tử Vong Yến Hồi, nhất định sẽ phải dùng toàn lực mới xong.

Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Đúng thế, sư thúc sẽ y theo kế hoạch mà làm.

Dứt lời, ông ra lệnh cho Diệu Thủ Thần Cái thu nhặt xác Kim Ty xà gói lại.

Tần Quan Vũ vòng tay nói :

- Tiểu điệt xin cáo từ!

Bốn người cúi đầu đáp lễ, cùng bái biệt chàng. Tần Quan Vũ hú dài một tiếng, rồi nhún chân lao vút về hướng xa xa...

* * * * *

Ba Đông, một thị trấn giáp giới Tứ Xuyên Hồ Bắc, mới vừa chập tối mà khách qua đường đã thưa dần.

Tần Quan Vũ xăm xăm đi vào khách điếm...

Trời vào thu, gió đêm khá lạnh, cả khách điếm rộng thênh thang chỉ có một người ngồi ở đó, thì ra là một gã bạch y thư sinh.

Khi Tần Quan Vũ mới bước vào, bạch y thư sinh vội đứng dậy vòng tay hỏi :

- Các hạ chỉ có một mình thôi sao?

Tần Quan Vũ gật đầu chào lại :

- Đúng thế!

Rồi chàng bước lại trước bàn của bạch y thư sinh và ngồi xuống rất tự nhiên.

Nhưng, Tần Quan Vũ bỗng giật mình...

Vẻ mặt như ngọc sáng của bạch y thư sinh làm cho chàng phải âm thầm tán thưởng. Người có tiếng là tuấn tú như chàng mà khi so sánh với bạch y thư sinh này thì vẫn còn kém một bậc.

Chờ Tần Quan Vũ ngồi xong, bạch y thư sinh mới mỉm cười nói :

- Tại hạ là một kẻ phàm phu, nhưng vì lúc nhỏ rất hâm mộ các đấng tiên hiền thích du sơn ngoạn thủy, nên mới bỏ nhà bắt chước họ đi đó đi đây, nhưng...

Ngưng chốc lát, bạch y thư sinh lại mỉm cười :

- Nhưng, sau những lúc mải mê du sơn ngoạn thủy, lúc ấy mới chợt cảm thấy mình cô độc. Nhất là những đêm về nơi khách điếm đơn côi...

Giọng nói tâm tình của bạch y thư sinh từ từ thấp xuống, khiến cho Tần Quan Vũ cảm thấy nảy sinh tính cảm đối với hắn.

Và bạch y thư sinh nói tiếp :

- Đường dài không bạn thật là tịch mịch vô cùng, và sau khi được thưởng thức qua bao nhiêu danh lam thắng cảnh, tại hạ lại cảm thấy

cuộc sống của mình đã trở nên vô nghĩa...

Tần Quan Vũ hỏi :

- Với một bậc tao nhân nhã sĩ như nhân huynh đây, sao lại bảo rằng cuộc sống vô nghĩa? Vậy phải làm sao mới có thể gọi là có nghĩa?

Bạch y thư sinh mỉm cười :

- Huynh đài khéo hỏi thế thôi, chứ từ cổ chí kim, có biết bao anh hùng hào kiệt đã vì thế nhân mà hành sự, như thế mới là có ý nghĩa chứ.

Tần Quan Vũ chợt thở dài.

Bạch y thư sinh hỏi :

- Huynh đài cảm khái điều chi thế?

- Tại hạ đang nghĩ đến tấm thân không vướng víu những điều phiền toái của nhân huynh mà đâm ra ngưỡng mộ. Nhìn lại bản thân tại hạ, vì có rất nhiều điều ràng buộc nên không được tự do...

- Huynh đài bị người ràng buộc ư?

- Không, đúng ra là bị ràng buộc bởi công việc, chứ không phải vì người.

Bạch y thư sinh cả cười :

- Nghĩa là huynh đài vì có quá nhiều công việc không làm không được, vì thế mà phải lao tâm khổ tứ, suốt năm suốt tháng phải bôn ba?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Đúng thế!

Bạch y thư sinh lại cúi mặt thở dài.

Tần Quan Vũ gạn hỏi :

- Nhân huynh lại có điều chi phiền muộn?

Bạch y thư sinh khẽ nói :

- Người ta sinh ra gần như là không bao giờ biết đủ. Như huynh đài đây, cuộc sống của huynh có mục đích, có hy vọng, và không bỏ phí thời gian, đó mới là lạc thú của nhân sinh. Thế mà huynh đài lại vẫn cảm thấy băn khoăn vì mất tự do. Còn tại hạ thì du sơn ngoạn thủy, tuy thấy được sự hùng vĩ của Ngũ Nhạc và cái vẻ đẹp của sông hồ, nhưng lại cảm thấy không một mảy may ý nghĩa, tuổi xuân bị lãng phí, không một chút chi lạc thú.

Tần Quan Vũ hỏi :

- Như thế nào mới gọi là lạc thú?

Bạch y thư sinh cười dài :

- Tìm cái vui trong đau khổ, tìm cái dễ trong khó khăn... Kiếp người sinh ra là phải có hy vọng, chính cái hy vọng đó mới có thể ra sức đạp bằng mọi trở ngại để đi đến hy vọng của mình. Và như thế mới gọi là lạc thú.

Tần Quan Vũ nhìn sững bạch y thư sinh.

Đây phải chăng là một kỳ nhân?

Chẳng những y tuổi nhỏ, mà dáng dấp thật đúng là thư sinh. Thế mà trong lời lẽ lại chứng tỏ sự siêu quần bạt tụy. Bạch y thư sinh này đúng là một người hiếm có.

Bạch y thư sinh lại cười :

- Huynh đài có thấy như thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Đúng! Rất đúng như thế!

Tên tiểu nhị từ lâu ngồi ngủ gà ngủ gật, bây giờ giật mình tỉnh dậy, và khi thấy có thêm một người khách, gã vội bước đến hỏi Tần Quan Vũ :

- Xin hỏi khách quan dùng chi ạ?

Tần Quan Vũ bảo :

- Hãy chọn cho ta một căn phòng tốt.

Bạch y thư sinh chen vô :

- Huynh đài tửu lượng chắc khá lắm?

Tần Quan Vũ đáp :

- Cũng uống được đôi cân!

Bạch y thư sinh cười lớn :

- Tuy là bình thủy tương phùng, nhưng kể như cũng hữu duyên. Vậy nhân đêm nay trời trong gió mát, chúng ta cùng mang rượu ra ngoài thành dạo cảnh cho vui, không biết huynh đài có đồng ý chăng?

Thấy Tần Quan Vũ trầm ngâm, bạch y thư sinh nói tiếp :

- Gặp gỡ chỉ là ngẫu nhiên, biết đâu sau đêm nay rồi thì suốt đời sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa. Vậy tại sao đêm nay mình không thể cùng nhau nâng ly để lưu lại một ký ức tốt đẹp cho mai sau?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Được lắm chứ!

- Nhưng tại hạ làm chủ đấy nhé!

- Hay lắm! Vậy thì xin cảm tạ nhân huynh!

Bạch y thư sinh bèn bảo tiểu nhị xếp đặt rượu và thức nhắm, rồi đứng lên hỏi Tần Quan Vũ :

- Huynh đài hãy còn chưa cho biết quý danh?

- Tại hạ tên Tần Quan Vũ, còn nhân huynh?

Bạch y thư sinh mỉm cười :

- Tại hạ họ Hoàng Phủ, tên Duy.

Cả hai bèn đứng lên sửa soạn cho cuộc thưởng trăng dạo cảnh...

LXXII

Chơi trăng đồng nội

Ánh trăng trải một màu...

Ngoại thành Ba Đông trấn, trên một vùng cỏ xanh mướt bằng phẳng, hai chàng thiếu niên đang ngồi đối ẩm. Họ là Tần Quan Vũ và Hoàng Phủ Duy.

Ngẩng mặt nhìn trăng sáng, Hoàng Phủ Duy nâng ly rượu nói :

- Kiếp người khó mà say cho trọn, tại hạ và nhân huynh tuy là bằng hữu sơ giao, nhưng tính thông cảm như cố hữu. Vậy thì, “tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu”, mời nhân huynh hãy cạn.

Tần Quan Vũ mỉm cười, nâng ly nốc cạn.

Hoàng Phủ Duy nói tiếp :

- Có rượu mà không ngâm thơ, sợ rằng men nhạt. Tần huynh có nghĩ thế chăng?

Tần Quan Vũ cả cười :

- Cứ theo Hoàng Phủ huynh thì chúng ta nên làm thơ à?

- Không, chúng ta nên luận về thi có lẽ hay hơn.

- Hay lắm! Mời nhân huynh ra đề đi!

Hoàng Phủ Duy gật đầu :

- Được, nhưng không... Xin Tần huynh gợi ý trước đi.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Theo ý tại hạ thì trước hết chúng ta nên tìm hiểu nguồn gốc của thi ca.

Hoàng Phủ Duy gật gù :

- Nói ra e không trọn ý, theo đệ thì vì mối xúc động trong lòng nên phát xuất theo lời. Lời không đủ, đâm ra ta thán. Rồi ta thán cũng không thỏa măn nên mới nảy ra ngâm vịnh. Và cũng bắt nguồn từ đó, miệng ngâm nga, chân bước bồi hồi, tay phụ họa để mà diễn ý. Đó là sự trọn vẹn của thi ca. Và do đó, Ban Cố đã từng định nghĩa...

Ngừng ở đây, Hoàng Phủ Duy nhìn Tần Quan Vũ nói :

- Bây giờ thì xin đến lượt Tần huynh.

Thật là kỳ phùng địch thủ. Tần Quan Vũ cười ha hả rồi nói :

- Ban Cố đã định nghĩa rằng, sự vui buồn dồn ép trong lòng đó là cảm xúc và tiếng của cảm xúc là... thi ca, là sự xuất phát tình cảm tận đáy lòng thầm kín...

Hoàng Phủ Duy vỗ tay cười lớn :

- Hay! Tần huynh, chúng ta cùng cạn ly.

Chén rượu thứ hai vừa đầy lại, Hoàng Phủ Duy mỉm cười :

- Đề thứ hai chứ Tần huynh?

Tần Quan Vũ hứng chí gật đầu :

- Tốt lắm! Xin mời!

Hoàng Phủ Duy nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ :

- Bây giờ xin chuyển qua thần thoại. Theo nội thư của Hán Võ Đế, có một đoạn nói về Tây Vương Mẫu, xin Tần huynh nhắc lại cho.

Tần Quan Vũ nói liền :

- Theo nội thư của Hán Võ Đế, trước hết phác họa dung cách của Tây Vương Mẫu, một thiếu phụ dung nhan diễm lệ, phong tư tài mạo tuyệt vời...

Hoàng Phủ Duy ngắt lời :

- Hình như Tần huynh có nhiều ấn tượng đẹp đối với Tây Vương Mẫu thì phải.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không hẳn thế, tại hạ muốn tránh các điều đáng sợ ghi ở Tây Sơn Kinh khi hình dung Tây Vương Mẫu, mắt beo răng cọp, tóc rối bồng bềnh, một nhân vật thể hiện đầy đủ những gì tàn khốc.

Hoàng Phủ Duy gục gật đầu :

- A... thì ra Tần huynh muốn tránh cho người điều kinh khiếp đấy ư?

Và tia mắt của Hoàng Phủ Duy vụt lóe lên :

- Nhân trời quang trăng sáng, đệ muốn thỉnh giáo Tần huynh một vấn đề, đó là vấn đề "hoa đối với hoa".

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Hoa đối với hoa, căn nguyên là cuộc đọ sắc đua hương. Đệ biết làm sao mà giải thích bây giờ?

Hoàng Phủ Duy mỉm cười :

- Như thế là giải thích đến tận cùng rồi, chứ còn gì nữa mà Tần huynh bảo rằng không biết giải thích?

Và ánh mắt của Hoàng Phủ Duy chợt mơ màng như gửi tình vào cơi xa xăm :

- Đứng trước loài hoa mà mạt sát loài hoa, Tần huynh... à không, Tần công tử chưa đoán được tôi là ai sao?

Tần Quan Vũ giật mình, và như chợt hiểu ra, chàng thảng thốt kêu lên khe khẽ :

- Huynh đài... huynh đài...

Hoàng Phủ Duy bật cười :

- Sao còn gọi là huynh đài?

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Huynh đài là... nữ nhân ư?

- Nữ nhân? Là tỳ nữ của công tử đấy!

Tần Quan Vũ cảm thấy hai tai mình như ù hẳn lên.

Bạch y thư sinh trong dáng dấp phong lưu ẩn dật này lại là nữ nhân ư?

Nhưng tại sao lại nói là tỳ nữ của mình?

Nàng từ đâu tới? Và tới với mục đích gì?

Chàng cố thăm dò thêm một lần nữa :

- Hoàng Phủ huynh đùa với tại hạ đấy chứ?

Hoàng Phủ Duy thập giọng :

- Không đâu! Tôi không đùa với công tử đâu. Tôi quả là nữ nhân thật đấy. Và cũng đã thừa lệnh đi theo làm tỳ nữ cho công tử, cho nên tiệc rượu đêm nay có thể gọi là chút lễ diện kiến.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Nhưng cô nương vâng lệnh của ai?

Hoàng Phủ Duy lắc đầu :

- Xin thứ cho, vì điều đó tôi chưa thể thưa với công tử được.

- Tại sao?

- Tại vì chung quanh công tử có quá nhiều người theo dơi, quá nhiều cạm bẫy bủa giăng.

Tần Quan Vũ bàng hoàng, khẽ cau mặt.

Nhưng tiếng nói sau cùng của Hoàng Phủ Duy đã làm cho chàng rúng động.

Chàng chợt hiểu ra rằng mình không phải đang đứng trước một gã thư sinh ẩn dật, mà là một kẻ đưa đường.

Phong cách ngạo nghễ vụt trở lại với Tần Quan Vũ, chàng nói :

- Xin đa tạ lời chỉ giáo ấy!

Và chàng ung dung ngồi trở lại một cách hết sức tự nhiên...

LXXIII

Người tỳ nữ lạ lùng

Chờ Tần Quan Vũ ngồi yên trở lại, Hoàng Phủ Duy mỉm cười :

- Công tử có lẽ không được bằng lòng?

Tần Quan Vũ bắt đầu dò xét...

Nàng là ai?

Ai là chủ nhân của nàng?

Là tỳ nữ mà phong cách đã như thế, vậy thì chủ nhân phải là con người ra sao nữa?

Tần Quan Vũ hỏi theo sự suy nghĩ của mình :

- Kiến giải của quý chủ nhân...

Hoàng Phủ Duy ngắt lời :

- Chủ nhân của tiện nữ là công tử đấy chứ!

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Cô nương lại đùa nữa rồi!

Hoàng Phủ Duy nghiêm mặt :

- Không, đó là sự thật. Võ công của công tử tuy chưa đạt đến mức bao trùm võ lâm, nhưng khí phách và nghị lực đã hơn thiên hạ. Cho nên, chủ nhân của tiểu nữ mới đặc phái tiểu nữ đến hầu hạ công tử.

Tần Quan Vũ tỏ vẻ ái ngại :

- Điều đó thật tại hạ không dám nghĩ đến.

- Không đâu, công tử là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi, và cũng chính là Bang chủ Cái bang. Nay tiểu nữ được hầu hạ cho công tử thì đó là điều vinh hạnh của tiểu nữ đó chứ.

Không muốn cứ phải lẩn quẩn trong một vấn đề hãy còn quá mơ hồ, Tần Quan Vũ nâng ly nói :

- Nào, chúng ta hãy cạn!

Giọng nói của Hoàng Phủ Duy chợt trở nên uyển chuyển dịu dàng :

- Tỳ nữ xin tuân lệnh!

Tần Quan Vũ khẽ cau mày, nhưng vẫn đưa ly lên nốc cạn.

Hoàng Phủ Duy để ly xuống rồi mỉm cười nói :

- Đêm nay tửu hứng...

Thình lình, một giọng cười như thanh la bể từ xa vọng tới :

- Hai tên ranh con, chết đã đến nơi rồi mà còn chưa biết à?

Tần Quan Vũ đứng phắt dậy :

- Các hạ là ai? Hãy ra mặt đi rồi sẽ nói chuyện.

Vừa dứt lời, Tần Quan Vũ chợt nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật thoáng bên tai :

- Bẩm cáo Minh chủ, Hoàng Phủ Duy là kẻ cầm đầu Tam tỳ của Quỷ huyệt chủ, tên thật của ả là Xuân Lan, và người ước hẹn với Minh chủ mười ngày nữa đến Quỷ huyệt là Đông Tuyết. Hai ả này hợp với ả thứ ba tên là Thu Cúc nữa thì gọi là Tam tỳ.

Tần Quan Vũ rúng động trong lòng...

Sao lại nhiều nữ nhân thế? Mà họ lại toàn là những kẻ có tài, và họ dường như đều lẩn quất chung quanh chàng để bày mưu lập kế.

Với mỗi một Phượng Nghi thôi mà chàng đối phó đã vất vả rồi, bây giờ lại thêm Xuân Lan Hoàng Phủ Duy này nữa thì thật đáng sợ.

Tiếng nói như thanh la bể lại vang lên :

- Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai không?

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Sao ta lại phải biết một kẻ vô danh như thế?

Đối phương gầm lên :

- Tiểu tử, hãy đỡ!

Tiếp theo đó, một loạt kình phong ùn ùn ập xuống...

Hoàng Phủ Duy vụt tràn tới, đứng án phía trước Tần Quan Vũ rồi nói :

- Xin chủ nhân hãy để cho tiểu tỳ đối phó.

Vừa nói, nàng vừa phất nhẹ tay áo lụa...

Bùng!

Sau tiếng chấn động của chưởng lực là tiếng gầm giận dữ, và một bóng người lao vút tới...

Một gã đại hán đầy râu ria, mắt lộ nhìn chằm chặp vào Hoàng Phủ Duy bằng tia nhìn giận dữ.

Tần Quan Vũ nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật vang lên :

- Bẩm cáo Minh chủ, kẻ mới đến có danh hiệu là Lệ Quỷ. Hắn là một trong Ngũ quỷ của Quỷ huyệt đấy. Hãy chờ xem họ đối phó với nhau thế nào.

Tần Quan Vũ chưa kịp có một cử chỉ gì thì Hoàng Phủ Duy đã thét lên :

- Lệ Quỷ, ngươi đến đây làm gì?

Lệ Quỷ hơi sửng sốt :

- Hừ, tiểu tử, ngươi biết được đại danh của ta thì phải ta cũng phải cho ngươi biết cả những điều lợi hại...

Tiếng nói chưa dứt, song chưởng đã vung lên.

Hoàng Phủ Duy cười khẩy, khẽ uốn thân mình như cành liễu đong đưa trong gió, chưởng lực của Lệ Quỷ lập tức vuột vào khoảng không...

Lệ Quỷ khựng lại kêu lên :

- Ngươi... ngươi...

Hoàng Phủ Duy cau mặt :

- Ta là ai, ngươi đã biết rồi chứ? Hãy trở về đi, về thỉnh thị lại ý kiến của chủ nhân rồi hãy hành động.

Lệ Quỷ vẫn còn ngơ ngác :

- Cô nương...

Hoàng Phủ Duy gắt lên :

- Chủ nhân đã đổi ý nên mới phái ta đến đây, lẽ đâu ngươi lại chưa biết sao?

Lệ Quỷ tái mặt :

- Ờ... được, ta sẽ trở về...

Dứt lời, gã phóng mình lao nhanh vào rừng.

Chờ Lệ Quỷ khuất bóng rồi, Hoàng Phủ Duy mới quay sang Tần Quan Vũ nói :

- Xin chủ nhân thứ cho kẻ thô lỗ ấy.

- Không dám! Có lẽ cô nương và người đó quen biết nhau?

Hoàng Phủ Duy mỉm cười :

- Thật không dám giấu chủ nhân, hắn và tiểu tỳ vốn là đồng môn.

Tần Quan Vũ không ngờ Hoàng Phủ Duy lại nói ra một câu thành thật như vậy, chàng chỉ đành mỉm cười nói :

- Có lẽ quý chủ nhân muốn diệt trừ tại hạ?

- Có lẽ đúng thế, nhưng đó là ý nghĩ ban đầu, còn bây giờ thì đã thay đổi rồi. Vì thế người mới sai tiểu tỳ đến hầu hạ công tử.

Tần Quan Vũ gạn hỏi :

- Dám hỏi cô nương, quý chủ nhân là ai thế?

Hoàng Phủ Duy nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ :

- Nghĩa là công tử muốn biết chân diện mục của tiểu tỳ?

Thầm khen thiếu nữ này thông minh, Tần Quan Vũ gật đầu nói :

- Tại hạ nghĩ rằng giờ đây cô nương chắc cũng không cần phải cải trang nữa, và thật ra, tại hạ rất muốn biết quý chủ nhân vì lẽ gì lại thay đổi chú ý đối với tại hạ?

Hoàng Phủ Duy nở nụ cười thật đẹp :

- Nếu là vậy thì công việc trước nhất là tiểu tỳ xin phép được trở về với chân diện mục...

Sợ nàng làm cái việc thay y phục trước mặt mình, nên Tần Quan Vũ vội kêu lên :

- Không, không cần thiết lắm...

Hoàng Phủ Duy hơi ngạc nhiên hỏi :

- À, thế thì tiểu tỳ xin nói về chủ nhân... Thật không dám giấu công tử, chủ nhân của tiểu tỳ chính là Huyệt chủ Quỷ huyệt.

Tần Quan Vũ thật không còn biết đâu và đâu nữa cả.

Như thế nghĩa là sao?

Kể ra cũng kỳ, giá như Hoàng Phủ Duy nói dối, có lẽ Tần Quan Vũ sẽ giận dữ, nhưng bây giờ nàng nói thật thì chàng lại hoang mang.

Nghĩ đến âm mưu thâm độc của đối phương, Tần Quan Vũ vụt cười dài :

- Quỷ huyệt chủ có ý tốt, tại hạ xin đa tạ!

Hoàng Phủ Duy cau mày hỏi :

- Công tử nói thế là ý chi?

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Ý chi à? Hừ, cô nương cứ trở về bẩm cáo với Huyệt chủ rằng tại hạ là kẻ thô lậu, thật không xứng đáng với ý tốt của Huyệt chủ.

- Vậy là công tử bằng lòng lưu tiểu tỳ lại?

- Vấn đề không phải là ở nơi đó. Chẳng qua là tại hạ thật tình không dám nhận sự hậu ái đó. Vậy xin mời cô nương tùy tiện.

Hai giọt nước mắt của Hoàng Phủ Duy lăn dài xuống má, nàng cất giọng buồn buồn :

- Công tử khinh rẻ tiểu tỳ chăng?

Tần Quan Vũ khoác tay :

- Xin cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ đâu dám thế, chỉ vì...

- Chỉ vì công tử đối với Quỷ huyệt chúng tôi có mối thâm cừu, nên đã đem nó trút lên đầu tiểu tỳ?

- Không phải như thế...

- Vậy thì có lẽ công tử cho rằng Quỷ huyệt chủ sai tiểu tỳ đến đây để sắp bày âm mưu hãm hại công tử đấy chăng?

Tần Quan Vũ cau mày :

- Đúng thế!

Giọng Hoàng Phủ Duy vụt trở nên cực kỳ ảo não :

- Tiểu tỳ không dám trách công tử. Lúc ban đầu, khi nhận lệnh đến đây thì tiểu nữ cũng nghĩ như thế.

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Nhưng còn sự thật thì sao?

- Huyệt chủ bảo rằng từ giờ phút này trở đi, tiểu tỳ là thị tỳ của công tử, nghĩa là không còn quan hệ gì với Quỷ huyệt nữa cả. Tiểu tỳ nhất nhất đều không được mang danh nghĩa của Quỷ huyệt ra mà hành sự, và phải tuyệt đối trung thành với công tử.

Tần Quan Vũ bật cười :

- Có chuyện như thế nữa à?

Hoàng Phủ Duy vẫn buồn buồn nói tiếp :

- Tiểu nữ tuy ít học, nhưng cũng biết được chân nghĩa của chữ trung, vì thế nên không thể nào phản lại chủ nhân, dù đó là người chủ mới.

LXXIV

Những điều khúc mắc

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Lời lẽ của cô nương thật là dễ động lòng người. Tuy nhiên, tại hạ xin nói thật là rất khó mà tin được.

Hoàng Phủ Duy biến sắc :

- Bây giờ tiểu tỳ phải làm sao?

- Có một kế sách lưỡng toàn...

- Xin công tử dạy cho!

- Trở về Quỷ huyệt!

- Trở về Quỷ huyệt?

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Đúng vậy, đó là kế sách lưỡng toàn. Tại hạ tuy có ái mộ tài trí của cô nương, nhưng vì xét mình là kẻ quê mùa thô lỗ...

Hoàng Phủ Duy lắc đầu, cắt lời Tần Quan Vũ :

- Công tử thật không muốn thu nạp tiểu tỳ ư?

Tần Quan Vũ điềm đạm mỉm cười :

- Quỷ huyệt chủ đã có ân đối với cô nương, vậy thì cô nương phải phục vụ cho Huyệt chủ mới đúng chứ. Tại hạ và cô nương vốn là những kẻ xa lạ, làm sao tại hạ có thể nhận sự phục vụ của cô nương được?

Hoàng Phủ Duy thở dài :

- Việc này do Huyệt chủ sai khiến... Là một trang nam tử, chẳng lẽ công tử lại đi sợ tiểu tỳ ám toán sao?

Tần Quan Vũ làm thinh suy nghĩ...

Nếu mình không nhận thì có khác nào đã tỏ ra sợ sệt? Nhưng nếu tiếp thu thì phải xử trí thế nào đây?

Trong lúc Tần Quan Vũ tiến thoái lưỡng nan ấy, chợt nghe Thần Bí Nhân dùng Truyền Âm Nhập Mật nói :

- Xin Minh chủ cứ thu nạp ả để xem bọn chúng giở trò gì?

Tần Quan Vũ làm thinh giây phút, rồi khẽ gật đầu :

- Được rồi, nhưng chúng ta chỉ nên đối xử với nhau bằng tình bằng hữu thôi.

Hoàng Phủ Duy mừng rỡ, quỳ ngay xuống :

- Tiểu tỳ Xuân Lan, nguyện trọn đời tận trung với chủ nhân, nếu trái lời, sẽ bị chết một cách thê thảm.

Tần Quan Vũ khoát tay :

- Không cần phải thề thốt như thế!

Ngay lúc đó, chàng lại nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân :

- Bẩm cáo Minh chủ, tuân theo lệnh của bản Miếu chủ, lão phu phải trở về Tam Quốc miếu. Bao nhiêu năm nay theo hộ vệ Minh chủ, giờ đây thật khó dứt lòng lưu luyến, nhưng vì là lệnh của bản Miếu chủ nên lão phu cũng không biết phải làm sao. Nếu phải rời xa Minh chủ dù chỉ một ngày, thì lão phu cũng thấy buồn bực vô cùng. Hay là bây giờ Minh chủ ra lệnh lưu lão phu lại, vậy thì có lẽ Miếu chủ sư điệt sẽ phải tuân lời. Minh chủ thấy như thế có nên chăng?

Câu chuyện đột ngột quá, khiến cho Tần Quan Vũ sửng sốt vô cùng, nhưng chàng vẫn lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý với Thần Bí Nhân.

Giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân phảng phất thở dài :

- Lão phu biết rõ lòng của Minh chủ lắm. Minh chủ không muốn có chuyện nài ép người khác. Thôi được, chỉ đành như thế thôi.

Ngưng một lát, giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân trở nên bực tức :

- Không thể như thế được! Nhất định lão phu phải chất vấn sư điệt mới được.

Nói xong thì giọng Truyền Âm Nhập Mật ngưng hẳn, chứng tỏ Thần Bí Nhân đã đi rồi, Tần Quan Vũ cúi mặt thở dài sườn sượt.

Thật là khó hiểu.

Người của Tam Quốc miếu đã âm thầm đi theo hộ vệ từ lúc chàng còn đi với ân sư Thủy Cảnh tiên sinh và mãi cho đến ngày nay.

Nhưng tại sao thế?

Hoàng Phủ Duy chợt hỏi :

- Tại sao người ấy lại bỏ chủ nhân?

Tần Quan Vũ giật mình hỏi lại :

- Ai?

- Thần Bí Nhân!

Tần Quan Vũ đứng phắt lên, trố mắt nhìn nàng và hỏi :

- Tại sao cô nương biết?

Hoàng Phủ Duy vẫn thản nhiên :

- Tiểu tỳ còn biết nhiều hơn nữa kia. Từ nay trở đi, công tử mới thật sự là đi vào nguy hiểm. Việc Tam Quốc miếu chủ triệu hồi Thần Bí Nhân chẳng phải là một dấu hiệu đó sao?

Sự hiểu biết của Hoàng Phủ Duy - Không, phải gọi là Xuân Lan mới đúng - đã làm cho Tần Quan Vũ càng thêm ngơ ngác...

Đó quả là một chuyện vượt quá sức tưởng tượng của chàng...

Tần Quan Vũ đâm ra bực tức. Tại sao lại có thể như thế được chứ?

Xuân Lan nói tiếp :

- Thật ra Thần Bí Nhân có võ công xấp xỉ với Quỷ huyệt chủ, nhưng tiếc là đã làm tiết lộ việc của Đồng Minh do sự xuất hiện công khai khi cùng công tử và Quái Ảnh Khách bàn việc...

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Chuyện của Đồng Minh mà Quỷ huyệt cũng biết nữa sao?

- Dĩ nhiên là biết rất rõ ràng, nhưng không cho Hạ Hầu viên chủ biết.

- Tại sao?

- Tại vì Hạ Hầu viên chủ là con người dễ phản phúc, và có quá nhiều dã tâm.

Ngưng một lát, Xuân Lan lại nói :

- Tiểu tỳ giờ đây đã thị tỳ của công tử rồi, vậy nếu có chuyện gì cần hiểu rõ, xin công tử cứ hỏi.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không còn chuyện gì khác nữa đâu.

Thình lình, giọng Truyền Âm Nhập Mật lại vang lên :

- Minh chủ, thật là nguy hiểm! Xin Minh chủ cứ giữ thái độ tự nhiên, lão phu sẽ bẩm cáo công việc.

Xuân Lan nói tiếp :

- Công tử không biết nhất cử nhất động của Thần Bí Nhân đều nằm dưới sự theo dõi của Quỷ huyệt sao?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Cũng chưa hẳn như thế...

Rồi chàng vụt hỏi lại :

- Quỷ huyệt theo dõi tại hạ có phải là để trừ tuyệt hậu hoạn không?

Xuân Lan lắc đầu :

- Không, theo dõi công tử không phải để hại công tử, cũng không phải do việc của Huyền kinh, mà là do vấn đề Cầm Hồn cốc. Công tử có biết những bảo vật ở Cầm Hồn cốc không?

- Có biết sơ qua...

Xuân Lan lộ vẻ mừng :

- Thế thì hay lắm! Cầm Hồn cốc có sáu món bảo vật quý giá mà ai ai cũng thèm thuồng. Trong đó có một vật gọi là Trú Nhan Bí Đơn, chắc công tử biết chứ?

Tần Quan Vũ cau mày.

Chẳng lẽ Huyệt chủ Quỷ huyệt lại cũng muốn có được món thuốc trẻ mãi không già, món vật luôn được nữ nhân khát khao ấy?

Xuân Lan nói tiếp :

- Cái mà Huyệt chủ Quỷ huyệt mong có được chính là Trú Nhan Bí Đơn.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Chẳng lẽ Huyệt chủ Quỷ huyệt là nữ nhân sao?

Xuân Lan gật đầu :

- Chẳng những là nữ nhân, mà còn là một nữ nhân tài mạo xuất chúng nữa. Nhưng, chỉ khác với Tam Quốc miếu chủ ở chỗ Tam Quốc miếu chủ là một người trầm lặng, còn Quỷ huyệt chủ là một người ưa giết chóc, nhưng bản tính vốn thiện lương.

Tần Quan Vũ dò hỏi :

- Hình như cô nương biết khá nhiều về Tam Quốc miếu?

- Thật ra, giữa Tam Quốc miếu chủ và Quỷ huyệt chủ cũng không có thù hận gì, nhưng vì quan hệ bất đồng, cho nên giữa đôi bên không thể gặp nhau.

Tần Quan Vũ định hỏi thêm, nhưng giọng Truyền Âm Nhập Mật bỗng vang lên :

- Bẩm cáo Minh chủ, Quỷ huyệt chủ và trưởng lão Quỷ huyệt sắp đến. Đây là một đại sự trong võ lâm suốt một trăm năm nay, Minh chủ cứ yên lòng và bình tĩnh đối phó.

Giọng Truyền Âm Nhập Mật vừa dứt, thình lình có hai bóng người vút tới.

Đó là một lão nhân tuổi khoảng bảy mươi, ba chòm râu dài thậm thượt phất phơ trước ngực, và một thiếu nữ như cành lan rực rỡ còn hơn cả Phượng Nghi. Với búi tóc trái đào cao vút, với đôi mày cong, nhỏ dịu dàng, với đôi mắt long lanh và đôi tròng mắt đen nhánh, người thiếu nữ này toát ra một sức quyến rũ lạ lùng.

Xuân Lan vội vàng đứng lên.

Nhưng Tần Quan Vũ vẫn nhìn thiếu nữ, nhếch môi cười nhạt :

- Phải chăng cô nương là Quỷ huyệt chủ?

Nàng thiếu nữ ấy bước lên hai bước, nở nụ cười như đóa tường vi, đáp :

- Đúng thế!

Nàng đáp gọn một tiếng, rồi quay sang giới thiệu lão nhân :

- Còn đây là người dẫn đầu của Bát đại trưởng lão của Quỷ huyệt, nhưng vì không hay đi lại trên giang hồ, nên không có danh hiệu gì cả.

Trưởng lão Quỷ huyệt trang trọng vòng tay :

- Lão phu là Trại Ca Thạch, xin ra mắt Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi.

Tần Quan Vũ vòng tay đáp lễ, nhưng giọng vẫn lạnh lùng :

- Không dám! Xin tham kiến Trại lão tiền bối!

Quỷ huyệt chủ vụt quay lại đằng sau, gằn giọng :

- Thần Bí Nhân, xin mời ra mặt. Tần công tử chắc không thích những kẻ co đầu giấu mặt như thế đâu.

LXXV

Quỷ huyệt chủ

Tiếng của Quỷ huyệt chủ vừa dứt thì một giọng nói trầm trầm đáp lại ngay :

- Lão phu xin bái kiến Huyệt chủ, nhưng thẹn vì không dám gặp mặt nên phải giấu mình.

Tần Quan Vũ mỉm cười không nói.

Quỷ huyệt chủ quay lại dịu giọng nói :

- Có lẽ công tử rất muốn biết danh tính của tiểu nữ chứ?

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Đúng thế!

Quỷ huyệt chủ đáp một cách hết sức êm dịu :

- Tiểu nữ tên là Mai Tương Phi.

Tần Quan Vũ cười gằn không nói.

Trại Ca Thạch cất giọng trầm trầm :

- Tần huynh sao lại vô lễ đối với tệ Huyệt chủ như thế?

Mai Tương Phi nghe vậy thì quay lại gạt ngang :

- Xin thúc thúc hãy lui ra ngoài, để điệt nữ nói chuyện với Tần công tử.

- Tuân lệnh!

Trại Ca Thạch nhún mình nhảy ra ngoài, đến khoảng hai mươi trượng mới dừng lại.

Quỷ huyệt chủ mở lời :

- Tần công tử, chúng ta hãy bàn chuyện Đồng Minh và Liên minh...

- Cứ nói!

- Cái gọi là Liên minh ấy chính do tiểu nữ đề xướng, chẳng hay công tử có ý nghĩ như thế nào?

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Là một tổ chức tà mị.

- Có lẽ là như thế, nhưng chỉ đến ngày hôm nay thôi. Tam Quốc miếu đã phản, Võ Lâm Đệ Nhất Gia cũng ly khai, tổ chức Liên minh kia thực chất đã không còn nữa. Bây giờ còn lại chỉ là Chí Tôn bảo, Hạ Hầu viên, và Trích Huyết giáo mà thôi.

Ngưng một lát, giọng của Mai Tương Phi chợt rắn lại :

- Nhưng, điều cần thiết là Liên minh sẽ đạp bằng Tam Quốc miếu...

Tần Quan Vũ mỉm cười ngạo nghễ :

- Cô nương muốn thị uy với tại hạ đó chăng? Làm vậy chỉ vô ích thôi.

Mai Tương Phi vụt cao giọng :

- Trại sư thúc, hãy cho Tần công tử biết uy lực của chúng ta.

Trại Ca Thạch vút mình lao tới.

Lúc đó, Thần Bí Nhân cũng lao xuống chặn lại và nói :

- Dừng lại!

Tần Quan Vũ vẫn thản nhiên :

- Thần Bí tiền bối hãy yên lòng, đối phương đã chỉ đích danh khiêu chiến thì xin cứ để tại hạ ứng phó.

Mai Tương Phi khẽ hất hàm :

- Trại sư thúc hãy y lệnh.

- Tuân lệnh!

Trại Ca Thạch quát lên một tiếng, song chưởng vung lên một lúc, kình lực rẽ ra như đôi gọng kiềm, xoắn lấy Tần Quan Vũ...

Thấy nội lực đối phương hùng hậu chưa từng thấy, Tần Quan Vũ vội vàng thi triển Thiên Long thần bộ tránh dạt sang một bên.

Trại Ca Thạch càng nhanh hơn nữa, vút theo như một cái bóng, tung chưởng tấn công luôn.

Tần Quan Vũ hừ lên một tiếng lạnh lùng, hai tay đẩy mạnh ra đối kháng...

Bùng! Bùng!

Hai tiếng chấn động làm mặt đất vở ra từng mảnh, Tần Quan Vũ bị bắn văng ra gần mười trượng, lăn tròn như quả cầu.

Trại Ca Thạch lao theo trầm giọng :

- Các hạ có lẽ đã phục võ công của Quỷ huyệt rồi chứ?

Tần Quan Vũ tung mình đứng dậy :

- Tại hạ tuy bất tài, nhưng chưa phục bất cứ một ai cả.

Mai Tương Phi khẽ nháy mắt với Trại Ca Thạch, vị trưởng lão của Quỷ huyệt liền dùng một thân pháp cực kỳ thần tốc, xẹt mình lao tới như một dãy khói đen, điểm ngay vào Khí Hải huyệt của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ rú lên một tiếng khe khẽ, rồi từ từ quỵ xuống.

Chàng cố gắng ngồi vững để vận công, chợt nghe một giọng Truyền Âm Nhập Mật vang lên :

- Vận khí Đan Điền, trập trung vào Khí Hải.

Tần Quan Vũ vừa vươn mình thì cảm thấy như gân cốt bị rã ra từng mảnh, và chàng lảo đảo ngã xuống cơ hồ ngất lịm.

Xuân Lan và Thần Bí Nhân tái mặt, cùng xốc lên một lượt...

Chợt nghe Trại Ca Thạch lên tiếng :

- Bẩm cáo Huyệt chủ, lão phu đã khai phá Sinh Tử Huyền Quan của Tần huynh, công việc hoàn toàn mỹ măn.

Thần Bí Nhân quay mặt lại, vừa kinh dị vừa mừng rỡ khi thấy sắc mặt đượm hồng của Tần Quan Vũ. Hơi thở của chàng đều đặn, rõ ràng là công lực đã đạt đến mức độ siêu phàm.

Sinh tử huyền quan được khai thông toàn diện, đó là một trạng thái cao tuyệt của võ công, điều mà những kẻ luyện võ đều mong đạt được.

Mai Tương Phi vụt ngẩng mặt nhìn vào khu rừng gần đó dịu giọng nói :

- Miếu chủ muội muội đã đến rồi sao không ra gặp mặt?

Một giọng nói như oanh vàng thỏ thẻ đáp lại :

- Tiểu muội vì thẹn khi bái kiến tỷ tỷ, nên mong tỷ tỷ hãy thứ cho.

Mai Tương Phi cười nhẹ :

- Tỷ muội chúng ta đã thề không cùng chung sống... Tuy nhiên, tình cảm riêng tư của chúng ta chưa chắc đã không thể hòa hợp. Chẳng lẽ chỉ vì hành động của các bậc trưởng bối mà chúng ta cứ mãi ôm lòng oán hận?

Lại thêm một tiếng thở dài hồi đáp :

- Chuyện ngày xưa như giấc chiêm bao, bước đường trước mặt mịt mờ như khói... Tiểu muội há dám vì chuyện ấy mà ôm lòng oán hận tỷ tỷ hay sao? Huống chi, chúng ta cốt nhục tình thâm, dễ đâu lại nói đến chuyện thù hằn? Tỷ tỷ nghĩ có phải thế không?

Mai Tương Phi mỉm cười chua xót :

- Đúng thế! Muội muội, tỷ muội chúng ta bao nhiêu năm nay không gặp mặt, tuy tính tình của ngu tỷ gần như trở thành hiếu sát, nhưng đối với muội muội, lòng ta vẫn hoài vọng không lúc nào nguôi.

- Sự quan hoài của tỷ tỷ, tiểu muội xin ghi tạc vào tâm khảm. Giờ đây, chúng ta hãy bàn về chuyện trước mắt. Chuyện về Tần công tử, tiểu muội muốn biết ý của tỷ tỷ định thế nào?

- Chẳng lẽ chuyện này muội muội lại không biết sao?

- Không, muội thấy rõ lắm chứ. Trước hết, tỷ tỷ cho Trại tiền bối dùng võ công áp đảo, khiến cho Tần công tử buộc phải vận công đề kháng, rồi chờ đến lúc công lực vận hành của Tần công tử đạt đến độ quy nguyên thì lại điểm vào Khí Hải huyệt. Có phải như thế không?

- Đúng thế!

- Một mặt điểm vào Khí Hải huyệt, một mặt Trại tiền bối lại dùng Truyền Âm Nhập Mật chỉ cách cho Tần công tử chế vận huyệt pháp, và Trại tiền bối đã đem hết chân lực truyền sang cho Tần công tử để khai thông sinh tử huyền quan.

- Đúng vậy!

- Nhưng, vấn đề đặt ra ở đây đó là lý do tại sao tỷ tỷ lại có hành động như thế?

Mai Tương Phi nghe hỏi như vậy thì chợt ửng hồng sắc mặt :

- À... ngu tỷ chưa biết phải giải thích thế nào với muội...

- Tỷ tỷ, Tần công tử sắp tỉnh lại rồi, tỷ tỷ đừng tiết lộ sự có mặt của muội đấy nhé.

Mai Tương Phi chợt cất giọng buồn buồn :

- Muội thật tình không muốn gặp tỷ ư?

- Vì thẹn mà muội không muốn gặp...

Mai Tương Phi cau mặt :

- Chẳng lẽ muội chờ cho đến lúc cốt nhục tương tàn vì chuyện tranh bá trong võ lâm rồi mới chịu gặp tỷ ư?

- Có lẽ phải như thế thôi...

LXXVI

Âm mưu và ân oán

Tần Quan Vũ vừa tỉnh lại thì vụt gầm lên một tiếng, rồi phóng vút mình lên cao đến mười mấy trượng. Và y như một con đại bàng, chàng xoay tròn giữa không trung một vòng thật rộng, rồi mới tà tà đáp xuống.

Nhưng, Tần Quan Vũ chợt giật mình ngơ ngác...

Bằng vào võ công của mình, một cái vọt ra ngoài mười trượng đã là cái lạ rồi, nhưng điều lạ hơn hết là giữa không trung mà vẫn còn dư lực khinh công để xoay một vòng rộng như thế thì quả là ngoài sức tưởng tượng.

Chuyện xảy ra thật làm cho Tần Quan Vũ điên đầu. Chẳng lẽ Quỷ huyệt lại có ý trợ giúp nội lực cho mình nữa sao?

Nhưng, lòng tự ái của một thanh niên lại sôi lên trong lòng Tần Quan Vũ...

Đường đường là một đấng nam nhi mà lại phải đi nhờ vả nữ nhân như thế được ư?

Mai Tương Phi khẽ nhích tới rồi cất giọng dịu dàng nói :

- Xin mừng cho công tử đã hoàn thành trong việc rèn luyện nội công.

Hơi tức đang nung trong lòng, Tần Quan Vũ đáp với giọng lạnh lùng :

- Hảo ý của cô nương, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng mong cô nương biết cho rằng, những việc hảo sự mà cô nương cố gắng đang làm đó cũng không thể xóa đi lòng thù hận của tại hạ đối với Quỷ huyệt được đâu.

Mai Tương Phi thoáng vẻ ngạc nhiên :

- Xin hỏi Quỷ huyệt đã xử sự không phải với công tử lúc nào?

Tần Quan Vũ nghe hỏi vậy thì đâm ra nghẹn lời...

Thật ra, đối với riêng chàng, Quỷ huyệt chưa từng gây ác cảm bao giờ.

Mai Tương Phi lại nói tiếp :

- Công tử không thể nói được, nghĩa là giữa Quỷ huyệt và công tử không hề có thù hận gì cả. Vậy thì thái độ của công tử đối với tiện nữ như thế e có phần quá đáng chăng?

Suy nghĩ giây lát, Tần Quan Vũ trả lời :

- Cô nương nói đúng. Quỷ huyệt đối với tại hạ thật không có gì đáng gọi là hận thù, nhưng chuyện ép buộc võ lâm mỗi năm phải tiến cống ba mươi thiếu nữ vào Quỷ huyệt đã gây ra không biết bao nhiêu là tang tóc. Đối với việc đó, hễ ai là người hành hiệp đều không thể làm ngơ được cả.

- Té ra vì chuyện ấy nên công tử lấy làm thù hận đấy sao? Thật ra việc đó là quy củ của Quỷ huyệt không biết đã có từ đời nào, và tiện nữ chỉ là kẻ thừa hành kế tiếp mà thôi.

Tuy nhiên, công tử đã nói thế thì quy củ ấy bắt đầu từ nay sẽ được bãi bỏ.

- Tại sao cô nương lại làm thế?

- Tại vì công tử không thích!

Tần Quan Vũ thật quá đỗi ngạc nhiên, không biết phải nói sao cho đúng với tình thế.

Mai Tương Phi lại dịu dàng nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta nên tiếp tục bàn về việc của Liên minh và Đồng Minh chứ? Như tiện nữ đã nói, công tử đã gia nhập Đồng Minh, thì lý đương nhiên tiện nữ phải rút khỏi Liên minh để khỏi bị dính líu vào chuyện tranh chấp giữa hai lực lượng. Và cũng để khách quan mà nói thêm với công tử về chương trình đột kích Hạ Hầu viên và tấn công Chí Tôn bảo của Đồng Minh, nhưng không biết công tử có tin tưởng tiện nữ chăng?

Suy nghĩ một lát, Tần Quan Vũ gật đầu nói :

- Tin chứ!

- Đa tạ công tử về sự tín nhiệm đó. Vậy xin cho công tử biết về thực lực của Hạ Hầu viên. Ngoài mặt, Hạ Hầu viên tỏ ra nghe theo lệnh của Quỷ huyệt, nhưng kỳ thực thì tiện nữ rất rõ dụng tâm của Ảo Diện Nhân, hắn chỉ dựa vào bản huyệt để đối phó với kẻ địch của hắn mà thôi...

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Cô nương quả có tài nhìn thấu lòng người.

Mai Tương Phi khẽ thở ra :

- Luận về tài trí, thì xá muội hơn tiện nữ nhiều lắm, nhưng nếu bàn về hùng tâm tráng chí, bàn đến bá nghiệp thì quả thực tiện nữ có hơn xá muội đôi phần.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Lệnh muội là ai thế?

Mai Tương Phi chợt giật mình :

- Đây là chuyện bí mật mà xá muội đã dặn dò tiện nữ phải giữ kín, nói bấy nhiêu đó cũng đã là quá lời rồi, mong công tử thứ cho việc phải nói thêm...

- Nếu là vậy thì tại hạ không dám ép.

- Đa tạ công tử! Dám hỏi, phải chăng công tử định đi theo Giáng Lan mỹ nhân Nam Cung Nghi vào Hạ Hầu viên?

Tần Quan Vũ kinh ngạc lắm, không ngờ Quỷ huyệt lại biết hành tung của mình quá rõ ràng như thế. Chàng bèn hỏi lại :

- Nam Cung Nghi có phải là Trần Phượng Nghi chăng?

- Đúng thế! Hơn nữa, sự cố tâm mưu đồ bá nghiệp của Hạ Hầu viên cũng không phải là mới có một sớm một chiều chi đâu, mà đó là sự chuẩn bị của ba chục năm nay rồi. Tuy nhiên, chúng không làm sao

qua mặt được Quỷ huyệt cả. Hạ Hầu viên chủ tuy độc, nhưng Mai Tương Phi này còn độc hơn hắn nữa.

Tần Quan Vũ bắt đầu bực bội :

- Hùng tâm của Mai cô nương thật đáng cho người bội phục!

Mai Tương Phi nghe lời ấy rồi thì hơi đổi sắc, nhưng nàng lại cố giữ vẻ ôn hòa :

- Mỗi người đều có một chí hướng riêng... Nhưng thôi, mong công tử nếu có đến Hạ Hầu viên thì hãy cố thận trọng giữ gìn, chúc công tử gặp nhiều may mắn.

Dứt lời, Mai Tương Phi nhún mình lao vút đi như một dải lụa xẹt vào rừng rậm.

Thần Bí Nhân và Xuân Lan vội lướt đến bên Tần Quan Vũ. Chợt nghe chàng nói :

- Thật là một thủ đoạn nguy hiểm!

Thần Bí Nhân vội hỏi :

- Minh chủ đã thấy được gian kế của nàng à?

- Đúng thế, và cũng vì lẽ đó mà tại hạ lại nảy ra nghi vấn. Tại hạ muốn hỏi tiền bối đôi điều...

- Xin Minh chủ cứ hỏi.

- Tiền bối có thể thử so sánh lực lượng giữa Quỷ huyệt, Tam Quốc miếu, và Hạ Hầu viên chăng?

- Vì các bên đều có gian tế nên ai cũng biết rõ nội tình của nhau. Nếu nói Tam Quốc miếu có sút hơn thì cũng chỉ trong đường tơ kẽ tóc mà thôi. Riêng Hạ Hầu viên thì cũng có thể yếu hơn hai nơi kia, nhưng cũng không phải là chỗ đáng xem thường.

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Mai Tương Phi đã có ý muốn thống trị võ lâm, cớ sao nàng lại khai thông Sinh Tử Huyền Quan, giúp cho tại hạ tăng thêm nội lực?

Thần Bí Nhân trả lời bằng phép Truyền Âm Nhập Mật :

- Chuyện nàng ta giúp cho Minh chủ thật là khó hiểu...

Và Thần Bí Nhân lại hỏi :

- Trước tình thế này, Minh chủ định liệu lẽ nào?

Tần Quan Vũ cũng dùng Truyền Âm Nhập Mật đối thoại với Thần Bí Nhân :

- Chúng ta nên chia đôi lực lượng, một đối phó với Liên minh, còn một thì để đối phó với Quỷ huyệt...

Rồi Tần Quan Vũ nói tiếp :

- Tại hạ muốn có người cải trang giả dạng làm tại hạ để cùng đi với Phượng Nghi. Tiền bối thấy có ai đủ khả năng ấy chăng?

- Có, nhưng khó giấu được Xuân Lan.

- Không sao, tại hạ giả đò đi ngoài, rồi nhân đó mà thay đổi, cho người giả trở lại đây.

Thần Bí Nhân nói :

- Biện pháp đó hay lắm, nhưng nêu một mình Minh chủ đi do thám Hạ Hầu viên thì chỉ sợ nguy hiểm lắm.

- Không sao đâu, tiền bối cứ đi lo tìm người giả dạng tại hạ đi.

Thần Bí Nhân từ giã quay đi, Tần Quan Vũ trở về chỗ cũ ngồi mà lòng bứt rức không yên.

Một phần là do lo lắng cho công việc sắp tới, một phần lại sợ Xuân Lan biết được việc của mình. Dù sao Xuân Lan vẫn là người của Quỷ huyệt.

Chợt chàng nghe tiếng của Xuân Lan từ phía sau vang lên :

- Xin mời công tử dùng trà.

Vô tình đụng phải làn da mát lạnh của nàng, Tần Quan Vũ rùng mình, rụt tay lại và nói :

- Không dám... không dám phiền đến cô nương.

Giọng Xuân Lan buồn buồn :

- Công tử khinh thiếp là kẻ tiện tỳ chăng?

Tần Quan Vũ rúng động trong lòng, vẻ buồn của nàng sao mà quá đẹp.

Chàng mỉm cười khẽ bảo :

- Cô nương nếu chưa buồn ngủ thì xin mời ngồi lại đây trò chuyện cho vui.

- Dạ!

Tần Quan Vũ dò hỏi :

- Cô nương chắc biết nhiều về Quỷ huyệt chứ?

- Dạ, tiểu tỳ có biết được ít nhiều.

- Quỷ huyệt chủ vì sao lại không phải là Vạn Tuyệt Độc Tôn, mà lại là Mai Tương Phi?

- Vạn Tuyệt Độc Tôn là mẫu thân của Mai cô nương, nhưng gần đây tính tình bà ấy có thay đổi và trở nên hòa nhã hơn, do đó mới bằng lòng giao Quỷ huyệt lại cho ái nữ chấp chưởng.

Tần Quan Vũ gật đầu rồi lại hỏi :

- Tại sao trong võ lâm không có ai dám giết tại hạ?

Xuân Lan mỉm cười :

- Đó là một chuyện lạ xưa nay chưa từng có. Thật ra đó là hiệp ước của Liên minh mà ai cũng phải tuân giữ.

- Hiệp ước của Liên minh ư? Thật là lạ nhỉ!

- Võ lâm từ xưa đến nay vốn là hư hư thực thực, nên điều đó thật khó mà biết được nguyên nhân.

- Phải chăng đó là âm mưu của Quỷ huyệt?

- Cũng có thể lắm. Nếu công tử đoán sâu thêm, thì có lẽ sẽ lóe ra nhiều ánh sáng...

Câu nói úp mở của Xuân Lan làm cho Tần Quan Vũ giật mình. Chàng lại hỏi :

- Phải chăng song thân của tại hạ đều ở tại Quỷ huyệt?

- Đúng thế! Họ ở đó có hơn mười năm rồi, giá như Quỷ huyệt quyết hại thì có lẽ họ đã không còn nữa. Và công tử xin hãy yên lòng, Quỷ huyệt chủ đối với song thân của công tử thì một lòng cung kính như song thân của mình.

- Phải chăng họ cầm chân song thân của tại hạ là để lợi dụng việc xâm nhập Cầm Hồn cốc?

Xuân Lan lắc đầu :

- Có lẽ không phải là như thế!

- Tại sao?

- Vì cả trăm năm nay, không ai biết được chuyện của Cầm Hồn cốc là hư hay thật. Vả lại, dù lệnh tôn có biết Cầm Hồn cốc, có lấy được Trú Nhan Bí Đơn thì cũng đâu có dễ gì lại giao cho Mai Tương Phi.

- Tại sao?

- Tại vì ông có một người con trai, nhưng lại có tới hai người con dâu.

Tần Quan Vũ như một người rơi vào vực thẳm, chàng ngơ ngơ ngác ngác hỏi lại :

- Hai người con dâu ư?

- Nghĩa là trước khi công tử ra đời, song thân của công tử đã đính ước cho công tử với hai người rồi...

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Lại có chuyện như thế ư?

Xuân Lan gật đầu :

- Công tử có thể hoài nghi việc này, nhưng lời tiểu tỳ vừa nói đó là sự thật. Hai vị thê tử của công tử hiện nay đều là những nhân vật ưu tú trong võ lâm cả.

Tần Quan Vũ sửng sốt không nói nên lời.

Xuân Lan nói tiếp :

- Công tử đừng lấy làm lạ. Một ngày nào đó, khi gặp lại song thân, sự thật ấy sẽ được chứng minh thôi.

Ngưng một lát, Xuân Lan lại tiếp :

- Công tử hãy bình tĩnh mà nghe cho rõ, hai vị thê tử của công tử đó, một người là đương kim Huyệt chủ của Quỷ huyệt Mai Tương Phi, và một người nữa chính là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi Âu Chính Cầm, tức là Tam Quốc miếu chủ, người đã phong tặng cho công tử danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi.

LXXVII

Sống chết mù mờ

Càng nghe, Tần Quan Vũ càng như người trong mộng nghe sấm giật mình.

Chàng sửng sốt như kẻ mất hồn, không biết đối với một vấn đề quá sức tưởng tượng ấy thì có nên tin hay không?

Chuyện có thể thật như thế ư?

Xuân Lan chợt thở dài :

- Tỳ nữ nói những lời đó hoàn toàn là sự thật, công tử có thể không tin, cũng như lúc mới vừa nghe, tỳ nữ cũng không tin.

Tần Quan Vũ gạn hỏi :

- Làm sao cô nương biết được những chuyện ấy?

- Chính miệng của Quỷ huyệt chủ Mai Tương Phi nói ra.

Tần Quan Vũ đâm nghi, chàng nghi Xuân Lan rất có thể không phải là tỳ nữ...

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Cô nương có thể nói thật thân phận của mình chăng?

Xuân Lan hơi đổi sắc :

- Tỳ nữ đã nói rõ rồi, tỳ nữ vâng lệnh chủ nhân đến đây phục thị cho công tử, đó là thân phận của tỳ nữ.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Cô nương không phải là tỳ nữ.

- Không, tỳ nữ vẫn thật là tỳ nữ, có khác chăng là do công tử cất nhắc cho thôi.

- Tại hạ làm sao có thể cất nhắc cho cô nương? Và cất nhắc bằng cách nào?

Xuân Lan chợt ửng hồng đôi má, cúi mặt thẹn thùng nói :

- Nếu công tử bằng lòng cho tiện nữ làm tỳ thiếp thì không phải đã là cất nhắc cho tiện nữ từ gà lên phượng rồi đó sao?

Câu nói của nàng khiến cho Tần Quan Vũ không lạnh mà run, chàng khẽ liếc qua và thấy vẻ e thẹn càng làm cho nàng tăng thêm vẻ đẹp một cách lạ lùng.

Lòng của Tần Quan Vũ chợt rộn lên, phải chăng chồi non tình ái đã manh nha trong tâm khảm?

Thình lình, trong lúc không khí như cô đọng lại trong căn phòng nhỏ, chợt từ ngoài cửa có một bóng nhân ảnh lao vào.

Tần Quan Vũ và Xuân Lan giật mình nhìn lại, cả hai suýt phải kêu lên: Trần Phượng Nghi!

Nhưng, vừa vào đến trong phòng, Phượng Nghi đã ngã vật ngay xuống đất.

Tần Quan Vũ vội bước tới, chợt Phượng Nghi run rẩy kêu lên :

- Tần công tử... hãy ôm lấy thiếp đi...

Tần Quan Vũ như kẻ mất hồn, chàng đưa tay đỡ xốc lấy Phượng Nghi.

Da mặt của nàng như màu trang giấy trắng, Phượng Nghi thều thào qua hơi thở :

- Tần công tử... hãy ôm chặt... ôm chặt... thiếp đi...

Xuân Lan vội bước tới đưa tay giữ lấy bối tâm của Phượng Nghi và khẽ nói :

- Xin cho tỳ nữ chữa trị thương thế cho Trần cô nương.

Phượng Nghi nhìn Tần Quan Vũ lắc đầu rồi nói :

- Từ trước... tôi đã gạt công tử...

Tần Quan Vũ an ủi nàng :

- Phượng Nghi đừng nói gì cả, hãy tập trung lo cho việc trị thương.

Phượng Nghi lắc đầu thểu não :

- Tôi không còn hy vọng gì sống nữa rồi... Trước khi chết, tôi còn có rất nhiều việc phải nói lại với công tử...

Tần Quan Vũ đờ đẫn như kẻ mất hồn...

Dù sao đi nữa, kẻ đang nằm trong lòng chàng giờ đây cũng đã mang đến cho chàng một tình yêu đầu đời. Mối tình đó là một hình ảnh sâu đậm nhất mà trên đời này chưa chắc có một ai bôi xóa nó dễ dàng.

Chàng nhìn sững vào gương mặt nhợt nhạt và đau đớn của nàng.

Phượng Nghi nói qua tiếng nấc :

- Tần công tử, những lời nói của tôi trong lúc này mới chính thật là những lời nói xuất phát từ tận đáy lòng của tôi. Bước đường trước mắt của công tử thật là nguy cơ trùng điệp. Trước kia, tôi vâng lệnh Hạ Hầu viên chủ để theo dõi công tử, nhưng không ngờ một tình yêu chân thật lại phát sinh...

Ngưng một lát như để nén bớt sự xúc động, Phượng Nghi nghẹn ngào nói tiếp :

- Tình yêu chân thật ấy được sinh ra trong một hoàn cảnh giả trá... Tôi đã chịu đựng biết bao sự dày xé trong lòng, và cũng vì thế mà tôi đã quyết định một mình dò thám tận tường để tìm hiểu những bí mật của Hạ Hầu viên... kết quả chỉ có thể biết rằng song thân của công tử quả thật đang ở Chí Tôn bảo... và nghe nói hình như quyển thứ ba và thứ tư của Huyền kinh đều nằm trong Ngọc Quan Âm...

Giọng Phượng Phi càng lúc càng yếu dần :

- Và cuối cùng... tôi bị Hạ Hầu viên phát giác ra việc do thám ấy... và tất nhiên là phải chết dưới tay của Hạ Hầu viên chủ... nhưng tôi sẽ không một chút ân hận, vì... vì giờ đây tôi đã được chết trong lòng của công tử...

Phượng Nghi nói chưa dứt lời thì cánh cửa sổ chợt bị tung mạnh, Hạ Hầu viên chủ hùng hổ lao vào, và cùng với cái trớn đang xông vào đó, hai ngón tay của hắn giương ra xỉa thẳng ngay vào yếu huyệt của Tần Quan Vũ một cách cực kỳ hung hiểm.

Tần Quan Vũ chưa kịp tránh thì chợt nghe một loạt như kình quét tới, thì ra Xuân Lan đã vung tay đẩy Hạ Hầu viên chủ dội ngược ra sau.

Cơn giận đùng đùng nổi dậy, Hạ Hầu viên chủ lao mình tới giáng mạnh cả hai tay...

Hai luồn tiềm lực bủa ra như hai ngọn gió thốc...

Xuân Lan khẽ nhếch môi khinh khỉnh, phất mạnh tay áo lụa. Tiếp theo đó là hai tiếng dội nổi lên làm rung chuyển mặt đất. Hạ Hầu viên chủ hự lên một tiếng và lảo đảo thoái lui.

Xuân Lan vẫn đứng yên một chỗ bình chân như vại.

Tần Quan Vũ quát lên :

- Có bản lãnh thì hãy ra ngoài.

Vừa nói, chàng vừa ôm chặt Phượng Nghi phóng qua cửa sổ.

Phượng Nghi kêu lên đứt quảng :

- Công tử... kế hoạch của công tử đã bị Mai Tương Phi biết cả rồi... nàng có khả năng nghe thấu được lời Truyền Âm Nhập Mật của người khác... Tần công tử... duyên tình của chúng ta... chỉ có thế thôi...

Nàng chỉ nói được đến đó rồi nấc lên một tiếng và xuôi tay...

Tần Quan Vũ ôm chặt lấy nàng nức nở gọi :

- Phượng Nghi! Phượng Nghi!

Xuân Lan lao mình tới nắm lấy mạch môn của Phượng Nghi rồi lắc đầu, ảo não nói :

- Nàng đã chết rồi.

Vừa theo ra và kịp nghe lời nói của Xuân Lan, Hạ Hầu viên chủ gầm lên :

- Tiểu tử, ngươi phải đền mạng cho Phượng Nghi, nàng đã vì ngươi mà chết.

Xuân Lan lướt tới gần, gằn giọng nói :

- Hạ Hầu viên chủ, ngươi là một nam nhân vô dụng. Hãy nói lại thử xem, Phượng Nghi chết tại ai?

Trong sự giận dữ của Hạ Hầu viên chủ chợt thoáng lên vẻ đau thương :

- Xuân Lan, ngươi phải biết, nàng đã phản bội ta, đang đêm dám xâm nhập cấm địa để do thám nội tình của bản viên...

Xuân Lan hừ lên một tiếng lạnh lùng :

- Và bằng vào việc đó nên ngươi mới biết là nàng đã thật sự yêu Tần công tử?

- Không sai! Và ta đã phải đau đớn ê chề...

Xuân Lan ngắt lời :

- Đau đớn ê chề để rồi tập hợp cao thủ của Hạ Hầu viên lại và đã truy sát nàng?

Giọng của Hạ Hầu viên chủ càng trở nên ảo não hơn :

- Bản ý của ta chỉ là muốn giữ nàng ở lại Hạ Hầu viên. Không ngờ... không ngờ nàng đã chống lại... nàng vừa đánh vừa chạy, và vì vận dụng quá nhiều sức để cố đào thoát nên mới khiến cho nội thương từ nhẹ mà trở thành trầm trọng...

Hạ Hầu viên chủ vừa nói đến đó thì thình lình nghe tiếng gió động ào ào, mười mấy bóng người lao tới...

LXXVIII

Duyên phận lạ lùng

Tần Quan Vũ đảo mắt nhìn quanh những bóng người vừa mới tới, họ đã bao chặt một vòng tròn. Bọn chúng chính là Thập đại hộ viên và Tam trưởng lão, tất cả là mười ba cao thủ ưu hạng của Hạ Hầu viên.

Xoảng!

Tay trái ôm chặt lấy thi thể của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ khẽ lui lại nửa bước, tay phải rút soạt thanh Vô Tình kiếm ra thủ sẵn.

Tiếng thép khua lên rờn rợn, một vùng ánh sáng tía sẫm tua tủa vây lấy mình chàng.

Hạ Hầu viên xốc lên...

Xuân Lan quắc mắt lạnh lùng nói :

- Dừng lại!

Hạ Hầu viên chủ trừng mắt :

- Muốn gì?

Xuân Lan hé cười nửa miệng :

- Viên chủ, sao mà nóng thế? Nếu có muốn gì thì cũng nên nhận một lời khen đã chứ. Trên đời này có lẽ chỉ có mỗi một mình các hạ mới xứng đáng được gọi là người tài trí. Vì muốn thắng đối phương, các hạ đã không từ bỏ một thủ đoạn đê tiện nào cả, cho đến việc đem ái thiếp của mình ra làm mồi nhử, một việc làm chà đạp tình yêu như thế cũng vẫn không một chút thẹn thùng. Hừ, đã có can đảm làm thế, thì hãy có can đảm mà hứng lấy hậu quả, chứ tại sao lại trút trách nhiệm lên cho người khác?

Hạ Hầu viên chủ gầm lên như con thú dữ bị thương :

- Giết, giết! Giết tất cả cho ta.

Ngay lúc đó, năm bóng đen lao vút tới như năm dải khói. Những người mới đến giăng hàng sau lưng Tần Quan Vũ rồi cùng thưa :

- Ngũ lão xin bái kiến Bang chủ!

Sau khi Cái bang Ngũ Lão xuất hiện, tiếp theo đó, từ trên tàng cây xa xa có tiếng nữ nhân vọng đến :

- Hạ Hầu viên chủ, hãy khoan đã.

Và tiếp theo đó là một bóng người vút xuống, thì ra đó là Quỷ huyệt chủ Mai Tương Phi.

Chân vừa chấm đất, giọng oanh đã cất lên :

- Từ lúc chia tay, Tần công tử vẫn mạnh?

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Đa tạ!

Quay sang phía Xuân Lan, Mai Tương Phi chúm chím cười :

- Muội muội, bao nhiêu năm không gặp, muội đã cao lớn và xinh đẹp như một cành lan!

Xuân Lan cũng mỉm cười :

- Tỷ tỷ quá khen làm cho tiểu muội phải thẹn, vì đứng trước mặt tỷ tỷ thì tiểu muội nào khác gì một ngọn đèn dầu được đặt cạnh một vì sao.

Tần Quan Vũ nghe họ đối đáp mà cứ ngơ ngơ ngác ngác...

Người tỳ nữ Xuân Lan bây giờ lại cùng với Huyệt chủ mà xưng hô tỷ muội.

Thật là một chuyện đùa.

Mai Tương Phi quay về phía Hạ Hầu viên chủ nói :

- Ta có chuyện riêng muốn nói với Tần công tử, xin Viên chủ tạm tránh sang một bên. Khi xong việc, ta sẽ rời khỏi đây để đôi bên giải quyết vấn đề ân oán, như vậy có được chăng?

Hạ Hầu viên chủ cất giọng thảm não :

- Huyệt chủ xin hãy giúp cho tại hạ...

Mai Tương Phi vẫn dịu dàng :

- Viên chủ yên lòng, hãy lui ra ngoài trăm trượng đi.

Hạ Hầu viên chủ quay lại truyền lệnh cho thuộc hạ :

- Tam trưởng lão, Thập hộ viên, tất cả hãy lui ra ngoài trăm trượng.

Như để đề phòng bất trắc, Bất Tử Lão Cái bước tới gần bảo Tần Quan Vũ :

- Hiền điệt, hãy trao thi hài của Phượng Nghi cô nương lại cho sư thúc.

Tần Quan Vũ trao Phượng Nghi qua cho Bất Tử Lão Cái, rồi thì Mai Tương Phi đã bước tới trước mặt chàng và phục xuống nói :

- Tiện thiếp xin ra mắt phu quân!

Tần Quan Vũ sửng sốt, chưa kịp có phản ứng gì thì Xuân Lan cũng lại quỳ xuống trước mặt chàng :

- Tiện thiếp xin bái kiến phu quân!

Thật như vừa rơi vào muôn trượng sương mù, Tần Quan Vũ ngơ ngác như người trong mộng...

Thình lình, giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân vọng đến tai chàng :

- Bẩm cáo Minh chủ, hai vị tiểu thư trước mặt Minh chủ ấy, một là Huyệt chủ Mai Tương Phi, ái nữ của Vạn Tuyệt Độc Tôn, còn một là điệt nữ của lão phu, tức Tam Quốc miếu chủ, Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi Âu Chính Cầm. Họ là hai vị hôn thê của Minh chủ, do lệnh tôn đã đính ước từ lúc chưa sinh ra Minh chủ. Xin Minh chủ hãy lấy tư cách của vị hôn phu mà đối đãi với họ.

Không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ đành làm theo ý của Thần Bí Nhân. Chàng nói :

- Xin nhị vị tiểu thư hãy đứng dậy!

Và sực nhớ đến những âm mưu có thể xảy ra, Tần Quan Vũ thản nhiên đến lạnh lùng :

- Mai tiểu thư đến đây có việc chi?

Mai Tương Phi lộ vẻ buồn buồn :

- Khí phách của công tử từ lâu đã làm cho tiện thiếp hết sức kiêu hãnh vì có một vị phu quân xứng đáng, không ngờ... không ngờ...

Nét mặt buồn buồn của Mai Tương Phi chợt thoáng vẻ thẹn thùng :

- Muội muội nói đúng, nhưng hiềm vì sự thật này... lại không thể nói được với chàng...

- Phải chăng tỷ tỷ muốn nói về vấn đề của lệnh đường?

- Thật ra thì tỷ cũng chưa biết phải nói sao...

Và quay sang Tần Quan Vũ, Mai Tương Phi nói như khóc :

- Công tử, tiện thiếp có ý hiệp trợ cho công tử, nhưng... nhưng sự tình lại quá éo le, khiến cho tiện thiếp gần như lúc nào cũng chống đối với chàng. Điều đó khiến cho thiếp rất đau lòng...

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Nhân đây tại hạ cũng xin báo cho tiểu thư biết là một ngày nào đó, tại hạ sẽ đạp bằng Quỷ huyệt.

Mai Tương Phi rơi nước mắt :

- Thôi cũng đành vậy... và ngày đó chính là ngày mà tiện thiếp đến bước đường cùng.

Và nàng lại thở dài sườn sượt :

- Những điều cần nói đến đây như đã nghẹn lời... mong công tử thấu cho những lẽ đau khổ trong lòng thiếp.

Tần Quan Vũ nhếch môi :

- Tiểu thư có lẽ đã quá lời...

Bất Tử Lão Cái vụt xen vào :

- Mai cô nương, lời lẽ của cô nương úp mở quá, làm sao cho người nghe có thể hiểu thấu mà lượng giải cho mình được? Huống chi, thành kiến đã quá nặng nề, nhất thời không làm sao yên ổn được đâu.

Mai Tương Phi lại quỳ xuống nói :

- Điệt nữ xin bái kiến sư thúc, và xin sư thúc hiểu cho những điều khó nói trong lòng của điệt nữ.

Tần Quan Vũ nói :

- Đã là điều khó nói thì không thể ép, tiểu thư còn có điều gì khác nữa không?

Mai Tương Phi rưng rưng nước mắt :

- Tất cả kế hoạch của công tử, Quỷ huyệt đều biết cả, và Tử Vong yến hội xin dời lại đến đêm trừ tịch năm nay. Thôi tiện thiếp xin cáo từ...

Nàng lạy thêm một lạy nữa rồi phóng mình vào bóng tối.

Đợi nàng đi hẳn rồi thì Tần Quan Vũ mới quay phắt lại gằn giọng :

- Cô nương hãy nói cho thật rõ thân phận của mình. Là tỳ nữ Xuân Lan hay là Tam Quốc miếu chủ?

Đôi má của Xuân Lan chợt ửng hồng :

- Tiện thiếp chính thật là Âu Chính Cầm, còn Xuân Lan là tỳ nữ mà tiện thiếp phái đến trá hàng nơi Quỷ huyệt. Không ngờ Mai tỷ tỷ đã biết rõ việc ấy mà không nói gì cả, để đến nay lại phái Xuân Lan đến phục thị công tử...

- Và vì thế cho nên tiểu thư lại thay thế Xuân Lan mà đến đây?

Âu Chính Cầm cúi mặt thẹn thùng :

- Dạ đúng thế!

Chợt, một tiếng quát vang lên :

- Tiểu tử, đã đến giờ nộp mạng.

Âu Chính Cầm và Tần Quan Vũ còn đang nói chuyện, chợt nghe tiếng quát và mười mấy bóng người của Hạ Hầu viên ầm ập lao đến, bao vây chặt lấy chung quanh.

LXXIX

Trở lại chuyện xưa

Vốn đã sẵn căm thù Hạ Hầu viên chủ, Tần Quan Vũ vung lẹ cánh tay. Một loạt tiềm lực như thác lũ bùng lên khi đám người bao vây vừa chấm chân xuống đất.

Một tiếng dội vang rền làm rung cây đổ lá, Tần Quan Vũ lắc mình thụt lui một bước, riêng Hạ Hầu viên chủ vì chưa đứng ổn thì đã bị đánh bật tung ra ngoài gần hai trượng.

Âu Chính Cầm cười mỉa :

- Viên chủ, tình hình này xem như bất lợi cho các hạ rồi đấy. Hay là trở về thỉnh phu nhân Giáng Lan mỹ nhân đến là hơn.

Hạ Hầu viên chủ nhăn mặt cười rùng rợn :

- Tần Quan Vũ, đừng vội đắc ý. Hãy chuẩn bị dọn mình chờ chết đi.

Tần Quan Vũ cười khẩy :

- Tại hạ xin sẵn sàng!

Hạ Hầu viên chủ làm thinh không nói, hai tay kéo lên ngang ngực và đẩy mạnh ra một lượt.

Hai luồng tiềm lực như hai ngọn gió thốc thổi tới ùn ùn.

Biết đối phương đã dùng cả toàn thân công lực, Tần Quan Vũ không dám khinh thường, hai chân chàng trụ vững như chiếc cột đồng rồi vung cả hai tay ra đối kháng...

Ầm! Ầm!

Tần Quan Vũ nghe như toàn thân bị nứt ra từng thớ thịt, nhưng chàng nghiến răng vận khí Đan Điền, cố đứng yên một chỗ. Hạ Hầu viên chủ như một bao cát bị hất tung đi và rơi đánh phịch ra xa hơn mười trượng.

Một lúc thật lâu sau, Hạ Hầu viên chủ mới lóp ngóp bò dậy, hắn nhăn bộ mặt trăng như giấy bạch, giọng nói như lạc hẳn đi :

- Tiểu tử, ta tạm gửi mạng ngươi lại đấy.

Dứt lời, hắn nhấc bổng mình lên và lao vút mất hút vào rừng.

Mười ba cao thủ của Hạ Hầu viên từ nãy tới giờ vẫn cứ đứng yên vì không được lệnh, bây giờ thấy chủ nhân bỏ chạy, cả bọn cũng vội vã dông theo.

Không ngờ võ công của Tần Quan Vũ lại tăng tiến đến mức độ đẩy lui được Ảo Diện Nhân một cách vinh quang như vậy, Bất Tử Lão Cái mừng quá reo lên :

- Vũ nhi, công lực của hiền điệt đã được đại phát, thật là đáng mừng!

Tần Quan Vũ làm thinh, chỉ cúi mặt nhín thi thể Phượng Nghi mà thở dài ảo não.

* * * * *

Ánh nắng dịu dàng xuyên ngang cửa sổ rọi vào gian phòng khách điếm. Nơi đó, Tần Quan Vũ, Âu Chính Cầm, Thần Bí Nhân, và Bất Tử Lão Cái đang ngồi lặng lẽ không nói gì.

Thật lâu sau, Tần Quan Vũ mới mở lời trước :

- Vị nào có thể chứng minh rằng Mai Tương Phi là Huyệt chủ Quỷ huyệt?

Âu Chính Cầm khẽ nói :

- Tiện thiếp có đủ bằng chứng có thể chứng minh điều đó.

Thần Bí Nhân cũng gật đầu nói :

- Lão phu cũng có thể đoan chắc rằng Mai cô nương chính là hậu nhân của Vạn Tuyệt Độc Tôn, hiện kế nhiệm chức vị Quỷ huyệt chủ.

Tần Quan Vũ gục gật đầu :

- Vậy làm sao chứng minh được những lời của nàng lúc nãy là sự thực?

Thần Bí Nhân nói ngay :

- Lão phu có thể chứng minh điều ấy. Căn nguyên của chuyện đó phát sinh từ hồi mười tám năm về trước. Lúc đó, Độc Bà là phu nhân của Quỷ huyệt chủ Vạn Tuyệt Độc Tôn, không hiểu sao bỗng nhiên tuyên bố ước hẹn tỷ võ với Nhân Quân tại Hoa Sơn. Bà ta đã hẹn rõ thời gian và địa điểm rồi còn nhấn mạnh rằng kẻ nào không tới thì kể như kẻ đó bị bại. Câu chuyện ấy sau được truyền ra ngoài thì sư huynh của lão phu lúc bấy giờ đang là Tam Quốc miếu chủ, nghe được thì hết sức lo lắng, cho đó là một chuyện không tốt. Nhưng khốn nỗi, đối với võ lâm, danh dự là điều trên tất cả, và vì thế mà tệ sư huynh phải dẫn theo lão phu để cùng đến Hoa Sơn. Quả nhiên, Độc Bà đã đến trước nơi đó rồi. Và một lúc sau, phu thê Nhân Quân cũng đến. Hầu hết những nhân vật thành danh của võ lâm lúc bấy giờ đều có mặt. Điều đó làm cho Độc Bà có hơi núng thế, vì sợ gây công phẫn mà dẫn tới việc vây công của các phái. Bởi vì dù sao đi nữa, tuy tự cho mình là độc nhất võ lâm, nhưng đứng trước Trung Nguyên tứ quân và một số đông cao thủ, bà ta cũng phải e dè thực lực của họ. Vì thế, Độc Bà phải cố lựa lời để rào trước rằng: “Mời các vị đến Hoa Sơn là chỉ để ấn chứng võ công mà thôi, vậy mong chư vị đừng đi quá mức ấy, vì nó có thể làm tổn thương hòa khí với nhau”. Ngoài miệng bà ta tuy nói thế, nhưng ai cũng thấy rõ đó chẳng qua là bà ta mở sẵn một con đường rút lui cho mình mà thôi. Lúc bấy giờ, không ai nói gì cả, kể ra lệnh tôn và lệnh đường, và luôn cả tệ sư huynh. Vì thế, lão phu mới đành phải hỏi: “Như vậy thì ấn chứng võ công bằng cách nào?” Độc Bà nói: “Đôi bên tỷ thí ba chưởng, ba kiếm, và một khinh công, thế thôi”. Kết quả trận đấu ấy là không ai hơn ai, và Độc Bà có vẻ tức tối không bằng lòng. Riêng tệ sư huynh vốn rất khâm phục Nhân Quân từ lâu, nên đôi bên mới nhân đó kết thành bằng hữu, và nhân lúc phu nhân của Nhân Quân đang mang thai, đôi bên bèn hứa với nhau rằng nếu Nhân Quân sinh trai và Tam Quốc miếu chủ sinh gái thì sẽ kết làm thông gia với nhau. Nhưng không hiểu sao, Độc Bà cũng tự cho biết rằng mình đang mang thai và cũng hứa với Nhân Quân như thế. Lúc bấy giờ, trước lời hứa của Độc Bà, Nhân Quân cảm thấy khó chịu lắm, vì ông ta vốn khinh miệt Độc Bà đã dùng độc uy hiếp võ lâm

bấy lâu. Tuy nhiên, vì biết rằng chưa thể nào phá được Quỷ huyệt nên Nhân Quân không muốn gây chuyện ngay lúc đó, vì vậy, phu thê ông ta mới buộc lòng phải nhận lời hứa của Độc Bà để tránh tai hại nhất thời cho võ lâm, bởi vì nếu Độc Bà bị mất mặt vì lời từ khước thì rất có thể sẽ làm liều. Rồi từ lúc chia tay lần đó, mãi đến hơn mười năm sau, tệ sư huynh và lão phu không gặp lại được Nhân Quân nữa...

Kể đến đây, Thần Bí Nhân nói thêm :

- Đó là chuyện chính mà lão phu mắt thấy tai nghe, không thể là giả trá được.

Tần Quan Vũ gục gật đầu :

- Nếu là thế thì vấn đề lại càng khó khăn thêm. Vì nếu đã có thể chứng minh nàng là thê tử của tại hạ thì tất cả những lời nói của nàng đều có thể tin được.

Thần Bí Nhân nói thêm :

- Đúng thế! Những lời nói vừa rồi của nàng đều đáng tin. Và lão phu vốn biết tính tình của nàng vốn là một người quả quyết, lời nói của nàng buộc ta phải chú ý.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Việc đó đã rõ ràng. Nàng tuy là Huyệt chủ, nhưng chỉ có danh chứ không có thực. Tất cả mọi việc đều do mẫu thân của nàng thao túng cả. Cho nên, nàng mới bảo rằng nàng không thể làm việc theo như ý muốn của mình được.

Âu Chính Cầm nói :

- Tiện thiếp cũng nghĩ như thế!

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ nói :

- Nếu như thế thì kế hoạch đầu tiên của chúng ta đã hỏng rồi.

Bất Tử Lão Cái trầm ngâm hỏi lại :

- Thế thì chùng ta nên làm sao?

Tần Quan Vũ mím môi :

- Có lẽ phải dùng sức mà thôi.

LXXX

Quỷ huyệt mời khách

Im lặng một lúc, Tần Quan Vũ nói tiếp :

- Sự thật đã diễn biến như thế thì tình hình và thực lực của ta đã bị đối phương nắm biết rõ như lòng bàn tay. Cho nên, từ đây về sau hễ gặp nhau là một vấn đề sống chết. Vả lại, việc dời ngày Tử Vong yến hội lần này đủ thấy Quỷ huyệt đối với việc đó hết sức là chu mật. Đến lúc đó có thể nói rằng đó sẽ một trận quyết liệt cuối cùng của hai phái chính tà. Vì thế, theo ý kiến của tại hạ, thì chúng ta nên mau chóng tìm cho được quyển thứ ba và thứ tư của bộ Huyền kinh.

Âu Chính Cầm nói ngay :

- Nếu tiện thiếp không lầm thì hai quyển đó nằm ở trong Ngọc Quan Âm...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặn lại :

- Làm sao tiểu thư lại biết?

- Việc ấy do tỳ nữ của Mai Tương Phi nói lại cho thiếp biết...

- Như vậy thì lời ca kỳ dị kia là giả sao?

Âu Chính Cầm lắc đầu :

- Tiện thiếp không rõ lắm, vì vấn đề ấy là bí mật của võ lâm, nó vẫn hư hư thực thực...

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ nói :

- Mai Tương Phi quả nhiên lợi hại. Chỉ nội việc tống xuất Xuân Lan ra là đủ biết rồi. Cho nên, vấn đề đặt ra cho ta hiện nay là đừng để cho đối phương dùng lời úp mở để lung lạc. Riêng tại hạ sẽ đến Ngọc Long Tuyết Sơn một chuyến xem sao.

Tất cả mọi người có mặt đều tán thành, chỉ riêng Âu Chính Cầm là lo lắng nói :

- Công tử đi một mình nguy hiểm lắm!

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Đi như thế mới giữ được an toàn. Bây giờ tại hạ phải đi Ngọc Long Tuyết Sơn ngay, Âu tiểu thư và Thần Bí tiền bối hãy trở về Tam Quốc miếu lo chuẩn bị các thứ chờ khi có sự cầu viện của tại hạ.

Thần Bí Nhân đáp :

- Tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi. Minh chủ không cần phải lo điều ấy.

Suy nghĩ giây lát, Tần Quan Vũ nói :

- Quý vị đã quyết tâm giúp đỡ, vậy xin ở lại tại khách điếm này chờ đợi. Tất cả cao thủ trọng yếu của Cái bang cũng nên tập trung lại gần đây, việc đó xin sư thúc lo liệu giúp cho.

Bất Tử Lão Cái gật đầu :

- Tất cả mọi việc đều không có gì đáng lo, chỉ ngại hiền điệt một mình...

Tần Quan Vũ ngắt lời :

- Xin sư thúc hãy tin ở tiểu điệt. Vả lại, hai quyển Huyền kinh kia tiểu điệt nhất định phải lấy cho kỳ được. Nếu có nhiều người cùng đi, chỉ e rằng khi đến được Ngọc Long Tuyết Sơn thì tất sẽ xảy ra những cuộc chạm trán có thể nguy hại đến võ lâm...

Mọi người thấy lý lẽ đó rất đúng, nên im lặng không nói nữa.

Tần Quan Vũ nói tiếp :

- Nếu có được lòng tín nhiệm thì xin chư vị cứ y theo kế hoạch mà thi hành. Sau khi đến Ngọc Long Tuyết Sơn trở về, công việc đầu tiên là phải hủy diệt Hạ Hầu viên. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Rồi không đợi họ nói gì thêm, Tần Quan Vũ đứng lên từ giã...

* * * * *

Bóng đêm từ từ phủ xuống, vành trăng đầu tháng lơ lững giữa nền mây xanh lợt, cảnh sắc cực kỳ lạnh lẽo.

Vượt lên lưng chừng núi, Tần Quan Vũ từ từ chậm lại...

Tuyết đóng từng lớp dày đặc như nền pha lê dưới ánh trăng huyền ảo, trời bắt đầu và đông, hơi gió lạnh buốt da.

Giữa khung cảnh tịch mịch lạnh lùng, Tần Quan Vũ dè dặt đi lên chầm chậm...

Chàng chợt dừng chân lại sững sờ...

Xa xa, một ánh đèn le lói.

Nhưng điểm sáng của chiếc đèn đêm ấy chỉ phớt qua rồi mất hẳn, Tần Quan Vũ cau mày...

Song chàng vẫn hết sức bình tĩnh, vì rất có thể đó là ánh đèn của kẻ dạ hành.

Chàng dè dặt tiến lên.

Lại một ánh đèn nữa thoáng qua và mất hút.

Mây xám từ phương Nam đùn đến che kín vành trăng, mặt đất bắt đầu tối xẩm, tầm mắt không thể thấy xa hơn một thước.

Tần Quan Vũ bàng hoàng...

Tất cả bốt bên, xa xa, nhiều ánh đèn thoáng qua rồi biến mất.

Nếu tính từ đầu đến giờ, cũng đã có đến hàng trăm ngọn đèn như thế.

Thật là một chuyện lạ, tại sao có ánh đèn nhiều như thế giữa vùng núi tuyết vắng tanh?

Nếu là nhân vật võ lâm, thì tuy trời có tối, nhưng đâu đến nỗi phải dùng đèn?

Càng đi tới, ánh đèn lại nhiều lên, có thể đã quá ba trăm...

Ánh đèn hình như cũng đi gần lại và cuối cùng dừng ở trước mặt Tần Quan Vũ cách chừng năm mươi trượng, và nhiều đến gấp hai lần khi nãy.

Và càng lạ hơn nữa là các ánh đèn ấy bao thành một vòng tròn, vây chàng vào giữa.

Tần Quan Vũ tập trung công lực lên đôi mắt, và chàng thoáng rùng mình vì những ngọn đèn nho nhỏ ấy. Bây giờ chàng mới thấy rõ, nó được cột ở sau đuôi của từng con rắn một, và như thế, có lẽ có đến khoảng bảy tám trăm con rắn đang kéo đèn.

Thấy rắn là Tần Quan Vũ liên tưởng ngay đến Quỷ huyệt. Rất có thể lần này cũng chính họ phát khởi thế công.

Tần Quan Vũ mím môi quát lớn :

- Vị bằng hữu nào đến đó, xin hãy ra mặt.

Có tiếng gằn gằn đáp lại :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi, thật rất hân hạnh!

Tuy có hơi rờn rợn trước bầy rắn quá đông, mặc dù biết trong mình có hạt minh châu, nhưng Tần Quan Vũ vẫn thản nhiên :

- Xin cho biết tôn danh?

- Một trong Song quỷ của Quỷ huyệt, Câu Hồn sứ giả Lâm Khang.

- Xin cho biết tôn ý khi đến đây?

- Tiếp thỉnh Văn Khúc Võ Khôi vào Quỷ huyệt.

Tần Quan Vũ trầm giọng :

- Rất tiếc là ngay bây giờ tại hạ đang có nhiệm vụ nơi mình nên không thể đáp lời, và tại hạ xin nhắn lại rằng, khi tại hạ đến Quỷ huyệt thì cũng chính là lúc Quỷ huyệt sẽ thành bình địa.

- Hay! Với khẩu khí ấy thật rất xứng là người hôn phối của bản Huyệt chủ. Nhưng các hạ nên hiểu rằng đây là lời mời của lệnh nhạc mẫu đấy nhé.

Tần Quan Vũ làm thinh...

Thật ra việc hứa hôn của song thân đã làm cho chàng khó xử. Chống lại việc hôn nhân tức là phản lại cha mẹ mình...

Đối phương hỏi tiếp :

- Chẳng lẽ việc được lệnh nhạc mẫu mời lại không xứng đáng với công tử ư?

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Xin Lâm huynh chuyển lời của tại hạ cảm tạ đến nhạc mẫu, xin báo lại rằng ngay lúc này, Tần Quan Vũ này chưa thể vâng lời được.

- Phải chăng công tử muốn đến Ngọc Long Tuyết Sơn?

- Nếu thế thì sao?

- Sự dự đoán của lệnh nhạc mẫu quả thật không sai. Công tử đang muốn lấy cho kỳ được hai quyển Huyền kinh, nhưng lệnh nhạc mẫu vì thương con rể nên đã sai người đến Ngọc Long Tuyết Sơn trước rồi, và bây giờ có lẽ họ đã trở về. Giờ đây nếu công tử đến Quỷ huyệt, không chừng lại có thể có được vật mình muốn mà không cần phải phí sức.

Tần Quan Vũ khựng lại lo âu...

Nếu đúng như thế thì hậu quả thật là khốn đốn...

Nhưng, chưa chắc họ đã lấy được dễ dàng. Chàng trả lời thẳng thắn :

- Cảm tạ thịnh ý của nhạc mẫu, nhưng tại hạ mỗi khi cần điều chi thì chẳng bao giờ lại nhờ vào tay kẻ khác. Hy vọng đến lúc nào đó, tại hạ sẽ có dịp đến bái kiến người.

- Lệnh nhạc mẫu rất mong được thấy mặt công tử, và người bảo rằng khi công tử đến Quỷ huyệt tất chỉ có lợi mà không có hại gì cả.

Tần Quan Vũ thản nhiên :

- Tại hạ đã quyết ý như thể, không thể thay đổi được.

- Văn Khúc Võ Khôi, tại sao lại đi cự tuyệt như thế? Dù không muốn gặp mặt nhạc mẫu, chẳng lẽ lại không muốn gặp song thân của mình nữa sao? Con người ta ở đời là phải có tình, đối với song thân lại càng phải trọn đạo làm con thì mới phải chứ.

Tần Quan Vũ rúng động trong lòng, nhưng chàng cố trấn tĩnh.

Chàng vẫn cảm thấy đây là một cạm bẫy, chàng không thể nhắm mắt làm con vật thiêu thân.

Chàng nghiến răng đáp lại :

- Xin Lâm huynh đừng dùng thủ đoạn lung lạc của nữ nhân đó, tại hạ quyết không thay đổi chủ ý của mình.

- Công tử quả là không muốn uống rượu mời à?

Tần Quan Vũ làm thinh không nói.

Đối phương hừ lên một tiếng lạnh lùng :

- Đã vậy thì chỉ đành mời công tử rượu phạt vậy.

Đối phương vừa dứt lời thì huýt lên một tiếng sáo.

Re... re...

Hàng loạt con rắn mang đèn xé gió lao ập vào Tần Quan Vũ...

LXXXI

Trận rắn mang đèn

Chung quanh Tần Quan Vũ vang lên tiếng rít của bầy rắn nghe đến rởn óc, những ngọn đèn kéo sau đuôi rắn như vòng tên lửa bắn xỉa vào chàng.

Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, huy động thanh Vô Tình kiếm tạo thành một vòng hoa thép màu hồng bao bọc quanh mình.

Từng đợt rắn rơi rụng xuống đất.

Tiếng huýt gió lại nổi lên.

Bầy rắn không xông ngay vào nữa mà cứ xoay tròn bên ngoài tầm kiếm và xoắn lấy Tần Quan Vũ.

Và thật là kỳ diệu, bầy rắn độc như có linh tính, chúng xoay mãi và chờ cho khoảng tiếp nối của đường kiếm thưa dần, lúc đó, khoảng sáu, bảy con chui lọt vào và xỉa thẳng vào các trọng huyệt của Tần Quan Vũ...

Không thể chần chờ, Tần Quan Vũ nhún mình dồn chân lực vọt tuốt lên cao hơn mười trượng.

Đối phương cười sằng sặc :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, hãy xuống dưới mà đối địch đi chứ.

Chân Tần Quan Vũ còn chưa chấm đất, chợt nghe một tiếng quát lanh lảnh vang lên :

- Đại Quỷ, mau dừng lại!

- Tuân lệnh Huyệt chủ!

Tiếng huýt gió nổi lên...

Bầy rắn mang đèn mở rộng vòng vây và dạt hẳn ra ngoài hơn ba mươi trượng.

Liền lúc ấy, một bóng người lao tới trước mặt Tần Quan Vũ, thì ra người ấy là Quỷ huyệt chủ Mai Tương Phi.

Tần Quan Vũ trừng mắt nhìn nàng bằng tia mắt oán độc.

- Công tử...

Mai Tương Phi kêu lên thê thiết và sà vào lòng chàng...

Tần Quan Vũ vung kiếm quát lớn :

- Tránh ra!

Mai Tương Phi nhắm mắt nghẹn ngào :

- Giết thiếp đi! Chàng hãy giết thiếp đi!

Rồi nàng dựa hẳn vào lòng chàng, nước mắt trào ra theo tiếng nấc.

Tần Quan Vũ bàng hoàng đứng lặng...

Chàng đâu có thể xuống tay đối với một người không có chút phản kháng, huống chi, người ấy lại là người mà song thân chàng đã đính hôn cho chàng.

Tiếng Đại Quỷ vang lên :

- Xin hỏi Huyệt chủ còn điều chi căn dặn?

Mai Tương Phi vẫn dựa vào lòng Tần Quan Vũ, nàng chỉ xẵng giọng :

- Hãy về bẩm báo với Thái thượng huyệt chủ rằng, ta và Văn Khúc Võ Khôi sẽ đến sau.

- Tuân lệnh!

Tiếng xào xạc lại nổi lên, cả bầy rắn đều rút theo Đại Quỷ.

Thấy bầy rắn bỏ đi, chợt nhớ đến vừa rồi trong một lúc lơ đễnh, tay kiếm của mình có chậm lại và đã bị mấy con rắn cắn trúng vai, Tần Quan Vũ vội vận công khử độc.

Mai Tương Phi cất giọng dịu dàng nói :

- Song thân có lời căn dặn, thiếp xin thưa lại với chàng.

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Song thân của cô nương sao lại có chuyện căn dặn cùng tại hạ?

Mai Tương Phi thở dài :

- Là song thân của chàng, và cũng là song thân của chúng ta đấy chứ.

Tần Quan Vũ sửng sốt.

Quả thật song thân của mình ở tại Quỷ huyệt sao?

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, chợt nghe một giọng trầm trầm của một người có lẽ tuổi đã cao lắm vang lên :

- Điệt nữ, tuy xung quanh đây đều có người của Quỷ huyệt, nhưng cũng phải đề phòng chuyện xảy ra bất lợi cho Văn Khúc Võ Khôi. Vậy hãy vào động đá bên kia nói chuyện, để đại thúc canh giữ bên ngoài.

Mai Tương Phi ứng tiếng :

- Đa tạ đại thúc!

Và nàng khẽ nói với Tần Quan Vũ :

- Xin chàng hãy cùng thiếp vào động đá, thiếp sẽ tường trình cặn kẽ mọi việc.

Vì nóng lòng muốn biết tình hình của song thân, Tần Quan Vũ đành gật đầu.

Khi vào đến động đá, Mai Tương Phi nhìn thẳng vào mặt chàng và nói bằng một giọng van lơn :

- Tần công tử, thiếp với chàng, do phụ mẫu định, đã nên nghĩa phu thê, và Cầm muội muội cũng thế. Thiếp xin thanh minh rằng từ trước đến nay, thiếp không hề làm một chuyện gì trái với lương tâm cả. Rất mong chàng và Cầm muội biết cho.

Thấy nàng quá tha thiết, Tần Quan Vũ không muốn nặng lời, và chàng thấy cần phải hỏi rõ đầu đuôi, nên thốt :

- Được rồi, chúng ta hãy trở lại chính đề đi.

Mai Tương Phi thấp giọng :

- Công tử, thiếp tuy là Huyệt chủ, nhưng mọi việc cũng đều phải tuân theo lệnh của gia mẫu. Mong công tử hiểu cho điều ấy.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Tại hạ đã biết điều đó rồi, cô nương cứ nói rõ việc song thân của tại hạ đi.

- Theo gia mẫu thì song thân có dặn rằng quyển thứ ba và thứ tư của Huyền kinh quả thật có ở nơi Ái Thần trên Ngọc Long Tuyết Sơn, nhưng rất khó tìm kiếm.

Ngưng một lát, Mai Tương Phi nói tiếp :

- Song thân có chỉ rằng ở trên Vưu Thúy Phong có một thung lũng nhỏ, nơi đây kỳ hoa dị thảo rợp trời, nhưng phải đi vào tận cùng của thung lũng ấy, nơi có khoảng mười cái hang đá...

Sắc mặt Mai Tương Phi lộ vẻ lo lắng, nàng do dự nói tiếp :

- Công tử nhớ nhé, trong mười hang đá ấy chỉ có một cái là có tiếng nước chảy. Luồn qua khe nước đến một khu vườn hoa giống như tiên cảnh, trăm hoa đua nở, hơi thơm phưng phức, đó mới chính là Bá Hoa viên.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Tại hạ nhớ rõ rồi!

Nhớ lại khi nãy Mai Tương Phi có nói với Đại Quỷ rằng hai người bọn chàng sẽ đến sau.

Phải chăng bây giờ nàng đang định đưa mình về Quỷ huyệt?

Nhưng giọng nói buồn buồn của Mai Tương Phi đã làm chàng tăng thêm thắc mắc, nàng nhìn sững vào mặt chàng và thấp giọng :

- Công tử hãy ráng nhớ cho kỹ, và cố hãy bảo trọng lấy mình. Thôi công tử hãy đi đi.

Tần Quan Vũ sững sờ suy nghĩ...

Phải chăng nàng vì quá yêu mình mà làm trái lại mệnh lệnh của mẫu thân nàng?

Và nếu đúng thế, phải chăng nàng quyết trở lại một mình để thọ tội?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Đi Ngọc Long Tuyết Sơn tuy là việc nóng như lửa, nhưng còn có một nơi mà tại hạ cần phải đến trước.

Mai Tương Phi ngạc nhiên hỏi :

- Là nơi nào vậy?

- Đến Quỷ huyệt để bái kiến nhạc mẫu!

Chàng cố nói bằng một giọng hết sức thản nhiên, nhưng Mai Tương Phi lại tái mặt :

- Không... không... Công tử, chàng không nên đến Quỷ huyệt.

- Tại hạ nhất định phải đến đó rồi, đến để vấn an nhạc mẫu chứ.

- Không, không! Thiếp đã nói là không nên!

Giọng nàng như phát run lên, khiến cho Tần Quan Vũ phải băn khoăn gạn hỏi :

- Tại sao thế?

Mai Tương Phi suy nghĩ thật lâu, rồi do dự trả lời :

- Công tử mà vào Quỷ huyệt thì e rằng sẽ bị gia mẫu giữ lại, vậy thì làm sao còn đi lấy Huyền kinh?

Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Nếu tại hạ không đến, có phải tiểu thư sẽ trở về một mình thọ tội không?

Câu hỏi của chàng làm cho nàng nghẹn lời, nỗi đau buồn xen lẫn mừng rỡ hiện lên sắc mặt.

Câu hỏi đó đủ nói lên rằng người mà nàng yêu thương lo lắng cũng đã yêu thương và lo lắng cho nàng.

Mai Tương Phi nhìn sững vào mặt chàng và cất giọng ảo não :

- Công tử không nên đến Quỷ huyệt!

Biết rằng nàng đã quyết liều vì mình, nên Tần Quan Vũ mím môi hạ quyết tâm :

- Không, nhất định tại hạ phải đến Quỷ huyệt!

Thấy rõ chàng đã quá lo cho mình, Mai Tương Phi mừng đến ứa nước mắt :

- Cho dù gia mẫu có không thương thì thiếp cũng xin vui lòng chịu tội, nhưng dù thế nào thì nhất định chàng cũng không nên đến Quỷ huyệt.

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Nàng không cần phải lo lắng. Chẳng lẽ nhạc mẫu lại đi giết chàng rể? Tại hạ đã quyết ý rồi, chúng ta đi thôi.

LXXXII

Đi vào Quỷ huyệt

Vừa nói, Tần Quan Vũ vừa bước ra ngoài.

Mai Tương Phi chạy theo níu lại :

- Công tử, chàng đừng quá thật thà như thế!

Thật ra nàng đã quá lo sợ cho chàng, nhưng riêng Tần Quan Vũ thì thấy rằng kẻ đại trượng phu không thể để cho một nữ nhân vì mình mà chịu khổ.

Chàng khẳng khái lắc đầu :

- Không cần phải sợ. Chúng ta cứ đến đó, không lẽ nhạc mẫu lại đi giết chàng rể hay sao?

Hai từ "nhạc mẫu" từ nơi cửa miệng của Tần Quan Vũ thốt ra, đối với Mai Tương Phi nghe như một dòng nước mát. Rõ ràng chàng đã mặc nhiên thừa nhận nàng là thê tử chính thức rồi.

Từ cảm kích, vui mừng, nàng lại càng muốn cho chàng mau đến Ngọc Long Tuyết Sơn, nên nàng mới thở dài thấp giọng :

- Quả đúng như chàng nghĩ, tuy mẫu thân không nỡ giết chàng, nhưng nếu chàng đi vào Quỷ huyệt thì người sẽ giữ chàng lại và sẽ khống chế chàng. Và điều đó sẽ rất bất lợi cho chàng.

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Lợi hay không lợi là tự nơi mình chứ.

Mai Tương Phi lắc đầu :

- Nhưng nếu mẫu thân giữ chàng lại để đặt điều kiện làm khó dễ với Tam Quốc miếu và Cái bang thì phải làm sao?

Tần Quan Vũ thoáng hơi rúng động...

Nếu đúng như nàng nói, vậy thì khi lâm vào hoàn cảnh như thế thì chàng phải khu xử như thế nào? Đối với Cái bang và Tam Quốc miếu, nhất là đối với Bất Tử Lão Cái và Âu Chính Cầm, cả hai người bọn họ đều xem chàng như tính mạng của họ. Họ sẽ phải làm sao nếu Quỷ huyệt dùng chàng làm con tin để ràng buộc họ?

Nhưng, chàng cũng không thể để cho Mai Tương Phi một mình chịu khổ, nhất là sự đau khổ ấy lại vì quá yêu thương chàng mà ra. Nàng chẳng những chống lại mệnh lệnh của mẫu thân, mà còn tiết lộ chuyện của Huyền kinh và âm mưu của Quỷ huyệt.

Chàng ngẩng mặt lên nhìn nàng và quả quyết nói :

- Tương Phi, dù thế nào đi nữa thì chúng ta cũng phải vào Quỷ huyệt thôi.

Và chàng nắm lấy tay nàng cương quyết kéo đi.

Mai Tương Phi ứa nước mắt :

- Tiện thiếp biết chàng không nỡ để cho thiếp trở về Quỷ huyệt một mình. Tình nghĩa đó thiếp nguyện ghi tâm khắc cốt trọn đời không thể nào quên, tiện thiếp chỉ mong...

- Mong sao?

- Mong một ngày nào đó ân oán võ lâm không còn nữa, tiện thiếp, công tử, và Cầm muội sẽ cùng nhau chung xây hạnh phúc lâu dài.

Tần Quan Vũ mỉm cười thương xót :

- Tại hạ cũng mong có được một ngày như thế. Chúng ta đi thôi.

Biết không thể ngăn cản được nữa, Mai Tương Phi liền lấy ra một hoàn thuốc trao cho Tần Quan Vũ và nói :

- Quỷ huyệt cách đây không xa lắm, công tử hãy uống hoàn thuốc này đi, nó là thuốc phòng độc, vì trong Quỷ huyệt có thể cái gì cũng độc cả. Và tuy uống thuốc này có thể phòng bị được tất cả, nhưng công tử cũng phải hết sức cẩn thận.

Tuy không sợ độc, nhưng vì không muốn làm nàng buồn, Tần Quan Vũ cầm lấy viên thuốc uống vào và dắt tay nàng đi ra khỏi động.

* * * * *

Tuyết càng lúc càng đổ nhiều, xa xa trống lầu canh đã điểm canh ba.

Tần Quan Vũ và Mai Tương Phi băng mình thật nhanh theo thung lũng núi.

Xéo về phía Nam chân núi lớn là một cửa động đen ngòm.

Tần Quan Vũ chạy chậm lại, hỏi :

- Đây là Quỷ huyệt?

Mai Tương Phi gật đầu :

- Đây là cửa vào, trong đó khúc khuỷu lắm. Công tử hãy nhớ kỹ, gặp ngã năm thì rẽ tay trái, gặp dòng nước thì đừng đi qua.

Tần Quan Vũ gật đầu.

Hai người vừa đi lọt vào trong, thình lình có tiếng nhiều người rập lên vang dội :

- Cung nghênh Huyệt chủ!

Tiếp theo đó, từ trong túa ra hơn hai mươi đại hán lực sĩ.

Tần Quan Vũ vừa đi vừa ghi nhận, quả đúng như Mai Tương Phi căn dặn, trên đường đi chàng đã gặp không biết bao nhiêu là ngõ ngách.

Đến trước một cửa động nhỏ, chợt thấy từ trong đưa ra hai chiếc kiệu màu sắc huy hoàng, mỗi chiếc do bốn người khiêng.

Hai chiếc kiệu dừng lại trước mặt hai người và có tiếng thưa :

- Cung nghênh Huyệt chủ và Tần công tử lên kiệu.

Siết mạnh bàn tay Tần Quan Vũ, Mai Tương Phi khẽ nói :

- Cầu mong mọi chuyện sẽ được yên lành, xin công tử hãy bảo trọng.

Rèm kiệu được vén lên, nàng nói tiếp :

- Mời công tử lên kiệu.

Sợ chần chờ sẽ làm mất nhuệ khí, Tần Quan Vũ mạnh dạn bước lên.

Mai Tương Phi cũng bước lên chiếc kiệu thứ hai, rồi ra lệnh :

- Lên đường!

Một loạt tiếng "tuân lệnh" vang lên, rèm kiệu được hạ xuống, hai chiếc kiệu lao như bay về phía trước.

Trong kiệu tối đen ngửa bàn tay không thấy ngón, nhưng chỉ thoáng một lát rồi có nhiều ngọn đèn sáng tỏ bừng lên.

Chợt ở bên ngoài có tiếng nói vang lên :

- Bẩm cáo công tử, từ đây đến Tổng đà, đường còn xa lắm. Xin công tử cứ nghỉ một giấc cho khỏe, vì có lẽ đến sáng mới tới nơi.

Tần Quan Vũ lạnh lùng đáp :

- Được!

Tuy ngoài mặt thản nhiên, nhưng trong lòng Tần Quan Vũ hết sức kinh dị...

Đường đi trong Quỷ huyệt sao lại dài thế?

Vừa lúc đó, từ chiếc kiệu phía sau, tiếng của Mai Tương Phi vọng tới :

- Tần công tử đã bôn ba vất vả nhiều trong mấy ngày qua, xin hãy cứ nghỉ ngơi lấy sức. Nếu có cần điều chi, xin công tử cứ truyền dạy, tiện thiếp vẫn theo sát ở phía sau.

- Không, không có việc chi cả, cô nương cứ nghỉ ngơi.

Ngay lúc đó, một giọng trầm trầm vụt nổi lên :

- Đại Quỷ xin bái kiến Văn Khúc Võ Khôi.

- Xin hỏi có điều chi chỉ giáo?

Tần Quan Vũ vừa trả lời vừa lắng tai nghe.

Sát bên ngoài kiệu có tiếng áo khua trong gió, chàng tuy không ưa gì con người của Quỷ huyệt nhưng cũng phải thầm khen Câu Hồn sứ giả Lâm Khang này, y quả là một tay lợi hại.

Tiếng đối phương vẫn lạnh lùng :

- Tại hạ vâng lệnh Thái thượng huyệt chủ đến đây tiếp rước Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, mong các hạ hãy gác ngoài tai những sự hiềm khích, để chúng ta có thể dễ dàng trò chuyện. Ngay bây giờ, trên suốt lộ trình, nếu có gì cần thiết, mong các hạ cứ sai bảo.

Tần Quan Vũ thản nhiên :

- Đa tạ! Tại hạ không cần điều chi cả, xin các hạ cứ tự tiện.

- Được, vậy tại hạ vẫn đi gần kiệu để chờ sai bảo.

Tần Quan Vũ không buồn đáp lại, và quả thật vì mỏi mệt, chàng lim dim ngủ thiếp đi.

Được một lúc khá lâu, Tần Quan Vũ giật mình thức giấc, chàng thấy đèn trong kiệu đã tắt tối om, nhưng kiệu thì vẫn đang đi tới.

Chợt nghe Mai Tương Phi lên tiếng :

- Tần công tử được ngon giấc chứ?

Tần Quan Vũ trả lời :

- Ngồi trên kiệu như ngồi trên võng nên thật dễ ngủ say.

Chàng chưa nói dứt thì kiệu đã đột nhiên dừng lại.

Tần Quan Vũ ngang nhiên bước xuống, và giọng nói dịu dàng pha lẫn u buồn của Mai Tương Phi lại nổi lên :

- Xin công tử hãy bảo trọng, mọi việc đã có Đại Quỷ thừa tiếp. Tiện thiếp xin cáo biệt ở đây.

LXXXIII

Thái Thượng huyệt chủ

Tần Quan Vũ ôn tồn :

- Xin cô nương cứ tự tiện!

Tiếng chàng vừa dứt thì chiếc kiệu của Mai Tương Phi đã lướt nhanh về phía trước.

Tần Quan Vũ nhìn quanh, thấy cảnh trí nơi đây không giống bất cứ một hang đá nào cả.

Có lẽ lòng hang mà ban đầu chàng đi vào là được đục xuyên qua một trái núi, chứ không phải ăn ngầm trong lòng đất. Cho nên ở đây không còn là hang đá nữa, mà là một khoảng trống dưới vòm trời lồng lộng, đặc biệt hơn hết là nơi đây y như là một cung điện vương giả, muôn nghìn sắc hào quang hồng hồng tía tía rực rỡ khoe màu.

Thêm vào đó, lầu các được dựng lên bên những tàng cổ thụ, có dòng suối nhỏ, có những chiếc cầu son, trông xinh xắn lộng lẫy muôn phần.

Ai có thể ngờ rằng, một nơi đã làm cho võ lâm táng đởm kinh hồn lại là nơi mà cảnh sắc chẳng khác nào thế ngoại đào nguyên.

Tần Quan Vũ đang miên man suy nghĩ, chợt nghe giọng nói trầm trầm vang lên :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, xin mời theo thuộc hạ.

Tần Quan Vũ ngẩng mặt nhìn lên thì lại thêm một phen ngơ ngẩn...

Cái người được mệnh danh là Đại Quỷ Câu Hồn sứ giả của Quỷ huyệt ấy lại là một người như thế sao?

Trước mặt chàng, Câu Hồn sứ giả Lâm Khang là một lão nhân tóc ngả màu sương, đôi mắt hiền từ ẩn dưới đôi mày trắng xóa.

Qua phút sửng sốt, Tần Quan Vũ mỉm cười lễ phép :

- Lâm huynh, à không, xin tiền bối cứ dẫn đường cho.

Giọng nói lạnh lùng từ con người hiền từ ấy lại vang lên :

- Thuộc hạ được Thái thượng huyệt chủ phái đến hầu hạ công tử. Nếu công tử xưng hô như thế thì sao tiện?

Tần Quan Vũ vẫn giữ vẻ khiêm cung :

- Xin tiền bối cứ tự nhiên.

- Vậy thì xin mời!

Câu Hồn sứ giả quay người dẫn đường, Tần Quan Vũ dè dặt theo sau.

Bước lên chiếc cầu nhỏ, giòng nước trong xanh chảy róc rách, hoa hai bên đường ngào ngạt hơi hương.

Quanh co một lúc, hai người đi vào một tòa lầu như cung điện nguy nga, bước vào khách sảnh, qua khỏi thính đường, đi luôn vào hậu điện và trổ ra một vườn hoa.

Qua khỏi vườn hoa lại đi vào một tòa lầu khác, vào chính điện, ra hậu đường rồi đến hoa viên...

Cứ như thế, liên miên bất tận, không biết đến bao lâu và cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lầu các và hoa viên, Câu Hồn sứ giả mới đưa Tần Quan Vũ vào một gian phòng.

Chàng khựng lại ngạc nhiên.

Đường đường là một bậc tu mi, chứ đâu phải khách quần thoa mà họ lại đưa chàng vào chốn khuê phòng.

Câu Hồn sứ giả đưa tay gõ vào cửa hai tiếng, một nữ nhân tuổi trạc trung niên từ trong bước ra và quỳ xuống trước mặt Tần Quan Vũ thưa :

- Tỳ nữ xin bái kiến Huyệt chủ cô gia!

Tiếp theo đó, một thiếu nữ khác lại từ bên trong bước ra, và cũng cung kính quỳ xuống thưa :

- Tỳ nữ xin bái kiến Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi, Huyệt chủ phu quân Tần đại gia.

Không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ đành phải dùng tư cách mà người ta đã gán cho mình, để phụ họa với họ cho trọn lễ, chàng thốt :

- Miễn lễ!

Câu Hồn sứ giả cũng bước tới vòng tay :

- Dọc đường gió bụi, xin Văn Khúc Võ Khôi tắm rửa cho khỏe để kịp dự buổi tiệc tẩy trần của Huyệt chủ.

Thấy không có lý do gì để từ chối, và vì đã có can đảm vào Quỷ huyệt nên Tần Quan Vũ thấy mình phải nên hết sức giữ bình tĩnh để xem họ an bày ra sao. Vả lại, việc chính của chàng là phải tìm cho ra sự thật hư về song thân, còn những việc khác đều là việc phụ.

Nghĩ vậy nên chàng theo hai tỳ nữ vào phòng tắm.

Tắm xong, chàng lại theo họ ra khách thính. Nơi đây, Mai Tương Phi đã đợi sẵn từ lúc nào rồi. Thấy chàng bước ra, nàng vội nói :

- Công tử, xin mời an tọa!

Tần Quan Vũ nhìn sững vào nàng.

Sau khi thay đổi bộ dạ hành bằng xiêm y rực rỡ, màn lụa trắng tinh như muốn nói lên sự trinh nguyên của một thiếu nữ với vẻ e thẹn ngây thơ. Không ai có thể tưởng tượng được người thiếu nữ điểm trang ấy lại là Huyệt chủ của Quỷ huyệt, một nhân vật mà ai nghe danh cũng đã rùng mình.

Mai Tương Phi ửng hồng đôi má :

- Công tử, ngồi đi chứ. Sao lại nhìn thiếp như thế?

Như cảm thấy mình đã thất thố, Tần Quan Vũ vội ngồi xuống cầm đôn rồi lúng túng nói :

- À... tôi nhìn... tôi nhìn...

Mai Tương Phi mím miệng thẹn thùng nói :

- Đừng nhìn như thế nữa mà...

Tần Quan Vũ nói qua hơi thở dập dồn :

- Tương Phi...

- Dạ!

- Nàng... đẹp lắm!

Mai Tương Phi cúi mặt, vân vê tà áo :

- Hãy nói chuyện... đàng hoàng đi mà...

Tần Quan Vũ cố lấy lại vẻ tự nhiên :

- Xin lỗi nhé! Tương Phi, hãy ngồi xuống đi.

Mai Tương Phi khép nép ngồi xuống cạnh chàng, rồi thấp giọng :

- Mẫu thân đang tham tịnh luyện công, mỗi lần như thế thì ít nhất cũng phải mất mấy canh giờ. Vì thế mà không thể tiếp kiến công tử ngay lúc này, xin công tử thứ cho.

Tần Quan Vũ ôn tồn nói :

- Tương Phi thật là quá khách sáo rồi.

- Tiện thiếp sẽ đưa công tử vào gặp mẫu thân, không biết ý công tử ra sao?

- Đó là việc phải làm đầu tiên chứ, sao Tương Phi lại hỏi như vậy?

Giọng của nàng chợt buồn buồn :

- Nhưng thiếp có một việc thỉnh cầu, mong công tử hãy hứa cho.

- Tương Phi cứ nói.

- Gần đây tính tình của mẫu thân bỗng sinh ra nóng nảy, thường rất dễ giận, mong công tử thể lượng cho.

Tần Quan Vũ ôn tồn nói :

- Dù nhạc mẫu có thế nào, tôi cũng có thể chịu đựng được.

Mai Tương Phi nghe vậy thì cũng yên lòng phần nào, nàng đưa Tần Quan Vũ ra ngoài hoa viên để đi sang một tòa lầu khác.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Tần Quan Vũ trù trừ nói :

- Nhạc mẫu đang luyện công mà có thể trò chuyện được sao?

- Đó là một điều đặc biệt. Mẫu thân đã luyện được phương pháp phân tâm, có thể vừa luyện công vừa tiếp chuyện với người khác. Tuy nhiên, bây giờ việc luyện công của mẫu thân cũng sắp xong rồi.

Vừa nói, nàng vừa gõ lên khung cửa hai tiếng.

Bên trong có tiếng vọng ra :

- Phi nhi đấy phải không?

- Mẫu thân, nữ nhi đã đưa Tần công tử đến đây để bái kiến người.

- Vào đi!

Mai Tương Phi xô nhẹ cửa và siết chặt tay Tần Quan Vũ :

- Xin công tử hãy nhớ lời của thiếp.

Rồi nàng đưa tay xô nhẹ chàng vào trong.

Tần Quan Vũ bước vào thấy bên trong phòng được bày bố cực kỳ trang nhã, và từ sau chiếc màn lụa trắng có tiếng vọng ra :

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi đấy phải không?

Chưa biết chắc đi vào chỗ lành hay dữ, Tần Quan Vũ vẫn phải thủ lễ, chàng quỳ xuống nói :

- Tần Quan Vũ xin bái kiến nhạc mẫu!

Tiếng nói ở bên trong vọng ra :

- Hãy đợi một chút, ta luyện công cũng đã gần xong.

- Dạ, xin nhạc mẫu cứ cho tiểu tế hầu lệnh.

Vì nóng lòng muốn biết thực hư về song thân, Tần Quan Vũ muốn gặp ngay nhân vật lạ lùng mà mình đang gọi là nhạc mẫu này, nhưng chàng cố dằn lòng nhẫn nại.

Vài khắc trôi qua, chiếc màn khẽ động, có tiếng bước chân nhè nhẹ bước ra.

Tần Quan Vũ khẽ liếc mắt nhìn, thiếu chút nữa là chàng đã kêu lên thảng thốt.

Một người thiếu phụ dung quang rạng rỡ đang khoát màn nhìn sững vào mặt chàng.

Điều làm cho chàng kinh hãi hơn cả là tuy xa lìa mẫu thân từ hồi lên sáu tuổi, nhưng chàng vẫn nhớ gương mặt của mẫu thân rất rõ ràng. Và nếu mắt chàng không hoa, thì người đứng trước mặt đây chẳng phải là mẫu thân của chàng đó sao?

LXXXIV

Tờ di chúc

Tất cả vũ trụ dường như quay cuồng, Tần Quan Vũ đờ đẫn như người trong mộng.

Xa mẫu thân từ hồi quá nhỏ, cho nên nếu là lúc bình thường mà có ai bảo chàng tả rõ diện mạo của mẫu thân, chàng sẽ không làm sao nói rõ được. Nhưng nếu gặp lại mẫu thân, nhất định chàng sẽ không lầm lẫn.

Giờ đây, người đứng trước mặt chàng tức là Thái thượng huyệt chủ, một người mang danh hiệu Vạn Tuyệt Độc Tôn, lại là mẫu thân của chàng ư?

Như đoán được phần nào tâm trạng của chàng, người thiếu phụ dịu dàng lên tiếng :

- Vũ nhi, ta không phải là Vạn Tuyệt Độc Tôn, mà cũng không phải là mẫu thân của con đâu. Ta là bào muội của mẫu thân con.

Tần Quan Vũ trố mắt kêu lên :

- Người là...

- Là Lan Tâm Phi Tử!

Tần Quan Vũ bàng hoàng cúi mặt.

Lan Tâm Phi Tử là di nương của chàng.

Chàng cố moi trí nhớ nhưng vẫn không làm sao phân định được.

Chàng nhớ mang máng lúc còn ở cạnh song thân, dường như thỉnh thoảng chàng có nghe họ nhắc đến muội muội. Nhưng vì còn quá nhỏ, chàng không biết rõ người ấy là ai và ở đâu. Thế bây giờ đột nhiên di nương xuất hiện, mà lại xuất hiện trong trường hợp quá lạ lùng.

Nhất định người đứng trước mặt là di nương của chàng rồi, vì vẻ mặt của bà rất giống mẫu thân chàng.

Nhưng tại sao lại có chuyện như thế này?

Lan Tâm Phi Tử lên tiếng :

- Vũ nhi vào Quỷ huyệt, có phải chủ yếu là muốn tìm hư thực về song thân của hiền điệt chăng?

- Dạ đúng thế, nhưng...

- Để rồi ta sẽ nói rõ cho hiền điệt biết. Giờ đây, điều thiết yếu là ta muốn yêu cầu hiền điệt hai việc.

- Xin di nương cứ căn dặn.

- Thứ nhất, đừng cho Mai Tương Phi biết được chuyện này, nhất là việc ta không phải là mẹ ruột của nó. Thứ hai, đừng trách Tương Phi gì cả, vì mọi việc của Quỷ huyệt từ trước đến nay đều do một tay ta xếp đặt mà thôi.

- Dạ!

Lan Tâm Phi Tử nhìn sững Tần Quan Vũ và mím miệng thở dài.

Bà đưa tay vào trong tay áo lấy ra một cuộn lụa trắng trao cho Tần Quan Vũ và nói bằng một giọng thật buồn :

- Vũ nhi, hiền điệt hãy bình tĩnh mà xem lá huyết thư này.

Hai tiếng huyết thư, như đủ nói lên những điều thảm não. Tần Quan Vũ run run tiếp lấy và mở ra đọc những dòng chữ thâm đen trên mặt lụa đã phai màu:

“Vũ nhi!

Có lẽ khi cầm đến lá huyết thư này, con sẽ không thể ngăn được dòng nước mắt. Và khi viết lá thư này, lòng cha mẹ cũng đau đớn như con.

Nhưng thôi, cuối cùng của đời người là cái chết. Ai cũng phải như thế cả. Con hãy dùng hết nghị lực của một bậc nam nhi mà đè nén sự đau buồn.

Vì trừ hại cho võ lâm, cha mẹ và Tam Quốc miếu chủ đã vây công Vạn Tuyệt Độc Tôn, cha mẹ rất lấy làm thẹn vì việc đó, nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ. Tuy nhiên, trên bước giang hồ sau này, con hãy cố tránh việc làm thiếu quang minh ấy.

Con hãy nhớ những lời căn dặn sau.

Con có hai vị thê tử do cha mẹ đã hứa hôn cho con, một là ái nữ của Vạn Tuyệt Độc Tôn, Mai Tương Phi, hai là ái nữ của Tam Quốc miếu chủ, Âu Chính Cầm.

Cha mẹ tuy chết vì tay của Vạn Tuyệt Độc Tôn, nhưng đó chỉ là việc chung của võ lâm, chứ riêng hai nhà vốn không hề có oán thù. Huống chi, một lời đã hứa, con hãy vì danh dự của họ Tần mà giữ cho trọn.

Một điều quan hệ khác là con hãy chiếu cố đến di nương của con là Lan Tâm Phi Tử, người mà cha mẹ còn mang một món nợ ân tình chưa kịp trả xong. Và việc cuối cùng là con nên gạt bỏ mọi oán thù để cho đời con được an nhàn thư thái hơn.

Cha mẹ ký thư".

Tần Quan Vũ gục đầu xuống bàn khóc ngất.

Chàng đã cố gắng vượt qua biết bao nhiêu là chông gai và nguy hiểm cốt chỉ mong tìm lại song thân. Thật không ngờ, giờ đây gặp lại thì chỉ được gặp lá huyết thư mà thôi.

Lan Tâm Phi Tử vuốt đầu chàng an ủi :

- Vũ nhi, tất cả những gì mong mỏi của song thân hiền điệt trong giờ phút lâm chung chính là nghị lực của hiền điệt, hiền điệt hãy tự mình phấn đấu, đừng quá bi thương mà làm cho song thân ở nơi chín suối không được hài lòng.

Thật lâu sau, Tần Quan Vũ mới ngẩng đầu lau nước mắt, và nghẹn ngào nói :

- Di nương, xin người nói cho tiểu điệt biết rõ hơn trường hợp bị hại của song thân tiểu điệt, có được chăng?

Lan Tâm Phi Tử cất giọng buồn buồn :

- Hung thủ sát hại song thân của hiền điệt quả thật là Vạn Tuyệt Độc Tôn, người ấy cũng sát hại luôn cả Tam Quốc miếu chủ, nhưng trong trận vây công đó, song thân hiền điệt và Tam Quốc miếu chủ cũng đã giết chết Vạn Tuyệt Độc Tôn. Đôi bên vừa là nạn nhân mà cũng vừa là hung thủ.

Tần Quan Vũ cúi mặt thở dài :

- Lại là một chuyện thế thượng oan gia.

Lan Tâm Phi Tử khẽ đặt bàn tay mềm mại lên đầu Tần Quan Vũ và an ủi :

- Vũ nhi, oan gia là một việc gần như trói buộc vòng nhân thế, nhưng nếu lòng người rộng mở thì oan gia có thể biến thành tình thân.

Giọng nói dịu dàng hiền hòa của Lan Tâm Phi Tử khiến cho Tần Quan Vũ chợt cảm nhận được hình bóng của mẫu thân, bất giác chàng gục mặt vào lòng bà và im lặng tận hưởng chút tình huyết nhục.

Rồi chợt nhớ đến trong huyết thư, song thân có nói tới món nợ ân tình đối với Lan Tâm Phi Tử, chàng ngẩng mặt lên hỏi khẽ :

- Di nương, xin di nương cho tiểu điệt biết, ở trong trường hợp nào mà di nương nhận được huyết thư này và tại sao trước kia di nương lại không ở chung với mẫu thân?

Lan Tâm Phi Tử thở dài, đôi mắt lờ đờ nhìn sững vào khoảng không trước mặt, bà thì thầm như ôn lại ký ức :

- Trước kia, ta và mẫu thân của hiền điệt được võ lâm mệnh danh là Kỳ Hoa song nữ. Hai tỷ muội chúng ta đi chung ở chung, cùng ăn một mâm, cùng nằm một chiếu, chẳng khác nào như bóng với hình. Rồi có một ngày, phụ thân của hiền điệt xuất hiện. Lúc bấy giờ, Nhân Quân là một thanh niên tài mạo xuất chúng, nên đã khiến cho mảnh lòng trong trắng ngây thơ của ta và mẫu thân hiền điệt như mặt nước hồ bình lặng bỗng nhiên bị khuấy động lên. Ngày mở hội hoa đăng của đêm tân hôn của song thân hiền điệt, trong không khí

rộn rã tưng bừng, mẫu thân của hiền điệt như một chú chim Sơn Ca líu lo không ngớt, còn lệnh tôn thì rạng rỡ dung quang. Cả hai người không ngớt cười đùa với một cô tiểu muội. Mặc dù lúc ấy, ta cũng đã mười sáu tuổi đầu. Họ có ngờ đâu trong đêm tân hôn hạnh phúc nở đầy vũ trụ ấy, người em bé nhỏ của họ đã cắn môi rướm máu và mang nước mắt bẽ bàng lặng lẽ ra đi. Mãi về sau, khi họ biết được nguyên do sự ra đi của ta thì đã muộn rồi. Lúc ấy, song thân của hiền điệt chỉ đành nhìn nhau ngậm ngùi, vì con chim nhỏ sớm biết yêu ấy đã ra đi biền biệt nơi chân trời xa thẳm...

Kể tới đây, Lan Tâm Phi Tử lại thở dài sườn sượt rồi mới tiếp lời :

- Mãi đến mười hai năm trước đây, trong một đêm tình cờ, ta đã vô tình xâm nhập vào Quỷ huyệt. Tại đó, một trận ác đấu khủng khiếp nhất trong võ lâm đang diễn ra. Thì ra, lúc đó song thân của hiền điệt và Tam Quốc miếu chủ đang vây công Vạn Tuyệt Độc Tôn. Người của Quỷ huyệt đã không tiếp ứng cho Huyệt chủ của họ, mà lại còn vây chặt lấy ta và không cho ta nhúng tay vào. Liên tiếp ba ngày đêm sau đó, cả bốn người bọn họ đấu đến sức cùng lực tận, đến nỗi phải ngã gục và không còn cử động được nữa. Qua một đêm, họ mới ngồi dậy được. Nhưng, lúc bấy giờ địch ý của họ đã tiêu tan, Vạn Tuyệt Độc Tôn mở lời trước nhất: “Xem ra chúng ta đều không sống được bao lâu nữa, nhân chứng duy nhất của võ lâm chỉ có mỗi Lan Tâm Phi Tử mà thôi. Song thân của hiền điệt và Tam Quốc miếu chủ có vẻ như rất hài lòng, họ cùng cười và nói: “Thật không ngờ Vạn Tuyệt Độc Tôn mời ba chúng ta đến đây quyết đấu, và lại rất giữ lời, chẳng những không phóng độc mà cũng không cho người của Quỷ huyệt vây công. Thật là một chuyện thủ tín đáng kính phục!” Vạn Tuyệt Độc Tôn cười hăng hắc nói: “Phải, vì hợp sức của tam vị vẫn chưa phải là đối thủ của ta. Nhưng, cuối cùng thì ta cũng không sống nổi. Tuy nhiên, chết như thế làm ta rất hài lòng, vì ta chết bởi tay của ba nhân vật thành danh trong võ lâm”. Nhân Quân cười ha hả: “Ba người chúng ta tuy có thẹn vì phải vây công Huyệt chủ, nhưng vẫn được sự an ủi vì đã trừ đi được mối hại lớn cho võ lâm”. Nghe vậy, Vạn Tuyệt Độc Tôn chẳng những không giận mà còn cười dễ dãi hỏi lại: “Cái độc hại của ta tỷ đến mức nào?” Nhân Quân đáp: “Phải nói là sự độc hại vô tiền khoáng hậu”. Vạn Tuyệt

Độc Tôn lại cười vui vẻ: “Câu nói ấy nếu do một kẻ vô danh tiểu tốt nói ra thì quả là một sự hối nhục đối với ta. Nhưng trái lại, câu nói đó phát ra từ cửa miệng của Hộ Hoa sứ giả, một trong Bát kỳ thì lại là một sự tán dương cần thiết”. Rồi Vạn Tuyệt Độc Tôn nghiêm giọng nói tiếp: “Bây giờ chúng ta hãy nên lo hậu sự cho mọi người là vừa. Lúc Lan Tâm Phi Tử đến đây, ta đã dùng Truyền Âm Nhập Mật cho thuộc hạ giữ nàng lại không cho nàng xen vào việc của chúng ta, và cũng không cho bọn chúng động đến nàng, để nàng làm nhân chứng cho cuộc tỷ đấu ngày hôm nay. Các người nếu có lời di chúc gì thì cứ căn dặn lại với nàng. Riêng ta, ta có thể còn nhiều thời gian hơn các người một chút”. Lúc ấy, song thân của hiền điệt đồng ý, rồi lệnh tôn cắn ngón tay, lệnh đường cắt tà áo lụa, và hai người đã viết lại lá huyết thư mà ta đã trao cho hiền điệt vừa rồi. Phần Tam Quốc miếu chủ thì chỉ kịp dặn rằng phải đưa thi thể của người về Tam Quốc miếu. Cả ba làm xong công việc đó thì đều trút hơi thở cuối cùng. Vạn Tuyệt Độc Tôn truyền cho môn nhân dùng kiệu để đưa thi thể Tam Quốc miếu chủ về Tam Quốc miếu. Xong xuôi mọi việc, Vạn Tuyệt Độc Tôn bảo thuộc hạ dìu mình vào phòng riêng và mời ta cùng đến đó. Lúc bây giờ, trước thái độ phân minh của Vạn Tuyệt Độc Tôn, ta rất bội phục chứ không có gì oán hận bà ta cả, nên đã bình tĩnh lắng nghe những lời cuối cùng của người sắp chết. Lúc ấy, Vạn Tuyệt Độc Tôn truyền gọi Thập nhị hộ pháp và Song quỷ của Quỷ huyệt vào phòng, bà ta cho biết là sẽ chết trong vài canh giờ nữa nên muốn ký thác người con gái nhỏ là Mai Tương Phi cho ta, và hạ lệnh cho môn nhân phải lập tức suy tôn ta lên làm Huyệt chủ. Và cuối cùng, sau khi bàn giao mọi chuyện đâu vào đấy xong xuôi, Vạn Tuyệt Độc Tôn tháo mảnh lụa đen che mặt đưa lại cho ta rồi xuôi tay nhắm mắt.

Lan Tâm Phi Tử kể xong câu chuyện rồi thở dài nói tiếp :

- Đó là lần đầu tiên ta gặp lại lệnh tôn sau đêm hôn lễ, gặp lại người mà ta đã thầm yêu trong đau khổ, và đó cũng là lần cuối cùng mà đời ta phủ kín màu tang.

Lan Tâm Phi Tử gục đầu lên bàn nức nở :

- Vì chàng đã chết... trong giây phút cuối cùng, chàng chỉ nói lên được một tiếng yếu ớt rằng: “Lan Tâm Phi Tử, nàng hãy hiểu thấu giùm cho tình cảnh cực kỳ khó xử của Tần Hán Phách này”.

LXXXV

Mối tình đã chết

Tần Quan Vũ không còn khóc nữa, chàng đang dồn bao nhiêu thương cảm vào cho người di nương đau khổ.

Tuy Lan Tâm Phi Tử không nói cạn lời, nhưng chàng biết rất rõ ràng mối tình ngang trái giữa bà và song thân của chàng.

Chàng buồn bã thở dài, nói với di nương mà cũng như nói với sự đau thương :

- Thôi, như thế là đã hết rồi.

Câu nói này của chàng tất nhiên là có nhiều nghĩa.

Bao nhiêu hy vọng tìm ra song thân, bây giờ quả thật là hết rồi.

Nhưng, hai tiếng hết rồi, có lẽ chàng dành nhiều cho Lan Tâm Phi Tử hơn, dành cho một phụ nhân mang nhiều đau khổ.

Mang trong lòng một tình yêu ngang trái, đến khi gặp được người yêu lần cuối, thì lại gặp nhau trong giờ phút lâm chung.

Món nợ ân tình đối với Lan Tâm Phi Tử, phụ thân chàng chỉ đành mang theo xuống ba tấc đất.

Thật lâu sau, như đã vơi bớt sầu thương, Lan Tâm Phi Tử ngẩng mặt lên hỏi Tần Quan Vũ :

- Chắc hiền điệt hãy còn thắc mắc về việc thành lập Liên minh, và việc những người giả mạo lệnh tôn chứ?

- Dạ phải, tiểu điệt rất lờ mờ...

- Đó là vấn đề lấy lợi mà dụ, lấy uy mà chế. Vì ba nữ nhân nguy hiểm đang lăm le thôn tính võ lâm, cho nên ta phải làm cho họ vừa bị phân tán, vừa bị ràng buộc. Và do đó, ta đã cố thắt chặt chuyện Liên minh và trao cho những người giả mạo lệnh tôn mỗi người một mảnh địa đồ, rồi bịa ra chuyện Cầm Hồn cốc.

Như chợt nhớ ra, Tần Quan Vũ hỏi :

- Di nương, phải chăng Giáng Lan mỹ nhân Nam Cung Nghi chính là người vợ thứ ba của Hạ Hầu viên chủ, tức Trần Phượng Nghi?

Lan Tâm Phi Tử lắc đầu :

- Không phải đâu, Gián Lan Mỹ Nhân tức là kẻ đã xưng danh hiệu Tâm Lãng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, người đã cùng hiền điệt trao đổi một chưởng tại trước Tử Vong lâm hôm nọ.

- Nhưng người ấy vẫn là tiểu thiếp của Hạ Hầu viên chủ chứ?

- Đúng thế, và ả cũng là kẻ ban lệnh, kẻ có thực quyền duy nhất tại Hạ Hầu viên. Hạ Hầu viên chủ đích thật rất thương yêu Phượng Nghi, nhưng vì quá sợ Giáng Lan mỹ nhân nên phải ôm hận một đời.

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Và một người nữa trong số ba nữ nhân nguy hiểm mà di nương vừa nhắc tới, có phải là Ngọc Diện La Sát Trịnh Như Xan không?

Lan Tâm Phi Tử gật đầu :

- Cứ theo Vạn Tuyệt Độc Tôn nói thì phụ thân của bà ta, tức là ngoại tổ của Mai Tương Phi lúc sinh tiền đã đào tạo ra ba tên dâm nữ ấy, cốt là để làm vây cánh thôn tính võ lâm. Cho nên, lúc nghe tin phụ thân của Vạn Tuyệt Độc Tôn qua đời, bọn Tiêu Phượng Hoàng, Trịnh Như Xan, và Nam Cung Nghi đã lăm le phản lại Quỷ huyệt, nhưng nhờ có Vạn Tuyệt Độc Tôn cao tay ấn hơn nên mới khống chế được bọn chúng. Và chính Vạn Tuyệt Độc Tôn trước giờ lâm tử đã cho ta biết việc ấy, đồng thời bà ta còn sắp đặt mưu lược cho ta để trói buộc bọn chúng cho đến ngày nay.

Tần Quan Vũ thắc mắc :

- Nhưng tại sao di nương không cho Vũ nhi biết nội tình ấy sớm hơn?

Lan Tâm Phi Tử lắc đầu :

- Nếu ta làm như thế thì chẳng những là vô ích mà lại còn nhiều nguy hiểm nữa. Một, là có thể Vũ nhi sẽ vì căm hận Vạn Tuyệt Độc Tôn mà có thành kiến với Tương Phi. Hai, là nếu sự việc bị bại lộ, tất sẽ làm hư cả kế hoạch của ta, vì ba tên dâm nữ ấy sẽ có thể liên kết với nhau để chống lại Quỷ huyệt và phá bỏ Liên minh, trong khi Vũ nhi chưa luyện thành võ công tuyệt thế. Cho nên, cả đến việc mấy lần phái người đem rắn đến tấn công Vũ nhi, đó là vì ta có ý kích thích nội lực, làm cho hiền điệt sớm phát triển nội công, đồng thời, để cho ba tên dâm nữ ấy càng hoang mang trước tình thế.

Tần Quan Vũ hỏi :

- Thế còn việc cho người làm gian tế các nơi thì sao?

Lan Tâm Phi Tử mỉm cười :

- Sao Vũ nhi không nhìn thấy điều quan trọng đó? Có thể nói mọi thế lực lớn trong võ lâm hiện nay đều có người của Quỷ huyệt. Điều đó có tác dụng nắm vững tình thế bấy lâu nay, và sẽ là những lực lượng nòng cốt khi giải quyết trận chiến tối hậu.

- Nhưng những người của Quỷ huyệt đi trá hàng các nơi đó có bằng lòng chấp nhận mệnh lệnh của di nương hay không?

- Chẳng những chấp nhận mà họ lại còn đem hết nhiệt tâm ra để thực hiện kế hoạch này, vì họ thấy được sự chính nghĩa cần làm, tức là đối phó với bọn người tối nguy hiểm của võ lâm.

Tần Quan Vũ gục gật đầu, chàng hết sức thán phục sự sắp xếp của Lan Tâm Phi Tử.

Càng nhìn bà, chàng càng nhớ đến song thân. Tần Quan Vũ cất giọng buồn buồn :

- Vũ nhi không gặp lại được song thân, bây giờ chỉ còn cách là đến mộ phần để bái lạy mà thôi.

Lan Tâm Phi Tử gật đầu :

- Vũ nhi hãy cùng với Tương Phi đến đó đi.

Và bà quay vào trong bảo tỳ nữ gọi Mai Tương Phi đến.

Không đợi cho Mai Tương Phi thi lễ, Lan Tâm Phi Tử đã phất tay nói :

- Phi nhi, ta đã nói rõ mọi việc cho Vũ nhi tường tận rồi.

Vừa nói, Lan Tâm Phi Tử vừa đưa mắt về phía Tần Quan Vũ, ngầm bảo chàng rằng mọi việc ở đây không có nghĩa là nói lộ việc giả mạo Vạn Tuyệt Độc Tôn.

Tần Quan Vũ hội ý, khẽ gật đầu.

Lan Tâm Phi Tử bước lại gần, âu yếm đưa tay vuốt tóc Mai Tương Phi rồi nói tiếp :

- Bây giờ đã đến lúc cần phải diệt trừ bọn đại nghịch của võ lâm, chỉ hiềm vì Vũ nhi nội lực hãy còn chưa đầy đủ, cho nên cần phải tìm cho kỳ được quyển thứ ba và thứ tư của Huyền kinh.

Mai Tương Phi hỏi lại :

- Nơi đó có chắc đi được không mẫu thân?

- Chắc thì chưa chắc lắm, vì cả trăm năm nay, võ lâm luôn biến đổi dị thường; nhưng vì đại nghĩa, vì để thành toàn cho Vũ nhi, ta sẽ thân hành đưa hắn đến đấy. Chỉ có điều là con nên truyền lệnh bài cho Tiêu Phượng Hoàng, bảo ả phải dời ngày Tử Vong yến hội lại cho đến sang Xuân. Có như thế thì Vũ nhi mới lấy và luyện kịp toàn bộ Huyền kinh.

Ngưng một lát, Lan Tâm Phi Tử nói tiếp :

- Trong thời gian ta đưa Vũ nhi đi lấy và luyện xong hai quyển Huyền kinh, con ở nhà phải cố bình tâm mà đối phó với mọi việc, và tất nhiên là sẽ có sự giúp đỡ của các vị cao thủ của bản huyệt. Ta đã truyền lệnh cho họ rồi, con cứ việc yên tâm. Chậm lắm là trong vòng hai tháng, bọn ta sẽ về tới, và lúc ấy sẽ đúng kỳ để dự Tử Vong yến hội, giải quyết mọi ân oán trong dịp đầu Xuân.

Rồi quay sang Tần Quan Vũ, bà nói luôn :

- Bây giờ hai con hãy đến bái lễ mộ phần của song thân đi. Ngày mai ta sẽ cùng Vũ nhi khởi trình.

Tần Quan Vũ và Mai Tương Phi cúi đầu bái tạ rồi lui ra. Lan Tâm Phi Tử nhìn theo nở một nụ cười mãn nguyện.

LXXXVI

Ngọc Long Tuyết Sơn

Ngọc Long Tuyết Sơn!

Đúng như cái tên của nó, hoa tuyết lả tả rơi, đóng thành từng lớp dày trên đá, xa xa đỉnh núi trắng xóa một màu.

Trời bắt đầu vào Đông, tuyết càng lúc càng phủ xuống nhiều, tàng cây hốc đá lú nhú như những đống bông gòn khổng lồ sừng sững giữa trời mây.

Từ triền núi bên trái, hai bóng đen vút thẳng lên, in rõ bóng nhân ảnh trên nền tuyết trắng.

Lên gần tới đỉnh, chiếc bóng dẫn đầu dừng lại, nói :

- Vũ nhi, chuyến đi này nguy hiểm thì ít mà gian khổ thì nhiều, nhất là thời gian, nó đòi hỏi ta phải thực hiện xong cho kịp lúc. Nếu không, Tử Vong yến hội sẽ đem tai họa tày trời cho toàn thể võ lâm.

Lúc bấy giờ, mặt tuyết được phản chiếu ngời ngời, nếu đứng cách trong vòng một trượng, ai cũng có thể nhận ra hai người nọ chính là Lan Tâm Phi Tử và Tần Quan Vũ.

Im lặng một lúc, Lan Tâm Phi Tử nói tiếp :

- Bọn Tiêu Phượng Hoàng muốn đánh một mẻ lưới hốt trọn cả Thất đại phái trong đêm Tử Vong yến hội. Cho nên, nếu ta không hoàn thành việc này kịp thời thì sẽ không làm sao phá vỡ được âm mưu của chúng.

Thấy Tần Quan Vũ tỏ vẻ ngần ngừ, Lan Tâm Phi Tử gạn hỏi :

- Hình như Vũ nhi có điều gì thắc mắc?

- Dạ! Vũ nhi lấy làm lạ là đã một lần có nghe Tương Phi nói với Tam Quốc miếu chủ Âu Chính Cầm rằng: “Chẳng lẽ muội muội chờ cho đến lúc cốt nhục tương tàn...”

Lan Tâm Phi Tử mỉm cười :

- Thì Mai Tương Phi và Âu Chính Cầm là hai tỷ muội chứ sao.

- Là hai tỷ muội ư?

- Phải, họ là hai tỷ muội cùng cha khác mẹ.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Nếu thế thì Tam Quốc miếu chủ đời trước, người đã chết chung với song thân của tiểu điệt tại Quỷ huyệt là...

Lan Tâm Phi Tử lắc đầu :

- Vũ nhi hiểu lầm rồi. Phụ thân của Âu Chính Cầm và Mai Tương Phi đã chết lâu rồi.

Còn người cùng giao đấu và cùng chết với song thân hiền điệt và Vạn Tuyệt Độc Tôn thì lại là Tam Quốc miếu chủ, mẫu thân của Âu Chính Cầm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, khi vừa nói đến đó thì đã tới tận cùng của đỉnh núi. Lan Tâm Phi Tử dừng lại nói :

- Đây là chỗ quyết định về việc được, hay không được hai quyển Huyền kinh.

Chưa hiểu hết ý câu nói của bà, Tần Quan Vũ đưa mắt nhìn như dò hỏi.

Lan Tâm Phi Tử không nói gì, chỉ dắt tay chàng bước về phía trước, và đưa tay chỉ xuống dưới chân.

Vị bị tuyết phủ trắng một màu nên Tần Quan Vũ không trông thấy rõ, bây giờ định thần nhìn kỹ, chàng chợt rùng mình, lạnh toát mồ hôi.

Dưới chân nơi hai người đang đứng, không phải là sườn núi thoai thoải dốc ngược như mé vừa mới trèo lên, mà đó là một mặt vách dựng đứng, y như trái núi bị xẻ làm hai và từ trên đỉnh nhìn xuống âm u hun hút.

Tần Quan Vũ khẽ cau mày.

Lan Tâm Phi Tử giải thích :

- Đứng ngay giữa đỉnh núi này mà buông mình xuống, độ khoảng lưng chừng sẽ có một miệng hang vừa một người chui lọt. Khi vào được trong miệng hang đó là kể như đã cầm trong tay hai quyển Huyền kinh.

Tần Quan Vũ nhìn xuống một lúc, rồi ngạc nhiên hỏi lại :

- Nếu chỉ có thế thì đâu phải là chuyện khó, cứ buông mình xuống đó rồi bám vào là vô được miệng hang...

Lan Tâm Phi Tử mỉm cười, cắt ngang câu nói của Tần Quan Vũ :

- Hiền điệt hãy với tay sờ thử mặt vách đá này xem.

Tần Quan Vũ ngồi xuống đưa tay sờ vách núi.

Một lớp tuyết đóng dày lút nửa cánh tay mới đụng tới đá, và vách núi trơn trượt phẳng lỳ như gương, y như vách cây được bào gọt kỹ càng.

Lan Tâm Phi Tử nói tiếp :

- Mặt vách như thế này thì buông mình bám vào đâu? Cho dù có bám đúng miệng hang thì cũng không làm sao giữ thân mình cho vững được, và nếu tuột luôn xuống đáy thì kể như không thể trở lên.

Tần Quan Vũ nhìn xuống một lần nữa, vực sâu không thấy đáy y như tuột vào lòng đất, chàng khẽ nhăn mặt, lắc đầu ngao ngán.

Đúng như lời Lan Tâm Phi Tử nói, tuyết đóng vào mặt vách trơn như gương, dù bất cứ ai có thuật khinh công cao cường đến mức nào, nhưng khi tuột xuống vực thì cũng sẽ không làm sao bám vào được vì tầm sâu của nó.

Chàng quay lại nhìn Lan Tâm Phi Tử hỏi :

- Di nương đã có đến đây quan sát rồi ư?

Lan Tâm Phi Tử lắc đầu :

- Vì sợ lộ bí mật nên ta chưa dám đi, song đã được người khác chỉ dẫn kỹ càng.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Thế còn đường đi nước bước để đến Bá Hoa viên mà Tương Phi đã chỉ điểm cho tiểu điệt thì sao?

Lan Tâm Phi Tử đáp :

- Đường đi nước bước đến Bá Hoa viên mà Tương Phi nói đó chỉ là một trong những truyền thuyết giả tạo của giới giang hồ mà thôi.

Tần Quan Vũ càng thắc mắc :

- Vực này trơn trượt như vậy thì chúng ta làm cách nào để xuống đó?

Thấy Tần Quan Vũ vẫn còn ngơ ngác, Lan Tâm Phi Tử nói luôn :

- Vì khó khăn như thế nên trong thời gian qua, một mặt ta phải giải quyết những khó khăn khác, còn một mặt thì ta hết lòng tạo cơ hội gián tiếp khiến cho hiền điệt được tăng cường nội lực, đặc biệt nhất là khinh công.

Sực nhớ đến hôm nọ lúc trưởng lão Trại Ca Thạch của Quỷ huyệt đã khai phá sinh tử huyền quan, và khinh công của mình đột nhiên tăng tiến dị thường, Tần Quan Vũ hiểu ra và vô cùng thán phục sự bố trí chu đáo của di nương.

Nhưng chàng vẫn còn thắc mắc :

- Di nương, nhưng sao lại không chọn người nào khác, mà phải là tiểu điệt đi lấy Huyền kinh?

- Thứ nhất, hai quyển đầu của bộ Huyền kinh thuộc về Huyền Âm, nam nhân tuy có thể luyện được, nhưng sẽ không thể bì được với nữ nhân. Cho nên, nếu chỉ dùng Huyền Âm thần công và Huyền Âm lục chưởng thì nhất định hiền điệt sẽ không làm sao chống nổi bọn Ngọc Thường Nga. Riêng về hai quyển thứ ba và thứ tư, chúng thuộc về Huyền Dương, chỉ dành cho nam nhân mà thôi, và nữ nhân cũng không sao luyện được. Về phần hai quyển này, nó đòi hỏi người luyện phải là một đồng nam. Hiền điệt còn nhớ lời dặn sau cùng khi tiến vào Tam Quốc miếu chứ?

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Thì ra...

Lan Tâm Phi Tử mỉm cười :

- Đúng thế! Lời dặn hiền điệt phải giữ thân trong sạch trước khi có được trọn bộ Huyền kinh là do ta sai người dùng Truyền Âm Nhập Mật để nói với hiền điệt, chứ không phải là người của Tam Quốc miếu đâu. Bởi vì kẻ nào lấy được trọn bộ Huyền kinh thì sẽ là đệ nhất cao thủ trong võ lâm, là người duy nhất đủ sức trừ ba tên dâm nữ. Cho nên không thể để nó lọt vào tay một thiếu niên nào khác, nhất là không thể để nó lọt vào tay của một kẻ trẻ tuổi không đủ khí phách và nghị lực, vì biết đâu kẻ đó sẽ a tòng với bọn Tiêu Phượng Hoàng mà gây đại họa cho võ lâm thì sao?

Tần Quan Vũ nghe xong ngọn ngành câu chuyện thì ngạc nhiên hết sức.

Sự an bày lâu dài của Lan Tâm Phi Tử quả là một khổ công và cực kỳ chu đáo.

Trời đã quá nửa đêm, tuyết càng phút càng rơi đông đặc, Lan Tâm Phi Tử nắm tay Tần Quan Vũ rồi nói :

- Bây giờ chúng ta xuống đấy là vừa.

Như nhớ ra, Tần Quan Vũ ráng hỏi :

- Di nương, nghe đâu Huyền kinh còn có quyển thứ năm nữa kia mà.

Lan Tâm Phi Tử bật cười :

- Làm gì có chuyện ấy, đó chẳng qua chỉ là chuyện bịa đặt để đánh lạc hướng thiên hạ đấy thôi.

Trước khi nhảy xuống vực, Tần Quan Vũ chợt nhớ đến thời gian mà Lan Tâm Phi Tử nói với Mai Tương Phi, chàng hỏi luôn :

- Như vậy nếu vô được trong hang rồi thì chuyện lấy Huyền kinh không có gì khó nữa, thế sao di nương lại hẹn với Tương Phi tới những hai tháng?

- Thời gian đó không phải khẳng định như thế, và tuy chưa nắm chắc lắm, song ta biết rằng phần sau của bộ Huyền kinh không phải là hai quyển sách, mà là những sơ đồ và khẩu quyết được khắc lên những khối đá trong hang này. Ta không thể sao chép hay mang ra ngoài vì sức ta không chắc giữ được nó, cho nên hiền điệt phải ở trong đó tập luyện cho xong, và chúng ta phải hết sức thận trọng đề phòng vì đây là việc tối quan hệ cho toàn cuộc.

Nói đến đây, Lan Tâm Phi Tử chợt nhón chân nhìn về hướng dãy núi xa xa...

Lan Tâm Phi Tử nói nhanh với Tần Quan Vũ :

- Chưa biết kẻ đến là người hay thú, chúng ta phải đề phòng trước là hơn. Hiền điệt hãy tập trung nội lực dồn ra cả tay chân, và vận dụng Thiên Cân Trụy.

Tần Quan Vũ nghe lời, vội vận lực rồi cả hai người nắm chặt tay nhau và cùng lao xuống vực sâu...

* * * * *

Một ngày trôi qua...

Một tháng trôi qua...

Vào một đêm ánh trăng vằng vặc phản chiếu mặt tuyết lóng lánh như kim cương, từ dưới vực sâu của Ngọc Long Tuyết Sơn chợt có hai bóng đen bắn vọt lên cao như hai chiếc pháo thăng thiên. Hai chiếc bóng đó vọt lên nhanh đến mức không còn nghe hơi gió.

Khi chân vừa chấm lên đỉnh núi, chiếc bóng dẫn đầu buông tay chiếc bóng nương theo sau, và bật cười ha hả :

- Di nương, kể như chúng ta đã thành công!

- Vũ nhi, hiền điệt hãy ráng giữ sao cho xứng đáng là hậu nhân của họ Tần. Đại sự của võ lâm, ta đều ký thác cả vào nơi hiền điệt đấy.

Người thiếu phụ vừa dứt lời thì vẫy tay về phía trước, cả hai quay mình như hai mũi tên xé gió, lao nhanh về hướng Quỷ huyệt.

LXXXVII

Mở màn thanh toán

Trong một gian phòng riêng của Thái thượng huyệt chủ.

Lan Tâm Phi Tử ngồi trên chiếc ghế bọc da thẳng thắn, Tần Quan Vũ và Mai Tương Phi đứng dựa phía sau.

Lan Tâm Phi Tử đứng lên, trịnh trọng nói :

- Vũ nhi, phần sau của bộ Huyền kinh, tức là Huyền Dương thần công và Huyền Dương thần chưởng con đã luyện xong. Đã đến lúc nên nói thẳng với mọi người về vấn đề chính nghĩa. Và trước hết là phải giải quyết mối thù của lệnh sư với Tiêu Phượng Hoàng, mối thù của lệnh nghĩa phụ với Nam Cung Nghi, và mối thù của lệnh sư bá với Trịnh Như Xan...

Ngưng một lát, Lan Tâm Phi Tử nói tiếp :

- Theo kế hoạch của ta, trước hết con hãy tiêu diệt Hạ Hầu viên và Trích Huyết giáo, việc đó nhất định sẽ không khó khăn gì mấy, vì con sẽ có sự trợ lực của Tam Quốc miếu, Võ Lâm Đệ Nhất Gia, và thực lực của Cái bang. Còn đối với Chí Tôn bảo, những thứ lợi hại có chất độc sẽ do bản Huyệt giải trừ. Vả lại, Tiêu Phượng Hoàng cũng vừa gửi thư yêu cầu bản huyệt trợ lực cho y thị trong ngày Tử Vong yến hội, có phải thế không Phi nhi?

- Dạ phải, nữ nhi vừa mới nhận được lời thỉnh cầu ấy.

- Như vậy rất tốt! Thừa dịp này, bản huyệt nên phái mười vị hộ pháp đến Chí Tôn bảo trước, đợi Vũ nhi đến nơi, họ sẽ hợp lực đoạt bảo, riêng Tiêu Phượng Hoàng thì sẽ do Vũ nhi xử trí.

- Di...

Vừa gọi được một tiếng thì Tần Quan Vũ đã nhận được cái nháy mắt kín đáo của Lan Tâm Phi Tử, chàng sực nhớ ra việc phải giấu

Mai Tương Phi về vụ mẫu thân của nàng, nên chàng vội vòng tay đổi giọng :

- Kính trình nhạc mẫu, việc ấy con sẽ lo liệu.

Lan Tâm Phi Tử ôn tồn nói :

- Nhật kỳ đã gấp lắm rồi, Vũ nhi hãy trở về liên lạc với người của Cái bang, và sẽ hội diện với Phi nhi tại Chí Tôn bảo, riêng ta thì có lẽ không cần phải đến đó làm chi.

Và quay sang Mai Tương Phi, bà nói luôn :

- Phi nhi, con hãy sửa soạn đưa Vũ nhi ra khỏi huyệt.

Dứt lời, Lan Tâm Phi Tử hướng ra cửa vẫy tay một cái.

Một giọng nói như tiếng chuông đồng chợt vang lên :

- Song quỷ và Thập nhị hộ pháp của Quỷ huyệt xin bái kiến Tần công tử.

Tiếp theo đó là mười bốn cao thủ của Quỷ huyệt chia làm hai hàng đi vào, khi đến trước mặt Tần Quan Vũ thì vòng tay chào rất cung kính.

Tần Quan Vũ vội nghiêng mình :

- Đa tạ chư vị!

Trại Ca Thạch bước lên một bước, nói :

- Mộ phần của song thân công tử sẽ do chúng tôi lãnh trách nhiệm xây cất lại và sớm tối phụng hương. Xin công tử yên tâm lo cho đại cuộc, chắc chắn rằng họ sẽ được ngậm cười nơi chín suối.

Tần Quan Vũ lại vòng tay :

- Đa tạ chư vị lão tiền bối!

Mười bốn cao thủ Quỷ huyệt lại dạt ra hai bên phụng tống Tần Quan Vũ ra đến tận cửa.

Tần Quan Vũ bái tạ Lan Tâm Phi Tử một lần nữa rồi mới quay người cùng với Mai Tương Phi đi ra.

Khi ra đến cửa, mười bốn cao thủ của Quỷ huyệt dừng lại và đồng thanh nói :

- Song quỷ và Thập nhị hộ pháp xin cáo thoái, và cầu chúc công tử mã đáo thành công.

Tần Quan Vũ cũng đáp lễ :

- Đa tạ hảo ý của chư vị! Tại hạ xin cáo từ!

Mười bốn cao thủ của Quỷ huyệt lui vào trong rồi, Tần Quan Vũ siết chặt tay của Mai Tương Phi và nói :

- Phi muội, sự lo lắng cực khổ của muội thật khiến huynh vô cùng cảm động!

Mai Tương Phi đưa bàn tay mềm mại như nhung bịt lấy miệng Tần Quan Vũ, rồi khẽ nói :

- Phu thê là đạo trọng, sinh tử sẽ vì nhau, sao chàng lại nói chi lời khách sáo ấy?

Tần Quan Vũ cầm tay nàng đập mạnh vào môi mình, rồi mỉm cười không nói.

Mai Tương Phi thỏ thẻ :

- Lúc cùng chàng lễ bái mộ phần của song thân, muội bỗng nghe lòng mình lo lắng vô cùng, và mãi đến bây giờ vẫn chưa được yên tâm...

Thốt xong câu nói buồn buồn ấy thì nàng gục đầu vào ngực Tần Quan Vũ.

Đưa tay vuốt tóc người yêu, Tần Quan Vũ khẽ hỏi :

- Muội lo lắng điều chi?

Mai Tương Phi thỏ thẻ :

- Vũ ca, muội không biết vong linh song thân có bằng lòng chấp nhận và rộng lượng với muội hay không? Ngày đêm muội vẫn lo lắng như thế, nhưng vẫn không có cách chi giải quyết.

Tần Quan Vũ chợt cảm thấy thương nàng vô hạn, chàng ôm chặt nàng vào lòng và an ủi vỗ về :

- Sao muội lại nghĩ vớ vẩn như thế? Trong huyết thư di chúc, song thân đã căn dặn huynh phải hết dạ yêu thương muội, thì đâu có lý do nào vong linh song thân lại không thừa nhận muội?

Nghe chàng nói vậy, Mai Tương Phi mừng rỡ vô cùng, nàng quàng chặt tay qua cổ chàng như biểu lộ sự biết ơn qua câu nói đó.

Và bằng một giọng thẹn thùng, nàng thỏ thẻ bên tai chàng :

- Cầu mong sao cho chúng ta trọn đời yêu nhau, nếu được vậy thì dù cho có phải nhảy vào lửa đỏ, lòng muội cũng được mãn nguyện vô cùng.

Càng nghe giọng nói nồng đượm yêu thương, Tần Quan Vũ siết mạnh tấm thân ngà ngọc. Cả hai quấn chặt lấy nhau tưởng chừng như không thể có phút phân ly.

Thật lâu sau, hai tâm hồn sực nức hương yêu ấy nghe như vũ trụ đang gom về một chỗ và gió ngàn đang ngưng đọng ở đầu cây.

Tiếng gà rừng ở đâu đó vụt rộ lên, làm cho Tần Quan Vũ giật mình, buông lỏng vòng tay.

Hai người nhìn nhau không cạn hết lời, và họ cùng nghĩ rằng bất cứ lời nói nào trong lúc này cũng sẽ trở nên vụng về hơn bao giờ hết.

Từ hướng đông, ánh bình minh lăm le xô vẹt đám mây ngang. Mai Tương Phi chỉ đành giục :

- Cầu mong cho chàng sớm thành công. Chúng ta sẽ gặp lại tại Chí Tôn bảo. Thôi, chàng hãy vui vẻ mà lên đường nhé!

Tần Quan Vũ mím môi siết chặt tay nàng một lần nữa, và quả quyết lao mình thật nhanh về phía Tây nam.

LXXXVIII

Giải tán Trích Huyết Giáo

Bóng hoàng hôn đổ xuống, mặt đất sậm màu.

Hơi gió trở về đêm lành lạnh...

Rời khỏi Quỷ huyệt và trọn ngày hôm đó, Tần Quan Vũ đi về Ba Đông trấn.

Qua khỏi Võ Đang sơn, chàng cảm thấy rằng võ công của mình giờ đây đã đạt đến mức tuyệt luân, vậy tại sao lại không một mình đến Trích Huyết giáo giải quyết cho xong vụ ân oán với Trịnh Như Xan mà phải đi cầu viện trợ ai nữa?

Nghĩ thế rồi thì chàng không đi về Ba Đông trấn nữa, mà lại quẹo sang ngã khác.

Đã sẵn biết đường đi nước bước, Tần Quan Vũ mạnh dạn đi sâu vào hang động.

Đột nhiên, một tiếng quát âm trầm vang lên :

- Dừng lại!

Tần Quan Vũ hất mặt về phía trước nói :

- Hãy mau gọi Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan ra đây.

- Oắt con, ngươi dám xúc phạm đến Giáo chủ à?

Cùng một lúc với tiếng quát, một đạo tiềm lực ào ào chụp xuống ngay đầu Tần Quan Vũ...

Từ lúc luyện xong Huyền Dương thần công và Huyền Dương thần chưởng ở Ngọc Long Tuyết Sơn, Tần Quan Vũ chưa có dịp thử lại công hiệu của nó, chàng biết dịp ấy đã đến, nên vội nghiêng mình hất nhẹ cánh tay...

Ù... ù...

Một tiếng dội khô khan chạm vào vách đá như bao cát bị ném ra xa ngoài sáu trượng, chiều cao của tiếng dội cao quá tầm tay và tiếng nói vừa rồi lặng im thinh thích.

Tuy biết đó là công hiệu của Huyền Dương thần chưởng, nhưng Tần Quan Vũ cũng hơi sửng sốt.

Nhớ lại lần trước khi đến đây, chàng bị cái người có giọng nói khi nãy đánh văng gần mười bước, thế mà bây giờ chỉ bằng một cái hất tay nhẹ thì đã làm cho một kẻ có nội lực kinh hồn như hắn bị bẹp mình trên vách đá một cách quá dễ dàng.

Đang lúc còn chậm bước lắng nghe động tịnh, Tần Quan Vũ chợt thấy sáu, bảy bóng đen từ trong ngách đá phóng ra và vây chặt lấy chàng.

Tần Quan Vũ rút soạt thanh Vô Tình kiếm ra cầm tay, và nói :

- Đừng liều mạng một cách oan uổng. Hãy gọi Trịnh Như Xan ra đây!

Đám người bao vây cười lên sằng sặc, nhiều ánh thép nhoáng lên cùng một lúc như cả một lưới hào quang chụp xuống đầu Tần Quan Vũ.

Bóng thép hồng hồng từ thanh Vô Tình kiếm vụt lóe lên cùng với nhiều tiếng rú vang lên một lượt, sau đó là ba chiếc đầu văng lên rồi va vào vách đá, rơi lông lốc như những trái dừa khô.

Ánh kiếm từ trong tay Tần Quan Vũ nhoáng lên một lần nữa, và hai thân người kế tiếp nhau bật ngửa ra sau.

Tần Quan Vũ tạt ngang cánh tay, hất thanh kiếm còn lại của kẻ còn sống sót bay đập vào vách đá, và chàng nhích lên hai bước, gằn từng tiếng một :

- Ta tha chết cho ngươi đấy, mau đi gọi Trịnh Như Xan ra đây.

Gã môn hạ của Trích Huyết giáo ôm đầu lũi đi như chạy trốn.

Tần Quan Vũ mỉm cười khinh bỉ, rồi bước thẳng vào trong.

Từ phía lòng hang sâu hun hút, bóng người đổ ra lố nhố.

Trịnh Như Xan dẫn hơn hai mươi tỳ nữ ung dung nhàn nhã bước ra.

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Khá lắm! Ngươi còn dám chường mặt ra gặp ta là khá đấy.

Trịnh Như Xan đứng lại nhìn sững vào mặt Tần Quan Vũ, vẻ mặt của ả tuy vẫn thản nhiên, nhưng trong ánh mắt như nói lên nhiều xúc động.

Tần Quan Vũ quát lớn :

- Trịnh Như Xan, ngươi còn nhớ đến cái chết của Cổ Lãnh Vân bá bá chứ? Hôm nay chính là ngày ta đến đây hỏi tội cho người đấy.

Vẻ mặt Trịnh Như Xan vẫn thản nhiên, nhưng nếu đứng gần hơn thì sẽ nghe có tiếng thở dài. Ả hỏi :

- Tần công tử đến đây chỉ có một mình thôi ư?

- Một mình cũng quá đủ rồi!

- Như thế càng hay. Vậy xin mời công tử quá bước vào trong...

Vừa nói, ả vừa đưa tay khoát nhẹ, đám tỳ nữ dạt rẽ ra hai bên, chừa một con đường trống.

Chưa biết đối phương định giở trò gì, nhưng đã vào hang cọp thì không thể do dự được nữa, Tần Quan Vũ hiên ngang bước thẳng vào trong.

Vừa đi, chàng vừa ngấm ngầm vận chuyển Huyền Dương thần công lên song chưởng.

Tia mắt của Trịnh Như Xan vẫn dán chặt vào dáng cách của Tần Quan Vũ, song vẻ mặt của ả vẫn lạnh lùng. Thốt nhiên, Trịnh Như Xan lên tiếng hỏi :

- Tần công tử, tôi có điều muốn hỏi, không biết công tử có vui lòng giải đáp cho chăng?

Thấy thái độ của đối phương vẫn một mực ôn hòa, Tần Quan Vũ buộc lòng phải dịu giọng :

- Cô nương cứ hỏi.

- Có phải công tử đã được phần sau của bộ Huyền kinh?

- Không sai! Và hiện nay nó đang nằm trong bụng ta đây, nếu cô nương muốn thì cứ đoạt lấy.

Trịnh Như Xan thở dài nhè nhẹ :

- Thế thì hay lắm, trong bản giáo hiện có Bát trưởng lão và Thập nhị hộ giáo. Nếu công tử trừ được họ thì ta sẽ tự mang đầu đến tế mộ Cổ sư phụ.

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Có phải cô nương muốn mượn tay ta để trừ hậu hoạn đấy chăng?

Trịnh Như Xan vẫn với thái độ hòa nhã :

- Trong hai mươi người ấy, có bốn người từ Quỷ huyệt đến, bốn người của Chí Tôn bảo, và hai người của Hạ Hầu viên. Còn lại mười người chính là do bản giáo thu nạp trong giới hắc đạo.

Trịnh Như Xan lại thở dài thấp giọng :

- Bao nhiêu năm nay, trong lòng tôi vô cùng bức rức với cái tội tày trời, sát hại sư phụ mà cũng là dưỡng phụ ấy. Cho nên, tôi đã nhiều phen muốn đến trước mộ phần của người để liều mình tạ tội, nhưng chỉ hiềm nếu chết như thế thì tôi thật không an lòng nhắm mắt.

Tần Quan Vũ cau mày hỏi :

- Tại sao thế?

Đôi mắt của Trịnh Như Xan như ngó mông lung vào khoảng không, như có vẻ căm hờn :

- Công tử thử nghĩ xem, trên đời này có gì quý hơn sự tự do? Và ai cũng được hưởng sự tự do như thế, nhưng chỉ riêng mình tôi là trọn đời mãi mãi phải chịu làm công cụ cho người, trước là Quỷ huyệt, rồi sau đến Chí Tôn bảo. Họ đã dùng tận thủ đoạn ty tiện nhất khiến cho tôi sống dở chết dở...

Tần Quan Vũ lạnh lùng hỏi lại :

- Đường đường là một Giáo chủ, sao cô nương lại phải bị như thế?

Trịnh Như Xan nói như thét :

- Công tử đã biết mà còn hỏi làm gì nữa? Tôi đã làm nên việc loạn luân và cướp đoạt ngôi Giáo chủ của ân sư mà cũng là dưỡng phụ, người đã nuôi nấng tôi từ khi còn măng sữa. Mười mấy năm nay...

Giọng Trịnh Như Xan càng lúc càng thấp xuống, nhưng có vẻ hằn hộc như tự đay nghiến lấy mình :

- Mười mấy năm nay... mười mấy năm nay, ta muốn chết mà cũng chưa chết được...

Tần Quan Vũ cười gằn :

- Cô nương biết như thế thì hay lắm, nhưng đã biết vậy thì sao lại không chịu cứu ân sư và đưa người đi tránh nạn, lại cứ giam cầm rồi sau giết chết?

- Tránh nạn? Hừ, công tử nói nghe thật dễ. Khắp nơi trên giang hồ, chỗ nào cũng có lưới sắt của Quỷ huyệt, Chí Tôn bảo, và Hạ Hầu viên. Luôn cả hai mươi mấy tên thị tỳ của tôi đây, có lẽ cũng hơn phân nửa là những kẻ theo để canh giữ tôi...

Trịnh Như Xan vừa nói đến đó thì từ trong ngách đá chợt có hai mươi đại hán túa ra, tất cả đều ở trên dưới bốn mươi tuổi, có kẻ có diện mạo hung ác, có kẻ có mặt mũi hiền lành, họ tủa ra dàn thành một hàng ngang chặn lối.

Trịnh Như Xan nói nhỏ với Tần Quan Vũ :

- Là họ đấy, chúc công tử thành công!

Rồi ả bước sang đứng trước mặt hai mươi cao thủ của Trích Huyết giáo và nói lớn :

- Đây là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ vì báo thù cho sư bá mà đến đây. Vậy các vị cứ tự do mà đối phó.

Liền lúc đó, có bốn người trong số ấy bước ra và mau mắn quỳ xuống trước mặt Tần Quan Vũ thưa :

- Bọn thuộc hạ bốn người, xin bái kiến Huyệt chủ phu quân!

Chợt vỡ lẽ ra, Tần Quan Vũ vẫy tay :

- Các vị hãy bình thân!

- Đa tạ sự chiếu cố của công tử!

Bốn người đứng dậy và đứng ra sau lưng của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ khoát tay :

- Bốn vị hãy lui ra trấn ở bốn góc, đừng cho một ai chạy thoát.

Bốn người rập lên một tiếng, và bủa ra bao vây lấy mười sáu người còn lại.

Bọn môn hạ của Trích Huyết giáo ngơ ngác hỏi :

- Bốn vị trưởng lão sao lại hành động như thế?

- Không có chi lạ cả, chúng ta vốn là người của Quỷ huyệt và giờ đây chính là lúc chúng ta phải hộ trì Tần công tử chấp chưởng chính nghĩa võ lâm.

- Phản rồi! Phản rồi!

Có tiếng nhiều người quát tháo vang lên, mười sát tên môn hạ của Trích Huyết giáo phóng ập vào Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ một tay vung mạnh thanh Vô Tình kiếm, một tay thì xuất Huyền Dương thần chưởng, rồi chàng phóng mình lên, chưởng ảnh và kiếm quang tua tủa rợp trời.

Tiếng thét vang lên rờn rợn, máu óc văng tung tóe lên vách đá. Trong số mười sáu người, chỉ còn lại năm tên lóp ngóp bò dậy liều mạng vung chưởng quật vào Tần Quan Vũ.

Một tiếng cười khẩy nghe rùng mình sởn gáy, Tần Quan Vũ phất cả hai tay một lượt...

Lại một loạt tiếng rú vang lên khiếp đảm, năm cây thịt đổ ập vào nhau, máu tuôn xối xả lầy nhầy trên mặt đá.

Tần Quan Vũ xốc tới trước mặt Trịnh Như Xan quát :

- Trịnh giáo chủ, bây giờ đến lượt tôn giá.

Đã không một chút sợ sệt hay giận dữ, trái lại Trịnh Như Xan lại lộ vẻ vui mừng, nói :

- Không sai! Cũng nên đến lượt tôi rồi. Nhưng, còn hai mươi tên tỳ nữ thì sao?

Quắc mắt nhìn sang đám thị tỳ, Tần Quan Vũ trầm giọng :

- Ai là người do Chí Tôn bảo sai đến? Hãy bước ra đây!

Lời chàng vừa dứt, lập tức có sáu thiếu nữ bước tới quỳ trước mặt Tần Quan Vũ...

LXXXIX

Hôn ước thứ hai

Thấy dáng điệu cung kính của sáu tên tỳ nữ, Tần Quan Vũ cau mặt hỏi :

- Các ngươi muốn gì?

Một trong số sáu tên tỳ nữ cúi đầu ứa nước mắt thưa :

- Bọn tiện nữ tuy là do Chí Tôn bảo sai đến, song trước khi bị rơi vào Chí Tôn bảo, chúng tôi đều là con nhà lương thiện. Vì bị Chí Tôn bảo chủ bắt về nên không thể làm sao cưỡng lại, xin công tử thương xót cho.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Nhưng, các ngươi có thể hứa chắc là từ nay sẽ trở về lương thiện hay không?

- Không chỉ riêng chúng tôi, mà tất cả những người ở đây đều cầu xin công tử tha cho được trở về với song thân.

Hai mươi tên tỳ nữ cùng quỳ xuống một lượt cầu xin tha mạng.

Vốn không phải là người hiếu sát, Tần Quan Vũ khoát tay :

- Được rồi, ta sẽ tha cho tất cả, nhưng phải ở lại đây chờ ta giải quyết xong Chí Tôn bảo rồi các người mới được về, không được cãi lệnh.

Hai mươi tên tỳ nữ mừng quá, cúi đầu lạy tạ rối rít.

Tần Quan Vũ vẫy tay :

- Hãy đứng qua một bên.

Và quay sang Trịnh Như Xan, Tần Quan Vũ gằn giọng :

- Cô nương muốn nói gì thêm nữa?

Trịnh Như Xan thở dài :

- Chỉ xin được chết!

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Tự cô nương xử lấy, hay là muốn tại hạ ra tay?

Trịnh Như Xan ứa nước mắt :

- Xin công tử cho tôi được tự xử trước mộ phần của ân sư!

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Được!

Trịnh Như Xan chầm chậm đi vào trong, Tần Quan Vũ ra lệnh cho bốn thuộc hạ của Quỷ huyệt :

- Các vị hãy canh giữ ngoài này, đừng cho một ai rời khỏi nơi đây.

Nói xong, chàng lập tức bước theo sau Trịnh Như Xan.

Qua luôn mấy khúc quanh, đến một khoảng trống bằng phẳng thì thấy một ngôi mộ được xây cất rất trang nghiêm, phía trước có tấm mộ bia đề hàng chữ: “Trích Huyết giáo chủ Tư Văn Tú Sĩ Cổ Lãnh Vân chi mộ”.

Tần Quan Vũ nghe một niềm chua xót dâng lên mi mắt, nhưng chàng cố dằn lòng chờ xem thái độ của Trịnh Như Xan.

Nhìn qua ngôi mộ một lát, Trịnh Như Xan vụt quỳ xuống ôm lấy chiếc mộ bia và nức nở :

- Sư phụ, Xan nhi phạm tội đại nghịch chỉ vì không làm chủ được mình, xin sư phụ chứng giám cho cái chết của Xan nhi, để Xan nhi chuộc lại phần nào tội lỗi của mình...

Giọng nói của Trịnh Như Xan vụt nghẹn ngang, Tần Quan Vũ vừa quay mặt lại thì mũi kiếm trên tay ả đã tự đâm xuyên qua cổ, và ả từ từ gục xuống...

Nhìn giòng máu thấm dần trên thi thể của nữ nhân gây nhiều tội ác đó, Tần Quan Vũ chợt nghe lòng vị tha dâng lên, chàng quỳ xuống trước mộ bia khấn vái :

- Sư bá, Vũ nhi đã vì sư bá mà rửa xong mối hận cừu...

Và khẽ liếc sang thi thể Trịnh Như Xan, chàng thì thầm như muốn an ủi người đã chết :

- Trịnh cô nương, nàng chết là phải. Và nếu quả lòng nàng đã ăn năn hối cải, ta tin rằng sư bá ở dưới suối vàng cũng sẽ tha thứ cho nàng.

Chàng quay lại cúi lạy trước mộ phần một lần nữa :

- Sư bá, Vũ nhi vì còn nhiều trách nhiệm nên giờ đây phải ra đi. Một ngày nào đó, Vũ nhi sẽ trở lại lo việc hương đăng.

* * * * *

Tần Quan Vũ trở lại Ba Đông trấn vào lúc nửa đêm.

Vào khoảng đầu tháng chạp, khí lạnh buốt người. Cả thị trấn Ba Đông đều chìm vào màn sương dày đặc.

Tần Quan Vũ vào khách điếm thì thấy Bất Tử Lão Cái, Thần Bí Nhân, và Âu Chính Cầm đã ngồi đợi sẵn từ bao giờ.

Vừa thấy mặt chàng, ba người cùng hớn hở bước đến đón tiếp. Bất Tử Lão Cái đưa tay lắc vai chàng nói :

- Cung hạ hiền điệt đã thành công trong việc luyện tập Huyền kinh!

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên hỏi :

- Sao sư thúc lại biết rõ thế?

Bất Tử Lão Cái cười ha hả :

- Người của Tam Quốc miếu ở Quỷ huyệt đã gửi thư báo tin và chúc mừng bản bang đấy chứ.

Tần Quan Vũ trố mắt :

- Như thế là...

Thần Bí Nhân xen vào :

- Là biết rõ cả, và còn biết luôn việc Minh chủ thành hôn cùng Huyệt chủ...

Tần Quan Vũ giật mình, khẽ liếc Âu Chính Cầm.

Tia mắt của thiếu nữ ngời lên vẻ thỏa mãn.

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng :

- Xong việc hôn lễ nơi Quỷ huyệt rồi, thì bây giờ hãy nói đến việc hôn nhân với Tam Quốc miếu.

Tần Quan Vũ lại liếc nhẹ Âu Chính Cầm như thăm dò phản ứng của nàng.

Âu Chính Cầm hai má đỏ bừng, cúi mặt thẹn thùng, tay vân vê tà áo...

Thần Bí Nhân nói thẳng :

- Việc hôn nhân với Quỷ huyệt cũng như với Tam Quốc miếu đều là do ý của lệnh huyện đường thủa trước, vả lại, nó cũng hợp lý hợp tình. Vậy việc Quỷ huyệt đã xong, giờ đây nhân danh chủ hôn của đằng gái, lão phu yêu cầu Bất Tử lão huynh đứng ra chủ trì hôn lễ tại đây.

Và bằng một giọng nửa úp nửa mở, Thần Bí Nhân nói tiếp :

- Quỷ huyệt cũng như Tam Quốc miếu, đều là cử hành hôn lễ tạm. Đợi giải quyết xong Chí Tôn bảo và Hạ Hầu viên rồi thì sẽ tái hoàn đại lễ...

Và như đã sắp sẵn, Bất Tử Lão Cái gọi tiểu nhị dọn bày hương đăng trà rượu.

Tần Quan Vũ khẽ hỏi Âu Chính Cầm :

- Cầm muội, việc hôn nhân rất hệ trọng, thật sự thì đối với Quỷ huyệt...

Biết ý Tần Quan Vũ ngại ngùng, Âu Chính Cầm vội ngắt lời :

- Hôn nhân do phụ mẫu đã định trước rồi, chúng ta chỉ là kẻ vâng lời. Vả lại, Phi tỷ và muội đều là ruột thịt, vậy tại sao lại không thể cùng hưởng hạnh phúc bên nhau?

Ngưng một lát, Âu Chính Cầm ngượng ngùng nói tiếp :

- Cho dù có thêm mấy tỷ muội nữa, miễn chàng thật dạ yêu thương là đủ lắm rồi!

Không biết vô tình hay cố ý, câu nói của Âu Chính Cầm khiến cho Tần Quan Vũ nhớ đến hai tỷ muội của Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Chàng bồi hồi không biết ngày mai rồi sẽ ra sao?

Tuy nhiên, chàng vẫn tin ở tình thương của mình và tin ở sự rộng lượng thương yêu của họ. Dù sao, đó vẫn là những mối tình chính đáng trên bước đường phiêu bạt giang hồ. Nhất định nó không thể có sự phân tranh, và chính lòng chàng cũng không phải là tham lam ích kỷ.

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân nhân danh sư thúc đôi bên, cùng đứng ra chủ trì hôn lễ. Tần Quan Vũ và Âu Chính Cầm đứng sát vào nhau e thẹn, ngập ngừng...

Một bên là giai nhân tuyệt sắc, một bên là đóa kỳ hoa vừa nở trọn trong chốn võ lâm. Họ khấn vái thì thầm và họ siết chặt tay nhau, ánh mắt long lanh...

XC

Đạp nát Hạ Hầu Viên

Vừng đông xô vụt màn sương, tuyết bắt đầu thưa đổ...

Từ trướng gầm nơi khách điếm, đôi tân hôn bắt đầu thức giấc.

Ngoài phòng khách, Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân đang ngồi đối ẩm, nét hân hoan lộ trên sắc mặt mọi người.

Bất Tử Lão Cái lên tiếng trước :

- Chúng ta định như thế nào nhỉ? Hạ Hầu viên trước hay Chí Tôn bảo trước?

Thần Bí Nhân nhướng mắt :

- Hãy chờ ý kiến của Bang chủ Cái bang và Tam Quốc miếu chủ đã chứ.

Và Thần Bí Nhân chợt thở dài :

- Bọn trẻ họ nối tiếp hào khí của mình thủa trước... hà, chúng ta đều đã già rồi.

Bất Tử Lão Cái gật đầu đồng tình :

- Đúng thế, chúng ta đều lão cả rồi.

- Dù sao đi nữa, chúng ta cũng nên hãnh diện vì đã trải qua một thời kỳ oanh liệt.

- Và nhất là không hổ thẹn với chính nghĩa võ lâm!

Thần Bí Nhân gật gù cười lớn :

- Đúng thế! Nếu tính đến bây giờ thôi, thì chúng ta đã sống một cuộc đời trọn vẹn theo nghĩa “vì người hành hiệp”!

Cửa phòng bật mở, Tần Quan Vũ và Âu Chính Cầm cùng bước ra.

Cả hai cúi đầu vòng tay trước nhị vị sư thúc, và Tần Quan Vũ mở lời :

- Đa tạ nhị vị sư thúc đã thành toàn cho bọn tiểu điệt!

Hai lão nhân cười ha hả, và Bất Tử Lão Cái vô đề ngay :

- Hiền điệt tính sao về việc đối phó với bọn hung đồ?

Tần Quan Vũ đáp ngay theo dự tính :

- Trước hết hãy giải quyết Hạ Hầu viên. Sư thúc, cao thủ bản bang đến đây được bao nhiêu người?

- Tam lão và Ngũ cái đã có mặt ở đây.

Tần Quan Vũ gật đầu và quay sang Thần Bí Nhân hỏi :

- Còn Tam Quốc miếu?

- Nhất Lão và Ngũ Phật.

- Như vậy là đủ lắm rồi. Bây giờ chúng ta lên đường thôi.

Tất cả mọi người cùng nhất loạt đứng lên...

* * * * *

Màn đêm lại phủ xuống, tuyết lại bắt đầu trải dài một màu...

Ánh đèn rực rỡ tỏa sáng khắp một vùng rộng lớn của khu trang viên.

Từ xa, hai bóng người như cánh vạc ăn đêm lao vút tới trước cổng trại. Tiếp theo đó là bốn bóng đen khác cũng bám sát theo sau. Dưới ánh đèn lờ mờ giữa màn sương, người ở gần có thể nhận ra những bóng đen đó là Tần Quan Vũ, Âu Chính Cầm, Ngũ cái, Cái bang Tam lão, và sáu cao thủ của Tam Quốc miếu.

Vừa tới cổng trại, Tần Quan Vũ quay lại dặn dò :

- Tam Phật của Tam Quốc miếu hãy canh chừng ở ngoài, đừng để một tên nào trốn thoát.

- Xin tuân lệnh!

Tần Quan Vũ quay lại vẫy tay một cái, tất cả những người còn lại đều phóng mình vào trang trại.

Đèn đuốc bên trong vụt bừng sáng như ban ngày, và có tiếng quát trầm trầm vang lên :

- Bản Viên chủ đã đợi chư vị từ lâu.

Biết họ đã sẵn đề phòng, Tần Quan Vũ ngang nhiên quát lớn :

- Hay lắm, mong Viên chủ hãy ra mặt đối thoại.

Một tràng cười sằng sặc vang lên, và tiếp theo đó là ba bóng người như ba cánh dơi đêm lao vút tới.

Tần Quan Vũ quắc mắt nhìn sang thì thấy ba người mới hiện thân là Hạ Hầu viên chủ và hai người trung niên thiếu phụ.

Hạ Hầu viên chủ ngửa mặt cười sặc sụa :

- Tần tiểu tử, đêm nay dù ngươi có cánh cũng khó thoát được.

Tần Quan Vũ lạnh lùng hỏi :

- Ai là Nam Cung Nghi?

Từ phía bên trái Hạ Hầu viên chủ, một người thiếu phụ ẻo lả bước lên một bước trả lời :

- Các hạ muốn gì? Có phải muốn báo thù cho tiền nhiệm Bang chủ của Cái bang không?

Cùng lúc ấy, bốn tên đại hán khiêng ra một cái đỉnh lớn và đặt trước mặt Hạ Hầu viên chủ.

Tần Quan Vũ quay sang dặn khẽ Âu Chính Cầm :

- Cầm muội, muội hãy đối phó với tên ma diện ấy, để huynh rảnh tay rửa hận cho nghĩa phụ.

Vừa nói, chàng vừa cởi thanh Vô Tình kiếm trao lại cho nàng, rồi quay sang Thần Bí Nhân và Bất Tử Lão Cái thấp giọng :

- Nếu có thể tha được thì tha, nên tránh gây đổ máu với những kẻ vô tội.

- Tuân mạng!

Rồi Tần Quan Vũ quay sang nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Nghi gằn giọng :

- Tôn giá muốn chết bằng cách nào?

Nam Cung Nghi cất giọng cười hết sức là dâm đãng :

- Tiểu tử, đừng có lớn lối, tiếp chiêu!

Tiếng nói chưa dứt thì đôi tay trắng muốt của ả đã cất lên...

Hai cánh tay mềm dịu nhẹ nhàng, nhưng kình lực phát ra thì như thác lũ từ bốn phương chụp xuống đầu Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ nhếch môi cười khinh khỉnh, chàng đứng yên một chỗ đẩy mạnh hai tay ra...

Từ phía sau Hạ Hầu viên chợt có nhiều tiếng hò hét vang lên, hơn mười bóng người lao vào vòng chiến.

Bất Tử Lão Cái thấy vậy thì quát :

- Tha được thì tha, bằng không thì cho tất cả vào Địa ngục.

Nhóm người của Cái bang nghe vậy thì cùng một lượt xông tới.

Khói đen từ chiếc đỉnh lớn bốc lên nghi ngút, Hạ Hầu viên chủ cười sằng sặc :

- Nha đầu, hãy bước lại đây.

Âu Chính Cầm lặng thinh không nói, hai cánh tay áo lụa nhè nhẹ phất ra.

Trần chiến đã mở ra toàn diện, tiếng la tiếng rú vang dậy cả một vùng.

Dưới chưởng lực của nhóm cao thủ Cái bang do Bất Tử Lão Cái dẫn đầu, mười tay cao thủ của Hạ Hầu viên chưa hết hiệp đầu đã bị loại ra khỏi vòng chiến. Biết đối phương xem thường trò ma thuật, Hạ Hầu viên chủ hất mạnh hai tay...

Hai luồng kình lực như hai cây gió thốc xô dạt đám khói đen ra và cuốn tới Âu Chính Cầm.

Vẫn trong tư thế cũ, tay áo lụa của Âu Chính Cầm cứ nhè nhẹ quạt ra. Chưởng lực của nàng không nghe tiếng động, mềm mại như tơ, nhưng khi chạm vào kình lực của đối phương chợt biến thành sức ép như hai thớt sắt.

Bùng! Bùng!

Trong đám khói lờ mờ, người ta có thể thấy đôi vai của Hạ Hầu viên chủ chao luôn mấy cái, và thân hình hắn lảo đảo thoái lui vài bước. Từ trong đỉnh lớn, khói đen vụt bùng lên che kín lấy Hạ Hầu viên chủ.

Âu Chính Cầm vung mạnh thanh Vô Tình kiếm, ánh thép hồng bủa ra che kín khắp thân nàng. Và y như một tượng thần với hào quang rực rỡ, Âu Chính Cầm từ từ xốc tới...

Thấy tình thế có vẻ bất lợi, Nam Cung Nghi lập tức thi triển toàn lực, chưởng ảnh dựng lên, và chưởng phong phủ xuống Tần Quan Vũ... Tần Quan Vũ nhếch môi cười khẩy, hú lên một tiếng xé toạc màn đêm, hai cánh tay vận dụng chân nguyên và cùng công xuất Huyền Dương thần chưởng...

Ánh mắt Nam Cung Nghi vụt hoa lên, tay chân luống cuống...

XCI

Đại hội Tử Vong Lâm

Biết đã gặp tay kình địch, Nam Cung Nghi trở bộ tháo lui.

Nhưng đã chậm mất rồi, hai tiếng dội rung rinh mặt đất và y như một cành liễu trong cơn bão tố, thân hình Nam Cung Nghi uốn quặt lại và lộn ngược ra sau.

Lòng căm hận nữ nhân dâm ác và cộng với mối hận vì cái chết thảm khốc của nghĩa phụ, Tần Quan Vũ không chút nương tay, chàng phóng vút mình tới vận chuyển Huyền Dương thần công...

Một tiếng dội vang lên chát chúa, Nam Cung Nghi vừa lóp ngóp bò lên thì đã lại ngã gục xuống đất, nằm im lìm.

Tần Quan Vũ chưa kịp có hành động kế tiếp thì chợt thấy một bóng sáng từ trên xẹt xuống.

Phập!

Từ nơi cổ của Nam Cung Nghi, một vòi máu phụt ra nhuộm đỏ cả một vùng cỏ rộng.

Thì ra, người vừa xuất kiếm là Bất Tử Lão Cái. Một tay ông vừa tra kiếm vào vỏ, một tay xách lấy chiếc đầu còn rỏ máu của Nam Cung Nghi rồi cao giọng nói :

- Vũ nhi, hiền điệt hãy sang đối phó với Ảo Diện Nhân, sư thúc sẽ mang thủ cấp của ả dâm nữ này đến tế mộ phần của sư huynh.

Tần Quan Vũ vội quay lại đứng sát một bên Âu Chính Cầm.

Nàng quay sang khẽ nói :

- Chàng hãy cầm chân hắn, để muội và các trưởng lão đột nhập vào Hạ Hầu viên.

Tần Quan Vũ gật đầu, tiếp lấy thanh Vô Tình kiếm và từ từ tiến đến phía trước, trầm giọng nói :

- Ảo Diện Nhân, ngày cùng của Hạ Hầu viên đã đến rồi đây.

Cùng với câu nói, chàng uốn cong thanh kiếm tạo thành một chiếc mống hồng vút thẳng vào đám khói đen. Âu Chính Cầm và các trưởng lão của Cái bang và Tam Quốc miếu đã vào tận bên trong Hạ Hầu viên, và tiếp theo đó là từng loạt tiếng rú vang lên thảm thiết...

Hạ Hầu viên chủ nghe thấy toàn viên đại loạn thì lính quýnh cả lên, và chỉ vì bị chậm mất một sát na, ánh thép hồng của thanh Vô Tình kiếm đã bay vào tới cổ.

- Á...

Một tiếng kêu khủng khiếp bị đứt ngang, vòi máu từ nơi cổ Hạ Hầu viên chủ bắn phụt ra, chiếc thây ngã xuống giãy đành đạch trên mặt đất.

Gần một trăm nam phụ lão ấu từ bên trong Hạ Hầu viên túa ra, rồi khựng lại run lên như cầy sấy.

Âu Chính Cầm lướt tới sát bên cạnh Tần Quan Vũ hỏi :

- Vũ ca, huynh định xử trí bọn họ ra sao?

Vừa nói, nàng vừa chỉ tay về phía đám môn nhân của Hạ Hầu viên đang run lẩy bẩy, quỳ rạp dưới đất.

Tần Quan Vũ bước lên nghiêm giọng nói :

- Các ngươi hãy mau lìa khỏi Hạ Hầu viên để trở về cuộc sống lương thiện. Kẻ nào còn mang lòng làm ác thì cứ lấy cái chết của Ảo Diện Nhân mà làm gương.

Cả đám môn nhân của Hạ Hầu viên đều rạp xuống tạ ơn vang dội, rồi cùng lóp ngóp đứng lên và lủi cả ra ngoài.

Liền lúc ấy, chợt nghe một giọng nói như chuông đồng rót tới :

- Minh chủ vì được tăng tiến thần công nên đã bỏ quên thuộc hạ rồi chăng?

Nhật ra tiếng nói của Thượng Quan Bằng, tức Trang chủ Võ Lâm Đệ Nhất Gia, Tần Quan Vũ vội vòng tay nói :

- Xin cung thỉnh Thượng Quan lão tiền bối!

Thượng Quan Bằng lao vút xuống và bật cười ha hả :

- Tại sao chư vị thanh toán Hạ Hầu viên mà kẻ này lại không được góp tay thế nhỉ?

Phải chăng lão phu đã trở thành vô dụng rồi?

Nghe giọng nói nửa đùa nửa giận của Thượng Quan Bằng, Thần Bí Nhân vội cười pha lửng :

- Phải, già thì có già nhưng không vô dụng đâu, chẳng hạn như lão phu đây vẫn có thể vì họ Thượng Quan của lão mà sẵn sàng đứng ra làm kẻ se tơ đấy.

Tần Quan Vũ nghe vậy thì liên tưởng ngay đến tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ, chàng khẽ liếc Âu Chính Cầm và thẹn thùng cúi mặt.

Âu Chính Cầm háy mắt nhìn chàng âu yếm, môi điểm nụ cười rộng lượng.

Bất Tử Lão Cái xen vào :

- Sao lại nói chuyện hữu dụng hay vô dụng? Bộ Thượng Quan lão quỷ muốn tìm cách trút gánh nặng đang chờ sẵn tại Chí Tôn bảo đấy ư?

Thượng Quan Bằng nở nụ cười cởi mở :

- Đâu, đâu lại có chuyện như thế.

Thần Bí Nhân vùng cao giọng :

- Ủa, tân nương đã đến sao không thấy ra mặt? Bộ còn phải chờ ông mai đến rước nữa à?

Âu Chính Cầm cũng kêu lên :

- Đan Tâm muội muội, chẳng lẽ không muốn gặp Cầm tỷ sao?

Phượng Hoàng Tiên Nữ lao vút xuống đứng nép mình vào Âu Chính Cầm và khẽ liếc Tần Quan Vũ, rồi thẹn thùng nói :

- Kỳ quá hà...

Mọi người có mặt đều bật cười ha hả.

Phượng Hoàng Tiên Nữ càng nép sát vào Âu Chính Cầm hơn nữa, đôi má nàng đỏ bừng, trông xinh xắn muôn phần.

Thần Bí Nhân lại ngẩng mặt kêu lên hỏi :

- Còn một vị tân nương nữa đâu rồi? Định trốn luôn à?

Âu Chính Cầm cũng lên tiếp nói theo :

- Băng Tâm muội muội, ra đi chứ!

Một bóng trắng từ trên tàng cây lao vút xuống, và cũng đứng nép vào sau lưng Âu Chính Cầm. Biết Phượng Hoàng Tiên Phi thẹn lắm, Âu Chính Cầm vội kéo tay nàng ra phía trước và nói :

- Muội muội, tại sao lại phải giấu mặt như thế?

Đôi má Phượng Hoàng Tiên Phi ửng đỏ, cúi đầu không nói nên lời.

Mấy lão nhân lại cùng vỗ tay cười ha hả, Tần Quan Vũ thẹn quá chỉ biết cúi đầu, không dám lên tiếng.

* * * * *

Màn đêm dày đặc, lật ngửa bàn tay không thấy ngón.

Trước thung lũng Tử Vong lâm, từng đống xương trắng xóa vẫn y như hôm nào...

Hơi gió vút re re rợn lạnh, hai ngọn đèn lồng leo lét vụt hiện ra.

Sau đó, bảy bóng người từng bước một bước lại gần hai ngọn đèn kỳ dị.

Nếu có ai chứng kiến cảnh này, tất phải rùng mình vì từng mẩu xương trắng kêu lên rào rạo dưới những bước chân của bảy người ấy, và họ chính là bảy vị đương kim Chưởng môn của bảy đại môn phái.

Từ nơi hai ngọn đèn, vụt có tiếng quát lên rờn rợn :

- Cứ theo đèn mà tới, sẽ đến được nơi yến hội Tử Vong.

Một bóng hồng chợt nhoáng lên trước mặt bảy vị Chưởng môn, và hai kẻ cầm đèn bỗng cúi rạp mình thưa :

- Cung nghênh Huyệt chủ!

Tiếp theo đó, là ba thiếu nữ cùng tiến vào...

Kẻ giữ đèn quát lớn :

- Xin quý vị hãy báo danh.

- Võ Lâm Đệ Nhất Gia Song Nữ và Tam Quốc miếu chủ.

Kẻ cầm đèn cất giọng lạnh lùng :

- Xin theo đèn mà đi...

- Khoan đã!

Lại thêm ba người nữa tiến vào, một trong ba người họ cao giọng quát lớn :

- Kỳ Trang Dị Phục Quái Ảnh Khách, Bội Cung Xạ Ảnh Thần Bí Nhân, và Kiếm Hài Trúc Trượng Thiên Tửu Cái theo thiếp mời đến phó hội.

Hai kẻ cầm đèn như run lên trong gió, vội nói :

- Tam kỳ đại giá quang lâm, thật là vinh dự cho bản bảo. Xin mời chư vị cứ theo bóng đèn mà tiến tới.

Tiếng khua rào rào của xương trắng vang lên hối hả, một bóng người hiên ngang sừng sững tiến đến.

Bóng đen hơi dừng lại rồi hỏi :

- Yêu cầu các hạ hãy báo danh.

Giọng nói của người đi sau cùng vang lên sang sảng :

- Bảo chủ Chí Tôn bảo đời thứ mười hai, Tần Quan Vũ.

Vừa đáp lời, Tần Quan Vũ vừa tung mình lao vút vào Tử Vong lâm. Tiếp theo đó là hai bóng người đổ xuống cùng với hai tiếng rú thảm thiết, và hai chiếc đèn cũng bay vút ra xa.

Khi hai chiếc đèn chưa rơi xuống đất, hai bóng đen khác đã lao vút ra đón lấy, thì ra họ là Cái bang Nhị lão, Tâm Bạch Quỷ Cái và Diệu Thủ Thần Du.

Hai người dẫn theo mười mấy cao thủ Cái bang và khẽ kêu lên nho nhỏ :

- Chư vị mỗi người hãy uống một viên Giải Đan hoàn và cẩn thận tiến lên.

Cái bang Nhị lão buộc nhanh hai ngọn đèn lên cây rồi dẫn đầu tiến về phía trước.

XCII

Thanh toán Chí Tôn Bảo Tứ mỹ đại đoàn viên

Văng vẳng từ xa, trống canh điểm lên ba tiếng...

Ở bên ngoài, ven Tử Vong lâm, bốn bên lặng lẽ không một bóng người, trừ những đống xương trắng hếu giữa rừng đêm và hai ánh đèn lắc lư trong gió.

Trong Tử Vong lâm, tiếng gió luồn qua kẽ lá như tiếng oan hồn rên rỉ.

Đi sâu vào giữa Tử Vong lâm, một khoảng đất thênh thang bằng phẳng ngoài ba mươi trượng, ba chiếc bàn được sắp theo hình tam giác đâu mặt vào nhau, mâm chén đầy hơi rượu và thức ăn thơm phức.

Chiếc bàn chính giữa có năm vị lão nhân đầu tóc bạc phơ đứng hầu hai bên, ở trung tâm là hai chiếc ghế bành bọc da không có người ngồi. Đằng sau chiếc ghế đó đã có ba người đứng sẵn, và một trong ba người họ là Tiêu Hồn Tình Nữ.

Tần Quan Vũ cùng Tam kỳ là Bất Tử Lão Cái, Quái Ảnh Khách, và Thần Bí Nhân bước lên phía trước và thản nhiên ngồi xuống, phía sau là Âu Chính Cầm và hai tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Chiếc bàn bên trái dành riêng cho Chưởng môn nhân của Thất đại phái.

Hội trường hoàn toàn im lặng, không khí hết sức khẩn trương...

Gió như ngừng thổi trước cuộc diện đằng đằng sát khí, một con muỗi bay, một cây kim rớt cũng nghe rất rõ ràng.

Đột nhiên, một giọng nói như oanh hót vang lên :

- Chủ trì Tử Vong yến hội, Chí Tôn bảo chủ giá lâm. Yến hội bắt đầu.

Tần Quan Vũ nghiến răng trừng trừng đôi mắt nhìn sang.

Hai chiếc kiệu từ bên trong từ từ đi ra, rèm lụa mỏng khẽ lay động, hai nữ nhân uyển chuyển bước xuống kiệu và bước thẳng đến chiếc bàn còn trống và ngồi xuống hai chiếc ghế da.

Kẻ thù của ân sư hiện ra trước mắt, Tần Quan Vũ giận run cả chân tay...

Một vị ân sư đã nuôi nấng chàng từ lúc lên sáu tuổi, ân nghĩa cao dày như một người cha, bảo sao chàng không sôi máu căm hờn khi thấy kẻ thù trước mắt?

Đôi mắt chàng dán chặt vào Tiêu Phượng Hoàng, một thiếu phụ đứng tuổi nhưng vẻ đẹp vẫn còn lộng lẫy và át hẳn tuổi tác thật, trông chẳng khác một thiếu nữ.

Với vẻ mặt rạng rỡ như đóa hoa hàm tiếu, đôi môi phơn phớt màu hồng dưới chiếc mũi dọc dừa thon nhỏ, Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng đứng lên tuyên bố :

- Tiểu nữ Tiêu Phượng Hoàng hân hạnh được chấp chưởng ngôi vị Chí Tôn bảo chủ, và hôm nay thiết chút tiệc mọn chiêu đãi các vị tiền bối Chưởng môn và các bậc kỳ nhân trong võ lâm. Điều này thật khiến cho tệ bảo vô cùng vinh dự.

Ngưng một lát, ả nói tiếp bằng một giọng như mật rót :

- Trong số các vị quan khách, ngoài các vị Chưởng môn của Thất đại phái, lại còn có Huyệt chủ Quỷ huyệt, Trang chủ Võ Lâm Đệ Nhất Gia và nhị vị thiên kim, cùng hầu hết các vị trưởng lão của Cái bang. Đây quả thật là một chuyện cực kỳ may mắn cho tiểu nữ. Và điều càng vinh hạnh hơn nữa đó là có cả tệ sư đệ hiện đang chấp chưởng ngôi Bang chủ của Cái bang. Tiểu nữ nghĩ rằng đây quả là một dịp hy hữu trong võ lâm.

Giọng nói của Tiêu Phượng Hoàng càng lúc càng cao, trong suốt như tiếng ngọc, khiến cho người nghe rất dễ ngây ngất bàng hoàng.

Tần Quan Vũ giận run, nhưng chàng cố ẩn nhẫn để thử xem đối phương muốn giở trò gì.

Giọng nói thanh tao của Tiêu Phượng Hoàng lại tiếp tục :

- Tiểu nữ kính thỉnh chư vị đến đây tham dự Tử Vong yến hội thật ra không có ý gì khác, chỉ có một việc mà trước giờ lâm chung, ân sư của tiểu nữ có lời trăn trối, nhưng... nhưng, ở trước mặt chư vị, tiểu nữ quả thật rất khó mở lời...

Tia mắt long lanh của ả vụt liếc nhanh về phía Tần Quan Vũ, hai má bừng đỏ trong vẻ thẹn thùng và nói tiếp :

- Trước giờ lâm chung, ân sư tiểu nữ có dặn rằng, trong đời của người chỉ có một đệ tử mà đã xem như con ruột, và đó chính là Tần sư đệ. Người đã căn dặn tiểu nữ hãy cùng với sư đệ... kết hôn, để cho người được ngậm cười nơi suối vàng.

Tất cả mọi người đều tái mặt.

Tần Quan Vũ giận dữ run lên, không nói thành lời.

Mai Tương Phi vùng đứng phắt dậy, lạnh lùng nói :

- Thật là vô sỉ! Hừ, quả thật là một quỷ kế cực kỳ ghê tởm.

Rồi không đợi cho Tiêu Phượng Hoàng có phản ứng gì, nàng cao giọng nói tiếp :

- Ba vị tiền bối hãy đối phó với ba yêu nữ Đường chủ của Chí Tôn bảo. Bảy vị Chưởng môn hãy tiến vào giúp Tần công tử thu hồi cơ nghiệp của sư môn.

Tình thế chợt biến đổi, không khí căng thẳng hẳn lên.

Biết giờ đã điểm, Tần Quan Vũ xô ghế đứng dậy, quát lớn :

- Chư vị tiền bối hãy tiến vào Chí Tôn bảo. Tương Phi, hãy qua đây.

Nhiều tiếng hô tuân lệnh vang lên, bóng người nhấp nhô...

Mười vị hộ pháp của Quỷ huyệt chia làm hai, bảy người xông thẳng vào trong, còn lại ba người thì án ngay trước mặt bọn Đường chủ của Chí Tôn bảo.

Mai Tương Phi lao sang đứng sát bên Tần Quan Vũ, cất giọng dịu dàng :

- Tương Phi xin đợi lệnh của công tử.

Tuy hơi thoáng kinh ngạc, nhưng Tiêu Phượng Hoàng kịp lấy lại vẻ tự nhiên, mỉm cười nói :

- Mai huyệt chủ làm như vậy là có ý gì thế?

Mai Tương Phi quắc mắt lạnh lùng :

- Ý gì à? Hừ, đến bây giờ mà ngươi còn chưa thức giấc hay sao?

Lạ làm sao, Tiêu Phượng Hoàng không lộ chút chi hoảng hốt, trái lại, ả hết sức bình tĩnh và nói bằng một giọng rất tự nhiên :

- Phản, tất cả đều phản rồi! Hừ, chẳng lẽ toàn thể võ lâm này lại không có chỗ cho Tiêu Phượng Hoàng ta đặt chân ư?

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Ngươi hãy chấp nhận số mệnh đi thôi. Một kẻ thí sư, phản môn bằng một phương pháp cực kỳ nhơ bẩn như ngươi thì đừng nói đến chuyện nhân tính làm gì.

Vừa nói, chàng vừa nhích tới gần hơn, vận toàn thân công lực vào song chưởng chờ đợi...

Tiêu Phượng Hoàng khẽ lắc đầu :

- Sư đệ trách ta ư? Điều đó đâu phải tự ý ta muốn hành động như vậy? Đó là do ta bị ép buộc mà thôi...

Cố nén giận, Tần Quan Vũ cười gằn :

- Ta biết chứ. Không sai, chiếu theo danh phận, ngươi là sư tỷ của ta. Dù cho có tội tày trời, sư tỷ vẫn là sư tỷ. Vậy thì xin hỏi sư tỷ, ân sư hiện giờ đang ở đâu?

Tiêu Phượng Hoàng vẫn thản nhiên :

- Bây giờ nói ra không có gì làm bằng chứng. Sư đệ... à không, Tần công tử, do mệnh lệnh của ân sư, nên giờ đây thiếp mặc nhiên đã là thê tử của chàng. Hãy để cho thiếp được trần tình trong danh phận của một kẻ làm thê tử chứ?

- Câm miệng! Hãy nói mau, ân sư ở đâu?

- Tần công tử, rồi phu thê chúng ta sẽ đến viếng mộ phần của người...

Tần Quan Vũ tức quá, thét lên một tiếng. Tất cả căm hờn đều dồn vào trong tiếng thét, đồng thời, chàng vung cả mười hai thành công lực quật thẳng vào người Tiêu Phượng Hoàng...

Cây lá gãy ngang, văng đổ ào ào...

Tiêu Phượng Hoàng nhấc hai bàn tay ngọc lên, kình lực đổ ra...

Bùng! Bùng!

Ào... ào...

Tần Quan Vũ rùn vai thoái lui một bước.

Tiêu Phượng Hoàng hự lên một tiếng trong cổ họng và bắn ngược ra xa...

Thấy ưu thế đã về phần Tần Quan Vũ, tất cả mọi người có mặt kể cả Mai Tương Phi và tỷ muội Phượng Hoàng Tiên Nữ đều yên lòng lao thẳng vào Chí Tôn bảo.

Từ bên trong vang lên lên nhiều tiếng rú thảm...

Biết Chí Tôn bảo đã tan tành, Tiêu Phượng Hoàng xốc tới, nghiến răng vận dụng toàn lực sử dụng Huyền Âm thần chưởng...

Tần Quan Vũ cười khẩy, hai cánh tay uốn một vòng tròn...

Tiêu Phượng Hoàng thấy vậy thì hớt hải kêu lên :

- Huyền Dương thần công.

Tiếng thét của ả chưa dứt thì thân hình đã lộn ngược ra sau, máu từ trong miệng ọc ra nhuộm đỏ cả thân áo lụa.

Tiếp theo đó, lại có ba tiếng rú cùng vang lên một lượt. Thì ra Tiêu Hồn Tình Nữ và hai ả Đường chủ khác đã bị chưởng lực của ba vị trưởng lão của Quỷ huyệt đánh văng cả máu óc.

Nhìn sững vào thi thể của Tiêu Phượng Hoàng, Tần Quan Vũ bất giác cúi mặt thở dài ngao ngán...

* * * * *

Những đống xương trắng hếu ở trước Tử Vong lâm được thu gọn và mai táng đàng hoàng. Ánh bình minh rọi sáng khu rừng chết chóc, tử thần như lùi theo bóng tối, nhường cho cây lá vươn mình đón tiếp giọt sương lành thấm vào nhựa sống tưng bừng.

Từ trong Chí Tôn bảo vang lên tiếng pháo nổ liên hồi, mùi thuốc pháo, mùi hương hoa sực nức khắp nơi.

Khẽ nhìn vóc dáng của Phượng Hoàng Tiên Phi Thượng Quan Băng Tâm, Tần Quan Vũ giật mình nhớ đến một người...

À, Thượng Quan Phượng, người thiếu nữ đưa đường cho chàng vào Tam Quốc miếu, chính là nàng.

Chàng lặng lẽ mỉm cười, đứng sát lại gần hơn.

Tứ đại mỹ nhân của võ lâm đang vây quanh chàng trai anh tuấn.

Tiếng pháo lại rộn lên một lần nữa, tiếng ly tách chạm nhau pha lẫn tiếng cười nói huyên thuyên.

Nhưng, từ trên một nơi khuất của một tàng cây, có một đôi mắt long lanh đang chiếu thẳng vào mặt Tần Quan Vũ...

Nếu ai gặp phải tia mắt đó thì sẽ dễ dàng nhận ra khuôn mặt đầm đìa nước mắt của trang đệ nhất mỹ nhân Lan Tâm Phi Tử.

Bà từ ở chỗ núp gục mặt vào tay nức nở :

- Tần Quan Vũ... hiện thân của Nhân Quân... Tần Hán Phách ơi, chàng đã chết rồi.

Bà nhìn sững Tần Quan Vũ một hồi lâu, rồi lặng lẽ tung mình lao vút về hướng chân trời xa thẳm.

Tiếng pháo từ Chí Tôn bảo lại vang lên, tưng bừng báo hiệu ngày đại lễ liên hôn mà... đâu đây, có kẻ nghe như nó đưa tiễn một người đi đến chân trời góc biển...

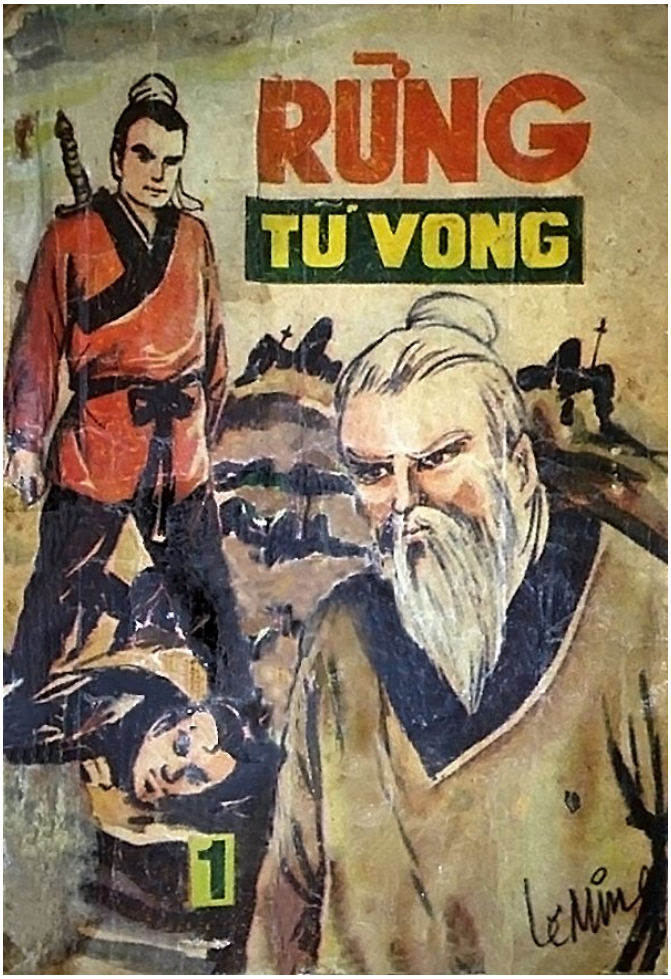
RỪNG
TỬ VONG
1